2736

CANONES

516

2-G-10

BIBLIOTECA
DEL
Rey N. Señor.

IV C 1

3216

741. - II - 9 - 10

Oneds 32

Τοῦ ὁσιωτάτου πατρὸς ἡμῶν θεοδώρου τοῦ πεδιάδος. ἐξήγησις εἰς τοὺς ἰαμβικοὺς κανόνας τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν:

Εἰσικὰς ἀπὸ τοῦδε πρὸς τὴν τῶν ἁγίων δεσποτικὴν καὶ θεομητορικὸν ἑορτὰς. μακουρινδέλλων ἀσμάτων. τοῖς ἱεροῖς σκήνοις αὐδρᾶσι καὶ εὐσοφίαις τοῦ πνὸς, ἡμᾶς ἐξήγησον θεοκαλούμενος· ἀνίκητος σκηνὴ τοῦ θεανθρώπου καὶ θύρα τῆς ἐναλλαγῆς ἐπὶ δεξιὰ ἑρμηνεύεται· ἐπὶ δὲ τὸν ἀντίτυπον καλοῦμεν λαμπτῆρα ὅμως καὶ βασιλικόν· εὐξεπὶ πρόβλημα, πάντα δὲ ἐδωδίμων τὰ κάλλιστα· καίνεσθαι οὖν ἀνεικάστως δοκοῦν, εἰ διάζευγμα βοῦς ἡμῶν· εἴτε γυναῖκα· εἴτε ἀγρὸν· ἢ τοὺς λάρους σκήνους καὶ σωσοδέσποτους· τὰ δὲ τῆς τοῦ ἁγίου χεὶρ δῆς καὶ ξυφῆς· καὶ ἁλὶ καὶ ὕδατος παναγίας, ἔξω βάλλομεν ἑαυτοῦ· ἐκ μνήμου τοιαῦτας ἀμνὸν σοὶ πανύσομεν, ἀλλὰ καὶ ὑπόδικον ἑαυτοῦ ταῖς ἀρεταῖς τῆς ἁπαντὸς καλασκόμεν· ἢ ἐμοὶ πρὸς τὸν κλῆσιν ἀφνιάζουσ ὦμα χάρις· καὶ φ ἐραστοῖ ἔχεσθε παρὰ μένου, ἀπορίους πλουτῶν καὶ ἀναπήρων· καὶ χωλοὺς καὶ τυφλούς· οὓς αὐδήμασι καλέσας ἐς τὸ ἑστιατόριον· ἐκ μυρίων δὲ τοιούτων ὁ παρὼν πεῖσμος ὑπερπέπλησται· ὡς μὲν αὖ τὸ λεῖπον εἰς τὰς πλατεῖς καὶ ῥύμας ἐξήλθομεν τῆς πόλεως, καλέσαι τούτους τοὺς ἀναπήρους· ἀλλ' ὑπερχεῖται μνῶν τὸ ἀντιοχικόν· ἐτούτους καλὰ φυλὰς καὶ σημεῖα πρὸς τὸν κλῆσιν αὐλίκα ζωὺπαρχίαν· οἰκουμένη, πᾶσαν πέφασται. ἔρρην ἐᾶν καὶ ὑπακούσαι φ κωφοῖς· λαβὼν ἀλαζόνας τὰ τὸ λεῖπον. καὶ φυλακίνου, ὅπως ἀεὶ καὶ βούλεσθε· ἐκ ἀντιπάλου τὰ ὀπτέα· ἐκ ἄρτου ἀτέλεσι πρόσωπ ἄνοι· καὶ λεπτοὶ πρὸς ἐλαῖον εἰς ἡσυχίου· ἐναλλαγικοὶ ἢ ἔα πέζῃ ζωπαρακοίτου· σεμνοῦντος λεῶν νοῦς· ἡ λέξις ἡλαφυσσέα· ἰχθύες ἑλέρας τ' ἀλαμπάδας καὶ ἡδέως ἡδέως ζητοῦντα ἀλαμπόμενα· ἐλαύνα καὶ τὸ ἐλαφρόν· ἐβοῦς λοιμικοῖς μυελίταις ὀδόντας· ἰναούλας ἐδοὶ ἢ δῆς, ἀλλεσυμένων ἐφὴ τοῖς ἐμπυζάνουσιν σκηνοποιίαις· ἀρχαῖον δέφα σιν ὁ δὲν ἀρχέναι ἀσμένων· ἀσμένων δ' καὶ φ ὁ ἀνασταίω κύκλῳ ζωάρχεσθαι· ἐβύλῳ ζωπεισθῆναι τοῦ ἐμπλήσθεν ζῳ ἀκοῦ ἐσθ' θεν, τ' δὲ δεσποτικῶν κανόνων ἀκριβοῦς ἐξηγήσεως· κἀπειδὴ δὲ πρῶτον μὲν ἀ-

πεσίμου :

ζωυπάρχεσθαι

τῆς συνουσίας φερομένας, ἐπὶ σαν εἰκῆς ἐμβάλλειν καθαιρεῖν παντὸς εἰς, καθάπερ λαμπρὸν ἐνδύμα. ἢ τοῦ διαφανοῦς λύσεως κόσμῳ, πολλὰ κρύσματα. πολλοὶ γὰρ καὶ ἐν ἰσοσείαν ὁ θεὸς ὅδος ἅμα ἐφ ἑαυτῷ καλῶν, εἰ πρὸς ἄλλος πεφεύγειν. πολλὰ δ' καὶ ἀ ποιμὴ καὶ τῆς λέξεως σύντομα καθαιρεῖν ἐχ ἀνόητα. καὶ οὐκ ἄνευς ἀνάγκ ἐκ λόγου αὐλὰ πᾶσα κολουθῆν, καὶ οὐχ πάνυ θέμενος ὧν ἁπάσης ἱερᾶς ἰσοσείας τῆς προσφυέσας ἅμα καὶ νεωτέρας. συλεύσειν οὖν ἀρχαίου τοῦ ἐλληνισμοῦ. καὶ τὰ ὑποδυσκόλως πῶς ῥᾳθύμα εἰ αὐλὰ, ἀναλαβεῖν. καὶ ἄλλως γὰρ ἐναισθέσει τοῖς εὐσεβέσιν ἡμῖν. ἓ νόμος ὅσον ἀπαραλάκτως σκοπῶν ἄλλοι καὶ ἐς ἡμᾶς ἀναβάς. καὶ ἀρχὴ παντὸς χαλκοῦς, τὸ στεῖχον ποιᾶσθαι σκιρτόν. ὡς αὐ σκῆνη βουλομένου τοῦ χαλκοῦς, ἁπλοῦς ὅλα καλὰ καὶ ἀπεσκόπως, ἡ χαλκὴ ἀναρύοις. ἀλλ' ὡ βίας. πεφθαῦ τοῦ μύλους ἡ χαλεῖς καὶ παρπάζειν ἐν ἀναίσιαν. βαβαὶ γὰρ ὅσον ἰύπων, καὶ μουσικαὶ σοφάλων ὁ παρὼν καινὸν ὑπὲρ πέπλισαι. καὶ τὰ χαλᾶν καὶ πεκαλεσμοῦ βυρίκα ἐν ἐξήκοντα; εἰσὶ πειθοῖς ἐμμελῶν δόξαι. καὶ τοῦ ἔργου κλῆσιν ποιᾶσθαι τὸ παίρεργον. γυμνάζειν κατὰ τέλειο οὖν ἅ κανόνι ὀπτέλη ——————λέον. καὶ τοῦ ἐ ὑποκαθαίρειν τοῦ ἐ νοῶν, ἀνέρμενα λέον. ἐν τῆς λέξεως τὰ πεξισμένον, σοφιζόμενας, πεισμαλλέον. ἐνάξουν πεὶ ἐν τοῦ αὐτοῦ κανόνος ἀκοσχέδος, πρὸ τὸν εἰπεῖν. ὀπτὸν ὁ δὲ μία δεῖ ἐν αὐλῇ ἡ ἀλάφεια, καὶ τὰ ὅρμα μένου τοῦ ἐν πεσκελέον :—

ἐν τῆς τοῦ πεσισμοῦ :—

Ἡ ἀκροστιχίς :

Σταυρῷ πεποιθὼς, ὕμνον ἐξερεύγομαι :

Δίκαιος ὢν ὡς ὄντως ὁμελωδὸς, εἰκότως καὶ ὡς λέων πέποιθε κατὰ τὴν γραφὴν· ἐπεποιθότος τοῦ στροῦ, τὸν ὕμνον φησὶν ἐξερεύγεσθαι· οὐκ ἀπὸ τῆς πεποιθήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν τῆς ἐρυγῆς λέοντα δεικνύς ἑαυτόν· λέων γὰρ φησιν ἐρεύγεται, καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται· πλὴν· ἀλλ' ὦ θαυμάσιε μουσουργέ· ὧν μὲν λεόντων ἡ ἐρωὴ, κατὰ πλήκτικήτε ἐστὶ καὶ ἐκμελὴς καὶ δυσωδεστάτη· ἃ δὲ τὸ ἐξερεύγη πρὸς ὕμνον τὸν τοῦ στροῦ, τὸ ἐναντίον ἅπαν· χαριέστατάτε καὶ μουσικώτατα· καὶ εὐωδίαν ὅσην πνικὴν ἀποπνέοντα· μήποτε οὖν ἐκεῖνο μᾶλλον τὸ ψαλμικὸν, ἁρμόσειμοι πρὸς τὰς ἐρυγὰς· τὸ, ἐξηρεύξατο ἡ καρδίαμου λόγον ἀγαθόν· ἐπάνυ μὲν οὖν· ἀλλ' ἤδη καὶ ἡμεῖς ᾧ στρῷ πεποιθότες, τοῦ ὕμνου τοῦ στρικοῦ τὴν ἐξήγησιν ἐρευγόμεθα :

Ἑρμηνεία τοῦ ἀκροστιχίδος :

Εἶτα τὸν κανόνα ἐμπροσθεῖ :

Exaltatio S. Crucis.

Κανὼν εἰς τὴν ὕψωσιν τοῦ τιμίου σταυροῦ. ποίημα κοσμᾶ τοῦ ἁγιοπολίτου. ἦχος πλ. δ΄.

ὠδὴ α΄. ὁ εἱρμός.

Μωσεὴς χαράξας σωσῆς. ὅτε εὐθὺ ἐβόησε τὴν ἐρυθρὰν σπείσας. ᾠήλπιζόμην καὶ τὴν ὑπερεπαινῶς. φαραὼ τῆς ἄρματι κεκλῆσθαι νῦν. ὅτε εὐθὺς διαβάντας τὰ ἀπάτητον ὁπλον. σὲ γὰρ ἄθραυστον ᾠδὴν ἀνῶν δεδόξασται.

Ἑρμηνεία.

Γενναῖον καὶ ῥωμαϊκὸν ὡς ὅλως ἐξάρχης ἀνδρὸς τοῦ Μωυσέως ᾄσμα ἐποιήσω. ἐπ᾽ αὐτῷ τοῦτο τὴν ἀκοσμίαν λεόντων. ἵνα γὰρ ἐξάρχης ὅλως πῶς εἶπε ᾠδὴν πρώην γὰρ ἀκολούθως ἤρξατο τοῦ θρύου. ἐπαναλῆς συλλογοῦ ὑποθέσεως οὐκ ἐξέστη τοῦ σεισμοῦ παντέρεως. ἀλλὰ σιωπὴν λαβὼν ὑποθέσιν, τὴν σωσάσης ἐβόησε τὴν ἐρυθρὰν ὑπ᾽ αὐλῆς λεπτομερῶς θαλάσσαν ἢ τε ᾠδὴ τὸ καθῆκον ἀπονεύσασα, ἐπὶ τοῦ σεισμοῦ τὴν χάριν ἐξέμνησε. μᾶλλον δ᾽ αὐλὴ τὸν πρώην ᾠδῆς ὑποθέσιν πολύπλοκα εἶναι ἀπόδειξε τοῦ σεισμοῦ. ἀλλ᾽ ἡδὺ ἐκ λέξιν ὅτι σκεφάσασθαι τὸ θρύου. καὶ πρῶτα ἀπορία φασὶν ἀρχὴ δύσεως, ἀπορητέον πρῶτον ἀποδεῖξαι τὴν ᾠδὴν ὁποία οὐκ ἀλόγου. εἰ ποτὲ γὰρ αὐλὸς δικαίως πρὸς αὐλὴν τοῦ καχῳδυτῆρος λαπροεύκλωσος. πῶς εἰπὼν σεισμοῦ χάραξας σωσῆς. καὶ χαραχθέντα ἡδὺ τοῦ σεισμοῦ ἐμφανέντος, διὰ λέξεως αὖθις ξαύλωσος, ἐπιλαμβάνεται εὐθὺς ἐβόησε τὴν ἐρυθρὰν σπείσας. ἢ γὰρ ὅλως μὴ χάραξαι τοῦ σεισμοῦ σπείσαι τὴν ἐρυθρὰν. ἐαυτὸς αὐλὸς τὰ τιμιώτατα ἰδεῖν. ἀλλὰ μὴ θέσεως ἐνθέσθαι τοῦ σεισμοῦ ἐχάραξε. αὐλεσόφωσος οὖν μᾶλλον ἐχρῆν ἦχον. ὁ δὲ ὅτε εὐθὺς ἐβόησε τὴν ἐρυθρὰν παλαιῶν ὁ σωσῆς καὶ ἡ ὑπερεπαινῶς ἐπλατύνας αὐλὸς τὰ τιμιώτατα, αὐλὸς ἐχάραξε τοῦ σεισμοῦ. ὃ γὲ πρὸ πολλοῦ διὰ σωσῆς ὅλην προεχάραξε τοῦ σεισμοῦ, ὅτε λαβεῖν τὴν ὅτε εὐθὺς τῆς θαλάσσης τιμήν, καὶ ἐθέλοιεν ἂν εἶναι ἐ κακόζηλον ἐ ἀδιανόητον. ἐστὶ ποιητικῆς σκήνους καὶ ἀμοῦσον ἀνάξιον. τί οὖν ἦν λεγεν ἀνάκρισις ἔοικεν ὡς ἀν ἐ ἔχειν. ἡδὺ ὁσφύαν λεῖς ἀνὸς τεχνῶν οἱ κόσμοι σαλπὸς οἶκον, ἐ ἀπαρτίσας αὐτόν. ἐ ἀκριβώσας ὅλοκλήρου, εἶτα δεκαήμους ἐπέβαγε, καὶ τείχους ὅτε τῆς δεκαήμοις ἀνήγαγε. ἐ ἡνίκα σέγω τοῦδις ὅπως σοφῶς ἐθέ. πρὸς δὲ αὐλὴν ἡνίκα ποιεῖται τοῦ ὑπερκειμένους, ῥητέον. ὅλως πλὴν ἔστιν ἡ τοῦ χαρακτῆρος λέξεως ζήτησις. ἔστιν γὰρ χαρακτὴρ ἐ ὁ διὰ χρόνος χαρακτὴρ ἐ αἰώνιος. ὡς ὅταν εἰκόνα λευκοῦ καὶ ὑπισχνούμενα χαρακτῆρα. ἢ ἀλλόθι ὧν χαρακτομένων ἢ λεγόμενον. ἔστι χαρακτὴρ καὶ ὁ πολυπόθητος ἢ ἐπιθυμοῦσι αἰνιττεσθαι, ὡς ὅταν λέγῃς. ἡδὺ βάθος ἡκαινισμένε καὶ καλὰ καινισμόν, ἐχαράξατε ἢν ἀεὶ πρόθυμον θεσμὸν θέσθαι. ὃ γὰρ ὅλως αἰωνίως διὰ χρόνου ἡ βάθος ἐγράφη τὸ πρόθυμον. ἀλλὰ συμβολικῶς ἐ ἢν

ζ

πικῶς· ἀγῶσιν δὲ καθάπερ εἴρηται τοῦ χαράττειν λεγομένου, οὐ λαῦρα τῆς θεοῦ
θεοῦ ζηλωτούμενον, εἰ χρὴ καὶ λέξει ᾧ ποιητῇ· καὶ οὐδὲν ἀποκρύπτει
παρέξει δὲ λόγῳ· ὁ γὰρ θεὸς φησὶ πολεμεῖν καὶ πολλῶν· καὶ πανηγύρεως
μωσῆς, ἡ ᾗ δὲ ἐν τῇ πολέμῳ ταύτης τῆς ἑβδόμης, ἵνα ἐρυθρᾶν θάλασσαν.
ὑπὲρ τοῦ ἵνα μὲν τοῦ λαὸν καὶ ἵνα πεζεύσαντος ἵνα ὃ, ἵνα ἵνα ἵνα
ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου τοῦτον παλαίας ὕδωρ κρήνας καὶ ὀπτρεπικῆς, τὰ δὲ ὑδάτων
ἰσχύσαι ἵνα δὲ ἁρμάτων φαραώ· ὅτι τοῦ πλάβους ἵνα θαλάσσης τοῦ νικῆσαι
ὅπλου δὲ ἰσχύσαι δὲ τοῦ θεοῦ, αἰσθήσας διαβάψας διὰ τοῦ ὀπτρεπικῆς ἰδοὺ καὶ
ἵνα ὀπτρεπικῆς κεραίας· ὅλη ὃ ζεύξαντος τῷ τοῦτου θεοῦ ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς θαυ
μαβασία, παυλίπου ἄλλοι· διαβῆ ἵνα οἰκῇ ἑβδόμου τοῦ θεοῦ ἀλλαδὴ καὶ ὁ νέ
ος ιωσῆς ὅπερ οὐ ἑβδόμος εὐδοκίας ἡ ἑβδόμος ἵνα βασιλεύει ἐκ τῆς χαλκόμε
νου ἵνα ἐρυθρᾶν θάλασσαν ἀμαρτίαν. ἐρυθρὰ ὃ παύλου ἡ ἀμαρτία, μόνου ὅλη αὐ
τὴν πρόχασιν ἡ γραφή· ὡς τοὺς ἄνδρες αὐτῶν καὶ δολιότητος· καὶ τοῦ, σκέπ-
τῶν τὰ αὐτῶν αὐτῶν ἐννοιῶν· καὶ παράλληλα πεφιλῆ· τοῦ αὐχμηρὸς αὐτῶν αὐτῶν
τοῦ πλήρης· ἀλλ' ὅλη καὶ ἰδοὺ ὁ μεγαλοφωνότατος ἵνα αὐτῆς ἐρυθρότητα δια
μὴν ἀναδύνυσιν. ἐὰν δὲ ὦσιν ἐκεῖ αἱ ἁμαρτίαι κέλευσιν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα
λευκανῶ. ἐὰν ὦσιν ὡς κόκκινον ὡσεὶ ἔριον λευκανῶ· ἵνα οὖν ἐρυθρᾶν ὡς ἐ
φαῦ ἁμαρτίαν διαλεκτὸν ὁ ὅπερ. τοὺς δὲ ἱππέας ἱππεῖς δὲ ἵνα ἔρριψεν ἵνα ἀπαθῆ
διεβίβασε, τοὺς ὃ φαραωνίτιδας διαμονικὰς δυνάμεις, ἐποίησεν· αὐ δικαι-
ως αὖ καὶ ἁρμάτα λέγουσι διὰ ἵνα ἔπαρσιν καὶ ἵνα ὄλεσιν, ὑφῆς καὶ ἐβλήθη·
οὐ γὰρ ὅπου διὰ ἵνα ἁρμονίᾳ ὅτι διαμονὴν παράλειψις ἀποσαλικὰς δυνάμεσιν ἁρ
μοσμὰ ἁρμάτων· παύλα ταῦτας ἐστὶ καὶ ἀνάρμοστα· εἰκόνων ὃ καὶ ἐκβολὴ κα
λοῦσι. ὡς ἐκεῖνοι δὲ κεφαλὴ ὁδηγῶν τόπων τῇ ἀνίνῃ, φόνου ἵνα σώσειν ἐγκρύ
ψαι καὶ τοῦ πόλεμον· δυνάμεσι καὶ ὀπτρεπικῶν, καὶ ἵνα τοῦ λοιποῦ πεπτώσει
ως· ἐξῶν ἡ ἵνα γῆς ζωγραφίζεται ὀχυμένα· διὸ φησὶ χῶ ἀδὴ ᾧ ᾠδῇ καὶ
δὲ δεδόξασται. ὁ γὰρ ἀκολουθεῖν τοῦ εἰρμοῦ, ἐλάφῃ ἐξ αὐτοῦ ἐξ ἀπὸ ἵνα τοῦ
μωσαϊκῶς ὠδῆς· ἡ μωσῆς ὃ πρὸς φυέσαι ἡ κ τοῦ θεοῦ παυλύρα. ἐὰν γὰρ δόξα,
τοῦ κε ἐστὶ καὶ λείπει ὁ θεός, ἀλλὰ καὶ ἀρχή, ἀρα ἐστὶ σῳζῆναι. ἔδοξα
σῆναι κλῆσι. καθάπερ αὐτὸς φησι· νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνου· οὐ μόνου ὃ
δοξα τοῦ μονογενοῦς ὀνομάζει ὁ θεός, ἀλλὰ καὶ ἀρχή· ὡς παρὰ ᾧ ἰσαΐᾳ· οὐ
ἡ ἀρχὴ ὅτι τοῦ ὤμου αὐτοῦ· ᾧ γὰρ σῷ κ τοῦ πολιῶ σύνεσις λεγόμενον,
ζωεπαίρεται :—ζ.

Εσπερ. :-ς

Τοῦ Ἰωσὴφ πόλις Ἀριμαθαίας· τοῦ ἀγαθοῦ πάσους τὴ ἐαυτοῦ ἐπέφανε· δν ἱεραρχεύσαντος· σὺν ᾧ καὶ Νικόδημος· ἐκαλλιώνας Ἑσπερίου πηγάσας ἦγρε· τὸ χράβδ ἀνωλίας ἀναλήψ τοῦ παντόλους· διὸ χῷ ἀδοὺς· ᾧ ἡμῶν ὅλα δεδόξασται :-ς

Ἑρμηνία :-ς

Ἀκολούθως ᾧ μεγάλῳ παύλῳ καὶ ὁ θαυμάσιος μεγαυδὸς σκιαύλης χάριβς τοῦ νόμου εἶναι εἰδώς, μεταφέρ λας ἐκ πόλεως διαδήκης ἰσοσίας δ' ἐν τὴν καινὴν ἐκφάνας ἀρχὴν δι' ὧν ἀπεκάλυψεν, καὶ ἔδειν ἰδοὺ ὁ ἀμνὸς ὁ μαγ ζ σύμβολον αὐτὸς καὶ πεχάραγμα· τὴν διάλυσιν σκιάδος δι' ὧν ἐκαινὴν χάριν τοῦ ἀναλύσι, ἐξολόθρευσιν· ἔφασαν· ὅλα ἀρχῆ δ' καὶ ἀνέκδιηγεμένου τοῦ ἀγγέλου τοῦ ὅρους πάσους ἐκ τοῦ χ̄υ τοῦ θεοῦ μυστείου ἐν ἐαυτῷ πεποίηκεν ὁ σωτῆρ· ὃ δὲ πάσος, ὅλα μέσου δι' ἱερέως αὐθρώπου ἰσαὰκ τοῦ πρ καὶ τοῦ ἀαρών· καθάπ ὁ ἐμὸς ἰς μέσου δι' δύο νόσων ἐκρεμάννυτο· τοῦ δὲ θεοῦ, ὅλα ἢ δι' χράβι σκιάσι ᾧ ἐρῷ καὶ οὗτος χαμαὶ ἐκάκεως ἑαυτόν, ἐκλαμψιας πηγάσας ἐν τῇ τοῦ ἀναλήψ τοῦ παντέλους καὶ μυστηρου νίκην ἤγαγ· καὶ παῖς δὲ οὐκ ἀν ἤγαγ, ᾧ νίκη ἐκ τοῦ θεοῦ σταυρῷ χαμαὶ θανὼν :-ς

Ποπάει :-ς

Ἀνέθηκε σωτῆρ· ὅπ σῆλος ἄχος φθορᾶ ποιοῦ χυλίσιον· καὶ ἰοβόλου δήλεσθος· καὶ ξύλῳ ἐν τῷ πρὸ γὰν συσκήνων ὄφιν προσέδοσεν· ἐκάρσιον σὺν τοῦτῳ θελεμβεύσας τὸ πᾶσα· διὸ χῷ ἀδοὺς· ᾧ ἡμῶν ὅλα δεδόξασται :-ς

Ἑρμηνία :-ς

Καὶ εἶδην πηγαὶ ἰσοσίᾳ ὁ πολὺς κόσμος ἡμῖν μυσθορ γὲ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἐν αὐτὸ σωτῆρα ἡμῶν καὶ αὐτὸν διὰ σωτῆρος ὅπ ἐκ τῆς ἐρήμου ἐθαυμάσθη τορτικὴν πρὸ δυ· ὅτι νίκα οἱ ἐξ ὄφεως δάκνουτ ἀπέκλεινον τοὺς ἐβραίους· ὁ σωτῆρ δ' κηρύσσων τοῦ δυ ξύλου ὅπ γὰρ πι ξάλκεος ὄφεως· καὶ χάλκιον ὄφιν ἐκάρσιος ἐκ καὶ πλάτ ως ἀναπαυσάμενος αὐτὸ· ἀσυδς ἐλπὶ τοὺς δακνομένους ᾧ πρὸς σκόπον τὸν ὄφιν ἀλεγισμῷ· καὶ φησιν· ἀνέθηκεν σωτῆρ ὅπ σῆλος τοῦ ξύλου δηλονότι τοῦ ὀρθοσταδὸν ἐμπεπηγότος ἐν γῇ, τοῦ χάλκεου ὄφεως· ἐς δεραπείαν τοῦ φθορεοποιοῦ καὶ ἰοβόλου χυλίσεως δήλεσθος· τοῦτ' αὖθ τοῦτο σκόπον ἐπεμφαίνων, λέγ· ὅτι καὶ ξύλῳ ᾧ ὑποπόδι δηλαδὴ τοῦ σταυροῦ τοῦ ὅπ ᾧ σάρξ καὶ ἐν τοῖς παρουσίαν καθαρσίου ὄφιν προσέδοσε· τοῦ σωτῆρος δηλονότι· προσέδοσε, οὐχὸρ ἑκοῦσιον· ἀλλ' ἐκάρσιον· ἵν' σὺν αὐτῶν καὶ ἐκ δεπολεορδιάζοντες μηδετέρου μὴ ἄνω βλέποντες· ἀλλὰ κάτω ζοσμένου καὶ πλαδιάζοντες· καὶ ἡμᾶς πρὸς τὴν ὁμοίαν τοῦ πλασιασμοῦ εἰκόνα καθαρσίους· οὐ ᾧ τοῦ σταυροῦ σκιᾷ ξύλου νεκρὸν προσλάβας ὁμώσωτῆς, ἐθελεμβεύσεν σὺν τοῦτῳ ἐκ τῆς ὀφεωδιξίας τὴν νόσον καὶ ἐσκίλευσε· καὶ ἀνέζωσεν ἐποίησε· τοῦ χοιποῦ μηδὲ ὁ ἐδὼ τοῦ χάλκεου ὄφεως, λοιπὸν ἐστὶ τοῦ χῦ·

* τοῦ τοῦ ὄφεως ἐκφάνη χάρις τοῦ ἀναδιδοῦ ἐκ καὶ νοητοῦ

ἐκ τοῦ βλέποντας πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφεωδήκτους, ἰᾶσθαι· ἀλλὰ μᾶλλον τῆς ἀν-
τικεμένης δυνάμεως τύπον εἶναι ἡγεῖ

Ἐν ταῦθα λέπει ἡ τοίτη καὶ ἡ
τετάρτη καὶ ἡ πέμπτη καὶ ἡ-
σκτη ~~καὶ ἡ ἑβδόμη~~ ὠδῆ διά-
τὴν παλαιότητα τοῦ βιβλίου. δευ-
τέρα δὲ οὐκ ἔστι, διότι ἡ ὧν ἑλ-
λήνων ἐκκλησία οὐ χρῆται-
τῆς δὲ τοῦ δευτέρας :-ς

καὶ κεῖνος ἐναλλάξοι τὰς χεῖρας ἐπὶ ταῖς αὐτῶν ὡς ἔφαμεν κεφαλαῖς, ἐρραστώνησε μὲν
αὐτίκα τῆς νόσου καὶ ἀνερρώσθη. ἀπεξύσατο δὲ καὶ τὴν τοῦ ἱήρως οἱονεὶ παλαιότη
τα καὶ ἀνήσησεν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ποιητής. διὰ τῆς λέξεως σαφέστατα περιστᾷ. φησὶ
γὰρ ὅτι ὁ ὦ πολυχρονίῳ ἅμα ἱήρᾳ καμφθεὶς καὶ τῇ νόσῳ ταλαιπωρηθεὶς ἰακώβ,
καὶ ὑπὸ δύο τούτων δεινῶν κατα πεπονημένος τὸ σῶμα τοῦ ἱήρως φημὶ τῆς

ἀδενν. ἀμήλας τὰς χῆρας ὅτι ἡ εὐλογία δυ παίδων, ἀνορθοῦ δ οἶκος τοῦ
ἰε νόθου ἀποβαλλόμενος ἄμα καὶ τὸ ὑπάρχειν ἀποξυόμενος. ἀνορθοῦ δ τοῦ ζῶ
πφόσου ξεῦ ἀναθυνὸς τοῦ ἐνεργεῖν. τοῦ ἡ σαλαλὴ δυ χῆρου αὐτοῦ πολυπον
κίαν. ὁ γὰρ σὺν ᾧ στῷ παγὸς σαρκὶ χς ὁ ὢν πάντων ἐκενούρησε ἐξ ἀναθυάνου
σεῦ καὶ τοῦ παγαιόηκα τοῦ νομικοῦ χαλκαβος. καθάπ τὸν ᾧ ἰακωβ τὰς
ἀναβῆναι ποιήσῃ. ἀπέλασε δ καὶ τοῦ ψυχλεέμ τῆς πλανης νόθου. καθάπ
καὶ τὸν τοῦ ἀρωσεὰν ἰακωβ ἐξεδιώξεν: ⁘ζ

Νεαζούσαις δὲ τὰς παλαμας ὁ ὢν ὁ ἐπὶ σεσθῶν τὰ χαρις ἐσθλου. ὡς πρεσβύτερον- τοπάει: ⁘ζ
κλεος ὀνομολόξης λαός. ὑποπιεστὴς ὁ θεὸς οὐδὲ ἐξηπαλᾶσαι οὐκ ἠλλοίωσε τοῦ ζῶ
πφόσου ζεῦπον. ὑπερέξη λαός ᾧ χῦ τοῦ δυ. νεοπαγὴς ἀνεβόα σεῶ ἀχιζόμενος: ⁘ζ

Πολλῶν νομαίων ἀλλοῖ ἐν ᾧ χῦ τοῦ εὐλογίαν ἰακωβ ἰσοεία ἐφεσία: ⁘ζ
ἐφέων. καὶ ἠλόησε τοῦ ἐφεσίου. καὶ τὸ μαναασσῆ. ἐκ δωνδὲ τὰ πάν
τα ἐν ἐνὶ τοπαεία ζωπεῖ καλᾶσι ὁμήκωδος, εἰς δυο λαοὺς καλαμεῖζ ἐφράσαλα.
καὶ τὸ ἐξ χῆρας ἰακωβ καὶ τὸν νόθου, ᾧ τὸ πορρεῖν τοπάειον ἀλλοῖόησε. τοῦ
δ ἐξαλλαξιν δυ χῆρου καὶ τοῦ ὅτι δυ νεαλέρασι τῆς δεξιᾶς ὁπίθεσι, ἐν ᾧ πα
σὸν ἀλλογρᾶ, καὶ φησιν. ὅλε ὁ ὢν ὁ ἐπὶ ἠλωσι ὁ ἰακωβ δνωνομάζει ᾧ ὁ αὐτὸς
ἰαῖς νεαζούσαις κεφφαῖς ἡ τοῦ ἐφραὶς καὶ ἡ τοῦ μαναασσῆ σαλλαξᾶς χῆρας
αὐτοῦ ὅπισθε, τοῦ δ ἐσθλου. ὅλε ὁ νομολόξης δυ ἰουδαίων λαός, οὗ ἴυπος ἦν μα
ναασσῆς, πρεσβύτερον κλέος ἐστὶ. ἠλωσι παγαιοῦ καὶ ἠδὴ ἐλήρακος. καὶ ἡ τοῦ
ξόνου ὑποταλεῖν παγαιοῦ. ὅθεν καὶ δυ ὅτι ἡ εὐλογία τοῦτο παεισασιῶν,
καὶ απλαλεῖσιν ὅτι ἡ σαλαλὴ δυ χῆρου. καὶ οἰκοδεσπότου ὑποδε τοῦ ἴάρως ἐν
τῆς νόθου ἐξηπαλᾶσαι ἠδὴ αὐτοῦ καὶ ὡς σὺν παραφεσίως ἴυπος ἀγνοῦ. ἐς
μὲ ἀοῦ ὁ πρωτότυπος. ἐς δ ὑστερότυπος ἦν. καὶ ἀξιοσῶν ἀνεπιτάξαι τὰς
χῆρας. καὶ τὸν δεξιὰν ᾧ μαναασσῆ ὀπίσθιαι. ὁ δ, τοῦτο ἐάλας χῆρου, ὀπιφάνια
τος ταῦτας ἐλήρησε καὶ τοῦ ζωιφόσου οὐκηλλοίωσε ἴυπον μονονουχὶ τοῦ τελέσαι.
ὅλε ᾧ ἄνοι ἐαλαλέωσι τὰς χῆρας οὐδ ἀχιασι κοῦς ἐξηπαλιοσιῶνας εἶναι, καθά
πφ ἀεαλαῦλας καὶ ἐφησαίνα. καθ ἡ τοῦτο τοῦ φιμαστος τοῦ σεῦ ζωῖεφόσῶ
τος ὁ νέος καὶ ἐξέσυσθαι καὶ ἀλλοῖός ᾧ τοῦ δυ λαός. λέωσι δ ἡ φησιν ἐσθαι λαὸν
ενομοῦσθαι δαδ, ὑπερέξη τοῦ δυ ἰουδαίων σκῆνου καὶ πρεσβύτερου, ᾧ σεῶ ἀ
χιζόμενος. τὸ δ ὑπερέξη λαός, σκῆνος ἐνέδας ἀληθῶς. λέγ ἡ ἐκκλ ὁ χαλκαβ-
ζων ἡ ῥεββέκα λαός, λαοῦ ὑπερέξη. καὶ ὀκάζων δουλεύσατῷ ἡμᾶτοῦ: ⁘ζ

Ἐκνόου πεῖσαι μα λυράννου δυανεβοῦς λαοὺς σκολιοσε. πνεῦμα ἀπλῆς καὶ ὡδὴ ζ: ⁘ζ

δυσφημίας θεοσυγχύτους ὅλους ἐξῆς παῖδας οὐκ ἐθρηνάλωσε· θυμὸς θεϊκὸς ἢ πῦρ βέβρωκεν· ἀλλ' αὐλοχοῦλι θεοβόλῳ πνεῖ πνεῖ ζωούλες ἐλαχνον· ὁ ἐμπρύμνιος δὲ πρῶν καὶ ἀκρον θεὸς εὐλογητὸς εἶ· ζ

∴ ἡλοων ἠχοῦ ἐκλυπτῶν.

ς'.

Ε ἰπαῖδα ψυχὴν αὐλὴν τὴν πρὸ τοῦ ἱερωνου ναβουχοδονόσορ καὶ τοὺς θεοκόλους παῖδας σκῆνους ἰσοείαν, ὁ θεὸς ἐμπυρὸς πρόβρωσεν, φησίν· ὁ δὲ σκῆφος τοῦ ἀσεβεστάτου ἱεραίνου πεσσάλια καὶ ἀνόητον τὸ κῆτος παῦλας ἀ δὲ σάλπιγξ ἐξῆσεν· αὐτὸς πεσοῦμαι, ἀ χθὲς κατοικίνησε τοῦ πυρὸς εἰς πλάδαι καμίνου. τοὺς δὲ λαοὺς σκληρύνει, ἡλοῶν τοὺς χυδαιοπόους δὲ καὶ ἀναισθρωτέους· εἰ ὧδε ἦρξα φῆ, τὸν συμφεροῦντα καὶ ἀμιγέστερον ὄχλον, λαὸν ὀνομάζειν· ὡς ὅλαν λέγοις ὁ πολὺς χαὸς, τοῦτ' ἐστὶν ἀ ὀπτοίησεν· αὐλὴ τοῦ, οἱ χυδαῖοι καὶ δὲ κάλως λέγεις ἐδὲ ἰδιωτῶν. τοὺς δὲ οὖν λαοὺς ὡς εἰρηται, τὸ ἱερωνικοῦ σκῆνος ὀλίγα ἐκλόνησε· καλέσατος· καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἂν ἐκλόνησε, πνέον δὲ ἀπαλῆς τοῦ ἁβδὴς τοὺς παρακόους ἀδοίους εὐθὺς εἰς λὴν βλαπλάστου· πνέον γ' καὶ δυσφημεῖ θεοσυγοῦς ἐδὲ τοῦ καλάπλεσον σκῆνον ὕδλον ἐρευδομένης· καὶ δὲ ἐστι ὁ θεὸς ὃς ἐξῆρ' ἐμὲ ἐκ λιθρακῶνος. τοὺς γὰρ ἕξ ὅλους παῖδας καὶ δὲ ἁπλῶ ἑπτάδος ἐμπλας καὶ δεκόλους οὐκ ἐθρηνάλωσεν, οὔτε ὁ θεὸς ἐκ τοῦ ἱερωνου θυμὸς, χεούλνου δὲ βρύχοντος· ἰοὺ γ' ἀπὸ τοῦ ὑπὸ λὴν χλῶσαν ἐλκαδὶ κλεκον ἔχοντος· οὔτε πολὺ πρὸ τοῦ τοῦ ἐχθρικοῦ σκῆνο δὲ καμίνου πῦρ καὶ μέλα βεφεσῶν· ἡλοων ἡχοῦ, καὶ κλυπτῶν, καλέπλιξεν· ἀλλὰ φ πνεῖ ἀπαθῶς ζωούλες καὶ χ' ὀξὺ ὁ μελοῦντ' τοῦ ἐμπρύμνιος δὲ πρῶν αὐλὴ τοῦ ἀβεφαὰς καὶ ἰσαὰκ δ' ἰακὼβ· πρὸς δ' πλὴν λὴν ὀπτησμένην ἀνάδικν· τὸ δὲ καυσικὸν φῶς καὶ τὸ ἐχθρικοῦ τοῦ πυρὸς, δ' πλὴν δὲ λὴν παρὰ τοῦ πῦς καμίνου βοῆθαν· λὴν δὲ θεοσικὴν καὶ λὴν θ' ἀσυσικὴν. ὁ θεὸς ἐκ γὰρ φῶς τοῦ δὲ τοῦ λὸς καμίνου, ὡς πῦρ δὲ θεοῦ θ' ἀσυσείζον. ὅλε ἐξ γὰρ ἦλθε τοῦτο τὸ πῦρ λὴν φοβερὰν ἀλὴν καὶ λὴν ἀπαθικὴν, αὐλὴ γὰρ τὸ πῦρ ἦλθον αὐλιρρόπον. θυμοφερπῆ καὶ χαεσίνλα καὶ ὄλεθρος δ' νομέων, ἐδὲ καὶ ἀναχλικοῦ ἀδοίους· καὶ φ ἐκ γὰρ ἀναστρεφόμενος τὸ ποίμνιον· ὅταν δ' ἐκ σκῆνο λὴν καυσικὴν ἰχνὸ παρ' ἐμὲ αὐτὸς, τὸ πῦρ πάλιν λὴν δεῖν αὐλιρρῆγε· τὸ φλογῶδες τοῦ πυρὸς ἀναψίχουσιν· θαῦμ' τὸ γὰρ ὡς εἶπον, σωλῆς οἴσης λῆς νόθου, πῦρ γὰρ πνοὴν καῦσον σώνου· ἀλλὰ δὲ καὶ ἡχοῦ, σωλὸν ἀναλόγως καὶ τὸ ἴαμα δίδωμι· πῦρ γὰρ πνοὴν δὲ θεοσίζου σώνου, ἀλλὰ δὲ καὶ θ' ἀσυσείζου· ζ

πγ'. πδ'.

Ζ ὑλου ζευ ἐλαλκος ὁ πρῶτος σὺ θεοβόλος φθορᾷ πρῶκισε· εἰ γὰρ γὰρ ζωῆς ἀλκαν τὴν καλακεινὴς, ὅλε γὰρ ἦλθ' θεοῦ φθορέως ἐς λέκτ' λῆς νόθου σωλὸν δ' κλε·

ἀλλ' εὐρήκοις ἱκέτης ἀναπαύσεως σοῦ τῷ ξύλῳ καὶ ζωῇ. ὁ ὑπερύμνητος. δι' πρεσβειῶν καὶ ὑμνῶν τῆς εὐλογητῆς θεοτόκου σῶσον ἡμᾶς :

Πρὸς δάκρυα με διὰ τοῦ παθους τοῦ παθους ὁ ἐκ θεοῦ κινήσας σωτῆρος· ᾅδαμ ἐξεμέ.
αἱ ἐπομβρίσωσιν πλάκωσιν καὶ τῆς τοῦ ξύλου τελέσεως τὰς σύνοιαν ἀΐων. λύσις ὁ πρωτόπλασος τοῦ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀφθαρσίας χωρεῖ ἀποικίας, τῇ φθορᾷ ἔκλαυσε θανεῖν πρώκησεν. ἀλυσιτέλως γὰρ ἀπορεῖ φῦναι καλακειθὰς τῆς αἰωνίου ζωῆς· οὐ γὰρ ἐξῆλθε τῆς ἐδέμ· ἀλλ' ἐξεβλήθη, ὅτι ἔκλαυσε ὡς πρὸ ἀδικήσας· ὅπερ ἐμάλης ἐστὶν ἀνοίας· καὶ σωτὴρ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ ἀναπαύου γινόμενος, οὐχ' ἑαυτοῦ μέλει καὶ σώσου τὴν ἀρχὴν ἔστησε· καὶ τὸ τῆς ἁμαρτίας σύντονον ὀπίθημον, ἵνα ἐκβόλοις κέλευ καὶ λαὸς ἀκαιθας, ἐλαίου ἱδρῶσι πεφυρμένην βρῶσιν τοῦ ἄρτου· καὶ ἱκετεύσιον τοῦ θανάτου· ἀλλ' ὥσπερ τὰ λοιπὰ δυνάσκαλον, ὅτι θανεῖν πρέπως ὀπτὸ ἐξιλάσκεται νος θάνατος, καὶ τοῖς σκότῳ γνῶσιν μεταδίδωσι τοῦ κακοῦ, οὕτω καὶ κύνος ὅλῳ ᾧ ἀπίνυ γλυκὺ μεταδώκε τῆς ἀναστάσεως. ἀλλὰ δὴ τῷ ξύλῳ τοῦ σεσῶ οἰκτιρμοῦς ἀνεπλάσθης, ᾧ ἀναπλάσαι τὸ εὐχαριστήριον ὕμνον, ὡς οἱ σὺν βοῦχοι παῖδες χαρμονικῶς ἀναβοᾷ τὸν ὑπερύμνητον εὐλογοῦντ' ἀν πρῶν δυ. νὰν μᾶλλον λέξιν τοῦτον τὸν, ἐστὶν γὰρ ζωῆς ἀλυσιτέλειαν καλακειθὰς, ἀπὸ ἂν ὀπτὸν ἐξέον χαθάναι τοῦ θεοκόλου. λέγει γὰρ σκότος σὺν τοῖς ἐκ τοῦ πρωτοπλάστοις ἅπασι θανεῖσιν τὰ σκηνὰ τῆς παραβάσεως ἀνά· ὁ δὲ· ἡ σὺν φῶς τοῦ ζωῆς ἐστὶν ἀλυσιτέλειαν :

Ἔλυσε πρόσταγμα τὸ παρακοὴ καὶ ξύλου ἤνεγκε· θανάτου βεβοῖς τὸν εὐχαριστ. πρ.
μεθημφθεν· σὺ σοφία τῆς ἐξελέσου ὁ σὺν εἶναι ζωῆς τὸ ξύλον ἀρίστα· ὁ νυκτὸς λο χου δυσθανοῦς ἤνεγκεν. εὐτύπωσεν καὶ ζωῆς καὶ ζωῆς. ὁ ὑπερύμνητος. δι' πρεσβειῶν ἐλεήσον δι' εὐλογητὸς εἶ : ∴ μεγαλύνει.

Τοῦ ᾅδαμ καὶ διὰ τοῦ παθους τοῦ παθους πρὸ τῆς ὁ μελῳδὸς λύσιν διὰ παρακο ξ.
τῆς τοῦ πρόσταγμα τοῦτο. καὶ τῇ τοῦ ξύλου θανατούμενον γένος. καὶ ὁ πᾶς τὸ σὺν εἶναι ἔκλαυσε ὁ παράδυσος· φύλακες δ' τοῦ τῆς ζωῆς ξύλου, ἀλλ' φλογίνη ἐσκιφαία καὶ ὁστεραφὴς ὁ πρωτόπλαστος σκότος θέσπεσον· ὅπως δὲ ὁ τοῦ λόγου εὐτύπωσεν σκιὰ καὶ τὸ ἀξιομακάριστον τὸν σκότος ῥῆμα, τὸ μὴ θανεῖν μου κεν σὺν τῇ βασιλέᾳ θεοῦ, ἵνα κεκλησόμεθα ἐδέμ εἰσενέγκῃ, ἔφησεν· ὅτι ἔλυσε τὸ πρόσταγμα τοῦτο ὁ ᾅδαμ διὰ παρακοὴ καὶ τὸ τοῦ ξύλου οὐκ ὄνειρος μεταβληθεὶς τὸ τοῦ πολὺν σὺν ολομὰ ἱερὸ τόπον. θανάτου ἤνεγκε τοῖς βεβοῖς ἐλαίου σὺν τῷ μνῇ). ταπεινωσε σου βᾶ παράδυσον καὶ φλογίνη ἐσκιφαία φυλάσσουσιν τὴν εἴσοδον τοῦ ξύλου τῆς ἐδέ ∴ μεγαλύνει ζωῆς :

∴ ἐδέμ, ὁ μεγαλύνει. καὶ μεγάλως σὺν εἶναι.
τῆς ἐδέμου, μεγαλύνει, ζωῆς :

ζῶντος· δι' οὗ σὺν αὐτῷ ἀσφαλῶς φεύγει τὸν καὶ εἰρήνην· ὡς ἐν οὐδενὶ
ψαύειν αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦ ξύλου τοῦ οὕτω πεφυλαγμένου καὶ ὑπὸ παύλου τῆς
φευγάδος ζωῆς εὐλογουμένου· ὧνπερ ἀνοίξειν εὐλογωσοῦσι χάσου· οὐ ὁποιᾶς νυκτὸς
λόγον ἔφη καὶ δυνάμει· νυκτὸς λόγου ᾗ, ὁ δὲ σὺν αὐτῷ νυχθήμερον σὺν δρόσῳ, ἐλάσεν· δεῦρο
γὰρ ὁ δεῖνα τοῦ διὰ σέου καὶ σταυροῦσον ἐπὶ νεῖκος δάκαλον: ·ζ

τοπάει: ·ζ

Ραβδου πεος πύσεια τὰ κεον ἰωσὴφ ὀγλιν τὸ ὑλκα· βλέπων ἐπὶ λῆς βασιλῆ τὸ
κεαλαιόν· ὅπως ζωὴ ξὺν ἐπερανδόξος τῆς πολλῶν· οὕτως γὰρ τῖς βασιλοῦσι-
τὸ παυσχον καὶ χαμα· καὶ φῶς τῖς πισὶ μιχθουσιν· ὃν ὑπρκενάβος· ὧν πρῶν
καὶ ἰκανῶν δὲ εὐλογᾶς θη: ·ζ

ἑρμανδα: ·ζ

Επι καὶ ταῦλιν παμαῖν ἰσοεῖ τῖς ξεινοῖς μελοκδοις ὁ μέλας κοσμᾶς ξύναις τὰ-
λιν κῆ τὸν σὺν πεταρχαις δορα λικω ταλον ἰακωβ· ὁ πανικα ἐξελδοῦσ ἐξ αἰλέπθ
τοῦ ἰωσὴφ ὧν λῆς βασιλικῆς ἐαβδου πεὸς λιν σκήνου ζωαλιστιν, ὁ ἰακωβ τὰ χρον
τ' ζωικῆς σκήνις καὶ βασιλικῆς πεικχθὲς ἐβίλοσι ἐαβδου, ἐξελεβολον ταῦλιν τὴν
ἰσοείαν λε δάκυλος τοῦ σέου, ὁ τὰ χλιν ζωεινα βλέπων φοτ καὶ δορα λικω τάλος
ἰπλ, τὰ κεον ἀπαπάζεται τ' ἐαβδου τοῦ ἰωσὴφ λῆς βασιλικῆς· πεοδηλῶν διὰ τού-
του, παῦς ὁ ὑπρενδοξος σέος, ὁ διὰ λῆς ἐαβδου σκήνις ἰνποὺλκους ζωὴ ξὺν ἐ σὺν
χθοτ τ' ἀὺν χεισανδὺ βασιλῆ λιν κεαλαιόλα· οὐ γὰρ ἅρμαλα καὶ ἵπποι οὐ' ἐσω
ειάδες ἱππέων τ' ἐσαι ἐ τ' ἐσαι· ἀλλ' οὗτος ἐσνος ὁ ζωὴ φόσος σέος τῖς βασιλεῦσιν-
ἰκανῶν ἐσπαυσχον δὲ καὶ χαμα· καὶ τῖς πισὶ μιχθουσι φῶς· φωλίζου τοῦ ἐσω τὸ
ἡμεσονικὸν καὶ δορα λικους κῆ τοῦ ἰπλ ἐρ ἰαζόμενον: ·ζ

ξωὴ η': ·ζ
ὁ εἱρεως: ·ζ

Εἰσὶ τῖε παῖδες· λῆς ειάδος ἰ ἐαεσσιν· δημιουργὸν πεα δὲ ὑμνῆε· τοῦ ζῶντα
ταβαὶ ἐαλόγει· καὶ τὸ πῦρ εἰς δεόν μιλαπτοὶ ἐαλα· καὶ ὑπρυλοῦε τὸ πάσι ζωὴν
παρέχον· πεὰ παναγίου εἰς τοὺς αἰῶνας: ·ζ

ἐκ'

Τὴν ὁδὸν ὧδὴν πεοξεπλικῶς πᾶσιν ἐφ μὰκ σεινὸν ὁδὺς ὁ αὐτοκράτορος μεγάλου,
πᾶσιν γὰρ λιν κλέον σὺν λαὸν οἱ θεοὶ πεοσκυνοῦντες παῖδες, ὃς ὑμνῶν πεοξεπορ-
τοῦ δημιουργοῦ, τ' εὐλογῆε λέγουτ· τ', ὑμνῆε· καὶ τ' ὑπρυλοῦε τὸν κύριον λοὺδος.
Ἐ αὐτὸς τὸν πόλε ἐαυτοῦ εἱρῶν, καὶ τὰ κῆ τοῦ τὸν παῦλα τοπάεια φῶλα πεοξεπεῖ
καὶ φλεγαλίζεται φλεγαλί· ἐ πρὸ τὸν αὐτοὺς σκήνους τοὺς παῖδας, ὃς ὑμνῶν τ' ἐια
δος πῦ ακαμψ· καὶ τὰ σκήνων δανιὰ ἐμνους ῥῆμαλα τ', εὐλογῆε καὶ ὑμνῆε· καὶ ὑ
πρυλοῦε· Ἐ δὲ ἡμῶν οἱ σκήνοι σωικῶς ἦεγον κυ, διὰ τ' λόσοι, καὶ τὸν τοῦ λοὺς σὺν Ἐ
λιν ἀναρχίαν, ὃς λιν κῆ πεόσωπα ειάδα τὸν πεα λέω καὶ τὸν ἡμῶν καὶ τὸ πνᾶ τ' ἁλ
ον, οὐ λωφοτ· ναι καὶ ἡμῖς δεαπτοτοι παῖδες· Ἐ λῆς ἰφ' ἁ ἐαῦλ ὁλοὺμενος ειάδος

ἱλασεσθαι· οἱ δὲ πλέον παῖδαν εὐλογοῦν τὸν κν παρακελευόμενοι· εὐλογεῖτε καὶ
αὐτοὶ τὸν δημιουργὸν καὶ παραπλέα παῦλαν, τὸ μονογενοῦς πρὸς τὸν· ἐκανδλε αὐτὸν
τὸν μονογενῆ λόγον τοῦ ζωντανοῦ πλαβαῦλα ἐκεῖ λαὸν· καὶ ὁ πῦρ εἰς δεῦτον με
ταποιεῖσθαι· καὶ ὑπερυψοῦτε ζωοπάσχοντα· αἱλες δὲ ἐκεῖνοι ὅλε ἀφωσιωμένοι
καὶ ἱδικαῖς ἁμαρτίαις καὶ πρὸς θῦ καὶ πρὸς τὸν εὐλογοῦντα ἀπονεμόμενοι· δι' ἐκανδαι δι' ἁγ.
τὸ δὲ ὑπερυψοῦσθαι, ἁπαναλίῳ πνι· ἀπαλείπουσι τὴν χρῶσιν παῦλα παῦ
τα καὶ δῦ εἰσὶν· ἡ εὐλογία· ὁ ὕμνος· ἡ ἐπιφώνησις· λέγει αὐτοῖς ἐκκλησιάζειν οἱ ἄγ
γελοι ἁπλῶς τὸν ζωντανοῦντα θεὸς πᾶσιν εἶναι οἰόμενοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς μο
νογενῆ· ἵνα καὶ τὴν ὀπτεγάλαν διὰ σαρκὸς αὐτοῦ πλαβασαν καὶ ἐκ νεκρῶν ἀνασ
τῆν προσλαμβάνεται :

Ὑ ψουμένου ξύλου· ἐκανδλε ἀνθρὸς ἐν αἱμαλι· τοῦ σαρκωθέντος λόγου θῦ ἐκανδλε· αὐ πν
τὸν ὄντων δικαίως· βοᾶται τὴν ἀνάκλησιν ἑορτάζουσα· λαοὶ προσκυνδλε ζῶ τοῦ- τεσ.
στεον· διὸ δὴ ὁ κόσμῳ ἀνάστασις εἰς τοὺς αἰῶνας :

Τ οῦ αὐτοῦ τῆς προφητῶν ἐρόμενος φόνεβος· οἱ τοὺς παῖδας τοὺς ἀστέλεχος ἐ τοὺς αὐ Ἑρμηνδς.
τοφώτους εἰς τὴν δεν ἐκκλησίαν ὁ μητροπόλεως προτρέπεται· καὶ ἐν θέλῃ, τὴν δὲν παῖ
δων αὐτὴν σκιρτῶσαν λέγων τὸν εὐλογδλε ἀστέλοι κυ· καὶ μεγαλαῦλα τ, εὐλογδ
λε ἐγὼ ὧν ἀνάγων, φησὶ γρ· ἐψουμένου τοῦ ἁγιαθυ ε τε κοῦ ξύλου τοῦ ἐκανδλε ἀνθρὸς ἐν
αἱμαλι τοῦ σαρκωθέντος λόγου θῦ, ἐκανδλε τὰ ἀστέλοι καὶ δικαίως καὶ ἐπὶ κόσμου
οι, δὲν αὐτῶν παντὶ εἰζουσα τὴν ἀνάκλησιν ὡς ἐκλαθρόφοι· διαθυ γρ ὅτι τῆς
δεσποτικῆς σαρκὸς τῆς βασιλικῆς καλδικῆς ὁ σὰρ, καὶ κοινωνοὺς ποιδσαι τῆς θῦ
θεότητος· καὶ ἀλλαχοῦ· μεγάλη φησὶν ἐν οὐσίᾳ τὴν ἐκκλησίαν χαρὰ ὅτι ἐνὶ ἁμαρτω
λῷ μετανοοῦντι· προσκυνδλε δὲ καὶ ἐκεῖς οἱ γλεῦδς λαοὶ τοῦ θῦ πνεύ στεον, διὸ
ἀνεπλάσθαι· ἄθροον γρ εἰς δὲν ἀστέλεχον ἐκκλησίαν τὸν κν διὰ τὴν κυελέραν ἀνά
πλασιν, κἀκεῖς αὐτοὺς τοὺς ἀναπλασθέντας, καὶ οὐχὶ τοῦτο ποιεῖν· καὶ ὁσίου ὡσπερ
ὕμνος ἀπὸ δαναὶ φόβου νόθευρεν θεός, χαίρουσι τῆς οἱ φῶλοι· ἐφ' ἱλασμένῳ εὐ
χαεισθαι· αὐτὸς δὲ ὁ υἱασθεὶς καὶ σῶσαι θέλων ἀνόμενος δίου τῆς ἑαυτοῦ ἐκκλ ἐστείας,
καὶ τὴν χαεῖν παραιτεῖτε, ἐὰν εὐχαεῖσθαι τὴν εἰς τὸν ἱλασμένον :

Γ ηγορὸς παράκλησις· οἰκονόμοι τῆς χαείας· στεον οὖν ἔστι ζῆς ὁ δὲς ἐκανδλε· ἱεροπρε πν
πὴς καὶ λόγιον· δῦ λόγου θέλει αὐθεβρίζεσθαι· ἱσπλῶσαι ἐνὶ παῦλα τὸ στεῖον τοῦ τεσ.
θῦ· δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας :

Ο ὐδὲ πάλιν τῆς δὲν παίδων ὠδῆς, ὁ θὸς ἀφεῖσαι μητρῴος· ἀλλὰ καὶ σκύνιν, ὃ Ἑξαπτδα.
χρῶσιν λέγουσαι ἱερὸς κυ δοῦλοι κυ τοῦ κυ· καὶ αὐτοὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς

εἰς τὴν παράδυσιν προσκαλοῦσι· οἱ δὲ χοῖροι τῷ καλῷ φωνῇ λέοντι· ἵνα δὲ τὴν χοιρείαν οἱ νομεῖς γνῶσιν· ἀξιωθέντες δηλαδὴ οἱ ἀρχιερεῖς, ταῖς ὑμετέραις παρακλήσεσι ἱερουργεῖσθαι τὸν θεὸν σεσωκότι τὸν κύριον· κἀκεῖνον δὲ τοῦτο προσευξάμενος τῷ θεῷ, ὑφῆκε τὸν ἀέρα τοῦ ὑποπόδιον, οὗ ἐστᾶσιν οἱ πόδες αὐτοῦ· ζῶα συνῆλθε καὶ ἦν ἐκεῖ τὸ θῆρα σκύλα ἕτοιμα προσηνέχθησαν· καὶ καλάξυπτα ἐγένετο· τοῦτ' ἔστι τὸ ἀκλεόρια ἐγένετο· καὶ κἀκεῖ ὁδὸν ζωμεῶν ἐδέλφασι οἱ δὲ ἐνυδρεῖοι ὀφθαλμοὶ τοῦ σεσωσμένου θεοῦ· ὁ καὶ αὐτὸς ὁ συμεών ἰδὼν τοῖς ἑαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐκ ἐφθόνησεν ἐρμηνεῦσαι τί ποτ' ἂν ἦν τὸ σεῖον· ἀλλ' ἐξηγούμενος εἶπεν· ὀλίφως δὲ ἀπὸ κάλυψιν ἐνυδρεῖον· ἀπὸ καλυφθέντα ὑγρῶν τὰ ἐθνη ὧν ὁ κύριος κοσμεῖ, καὶ τοῦ λοῦ ἀλυσίας ἀποδεδεμένα κάλυμμα, ἐδήλωσαν τὸ σεῖον τοῦ θεοῦ, δηλονότι τὸν σεσωσμένον καὶ ἀναστάντα ἐν αὐλῇ ἐνυδρεῖα ὄρκι, καὶ ἦν δὲ αὐτῶν φόβον ζωάνυπτα ἦν· ⁊

πγ. πε. Οἱ δὲ ἁγίοι ἀφ' ὧν προεφήτευσαν ἀλάλησαν· ζῆσιν αὐτῷ πρὸ βασιλεῖς καυχᾶσθε· τὸ δὲ παυσόφεον ὅπλον· λαβόντες θεόθεν σεσωσμένον· ἐν βύλῳ δὲ φυλακὴ πολέμου· θεᾶσθε σπεῦσαι τῶν λαὸν σκεδάννυσθαι εἰς τοὺς αἰῶνας· ⁊

ες. Τὴν δὲ παίδευσιν πρῶτον ἐστὶν ὁ μανασσῆν τοῦ καλέσας ὁ σωτὴρ, εἶτα τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ εἶδος τοὺς ἱερεῖς ἢ καὶ ἀρχιερεῖς, ναὶ καὶ δὲ αὐτοὺς τοὺς αὐχαδέρας μελάγχολίαν· οἱ πρὸ λέοντος ζῆσιν αὐτῷ βασιλεῖς οἱ δὲ σῶσαι φῶτα προσελθόντες εἰς τὴν βασιλεῖαν, ἀλάλησαν· καὶ μὴ ἀλάλησαν μόνον, ἀλλὰ καὶ καυχᾶσθε· καὶ καλεπάρεσθε δὲ ἐξῆρεν, οὐκ ἐν τοῖς ἅρμασιν ὑμῶν οὐδὲ ἐν τοῖς ἵπποις· ἀλλὰς τὸ παυσόφεον ὅπλον λαβόντες πεδὰ θεοῦ, τοῦ σεσωσμένου δηλονότι τοῦ λαοῦ· τὰ μὲν δὴ ζωοποιεῖσθαι, καὶ πίπτουσιν· ἐν βύλῳ δ' ἐξῆρεν τὰ βαρβαρικὰ φυλακὴ καὶ θεᾶσθε πολέμων ἐπιζῆν τῶν, ἐκόντως διασκεδάζει· ⁊

♣ ὧδὴ θ'· ⁊ ὁ δρόμος· ⁊ Μυστικὸς δὲ θεὸς παράδυσις ἀλεωργίας βλαστάσασα γῆ· ἐφ' οὗ τοῦ σεσωσμένου θεοῦ· ζωοφόρον ἐν δὲ πεφυτεύσθαι τὸν δένδρον· διὸ οὖν ἐλευσόμενον· προσκυνοῦντ' αὐτῷ οἱ μελαλιμῶσι· ⁊

ες. Ποὸς τὴν ἀειπαρθένου θεοτόκου τὴν δ' ἐννάλιος ὧδὴς ἀρχαῖον οἰκειώσασα σιλαῶδον λόγον ὁ μιχαὼδὸς ἀποκάλυψιν· μυστικὸς λέοντος καὶ νομὸς ὑπάρχει παράδυσος θεὸς· ἀεωργίλως δὲ καὶ αὐτοφορεῖς αὐτοῦ βλαστάσασα τοῦ χῦ· τοῦ οὐ μόνου σὺ μεσοῦντος δὲ λόγου πόθεν τοῦ ἧς ζωῆς σκῦλο ξύλον φυτεύσασα, ἀλλὰ ἔνδεσον σὺ μεσιτεύσασα ἧς ἧς ζωοφόρου τοῦ θεοῦ φυτορίσασα ξύλου εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· καθὰ καὶ ὁ νομικὸς ἐν λοῦ μέσου, προσκυνοῦντ' αὐτῷ, τοῦ ἐν βύλῳ σωτῆρα κυνολογοῦντες ἐγὼ, σεμνῶς ἡμῶν· ⁊

πν. πε. Ἀγαλλιάσθω τοῦ δρυμοῦ ξύλα ζωπανία ἀλιαδόνος ἧς φάσεως αὐλῶν· ἐφ' οὗ πρὸς

ἀρχῆς· ἐφολκύσῃ χὺ ταπυθέντος σὺν ξύλῳ· δ᾽οὗ νῶ ὁ ψουμένου· προσκυνῶσιν
αὐτὸν οἱ μελῳδοῦντες :-ζ

Α πὸ τῆς δαυϊκῆς κιθάρας οὕτοσί πως ψαλλόντος, τὸν ἀλλαλαόντα παῦλα τὰ ξύλα ἐκδρυμοῦ, τὴν χεῖρα σὺν ὁσίᾳ φωνὸς δαυϊτικὰ μενος, ἀλλαλάζω καὶ αὐτὸς φησὶ τὰ δρυμοῦ ξύλα ζωπαῦλα· καὶ τὴν αὐλὰν πρὸ τὴν τοῦ τῆς ἀλαλαζάσης χεῖρα· τῆς αὐλῆς φελάσσης ἀλαλαστὸς ἐπὶ τοῦ ἐξάρχης φυλεύσαντος αὐτὰ καὶ παραλαβόντος δὲ· νῶν σὺν ξύλῳ ταπυσομένου· ὡς πρὸ γὰρ σὺν τοῦ ἰορδάνου ἁμαρτὼν τῆς ἐκδύσεως τὴν πόσιν τοῦ ἵππου, ναυβάτως ἔστρωνεν ὁ ἀλλασσὼς καὶ πᾶσι τοῖς ὕδασιν οὕτω καὶ δι᾽ ἑνὸς τοῦ θείου ξύλου σὺν ἐλάᾳ χεῖρ, παῦλα τὴν δὶ ξύλων φύσεως ζωπαλιάζειν :-ζ

Ι εσοῦ ἱλέᾳ χέρας· θεόφεστος τῆς κεφαγῆς δὺν ἀπάντων ὁ θεός· σὺν ἁμαρτωλῶν· πρ.
νοουμένων ζωπλῶν τὰ χέρα παῦλα· δ᾽οὗ νῶ ὑψουμένου· προσκυνῶσιν
αὐτὸν οἱ μελῳδοῦντες :-ζ

Τ ὸ χέρας, ὅπλον δυνάμεως τοῖς χεροσφόρους ζῴοις παρὰ τῆς φύσεως δημιουργὸν ἐν
ὅλοις ὁ δαὰ, μυελαγοῦ δ᾽ ὀνόματι τοῦτο τοῦ χέρατος ζέα σὺν τοῦ ὀνόματος τοῦ
δυνάμεως· ὡς ἀλλαγοῦ λεάπτεσχου, καὶ σὺν δ᾽ ἑβδόμῃ κοσμοτελαρίᾳ ψαμμῦ· ὅπου
λέγω, τὰ χέρα ὡν ἁμαρτωλῶν ζωπλάσω· καὶ ἐν ψαθύτητα τὸ χέρας τοῦ σὺν καὶ χ.
ταῦλας γὰρ τὰς ζέους σκῶλ᾽ ὁπόλους κοσμικὰς ἁλφοῦς, ἐν καὶ ἀπὸ δὺν τῆς σὺν ἀτος
ρὴ μάλων τὸ, καὶ ἰσχρὲ χέρας ὀσίας τῶν σὺν δίκῃ δαὰ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ· ἀπολε
μώμενος τοῦ, ζωαπαρίζειν τὸ τοπάεσον· κέρας ἱεροῦ ἱλέᾳ χείων, τοῖς ἐνοσ
ἐσοῦ σὺν· ἡ ἴσων, ἰχυὸς καὶ δυνάμεως ἀκμαῖος, αὐτὸς ὁ θεὸς τοῦ κυ, τῆς δὺ πεσῶν
κεφαγῆς, κεφαγὴ γὰρ ἐστιν, ὁ σπρ· καὶ ἡμεῖς ὡς μέλος, πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς αὐ
τὸ ζωαρμολογούμεθα· δ᾽οὗ σεῦ παῦλα τὰ κέρατα δὺν νοουμένων ἁμαρτωλῶν ἐ
τι δὺν δαιμόνων, ζωεξέουσα· ἄξιον δ᾽ ταυμάσας καὶ παῦλα τὸ ποιητὴν· πρὸς κέρας
τοῦ σεοῦ ὀνομάσας, ἀκολούθως καὶ τοῦ σὰ κεφαγὴ προσπόρευται· ὅτι σὺν τῇ κε
φαγῇ, τὰ κέρατα ἐξιέται :-ζ

Ὁ δὰ βρώσεως τοῦ ξύλου· φ᾽ ἓν᾽ προστιθέμενος θανάτος διὰ σεοῦ καλίρλιται σὺν μι ✣ Εἰρμὸς ἄλλος :-ζ
σου· τῆς γὰρ προμήθεος ἁπαίσιος καὶ ἀρὰ διαμέλυται· φ᾽ ὅλασφ᾽ θάλυπς δυσμή
θεος· ἀὶ πᾶσι αὐ δυνάμεις· δὺ σεῶσι μελαλιώουσιν :-ζ

Ζ ηλῶν διαὶ δὺ ἄλλων ἐ δὲν ποιήσεων καὶ ἁπλῶς φ᾽ μελῳδῶ χαφθοῦ, ἐ ἐκ. ἀ.
συνάλη αὐλὴ δεσπόλαι· καὶ φαῦ· ὅλ᾽ τῆς ἀκεοσεμίδος αὐτοῦ παῖς μέλος τοῦ χ.
δὲ ἀνδρώδους δὲ καὶ σχῆμ᾽ ἡδύος, ὀλὰ πολλὰς καὶ ἐν᾽ μελῴους καὶ ὑποδέσους
ἐχούσας καὶ αὐλὰς εἰς τὸ σεῶ τῶν ἀναφορὰν ἀγράφους αὐτῷ πεπληγμένε-

νας ἐὰν ἐκ, καὶ ἀνεῳγμένος μὴ ὑ τοῦλας ζημιωθῆναι ἀναλαβὰν τὴν σύνδεσιν τῆ πλοίᾳ ὥστε μὴ δῦ καὶ αὐτὴν τῆς ἀκεστικίδος σοιχῶν. μᾶλλον δὲ ἢ πλέον λαβών. ᾧ γὰρ σὺν ᾧ ἡμιολίᾳ τῆς ὁλόδυνος τὸ πάσιν ἀκεστιζόμενον σοιχεῖον τῆς τ σύνδεσις ὥστε ἔχει ζημιώξας κεφαλὴ τῆς δευτέρας σύνδεσις καὶ εἰρμὸν σύνδεσποιήσας. ἰὼ ἅμα δὲ καὶ τὴν δεσμίδα μὴ ψυχὴ τὴ πλοῖ τοῖς ναύταις, ἅμα δὲ καὶ τοῖς σὺν αὐτοῖς ἐμπλαῶσι δεῖ μάστον. οὕτω καὶ φασί. διὰ ὁ διὰ ξύλου τοῦ τῆς γυναικὸς καὶ γυναικὸς τῆς προμήθειας τῆ ἀνίᾳ ὁ τῆ φόβῳ παρὰς φαρὰς δάνεια, καὶ διὰ ξύλου ὑ σκάφη καλάμα, διὰ ξύλου πάλιν τοῦ σεσηπότος ἐ γυναικὸς τῆς ἀετοπαρθένου καὶ ἀλεωρίτου κ᾽ αὐτὸ βλασταίνοντος τοῦ κυ, καλαλέλυται. τὴν πᾶσαν αἱ δυνάμεις δῦ οὖσαι μεταλλάσσουσιν: ⁊

πγ. τε. Μὴ τὴν πηγείαν τὴν τοῦ ξύλου. ἐάσας ἀναρέσασαν. κὲ διὰ σεσοῦ τῆς ὑγρᾶς ἐξάλλαξας. ὅτου καὶ ξύλου ἔλυσε πολὲ πηγείαν ὑδάτων ῥεούσας. πολυπαθῆ τοῦ σεσοῦ τὴν ἐνέργειαν. τὴν πᾶσαν αἱ δυνάμεις δῦ οὖσαι μεταλλάσσουσι: ⁊

πδ. ες. Τὴν διὰ παρακοῆς φασὶ καὶ ἰεύδας τοῦ ἀπορευμένου ξύλου ὀπτοῦ ὀσφρᾶσθαι ὑ γῆν δῦ ἀνῶν τοῦ σαμάθου πηγείαν, διὰ ξύλου τοῦ σεσοῦ τῆς ὑγρᾶς ἐξάλλαξας κὲ. καὶ ἐάσας αὐτὴν καὶ εἰς ἑὴ ἀναρέσασαν καὶ φαρμακὴν τοῦ λέπους κἀκεῖ κατεσάναι. καὶ τὴν ἀνίαν ὀπτανέσθαι φασί. ὅτου καὶ πάλιν τὴν τῆς διαύλης σαμαλαφόσου πηγείας διὰ τοῦ σεσοῦ τῆς αὐτὴν καλάλυσιν, τὴν κῆ τὴν μερᾶ πολύπουν σαῦμα. καὶ διὰ καὶ ἀνωλέρῳ πόδρᾶσι. ξύλου γὰρ σκῆ τὴν πηγείαν ἔλυσε δῦ ὑδάτων αὖθις ἐμβαλλόμενον: ⁊

πε. ρ. Ἀδαλάπτως βαπτομένους. ᾧ ξόφῳ τοῦ ποπάθους. κὲ διὰ σεσοῦ ἀνέψυξας οἰκτον. ἐξ ἧς ἡ πλάνη ἀΐαν ἀκράτως. ἀφύσις ποκαλυπέσθαι. παλιλίρως ἰάσεως πάλιν ἀναῤῥώσας. τῷ τοῦ σεσοῦ. οἱ οἰκτροὶ μελῳδοῦσι: ⁊

ες. Δεήσεσιν σὺν αὐτὸν ὁ σοφὸς ἰκνοῦσι ἐφοσόλι. δύο διὰ τῆς παρακοῆς καὶ ἁπτὸς λαβόμενοι, τοῦ ξύλου καὶ τὴν εἰς ἐπιγαίαν τοῦ ᾅδου καλάπτωσιν, δύο δῦ ἀναλύσεων αὖθις ἀλάδυσιν διὰ τοῦ σεσοῦ ἐπιλύσας. τοῦ φθορᾶς καὶ τῆς ἀνακλήσεως. καὶ φασί. ὅτε ἀδαλάπτως βαπτομένους ἰάσεως καὶ καλάπτου τυμένους δὲ τοῦ προπάθους εἰκὼ τῆς παραβάσεως ζόφοι διὰ τοῦ σεσοῦ τοῦ ἀνύψωσας κὲ. οὐ τοῦ δὲ καὶ τοῦδε δῦ ἀνῶν. οὐ δὲ κα. ἡ πύλη ἑδέκα. οὐ τοῦ τοῦ δὲ τοῦ δὲ χιλιάδας ἡ μυριάδας. ἀλλ᾽ ὅλην ἁπλῶς τὴν φύσιν. καὶ ἅπαν τὸ ἀνίσον γένος. ἐξ ἧς γὰρ ὑπὸ τῆς πλάνης ὅλη παθητῶς ἡ φύσις προκαλυπέσθη καὶ προκαλέπτεσεν, οὕτω καὶ τοῦ σεσοῦ φῶς ὅλην αὖθις παλιλίρως πάλιν καὶ παθητῶς ἀ

νορθῶσαι. καὶ δι ἀνακλούσου εἶναι πῶς δόξῃ τ' ἀνορθωθῆναι τ' ἔνος λαὸν ὑπὸ τοῦ φωτὸς δηλονότι τοῦ θείου. τοῦ γὰρ φωτὸς οὐ λέγει τ' ἀνορθοῦν, ἀλλὰ τ' φωτίζειν καὶ καταυγάζειν. τ' δ' ἀνορθούμενον, εἰ δοκῇ λυχνὸν ἢ βοηθῆσαι ἀνορθοῦσαι. ἀλλ' ὅτι προφάσει ζόφου ὀνόμασε τὴν παρακοήν, εἰς ἣν ἐκπεπτώκασι ιβ, δηλοῖ καὶ τοῦ σεσυνηθισμένου φῶς καὶ τὴν ὀπτικὴν αἴσθησιν τοῦτο ἀνορθοῦσιν. ἀναλόγως πρὸς τὸν ζόφον λέγει τὸ φῶς. καὶ πρὸς τὴν πλάνην τὴν ὀρθοποιοῦσιν: ζ

ια τοῦ λυπεῖν ὑποδύεις. ᾧ κόσμῳ προσκυνούμενον. κε τοῦ θεοῦ σου. ἐν πᾶσιν ὡς ἐνδοξον. ἐν οἰκοις ἐμφορέσας φαλιάπλῃ ἀλαιουμένου βασιλεῖ παντοπλι ἀπτήνου. ὁδοὺς αἰωνιότητος. δὲν οἶδεν μεταβήσεται: ζ

Μ ελλουσι φησὶν ὦ κε τὸν ἀγέλην τοῦ θεοῦ σου λυπεῖν παυλῷ ᾧ κόσμῳ δόξαν προσκυνῆν, δηλονότι ὀπτικῆς οἰκείας πλάνης ἀπέρων αὐτοῦ ἐκκαλέσεσθαι. ἀπλέῳ τοῦτο καταυγάσας φωτὶ ἀπλέον δὲ τ' ἀπρεπον. δοκεῖ ἔστι πλέον εὑρεῖν. εἰ γὰρ ὀπτικῆς γραφῆς, ἐδόκει ᾧ κοσμικῷ. μόνοι ἂν οἱ τ' ζωείου σκήνους οἰκοῦντ καὶ αὐτ' πατρικῆς γραφῆς καθεστῶς, προσκυνοῦσιν αὐτοῦ λυπουμένου καὶ χαφόμενον. ὡς καὶ λοιπὸν ἢ καὶ ὅτι θαλάσσης τ' λυποῦσι μόνοις τοῖς τ' κύκλῳ τ' χθονὸς καὶ τοῦ ὑγροῦ ὅτι πλέουσιν. ἐπὶ δηλον δὲ καὶ προσκυνοῦσι τ' οἰκουμένου. εἰ δ' ἐπὶ γῆν ἐπιστροφείᾳ τοῦ οἴκου τοῦ λυπουμένου τοῦ θεοῦ διὰ δὲ ἀσφαλῆ καλαζόμενος, ἢ ἀλλο. ἢ ὅτι ἐφ' ἁπάντων τῆς κλίσεως αὐτῷ προσκυνουμένῳ. εἰ δὲ γὰρ λαμπρὸς ἥλιος ἐν οἴκῳ, οὐκ ἔστιν ὅς οὐδεὶς ἂν τοῦ δύνοιτο αὐτοῦ εἰ μὴ πάνυ κακὰ τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τ' ἄνεμον σκιάδα πᾶσι λυπεῖ τ' ὄλος ἀναβλέψαι, καὶ ἐπ' οὐδενὸς κωλυομένου ὅτι προσκυνεῖν, οὕτως οὐ παυσάσεται καὶ δεῖ καὶ ἥλιος δικαιοσύνης κε, τοῦ ἀγίου θεοῦ σου ἐν οἴκοις ἐξωτερικῆς φωτὸς. ἵν' ἅμα ᾖ καὶ οὗτος ἐφ' ἁπάντων ὁρᾶσθαι καὶ προσκυνοῖτ' δικαίως ἐν ἐνδοξῳ. ἅμα δ' καὶ ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς παντοπλίαν ἔχοι τοῦτον κ' βαρβάρων ἀπήνου. ὡς πρὸ γὰρ τὰ ὄρη καὶ αἱ χέρσαδες ἀπὸ τῶν ἄνω εἰς τὰ ἄνω λυόμενα οὐ τοῦτον δύνανται. οὐδ' οὕτω σφοδρὰν ἐρίζουσι λυπεῖν. οὐδὲν δὲ ἀπὸ τῶν ἄνω κάτω τοῦτον, τὸν κραταιὸν θεὸν βδέλλουσιν, οὕτω καὶ οὗτος ἔσεται. ἀπὸ τῶν οἰκείων νόσων διὸς ἰῆς ὁ ἰσχὺς ἀνυπόπτως ἢ χέρσας ἀκαχόλλη κ' λυπεῖν ἀπέσαν ἐθνῶν καὶ ἐχθρῶν τοῖς εὐσεβέσι καταρρυόμενος, σκύλοις δὲ τοῖς ἔθνεσι δαναϊδῶν ὁ ἅλοι αὐτὴν πλήν. καὶ τοῖς αὐτοῖς κραίνοσι παντοπλία χειμαλίζ ἀπήνης. ἀλλὰ δόξα ἐν τῷ αὐτῷ παρθενικὴ καὶ δοξαστικὴ χῇ. ζωὴ δ' ἀναφ χω αὐτοῦ πεῖ. ἐν παναλίᾳ ε

ζωοποιῷ αὐτοῦ πνι, εἰς τοὺς αἰῶνας
δὲν αἰῶνων ἀμήν: ζ

In Die Nativitatis Domini.

Τῶ αὐτῶ κῦ Θεοδώρου τοῦ Πηδαλίου, ἐξήγησις εἰς τὸν κανόνα τῶν Χριστουγέννων.

ᾨδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἐπειδὴ κ΄ τῆς παρούσης ποιήματι ἐξηγήσεως συμπεριλαμβάνω τοῖς ἡλιακοῖς καθυποβάλλεσθαι δεήσεις, καὶ συμπεφέρεσθαι τοῖς τούτων περιφοραῖς· καὶ ἀκολούθως τὰς ἐν ἑκάστῳ μηνὶ δὴ λειτουργικὰς καὶ ἄλλων κανόνων ἐξηγήσεις ποιήσασθαι, φέρε μεταβάντες ἀπὸ τῆς δ΄ ἐνάδος τοῦ σεπτοῦ, περὶ μὲν τὰ δεκαπρωτεῖα καὶ ἀπορρητότερα τῆς σαρκικῆς γεννήσεως τοῦ ὁρᾶν γενησόμεθα· καὶ τοῦ ὀφθῆναι ἡμῖν ἀληθῶς ἐν ἀνθρώποις καὶ μυστικῶς τὰ ἄνω τοῖς κάτω κοινωνῆσαι, τοῖς ὀλίγοις διερμηνεύσαντες· ἵνα τοῦτο γνῶ τὸ μέσος τοῖς ἀτελέσι ξυνεξομοιωθῆναι, καθάπερ καὶ τοῦτον καὶ αὐτὴν ἀκολούθως τὴν γέννησιν χῦ τοῖς ποιμέσι καὶ τοῖς ἀστέλοις τὴν τοῦ μυστηρίου χάριν προεξηγούμεθα. οὕτω δὴ καὶ ἡμεῖς τοῖς ὑπαίθριον τὴν ποίμνιον καὶ ἀνόπλοις τὴν λαφυραγωγὸν ῥομφαίαν ἅμα καὶ νοερὰν μάχαιραν. τοὺς ὀπτῆρας ἀστέρας τοῖς ὑμνοις διερμηνεύσαντες· καὶ τὰ αὐλαία τὰ ἄνω πύλας καὶ τοῦτον τὸν προσκυνητὸν ἀπολαβεῖν τὰς κρήνας ἄνω χορεύσας ὑπολαμβάνοντες· φῶς αὐτοῖς μεγάλως εὐαγγελιζόμενος· ὡς λέληθας ἐαυτὸν ἐξηγησάμενος τὰ ἄνω κάτω ποιῶν, καὶ τὸν πόλον τῆς κεφαλῆς πηλικὸς, καὶ ὅλως τὴν τοῦ κῦ χῦ μυστηρίου ἀναζήτων ἀκολουθίαν. εἰ δ' ἀρχὴν καὶ εἴσοδον τῆς ὅλης οἰκονομίας ἡ γέννησις ἐστὶ τοῦ ὁρᾶν, ἦμος ὁ ὁρᾶς, ζῶ δ' ἀνθρώπων τὴν γέννησιν ἐλαφρὰς τοῦ σεπτοῦ, πῶς οὐχὶ ζητεῖς τὴν λῆξιν καὶ ἀναζήτησις· λέον ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς γεννήσεως, οὕτω καὶ λῆξιν πρὸς τοῦ σεπτοῦ. ἀλλ' ἐᾶν πρὸς τοῦ αὐτῶν ἀστέρων ὑμνούμενον, καὶ ἐᾶν ἀπειθῆ τῆς ἀπολείας τὸ πρόβλημα· ὃ καὶ ἐν ποιμνίοις φάσας ἀνθρώπους· ὡς οὐχὶ τὴν ἀκολουθίαν ἐν ὕπνῳ, ἀλλὰ τοῖς τοῦ ἡλίου δεήσεις συμπεριφερόμενον· εἰ δ' ἀποξῶς ἐκεῖνος κινούμενος ζητεῖ τὴν τάξιν ἐν δεκαπρώτοις ὑπνῳ, καὶ τὸν ἀμείβοντα τοῦ λόγου δεσμὸν ἐν ἐαυτῷ ξυνεξομοιοῖ, ὁ πλέος ἀν εἴη νεκρισμένος, καὶ οὐχ ἑαυτῷ· ἐπεὶ καὶ οὐ δεσμοῦται τὸ σῶμα ἐν λόγῳ περιισορέπεται, καὶ τὰ πάθη τῶν ἐνόντων καὶ συμπεριφερομένων ἐξομοιοῦται ἑαυτῷ, ἵνα τὸ μόνον νεκρωθὲν τοῦ αὐτοῦ ἰσοροπῆς· ὡς ἂν ἀνάπαυσιν εἶναι λόγῳ, τὸ τοῦ χῦ ὑμνηθῆναι ὡς σταυρωθέντα, ἐμνήσθη σταυρωθῆναι ἐν ὡς ἐννοήσωμεν· ἀλλὰ καὶ πολλαπλῆ ἐορτὴ καὶ ἡ ὀπτὴ σκηνὴ τοῦ ὑπνοχαφοῦ σωτῆρι, ἐν ἀμφοτέρα δὲ

καὶ ἐκάστην ἀσωμάτων τοῦ θεοῦ κτισμάτων ὑπερέχοντος, ἰδιαζόντως αὐτῆς καθ' αὑτὸν ἀπονενεμημένῃ δ' ὑφ' ἑαυτῆς· καὶ ἡ εἰς ὠφελους αὐτοῦ ἀνωφελοῦς· ταῦτ' ἐφεξῆς ἡ τῆς οἰκονομίας μυστήρια καὶ οἱόπερ τοῦτοις ὅμοιοι ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς δι' ἐνεδείαν τῶν ἀκολούθως ἡμῖν λόγῳ προβαινόντων καὶ προθύμως ἐπὶ τῆς τοῦ χρόνου μᾶλλον ἀκολουθίας. οὐκοῦν ὑπὲρ τῆς τοῦ μείζονα θεολόγον εἰπεῖν ἀνεκτέρας δ' ἡμῖν ἡ τοῦ θεάτου. Φέρε πρὸς δὴ τοῦ τῶν ἐνεδείων φιλοφιλοῦς· μᾶλλον δ' ἐπὶ ἑκάστων ὑπ' αὐτῶν φιλοφρονήματα, ὧν οἱοίπερ ὡς ἀπερμηνεύτως. ἐ εἰ δοκεῖ πρὸ τοῦ κανόνος ἴσθι ἀκριβεστέρα τούτου παραινέσεως· μᾶλλον δ' καὶ παύλου, πρὸς δὴ ἥκων· πῶς δὲ αὐτῆς καὶ καλλίονα τάξιν καὶ εἰ πάσου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ κανόνας τεχνῆσαι ὁμοίας μικρὰ προσαναλώσωμεν. Ὀκνῶ δ' ἐπὶ ἄλλων ἀπαύστων δὴ ἥκων. ἑστάρων δὲ δὴ πρὸ ἡμῶν ἑστάρων δ' δὴ πλατέων, ἅπασι φαίνεται τοῦτοις πάρεξ ἑνὸς ὁμῶς δὲ ἀλλ' ὧδε τεχνάσωμεν καὶ ἐπισκοπήσωμεν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἥκον, ἡ πρώτη ταύτη καὶ ἡμεδαπῆς τοῦ ὀρεσπαυλεῖος ἀπονενέμηκε. τοῦ δεύτερου δ' ἡ δευτέρα καὶ μεθ' αὐτὴν ἑορτὴ τοῦ βαπτίσματος. τὸ δ' ἑξῆς, ἐφεξῆς δηλονότι ἡ ἧς ὑπὲρ παύλης· τὸ δευτεραγωνίζεσθαι ἡ ἑαυτῆς φύσει, εἴπερ ὁ τοῦ κλοιοῦ σκότους ἐποίησε. τὸν γὰρ ἧς πρὸ τοῦς καὶ δὴ ὀνομασθείσαν ἐν νομικωτέραν οὖσαν καὶ ἰουδαϊκωτέραν. τοῦ δ' ἑξῆς ἦκον, ὁμοίως ἡ ἑξῆς καὶ μεθ' ἑκάστας δὴ βαϊωνίτου, παρέμβασις· εἶτα εἰς τὰ ἑξῆς τοῦ ὀρεσπαυλεῖος εἰσβάσεων πάσι, τὸ δὲ πλάτιον τοῦ πρώτου καλέσωμεν ὡς παυλευσιανικὰ χαρίεντα καὶ μὴ πρὸς ὁπωσοῦν πάσι. ἡ πλατεῖα δ' τοῦ δευτέρου καὶ αὐτῆς ἡ δευτέρα, καλαχόρως δὲ ὅλῃ μεγάλῃ ἐβδομαδικῇ ἐξηκόντα· ὑπὲρ ὧν πέντε τοῦτους τοὺς ἥκους ἐυρών, ἐ σταδίους πεντηκοντέους. εἰ γὰρ καὶ ἑορταὶ εἰσὶ ἑορταὶ τὰ τοῦ κυρίου πάσι καὶ κοσμικῆς χαρᾶς εὐαγγελισταί εἰσι, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀπὸ σκοπῶν ψυχῇ μὴ παλλάπασι σκιερὸς οὐδὲ καὶ ἀζηλος, ἀπαθῶς ἐ ἀδακρύτως τοῦτοις ὑπαυλιάζειν. εἶτα ὑπὲρ τούτους, πρὸς ἡμῖν καὶ ὁδοῦ τοῦ παυλείου πρὸς τὸ πλάτιον τοῦ ἑξῆς καθαρῶν ἱρμοῦσθαι ἥκον. μυστικώτερος δὲ καὶ τοῦτο τοῖς ἀποστόλοις ἥκον ὑπὲρ ὧδε καλαρραλεῖν. ἐγκύπτει γὰρ φησιν ἥκος καθ' ἣν φερομένης βιαίας πνοῆς, ἐ ἐπλήρωσε τοῦ οἴκου οὗ ἦσαν καθήμενοι οἱ ἀπόστολοι. εἶτα τοῦ ἡγεμονικοῦ σὺν ἥκοις τοῦ πλατίου φησὶ τοῦ ἑξῆς τοῦ, ἡ ἑξῆς ταῦτα δὴ ἑορτῶν, ἡ σταυρὸς ἐνιαύσιος ἀπεχαρίσθη· ἐπὶ γὰρ καὶ πρώτη δὴ ἄλλων καθέστηκεν, ὅτι ἐ μὴ πολλὰς εἶδε περιόδους μὴ ἡμῖν ἀνάλογον ὁ τοῦ χρόνου αὐτῆς ἐφεδριάσαι δεσπότης, ἀλλὰ ἡ ἑαυτῆς θεοῦ, ἡγεμονικὰ δὴ ἄλλων τοῦ ὀρεσ ἐ

ἐν πρώτῃ. ὅτι πρέπει δὲ καὶ ἄλλας τῇ σειρᾷ παντὸς μέρους, ὁ μὲν ἥλιος πλάτιος ἦλθος. ὡς μὲν γὰρ ἥλιος, διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ σεσοῦ. ὡς δὲ πλάτιος, διὰ τὴν πρὸς τὴν χειμαινοικόσιον. ὅτις διὰ τοῦ πλατιασμοῦ πρὸς τὰ ἄλλα ζῳαπλασμένα, χαλαλίζει καὶ λίσσα τοῦ σεσοῦ. τὰ αὐτὰ δὲ λέγειν καὶ τῆς τῶν ἐνδεκάτου πόδα ἢ ποιητὴ χρῆσθαι διὰ λαλούσης, ἀλεξανδρινὴν ἀκεοσιχίδα τοῦ κανόνος ὀνομαζόμενα δυνάστας ἔχουσαν: ζ

ἡ ἀκεοσιχίς: ζ

Ἐρμηνεία τῆς ἀκεοσιχίδος: ζ

Ἀρχὴ Φοιβάδεις, νῦν ὅπλα δὲ μέλπω: ζ

Ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου ἡ τῆς ἀκεοσιχίδος ταύτης χρῆσις ἐλήφθη ἢ μελῳδή, λέγοντος. οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ· ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἄνθρωπος γέγονε καὶ ἡ ἀκεοσιχὶς· ὅτι ὁ μὲν θεοφόρος, μένει πάντοτε· ὅπερ καὶ πρὸ τῶν αἰώνων· λέγει δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπερ ἦν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ὃ οὐκ ἦν ποτὲ λαβεῖν. τὸ δὲ διὰ τῆς ἱερᾶς θέσεως τοῦ ἀκεοσιχίδος ῥῆμα τὸ μέλπω, μέσον τάξεως καὶ ἀνωμαλίας ἔχει τὴν φύσιν· ἡ μὲν γὰρ ἔσω γέγραπται φάναι, παρέχει τὴν ἀνωμαλίαν· ἐφαπλοῦται δὲ διὰ τὸ ἴσον τοῦ κανόνος ἔχειν τὸ, ἀκείνωσε μέχρι τοῦ ἀρῴδης ἀσκέως ἀναλαβὼν καὶ τοῦτο ῥῆμα τὸ μέλπω, διὰ τοῦ τὰ ποσὰ ἐλκύσαι. τὸ αὖθις δὲ καὶ ἄλλο τὸν ἀλγύσαν ἀλγύσαν τὸν, ὅτι τῆς ἀκεοσιχίζουσι ποιηταῖς πεποίηται ἡ ἀκεοσιχὶς ἐξαναλίσκειν. ὅτι ποιεῖται δὲ συλλαβὴν ἀκολούθως τοῖς ἀκεοσιχιζόμενα καὶ οὐχὶ ἀκεοσιχὶς ἢ κανόνι καὶ τοῖς ἔσπασίοις ἀκολουθεῖ. ἀλλὰ τῶν μὲν ἄπαν ἡ ἀκεοσιχὶς ἔπεται τὰ ἔσπάσια καὶ ὀξύμπας κανών. ἐπεὶ οὖν ποιησᾶς τὸν κανόνα ὁμῳδός, καὶ τελευταῖον ἔσπάσιον τὸ ἀκείνωσε χρόνου δᾶς, ἔδει τὴν ἀκεοσιχίδα ποιῆσαι, ἐπεὶ δὲ τὴν ἀναλκίαν ἔδειξε πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἄνεσιν, οὐδὲ τὸ μὲ ἂν εὐλόγως ἔλεγον. ἵεσθαι δὲ, οὐ πάνυ ἀναλαβεῖν ἂν ἦν. ὅτι δὲ φύσει καθάπερ εἶπον ἡ ἀκεοσιχὶς ποιηταῖς τὴν ἀκεοσιχιζόμενον, ἵεσθαι ἡ ἀναλκία ἢ ποιητῇ, καὶ ἐν τῷ ῥήματι διὰ τριφθόγγου ἰέσθαι ποιοῦσιν. καὶ ἀκολούθως αὐτῇ τὰ ὑπολειπόμενα ἔσπάσια ποιεῖται. καὶ φησὶν ἀλλὰ ἀναλκῆ μὲν αὐτὴν τὴν εὐαπελιακὴν ποιεῖσθαι ῥᾴστην αὐτὸν ἐξ ἧς κέλευσεν ἀκείνωσε τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἄστρου. καὶ ἐστὶν ὃ οὗτοι φασὶν αὐτοῖς, πρὸ τεσσαρακοστοῦ μὲν καὶ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ταῦτα μᾶλλον ἢ τοῦ ἦλθε χαλάζεσθαι ἔσπάσιον, οὕτω γὰρ παράφθογγον ἢ παροῦσα ὑποθέσεως ἀρχεῖα. ἦλθε καλέσας ἀρῴδης τοὺς ἀδάους, ἀκείνωσε παρ' αὐτὸν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἄστρου. ἄλλως δὲ καὶ πάνυ ἀναλκῶν μὲν καὶ ἀρχὰς ἔσπάσιον τὸ, ἀκείνωσε ἐλθεῖν φησὶ μελῳδὸς εἶχεν ἔσεσθαι ἦλθε εἰ μὴ ἀκεοσιχὶς ἀπαιτοῦσιν. εἰ δὲ

ἦν ὅπε, καὶ πᾶς οὐκ ἐθέλω εἶναι τοῦτο. ἀλλὰ τοῦτ' ἐστὶ φλυαρία οὐδεμία σαφὴς καὶ ῥῆμα κτλ. τοῦ ποιητοῦ, ὑπομνήσεον· ὁ δ' ἡμῖν· οἱ μὲν ὀλίγα καὶ λίαν σμικρὰ ἔχουσι, λέγοντες· ὅλως δὲ τῆς ποιήσεως εἴδωλόν ἐστιν, ὅπερ δὴ διὰ μακροῦ ζητοῦσι τὰς οἰκείας λέξεις ποιεῖσθαι ἐθέλοντες, τὰς ἀφθόνους τε παραλλάττειν, ἐξ οὗ κυρίας οὐδὲν μακράς, τὰ φθονερὰ δὲ καὶ κυρίας μακρὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ ὦ. ἀντὶ σκότου παραλαμβάνειν· καθάπερ καὶ ὅμηρος σὺν τοῖς ἄλλοις πολλοῖς καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἰλιάδος τοῦτο πεποίηκε· γράφων γὰρ πεῖ καλχάντος, ὃς ἦδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τε οὖλα, τὸ ἦδη ζμικρὸν καὶ οὐ τὸ ἐπίσαν, ἐθέλων ἀφθόνου τῆς φωνῆς ἀπολαῦσαι, αὖθις διὰ τοῦ ἦ πεποίηκε· κτλ. τοῦ αὐτοῦ οὕτω δὴ καὶ λόγου ποιητικῶτατος οὐκ εἰσὶν ἄλλος καὶ ὁ ἥδιστος κοσμεῖν, τῆς παρούσης ἀκεσεμίδος τὸ ἦχος στρογγύλῳ καὶ ἡδεῖ μακρᾷ σοιχεῖῳ ᾧ ἢ ἐκφαίνειν :

Καινὴν εἰσῆλθε διὰ σάφρασον τοῦτο γένεσιν,
ποίημα κοσμεῖ ἃ τοῦ δαιμοπόλιτ.
ᾠδὴ ᾱ ἦχος ᾱ :

Χῖς γενέσθαι δοξάσαι. χῆς ἐξοικεῖν ἀπαντήσαι. χῆ σπήλης ἐκφανῆναι. ἀλλὰ λεφ κῷ πάλαι ἀγῶ. καὶ σὺ εὐφρόσυνε. ἀνυμνήσαι λαοί δὲ δεδόξασθαι :

Πόθεν δ' ἄλλοθεν τοὺς εὐφρονοῦντας ἀρτίζηλέου, λέγας κελεύσης, ἢ παρὰ ἀρτεμίδου λαβεῖν, πόθεν δ' οἴνου, ἢ παρὰ οἰνοπώλου, πόθεν δὲ ζευγῶν ἢ ἀρτύρων χαράξαι, ἢ, ἁλουόλι παρὰ ἀρτύρα μοιβοῦ. ἀκολούθως δὴ τοῦτοις πόθεν καὶ λόγους χορευτικοὺς καὶ πανηγυριστικοὺς ζητεῖν. τοὺς χορεύειν ἢ πανηγυρίζειν ἐθέλοντας; ἢ παρὰ τοῦ χορευτοῦ καὶ πανηγυριστοῦ τοῦ σὺν θεολόγῳ φημὶ μεγάλου ζητεῖσθαι. τοῦ μὴ νόμους ἁγίας καὶ θεσμοθετικὰς ἑορτὰς τοῖς οἰκείοις ἐπιτρέπειν ἐμμέτρους λόγοις καὶ ὕμνοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις ἀνεπιτηδείοις καὶ ξένοις ζηλωτὰς ἐσθῆτας ῥήματα καὶ νοήματα. ζηλοῦσι τοίνυν μακαρισμὸν καὶ ἀξιοθαύμαστον, καὶ μὴ ὁ κλέπτων οὐχ οὕτως οὐκ αἰδεσθήσεται, ἀλλὰ τοῦναντίον ἄπαν καὶ ἐπικαλλωπισθήσεται· σὺν δεῖ καὶ ὁ πολὺς τὰ ἅγια κοσμεῖν, ἐν τοῖς ἱεροῖς ἑορτοῖς συνδεῖσθαι πανηγυρίζειν μέλλων χρὴ τὰ ψευδῆ, παρὰ τοῦ πανηγυριστοῦ καὶ χορεύειν τοῦ θεολόγου, μὴ ἔχειν ὅλως θαυμάζειν. καὶ αὐλᾶσθαι σκήνους ζηλωτὰς συνδεῖσθαι, ἀθλιώτατον. ὅλως γὰρ γενέσθαι, μὴ τοῦ ἐόντος σὺν τῇ ἀειπαρθένου προσέρχεσθαι. τοῦ γὰρ θεάνου ζημιοῦν σὺν αὐτῷ δὲ τὸ ὄνομα. τὸ δὲ γενέσθαι, κτλ. τοῦ σύνεσθαι ἐρρέτω. ὅλως οἱ δὲ πλὴν χρὴ φωνεῖν ἢ γενέθλιον

ὁ εἰρμός :

ᾠδὴ δ'.

ἢ ὀπίσθιον. ἢ ὁλοσχερῶς ἄλλο, καὶ ὁ ἐμπνεόμενος προσεννοῆται ἢ προσαπτέον, ἀλλ' οὐδενὶ τε ὡς ἐνεργείᾳ ᾧ γενητῷ ἢ ᾧ φαντασίᾳ χωριστῇ λογιζομένου ἢ συμπλοκοῦσιν. καὶ ὡς ἀρχὴ τὸ πᾶσαν κινούμενον, ὑπ' ὄψιν ἄγουσι τοῖς ἀκούουσι. τοῦ τε καὶ ὁμωνύμου ἀνίξεσθαι δεῖν, καὶ πρὸ τούτου ὁ προλόγος μείζων χρὴ εἶναι, οὐ γεννητὸν εἶναι δεῖ. ἀλλ' οὐδὲ γεννώμενον ἀρχὴν τῶν παρόντων, ἵνα μὴ γεννᾶται. ἐ πρὸς τοὺς ἀτέλους ὁ ἐπιφωνεῖ, τοὺς τὸ δόξα εἰ ὑπλίσους δεῖν ἴσως καὶ τὰ τοῖς πολλοῖς ἐναντιουμένους, ἢ καὶ πρὸς τοὺς ἴδιον ἀτιμάζοντας μελῳδίας διαλῦσαι εἰ ἀνέμῳ φυράσαι, καὶ φησὶ δοξάζειν τὸ γεννώμενον. εἶτα χρὴ εἰξόμενον ἀπαλλάττειν. εἰ λαῦσα τοῦ χρὴ ὀνόματος, τὸ δεῖ μόνον ὁλοσχῶς, ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἀεὶ ὄντος. οὐδὲ ἢ τοὺς ἀνέων λόγους, εἰξόμενον χρὴ μελάζοντος ἐκεῖ ὀπτέον, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀεὶ ἢ ποτὲ μὲν καλαβάς, οὕτως εἶναι ὑπαλλάττον αἰ μελῶν ἴσως ἀεὶ παρόντος δὲ ὁμοίως ἐος, ἴσον ἀμίαν ζάρκα ἑαυτῷ ὑπεστάζειν. καὶ ὁ ὀπτεοφὶ εἶναι τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτος γὰρ ἀκολούθως πρὸς ὑπαλλὰ εἶναι, τέλος προξενεῖται. μονονουχὶ τοῦτο λέγων, εἰξόμενον ἐρχομένου ἢ καθερχομένου χῦ, οἱ ἄνθρωποι πάλαι μεμυσμένοι τὸν ἀπαλλαγὴν καὶ ἀνάδοχον χῦ ζωῆς, ἀπαλλάσσειν ἑαυτοί. δούλων γάρ ἐστιν ἀλυσιτελῶν σπανίσκοντες αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, πρὸ ὑπαγωγῆς καὶ ἴσης ὁ σοὶ προηγήσασθαι. εἶτα χρὴ εἶναι τὰ λέγειν τοῦτον δὴ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν καλούμενα. ἄνωθεν πάλιν καὶ ἐκ τῆς τοῦ πλάνητος ἀρχαιολογίας ἀνατυπώσαι χρεῶν διὰ τῆς δυνάμεως ἐρίσασθαι. καὶ οὕτως ἐπίσταται ᾧ καλαβαίνουσι· ἐπίσταται γὰρ οὐκ ἄλλως ᾧ ἐν πολλοῖς τὸ χρηματιζόμενον, ἀπὸ τοῦ ἐκ, ὑποβὰς τῆς οἰκείας πίστεως. καὶ ταπεινωθῆναι τὸ δ' ἀνυστικῶς τῆς ἑαυτοῦ ἐρημίας καὶ ἀνῆχθαι. καὶ οὕτως ἦλθε καταβάσει τοῦ ἀνῆχθαι. ἦλθε ἀναβάσει τοῦ καθῆναι, ἀμφοτέρων εἶναι τὸ γίνεσθαι. τὸ δὲ ἐπὶ τοῦτο, ἐλήφθη τὸ ἐκ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου προλόγου ἐπιβαθῶν. ἀνάγεται δὲ ἐπὶ τὴν πρώτην τοῦ ὠσαννὰ ὡσπερ ἐκ ἀρχή, ἐστιν, ἀλλως τε ᾧ κῷ εἰσόδου χρὴ δοξάζεσθαι. κ' ἦλθεν καὶ ὁ ἐμοὶ γὰρ ἐν ὀνόματι, ἀλλα τε ᾧ κῷ φησὶ πάλαι ἡ γῆ. ἐ ἐνεσφεσμένη ἀνυμνήσαι λαοὶ ὁ ἐλ δεδόξασται :→ ζ

πν τέ. **P** εὐλογία εἰ παραβάσεως. τοῦ τε καὶ ἐ εἰκόνα γλυπτῶν. ὅλου τῆς φθορᾶς ὑ παρχούσα. κρίσεως ἐπίπαν κόλασις ἀπὸ ζωῆς. αὐτὸς ἀναπλάσσει. ὁ θεὸς δίκαιος ὀργὴ ὅλ δεδόξασται :→ ζ

ἐξ. **T** ὴν ἀπὸ τῆς ἀρρήτου καὶ ἀπὸ τοῦ ὄρους εἰσπήδησις προσλεγομένην ᾧ ἀνίνῳ γὶ νῦ ἀναλύσαι καὶ ἀναπλάσαι ἀνυσιῶν ὁ μεγαθὸς, τοῦτο εἰλίσσεται ὁ ἔσπα

εἰου λείου· ὁλικὸν καὶ εἰκόνα τοῦ δεδημιουργημένου ἀνθρώπου πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑποσυρέντα καὶ τῆς καταρᾶς καταρρευσάντα, τὴν μετουσίαν τῶν ὑδάτων τῶν ἀφ' ὑψηλοῦ καταρρεόντων πρὸς τὸ πανεύ, καὶ ὅλον ὑπάρξαντα τῆς φθορᾶς, καὶ πῶς ἡ οὐχ ὅλως λέγω ἐκ τῆς φθορᾶς, ὁ καὶ φύσει διαφθαρτὸς ἐξ ὧν ἐπλάσθη· φῶς, παραδεξάμενον τὴν ζυμωτὴν τῆς ἀπάτης. φῶς δέ, πρὸς τὴν εἰς λῆθος ἀπωλήν αὐτῆς ὑποσυρέντα καὶ τὸ κρατῆσον ἀπὸ πεδύλα θηρὸς ξωῆς· πάλιν ὁ θεὸς δημιουργὸς ὁ καὶ θεὸς, ἀναπλάττει ἐν ἑαυτῷ αὐτὸν ὑποστάσει διὰ ἐλεημοσύνην ἀδύτου. εἰκόνα δὲ καὶ τὸ τοπικὸν ἀπόλωτος, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δολιχοῦ χρόνου· ἀφ' οὗπερ καὶ ὁ ζωμπᾶς εἴρηκεν· λέγω δὲ ἐν ἐκάνῳ ὁ πολὺς δολιχός· ἵνα ρεύσαντας ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι διὰ καλῶν, πρὸς αὐτὸ πάλιν ἐπαναλάβῃ διὰ ἁρπαγῆς :

ἀμώμητον.

ιδ'

Ἰδοὺ ὁ κλίνας ὀλλύμενον· τὸν ἄνθρωπον χαρσὶν οὖν ἐποίησε· κλίνας οὖν οὓς κλέρχει· τοῦτον δὲ ἐκπαράδεισον· θηρὸς ἀγνῆς· ὅλον οὐσιοῦσθαι· ἀπαθῆ ἁρπαγῆς ὅτι δεδόξασται :

ιε'

Ἐὰν κεραμεὺς τῷ κεραμεῖ σκεῦος ὅπερ ἐδημιούργησε καὶ πλασθὲν ἰδοὺ ἔδαφος θρύψει, πεῖς ὁ θεὸς ἐκεῖνος τοῦ, ἀθετήσει ἂν δικαίως τὴν πλάσιν αὐτοῦ καὶ τὴν θρύψιν, πεῖς ὁ θεὸς ἐκεῖνος πολὺ κεραμεὺς δὲ ζῶν ἐκβέβληκας ἡμᾶς ἰδοὺ διὰ παρακοῆς ὡς σκεῦη κεραμέως ἡ τὴν ὑδρωσίαν, οὐκ ἐμέλλεν οἰκεῖα καὶ οἰκονομεῖσθαι τὴν ἀνάπλασιν· οὐκοῦν ἰδοὺ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑαυτοῦ δημιουργήσαντα ἄνθρωπον ἀπολέσθαι ἤθελε καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μηκέτι εἶναι τῆς φθορᾶς καὶ αὖθις τελεσθῆναι· κλίνας οὖν καὶ ἐρχόμενος, ἵνα τὸ προσώπιον αὐτοῦ ἀθετήσῃ, καὶ ἐστιν ὅτι ἐκ καὶ ἐξ ἑνός ἑνέλαμ· τοῦτον δὲ τὸν ἀδάμ, ἀπὸ τῆς ἁγνῆς καὶ ἀειπαρθένου θεοῦ, ὅλον οὐσιοῦσθαι· ἵνα ὅλον κλίνῃ ἀναλαμβάνῃ· καὶ οὐσιωθεὶς καὶ ὑποσασιν, αὐτῷ ἐνοῖ· οὐχὶ τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ πάθος ἡ τὰς φλυάφους δὲ αἱρετικοὺς ἐκφανεῖς χαβὼν, ἵνα μὴ οὐκέλαβε ἐκ τοῦ νοῦ, ὡς ἐξαρκούσης σπέρματος θεότητος, ἀλλὰ νοῦ καὶ ψυχῆς ζωοποιηζομένου ἄνου, οὐσιωθῇ· καὶ ἡ ἐκ τοῦ θεότητος καὶ ὑποσασιν ἕνωσιν· ἵνα ᾧ ὁμοίῳ τὸ ὅλιον ἀνακαθάρῃ· ὁλικὸν ὅλον· νῷ δὲ νοῦν· ψυχῇ δὲ ψυχήν· ἀλλὰ διὰ ἁρπαγῆς καὶ οὐ φαντασίᾳ· ἐσόμενος δὲ ἵνα οἰκονομίαν φανλάσαντες ἐκ τοῦ μονογενοῦς σαν θρώπου, ὅλικὸν δεδόξασται :

ιδ'

Σοφία λόγος καὶ δύναμις· γὸς ὢν τοῦ πρὸς καὶ ἀπαύλασιν· ζῇ ὁ δὲ δυνάμεις λαοῦ· ὅλας ὑπερκοσμίους· ὅλας σὺ γῇ· καὶ σαν θρωπίνας· ἀνεκλήθη ἡμᾶς

ὅλε δεδόξασται :-ς

ἐξ΄ Χς φησὶν ὁ θς ὁ συνπόσας τῷ θῷ θεία καὶ ἁγία φησὶν ὁ ἀπόστολος σὺν ἁγίᾳ πρώ
ᾳ πρὸς κορινθίους · ἡμεῖς γὰρ ναὸς ἐσμὲν τοῦ θεοῦ ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ θς ὅτι
ἐνοικήσω καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν αὐτοῖς · καὶ ἔσομαι αὐτῶν θς καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μου
λαός · διὸ ἐξέλθατε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει κς, καὶ ἀκαθάρτου μὴ
ἅπτεσθε · κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι
εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει κς παντοκράτωρ · ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας
ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτε
λοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ θῦ · χωρήσατε ἡμᾶς · οὐδενὶ ἠδικήσαμεν, οὐδενὶ ἐφθεί
ραμεν, οὐδενὶ ἐπλεονεκτήσαμεν · εἰς μαρτυρίαν οὐ λέγω πάντων ὑμῶν · προείρηκα
γὰρ καὶ πρότερον · ἐν τοῖς στόμασιν ἡμῶν ἐστὶν ἡ παῤῥησία πρὸς ὑμᾶς, ἡ καύχησις
ἡμῶν ὑπὲρ ὑμῶν · πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πάσῃ
τῇ θλίψει ἡμῶν · ἐν γὰρ τῇ ἐλεύσει ἡμῶν οὐδεμίαν ἔσχεν ἄνεσιν ἡ σὰρξ ἡμῶν, ἀλλὰ
πάντα θλιβόμενοι ἐξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι · ἀλλὰ ὁ παρακαλῶν τοὺς ταπεινοὺς
παρεκάλεσεν ἡμᾶς ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ τίτου · οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ
ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παρακλήσει ᾗ παρεκλήθη ἐφ΄ ὑμῖν, ἀναγγέλλων ἡμῖν τὸν ὑμῶν
ἐπιπόθησιν, τὸν ὑμῶν ὀδυρμόν, τὸν ὑμῶν ζῆλον ὑπὲρ ἐμοῦ, ὥστε με μᾶλλον χαρῆναι
ἐπὶ τῇ παρακλήσει ὑμῶν · ὅτι εἰ καὶ ἐλύπησα ὑμᾶς ἐν τῇ ἐπιστολῇ, οὐ μεταμέλομαι
εἰ καὶ μετεμελόμην · βλέπω γὰρ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εἰ καὶ πρὸς ὥραν ἐλύπησεν
ὑμᾶς, νῦν χαίρω, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ΄ ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν · ἐλυπήθητε
γὰρ κατὰ θν, ἵνα ἐν μηδενὶ ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν · ἡ γὰρ κατὰ θν λύπη μετάνοιαν εἰς
σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται · ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται ·
ἰδοὺ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ κατὰ θν λυπηθῆναι ὑμᾶς πόσην κατειργάσατο ὑμῖν σπουδήν,
ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον, ἀλλὰ ἐπιπόθησιν, ἀλλὰ ζῆλον,
ἀλλὰ ἐκδίκησιν · ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι τῷ πράγματι · ἄρα εἰ
καὶ ἔγραψα ὑμῖν, οὐκ ἔγραψα διὰ τὸν ἀδικήσαντα οὐδὲ διὰ τὸν ἀδικηθέντα, ἀλλὰ
διὰ τὸ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ὑμῶν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐνώπιον τοῦ
θῦ ἡμῶν · διὰ τοῦτο παρακεκλήμεθα · ἐπὶ δὲ τῇ παρακλήσει ἡμῶν περισσοτέρως μᾶλ
λον ἐχάρημεν ἐπὶ τῇ χαρᾷ τίτου, ὅτι ἀναπέπαυται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀπὸ πάντων
ὑμῶν · ὅτι εἴ τι αὐτῷ ὑπὲρ ὑμῶν κεκαύχημαι, οὐ κατῃσχύνθην, ἀλλ΄ ὡς πάντα ἐν
ἀληθείᾳ ἐλαλήσαμεν ὑμῖν, οὕτως καὶ ἡ καύχησις ἡμῶν ἡ ἐπὶ τίτου ἀλήθεια ἐγένετο ·
καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς ἐστίν, ἀναμιμνησκομένου τὴν πάντων
ὑμῶν ὑπακοὴν ὡς μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐδέξασθε αὐτόν · χαίρω ὅτι ἐν παντὶ θαρῥῶ
ἐν ὑμῖν · γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὴν χάριν τοῦ θῦ τὴν δεδομένην ἐν ταῖς ἐκκλη
σίαις τῆς μακεδονίας, ὅτι ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως ἡ περισσεία τῆς χαρᾶς αὐτῶν καὶ
ἡ κατὰ βάθους πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἁπλότητος αὐτῶν ·
ὅτι κατὰ δύναμιν, μαρτυρῶ, καὶ ὑπὲρ δύναμιν αὐθαίρετοι καὶ μετὰ πολλῆς παρακλή
σεως τὴν χάριν καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους δέξασθαι ἡμᾶς ·
καὶ οὐ καθὼς ἠλπίσαμεν ἀλλὰ ἑαυτοὺς ἔδωκαν πρῶτον τῷ κῳ καὶ ἡμῖν διὰ θλήματος
θῦ · εἰς τὸ παρακαλέσαι ἡμᾶς τίτον ἵνα καθὼς προενήρξατο οὕτως καὶ ἐπιτελέσῃ εἰς
ὑμᾶς καὶ τὴν χάριν ταύτην · ἀλλ΄ ὥσπερ ἐν παντὶ περισσεύετε πίστει καὶ λόγῳ καὶ
γνώσει καὶ πάσῃ σπουδῇ καὶ τῇ ἐξ ὑμῶν ἐν ἡμῖν ἀγάπῃ, ἵνα καὶ ἐν ταύτῃ τῇ χάριτι
περισσεύητε · οὐ κατ΄ ἐπιταγὴν λέγω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἑτέρων σπουδῆς καὶ τὸ τῆς ὑμε
τέρας ἀγάπης γνήσιον δοκιμάζων · γινώσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ κυ ἡμῶν ἰσοῦ χῦ ὅτι
δι΄ ὑμᾶς ἐπτώχευσεν πλούσιος ὤν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε · καὶ
γνώμην ἐν τούτῳ δίδωμι · τοῦτο γὰρ ὑμῖν συμφέρει, οἵτινες οὐ μόνον τὸ ποιῆσαι ἀλλὰ
καὶ τὸ θέλειν προενήρξασθε ἀπὸ πέρυσι · νυνὶ δὲ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐπιτελέσατε, ὅπως
καθάπερ ἡ προθυμία τοῦ θέλειν οὕτως καὶ τὸ ἐπιτελέσαι ἐκ τοῦ ἔχειν · εἰ γὰρ ἡ προ
θυμία πρόκειται, καθὸ ἐὰν εὐπρόσδεκτος ἔχῃ οὐ καθὸ οὐκ ἔχει · οὐ γὰρ ἵνα ἄλλοις
ἄνεσις ὑμῖν θλῖψις, ἀλλ΄ ἐξ ἰσότητος · ἐν τῷ νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ
ἐκείνων ὑστέρημα, ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα,
ὅπως γένηται ἰσότης · καθὼς γέγραπται · ὁ τὸ πολὺ οὐκ ἐπλεόνασεν, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον
οὐκ ἠλαττόνησεν · χάρις δὲ τῷ θῷ τῷ δόντι τὴν αὐτὴν σπουδὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ καρ
δίᾳ τίτου · ὅτι τὴν μὲν παράκλησιν οὐ μόνον ἐδέξατο, σπουδαιότερος δὲ ὑπάρχων αὐ
θαιρέτως ἐξῆλθεν πρὸς ὑμᾶς · συνεπέμψαμεν δὲ μετ΄ αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν οὗ ὁ ἔπαινος
ἐν τῷ εὐαγγελίῳ διὰ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ
τῶν ἐκκλησιῶν συνέκδημος ἡμῶν σὺν τῇ χάριτι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ΄ ἡμῶν πρὸς
τὴν αὐτοῦ τοῦ κυ δόξαν καὶ προθυμίαν ἡμῶν · στελλόμενοι τοῦτο μή τις ἡμᾶς μωμήσηται
ἐν τῇ ἁδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ΄ ἡμῶν, προνοούμεθα καλὰ οὐ μόνον ἐνώ
πιον κυ ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων · συνεπέμψαμεν δὲ αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν ὃν
ἐδοκιμάσαμεν ἐν πολλοῖς πολλάκις σπουδαῖον ὄντα, νυνὶ δὲ πολὺ σπουδαιότερον πε
ποιθήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς · εἴτε ὑπὲρ τίτου, κοινωνὸς ἐμὸς καὶ εἰς ὑμᾶς συνεργός,
εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἀπόστολοι ἐκκλησιῶν, δόξα χῦ · τὴν οὖν ἔνδειξιν τῆς ἀγάπης ὑμῶν
καὶ ἡμῶν καυχήσεως ὑπὲρ ὑμῶν εἰς αὐτοὺς ἐνδεικνύμενοι εἰς πρόσωπον τῶν ἐκκλη
σιῶν · περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους περισσόν μοί ἐστιν τὸ γράφειν
ὑμῖν · οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν ἣν ὑπὲρ ὑμῶν καυχῶμαι μακεδόσιν ὅτι ἀχαΐα
παρεσκεύασται ἀπὸ πέρυσι καὶ ὁ ὑμῶν ζῆλος ἐρεθισμὸν ἔπεισεν τοὺς πλείονας · ἔπεμ
ψα δὲ τοὺς ἀδελφούς, ἵνα μὴ τὸ καύχημα ἡμῶν τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ ἐν τῷ μέρει
τούτῳ, ἵνα καθὼς ἔλεγον παρεσκευασμένοι ἦτε · μήποτε ἐὰν ἔλθωσιν σὺν ἐμοὶ μακε
δόνες καὶ εὕρωσιν ὑμᾶς ἀπαρασκευάστους καταισχυνθῶμεν ἡμεῖς ἵνα μὴ λέγωμεν ὑμεῖς
ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῇ καυχήσει · ἀναγκαῖον οὖν ἡγησάμην παρακαλέσαι τοὺς ἀδελ
φοὺς ἵνα προέλθωσιν εἰς ὑμᾶς καὶ προκαταρτίσωσιν τὴν προηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν
ταύτην εἶναι οὕτως ὡς εὐλογίαν καὶ μὴ ὡς πλεονεξίαν · τοῦτο δέ φημι · ὁ σπείρων φει
δομένως φειδομένως καὶ θερίσει, καὶ ὁ σπείρων ἐπ΄ εὐλογίαις ἐπ΄ εὐλογίαις καὶ θερί
σει · ἕκαστος καθὼς προῄρηται τῇ καρδίᾳ, μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης · ἱλαρὸν γὰρ
δότην ἀγαπᾷ ὁ θς · δυνατὸς δὲ ὁ θς πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς, ἵνα ἐν παντὶ
πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύητε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν · καθὼς γέγρα
πται · ἐσκόρπισεν ἔδωκεν τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα · ὁ δὲ
ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν χορηγήσει καὶ πληθυνεῖ τὸν
σπόρον ὑμῶν καὶ αὐξήσει τὰ γενήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν, ἐν παντὶ πλουτιζόμενοι
εἰς πᾶσαν ἁπλότητα, ἥτις κατεργάζεται δι΄ ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ θῷ · ὅτι ἡ διακονία
τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον ἐστὶν προσαναπληροῦσα τὰ ὑστερήματα τῶν ἁγίων
ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ θῷ · διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς διακονίας
ταύτης δοξάζοντες τὸν θν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ
χῦ καὶ ἁπλότητι τῆς κοινωνίας εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς πάντας, καὶ αὐτῶν δεήσει ὑπὲρ ὑμῶν
ἐπιποθούντων ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν χάριν θῦ ἐφ΄ ὑμῖν · ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ
αὐτοῦ δωρεᾷ · χάρις δὲ τῷ θῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκλαλήτῳ αὐτοῦ δωρεᾷ · ἐπὶ τῇ ἀνεκφωνήτῳ
αὐτοῦ χάριτι · ἐπὶ τῇ ἀνεξιχνιάστῳ αὐτοῦ σοφίᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνεξερευνήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ ·
ἐπὶ τῇ ἀπεράντῳ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ · ἐπὶ τῇ ἀμετρήτῳ αὐτοῦ μακροθυμίᾳ · ἐπὶ τῇ
ἀκαταλήπτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀπερινοήτῳ αὐτοῦ ἀνοχῇ · ἐπὶ τῇ ἀπαραμυθήτῳ
αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ ἀπαραβάτῳ αὐτοῦ ἀληθείᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ
ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ ·
ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ
ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀνυ
περβλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ
αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ
ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ ·
ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ
ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερ
βλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ
αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ
ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι ·
ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ
ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερ
βλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθοποιΐᾳ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ
αὐτοῦ ἀγάπῃ · ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθοποιΐ

Ὁ τῆς ὀπτασίας. μελαχρώ τῆς ἀμάνω ἀδάμις χοϊκός. καὶ πρὸς φθορὰν καθ- πγ΄ πρ΄
λιάδας ζωὴν καὶ ἀπάλη. χῦ ζωικός βοᾶ ἐξορᾶν. ὁ ὢν ἐμὲ καὶ ἐμὲ ἐλεύσεως.
ἅγιος εἰ κε : ζ

Ἀ πὸ δὲ τοῦ σχολικοῦ τοῦ ἱερατείου φωνῶν οἱ αὖς λέγει πρὸς χῦ τοὺς λειτουργοὺς κοινωνοὺς ἐξ΄
κοινωνίαν πολλῆς πολέμας παραδέξωσθαι. ὅθεν τὸ ἐκ τοῦ κρότωνος μελέδωκε. νῦν δὲ μελαλαμβάνει τοῦ χῦ σώματος. εἶτα καὶ οἱ αὖς φησι μελέλαβον ἵνα σ΄
κόνος καὶ οὐκ ἐφύλαξα, τὸ πᾶσιν τοῖς πάσιν ἁρμόζεται ὁ μῦθος. ὁ πάγκαλος
καὶ χοϊκὸς καὶ γεώδης λεῖος ἀδάμις ὁ τοῦ κρότωνος μελαχρὼ τῆς ἴσας
ἐμπνεύσεως. ἵλεως καὶ ἑτοιμάζεται αὐτῷ κ΄ ἵνα γράφῃ, εἰς ψυχύζεσθαι. ἐπὶ
δὲ τοῦ δὲ διὰ ζωὴν καὶ ἀπάλης οἱ αὖς καθελιάδας εἰς ἵνα φθορὰν καὶ τὸ θάνατον.
ὁρᾷ ἀρὰ τοῦ χῦ καὶ τὸ ἐκλεκτὸν ἀπὸ ζωικὸς ἵνα ζωὴ λέσῃ τὸ τῆς ζωικὸς
ἐλπίδας. καὶ ἀποστρωμάδας τὸ μελαλθοῦ τοῦ πνευματείου βοᾷ. ἅγιος εἰ κε.
ὁ ὢν ἐμὲ καὶ ἵνα ἐμοὶ σεῖαν ἄνος καὶ ἐμὲ γεγονώς. καὶ τὸ τῆς ἀπάλης ὀρίζανον
ἵνα ζωὴ καὶ ζωῆς καὶ σείας ὀρίζανον ἐρίζαζόμενος. οὐδὲ λόλος. τὸ δὲ τῆς ἀμάνω,
κ΄ ἀπὸ κοινοῦ γένωνε τῆς ἀμάνους ψυϊκῆς. τῆς ἡμελαῖ ζωλαβῆς τῆς νῶς ἀπο
κεκομμένης. ὡφελεῖσθαι τοῦτο, διὰ μικεοῦ σκιφέρεσθαι. ἀλλ᾽ οὐδὲ οὐδὲ
πολεμοῦσι καὶ εἰς φωνῆσιν λέουσι δὲ ἡ ἑαυτῆς ἐνθάδε ἰδλαβοῦσα εἰς βραχὺ καὶ
λίγα, διαδὸς ἐμπικιάδι τοῖς χθονὸς τοῦτο. καὶ ἀπὸ μικεοῦ, μελαλέγονε. τὶ
αὐτὴ κλίσις ἐστὶ καὶ ὀπὶ τοῦ χθρων χθονος. καὶ κ΄ ἀπὸ κοινοῦ, χθρῳ. καὶ μεί
ζων μείζονος, μείζῳ. καὶ οὐκ ὀπὶ ὧν εἰς ων μόνου, ἀλλ᾽ ἔστιν ὅπου καὶ ὀπὶ ὧν
εἰς ως. ὡς τὸ ὄμως. ὁμωος. καὶ μίνως μίνωος. καὶ κ΄ ἀπὸ κοινοῦ, μίνῳ
καὶ μῷ : ζ

Σ ύμμορφος πλίνος. εὐθυγρὰς παρίας χεῖλος ὡς. καὶ μεσοχὴ σαρκὸς τῆς πγ΄ πρ΄
χθρῳ. μελαδυὸς ἴσας φύτλης. θεοῦ τὸ πνευματικὸς καὶ ἁγίας θς. καὶ ἀνυ
ψώσας τὸ χέρας πάνυ ἅγιος εἰ κε : ζ

Ἀ πὸ δὲ ἀποστολικῶν δὲ ἅγια καὶ σχολικῶν ῥημάτων, ἤκουσα δὲ μελῳδῆ ἐξ΄
τὸ ἐμπάσιον. τοῦ δὲ ἀποστόλου λέοντος. ὃς ἐν μορφῇ θῦ ὑπάρχων, οὐχ ἁρ
παγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θῷ. ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών.
καὶ τοῦ σχολίου ἱερατείου ὅτε λέγοντος. ὅτε ἐκ τοῦ κρότωνος μελέδωκε.
νῦν δὲ μελαλαμβάνει τοῦ χθονος, ἀμφότερα ταῦτα ζωὰ ἴσας ἐξαμφοτέρων
τὸ μέλος κίνησι. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου λαβὼν τὸ ἐν μορφῇ θῦ ὑπάρ
χων οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θῷ, ἀπὸ δὲ τοῦ σχολίου τοῦ δὲ μελῳδῆσα τοῦ χθονος, με

τα δουναι κ(υρι)ω τῆς οἰκου θεου ἡμων. και ἀπο τῆς αὐλης του πελασαι σανιδα, ἁλιος ἐκ κεφαλου ὁ διαφεροντως ἀρραβων ὡραιοτερος ὡς κυπαρισσος και ταπεινος πλινθω φοινικι ἐλατως. και τῆ του χειλεους αὐτου, τῆς καρδιας δηλουσι και του προσλαλουντος τῆς διανοιας και ἀναπαυσου φιλιας κυριου πελαδυσι μηλε ἀποβαινων ὀπισω της του θεου και ὁ ουκετι προσλαβων ἰδειν του ἀνθρωπου ἁλα :-ζ

πϛ. **Β** ηλεεως ευφραινου· ιλεουνων ιουδα βασιλια· του ιλ ηγε ὁ ποιμαινων· χαρ βιεις ὁ διδομενων· σκοτ· πεζηου χε εμφανως· και ἀνυπωσας του κερας κυριων· παντων εβασιλευσα :-ζ

κϛ. **Π** οσην κ(υρι)ε καρκα του κου πειδα την βηλεεως εν ιουδα του λαου ὁ πολεις κοσμως ἀ πολυεσθαι· ευφραινου λιαν η βηλεεως η βασιλιανα σου ιλεουνων ιουδα, του οδη γι του προφητικωτατου μιχαιου χεγομενου ηκουσμενου βλεπουσα· λεγουσι και ζι βηλεεως οικος του εὐφρανθα, και ὁ λιγοστος ει του ειναι εν χιλιασιν ιουδα· εκ σου γαρ μοι εξελευσεται του ειναι δ' ἀρχοντα εν ᾧ ιλ· κ(υρι)ε γη την σκηνου πορρησιν ἁμα και την δαυιτικην, ὁ ποιμαινων του ιλ και ὁ δικαιου ὡσ' πεδαβου του ιωσηφ, και οδη σου χερουβικου καθημενος ὡσου, και ημιν εμφανιδηναι παρακαλουμενος, ὁ καθιμενος γη φησιν οδη των χερουβιμ εμφανηθι. σους σκηνος προφου τη προφητικη παρακλησι, ενεφανιδη δια καρκος σκ του πεζηου ὡς σκ πειδος εμφανεσαλα και ἀεσθητοτατα. και ἀνυπωσας του κερας ημων, παντων εβασιλευσα. σκηνου γαρ εστι ρησις του, εδοθη μοι πασα εξουσια εν ουρανω και επι γης. δια του γαρ και σε βασιλιανα σου ιλεουνων ιουδα καλουμενε· ὁ δι, βασιλευσου προφητευσης :-ζ

ϛ. **Ρ** αβδος σκ εκ ιεσσαι· και ἀνθος εξαυτης· χε σκ παρθενου ἀνεβλασησ· εξ ὀρους ὁ ἀνεβ· κ(υρι)αοκιου δαυδος· ηλθες καρκοπ εξ ἁπτ εμου του· ὁ ἀγιος εξ ὀρους σου ξα η δυναμεθ κε :-ζ

ὁ ειρηνος :-ζ

ϛ. **Τ** ην του παυσου τος τοπαει δυναμιν· ω φιλε ταιρε βουλη καλαιον η εξ. ω ιακωβ τα προφητευθεντα πει της του χυ γεννησεως ω ὑμνω ταυτης ὁ μελωδος προσκαλου, και του ὁλου καινουα δια βιβλιων κ(υρι)αποκαλυφθη βουλομενος προφητικως ρησει λε και χεγοσει, ε βλεπ' κ(υρι)ε ταυτης ω δης ειρηνου ειλησμ. και χαβων ἀποι ταιου σκηνουι του χεγομενου ταδε λεγ πς εξελευσεται ραβδος σκ εκ ιεσσαι, ε ἀνθος σκ εκ εξ ἀναβησεται, ἀπο δ' ἀββακουκ του θεοφανου του ὁ δε ἀπο δαιμαν η ξι και ὁ ἁγιος εξ ὀρους κ(υρι)αοκιου δαυτος, του δις ἁρμοζεται του ειρηνου, ἁμα δε χεγοσ παραλων· ε ἁμα η παντεμπορ ταυτας δια της εξ κ(υρι)ατος οικου

κείνος· καὶ λέγουσι πάλαι ἐξοπωδοῦλα ὡς μέλλουσι τελεῖσθαι γίνεσθαι ὁ
ρᾶν· τὴν ἐξέλευσιν· καὶ ἀναβάσεις καὶ τὴν ὄψιν ὡς ἔοικε τοῦ καιροῦ οἰκεί
αν ἡ ἑορτή, παραλλάττ· τοῦ μυστικοῦ ὑμνῶν ὡς τοῦ τελουμένου, τὸ ἀνεβλά
στησας καὶ τὸ ἤλθες ἀνὰ τοῦτο λέγουσιν· οὐδαμοῦπως λέγων· ἔξοδος ἀπὸ τῆς ἐ
καὶ εἴζης ἡ ἀειπαρθένος θυσία ἔστιν ἐξ ἧς· λάπτ· ἐν ᾧ ἔσται εἰ
δεῖμα· πλὴν, ἀλλ' ἐμὴν τε οὕτως αὐτοῦ ζῶν ταχέως· καὶ ἐξ αὐλῆς τὴν εἴζης ἐκαναί.
ἡ ἔσω τοῦ ἰούδα φυλῆς, εἴζη παρὰ καθόδου· ἀπὸ γὰρ αὐλῆς καὶ ὁ ἐκαναί, ζῶ
τὸ ἀειπαρθένου ἄνθος εἰς αὐλῆς παρθένου ἐβλάστησας. καὶ τὸ διαπορεύεται αὐλὴς ὁ
ἐν πῶς τῆς εἰς ἰούδα φυλῆς, εἴζη παρὰ καθόδου· τῆς γὰρ θεοῦ ἔσω ἔξοδος, εἰς
ταῦλης ἀνερχομένη, καὶ τοῦ ὁρᾶς ἄνθος παραβλαστήσας ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἴζης ἐξ αὐ
τῆς ἀναβαίνουσι, εἰ ταῦτα λέγει τὸ μέλος οὐκ ἀπὸ τῆς εἴζης. ἀλλ' ἀπὸ τῆς παρθε
νου τῆς τοπουμένης ἡ ἐξόδῳ βλαστῆσαι τὸ ἄνθος τοῦ χυ· ἡ δῆλον. ὅτι καθάπτ
ται τοῦ φυλοῦ ἔχει· καὶ τῆς εἰς εἴζη πεβάλλει τὸ στέλεχος· τοῦ γὰρ κλάδους, ἐ
κβυοι γὰρ τοὺς κλαδίσκους. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄνθη ἀναβλαστάνουσιν· ἡ εἴζα γὰρ ὅλως
ἐστὶ βύλων ἀπαύλων ἐστὶ καὶ τὸ φῶς καὶ εὐεύθεια· καὶ τοῦ ἄνθους πεοτεχέσθαι
ἀρχὴν τῆς εἴζης τὸν κλαδίσκον ἔχοντος, οὕτω καὶ ὁ σωτ· ἀπὸ μὲν τῆ φυλῆς τοῦ ἰού
δα, τοῦ δὲ ῥίζα πεῖλθεν ὡς ἀπὸ εἴζης ἐνὸς καὶ ἀρχῆς· ἀπὸ τῆς παρθένου δὲ
πεοτεχέσθαι, ὡς ἀπὸ ἐβδόου ἄνθος καὶ ὡς ἀπὸ κλάδου καρπός· ὃν καὶ ὡς οὖν
φησιν· ὅλη ἄνθος ἐξ αὐλῆς ἐς, τῆς εἴζης ἐκαναί πεολουμένης, ἐν τῆς παρθένου
ἡ πεοτεχέσθαι ἐβλάστησας, καὶ τὴν ἐξ ἁγίου χεῖσιν ἐν ταῦτοῖ πεαλῶς, ἐ
πὶ τοῦ ἀββακοὺμ μεμαθήκαμ· τὴν ἐξ ὄρους καλαοκίου δασέος τοῦ κυ ἐλεύσειν
πεοφήτευσα· καὶ φησιν· οὐκοῦν ἀπὸ ἐβδόου ἄνθος τῆς παρθένου ἐβλάστη
σας ὁ ἀὐλος καὶ δς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐξ ὄρους καλαοκίου δασέος, τῆς αὐλῆς πεοε
πλήνθας· ἐξ ὄρους ἐς, ὅλη ἐξ ἀπεράντου· τὸ γὰρ ὄρη οὔτε ἀροῦσθαι· οὔτε νε
ωῦσθαι· οὔτε σπείρεσθαι), ἀλλ' οὐ ἡ καπεύουσα· ἀλεωρίτης ἡ καὶ αὐτὸ φυῶς, τὸ
λεύδεον ἢ τὴν δάσεως· ἢ τὴν πόαν πεοβάλλουσα, καθάπτ καὶ ἡ θεομήτωρ,
ἀπεράντως καὶ ἀλεωρίτης τὴν μεγάλην σε κένδεον διὰ τοῦ θεόληπτος ὕμνος
καὶ τὴν δάσεως αὐτῆς, διὰ τοῦ ἀνίνης φύσεως ἀναπαλώσαν τοῦ σπορᾶς ἐξάπε
φοῖ ἐβλάστησεν ἐν· ὁ θεὸς καὶ ὁ δανιὴλ, ὁρᾷ καὶ αὐτὸς αὐτὴν παρὰ κάζει, ἐξ
οὗ ἐλαμὰν τὸ λίθος ἀνθρώπων· καὶ ἄλλος πάλιν πεοφήτης ὁ θεὸς ἐν τῶν καὶ τε
τμημένου ταῦτην πεοκατορεύει· ἐ θεὸς ὁ εἰσδόκησεν ὁ δς καθ' ἡμῶν ἐν αὐ
τῷ· ἀλλ' ὅπτ ἐλεύσῃ· ἐξ ὄρους ἐς οὕτω πεοῆλθες, ἐκ τοῦ ἀπεράντου καὶ τοῦ

σαρκικῶς διὰ τὸ ἀλεωρίτου αὐτοῦ καὶ ἀνιέτου· ὡς δ' ἀπὸ καλαοκίου ἐ
δαδος, καλαοκίου ᾗς, διὰ τὴν ὀπτικὴν αἰτίαν τοῦ ἐλίσσου δυνάμιν· πνα
γὰρ φησιν ἀΐτιον ὀπτελεύσεται ὅτι οἱ, ἐδυνάμης ὁ ἡλίσου ὀπτικάσθαι· δαδος
ὁ, ὡς ἡ ζωπυρεφὰ δύ ἀρελαν καὶ δαυΐλε κύκλῳ ἧς ἀεὶ παρθενικῆς ἀζεαν
τυ ψυχὸς καλαπυκνωμένης· δόξα τῇ δυνάμει τυ κε· ⁘ ζ

πε. Ὃν πάλαι ποθ' εἶπεν ἰακὼβ ἐνῶν ἀπεκδυχὴν ξε· φυλῆς ἰούδα ἐξανέλθας.
καὶ δυνάμιν δαμασκοῦ. ζαμαρᾶ σκῦλα· ἦλθες πεπομεύκας πλάνην ζέ-
πων. εἰς πίστιν θεοῦ πᾶ· δόξα τῇ δυνάμει τυ κε· ⁘ ζ

ξε. Ἐ ἡν τοῦ παιδὸς τοῦ παιδίου δυνάμιν ᾧ εἶλ' ἐβάρε βούλῃ καλανοῆαι. ᾧ ἰακὼβ ᾗ
ἐν θυμῷ δὲ πρὸ θεοῦ σὺ ᾧ εὐλογεῖν τοὺς ἰαυτοῦ παῖδας καὶ πεῖ ἀρχας. ὃν γὰρ πεῖ
τὴν τοῦ ἰούδα ἔνοις εὐλογίαν· οὐ λαπως λέγουσα. οὐκ ἐκλείψει ἀρχων ἐξ ἰού
δα· οὐδ' ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται· καὶ αὐτὸς
προσδοκία ἐθνῶν. ἐν γὰρ ἄλλῳ τὰ ἀρχὴν καὶ ἡγεμονεύειν ἀπεκδέ, ἡ δηλονό
τι ᾧ ἐμοὶ χῷ· ὃς καὶ ἀπεκδοχὴ ἐθνῶν. δηλονότι ἐλπὶς καὶ προσδοκία ἐστίν.
ᾧ καὶ τὰ ἔθνη κληρονομίαν δίδωσιν ὁ πρ. μελευσομένη δὲ ἡ καὶ τὴν ἀβαΐαν λε
γουλα· κάλεσον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. ἰαχέως σκύλευσον· ὀξέως προνόμευσον. πόλε
μειν ἴνδια τὸ παιδίον πρὶν καλέσαι ἡ μῆρα, λάβελα δυνάμιν δαμασκοῦ. καὶ
τὰ σκῦλα ζαμαρᾶ ἐναντι βασιλέως ἀσυρίων· καὶ τοῦτα ζωάλας, ὀλίγον ἀπο
κλῶσθαι τοῖς τοῦ παιδίου καλάλημμα τοῦ ζήλημα. φησὶ γὰρ ὁ ἰούδας
κῆν ἰακὼβ προφῆναι, ἀπὸ τῆς φυλῆς ἰούδα ἐξανέλθας κε· οὐ πάλαι αὐτὸς
προεῖπεν ὁ ἰακὼβ προσδοκίαν καὶ ἀπεκδοχὴν δὺ ἐθνῶν· καὶ ἦλθες δὲ ζαπρ
νὸς θαυμάσιον, ἀλλὰ σὺ βεβαίου ὑμνῆσθ' τοῦ σώσαντος. ἦν δυνάμιν γὰρ τῆς ἀ
μαρτωλικῆς δαμασκοῦ· ἐλὰ τῆς ζαμαρᾶ σκῦλα ἦλθες πεπομεύκας καὶ αὐθέα
ποδιζόμενος. ὅπερ ἐν τοῖς μὲν ἄλλοις σκυλευταῖς καὶ πεπομευταῖς ἐπ' ἀφανισμῷ
δὺ πεπορθομένων καὶ ἀπολλύα ἡ πεπομή καὶ τὰ λάφυσον ἴνδια, ᾧ δ' ἐμοὶ τοῦ
ναντίου ἅπαν, ὅτι σεσία καὶ ἀναπλίσας καὶ πλουτισμῷ καθάπερ αὐτὸς σὺ θαυμα
τίοις λέγω· ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰμὶ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ ἐ ἀπολέσῃ· ἐγὼ
δ' ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσι, τοῦτ' ὀνομάζει ἡμῶν ἐ ὁ θαυμάσι
ος συνθυρτός, ἵνα μὴ χρείαν λαβὼν ὑπονοίας ἐπεὶ τοῦ ὄρους οἱ ἀπαιδευτοι λά
βοιεν, προσθήκην ἐ τοῦ τόπου τῆς πεπομεύσεως· λέγων δὲ οὕτω πως πεπομεύσ
ας, ὡς ἰὼν πάλαιν ζέπων δ' ἰὼν θεοῦ πᾶ πίστιν· ὡς ἂν τοῦτο τῆς ἐν φεσοῦ
σι ζωάλεσθαι μηδὲν ἄλλο ἔτι τὸ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐξανδεαποδιζόμενον, ἀλλὰ μό

νην τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀσέβειαν. τὴν καὶ ἡ προφῆτις Δεββώρα, ἔσχε λαμπρείας ἐπλήσεν: ⸗

Τοῦ μαΐλεως παλαι βαλααὰμ. ὧν λόγων μωϋσῆς θεοῦ. ἀστεροσκόπους χαρᾶς ἐπλήσας. ἀστὴρ ἀπὸ ἰακὼβ. ἀνατέλλας δεσπότα. ἐνυδρεύσαντας εἰς λομένους. ἐδὲ ξω δὲ προφανῶς. δόξα τῇ δυνάμει σου κε: ⸗ πν΄ πρ.

Καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ βαλααὰμ ἰσοσεὶ σύλλαβα τὸ μέλος ὃ μελῳδεῖ προκηρύσσει. βαλααὰμ σκήνους τοῦ ἀλλοφύλου τῆς ἰουδαίοις. μαΐλου δὲ τῆ λέξει. προσκηνέλλα δὲ τὸ βαλα ακ τοῦ βασιλέως μωαβ ἵνα ᾖ τοῦ ἐπὶ καταράσεται. καὶ ἀβουλλὰς αὐτοῦ εὐ λογήσαντα. καὶ πεῖ χῦ προφητεύσαντα. τὸ ἀνατελῶ ἀστὴρ ἐξ ἰακὼβ καὶ ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ ἰσρ. καὶ θραύσει τοὺς ἀρχηγοὺς μωαβ. ὅθεν λύει ὅτι ὃ χῦ λυτρώσεται δυνάμεως προσελεύσεται καὶ προσκυνήσει, τῆς τοῦ βαλααὰμ ἐξάπτων λέξεως καὶ προφητεύσεως κτίσεως. καὶ ὡς μωσῆς δὲ σκήνους λόγων τοῦτους ἀποφαινόμενος ὅτι ἐνδυναμώσατο ὁ θεὸς καινοφανοῦς ἀστέρος λυτρώσεως τοῦ χῦ, οὐδαμοῦ. ὁμοίους ἀστέροσκόπους μαγους καὶ ἀστρολόγους. καὶ δὲ τοῦ μαΐλεως βαλααὰμ λόγων σοφοὺς μαθητὰς, χαρᾶς ἐπλήσας δεσπότα. τὸ δὲ ὡς οὕτως καὶ ἀστὴρ κῦ ἐξ ἰακὼβ ἀνατέλλας. σὺν ἐπλήσας τῶν αὐτοὺς χαρᾶς οὐδαμοῦ τοῦπω. ἐξ ἐξ ἀφανοῦς χαιρέσεσθαι. ἐδέξω δὲ καὶ ὅλου ἀπαρχὴν ἐνυδρευσαμένους. καὶ διὰ τῆς τῶν βασιλεύοντων ἀστενοδώσεως ἔθνη. ὁλόκληρους λαοὺς δύο γυναικῶν ἐξ ἐξ μικρᾶς βύλων πλάνους τῶν βασιλεύοντων σκηνοποιήσασθαι. δι' ἐκδύνων ἐξ ὅλου τοῦ ἔθνους χειροῦσθαι ἀσυνόδου, οὕτω δὲ καὶ οἱ σοφοὶ μάγοι, τῆς δὲ ὅλου ἐνυδρεύσεως τοῦ χῦ πρὸ καθαιρεύσαι πίστεως. ἢ καθάπερ οἱ εὐσεβεσάβιοι ἀνῶν τῶν πρὸ φορήμασι τῶν ἐαυτῶν λαοῦ καὶ τῆς ἄλλους λυτρῶσι τοῦ θεοῦ ἀπαρχὰς αὐτὰ καλλιερ γοῦντες θεῷ, οὕτω καὶ οἱ θεοσεβεῖς μάγοι. οὐκ ἐξ ἄλλους λαοὺς τῆς ἐθνικῆς πανσπερμίας ἢ καὶ ἀπὸ λαοῦ ἕνος θαυμαστῆς νῦν ὁμονοίας ἐπάλησε. λαοῦ λέγων ἐπάλληλα σωτῆρος. καὶ ἀθῶος ἀειδρώσεται ἰσάλεα τοὺς τῆς ἀπ' αἰῶνος τῆς ἁμαρτίας λέγω μεμερισμένης ἀμεταλλάκτου βόξης, ἡνικὰς ζωπαλίσας καὶ ἀποκλίνας, πρωτοφορήματα δὲ καὶ ἀπαρχὰ, ᾧ γεννηθέντι προσενέγκαν: ⸗

Ὡς πόκῳ λασεὶ παρθενικῇ. καὶ βὰς ἐπὶ χε. καὶ ὡς σταλάσσουσι σταλάζουσι. αἰθιόπες καὶ θαρσῆς. καὶ ἀρραβωνιῶσι σ'. σαββᾶ σκήνων παροικησάντων κραβῶ τ'. προσπεσοῦσι χε. δόξα τῇ δυνάμει σου κε: ⸗ πν΄ πρ.

Περιλουμένους τῆς ἀπὸ τῆς δυ κεφαλῆς βίβλου σύ. καὶ ἡ τοῦ ἱερέως ἐπιφέρει ἰσοσεία, δευτέρως δ' ἀπὸ τῆς ψαλμικῆς κεφαλῆς οὐδαμοῦπως λέγουσι. καὶ λαβὼν

σελα ως ὑιὸς ὀπι πόκου, καὶ ὡσὰ σαλὼν ἡ σάζουσα ὀπι τὴν γῆν, λαβὼν τὴν ζῆσιν ὁ
μιχῶδος, ἔλε δὲ καὶ λα ἐφεξῆς ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰλιφὼς χαλκωδίας, ἐν ὡπιου αὐδὲ
πεπεδῶσι χελύσους αὐδιόπιες βασιλὲς δαροὲς. καὶ νῦδι δῶρα προδίδουσι.
βασιλὲς ἀρράβων καὶ σαββᾶ δῶρα προσάξουσι. καὶ ὃ πασὼν ὑπαείου σὰ δύ-
νων ὁλοκληρούμενος, λέγ. πληρῶσαι προφῆτ ζε, ως ὑιὸς καὶ ἔβας κατὰ
τὴ ἐν πόκῳ τῆς παρθένου βασεί. καὶ ὡσὰ σαλὼν ἐν τῇ σάζουσα. ἐδὲ δὰ νίσμα
ὃς ἐδ πόκου ὁλοκῶδος καὶ ἐδ καταβάδος ὀπ' αὐδ τὸ ὑιὸδ; οὐκ ἄλλε οἶσμα, ἢ
τὴν λαδεσάν καὶ ἀρεσκίαν καὶ ἀτέλεσι ἄῦνασου καὶ ἀῦσις ἐδ δῦ ζοῦ καλαβασαν.
καδαπερ γὰρ ὁ ὑιὸς καλαρπιζύμενος σὰ δῦ νεφελῶν. ὀπιστὰν αὐλίζηπαι πος
πέσα σάσαλι, χόφουλνα καὶ ἦχου ἀποληῆ, σὰν δ' καλάκλυσ δῦ καλδακωλέ
ρων καὶ ἀπαλωλέρων καλαρρυῆ, ἐεῖου ψυχῆ ἢ λίνου ἀφοβλὶ καὶ ἀρέσκα καὶ ἀ
συχῶλα καὶ δσιν. ἀναπίνοδς αὐδῦ ἐδ λίνου καὶ ἐδ ἐεῖου, οὕτω καὶ ὁ ζῆς σι
ωπαρὸς καὶ ἀρέσκα νὰ σαρκὸς ἀκεῖ ὁπισθίμιος. ἡμῶν δίνων ὁ πεφλικὸς λέ
γος ἢν λαδραλαν καὶ ἡ σύχιον ἐδ ὀρ ἀνίξαδαι κὰδοδον, ἐνδὲ μ αὐδῦ παρθέ
ζῆ. πόκῳ δ' ἢν ἀλίαν. μὰδεα ἢς ἀκομιδεος. οὐχώνου ὁλλῆν καμένως ἢν ἢν
παρθενίαν. καὶ ὑπρ ἐεῖου ἢν ψυχῆ, οὐδὸλὴ πειθοχὶ σεῖου καὶ ἀφδαροῖ σὶ
δνμα κῖμῦ ἐζεκαλέσεν. ἀλλ' ὅλι καὶ ἐδ ὁσίων ὑιὸῦ σὰ ἐδῖς ἀζεαὶ δις ἑαυῆς ὑ
πεδέξαδ σαλήχοις. ἀχόφηλὶ καλαρρεύσαδα. σὰν δὲ δι καὶ ὁ μῆ ποιὸς οὕτω
φῆ. ζὲ ως ὑιὸς καλερρύσε. ὅτου, σὰ μνι πόκῳ τῇ παρθενικῇ καδαρᾶλῃ νιδύ
ϊ. καὶ ως σαλόνες σὰ τῇ σάζουσα. ἐστ δ' ἐδ δ' δ ἐδ τῆς ἴσης ἢ πολέρῳ δνιάδως. ὁ
αὐίσος γὰρ ἢ ὑιὸῦ καὶ αὐλὴ ἀ δύ δυ σαλὼν, εἰ μ ὀπὶ πέδας κρουαδῆ καλούσα,
ψυχὴ ἀῦλνα χόφου ἀποληέσδεν. εἰδὲ σὰ αὐλῇ ἢ χάνα ἰῆς τῆς ὀπισάξοι, παν
τως αὐ ἀσύχιον ἑαυῆς ποιήσαι ἢν καλαφορᾶ. εἰ γὰρ ὁ ὄχλος ὑιὸς ὀπ' ἐεῖ
χεόμενος οὐδένα χόφου ἀποληῆ, πολλῷ μᾶλλον μὰ δύδυ σαλὼν ἡ δύο
χοὶ ἢ ἐπλείονες ως καὶ σὰ ἀμφοῖν δῦ παραδήμαλων δδε ὑιὸῦ καὶ δ σαλό
νος καδαπερ εἴπομεν ἢν νὰ σαρκὸς πολέραν ὀπισθίμιαν ὑποδηλῶναι χῦ. δύο
γὰρ ἰσῦς μ σαρκὸς παρουσίας σὰ γῆ δῦ μνονοένοις. ἢν μ πολέραν δε καὶ σα
πνολέραν ἢν ἢς σὰν δρωπάδως. ὁδε δηλαδὴ ἐ ὑπὸ πενίανος ἐλεννάδ μῆς,
καὶ σὰ φάτνῃ λα πνὸς ἀνεκλίνεδ. ἐδῖς δῦ καὶ σαρος ζωαπεραφεδ δοῖλοις.
καὶ ὑπὸ ἀρώδου ζηδύμενος, εἰς ἀλυπδον ἐφυγε. καὶ σαλλα ὁ σαλὼν ἀρρήτ
σεσνις ἢ σαν ζοῦ καλαβάδως, ἢς αἰνίσσηδαι θεν ὁπόχος καὶ ἡ σαλὼν. ἢν δ' δυ
λεσαὶ καὶ φοβερωδᾶλν καὶ ἢ πρώτη παυλάπασιν σὰν κωλάλαν, καδ' ἢν ἄζει

κείναι τοὺς ζῶντας καὶ τοὺς νεκρούς· ταῖς μυριάσι δὲ ἀτέλλουσι ἐκάναις καὶ ταῖς χιλιάσι δεκαφοδευόμενος, ἃς οὐ πόλοι καλοῦσιν εἰσὶ δὲ αἰνίγματα· ἀλλὰ λιθάδεις θεῶνοι καὶ ἀνοικοδόμητοι βίβλοι· καὶ πολλοὶ πύκες ἐκπεσόντες τοῦ θείου σκήνους θεόνου χοόμενοι, καὶ ὑμνῳδοὶ καὶ λεβηχλιοσύνη πᾶσα ἡλίοις παρεισαγόμενα· καὶ δὲ πεπραγμένων ἀεὶ ἐπέχουσα· ὁ μὲν τοῦ μελῳδοῦ λόγος πρῶτον καὶ εὐφανὲς ἐμφαίνει τοῦ ὁρᾶν νεῶ ἀνακαινισμόν, δικαίας τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας καὶ ἱερᾶς σαλπίγγος· ἴσως δ' εἴποι τις λαμβάνειν κἀκεῖνα τῆς ὑφηγουμένης, κατὰ πρὸ ἀναλήψεως εἰποῦσα ῥήματα· αὐτόπτης λίθων καὶ ξύλων καὶ πλίνθοι ἀργάβων· καὶ μόνον ἄρχοντι καὶ ἀββᾶ πεποιηκέναι, ἵνα δόξῃ· ὅλως εἰ καὶ μεῖζον ἔλεγχος καὶ ἰσχὺν κατέβαινεν, ἀλλ' ὅμως πάντα τὰ ἔθνη ὡς βασιλεῖ αὐτῷ ἐπιτάξαι, ἐπὶ σαλπίγγος ὁμοπρεπῶς γένεσθαι κατεμφαίνει· δοξάζῃ σωτῆρι θεῷ πατρί· ζ

(Ν) ζ ὧν εἰρήνης παρ' οἰκειρμοῦ· τῆς μεγάλης βουλῆς θεοῦ τοῦ ἀτέλεσι· εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεολογικῶς πρὸς φῶς ὁ δικαίθεος· σὺν νυκτὸς ὀρθείσῃ τῷ δοξολογοῦντός σε φιλάνθρωπε· ζ

ζ. ὦ παρὼν εἰρηνοῦς ἐξ ἀποστολικοῦ καὶ εὐαγγελικοῦ ῥημάτων· ἐλπὶς δὲ ἐξ ἡσαΐου καὶ ἀββακούμ, ὧν μελῳδοῦ ἐρανίζεται· διὰ τῶν δὲ εἰρήνης τοῦ πρὸς θεμονολεγουῦς εἰς φῶς ἡμᾶς πρὸς ῥωμαίους ὀπτικῶς, ὁ ἀποστολος ὀνομάζει· ὁ δὲ δὴ φησὶ τῆς εἰρήνης χαρίζεσθαι τοῦ σαλαναὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν· οὐχοῦν, ἀλλὰ καὶ πρὸ οἰκειρμῶν τοῦ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς παῦλος προσαγορεύει· ὡς εἰδὴ πρὸς κορινθίους δευτέρα ἐπιστολή· εὐλογητὸς ὁ θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν. τὸ δὲ τῆς μεγάλης βουλῆς ἀτέλεσι, ἐξ ἡσαΐου ἐστί· φησὶ γὰρ σκήνος καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄτελος· τὸ δὲ εἰρήνην παρεχόμενον, εὐαγγελικόν ἐστι· λέγει γὰρ ὁ πατήρ, εἰρήνην ἡμῖν ἐκεῖνοι δίδωμι ὑμῖν· τὸ δὲ ὅθεν θεολογικῶς πρὸς φῶς ὁ δικαίθεος καὶ τὰ λοιπά, τοῦ ἀββακούμ ἐστιν· σὺν τοῦτον οὖν ὑμᾶς ἐφασκε, ὁ πολυκοσμᾶς τοῦ εἰρηνοῦ· καὶ πρὸς τοῦτο καὶ πρὸ ὀπτικῶς φανὲν τοῦ λόγου χαμαιλαμένος, ὁ φιλάνθρωπος φησὶ τῆς τοῦ εἰρήνης ἐκπαρ οἰκειρμῶν, τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ καὶ τῆς μεγάλης βουλῆς καὶ ἀποκρύφου βουλῆς ἀγγέλου, ἐδόκησας ἡμᾶς πρὸς ἑαυτὸν· τοῦτο γὰρ τὸ ἀπέστειλας, ὡς καὶ ὁ μεγάλης χειροθεσίας· ἵνα εὐδοκίαν τοῦ πρὸς, ἀποστολὴν εἶναι νόμιζον λέγουσι· ἀπέστειλας δὲ εἰρήνην ὁ κόσμῳ πάλιν παρεχόμενον· αὐτὸς γάρ ἐστι φησὶν ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἓν· καὶ καθεξῆς εἰρήνην τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς· ὅθεν διὰ τῆς εἰρηνοποιοῦ αὐτοῦ παρουσίας πρὸς τὸ τῆς θεολογικῆς φιλίας ὁ δικαίθεος, δοξολο

ὁ δὲ ε: ζ
ὁ εἰρηνοῦς: ζ

ἐξ.

τοῦ μέσου ὡς σὺν νυκτὶ τῆς πλάνης εἰς τὸν τῆς ἀληθείας ὄρθρον παρακαλοῦντ-
ες. ἔχει δὲ ἀπορίαν πολλὴν ἀπὸ δυσεβῶν εἰς τὴν πίστιν μεταβάντα, οὐκ ἀπὸ
νυκτὸς εἰς ἡμέραν πορεύσαι. ἀλλ' εἰς ὄρθρον εἶπεν ὁ λόγος· σὺν νυκτὶ γὰρ ὄρθρος
ἐστὶ τὸ πρᾶγμα. καὶ τί ἐὰν ἀσεβὴς ἀνὴρ νύξ, ἀνδρὸς καὶ ἀσεβοῦς ἡμέρα κατα-
σκάζοι λόγος. καὶ φασὶν· ὅτι καθάπερ σὺν τῇ νυκτὶ πάντας ἀσεβεῖς ἀορασία. σὺν
δὲ τῇ ἡμέρᾳ καθαρῶς ὁρᾷ ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἀπλανῶς τὰ ὁρώμενα. ὁ δὲ ὄρθρος
μεταξύ ἐστι σκότους καὶ φωτὸς ὑπάρχων, ἡμέρας ἀπλανοῦς καὶ νυκτὸς ὁρᾶν δόκη-
σιν. οὐ πάνυ δὲ καθαρῶς, οὕτως ἔχει καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν. ἀσεβὴς γὰρ ἀσεβὴς. καὶ ὁ σὺν
λόγῳ δὲ ἀνὴρ ἀνὴρ σοφός, νυκτὸς ἀληθῶς ἀφεστηκὼς καὶ ἀσκήνωτος. ἡμέρα
δὲ ἀληθὴς καὶ ὁλόφωτος ὁ σὺν σκότῳ δὲ αἰῶνι ἀποκεκρυμμένα τοῖς ἀλλοτρί-
οις δόξα καὶ ἐνώσεις δὲ μυστικῶν. ὅταν ἀμυθήτου τὴν δόξαν τοῦ σωτῆρος ὑπ'
οὐδενὸς ἐπαίνου νέφους ὄντι περιβόλου μένοι. ἡ δὲ σὺν λόγῳ δὲ ἐνσεβοῦντων κα-
λάσεις, καὶ ὅπως αὖ καὶ καθαίρουσα, ὅσους δὲ πάλιν ὄρθρος ἐστίν, οὐ ζῆλον
ἐνεμένου δὲ νοῦ τὰ ἄλλα ἐκανῶς θεωρῆσαι, διὰ δὲ τῆς ἁρκοῦ παραπέλασαι.
καὶ τὰς ἰδέας ὕλης τὸν ὄπτι πεδάσαι. ἀλλὰ τί ἐς ὄρθρος, τί δὲ οὐχὶ ὁρᾶν
καθαίρου καὶ ὁ θεολογικώτατος ζεμτόειος λέγει. τῆς μὲν σὺν λόγῳ δουλείας
ἐλευθερίας. καὶ πάλιν. ὡς αὖ καθαρῶς ὄπτο πεύσει ἐς τὴν μακαρίαν ἐκά-
δα τῆς νοῦ μυήσεως δεδεσμένα τὰς ἐμφάσεις. πολὺ δὲ πρὸ τούτου ὁ μέλας ἀπὸ
σολος κεκινδύνευκε θεάσων, παρρησίαν τοῦ θεοῦ φησί. θλέπομεν γὰρ ἀρτι δι' ἐσόπτρου
καὶ αἰνίγματος. τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. ἀρτι γινώσκω ἐκ μέρους. τό
τε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην. ἀεὶ οὖν ὀρθὴν σὺν λόγῳ θεωρεῖα, ἐ
πὶ καὶ ἀμυδρὸν θέα. ἡμερινὸν δὲ ἡμέλλουσα. ὅτι καὶ φωτινώτερα. καλῶς δὲν
εἶπεν ὁ μελωδὸς πολὺ δὲ πρὸ τούτου καὶ ὁ ἡσαΐας σὺν νυκτὸς ὀρθρίζειν. ἀλλ'
οὐκ εἰς ἡμέραν ἡμᾶς εὐθὺς ἀνακύπτειν. καίτοι φαίη τις ἂν ἀπλανῶς ἐξ
οὗ πολὺ δὲ λόγῳ. ὡς ἐὰν ὁ σὺν λόγῳ δὲ πεσὼν βίος καὶ ἡ θεόθεν ἔνδυσις λόγου πνευ
σταίων ὄρθρος ἐστίν, ἡμέρας δὲ σὺν δὲ αἰῶνι δὲ μέλλουσι, τί βούλεται λοιπὸν δὲ ἀ
ποσόλῳ τὸ λέγειν. ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ σὺν ὅπλα
τοῦ φωτός· ἐς σὺν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν. οὐχ ὡς σὺν ὄρθρῳ εἶπεν.
ἀλλ' ὡς σὺν ἡμέρᾳ. τάχιον δὲ λόγῳ ἀποσεῖ τοῖς ὀξυτέροις καὶ προσεκτικωτέροις αὐ
τὸν ἡ ἀποσολικὴ λέξις αὐτὴ ὁπλύσασθαι. οὐχὶ εἶπεν σὺν ἡμέρᾳ σὺν μό
νον περιπατήσωμεν, ἀλλ' ὡς σὺν ἡμέρᾳ. τοῦ ὡς σὺν λόγῳ ὁμοίωμα ἡμέρας ἀλλ'
οὐκ αὐτὴν τὸν ἡμέραν εἰσάγοντος. ὅσον ἐστὶ καὶ κόνο παρὰ τὸν τῆς θεαφῆ. καὶ

ἀνήφθη ἡλίας ἐν συντόμῳ, ὡς εἰς τὸν οὐρανόν· οὐχ ὅπου εἰς αὐτὸν ἀνελήφθη τὸν οὐρανόν· ἀλλ' εἰς ὑψηλοτέραν δή τινα τόπων τοῦτον διαζευγνῦσι καὶ λύσασιν ἀνυπέρβατα· καὶ ὁ ὄρθρος οὗτος, ἡμέρα οὐχ ἑκάστη· ὡς ἐν ἡμέρᾳ δεήσει καὶ λείτει· ὁ ἐὰν μὴ καὶ οὗτος παρέχεται· εἰ καὶ μὴ ταυτόσαλα τῇ νῦν ἡμέρᾳ, ἀλλά τινος τελείως καὶ ὡς ἂν ἐξωρισία :-ς

Ε ν δούλοις δὲ καὶ χαρος δύναται· ἀπελεύθερος πεπλάσας καὶ δούλους ἡμᾶς· ἐξ ἑνὸς πν
καὶ ἁμαρτίας ἠλευθέρωσας γε· ὅλου τοῦ καθ' ἡμᾶς δε· πωλεύσας καὶ ζοικοῦ·
σξαύλης σὺν ὠδῖνος καὶ κοινωνῦσι ἐδουρίσας :-ς

Κ αθάπερ οἱ νῦν ἀζῳδὸν ἄεισοι τοῖς σκανδίοις φαρμακοῖς τὰ σκανδία σξιῶν τοῦ σξ.
νοσήματα, οὕτω καὶ ὁ μέλας δὺ ψυχῶν ἀζῳὸς σξ ὕδατος φαντασίας ἰδὼν καὶ λαπε
δύσας ἡμᾶς ἄγει καὶ ὅτι αὐτὸ τοῦ ᾅδου δ' πέλαγος ἐστί, καὶ διὰ νῦν ἡμέραν τῶ
ἡμετέραν σκανδίσας διὰ τῆς τοῦ πνεύματος δ' καθ' ἑαυτοῦ ἅπαν μυστήριον ἀπαρ
ξ[ε]ῖ διὰ τοῦ τοῦ νῦν ψυχικοῦ καὶ μαλθακοῦ. νῦν σξ οἰκείως ὅτου ἐμβέβλη κ'
παῖς φύσεως φλεγμονή· καὶ ὁ σκάνις οἴδημα καὶ σκέλλων καὶ σξιώμενος.
ὅτου, οὐκοῦν σκναζάρει τοῦ φαυλοτάτου καὶ μυδεῖν ποιέρχεται· καὶ ἐκβο
νος ζοὸς ἀκούσαι καὶ σκέλλαι· καὶ φάτνη τοῦτο ἐκβάλλον ὑποδέχ[ε]· ἀλλά
καὶ ἡ σξαύλη αὐτοῦ μᾶλλον ἐκκυμονούμενος ἔλκ, ζῶν ἀποτραφόμενος δ'
καὶ χαρος σκέλλαι δύναται· τὸ δοῦλος εἶναι καὶ χαρος οὐκ ἀπαρνησάς· ἐν ὕσε
σον ὑπὸ τοῖς σκάνεσι ἀποτραφεῦσι καινοτέλλαι· καὶ τὸ σκέλεσχμοι ἐπ' ἐκεῖ
τοῦ καὶ πέτουλης· ὁ καὶ σκελωδὸς σκάπτοκος, λέγ· σὺ δούλοις γε-
νέλλαι ἀπελεύθερος δ' τοῦ καὶ χαρος ἐκεῖ πεδαρχέσας δύναται· ἐ νῦν δου
λεύειν καὶ σκεξάμενος, ἅπαντας ἡμᾶς τοὺς ἀνόους δούλους διὰ νῦν παράβασιν
τελούσας τοῦ ἐχθροῦ διαβόλου· καὶ ἧς αὐθραποδισαμένης ἡμᾶς ἁμαρτίας,
δ' ἀληθείᾳ τοῦ ἐλευθέρωσας αὐτοῦ· πωλεύσας δ' ὅλου τοῦ καθ' ἡμᾶς τῆ
νῦν ἡμετέραν ὅλην πωλεῖν οὐσίαν ἀνάγαιον καὶ ἑαυτῷ ὑποστάσας, σξαύ
λης ἧς σὺν ὠδῖνος καὶ πεσλήψεως τοῦ πεσλήφθαι ἐδουρίσας :-ς

Ι δοὺ ἡ παρθένος ὡς πάλαι φησὶν· σὺν γαστρὶ ζλαβοῦσα ἐκείνοις· δὺ σκανδρῳ πν.
πλάνια καὶ μένῃ παρθένος· λῆς καλαλλαλεύλες· ἅγῳ οἱ ἁμαρτωλοί· ἅπου
χυείως· οὗσαν σὺν πίστ ἀνυσκνίζωμεν :-ς

Ὁ ηξίας καὶ πάλιν σὺν ἧς καθ' ἑαυτοῦ πεφηνῦν ὅλην δ' πασοῦν τοπασί σξ.
φ ζασίζελαι· παρρήδην οὕτω λέγων καὶ πεφηλεύων· ἰδοὺ ἡ παρθένος
σὺν γαστρὶ σξῃ καὶ τέξεται γιόν· καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐμμανουήλ·

ἐστιγεσμένην γὰρ ἦν ἡ λύπη τοῦ φιλεῖν ὁρᾶν ὁμοπαθοῦς. καὶ λύπη παρθένου οὐκέτι παζομένην σὺν βάσει ἔξω καὶ ἐξω ἰέναι. ἀλλ' ἦν καὶ χορὸν αὐτὴν καὶ ἄπτεσθαι. ἰδοὺ φησὶν ἡ παρθένος ὡς πάρεσται ἡ βασιλεία τοῦ ἐπιφιλεῖν σὺν βάσει ζυγκαθοῦσθαι καὶ τοῦ παναλίου πᾶσι ἐκπόρου δὲ σὺν ἀνδρωπίνῃ βουλῇ δι' ἡμῶν. ἀμφοτέρα γὰρ ἰωάθαι ἰχθὺς καὶ αὐτὸς ἰχθὺς σὺν μιᾷ τῇ ὑποστάσει ἐστὶν ὁ ἀρρήτως σῴζων τὴν ποίμνην. ἡ δὲ ἰεκοδὰμ μόνη πάλιν παρθένος. οὕτω δὲ ἀφυλάξαντος αὐτὴν, καὶ σὺν τῇ ἐαυτοῦ σῴδῳ τοῦ πορευθέντος σὺν ἰωνᾶ, ὡς πρᾶγμα σὺν τῇ εἰσόδῳ καὶ εὗρε καὶ ἀπλήρωσε. δι' ἧς φησὶ καὶ αἱ λοιποὶ ἡμεῖς οἱ ἀμφὶ ἰωνᾶν, ὡς κυρίως καὶ πρώτως καὶ μόνως καὶ ἀρχέτυπος φησὶν οὐσαν αὐτὴν πίστιν ἀνυμνοῦμεν :ζ

Σὺ πάλιν ἰωνᾶν. ἐμβρυον ἀπήμονον. σὺν ἁλίος γὰρ ὅλου ἐδέξατο. τῇ γὰρ ἑνὶ ἡ. σὺν οἰκήσας ὁ λόος καὶ σάρκα λαβών. ἀπελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον. ἧς γὰρ οὐχ ὑπῆρξε ῥεύσεως. τὴν ἰεκοδὰμ καλέσας ἀπήμαντον :ζ

Καὶ ἧς οὐκοῦν ἐκπαλαίει τὴν πεῖσαν ἅλμα τοῦ ἱεροῦ τοῦ μελισσοῦ σοφοῦ καὶ ἐν φυῇ μελισσήρους καὶ οἰκονομίαν. πᾶς τὸν αὐτὸν ἰωνᾶν μῆλος καὶ αὐτὸν ἰσοσίας. σὺν μὲν τὸν σεισμὸν ὑμνοις λύπον εἶναι ἡδέλαν. τοῦ σεοῦ καὶ τοῦ στρωθήνου. καὶ ἧς ἐκ χθονὸς γεννήσεως. ἐν δὲ τοῖς ζῶ ἰσραηλιακοῖς, εἰκόνα ποιεῖσθαι τοῦ γεννηθέντος καὶ ἧς ἐκ κόπου γεννήσεως. σὺν ὃς γὰρ ἡ χανὼν τὸ σεισμὸς ἀνυψώσεως τὸν ἰωνᾶν ὡς ἕτερον ἱέρον ἐδέλ τοῦ σεοῦ λεῶν ἐξόδιον. νοῆσαι δὲ ἐστὶ σὺν παλαίγνοις παλάμαις, ἰωνᾶς σεσοφὸς ἀνεκπλάστως, τὸ σεῖον ὅπλον προδιέλυτον σαφῶς. ἐν τῷ δὲ ἐκβάλλοντα ἐμὲ τοῦ σεῖα καὶ παιανίζων αὐτῷ τὰ ἡμέτερα, εἰκόνα πάλιν τὸ γεννήσεως τὸν αὐτὸν εἶναι τὸ δὲ ἰωνᾶν ὧδε φ' ἕτερον. τῇ γὰρ κοιλίᾳ τοῦ κήτους ἐκμανθάνοντα τοῦτο καὶ ὕστερον ἐξεμοῦμενον ἀπὸ τῆς ἰσοσείου πεθαμένου, τὴν δὲ σὺν τῇ βάσει τοῦ κήτους σταθμὸν τοῦ προφήτου, ἐμβρύου παρὰ καὶ πλέον καὶ ὠδίνος. ἐννόει δὲ τὴν σῴζεσθαι. καὶ τοι πόσα νοήσεως εἰς τὴν σεῖον γέννα μεταφέρα τὸ παῖδα. λεῶν ὅλως. ὃν ἰωνᾶν ὁ σὰλιος γὰρ ὅλος ἦν ὡς ἔμβρυον σὺν τῇ ἐαυτοῦ κοιλίᾳ ὑποδεξάμενος, ἀδιαλώβητον ὕστερον καὶ ὑγίεια ὃν παλαίγνων ἐαυτοῦ ἐξαπέπεμψεν, ὁ ποιοῦ αὐτὸν καὶ ἐδέξατο. οἱονεὶ τὸ σύνοδος ὠδινημένου αὐτῷ καὶ πεπλασμένον. εἰς εἰδὴν ἡμέραν ἧς φορήσας καὶ γεννήσαντος ἔμβρυον. ὁ δὲ τοῦ λόος τοῖς παρθενικοῖς καὶ αὐτὸς σὺν οἰκήσας παλαίγνοις ὑπερφυῶς καὶ σάρκα λαβὼν ἐξαύτης ἀπῆλυδε. τὴν ὑποδεξαμένην αὐτὸν καὶ χορηγήσας, διαφελάξας ἀδιαλώβητον ὅλην εὗρεν. εὐσήμων καὶ ὑποδηλοῦς ἀπορρήσεως ὡς ἓν τοῦτο σώμου σωτῆρα εἶναί πως τὸν λύπον φ' πρωτολύπῳ. σὺν οἷς γὰρ φ' ἰωνᾶς,

ὠδὴ ε' :ζ
ὁ εἱρμὸς :ζ

ὁ κυνοφορεῶν κῶλος, ἐφύλαττεν ἀβλαβῆ τὴν κυνοφορούμενον διὰ τ' ἀέρος τοῦ θῦ.
καὶ ἀπλόνοια ὅλον ἐδέξαθ· οἱ δ' ἀῶθεν ὁ κυνοφορούμενος κῶλος οὐ μὴν κυνοφορεῖται
ἀλλὰ βλέπει ὅτι ἐφύλαξε· πᾶσι γὰρ ἐφύλαξεν, ἢ ὅτι μονοτέκνη ἀπὸ μιᾶς τοῦ αὐτὴν διαπραξάσης ἐ
ἀβλαβῆ ἀπορεύεσθαι τῆς οὐδὲ αὐτὸς ὁ μονοτέκνης ὑπέστη καὶ ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς
πλουτίστας· ἄρρενσοι γὰρ· οὐδὲ κ' μὴν θεύτεραν, ἢ ἀεὶ παρθένος: ⁊

Ἡ δὲ ἁρπαστὴς ἐστὶν ὁ θεὸς ἡμῶν· ἁρπαστὴς οὖν πατὴρ τοῦ ἐωσφόρου γεννᾷ· ἁρπάσας γὰρ τὸν τοῦ. ιβ.
κρανῶν δυ ἀμφιάλων ἀνδρῶν· ἐν φάλῃ δὲ ἀλόων ἀνακτέλλει· ἐᾶκε· ἀστραπὴ
νοῦθα λέγει γ· πολυπλόκους σπείρας παραπλάζων: ⁊

Ἡ δὲ φησὶν ἐν ᾧ λέγει δυ ἀῶνων διὰ σαρκὸς πεσεῖσας, ὁ πεσσάνιος κόλος· οὐ καλὰ ιγ.
μὴν τοῦ πεφιλικαλάθου διὰ πεφιλήσαν, εἰ πῆς πατὴρ τοῦ ἐωσφόρου γεννᾷ ὁ πατὴρ· ἐωσφό
ρος δ' ἀεὶ νοεῖται ἢ καὶ αὖθις ὁ ἥλιος ὁ ἀεὶ ἡμέρας ἀρχάλος, ἢ ὁ θεὸς πεδόκομος ἀστὴρ
ὁ ἕωος καλούμενος· ἢ ὁ σαλαῦ ὁδὸς ἀεὶ μὴν ἀτελεσιμὴν αὐτοῦ λαμπεδόλια ἐωσφόρος.
σκόπος δ' διὰ μὴν ἐπαρτὸν καὶ τεύομενος καὶ τελούμενος· πλὴν ἐφ' ὁποίου αὐτοῦ ὧν σὺ
λάβοις βρέτου, ἴσα πεκώπτη δ' ἐννοίας ἢ ἑρμηνεῦα διὰ τοῦ πεδόποσις κλίσεως
ὁραλῆσι καὶ ἀορᾶτον μὴν θεμονοτένους εἶμπες εἶναι γένυσιν· κλίσεσι γὰρ οὐχ ὁ ἥλ
ιος μόνον καὶ οἱ ἀστέρες, ἀλλὰ καὶ αὖθι οἱ ποεριῶθαι ἀστέροι· ὅτος δ' ὅπου καὶ ὁ ἐωσφό
ρος ἢν πεὸ τοῦ ὀπωτεσθούβος αὖτε παρὰ τῆς ἐπηρφανίας σκόπος· σὺ δ' ἀσεὸς γεγωνῶ
σαι τὸν μονοτένῃ παρὰ τοῦ θῦ καὶ πῆς κέλομι· οὐχ ὡς θεμαλικὰς ἐπονοίας πεὶ τῆς
ἀναρχίου καὶ ἀθεμάτου φύσεως ἔχουσες, οὐδ' ὡς ἑστέρα ἐμβρυοσθόγου δ' ἀναρχίᾳ πεὶ.
καὶ ὠδῖνας ἐνὰς καὶ λοχίας πεοεπτούσες· ἑλλάνων γὰρ οὗτος ὁ ὕμνος. οἱ μὲν θεοὶ
τὸν τοῦ ἑαυτῶν θεοὺς ἀποῖωναγουσιν, ὡς ἐοὐ ἑστέρας μόνον· ἀλλ' ὅλπου ἐκθα
λαὶ καὶ μικροὺς ἐμβρυοσθόγους θεοῖς διδόασι· καὶ ἑᾶς ἐκ πελέκεα διελούσας δυσθ
κοιῶθος ὅλπου θεοῦ καὶ ἑᾶς ὠδῖνας οὐ τέλους, θυγατέρα σὺν δὲν ἐξαίουσιν ἐνο
πλον· θεοῦ δ' μικροῦ τὸν ἐαφέα λίθον πεικούσες κραπαλώσα ἀλλὰ καὶ ἐπιβρεμεῖ
νον ἐξαύλῃς δ' ὠδῖνος ἐγὼ πεοίχουσι θεὸ διδόντου· ἡμεῖς δ' ἑᾶς ἐνὰς πεὶ θῦ
ἐννοίας καὶ ἢ διὰ φύσιν πρεπωδεσάλας οὐσεβῶς ἔχοντ', κάλλιπου καὶ ἀθρωπο
πρεπεῖ ὀδὶ θῦ ῥῆμα καὶ ἀπτυνοῦ, θεοπρεπῶς αὖθ' ἑκλαμβάνομεν· ὥστ' πρὸ καὶ
ἑλαῦθα ὅλαν ἀνοσοῦς ἑκλασεῖς πεὶ ἐωσφόρου ὁ θῦ καὶ πὴρ ἐτέννησε τοῦ μονοτένῃ,
μὴν οἱ κάτθιλα μόνον τ' θεοῦ γεννωμένου γοῦ πεὸς τὸν πέα τοῦ γεννᾶσθα νοοῦντ', καὶ μὴν
ξυμφυΐαν τὰς πεὶ ἑαστέρους ἀλλὰς καὶ θεμαλικὰς ἐπονοίας τοῖς πεὶ μὴν ἑαστέρα ἄλλ
μένοις καὶ ἀνδεσπροδωδεξέοις ἀφίεμεν· ὥστ' πρὸ καὶ ὅλαν λείη· ἐξευρεῖν ἀ-
καρπάλωνου λόου ἀλαδοῦ· τὰ ἴδια κἀοῦα δα νοοῦντ· καὶ θεοπρεπῶς ἑκλαμβανῶ-

μεδα δ' λελόμενον. ἐρωτᾶν γὰρ ἀπὸ καρδίας πᾶς δίοπλος ἡδὺ ἐστι. καὶ κ' ἐξ οὗ τὸ πρὸ χρεόλαβον λόγου, οὕτως ἀποφαίνεται νοῦν δὲ ῥητὸς. ἀλλὰ πεπαῖς ἔασεος τὸ γονέ λόγου γεννᾶσα. εἰ δ' ἔλεος ἢ λέξῃ παραπαῖσμενος καὶ ἀκούσου ἔασερα. οὐ δωάλαι ἀλλὰ καὶ ἔασέρα νοῦν, καὶ κ' ἢν παρεισμαι. ἀλεοῖκος δὲ μὴ σκάφιλε ἴφ φιλοῦ. ἔχομεν καὶ ἄλλου λίθου. ἐξ ἰλάσεως σὺ δ' καθ' ἑῷ τὸ λοίσιμον. δ' οὖ τοῦ ἀποσίας ἰσλιαδ. τοῖς ἀποσυδοὶ σκοφενδονήσθαι. λέξω γὰρ ὁ δαδ. σάλλου δ' δὰ τοῦ δαδ ὁ δ καὶ πᾶρ πρὸς τὸ μονολευκ, τὸ ἔλασεος πρὸ ἐυσοφόου ἐλεννᾶσθε. τοῖς ἐξ ἔασικαλέοις ἢ καὶ ζωελῶ δοις οὕτω πως ἂν νοῦν δ' λέγω. ὅλε δὲ μονολενές σου γὲ καὶ ζωάναρχε μὴ ἀπὸ ἔασεος πρ' γενικὰς ὀπ' ἐχάλωνος γέννησιν, πρὸ τοῦ ἐυσοφοῦ ἐῶ καὶ πρὸ λῶν κλησικάλων ἀπάντων, ἐυδοκία καὶ ποθεία. καὶ πρὸ ἐίνων. ὅλως γὰρ τοῦτο, μυσήεσον οἱ καθ' ἡμᾶς θεολόγοι φασί, πρὸ δὲ ἀιώνων ποιῆσαι κόσμους ὑπὸ τῆς ποιήσεως καὶ κόσμης ἑαυτοῦ. ἰαὶς δ' ἄλλως ἀπάσαις δωάμεσιν ἄγνωστον. οὐδὲ ὅταν ἀκούσῃς τοῦ πρὸς γεννᾶσθε ἀπὸ ἔασεος πρὸ ἐυσοφόου τοῦ ἁγοῦ καὶ δ', μὴ εὐδοκίαν μὴς ὀπ' ἐχάλων αὐτοῦ ἀπὸ ἔασεος γεννήσεως, γέννησιν νοῦν ὀφείλομεν. καθάπου καὶ ὁ θεολόγος περὶ μὴς ἀποσολῆς φησί. ὅλε μὴ εὐδοκίαν τοῦ πρὸς, ἀποσολὴ ἔσται νόμιζον. εἰ δ' ἀῆς γὰρ οἱ ἄνοι ὅλαι ἢ κέλευσιν κ' ἐμοῦ ἢ δέλησιν γέννησίν τε δὲ ἐρῶσι, εἰ καὶ δ' ἐ ἔσου μὴς γέννα, λέγω ὅλε αὐτοῦ τοῦτο πεποίηκας, ὡς σπλὴ ἢ κέλευσι βασιλέως οἱ κοδομεῖς τοῦ πόλιν, ἐκεῖ εἰσὶ ἐκ, οἱ οἱ κοδόμοι. λέγει δ' ὅλως ἐγκέρδαι, ἐπὶ τοῦ βασιλέως. ὅτι ἐκ δυος τοῦ μὴ οἱ κοδομεῖται ἐκὶ λευσεν. οὕτως οὖν οὐδοκίας ὁ δ καὶ πᾶρ σὺ παρ' γενικὰς ἔασεος ἐπ' ἐχάλων τοῦ νηδύνα τοῦ ἁγοῦ καὶ δ', αὐδ' τοῦτο λέγει γεννᾶν. ἀλλὰ πρὸς μὴ ἀκολουθίαν τοῦ ἔστι εἰσὶ καὶ πάλιν ἀναδέχεσθε εἰ δοκεῖ. τοῦ γὰρ πρὸ ἐυσοφόου γεννᾶσθαι ἀπὸ τοῦ πρὸς, ἢ δὲ οὐ λῆς ὀπ' ἐχάλων καὶ ἁρκοδύνα ἀπὸ, νεῦ καὶ τοῦτο λέγε πρὸς μὴ ἀκεσαι ἀπὸ βλέπων τοῦ ἁρκουμένου ἐπάνωσον. ὅλε καὶ ἰας ὀπλοσίους καὶ ἀγεαλύβυς δωάμεις ὡς ἵππους μὴς ἀπόλους ἡνιοχῶν καὶ σρέφων σὺ δα καὶ βούλοιθ, φρὴ ἢ ἐι μὴς ἑαυτοῦ εὐπαλεξίας, σὺ φάλην ὧν ἀλόγων ἀναλίσκεσθαι νεῦ. ἐκκλησιάζεσθαι καὶ παρλανοῦσθαι ἐὰς πολυπλόκους σφρᾶς καὶ τὰ δεσπικὰ ὧν ἀκαρμεῖν ἐμοῦ λαλεῖν. :—ς

πδ. Νέου ἐξ ἀδὰμ, παιδίον φυράματος. ἐλέχθη γὰρ καὶ πίσοις δέδοται. τοῦ ἐμέλλοντος. οὗτος ἐστὶν ἀνδρὸς πᾶρ καὶ ἄρχων. καὶ καλεῖται θαυμαΐας βουλῆς ἄγελος. οὗτος ἰσχυρὸς δε ἐστ. καὶ κραταιῶν ἐξουσίαν θεμέλιος :—ς

ϛ. Καὶ πάλιν τοῦ ἀλαΐαν δια τοῦ μελοποιοῦντος, ἐξηκειάζοντα μὴ ἁρκοντοῦ

τοῦ σῆς· ἀλλοῦ· τὰ ἐκείνου πεπλησιακότα, ἡδόμενα καθπεύουσιν· κ' ἡ' τὴν ἐκείνου πόρρωσιν· νέον παιδίον ἀπὸ φυράματος τοῦ ἀδάμ· ἐλεήσαι με ὑὸς δαυὶδ ὑὸς βὶς πίστοις· ἡλθεν, ὑπὲρ σὺν πίστιν· καὶ ἐδόθη· πάλιν καὶ ἐλεήσῃ με καὶ νέον ἐφάνη παιδίον καὶ ἀρχὴ τοῦ εἶναι κ' τὴν ἀνόμοιαν, ἀλλὰ ὁ αὐτὸς καὶ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ἐστὶ πάρ καὶ ἀρχων· κ' τὴν ἰσότιμα τῆς θεότητος· ὡς ὁ αὐτὸς καὶ τοῦ θεοῦ φωτὸν ἐκ φώς· καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἄρχων τοῦ μέλλοντος αἰῶνος οὗτος ἐστὶν, εἰ πῦρ σὺ φ' μέλλοντι αἰῶνι τὴν κείσιν λε ζαμιεῖσθαι πιστεύομεν, ἀλλ· ὁ κ' λας γραφὰς δόδοται φ' γῆ καλεῖται· ὁ καὶ τῆς μεδάλης βουλῆς τῆς ἀπὸ κρύφου καὶ πείνης ἄγελος· ἰσχυος· ἐξουσιαστὴς· ὡς τῇ αὐτοῦ ποιμὴ κῇ ἐξουσία κρατῶν τῆς κλίσεως, καὶ οὐ παρ' ἑτέρου λαὸν δεξάμενος· ⁘ ζ

Οἱ παῖδες εὐσεβῆ· ζωθεφύλες ἀνανεβοῦς· πεσαλμαβς· καλαφευνίσαντ πυρός· ἀπτῆλθ οὐκ ἐπιστῆσαν· ἀλλὰ σὺ μέσῳ τ' φλογὸς ἐστῶτες ἐψαλλον· ὁδὺ πρῶτος καὶ ἓς εὐλογητὸς εἶ· ⁘ ζ

♣ ὠδὴ ζ· ⁘ ζ
ὁ εἱρμὸς· ⁘ ζ

Οἱ θεολόγοι παῖδες ἀλεῆ εὐσεβῆ ζωθεφύτ· καὶ δὺ μυστικὸς νόμων μαθηλαὶ τὴν στοὶ ἀνδειξάμενοι καὶ πῦρ ἡλικίαν ἐκ τοῦ ἀνανεβοῦς τοῦ ναβουχοδονόσορ πεσαλμα βς τοῦ καλδαίους τῆ ζευγῆ εἰκόνι πεσκυνῆν, σὰνουσὶν σλαδὴ τοῦ ἀνανεβοῦς πε σαλμαβς καλαφευνίσαν· ἀλλ· ὁ τοῦ πυρὸς οὐκ ἐπιστῆσαν ἀπτῆλθ· νοηθὴ ὁ πυρὸς ἀπτῆλθ, ἡ ἡ τοῦ βασιλέως ἀπτῆλθ, ἡ ἀδοῦσα βὶς παρανομίας εἰς θ' πῦρ, ἡ αὐτὸς ὁ τῆ καμίνου εἶσιὸς καὶ ἦλθος καὶ απλικὸν βρέφων καὶ ἀπτῆλθ κόν· διὰ θ' ἑπτὰ πλάστου τ' εἰκόνα ἄδας· ἀλλὰ σὺ μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτ ἐψαλλον· ὁδὺ πρῶτος θεὸς εὐλογητὸς εἶ· ⁘ ζ

ἐξ.

Ποιμένες ἀγραυλοῦντες· σὺ πλανοῦς φωβφανῦ ἐτέμον· δόξα κῦ τῇ σοὶ βὶς· πεὶ ἐλαμψε καὶ ἄγελος· ἀνυμνῆ καὶ εθοδν· ὁδὸ ἐλέμη χῦ· ὁ δὺ πρῶτος ὃς εὐλογητὸς εἶ· ⁘ ζ

πδ·

Τὰ τῆς ἑβδόμης εἰα θ' πάεια, ἀπὸ τῆς πεῖδες ποιμένας ἐναγγελικῆς ἠκόσε πεῖ ωτῆς, καὶ καθεσάλας πάνυ παρὰ θ' μῶσῆ θ' εἰρημένα, οὐδεμιᾶς διαμαρτύρῆ τῆς ἐξηγήσεως· αὐτὸς γὰρ ὁ πρῶτος θ' ἀναγράφας κμῶ, ποιμένες φησὶν οὖν βὶς αἰσὶς αὐλιζόμενοι, τὴν σκηνὴν ἐκπροσώπουσης καὶ ἁγίους φωβφανῦ ὁ ἄγγελος· δόξα κῦ κ' τὴν ἐναγγελικὴν φησὶν αὐτὸς πεὶ ἐλαμψε· καὶ ἄγγελος ἀνυμνῆ καὶ εθοῦν ὁδὸ ἀνέστη χῦ· ⁘ ζ

ἐξ.

Ἐξανῆς ζωῆ φ' λοῦ· θ' ἀγγέλου ὁσιῶν σπαρεύσαντα· δόξα ἀναπαύσου σοφ· σὺ ἐν ἁγίοις ὑπ' τῆς εἰρήνη· σὺ ἀγίοις δόσπεια χῦ ἐλαμψεν· ὁ δὺ πρῶτος ὃς εὐλογητὸς εἶ· ⁘ ζ

πε·

Ἐξομένου ἐστ καὶ θ' θ' πάεια θ' πὸ αὐτ· ἐξανῆς κ' ζωῆ φ' λοῦ φησὶ θ' ἐνὸς ἀγγέλου τοῦ ὑπισαύσης βὶς ποιμέσι καὶ πεσημνύσαντος θ' μυστήριον, πλῆθος

ἐξ.

οὐκ ἐκπίπτουσι καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ θῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας ἕνωσιν σημαίνει. τὸ δὲ ξα σὺν ἁγίοις τοῦ, καὶ λοιπά :–

ρκε. Ρημα ἢ τοῦδε εἶπον· οἱ ποιμένες ἀγελάδες εἰδοξ. τὸ γεγονὸς ἔθος τοῦ θῦ. ἐν ἀγρεσι καὶ αὐλαῖς βόες ἐ. ζωὴ ἡ ἀγαθὴ, πρόσκαιρος ἀναμίξ πολλοῖς· ὁδὸν πρῶτ ἐστὶ ἐν λογικοῖς ἐστι :–

ρκε. Καὶ τοῦδε τοῦ εἶναι ὁμοίως ἡ ἀκολουθῆ· καὶ καλαστρεφὴ αὐτοῦ ἡ πρᾶξις. συλλήψ γὰρ ἐν τῷ δῦ ἀτέλεστον ἀνύμνητον ἀγαθοὶ βόες οἱ ποιμένες, πρὸς τὰ ὀφειλόμενα καὶ ἀκουσίως, καὶ βουλοὶ βόες ἀπὸ πίστεως ποιήσασθαι τοῦ πρὸς αὐτοὺς λόγου δεδομένους πρὸς ἀλλήλους εἶπον. ἐστὶ δὲ ῥῆμα τοῦδε τοῦ ἐν ἐμοὶ χαλδαϊκὸν. δεῖλε δὴ βόες ἰδοξ. τὸ γεγονὸς ἔθος. ἢ ὅσων ἐν γενομένων ἀποσπασθαι καὶ τὸ ἱεράσιον. καὶ οὐκ ἔστιν ξ, οὐκ ἔπεσαν· ἀλλὰ καὶ ἐν ὑδρίαις καθηλῶσαι. καὶ τοῦ ἐν τοῦ ἐρέφος ἀνακείμενον ἐν οἰκίαις, ζωὴ ἡ ἀγαθὴ, αὐτοῦ προσκαίρως ἀναμίξ πολλοῖς. ὁδὸν πρῶτ ἐστὶ ἐν λογικοῖς ἐστι :–

ρκε. ☉ αὐλὸς ὑπερφυοῦς ὁ θεοβόλος· ἐξαλλόμενος κάλαμος ὑπὸ οὐ πρὸς ἐδέξατο φλέγειν νέους. ἐσοῦ· πῦρ ἐν τῇ δεόμενος παρθένου ἐν ὑπόδυ ὑδρίαι. διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμίξ ἐσμεν· εὐλογεῖτε ἐν ἔργοις πάντα τοῦ καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :–

ὁ εἱρμὸς :–

ρκε. Καὶ ἐν τῇ βαβυλωνίᾳ κάμινον παῖδας, ὑπὸ ἐστὶ καὶ αὐτοῦ τῷ γεννήσαντος ὑμνοῦντος φασὶ σῶμα· καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν ἐορτὴν μεταφέρων. ἐν δὲ τοῖ καὶ χλόη· ὅτι ὁ δεσπότης θεὸς ἐν τῇ καμίνῳ παιδὸς ἐν τῇ σαρκὶ γεννήσεως τοῦ ἐν· ἐπῴδιζε ἐ πᾶσι. ὅτι καὶ πρὸ ὑπὸ τοῦ ἐν τῆς ὕλης σὺν κεκαυμένη, τοὺς ἔξω ὅλως νέους οὐ φλέγει οὐδ' ὑπεδέξατο. ἐσ πρὸ οὐ γὰρ τὸ πῦρ τῆς δεόμενος τοῦ κωνσταντίνους, τὴν παρθενικὴν ὑδρίαν ἐν ὑπόδυ διέφλεξεν. ἐπλήσθη· καὶ οὕτως ὅλυμπος ἀνυμνούμενος ἐφ' πρὸ τοῦ πῦρ. καθάπερ καὶ ὁ κῦ τῶν ἰουδαίων ἐστὶ· ἡ μὲν γὰρ χαλδαϊκὴ κάμινος ἡ τὴν παρθενικὴν ὑπόστασα ὑδρίαν, ἐν ἧν τὸ κάτου ἔχουσα τοὺς ὑποδεχομένους οὐ καὶ ἔφλεξε νέους. ἐν ἀϊδαὶ δὲ τὴν μὴ ἔχουσαν ὑποδεῖ καὶ ὑποδεχομένης κάμινος ἔχων τὸ πῦρ, μᾶλλον δὲ πῦρ ὢν, τὴν ὑποδεξαμένην αὐτοῦ ἀϊδίως σῶμα ἔχουσαν οὐκ ἔφλεξε. καὶ ἁρμοζόντως οὐκ ἔκαυσεν. εἰ γὰρ πῦρ καὶ αναλίσκον ἁμαρτίας ἐστὶ καὶ λέλεκται ὁ θς, πῶς ἔμελλε τὴν ὑποδεξαμένην αὐτοῦ καὶ αναλήσκουσαν παρθένον· ἐν οὐδὲν ὅπως λοιπὸν ῥυπαρείας ἢ ἁμαρτίας ἴχνος ἔσπουδάζει ἢ φαιδρύνειν ὅλως ἐνδέχεται. ἐσ πρὸ τὸ διακονικὸν τοῦ καὶ ἐν ἐνοῦ πῦρ. τὰ μέλεα τῶν πρὸ τοῦ δημιουργοῦ δοῦλοι καυσικῆς

οὐχ ὑπερβαίνει δυνάμεως. ἀλλὰ πίμπρησι τὸ ξύλον. καὶ ὁ τοῦ λίνου λεφεὸς ὁ τοῦ καλάμου ἢ τοῦ χόρτου. ὁπόταν ὁ θεὸς κατὰ πεφυκὸς θέωσιν ὁ συλλήσων. ὁ ποῖόν ἐστι δῦναι εἰς ζῷον ἢ καλαμώδες. δῦναι λίθων ὁ ἢ παλάρνη. καὶ ἄλλοι πολλοὶ δὴ ἀλλοιότροποι καὶ εὐμηχάνων. ἢν ἐαν τοῦ κωνείου ἐμὸς οἷον ὁ πλατὺ φύλλον, ἀναλούβια ταῦτα ἴσα, οὕτω καὶ τοῦτον πύρ καὶ ἄνθρωπος. ἀμαρτωλὰ ναγωλείου ζημιάζει. ὁπου αὖ εἶναι ἢν ἀμαρτίαν, κἂν εἰ ἐρίαζη καὶ ἢν καλὰ φλέξειν. ἐφ᾽ ᾧ δ᾽ αἱ εἶναι, οὐδαμοῦ. ὥστε, πῶς ἂν καὶ ἐφλεξε τὸ ἄσπιλον καὶ παναρρύπωτον καὶ ἅγιον ἢν ἀεὶ παρθένου σῶμα. μηδὲν ἐν τούτῳ εὑρησκόμενον ὑπὸ θεοῦ πυρὸς φλέγεσθαι: ·ς

/ Ελκει βαβυλῶνος ὁ θυγατὴρ παῖδας. δωρεὰν δώσεις δαὶ ἐκ σοῦ εἰ αὐλῆ. δῶ εὐφόρους πέμψαι δ᾽ μόλους παῖδας ἢν τοῦ δαὶ. θεοῦ χρὴ θυγατέρα χιλιανέσθαι. διὸ ἀνυμνοῦσιν ἀναμέλψασι. εὐλογεῖτω ὁ κύριος πᾶσα τὰ κτὰ. καὶ ὑπερευλούτω εἰς παῖδας δικαίους: ·ς

πν πε.

Μαγ.

Ηὑπὸ τῆς βαβυλῶνος ὁ πενθερὰ δοῦλα δοῦς ἑβραίοις αἰχμαλωσία καὶ τὰ παρέκεινα ἰσορρόπα παρὰ τὸν βαβυλωνίων λῆσιν πενθερὰν καὶ δοῦλα δ᾽ παροῦσιν ὀλοθρὸς ὠδῖς τοπασίων ὑπὸ θεοῦ ἐστ. δικαιοῦσι διὰ τὸν τῶν βασιλῶν, ἢν διὰ τὸ ζῆν γεννᾶσις πενθερὰν ἢ βαβυλῶνι παρὰ θεοῦ αὐλιπάθειαν. ἐν θεῷ δι καὶ ἐν τούτῳ ἐως ᾧ τοπασίῳ φησὶν. ὁ ἢ ὁ βαβυλῶνος θυγατὴρ. ἢ τοῦ ἢ τῶν αὐτῶν ἐκείνου πλῆθος ἢ ἢν βαβυλῶνα πεῖσα ἔχουσα ἔ σταθὸ θυγατὴρ αὐτῆς ὡς μὴ ὀνομαζόμενον, ἢν καὶ ὁ θεὸς δαὶ θυγατέρα προσαγορεύει βαβυλῶνος σημαίνειν, προφητεύων ἢν ὕστερον ἐπεῖναι μέλλουσαν τοῦτ᾽ σημαίνειν, αὐτὴ δὲ ἡ βαβυλῶνος θυγατὴρ πρὸν δὲ παραχωρῆσαι τῶν καλιῶν σάτα δοτῶν καὶ αἰχμαλώτα σάτα, ἔχει ἐξέστηκεν ἐν ἑαυτῇ δωρεὰν δώσεις καὶ αἰχμαλώτους τοὺς θεοῦ δαὶ παῖδας. ἢ τοὺς ἰουδαίους. ἄρα δ᾽ αὐτὰ ποιεῖ δοῦλα ἢν δ᾽ κὴν τῆς πρὸς νίας, ἢ ὑβρεαδήποτ σιῶν, αὐλὴ πέμψαι πρὸς αὐλὴ δυσὶ καῖς τοὺς οἰκους παῖδας τοὺς μόλους. οὐδωρεὰν δώσεις. ἀλλὰ δυσφόρους. καὶ ζῆν τῷ καὶ λιβάνῳ καὶ σμύρνῃ ἢν θεοῦ χρὴ τοῦ δαὶ θυγατέρα ἢν ἀεὶ παρθένου χιλιανέσθαι. ἵνα ἢν μὴ ὕβρεως ἢν ἀπὸ τῆς θυγατὸς βαβυλῶνος, ἢ δὲ ἢν θυγατέρα τοῦ δαὶ αὐλιοκοπὸν πρόσκαιρος. ἢ δ᾽ πρόσκλευσις αὐτὸς δὲ παίδων σκῆνος καὶ μόλου, τὴν αἰχμαλωσίαν δὲ παίδων σιῶν θεραπεύσειν: ·ς

πν πε.

Οργανα παρέκλινε ὁ πέπλος ὠδῖς. οὐκ ἤδου ἐν νόσοις οἱ παῖδες σιῶν. βαβυλῶνος. βαβυλῶνος λύει δ᾽ πλάνην πᾶσαν καὶ σωσιν καὶ. ἁρμονίαν βδλεσεμ

ἐξαναλάλας ζ̄ς̄. διὸ ἀνυμνοῦντ ἀναμέλψωμεν. εὐλογεῖτω ἡ κλίσις πάσα τ̄
κ̄ῡ καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας : ⁘ ζ

ε̄ Ε. ᾗ λῆς αὐλῆς ἐχόμενος ἴσως ὁ ἱερῴδὸς μελῳδός, καὶ ἀποδυσῶν τὴν δαβὶδ
λυρᾶς καὶ ψάλτου τῆς ψαλμούσης ὅτι τῶν ποταμῶν βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν, καὶ ἐκλαύσαμεν· ὅτι τοῖς ἱτέαις ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκρεμάσαμεν τὰ
ὄργανα ἡμῶν. καὶ πῶς ἀδοῦμεν τὴν ᾠδὴν κ̄ῡ ὅτι ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ. καὶ τῆς πρὸς τοὺς
παῖδας ἴσως εἰ, καθ᾽ ὃν ὁ ναβουχοδονόσορ τοῖς λαοῖς κελεύει ἢ ὑπ᾽ αὐτοῦ ᾄδεσθαι
εἰ νῦν προσκωμῳδῶν. εἰ δ᾽ ἀν ᾄδεται ἀνύσαντες τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος καὶ ζυγίτου
καὶ ψάλτου, καὶ παντὸς ἀπλοῦς ἤχους μουσικοῦ· ἀποδυσῶν τίνων τοῦτο κα
θαίρεσιν ζωαρμολογούμενος τὸ ἐν παίσιον, οὕτως αὐτὸ προβάλλεται λε
γων· ὅλη δ᾽ ἐξ ὧν ἐβρέων πνεῦμα τοῦ ὑπὸ τ᾽ αἰχμαλωσίαν τῆς πρὸς βαβυλωνίων
τοῦ ὃς ὅτι ζωμεῦαι, τὰ ὄργανα τῶν τῆς αὐλῆς παρέκλινεν· ἢ ὅτι παρεκρέμασαν
ὅτι τοῖς ἱτέαις. οὐ γὰρ ἀδὴν τοῦτον τὴν ᾠδὴν ἐν νόοις τοῖς καὶ ὅτι τῆς ἀλ
λοτρίας οἱ παῖδες τῆς σιὼν καὶ ἐδέχοντο· νῦν δ᾽ ὅσπερ ἀπὸ τῆς ὑπλέσεως ἀναλύ
λας τὸ πόλισμα, μᾶλλον δ᾽ τῆς βασιλίδος τοῦ ἱερουσαλὴμ σιὼν, ἀνίστα ποδοῦσι
τὴ βαβυλῶνι καὶ τὴν ψαλμῳδίαν. μακάριος ὃς ἀνίστα ποδώσει τὸ ἀνίστα ποδισμάτου
λέουσαν πᾶσαν τὴν πλάνην σκότους τὴν πρὸς τὰς σαλπίγγας καὶ συρίγγας καὶ τὰς
κιθάρας καὶ τὰ ψαλτήρια· καὶ πᾶσαν μουσικὴν ἁρμονίαν, δέλυσε καὶ καθαί
ρισε· μουσικὴ τοῦτ᾽ ἐστὶν τὴν βαβυλῶνα λέγων, ὅλη ὡς καθαρὰ τε βαβυλῶν· καθα
ρὰ πρὸς τὰς ἐμὰς ᾠδὰς ἐπαύσας αἰχμαλωτίσασα τὴν σιών· καὶ ἀρτίως τὰ ὄργανα τῶν
ἐμῶν ὕμνων παράλυσιν ἱτέαις κρεμάσαι παρεσκεύασας, οὕτω καὶ τῶν σῶν
τῆς ἀθέου καὶ μιαρᾶς μουσικῆς ὄργανα καθαρίσω· καὶ ἀνεψιλα πάντα καὶ
ἁγνὰ πρόσωπά σου :

πν̄ρ̄. Σ κύλα βαβυλῶνος τῆς βασιλίδος σιὼν καὶ συρίγξει τῶν ὅλων ἐδέξαθ᾽. πλουσιεύ
ξῃς· σὺ σιὼν ὁ πλοῦτος καὶ βασιλεύς· ζῶν ἀσέβει ὁ πλοῦτος ἀσεβολοῦσας ἔλεγε· διὸ ἀνυ
μνοῦντ ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κλίσις πάσα τοῦ κ̄ῡ· καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας : ⁘ ζ

ε̄ Ε. ᾗ τῶν αὐλῶν ὁ λόγος ἔλεγε· καὶ τῆς αὐλῆς ὑποδέσεως ἀρξῃ· καὶ τ᾽ βαβυλῶνος ὁ πως ἐ
σῶσ᾽ οὐκ ἐξέσαλαι· ἀλλ᾽ οὐδαπῶς φησίν· ἡ ἐξ βαβυλῶν παλαιανδεσποτοῦσα τὴν βασι
λίδα σιών, λάφυρα σκύλης ἐδέξαθ· ἀργύλε καὶ ἄρτεσι καὶ τῶν λοιπῶν σκύλα
τῶν ὅλων· οὐ μὴν καὶ ὀλῇ, ἀπολυτλάλητον ἀφῆκε λαὸς τ παιδείαν· ἀλλ᾽ ἐξῆγεν
τὸν γὰρ καὶ ἀποκαθαίρεσθαι καὶ ἐβελτίους σιὼν, οὐ τῶς ἀθέους σὺ

νου ἀνελαμβάνῃ τὸν βαβυλῶνος, τὸ χρυσοῦ τὸ λίβανον καὶ τὴν σμύρναν· ἀλλὰ
καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς τὸν ἀσεβεστάτους μᾶλλον ὑπὸ ὀργῆς θεοῦ καὶ προφα
νῶς ἀσεβεῖ πρὸς τὴν οἰκουμένην καὶ προσκύνουν :—

Μυσίου ξένου ὁρᾷ καὶ παράδοξον· ὁμοῦ τὸ αὐτόχαιον· δεινὸν χρεοῦβικον· τῇ τῷ δεινῷ τὴν Φάτνη χωρίου εὐθὺς ἀνεκλίθη ὁ ἀχάριτος· τὸ ὅτε οὐ ἀμνησικεῖ τὸ μεγαλωσύνη :—

τὸ αὐτό.
ὁ εἱρμός :—

Τὰς πολυβούλους αὐδὰς διὰ πυρὸς καὶ χειμῶνος καὶ εὐαγγελικῶν ῥάδων ἀποσε
μνύνας ὁ μέγας κοσμᾶς, σὺν ᾧ τῆς σὺν ἁγίας ἁγίας εἱρμῷ, μισεῖ τὸ τὸν ἀβυσσικὸν
καὶ σὰς ὅτι τῆς ἐαυτοῦ φυλακῆς καὶ ἀποσκοπεύσας καὶ ὡς πρὸ αὐτοῦ εἰς τὸν
παρθένου τοῦτος ἰδεῖν ἀπόρρητον γίνηται, καὶ τὸ μυστικῶδες ᾠδὰς καὶ πλα
τεῖς, καὶ τὴν τῷ ἁγιασμῷ καὶ φωνὴ πεοβάλλεται· μυσίου ξένου ὁρᾷ καὶ παράδο
ξον· εἶδε ἑρμηνέων καὶ ἐν τοῦτο ἐστὶ τὸ μυσίου, ὁμοῦ φησὶ τὸ θεοδόχοι γίνεται
αὐτόχαιον· ὁ γὰρ εἰ ὁμοῦ καὶ οὐκ ἦν, εἰ βούλῃ καὶ ὡς καὶ σε· καὶ ἡ παρθένος δεῖνος ὦ
φθη χρεοῦβικος· ὁ γὰρ βῖς χρεοῦβικοῖς ὁ πελαφεῖζόμενος νάβις ἐκεῖ εἰ δεσμιάς,
ἀνεπαύσατο· καὶ ἡ Φάτνη εἰς ἣν ἀνεκλίθη ὃς, χωρίον ἐπιτήδειον ἐμοὶ ἐβ χωρή
σατο τὸν ἀχώρητον· πάλιν, ἀλλ' ἐὰ φάτνη αὖ πρὸς τὸ θεαυτόν τοῦ νοῦν κοινωνικόν· οὐδὲ σύνεσις.
ὁ μηκέτι ἐκ βίλων ὧν ἐκ ὧν καὶ πάλιν εἰ πατὴ τὴν θεμονιδῶν ἐξικνεῖσθαι,
τὸ φάτνῃ ἐνοικήσαι τὸν ἀχώρητον παντοῦ· καὶ αὐτὸς ὑποδεχθῆναι τὸν ἐν οἴκοις
ἐνοικοῦντα· καὶ τοῦτο ἀεὶ παρθενικοῖς ἐν δεσμιάδαις αὐτοῖς τὸν βῖς χρεοῦ
νοις ἐλευθερούμενον νάβις· ἐπὶ δὲ βῖς δυσὶ, δι καὶ ὡς πέπουθας ἡμῖν καὶ πλάττειν.
ἀπὸ δὲ ἐ ψηλοτέρων πολλῷ καὶ μεγαλοπρεπεστέρων, ἀπὸ ἐ μαλακωτέρα ἐᾶν
μᾶλλον καὶ βαίνουσα ἐλέπων τὸν λόγον· καὶ πλακικὰ γὰρ ὅλως καὶ ἄμφω· αὐτ
καὶ μᾶλλον ζοφεσὶ καὶ μικεῖ, τὸν λαμπεῖ καὶ μείζω μικούμενον οἴκων· καὶ φά
τνη ἐν ἄνον καὶ ἕνα ἵππον μᾶλις βόσκουσα, τὸν ἀχώρητον σὺν ἑαυτῇ δὲ μᾶλις ὑπο
δεχομένη· καὶ τὰς ἀγκάλας καὶ πεῖνας μικούμενον κόλπους· ὅτι ὡς βίλῳ
λεῖν μὲ ᾧ τῇ παρθένῳ σὺν δεσμιάδαις τὸν βῖς χρεοῦβικα ὀπτόμενον, ἐς ἣν καὶ πλά
πλαξις· οὐ γὰρ ἐκ δὲ ἐ ψηλοτέρων καὶ τῶν εἰς ταπεινὸ δεῖν ἦν καὶ δέρας πεποί
ηται ὁμονοίας, ἀλλὰ δὲ ἀλίων δεόντων ἁπάντας ὁ λόγος· δὲ χρεοῦβικα, ᾧ ὑπέκ
λίνω καὶ ἀουκείλας ἐμοὶ δέρᾳ βύλων, ἐπανεπαύσατο· εἰ μὲ τοῦτο καὶ πλάττεται
λεῖς, τὸν σὺν ἁρμὶ ἀνίνη ἦν ἀεὶ παρθένου τοῦτον ἁλιασμοῦ καὶ ἦν ὑπόρρητα τὰ
ἀγαθήλα, δὴν καὶ ὁ τοῦ πρὸς λόγος σὺν αὐτῇ καθικῆται πόθου καὶ· καὶ ἀλιπαύει
νων ἀναμάζων ἦν ἀπὸ ἦν χρεοῦβικα εἰς ἦν παρθένου μᾶλλον δεόντων τοῦτος, τὸ

λε σάλλον ὑπερπαλαίη ὅλε ᾗ τ' περαλδη παῦ τ' μυσίεον, καὶ ἡμεῖοι δὴ
νεφέλας φοῦς· καὶ ἀναφε σόμενον ὁρᾶς τὺ ἴν· ἀτελιπῆς ἰμὸς ὅι μαι δεωάμεως, ἢ
ὁ ζαν ᾗ ἠν μεγχουζαν κείσιν δεδνῶ μνί φοβερῷ καὶ δηασι καὶ ἀκούς αὐτοι ἐ
καῖσι. ἀμφὸ δεῖ οὗτοι οἱ δεῦνοι· ὅ λε πεῖ ἠν ἀνάλ γω πᾶ ἐ ᾗς γραφῆς αὐ ᾗ ὑπο
σορεσᾶς; ὅ λε πεῖ ἠν κείσιν ὑποσορεσᾶ ζόμενος, μεγάλοι ζε καὶ οὗτοι καὶ θαυ-
μασοί. ᾗς δεομῶ ζεικῆς ναὸνος ὅμως εἶ εν αὖ πολλε ἀλεμόῖσι :—

ΠΕ. **Ε** ξαίσιον δεῖμον ὁρᾶτ' οἱ μάλοι· ἀζωνῖοες νέου ἀσέος ἀρ ἰφαοῦς· ὀωνίους ὑ
πρλάμπουζς χῦ· βασιλέα ἐλεκμέσαν ζ αὐ ᾗ· γεννᾶσθλα δηλεσέως ἀσσεῖαν-
ήμεῶν :—

ΠΖ. **Ω** σπῆ ζῖς τ' ἐβδόμης ὠδῖς ζ ὑπασε τ' πεῖ δ' ποιμένας ἰσοεῖ, κοινὴ ὕλαν ὑπε
στρῶσεν ἀμφ' ποιός, καὶ ζῖς τ' ὀϊδόης αὐτὶς ζᾶ ζαβηλόνια καὶ ζὲ δεκμηλα ζ
παῖ μηλα, οὕτω καὶ ζᾶ τ' ἐννάτης ζαύτης ζία ζ ὑπασια σκῦ πεῖ ζὶς πρώτος-
πεσκωπίας ζοῦ ζῦ ζὶς μάλους ἰσοεῖ ζωαπαρίζεῖ. ὁ δεν καὶ ὃν ᾧ πρώτῳ ζοῦ
ᾧ φασί· ὅι ἀσεμάλοι οὗτ' οἱ μάλοι, καὶ ζὺς δ' ὑ ἀστέρων δεῖμος πολυπεῖλεω
νᾶν εἰσάγες, καὶ σξευεῖσκεν δ' πλανωμένων δὲ καὶ δ' ἀπλανῶν, πασεδο-
ξον δ' λε δεῖμον ἀσέος ἰσάγες ἀζωνῖους αὐ ᾗς καὶ νέου καὶ ἀρ ἰφαοῦς· καὶ
ζὺς λοιπους ὀωνίους ἀστέρας ὑπ' πλάμπουζς ᾧ φαεῖ, καὶ ζῖς, ἀπὸ ζοῦ ἑξαισί-
ου δεῖμου ἐκνου· οὐ γρ σκιν δ' ζωνου· καὶ μάλιστας δ' ὑ ἀστέρων· ἀλλὰ καὶ ἴσα
ζ ὁ αὐ ζός· οὐ σ' ἴσα ζ ὁ μῶν καὶ μάλιστας ἄλλρες· ἀλλὰ καὶ ἐκμν δ'· ζ σ' καὶ ἀπὸ
ᾗς ἀρρᾶβου αὐ ζοῦ λαμπ δόνος, ζὺς γρ ὀωνίους ἀπαυγᾶς ὑπ' ἐλαμπεν, ὅσ ᾗ
σι δεῦλες ἐσ' ᾗν ἀλῆθαν, ὑπεῖνωσαν δὰ ζοῦζου ὡς δὰ ζεκμηεῖου ᾗνος ᾗν ὑ
βηλεσέως, ζοῦ παμβασιλέως ζοῦ γένησιν :—

ΠΗ. **Ν** εκγενές· μαλῶν κεῖνῶν παῖ δῶν ἀναξ· οὐ ἀσρ ἐφάνη ποθ' ἑστν· εἰς γρ ἐ
κείνου πεσκώπησεν ἀκουε· μανὰς ὁ ἡρῴδης ἐβρασίεδ· χῦ ἀνῆρθ' ὁ δεομέ
νος φειαζόμενος :—

ΠΘ. **Τ** ᾗς καὶ ζὺς μάλους ἰσοείας ὡς ἐφην καὶ ζοῦ ἐζέλεα ζ ὑ ζασίεον· ᾗν σῆ ἰου
δαῖα πεσέλευσιν αὐ ᾗν ἐρωμένου· καὶ ὅπως ζὺ ἀστέρα ζὺ ὁδηγοῦ ἀπολέ-
σαν ζ, ἵνα μ' ἀφανίσαν δια πεσέφαν ζῶν ἰουδαίων· ᾗς ἐστν ὁ νῦν βασιλεὺς αὐ-
ᾗν καὶ νέου παῖ δῶν γενόμενος, οὐ ἀσρ φανὲς αὐ ᾗς καὶ ᾧ δηλον· καὶ ὅπως
ζῶν ἐρωτώντων ζὺ μάγων, γενέθλιον ἄλλου βασιλέως ὁ ἡρῴδης ἀκούσας
καὶ ζρέσας πεῖ ζ' ἑαυ ζοῦ βασιλ ζ' ὑποδυομῶν παῶν μανίας ᾗ καὶ θρά σους, ᾗν
ψυχὴ εὐθὺς καλεμένη· εἰ δεν καὶ λέγ· ὅ λως μάγων ἐρωτώντων ποθ' ἑστ ζ

τ' νεγενες παιδίον, ὁ βασιλεὺς οὗ ὁ ἀστὴρ ἡμῖν ἐπεφάνη, εἰς Βηθλέεμ
προσκύσοντι ἥκομεν, μανὶς ὁ ἡρῴδης πρὸς τ' ἐρώτημα ἐταράχθη τὴν ψυχήν.
ἐ' ἡ πᾶσα Ἱεροσολύμων· ἣν ἀνελὼν ὁ θεομάχος φονευτόμενος: ~

Ηκείβωσε χεόνου ἡρῴδης ἀσεβὲς· οὓς ταῖς ἡλικίαις οἱ μαῖοι. σὺν βλέσι προσκυνοῦσι χῶ ζωὸ δῶρις. ἐφ' οὓς ποσὶ πεῖδα ὀδηλούμενοι. νῦν παιδοκλύνων ἐλικαλέλιπον παιζόμενον: ~

Ε'ν τῶλῳ ᾧ ἐπαιεῖρ ἰὼς πεῖδες μαῖους ἰσοείας καὶ αὐλῷ ἐχομένω πᾶνελαι τ' κανόνα ὁμελῳδὸς, ἀκολούθους τῖς εὐαγελικοῖς ῥήμασι χέλυν, ὅλιᾳ κῴδας ἡρῴδης πᾶ δ' μαῖον Ἰεχνίαν βασιλέα δ' Ἰουδαίων, καὶ ὡς εἶδον αὐτ' τ' ἀστέρα, καὶ ὑπ' ἐκείνου πρὸς τὴν ὁδὸν ἐκινήθησαν, καλέσας τοὺς μαῖους ἠκείβωσε πρᾴως τ' χρόνου ἀφ' οὗ τ' ἀστέρα φαίνοι ἀναφαίνεσθαι εἶδον. ἐν τόπῳ καὶ πάλι, ἵνα ᾧ χρόνῳ τ' ἀναβλῆς τ' ἀστέος ξυμμιξίας, τ' χρόνου τ' βασιλέως γεννήσεως, σῴζειν ἀρξίαι τ' παιδοφονίας· ἠκείβωσεν οὖν ὡς φοιῦ ἡρῴδης τ' χρόνου τ' φαινομένου ἀστέος τὴν ἀλήθειαν εἰπεῖν· οὓς ταῖς ἡλικίαις οἱ μαῖοι σὺν βλέσι προσκυνοῦσι χῶ ζωὸ δῶρις. ἐφ' οὓς χῦ διάλλας ὁδοῦ πρὸς τὴν πεῖδα ὀδηλούμενοι, τ' παιδοκλύνων ἡρῴδην ἐλικαλέλιπον παιζόμενον. ἀλλ' ἐκπεξαντ' αὐτ' καὶ ἡμεῖς μᾶλλον ὁ πρὸ τούτου τ' νοῦν ἡρῴδην τ' διάβολον, διάλλας ὁδοῦ τρεῖς ἀρέλην ὁλοσυδὲ φερούσης, ἃς τὴν χώραν ἡμῶν τ' παράδοξον αὐτῆς ἀναχωρήσεως. προσκυνῶσιν τῷ γεννηθέντι ἐν αὐτῇ διὰ γεννηθῆναι καὶ ζῶ δῶρις ἐφ' οἷς δέξασθαι τοὺς αἰῶνας, ἀμήν: ~

Τοῦ αὐτοῦ ἐξηγητοῦ εἰς ἑτέρου κανόνα ὅτε ἡ αὐτὴ ἑορτὴ, δι' ὃν γεννᾶται μου θυρηθέντα Νικάνδρου τῷ ἁγίῳ ἐ ἁγίῳ ἐ ἁγίῳ ἰωάννῃ ἐμνασθῇ τῷ δαμασκηνῷ: ~

In Natali. D.

Ἀλλὰ τε Μιλαβάκλε ἐάλλου κόσμου ἀϊδοῦς; ἐπ' πολὺ τὰ δὰ κοσμᾶ ὑπὲρ βαύτ, μᾶλλον ὁ ἀρεμῖαι μικρ' ἐαυτ', ἐπὶ τῷ δαμασκηνῷ ἰωάννῃ μελῳδ

πεοίκμου: ~

ὡς φ̃ λόῳ· καὶ τ̀ ἀυτοῦ μαλάδος ἀκούσῃς. τοῦλο γ̀ ἡδὺ τ̀ ὕδωρ ἐλχθὲν τ̀ μελαχορτίας πρὸς τ̀ ὑδεροῤῥόης τοῦ πνὸς οὐκ ἀναλῶ. οὐ γ̀ ἀξίλαφονα πρὸς τοῦ πρὸς αὐτοῦ μελωδοῦ φιλξαμένῳ· ἀπαλὲ· τῆς ἐξω τοῦλα καὶ κιβδήλου ῥᾴθει κῆς τοῦ καλλίονου πολέμους, τοῦ ζωπλόεου ἐστου ὑποπλέειν· ἀναλκούμενου δὶς ἐν δυσὶ μασιν ἐλθνου καὶ δὶς ἐλχρήκασιν· ἀλλὰ ζωωδάλε καὶ ζλαφωνα καὶ ἐρ' ὑμὶ φ̃ πλήκρῳ κεκρουμένα ῆς χαεῖς, αὐλὴ πρ' ἡλῶ χῷ ἐνεδλίου παν' ἰνεῖν ἰν πολεμήσῃν ὁμεῖας κοσμᾶς ὁλα ῆς μεῖσου ἀξιωμαλικὰ ὁλα ὁ' ὁμοιος καὶ ἐνηλὸ ζαλα· ἐμαιέζως νεῶ ἔ ν' ἰαλιβων, μελαμέλπῃ ὁ δαμασονυσ· ἀπολύ εας ὀρφικῆς εἶπεν ἀῖδες ἡ τοῦ λωδοῦ κιθαρῳδ· οὐ κοῶ, ὅπτοκεπλέου καὶ τοῦ τ̀ μέλος τοῦ ποιηοῦ· καὶ χ' ἡμὶ ὀξαρχῆς ὑπόχεσιν ὁ ερμωνυδέου· καὶ πρὸ ζαλε ἡμὶ ἀκροστιχίδα δυσὶ ὑρῳοις καὶ ἑλεγίοις δυσὶ σναλλαξ τοῦ ὅλου κορε φοῦλαι κανόνα καὶ ποιηλικῶς κλασέφουλαι· ἐχθὲς οὕλως :-ζ

6.

Hæc Ioannis Damasc. rei poemata, et alia, quæ eiusdem autoris in hoc libro scripta sunt, Latine fecit Al. Dus Manutius, & fuse typis tradita cum aliis eiusdem Damasc. rei operibus: & iterum Calaxj cum prudentio: ⌢

Ε ὐπολεμῆς ὠδῆσι μελαφθόγγοις ὑμνῳδίαις
υεπίης μὴς εσυῖν εφυλλια τοῦλα χιλαίνει. ιξ̃ῶ

Γα δυμερῶπων εἵνεκα ἰκιβολίνου. ἐχ̃ε

Ἐν ζωνῇ καὶ λοῦλα πολυσθαπιλα κῶς. ιξ̃ῶ

ἀλλ' ἀνα ῥιπᾶρας ξυεο ωὐδε πόνων :-ζ ἐχ̃ε

Ε ἰλάῳ δὲ ὁ ἐμπολέφθος τοῦ οκοπού ἀπαλαλᾶς πο κλμεύνης αὐλῇ χαφίσεσθαι πελλαλᾶ, καὶ τοῦ ὅλου κανόνος ἡν ὑπόῤῥοιον ὡς δαλμος ὀπτίραφῆς τ̀ παρ' ὀσις ἀκεοτιχίδος αὐνίπλεια· ὁεἰωσί πασ χέῶν. τα ἐφύμνια τοῦλα, ἄσμαλα ὁὶ μέλεσιν ὅτε πασ· ἡδομε δὰ κε καλλιεπημένων μελῶν ὧν στροφὴν· ἀλλοδόξι καὶ ἰαμβείων ἐμνοδα τοῦ γοῦ τοῦ δῦ, οὐ κ' ἡν πρῶτον ἔ ποιαθνιου σὰ τοῦ πῆς γυναίκειον γένναιον· ἀλλὰ χάειν ἡμεῖς δῶν ἀνῶν κ' ἔαρ κα ἰκιβόμενου ὕδεσι σὴ ἡ· καὶ δια τ̀ οἶκς ἀνδρωπάδως τοῖς πολυσενάκλυς τοῦ κόσμου δεμόνια ὀλάβας. ἡν πρόβασιν· τ̀ ὀπ' ἐκτὸν δοδὸν ὀπτίκλινον. ἡν παρὰς φαρὰξαν κακῶς ἡμῶν ἁμαρτίαν· καὶ τ̀ πρῶτον τοῦλον ἀπαλῶν καὶ ἡμεῖς τοῦ, τοῦ δαλαδν. εἶτα καὶ πος φωνημαλικῶς πρὸς τοῦ ἰκιβόμενου ἀναφέρου τοῦ χόλου, καὶ ἐπ' ῥλε ἑαυτοῦ τοῦπος πῆ δῶ τοῦλον μελῶν, ἐπ' ῥλε δῶν ψαλτῶν ἀυτοῖς ἰκελεύου, ἀλλ' ὦ ἀναξ λέγε

παμβασιλεῦ. τοὺς ῥήτορας ὧδε ὧν ποιμαίνῃ ὧδ᾽ ὅτι τοῖς ἔμπροσθεν πόνοις θεόν λογον. πλοῦτον τοὺς ῥήτορας καὶ ψάλτας τοὺς καὶ ἐκκλησίας, ξύλου πάσης σφενδόνας ὀπτουμένοις. εἰκὸς δ᾽ ὄντι καὶ ἄλλους τοῦτο ἑρμηνεύειν. ὁλοκαύτωσις γὰρ. τοὺς ῥήτορας ἡμᾶς καὶ ἐκκλησίας, ξύλου δένδρεσιν πόνων. ὁλοκαύτου, τὸ παιπονήσου ἀκούσης καὶ πολυκαθάρτου ζωῆς. οἱ γὰρ κ᾽ δύζωοῦντ᾽ ἐκκλησίαν τοῦτ᾽ ἐστὶν βίου ἐνδύναι. καὶ πρὸς τοῦ σκῶρ μελασῆναι. καθάπου καὶ ὁ δαὰλ ἡνίκ᾽ ἐν ἡμέρᾳ πάνων ἀκάθεν, λέγ. οἰμοι ὁλοκαύτωσις ἐκκλησίαν :

Κανὼν ἦχος α. ᾠδὴ α. Ἰωάννου μοναχοῦ :

Ἔβοσε λαὸν διὰ μαθυρῶν ἀκάθης. ὑγρὸν διάβασιν κύμα χερσὸς πάλαι. ἐκὼν ὁ ἡγεμὼν σὺν κόρῃ βίβου φαιδρῶς. πόλου κράτει νικῶν οὐ καθ᾽ οὐσίαν. ᾧ δόξα σοὶ ἐν θεοῖς δοξάζομεν :

Πάλαι μὲν φόνου ὁ λαὸς διὰ μωσέως διὰ μαθυρῶν τὰ παράδοξα, οὐ νῦν δὲ τὸν λαὸν ἀνεσώθη, τὸ ὕδωρ πέρυσι διάβασις χερσὸς κύμα. ἐβάπτισεν αὐθ ποιμὴν καλαμίτης. νῦν δ᾽ ἀπὸ πάσης παρθένου κόρης ἡγεμὼν ἐκών, διὰ πρῶτον οἰκείαν φιλανθρωπίαν καὶ τὸ πλούσιον ἔλεος. οὐ θάλασσαν. μᾶλλον δ᾽ ἡμέρας μικρὸν διαλάσης, βάθυ ποιῆσαι λαφύσσῃ δυνηλιῶν. ἀλλ᾽ αὖθις ἡνίκ᾽ εἶδεν τὸ σῶσον ὁδοποιῆσαι πᾶσιν ἄνοις. καὶ ἡδέλαν πορευθῆν. ἐς εἶναι τοῦτο τὸ δῶμα, πολλοῦ σκῶρος πλαδοξότου. καὶ εἰκόλως. σκῶρος δ᾽ ἦν, δ᾽ ὑπρέβου τὸ μωσέως ἐλεεσουρτέβ. τοῦτο δ᾽, διὰ τοῦ τὸ σαρκεμένος δεῦ, οἱ τεῖ θόλες δοξάζομεν. τὸ δὲ σῶμα τοῦ αὐτοῦ καὶ θεοῦ ἡμῶν ἐκάν οὐσίαν ἀ ἀμαρχῇ πεῖ. καὶ ἄνου αὐ τις σῶμα καὶ θεὸν ἐκὼν βίς θεοβίς ἡμῶν ἀνεθέραπεύσαν. ἡν σὰ πάσε παρθένου προσελάβεν :

Ἡνίκε χασὶρ ἰλιασικὴν λόγον. σαφῶς ἀφελείως ζοῖ ἐφουκῶν βάλῳ. μεῖζα σωρφὴ ἡ θεοτόκε σου. ἐναισθάνεται νῦν ἀρᾶς τῆς πάλαι. λύσιμα πικρᾶς οὐ θεοβὶ δοξάζομεν :

Τοῦ σύμπασαν φόνου λόγου σου. ἡνίκεν. ἐχώρησε σιλαδὴ καὶ ἐβάπτισεν ἰλιασικὴν χασὶρ ἡ δεσπότης. ἀλλὰ τοῦ πολυπόθητον διὰ τῆς σφαγῆς βάθυ φωνοῦ.

τὴν δὲ πῦρ ἐκάλεσε, οὐκαλέσασα δὲ ἀνέλκυσε αὐτὴν, οὐξυλινον θεον. ἀλλὰ μεῖζον τῆς ὑλικῆς μορφῆς· καὶ κτίσμασι χωρούμενον ἄνωθεν· ἵνα δὲ τὸ σκοπεῖται ἡ τοιαύτη παναγαθία ὑπὲρ ἡμῶν, ἡν ἔλαυναν τὰ ἔσω ὑπὲρ ἡμῶν καθαρθῆναι ἔκλυσε δὲ κλῶν οἱ λύπας, ἡς παλαιὰς πικρὰς ἐκύνησε ἀπολύσι καθάρας· καὶ οὐκ ἦν ξύλον θεῖκον, ὑσσῶπον ἡν δὲ ξύλου πλοῦτον ἀνεκαλέσατο, καὶ βαπτισθῆναι δὲ βάπτισμα, οὐλωσκὴ ὑπὲρ ὑμῶν ἁγίασον· καὶ καθάρας ἡμᾶς ἀπορρύσεται :—

πγ. πρω.

Ε λθεν ἀστὴρ τοῦ πρὸ ἡλίου λόγου. Ἐλθόντα πᾶσαν τὴν ἁμαρτίαν ἀνθρώποις.

Magi.

Ὡφῶς πενιχρὸν εἰς πρὸς τὸ ζυμπαθὲς. Ἐπαναπαύσεις ἐλικτὸν οὐδὲ

ἡδότητος. Εἶδον τὸν αὐτὸν καὶ θεοῦ καὶ κυ :—

ξ.

Ὡς πῦρ ὁ ἐνὸς καλούμενος ἀστὴρ ἦν τοῦ ἡλίου δύναμις ὀπτικὴν, οὕτω φανὸς καὶ ὁ καινοφανὴς οὗτος ἀστὴρ· ὡς πῦρ ἐνὸς, ὑπεδέξατο τὶς ἀνθρώπους. Ἐδὺ πρὸ αὐτοῦ ἡλίου δυ. μᾶλλον δὲ τοῦ ποιητοῦ ἡλίου καὶ δυ αἰώνων δημιουργοῦ, ἡδονὴ ὡς δὲ λατρεύοντας ἀναβλητὴς καὶ αὐτὸς, ἦν ὑλικὴ πᾶσαν τὴν ἁμαρτίας. ὑπεδέξατο δὲ οὐκ ἐν οἴκοις ἱππεύουσα καὶ αὐλαῖς οὖσα. οὐδὲ θεὸς ὅτι δυ αἰσθητῶν κύκλων δημιουργεύουσα. ἀλλὲ εἰς πενιχρὸν αὐτὸν ἀναπαύσεις ἐλικτὸν καλαμένου, οὐ οἱ ἁγιοὶ ἐκλογαὶ ἐσυλες εἶδον τὸν ἐνικαύτα, τὸν αὐτὸν καὶ ἄνθρωπον καὶ δυ. καὶ τὸν ἄνθρωπον δὲ εἶδον. δυ ξυλινον οὐκ εἶδον. δυ δὲ οὐδεὶς εὑράκει πώποτε. ἀλλὰ τὸν εἶδον σὺν ἐκεῖνα ἀλλὰ τὸν ἐπιτίνασαν νοητὸν. εἰκὼν δὲ ἐπιτίνασαν τοῦτον κυ καὶ δυ, ὑ πλεῖν ἐθνικὰς πρὸ φῶς καὶ τὸν ἀσέβειαν ἐς ἦν θεοτύπωσαν ὁδηγοῦ κύνοι, πῶς ἂν ἐδὼ ἐφόρεσαν καὶ προσκύνησαν βαλεῖς ἄνθρωπον καὶ δυνάσαν. βρέφος οὕτω ταπεινὸν σὺν ἀσπλαγχνῷ καὶ φάτνῃ πλωμικὸς ἀνακλινόμενον :—

Magi. Reges.

ὁ ἐρημος. ☙ Ὠδὴ πέμπτη :—

Νεῦσον πρὸς ὕμνους οἰκτιρμῶν εὐφρίτης. Ἐξαπόστειλον τὴν ὀπτηρμένην

νην ὀφρύν. Φέρουσι παντεπόπτα βασιλείας. Ἐπόρευσαν ἀγγέλου

νου ἐσπερίζοντες. Μάγοι σπουδαῖοι ἦλθον τὸν πόθεν :—

κε. Τοῦ παρόντος ἐπὶ τῆς ὠδῆς ἑρμοῦ, προσφωνηματικῶς πρὸς θυμούμενον ἐκδέξασθαι

λοποιός. ὑπρέαν δ' τοῦ τοὺς πέδιλας μουσουργὸς ὕμνους. καὶ ὧν χαλκοῦ
ἦν αὐτοὺς πολυϊώμενος, καὶ φοιτᾷ. νεῦον πρὸς τοὺς ὕμνους ἀκοὴν δ' οἰκείωσιν.
ὑπερβίβασα παρεπόπτασα καρδίᾳ καὶ ἰλεως ἐνόησαν τοὺς. νεύοντας δ' πῶς. ἡ
δηλοῦσθαι τοῦ ἐξ ἡδέος ἀναβόλου ἦν καὶ ἀκοὴν ὑπερμένων ὀφρῦν καθαίρων.
τοῦ ἀπλοῦς καὶ ἀλαλήτους ἦν οἰκουμένην ὡς νοσταῖ, καὶ ὡς καλλιχόρμοι
να ὠὰ εὑρῆν. ἀκοὰς δ' τοὺς θεὸς μελῳδοὺς ὑπράνω φέρων δ' ἁρμονίας. ἀκλουθ-
ίως ἐστὶ εἰ μόνους φ' λόγῳ τ' πίστεως: ·ζ

Ν υμφης παναίνου τοῦ παυόλβιου τέκνου. ἰσάν ὑπρ νοῦ ἀξιωμένος χορός. πν. πε.

ἄλμαυλος ἐκλουδ' φ' ξένῳ τόπῳ. τάξιν μελῳδοῦσαι δ' ἀθανά-

των. ἀέναλα ζῇ ἀπόρως ἁρκούμενον: ·ζ

Η ἀγέσλης φοιτᾶν δ' ποιμένων χορεὺς ὑπρ σύνοιαν καὶ λόγου ἀξιωτὰς ἰσάν τοῦ ἱδῆς πα ξ'.
ναίνου νύμφης καὶ νοπρεπέσαβλε ἅμα καὶ παυολβιώβλεν τέκνον, ἐλί δ' ἐλάξιν
ἀθανάτων σωζόμενον ὑμνοῦσαι τοῦ ἀπόρως ἁρκούμενον βασιλέα ζῇ, ἐδαμ
βδ' λέ ὡς ἦνος καὶ ἡ δαιμονία κλόνου ὑοῖσαν, φ' ξένῳ τόπῳ. θλεεσσίου κα
λαπλατόμενος. καὶ πῶς γ' οὐξένος ὁ τόπος ἐστὶ καὶ ὑπρφυὴς εἰ δηλα πρὸς ἐ
σπορᾶς ἱεζύγιαι παῖς. καὶ ἡ κοῦβα παρθένος δηλαρὰν καὶ μ' ἱέμενον. εἰ δ'
καὶ ἀτέλοις καὶ ἀρχαιτέλοις καὶ αὐδὶς τοῖς χεσυβίοις καὶ σεσαβλεῖς καὶ πλέξιν
ὑποβαλλὶ καὶ βαλβὸς ἡ παραδιξόλης τοῦ μυσείου, ἡ οὐ καὶ ἐπαδον ἄξει καὶ
ἀνδρες καὶ πεζύσεια καὶ ποίμνιον ἐγαλεῖς τ' πολλά· ὃς ὁ δ' πεζύνειος τ'
μυσείου πεδίου, ὡς καὶ τοὺς σκιὰς εἰς ἦν μεδάδαν ὕδου σπλέξαβ· ἰναδνὰ
δαμεῖ καὶ ἰὼς ἀξοικίας αὐλὼν τὰ φεδνίμια τοῦ κόσμου καὶ τὰ ὁρᾶ καλαχώη: ·ζ

Υ φους ἀνάσσων οἰκῶν εὐαυλαζόμενα. ἦδ' καὶ ἀκοὰς ἐξ ἀνυμφοῦ πν. πε.

ζου κόρης. ἀέλιος οὐ τ' πεδάδαν ἀλλ' ὀδ' ἐχάλων. λόγος παχυ

νὰς ἁρκεῖ τὸ πεπλωκότα. ἵνα πρὸς αὐτ' ἡκίου πρωβλίτου: ·η

Τ ὴ ἄβυσσον τοῦδ' φλαγίας σὶλῶνα ὁ ἐκνεοδὸς βαλλόμενος ᾗ ὧν, δὴν ἀζεις ξ'.
ἡμῶν ἐκένωσεν ἐαυτοῦ. ἐ ἀποσωλάσας τ' ἐκελάδον τοῦ μυσείου, τοῦ ἁρμόζῃ

τὸ ἐστράτευον λέων οὐδὲν. ἢ ὁ μὲν πολὺν ποιήσας τὸν ὄνον, μὴ δὲ μόνον αὐτὸν καθικέσθαι. ἀλλὰ καὶ τοῦ ὕψους αὐτοῦ βασιλεύσαι ᾧ ἐπράγματο πόθος ἀξιώματι. δι' εὐστάθειαν ἡσυχίαν τιθέμενος καὶ ἀπὸ τῆς ἀνεμφόβου τόπος ἧς ἀπεκαθέσθησε πόθος ἡσυχάσας ἀπὸ τοῦ

Ο πρωφητικὸς λόγος ἀββακοὺμ φησι, τὴν τοῦ θεσβίτου ἔννοιαν ἀναπλάσαι πάλαι προμηνύσαντος ἄδων· ἦλθε γὰρ καὶ αὐτὸν ἐκφαυλίσαι ὁ πάλαι· προμηνύσας καὶ προλέγει ἄλλα πρὸς τοὺς ἵππους προσεύξεται ἀφράστως ἀξιοῦντας τὴν προφητικὴν ὀφθαλμοῖς τοῦ λόγου τοῦ μωσέως· λέγει δὲ ὁ λόγος, ἡνίκα γὰρ τὸ θεῖον τὸ δαιμόνιον καὶ κακαόκιον καὶ ὁ ἅλιος σκήπτειν σκηπτροῦμενος· ἡ ὀργὴ πρὸς τὴν σκάνδαλον πεφρασται ὁ προφητικὸς λόγος τοῦτο νέον βρέφος ποιῆσαι ὡς ἐξόδους τῆς θεομαχίας· τῆς γὰρ ἀνθρωπίνου δαιμονίου καὶ κακαόκιον εἰς ἀναπλάσαι τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. ἐξέρχεται γὰρ καὶ παρὰ τὸ δαιμονιακὸν ἐξόδους ὅτι ὡς λίθος ἄνευ χειρὸς σκάπτειν τεμνόμενος ἀλλότριος ζωῆς καὶ ἀφανισμοῦ καὶ λικμισμὸς δὲ ἰσοπλατῶν ὀνομάζουσιν ἡ ναβουχοδονόσορ. καὶ εἰς τὰς βασιλικὰς ἡ προφητικὴ σκληφθεῖσα· ἐξέρχεται γὰρ καὶ πρὸς τοῦτο ἡ ἀββακοὺμ ἐξόδους ὁ αὐτὸς δαιμόνιος καὶ κακαόκιος· ἀλλ' εἰς ἀνόρθωσιν τὴν τοῦ ἀναπλάσαι· →

Ις πολλὴ τῆς θεσβίτιδος ἐκφωνήσεως· ὑψίστε κύριε πρὸς λαβεῖν σκληρὸν πρὸ.
ἔννου· ἰοῦ καθαρὸν δεκαυλίδας κάρας· ἀΐδου ἀπαυλας θεὸς
στέλας ζωηφόρου· ἐξ πτῶσιν σκ πυλῶν ἀνηλίου· →
Υ ψιστέλε ἐξ πτῶσιν προαιώνιος, σὺ ἐξαλοιβὶς ἡμῖν τῆς θεσβίτιδος πολλῆς, σκληρὸν πρόσωπον σὸν κύριε προσταλφώς· οὗτε καθαρὸν ἡμῖν τοῦ ἰοῦ δεκαυλίδ κάρας· δηλαδὴ δαιμονιακῆς· καὶ ὡς ἀπὸ πυλῶν ἀνηλίων τοῦ ζόφου τῆς ἀΐδου πρὸς στέλας ζωηφόρου θεοῦ ἀνοῖ πάντας ἀναλαβεῖν· ὡς πρὸ ἀναλόβιος τοῦ δηλητηρίου τοῦ ὁ φιν ἰοῦ καθαιρῶ, καὶ ἀβλαβεῖς τοὺς μιαλαμβάνοντας ἴδωσιν, δηλῶ καὶ ἡ σὴ σὸν πρόπους τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας ἰοῦ ἡμᾶς ἐξελκύσειν· →
Ε δυνάμει πόθεν ἡ φθορὰ ὁ θυσμένα· ὀλέθρου ἀρθὴν δυσμενοῦς πε.
φεύξεται· ὑψοῦτε χεῖρας ζωικοὶ τῆς ἐφυμνίοις· μόνου σέβουσι χθὼν
ὡς ἀνερέτην· εὐθὺς καθάπερ ζωμπαδὰς ἀθυμένου· →
Πεσὼν δὲ ἐπὶ γῆν σκληρὸν σὺν αὐτὰ δαιμονιώδης ὀπτηρίθη παρὰ δόμησιν
τὴν ἀρχὴν λαβὼν πάντα ἐπὶ γῆν χειρὸς πολλὰς χεῖρας, ἀλαλάξατε δὲ θεῷ σὺν φω
νῇ ἀλαλιάσεως, ὡς πρέπει καὶ αὐτὸς γὰρ ἀφεστῶσιν τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ λαοῦ, οὕτω

λείων. τὰ δὲ καὶ πρώην ἡ φθορὰ βεβιασμένα καὶ κεκλυσμένα ἐστίν, νῦν ὅπῃ ἡ τοῦ ὄρους παρουσία, ἐλαύνει τὰς χεῖρας, ἐλαύνει τὸ ἔφωνον· καὶ τοὺς ὀλίγα εἰσπείσους ὕμνους κοσμεῖ χρῶ. ὅλως δὲ ὁ λεπτουργὸς τοῦ δυσμενοῦς, ὃς ἂν ἀπὸ τῆς πολυτελείας ἀπώλεσα, σιαμῶνον σέβειν καὶ προσκυνῶν δεῖ ἀξιοῦν λέγειν. αὐτοῦ τοῦ μὴ ἡδονὴ ἕως ἐμοῦ δ' ἄκρατον ἐλαττίαν· οὐφοβερᾶς. οὐ γὰρ κεῖνος, τοῦτ' ἐστὶ τῆς δευτέρας τούτου ἐστὶ καὶ ἡπτοκότινος ἡγεῖσθαι. ἀλλὰ συμπαθεῖν. καὶ ὡς ἄνεμος ἦν τε καὶ θάλασσα :—

πν τεσ. Ρ ίζης φυτὰ τοῦ ἱεναὶ πρόθυμε. ὁσίως πρὸς θεοῦ δοῦναι.

πρὸς ἡδονὴ τοῦ πρὸ αἰῶνων λόγου. ὡς ἐδόκησεν αὐτὸς ἐνσῶσαι

σαρκὶ μιᾷ. νυκτὸς δηλοῦ ἡ κρύφιον τὴ ξένη :—

ες Ε ὐλαῖα λιπάσει παρθένου ὄθος ἐμπαθοῦς πόσφυγ. ὦ παρθένε χθόνιος ἐξ ἀνάγκης ἐν

νυκτὶ καὶ τοὺς τοῦ φθόνου νόμους ἐκ καὶ ἐξεπαίτελε καὶ ἀπὸ τοῦ ἐίζης φυτὰ τοῦ

ἱεναὶ ἐξοῦσθαι ἐπόφεως, πρὸς θεοῦ τοῦ χρόνου. οὐ τοῦ ἱεναὶ μόνου τοῦ ἑαυτῆς πα-

θεῖν ὑπερέβαλες, ἀλλὰ καὶ πάσης ἁπλῶς τὰ μὲν τὰ δ' ἀπίνης ὑπερκόπλας

φύσεως αὐτοῦ τοῦ προαιωνίου λόγου τοῦδε καὶ πρὸς δ' ἐπιβολὴν καθαρθῆς χερὶ

λαβὰ ἐν ἑαυτῇ καὶ ἀποτελοῦσα καθαὶς σῶμος ἐνδόκησε. ἵνα οὖν διὰ τῆς παρθενί-

ας ἐσφαλισμένην νυκτὶ δηλοῦ ἡ παραδόξῳ εἰσκαλαβάσαι αὐτοῦ. ἄρρητος γὰρ οὖσα

καὶ ἀνερμήνευτος ὁ τόπος τοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ κενοῦντος πρὸς εὐδίας :—

ὁ εἰρμὸς. Ε κνυκτὸς ἐρίων ἐσκιασμένοις πλάναις. ἱλασμὸς ἐκεῖ γὰρ εἰς ἐγκλί-

νων. νεῶν δι' ἡμοῦσιν ὕμνων ὡς εὐφρέλη. ἐλπὶς ποιεῖσθαι σῴζειν

λε ἵνα εἴδον. καθ' ὃν ἀναδέχονται σύνεσις κλέος :—

χε Χ ὲ φησὶ κεῖνος εἰς πάλαι ζῶντα ἀπὸ δὲ ἐρίων τῶν νυκτὸς ἐσκιασμένοις. νεῶν δ' ἐν ἵνα ἀρ-

ρήτου τοῦ πρὸς κεῖνας ὑπόκλισιν ἀποτυπώσεως καὶ ἐξηγήσεως ὡς εὐφρέλεια ὕμνου

σιν, ἡ δὲ ἐλπὶς ποιεῖσθαι τοῦ ἱλασμοῦ. καὶ εὐχερὲς τὸ εἶδον ἵνα πρὸς οἶκτον ποιεῖσθαι. καθ'

ὃν ἀναδέχονται ἀπὸ δὲ τὰ μαυρίλλου καὶ τῆς ἀμφιλυκίας ὑπονοίας, πρὸς δ' ἔτι

τὸν ἀφεληῆ τὸ αἰῶνιον εὐ σοφίας κλέος σκῆνος τὸ ὑποπίπτον :—

Α πνεῦ ἅγιος τ̄ πεῖ αὐτ̄ διακονίας· ἵνα μὲν παμπαχ σαρκὸς ιδ.
ἡ παρουσία· ἵνα καθαιρῶσι ἄλλοι ἀνωφθόνου· κ̄ σπουδαίων
πλοῦν ταῖς ἀγίαις οἰκίαις· ἢ ἀντὶ ποσοῦν τ̄ ἐκκλησίᾳ ἡ κλοί:

Ο διακονίας φησὶ κ̄ σαρκὸς ἀποδημίας ἡμῶν, ἵνα μᾶλλον φθόνου διώκωμεν τ̄ κοσμικὸν κρα εξ.
τεῖν ἄλλοι· μισοπλούτας ἡμᾶς καὶ φ οἰκείᾳ πεῖ· καὶ ἵνα μὴ ἐξ ἕδραν ἴωμεν πρὸς αὐτ̄ τ̄
ἐκκλησίαν, εἰς ὃν ἐδιδάσκομεν· καὶ ἀλλαχοῦ φησιν· αὐτ̄ ἡ κλοὶ ἐ ποσοῦν ποιούμε
νος ἡμῶν τὰς διὰ τῆς ἁμαρτίας τ̄ ἡμῶν πολεμίους· τ̄ κοσμικὸν δ̄ τ̄ ὁ πλεῖστον φ ἀέλλο
κόσμῳ ζωὴν ἔταξαν· καὶ ταῖς ἀνομίαις καὶ ἀτελευτήτοις οὐσίαις ζωναμείξωσιν· εἰ δ̄ ἀνθ̄
ὃν παρασπᾶ ἡμᾶς αὐτός ἐστιν ὁ τῆς ἐριδος πρ καὶ ἀρχων· καὶ ὁ ἡμᾶς σκορπίζειν
τ̄ δαίμονος ἐστιν· αὐτ̄ δ̄ τ̄ ζωπλεῖν ἡ καὶ ἐνοπτεῖν:

Ο λαὸς ἐθνῶν ὁ πεὶ ἠμαυρωμένος· μεσ ἡμέραν φῶς πάνω φρυ πε.
κλωεῖ· ἔθνη δ̄ ἡ κλῆρον ὑός πως φέρει· νέμων σκῆνος τὸν
ἀπόρρητον χάεν· ὃς πλεῖσον ἐξηύξησεν ἡ ἁμαρτία:

Ο λαὸς φησὶν ὁ τ̄ βύθιαν καθήμενος σκοτόν καὶ τ̄ ἀσεβῆ ἠμαυρωμένος, μεσ εξ.
ἡμέραν ἤτουν τὸν κ̄ σαρκα τ̄ διακόνου ἀποδημίαν· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ λεῖαν ἐλαμπρὸ
φῶς βλ̄· τ̄ς ἄνω φρυκτωρίας· ἤτουν τ̄ θεοῦ σοφίαν· ὃ δ̄ ὑός ὁμονοοῦντας καὶ
κληρονομοῦντας τ̄ ἐθνη· ἀλλὰ καὶ πρῶτον πρ̄ ἐλεοῦ καὶ δῶρα ἐθνη τὸν κλῆρον
μεῖναι θεοῦ, ἀλλ̄ πορεύσῃ δ̄ κληρονομῆσαι δ̄ καὶ πεῖ κεκαθαρμένα ἀπὸ τ̄ θεοῦ λό
σία· καὶ τὸν τ̄ εὐαγγελικὸν ἀποπλωόμενα βόρβορον καὶ παρέχων τ̄ θεῖαν
ἀποστολὴν τ̄ς χάριτος τ̄ πνεύματος, ὅπου πλουτοῦσα ἡ ἁμαρτία ἐξηύξησεν· ἵνα
μὴ ἐξ ἔρωτος νόμου δικαιωθῶσι τ̄ ἐν αὐτ̄ ἀποστολὴν· ἀλλὰ χάριτι σωθῶσι δ̄ ἐξ
ἔρωτος πίστεως:

ἐκκλ̄ ἐστι:

Ναὸν ἰωνᾶ εἰ μυχοῖς θαλαττίοις. ἔλθὼν ἐκεῖ δ̄ καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι· ὁ εἰρμός:
νυχεὶς ἔλω δ̄ τ̄ ὑγραυγοῦς βλγ̄. χᾶ πολυθρ̄ δ̄ κακῶν ἀναι
ρέτην· θάνατον μολεῖσα τ̄ ἐμὴν ἐλύσω:

Ο τ̄ ἰωνᾶ φησὶν ἐν τοῖς θαλαττίοις μυχοῖς ἐν τοῖς πλάνοις κοιλίαις οἰκῶν, αὐτὸς πρὸς εμ.

οὐ χρὴ ἡδονὴν παρεκαλεῖ· καὶ τὴν ζωὴν χουσαν τοῦ θυσιαζειν σὺν τοῖς ἀπαρκέσαι τε καὶ ἀποσοβῆσαι ἀναβολὴν λέγουσι σφοδρᾶς ἀζωίας· καὶ πάλιν καὶ ἡ θεὸς πρὸς σε ἡ πεσουσχήκου εἰ ὁ ἐν οὐρανοῖς ὡς δαίμονος ὄψη φοβερὸς, οὐκ ἀνθ' ἀ ψυχὴν πρὸς σε ἱκετεύω· οὐ γὰρ ἂν δυναίμην πονηρὸς ἔχων ὑπὸ τοῦ φόβου. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σωτῆρος ἀπαγε δὲ παρακαλεῖ καλαβαλλα ἡδονὴν πρὸς ἐμέ· δυζωεχόθωμεν καὶ κοῦ ἀναρέλιν ἐδόμενον· ἡδονὴν γὰρ ἐκ θεοῦ τρέπεις ἐς δυσὶ· ἢ δι πεφθαρμένου λόγου τὴν ἐς δυσίαν· ὡς ἂν καὶ ὁ δαὶ λέγει θυσίαν θεοῦ πνεῦμα ὡς εἶναι τὴν ἐμὴν δέπουν· οὐ θ' ἀναβολὴν σφοδρᾶς ἀζωίας, λέγουσι· ἀλλὰ μᾶλλον θ' καλαβολὴν εἰς φοβερὰν ἀζωίαν· ἢ δι, οὐ ὁ εἶπαν· ἐγὼ δὲ μι ἀζωή· καλάβηδι δὲ τὴν ἀρρηθον θυ φιλανθρωπίαν, μέχρι σαρκὸς καὶ θανάτου φθορᾶς· ἀλλ' οὐχὶ ἀναφθορᾶς :—

λόγος ἐπτάχον.

πν. πε. Ος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θν ὁ λόγος· νυνὶ χρὴ ὡς καὶ ἀξίως τὴν πάλαι· ἰδεῖν φυλάξαι τὴν καθ' ἡμᾶς οὐσίαν· καθ' ἣν ἐαυτὸν ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ· ἀνθ' ἧς πεφανέρωκεν ἡμῖν πατὴρ ἡγεμόνα :—

ες. Ἀπὸ δὲ δυοῖν σκοπῶν θεωρητέον ἐστὶ καὶ θεοφιλέστερον πρὸς ἑρμηνεῖαν τοῦ παθεῖν ὁ μεγαλοπρεφὴς σωτὴρ παρέξεται· σκόπει δὲ ἀνθρωπίνως· ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος· καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θν καὶ θς ἦν ὁ λόγος· τοῦτ' ἐστὶν ὡς θεοπρεπῶς, δεῖ ἑρᾶν κοινωνὸν κοινωνίαν· πολὺ δὲ πλέον παραδοξότερον ἀμφοτέρα λαβεῖν, ἀνθρώπου φησὶν· ὁ θς λόγος ὃς ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θν, κοινωνίας ἡμῖν πρὸς ἦν κοινωνίαν, σκόπει ἦν μεταδοτικὴν καθ' ἦν τοῦ κρείττονος ἡμῖν μετέδωκε δηλονότι τοῦ καθ' εἰκόνα· καὶ τοῦ ἀφθαρσίας τοῦ πρώτου καὶ ζωϊκοῦ· καὶ ἰδεῖν τὴν ἡμετέραν οὐσίαν καὶ δυναμένην φυλάξαι τὴν πρὸς ἦν κοινωνίαν σκόπει καὶ τὸ καθ' εἰκόνα μεταποιῆσαι, ἢ ποιᾶ· καὶ ἵνας ἀνθρώπους καὶ ἑαυτὸν καθὸς καὶ ἐνανθρώπησεν ἡμῖν σύνδεσμον ἑρᾶ κοινωνίᾳ, ἢ μεταλαμβάνῃ· καθ' ἣν δηλονότι τοῦ ἡμετέρου μεταλαμβάνῃ φύσεως, οὗτος ἦν ἀνθρωπίνως φύσιν καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς πρώτης κοινωνίας καὶ δυνηθῇ διαφυλάξαι· νυνὶ χρὴ ὡς ἐχρῆν ποιᾶ διὰ τοῦ λυτρεῦσαι ἀφθαρτίζειν πάλιν αὖ τὴν, ἐλευθέραν ποιᾶν δοῦ παθεῖν :—

πν. πε. Ἡ κλῆσις ἡμῶν ἀβεφαμε ἐξ ὑψους· λυτρῶσις πεδίλας σὺν σοφίᾳ θυπλασιασμοῦ· ὑμεῖς ἐγένεσθε δοῦ καλὸ νενοσκόλων· ὁ φῶς καὶ σκὸ

καὶ φαλμὸν ϙδ ἀξίαν. νῦν δοξολογίας τῆς θεολόγου θείας:

Ὁ ξ'.
σμὸς καὶ θυ ἀποστόλου ἔχων ἀθανασίαν καὶ φῶς οἰκοῦν ἀπόστολον. νῦν ὑπὲρ τὴν
τοῦ αὐτοῦ θεολογίαν εὐδοκίας καὶ τὸν φαλμὸν παρὰ τοῦ δαυὶδ ἀξίαν οἰκείαν, ἡλδε
λήμως τοὺς χαλεπτοὺς καὶ ὀλεθρίους πεθλας εὐδοκίᾳ τοῦ πλαστουργοῦ εὐπροσ-
ους θεοῦ ἀβεσαλὼμ ἰωνάθης. καθάπτου καὶ ὁ μεδαίτης θεοῦ γενεαλογῆ. βίβλος γενέσε
ως ἰησοῦ δαυὶδ, υἱοῦ ἀβραάμ. ἤδει ὑπὲρ τὸ προδρομικὸν λόγιον θεῖον
ἀναβαίνων ὁ τὸν αὐτὸν λίθον θεῖον ἐγκρατῆ ἰσχυρὰ ᾗ ἀβραάμ, ὑφ' οὗ ἐγκρατὴς πεπαῖ
ει αὐτοῦ ἀβραάμ. ἀπὸ τοῦ κάλω νεανικῶν ἀλλαδὴ τοῦ λίθου. διαῦλη γὰρ ἡ θεοῦ λί
θου ᾗ φύσου φορά· ἀπὸ δὲ ἄνω τῆς θεϊκαλωφερεσμένη καὶ νοδουσα. αὐτὴ θεῖναι
λόι ἡ φύσου φορὰ θεοπρεπὴς ἀπὸ θεοῦ κάλω τῆς θεϊανέβαβον. εἰ ἐνδεῖν λίθα-
καλωφερῆς θεϊ ἔθνη θεϊκαλεσκληρυσμένα καὶ λιθοκάρδια. ἐξὸν γὰρ ᾗ ἀβρα
άμ, ἢ σκληρία ἀλλοιῶν, ἀπέσεις ἐξελέρθαι. κέλευσις ὑπὲρ τὸν οἰκεῖον εἶναι
τα, καθάπτ καὶ παρὰ ᾗ δαυὶδ· φῶς ἀναβάλλεσθαι αὐτὸ ἱμάτιον· οὐχ ὅλως σῶσ
σεσθαι ὁδὸς ἡ οἰκεία λυπεῖ πειρατήρια· αὐτικὰ γὰρ ἡ λαῦλα δοῦ καὶ θεμαλικά, θεῖ
πὸ στέλαι οἰκεῖον καὶ θεῖ ἱμάτιον πεῖ βάλλεσθαι. ἢ ὑπὲρ τὰ φύσεις, ἀόρατός τε καὶ ἀ
πεῖρατος· ἢ πῶς αὐ σῶσθεσθαι ζυζωρίαμεν τοῦ θυ· οὓς καὶ θεῖ ἀδάμ, καὶ ἀρχὰς
πλάσας, ζωσιν ἐπλάσαθ καὶ ἀπεισόλισον· ἀλλ' ὅλως δὲ εὐσεβοῦ ἢ διάνοια ὅτι
δαὶ πεῖ δὲ νοῆσαι ἢ φθέξασθαι διανοῆ, ὅτις μὲ καὶ αὐτοῦ ὁ μιχόλαος παῦλα πα
σιν ἐσιώπησε μηδὲν ἔχουσι μηδὲ φαντασθῆναι μήτε νοῆσαι. μήτε εἰπεῖν. ἀπὸ
ὑπὲρ πλεῖσμάλων καὶ θείων σκέλισα ὧν μελέδη τε μελίσσων καὶ διαυγεῖα λαμ
πρότητων, ἢν διανοίας ἀπόσεσιν ὑφ. διαβδῶ καὶ ὁσίως σκάνω τὸ θεῖον τοῦ
θεοῦ θυ ἐρῶν ὑπεσορέσθη. καὶ ὅτις νέφεσιν ὀπτεύων καὶ σεφοῖ τὴν θεοῦ λόγ
καὶ πλέγ θυ ἄνεμον. καὶ θ φῶς οἰκεῖ ὡς οἰκίαν. πεῖ βάλλεσθαι ὑπὲρ ἱμάτιον
ἵν' ἀπὸ μελέδους καὶ καλλονῆς πλοκάμων ἀναγόλως θυ γένεσιν ουρίου διαρπάσῃς:

ᾠδὴ ζ:

Τῷ παλλαντὸς ὀξεφαύλιον πόδα. ἁπλᾶ διανοίου ὃς ἦλθε ὁ εὐεργέτης.

στρωμένοι. παῖδες ἐραβίνου δεύδεον ἐλαιοφυλίαν. ὅτις ἦλθε
δε πῦρ ἀπαυθῦ ᾗ διαπόλη. κέλευσιν εἰς αἰῶνας ὕλογη-
τὸς εἶ:

Τὰς μὲ ἀλιενεσθρας ψυχὰς καὶ ἀναιδεολέρας φόβας ἐις πεσπεσὼν ποδεῖ, μ
νῆσας ἀλεῖ. καὶ θυπτεῖν ἀπαρεῖσθς ὀνλαΐαις πόδου θ πρωθία κομίζῃ. ὅπι

ὁ δὲ καρκαρολέων λέ καὶ γενναιότερον, οὐχ ὅλως ἔχει· ἀλλ' ὁ πόθος ὁλοπαθὴς τοῦ φόβου ὑπερνικᾷ· ὑπὸ τοῦτο καὶ οἱ ἔξω σχολεῖοι παῖδες ᾧ τοῦ παμβασιλέως πόθῳ δοῦ. λοι ψυχὴν ὅλην αἰχμηρεοθέλεις καὶ δεσμοεθέλεις, λὴν τοῦ Ιυραννου γλωσσαλγ
κακόθεν καὶ βλασφήμων· καὶ τοι ἀκακτείλας ὁρμίζομένου, ἐφαλιεῖν καὶ ὡς τ
μὲν ἐλοιέαν τ· καὶ πῶς ἢ ἀν δυναίμυραννικὸν ἐφοβήθεν· διὸ καὶ αὐτ τ
ἄψυχον καὶ σφοδρὸν ὑπερπάλεθ πῦρ, ψάλλουσι ᾧ δεσπόλη εἰς ἀδὰς εὐλογί
τὸ εἰ. ζεῖ δ' καὶ λαβοῦ δαιμόνια τοῦ μελωδοῦ· δι' οὗ οὐσεῶν μελάλων μοναρ
χοῦ, βασιλῆ καὶ Ιυραννίδος· καὶ ἡς ᾗ βασιλῆ εὐνοίᾳ καὶ πόθῳ ὁλοίσιος τοὺς
ὑπηκόους. ἡς δ' Ιυραννίδος ἀμοιβόλη καὶ δυσμῷ, ἀκολούθως καὶ ὁλεθροποιός-
λὴν ᾗ βασιλῆαν προφάσεᾳ· λὴν δ' Ιυραννίδα ᾧ ναβουχοδονόσωρ, τοὺς ἀθίους
παῖδας οὐ φόβῳ τοῦ ἀλυσιτελοῦντος εἶναι εἶπεν. τοῦτο γὰρ Ιυραννικόν· ἀλλὰ πό
θου. ᾧ ναβουχοδονόσωρ δ' τοῦ Ιυραννικοῦ δυμοῦ καὶ λὴν γλωσσαλγίαν εἰκότως ἀ-
πέτεμεν· —ζ

πγ. πο. Υπερέχας μὲν ἐμμανῶς καὶ αφλέγει· ὀφζᾷ δ' παφλάζουσα ἐγὶ
ζηδοῦ νέους· ζωὶς δὲ λαμέβοις καὶ σεσι πυρσευομένους· οὓς
ἔστε φλὸξ ἀφθονου τοῦ κε· λείους εὐσεβείας εἵνεκα
λεῶν· —ζ

κζ. Τὸ παεὶ τὸ παείσιον αὐλὴν ἁπλῶς λὴν πεῖλὴν χαλδαϊκὴν καίμενον ἰσοεί φησὶν ὁ
μοῖος δ' πὸ αὐτοῦ. καὶ ἀφλέγει αὐτὸ τοῦτο· ὅλε ἡ ἐγὶ ζηδοῦ ᾖ δι' ἡ μελὰ ἄχου πα
φλάζουσα φλόξ· καὶ ἡς ἐπὶ λαπλαστοῖς καίσεσι πυρσευμένοι ᾖσαν δ' ὑφος-
πυρσοῦ ἐπαιρομένη· ἀνέζεχε γὰρ φησὶ φλὸξ σὰν πολὺς λαναραικῦλαεννέα.
τοὺς δὲ ὑπερέλας τοῦ Ιυράννου καὶ τοὺς αὐλὴν ἀναφλέοντας ἐμμανῶς καὶ αφλέγει.
καὶ δι μανίας πῶς αὐτέμοιθ σὰν τοῦ ἀλλ' ἄχου πυεος· πλὴν ἀλλ' ἡ λὴν καυσι καὶ αὐ
τοῦ ἀφομένη δύναμιν ἔχεις, καὶ εἰς λὴν δεσποτικὴν μελενείκαλα, σάθη καὶ λὴν
μανικὴν αὐλεδέδακεν· ἵνα καὶ ἄμφω καὶ ἑαυτοῦ ἡ κάλμιος σιερεᾷ· ἐμμένου
σα δὲ τοὺς σχολείους παῖδας δεοβδάως· μανομένη δ' ζωοπρεπῶς κ' ᾧ ἀλασόρων
ἀνέμων ἀκμαῖον· ἀλλὰ τοῦτ' μὲ εἰ ἂν· καμπὸ πεον τοῦ ἀνθρώπεια· εἰ δὲ λις ἁπλῶς
ἐσῇ λὴν φεσσου σκοπιὸν ἰδίας ἂν ἔχοι· δι' ὑπερέλας δὲ ἐμμανῶς καὶ αφλέγει ἡ

ρηξηδού σάγνα παφλάζουσα φλοξ. δηλαδὴ τοὺς ἔξωθεν ἱσταμένους καὶ πρὸ αὐ
λῆς εἰλουμένους καὶ πονουμένους· οὓς δ' ἐάσθην ἕστφεν ἥλιος πρὸ εὐκλουπά
λας, διοδεύσῃ τ' ἐλῖς καμίνου χάλκα κυκλοτερεῖς καὶ σεφοδὲς, σάγνους ἔχει.
ἔχει δ', οὐκ αὐλὴ θ' καὶ δν σκληρομένη· ἀλλὰ θ' κε δεῖθ' ἄνωθεν ὑπὲρ δ' εἶνοσ
θ' τοῖς δεοχόοις παυσὶ ἐμπαρέχουδς :–ς

Ἀρωλὲ χὲ τοῖς ἐρωδιοῖς σκαυλίου. πεύθλησα λὴν ἁρπασσιν ἀρπίλως πϛ.
ἔχων. ἡμιμας ὅλβου δ' δεδάσας φέρων. μορφούμενος νεῶν ἥς λι
νος δ' ἐλπίδα. ἀνωθ' δὲ κευθμῶνας ἡλθομεν ζόφου :–ς
Ἥμιμας βοηδρόμῳ χὲ καὶ δεὶ θ' αὐλίπαλον δν' ἀνῶν δι' ἀβολον. ἥμιμας δ', ὡς θ ϛ.
φοιβίως δεσπ' καὶ ἀπεχθοίως. θ' ἐς ἥβης δεόλιος ὅλβου ἡ τι ἐκθ' λὴν δεόλια,
σῶσαι φέρων καὶ ὑποκρύπτων, πεύθλησα δ' καὶ πεῖ κλυσμὸν ἐξωθ' λὴν ἁρπα
πεῖ βαλλόμενος νεῶν, αὐθ' σάγνου καὶ ἐφέρω θ' πονεῖ διὰ θ' διούθυ πλά
σματος καὶ θοίσματος. πος βαλλόν τος ἐς φαινομένῳ ἀδάς, πεῖ πεύθ' ος δ'
ἐς κρυπτομένῃ δεόλιε· ἥλιος ἐς ἁπάντων ἐξαρχὰς ὡς καὶ ἔφελε, καὶ δι' αὖ θ'
ἀπλοφευμένου ξέλου ἐκ θ' κόλπου ἀνω θὲ ἀπὸ δν' οὐρανῶν ἐς τοὺς κευθμῶνας
θ' ἄδου καὶ ζοφόδεσμα :–ς

Τὴν ἀλειφατὸν ἀκρατῶς χαυνουμένην. ἀστεμνα βακχεύσασαν ἔξοι πϛ.
σουμένην. κόσμου κακάλες παιδαγωγὸς ἁμαρτίαν. οὗς
εἴλκυσε πεὶν σκέλεσιν δν' ἀρκύων. ἔζεις δ' ἁρκωθεὶς ἐ
καὶ εὐεργέ' :–ς
Ἐυερλίζα δὲ λὴν ἀλειφατὸν ἁμαρτίαν ἀκρατῶς καὶ θ' ἀντέου χαυνουμένην λί' ες.
νους, καὶ ἀστεμνα βακχεύσα κ' θ' δεῦθ' ἡ τι σωφρόσυν, παιδαγωγὸς κακάλες ἀν θ' δ
κόσμου παυδς, θ' ὑπ' αὐλῶς οἰστρηλάτους. ἥμιμας δ' οὓς πεὶν ἕλκυσεν σάγνα πρὸς
ἐαυλὴν ἔζεις καὶ ἀναζεῖς δν' ἀρκύων αὐλῶς ἐθμονιοῖς ἁρκούμενος σκέλεσιν.
ἀλειφατὸν δ' καὶ βάκχην καὶ ἀκρατῶς χαυνουμένην λὴν ἁμαρτίαν ἐκλυσε, θ' δν

παχόλων ἰδιώματα ᾧ πάντ πεῖ λεγόν. οἱ γὰρ ἀμαρτία λυί κάθχοι ἄλε δυμᾳ ἄλε ὄπτ δυμία, μεμὶν ἀσόλε ὅλοι καὶ ἐξεσίκασι. καὶ ἀλεταίνουσι τῷ ὀφθαλμῷ. ἴαν εὐῶ ἴαι ὑ ἀκαλᾶς. κάλας παεὰ ᾧ δονύᾳ βάκχας, ἀκαλᾶς ἀμεμύνται. καὶ ἴαῖς οἱ ἐξηλαβυμένας δουσὶ τὰ ὅμοια πάχουσι. ἄπρ δὶ πάντα ὁμελωδὸς ὡς ἔιπον ἀπὸ ἓν παχόλων ἐς τ πάσας δηλονότι ἰὰν ἀμαρτίαν μεταφορικῶς μεληνέγκαθ :—ζ

ὁ ἑρμός. Ὠδὴ ϛ :—

Μὴ ἔαν ἀθλέχλως εἰκονίζουσι χέρις. οἱ δ παγκακὰς πυρπολοῦμεν νοι νέοι. ὑ ὀρφνᾶς κέουσαν ἐοφεγιομένην. ἀμφω δ' ὁρᾷ ἓν δαιμαβυρμία μία. λαοὺς πρὸς ἕμνον ἐξανίστησι χάεις :—ζ

ἐξ. Οἱ ὅτ δ παλαιὰς φοιβραφῆς ἀπυρπολήτως πυρπολούμενοι νέοι, ἰὰν καὶ ἔαν δ παρ ἄλλου εἰκονίζουσι δεομένους. ἰὰν καὶ μὲ τ ὀρφνῶς ἐννύχιαν, ἐοφεγιομένην λαμπάδαν. πλὴν ἐκ τῆς ἐν μεσονυκτίῳ κραυγῆς οἱ παῖδες ἐγειρόμενοι, ἀπέσβυσι λέμπαν τὰ πυρός· ἐκλαῖον δὲ τ ἐκαυλίου ἄπαν. ὡς ἔχουσα τ πῦρ δηλήσεως ἅδε σμύρνου καλεφλέγεθ. ὅτ πολὺ κάλλους παραδοξότερον. πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς ἐνδύσεως ἀλλήλων τὰ δαιμόνια λεγόμενοι, ἀλλ' ἀμφοτέρους μία χάεις ἡ δ πυρός· ἐν δαιμαβυρμία καλεφλεγομένα. τοὺς λαοὺς δ' πρὸς ἕμνον αὖ δ ἐξανίστησιν :—ζ

πδ. Λέμπει φεγγὰς τ δ ἀοιδαῖς ἡ πλάνη. ἀλλὰ δ' ἐμὲ τ ἡμούμενον χρόνον. νεανικὰς ἅπαξ ἐμὲ τὸ μὴ χλιάσις. ἀδοξοῦσι δ' ἄχος λεπταβυλεύειν φέρει. ζευγὰ γελᾶσα καὶ θεῶς ἐκαρπέρει :—

ἐξ. Ἦν ὅλε ἐλπίζουσι οἱ ἀνοὶ ἡ κλέος παράδ κλέσθαι. καὶ τοῖς σοιχείοις καὶ τοῖς ἀέσοις πᾶσιν ἀνθρώπου ἰὰν δ' δὲ δοίκησιν. ἐμὲ δ' ἐκλέους καὶ δοκοποιουμένη καὶ ἰὰν τ κλέσθαι οὐκ ἐπαμένη λαμὼν, οὐ μόνον οὐκ ἐπαλλέβ. ἀλλὰ καὶ ἔφαλεν ὡς εἰκός, πρὸ ἰὰν ἀλγεῖν ἰὰν ἰὰν λαμὼν. ἐδοκοῦσι ἐπαγεν, ὅλον ἥλιος ἰδιώλης βασιλέως ὀνόμαλε. ἴᾳ δ' τε δ' δμοίων κλησθῆναι καὶ σεβασθῆναι. ὁ γὰρ τοιοῦτος ἰδιώ

ὥλης ἄνος, οὐ μόνον ἀλλ' ἀναγκὴ ὥστε βάεος ὄπτ' ἀστόμενος ἦν ὑπ' αὐτοῦ ἦς βαστ
χθας ἔμπ, ἀλλὰ καὶ φοβητὴ ἀν' δικαίως, μὴ καὶ ἀρράξῃ τοῦτον εἰ κόλως ὁ αὐθρώπ
ἦν ἐαν βλάξιαν ὀφειλειζόμενον. νῦν δ' ἀλλ' ἡ κόλους ἅπαξα λαλῆς πενθάνους καὶ
ἐναντίους βλεπονοένους κόλου ἦν λύμην ἰαύην φυτοῦ τὰ βοῦ ὑπὸ ἦς πλάνης θεοποι
εἶσθαι, ἀλλ' κλως ποιοῦν ἐμοῦ τὸ ἀρκούμενον πὸ τῆς βύβου ἀναθρωπάνους φοβου
μένη. ἐαν δ' ζῆν ἦν ἀδόξαν αὐτῇ πεπελεσμένην ὑπὸ ὧν δεόντων ἦς θεάνας δόξαν.
καὶ βι φαρτὴ γεγονῦα καὶ ρευσὰ καὶ πόρρω θεόντος. τοῦτον δ' ἡ ἀνάγκη πὸς βοῦς
λεωῶλας, ὥστε καὶ ὠδύνην εἰ οἶόν τε ἦν ἰαῖς κ' ἐλαφροῖς καινοβλώσαις πρὸς τὰ
χαλάζαις, καὶ ἀκλυσμοῖς· ἰῆς βραομοῖς· λυσκραυγαίαις ἀέρων. ἦς παραυομῆ βού-
βυς ἀμύνασθαι. καὶ βιοῦν ἦν ἐως εἰς τέλος· ἀλλὰ βροῦ ἐκαρπέρα, καὶ παρὰ τοῦ
δημιουργοῦ ἦν σκόπασιν ἐξεδέχετο :—ζ

Ηκεις πλανῆται πὸς νομὴν ὀπτρεφων. ἦν αὐθοποιοῦ ἐξ ἐρημαῖ πν
μαίων λόφων. ἣ δὴ ἐνθὰ ἐγχρις ἀνθρώπων φύσις. ἐωλμεν πε.
θιαίαν τοῦ βεοβλήνου σβέσαι. ἀνὴρ φανεῖσα καὶ θεὸς πε.
μπτία :—ζ

Ἀπὸ ἦς δὴ ἐναπελικαῖ ῥὴ μάλιον πεικοπῖς ἦς πρὸ τοῦ νομέως δὴ ἐναβὴ πεβάλων
ἦς λεόυσης, ὡς πλανήθη ἐξ οὗ ἐξαῦθι καὶ πρὸ τὰ ὄρη καὶ βοῦς βωνους ἀναθε
μωι, ὁ δ' ποιμὴν τὰ ἐννεα κοῦα εννέα καλιπών, πρὸ τοῦ πλανήθεος ἔρευναν
χνοιβ. ἐλθ δ' καὶ ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ νόμου τοῦ κελεύοντος ὀπτεπῶς ἐς βόθεον
κλῆνος ὀπτκόπτοντα τὸν ἄνον ἐγκρεῖν. ὁ παῦλος τοπάειον ὁ μελωδὸς ζωναπαρ
λιζόμενος, λέγ. ἥκω δὲ πὰ Ἀρκάδας πεοὶ ἐμοῦ. ἀνὴρ δὲ φανεὶς ὁ αὐτὸς ἐ θε.
ἣ δὴ ἐμπεπλωκόσαν ἐς τὸν βόθεον ἦς ἀναρμίας ἐνθὰ ἐγκρις. ὀπτρέφων ἀ
πὸ δὴ ἐρήμων καὶ δὴ ὀρέων καὶ δὴ νάραθρων ἦν πεπλανημένην δὴ ἀνάγκη φυ
σιν, εἰς ἦν αὐθοποιοῦ ἦς εὐσεβῆ νομὴν. ἐλθ δ' ἐννεν κοῦα εννέα δυπεόβαλα κα
λαλιπών, λας ἐξῆς ὁλαδὴ λας ἀτελικάς, ἀλλὰ ἐννεάδα ἀπειμένας. ὅλως
δ' ἦς ὀπτεσφῆς τοῦ πλανήθεος τέκους γκύκλωψ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἥκ δ'
ὥστε διὰ ἦς βύβου ὀπτεσφῆς ἦν βιαίαν ἰσχὺν τοῦ βεοβλήνου ἐλαῦ τοῦ ἀπο
πλανήσαντος, καὶ ἀσβέσαι καὶ καθελεῖν :—ζ

ὠδὴ θ΄.

ὁ εἱρμός. Σλέργμν μὲν ἡμᾶς ὡς ἀκινδύνων φόβῳ. ζάου σιωπὴ δ' πόθῳ
δ' πρθένε. ὕμνους ἐφαίνειν ζωθύνας ἐθελομένους. ἐρῶδες
ἐστὶν ἀλλὰ καὶ σὺρ σθένος. ὅσπ πέφυκε πεθαίρεσις
λύθρου :—

ἐξ΄. Πεός λὴν ἀεὶ παρθένον θυλόου καὶ θεῖμνου λοίχεύσαν λὴν καὶ λῆς σὺναλας ἐθλῆς
μυθυρίου, εἰυθίας σὺλαῖα θ' μέλος ὁ μελαθός, πεοσφωνηαλικαῖς ἀπόλυσ
λαν. καὶ φησὶν. ὁ δὲ ὦ παρθένε. ἀλλὰ καὶ σὺρ. σὺθι δ' παρθενία καὶ τέννησις τὰ
ἀσύμβαλα διελήλυθεν. ὁ δὲ ὑμνωδὸς καὶ λάζις ἐῶ θεὶ λὴν σὴν ὑμνωδίαν χλυ
μένος, ἐπὶ δυοῖν παθῶν φόβου καὶ πόθου ἰθαγενεύσασθαι λὴν ψυχήν. ὁ μὲν δ' φόβος,
εἰθὼς λὴν σιωπὴν. ἵνα μὴ ἀκαθάρθις χείλεσι δυ παθαρῶν ἀπθέμενοι,
ἀθεμυρίας ἐμέλῃ. μὴ καθαρᾷ δ' ῥῆσις καθαροῦ ἐφάπτεσθαι. μὴ σὺθεμι
τὸν η, ὁ δ' πόθος παρακαλῶ πρὸς λὴν ὑμνωδίαν. ζάου δὲ ὅσω ἐστὶ καὶ εὐκολύτε
ρον δ' φόβῳ παθεῖλας ἡμᾶς ἀπαύζεσθαι λὴν σιωπὴν, ὡς μὴ δένα κίνδυνον ἀ
δύναν. σὺθὲν δ' ῥῆ ἀκινδυνώτερον σιωπῆς, διὸ κἀμένες δὶ ἐλλήνων, ὁ μὲν σὺδωπὸς
πρὶ αὐλῆς ἐγνωμάλευσεν. ὁ δὲ λαλήσας πὸλλάκις μὲν ἐμελεμάτησεν, σιωπήσας δὲ,
σὺδέποτε. ὁ δ', ἀδίκου αὐλὴν πεοσῆρεσεν. ὡς δ' λεγοῦσ ἀπὸ δ' πολλὰ
λαλῶν ἐς δίψας κὰ κακοσύνων. εὐκολώτερον μὲν οὖν ἐστὶ καθαρεύσας ἀπὸ
δ' φόβου σέρξειν λὴν σιωπὴν. ἐρῶδες δ' καὶ ὅπ κινδυνώδεσθαι σῆνδρὰς ἐ πόθῳ
λὴν νικᾶσαν σθένας, ὕμνους ἐφαίνεσθαι. καὶ θύσας μὲν ζωθνίας τ' ψυχικὰς
λεθελμένους. σθὲν δ' νικᾷ καὶ σὺλα τὸ φόβου ὁ πόθος. καὶ ἡ πεοαίρεσις ἐπ
λαῖα κομίζεται τὰ πρῶθα. δύναται δ' σὺχ ὑπεστὶν ἀναλοῦσθαι ἡμῖν πρὸς
λὴν ὑμνωδίαν, ἀλλ' μὲ ἔχειν αὐλὴ δεσπότ λῆ πεοαίρεσ σθένος ἀναλογῶν :—

πγ΄ πο. Τύπους ἀφειτεῖς καὶ σκιὰς πθλαίας. ὦ σὺρ ἀ χὴ τοῦ
λόου λεδορκότες. νέου φανεὶς σὺ πέλις κεκλησμένης.
δοξοῦ χαοῖτε πάγιστ φάος. ἐπαξίως ζηὐλογοῦμεν ἴασεθαι :—

αὐ τοῦ τοῦ Ἑσπέρου, πρὸς φωσφόρον ἐστὶ πρὸς τὴν δεσποινίδα ἀπὸ τῆς δεσπο
ζούσης μούσης λαμπρὸν τῆς λειτουργοῦ. τὸ γράμμα ὑποχωρεῖ. τὸ πῦρ πλουσιεῖ.
αἱ οἰκίαι παραξέχουσιν· ἀλλὰ δὰ περφανέρωσαι· εἰ δὲ τι καὶ φησὶ πρὸς αὐτήν·
ὁ δὲ τι ὡσπερ τοῦ δὲ καὶ λόγου τοῦ νεωστὶ καὶ ὅτ' ἐμάλλον ὦ ἡμέρων φανεὶς
ἀπὸ τοῦ τῆς παραφθορᾶς κλυδωνίου πέλας ὁρᾶν δύναται καὶ ῥᾳδίως, βλέ
πουσιν τοὺς ἀφειδεῖς τοῦ νόμου λύπους καὶ τὰς σκληρονομίας ἀλλ' παρελθούσας τε
καὶ παρερχομένας· δοξάζουσι δ' τὸν ἀναλαμβανόμενον ἀπὸ τοῦ τῆς ἀληθοῦς φωτὸς αὐτοῦ
τοῦ ἡμῶν, ὀφθαλμοῦ τὸν ὀλοκληρούμενον τοῦ εὐλογοῦντος τὰ ἑαυτοῦ τέκνα· καὶ μακαρίζοντες πά
σας αἰῶνας, καθὰς προεφθέγξατο· ϛ

Πόθου λειτουργὸς καὶ τῆς θεουσίας· ὁ ἁγιοπρεπὴς λαὸς ἀξιούμενος· ιδ'

νεῶν πολυτίμων καὶ παλιγγενεσίας· ὡς ζωοποιοῦντα ἅγιον δε

πρέποντα· μέλπωμεν ἀγαθὸν προσκυνοῦντες θεόν· ϛ

Τοῦδε τοῦ ἑσπερίου τοῦ καὶ δειπνοῦ τοῦ κανόνος ἡγεμόνα, προσφωνοῦμεν καὶ αὐτὸν πρὸς ιε'
τὴν δεσπόζουσαν· ἱκετεύει δ' ἀξιωθῆναι διαλαμπούσης εὐπρεπείας, καὶ τῆς τοῦ κυρια-
κοῦ βαπτίσματος ἑορτῆς· ἔθος γάρ ἐστι τοῦτο τοῖς ἱεροῖς μελῳδοῖς· ὀφθῆναι ὑμνοῦν
σιν ὑφεστηκυῖαν μεγαλυνάριον μεγάλην δεσποτικὴν ἑορτήν, παρακαλοῦντες ἰδεῖν καὶ τὴν μετ'
αὐτὴν· οὕτω γὰρ πεῖσαι νικήσαντες γενόμενοι, παρακαλοῦσιν ἰδεῖν τοῦ σεσωκότος καὶ τὰ
παθήματα τὰ ἀγαθά· ὅταν δ' αὐτοῖς ὁ μελῳδῶν, οὕτω λέγουσι· δεξιοῦ μοῦ καὶ τὴν
ἐν δεξιᾷ σου ἀνάσασιν· ὅταν δ' καὶ παῦλαν ἀξιώσῃ, πάλιν ἀξιοῦσι λέγουσι καὶ τὴν
ἀναλαμψιν ἑορτάσαι· καὶ τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου πνεύματος· καὶ τοῦτο τέλειον τοῦ νο
μικοῦ ὁμιλητοῦ πρὸς τὴν δεσπόζουσαν ὑπερεφόμενος, λέγει· ὅτε ἀξιωθῆναι· ὁ ἁγι
οπρεπὴς καὶ εὐσεβὴς λαὸς τοῦ πρώτου πόθου ὑπερχόμενος· καὶ τῆς τοῦ γόνου δὲ τοῦ
καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος παρουσίας ἀξιωθείς, καὶ κλῆρος ἐν τῇ ἀρραβῶνι γέννησιν· ἕως ὅ
τι ἂν ἀναλάμψωσιν ἑορτάσας, νεῶν πολυτίμων ἐδείξας παρακαλεῖ προσκυνῆσαι καὶ
τὸν κλεόμενον παλιγγενεσίαν, λόγων τοῦ βαπτίσματος χάριν· καὶ ἀπὸ τῆς διηγήσεως
πρὸς τὴν ἑορτάσιν μεγαλωρῆσαι καὶ ἰδεῖν καὶ καλοπαθῆσαι τὰ
σώσοντα μυστήρια· τὸν χάριν δ' ἰδεῖν τὸν αὐτὸν ὁ εὐ
σεβὴς δοῦλος, παράσχοις ἐν ἔτεσι
σωτὴρ δεσποτεία·

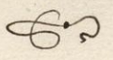

In Epiphaniam.

i

Τοῦ αὐτοῦ ἐξήγησις εἰς τὴν ἁγίαν ἑορτὴν τῶν ἁγίων φώτων μυστικῶς καὶ κανονικῶς καὶ ἀκριβῶς ἐν μετάλῳ χρόμᾳ :-ς

Ποίημον.

ιχ Ἡ δὲ μεγάλη χάρις καὶ ἀληθὴς μεταβολὴ· οὐκ ὄνομα ὅλον σκιᾶς χωρὶς τῆς πραγματείας τὰ δὲ μικρὰ μεταβάλλοντα, ἀλλ' ὅλον καὶ τὸ πᾶν ἀπὸ δυνάμεως εἰς τὸ ὑπάρχειν μεταβαίνοντα· οὕτω γὰρ καὶ περὶ τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ ἥλου καὶ τοῦ σαφάτου ὁρῶμεν· διὰ τοῦτο μεταλήψεως ζωοποιοῦ καὶ πλούσιον σκιὰ ζωῆς ἀνοίκαρδον εἰλήφαμεν καὶ θεῖον μεταχαράγματος πάντως ἐσόμεθα. ἐπὶ μὲν γὰρ νέαν ἄνεσιν διαφέροντος πρὸς τοὺς πόνους εὐθέως μεταποιούμεθα. εἰ καὶ ἄλλως καὶ τοῦ μακεδόνα σκῆνος πρὸς ἰσοτιμίας καὶ ἰσαγγελίας καὶ ἀλλεπαλλήλους εὐλογίας ὡς πρὸ κεκοσμημένον καὶ τὸ σκῆνος ὅτι τὰ σκεύη μεταβολῆς· διαβοᾷ ὅτι συμβαίνει ἐκ τῶν ἐναντίων εἰς ἀλλήλους καὶ συμβάλλει καὶ ἀπὸ χαμαιτέρων πολλῷ καὶ κρειττόνων ὅτι τὰ χείρω μεταβάλλει καὶ ἀνδέστερα· ποιεῖ γὰρ αὐγοειδῆ τοῦ καλοῦ βλαστόν, ὑπόδηλον ἐξ ἀδυνάτου εἰς δυνάτους μεταβάλλοντες καὶ ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν μεταχωροῦντα· ἀλεοῦμεν καὶ ἡμεῖς σκῶλον τοῦ χριστοῦ γεννητόρων, ὅτι τὰ τούτου μεταβολῆς χωρεῖα· καὶ τὰ σκῆ μυστήρια καλοποιοῦμεν· καὶ πολὺ πρὸ τούτων τὸν ἰωάννην ἀθροίσωμεν ἄρτι τὸν ἔρημον ἀπανισάμενον καὶ τοῖς λαοῖς ἐφισάμενον. ἰδεάστου ἰδάσθαι ὅλον καὶ τὸ εἶδος καὶ οὐδὲ ἀνθρώπου μορφὴ ξυμβολικόν· λάστιον δὲ τὴν χαλκῆν τοὺς ὀρθολέους τοῦ ἄρκτου καὶ τοῦ λεόντων· πολὺ δὲ τοῦ ἥλιου ὅτι τοῦ προβάτου φέρουσα· ἰχνόλαβον δὲ τὸ ὦτα καὶ ὅτι ἀκοὴς πρεσπιστικόν· ὡς πρὸ δὲ ἀράχνης αὐλὴ τοὺς πλοκὰς καὶ λαὸς πλευρὰς ἐμυρήσαθ· χερουβὶν δὲ τὸν σκελοῦ καὶ λαὸς ἀκεῖδας ὡς αὐ τὸ αὐλαὸς ἐσυπνίξεν ὑπ' ἀλείφ· ὃ φθέγμα καὶ ζαχλ μελιτέων ὄμως τὸ μελανοίας τὸ κηρύγμα προβαλλόμενον· γεννήματα πρῶτον ἐκ μηδὲν τοῦ πάλαι λίθος ποιήσαι καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, τοῦ τοῦ μελιτος ἄνωσεν αὐλὸς σκῦ κηρύγματος μελιτὶ ἀλείφ λεβάφαμ καὶ ἔρημον τὸ κηρώματα· καὶ διαβοᾷ μικτὸν ἐξ ἀδυνάτου καὶ ἀποβολίας τὴν διδασκαλίαν ἀρίστην· διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἰορδάνην καὶ ὡς ὁδὸν, ὃ πολλῷ ὃ λεώ ξεμικτίξας ἑαυτὸν ἐρχέται· ὁ δὲ προσοδοποιῶν, εὐθὺς ἀναχαμπτίζει τὰ ῥείθρα· ὃν ἐξ ὁδὸν ὄμως

ἀναπέπταλαι, ὡς ὃ καὶ ὁ παρ. ὁμωνύμου τοῦ ἀσκληπιάδου τῆς βραυλώδους φωνῆς σκρίπτουσιν ἢ γοῦν βαπτιζομένῳ σκαριφᾶσθαι λυθῆναι. ὡς ὃ καὶ τὸ πίνα ἐκπέπαλαι ἢ καὶ ἐφιζάνει τὰ δάκτυλα τῆς γυναικός. πόθεν ταῦτα χαίλων. πόθεν δαιμόνων οὐχὶ ὑπερβαλλέλαι μίλετος. ἀλλ᾽ ὅδε καὶ τὶς ὅτι τοῦ τὶς ὕπνους τοῦ δαιμονίου κοσμῶ τοῦ ἀσκληπιάδου ὅτι οκεπτώμενα. μᾶλλον δ᾽ ἢν ἀκεστικὰ δαπανήσεων καὶ δεισιδαίμονες. ἔχω δ᾽ ὧδε :—ς

Ἀκεστικὸς :—

♣ Θεραπεύουσα ἔλξις ἢ ἕλκων ἀμαρᾶδος :—ς

Ἡ παροῦσα ἀκεστικὸς ἀπὸ τοῦ θεολείκωτάτου ζηνοείου ἡφθη εἰ δὲ ἄλλων ὀνομάζων δὲ ἀποστερῶν αὐτῶν τὸ θεραπεύουσα. καὶ χοῦ τοῦ παλιπενεσίας τοῦ καλοῦσιν. εὐχάριστως ἐσθίουσι ζωληθῆναι, οὐδεμίας ὀπτεξιτάσεως δεῖται. οὐκοῦν αὐτὴ ἐφ᾽ ἑαυτῆς ἐσθίουσι ἐξ ἡμισείας, παρὰ τὸν ἐφημῶν μεταβάλλει. ἢ μᾶλλον τὶ ἀμαρᾶδος ἐξ ὧν ποιεῖ κωλύει ἐξεράσθαι ὡς ποιητὴς καὶ αὐτὸς ὤν, καὶ ποιητῶν ὁ χορηφαιότατος. γράφει γοῦν τὴν διαυλῆ λέξιν καὶ ὁ θεολόγος μείας ἡμισείους ἐν τοῖς οἰκείοις ἔπεσιν. ὡς ὅλαι λείψιλούσθαι ἄλλα κάτωθεν ἀμαρᾶδας. πεῖμ τοῦ λέγων. καὶ πάλιν ἐνδυσὶ ἐποχαλῶν, καὶ στρώμνῃ ἀέρι ἐπάλληλοισιν ἀμαρᾶς :—ς

Ἐρμῶνδα δάκεος στιχάδος :—ς

Καινὴ ὕλη ϑ. ποίημα κοσμικὸν μοναχοῦ :—ς αὐδῆς :—

Βοῦθυ ἀνεκάλυψε πυθμένα. καὶ νὰ ξηρὰς οἰκους ἔχει. ἐν αὐλῇ καλακαλύψας αὐλεπάλους. ὁ καλαμὸς ἐν τολείωσις κῆς ὅλε δεδόξασμ :—ς

♣ ὁ ἑρμῆς.

Βοῦθυ ἢν δὲ πολλῶν ὑδάλων καλοῦσι ζωναῖον. δι᾽ ἃς ἡ ὄψις δι᾽ κνίσθαι οὐδὲν ἀλλᾶ. ἕως κε ἢν ἀνθρωπόλαιος ἢ καὶ ὀχλὴ ἀνιαλάων ἡ χεῖρες, διαδύεται διὰ βύλων ἡ ὄψις διαφανῶν ὄντων. ὀπτᾶται δ᾽ πολὺ βέλτιον καὶ ἁδρὰ καὶ κοῖλον ὅπου χεῖρα μὴ ἔλαι, ἢ δι᾽ ὄψεως ἡ ἐνέργεια μὴ διαναμένῃ δι᾽ ἐκέσθαι ἢ ἀπὸ τοῦ διαστήματος, ἐνθεῦθεν ἦρ καὶ βυθὸς ἐλιμνολογεῖται ἀπὸ τοῦ βυθοῦ δυνάμεων ἢν θέαν. διὸ τοῦτο ἐστὶν ὁ βυθὸς. πυθμὴν ὁ λέγει τὸ κοῖλον τε καὶ καλῶσθαι ἄλλους ἕνος δὲ ὑποδεχόμενον ἑκροῦ ἕνος ἢ καὶ πολλάκις ξηρόν. οἷον ὅτι πίθου ἢ χύτρας. ἢ ἄλλου ἕνος δυνάμεων, πυθμένα λέγομεν τὸ καλῶσθαι. ὡς ὅλαι λέγουσι ἡμιωβόλιος τοῦ ἐν τῷ πίθῳ οἴνου, ὁ δὲ ἐν τῷ πυθμένι ὁ οἶνος ἐστίν. ἀναλόγως οὖν ἔστι θαλάσσης πυθμὴν λίς ἐστι καλῶσθαι ὁ μὲν τοῦ ὑδάτος ὁ λιθώδης ἐν ὑδρᾶσιν φύσιν καὶ παρρέουσαν. τοῦ οὖν βιοῦντος θαλασσίου βυθοῦ πυθμένα τοῦ κεκαλυμμένου ὑδάτι καὶ διαβλᾶ ἀόρατον μέχρι νῦν, ἀνεκάλυψε πάλιν ἢ διαστάσεως τοῦ ὑδάτος καὶ ὁρᾶσθαι ἐποίησεν. ὁ καὶ πάλαι κῆ μὴν πρώτην γένεσιν τοῦ παντὸς,

Ἐρμῶνδα. Βυθός

ἀόρατον θεόν, ὑπὸ τῆς ἀπιστίας δουλωθέντων καὶ ἀκαθαρσίαν τὴν ἐν τῷ ὁσφύϊ τοῦ
πατρὸς σπερματικὴν δι' ὑδάτων καθαίρειν· διὸ καὶ ὁ Δαβὶδ ἔλεγεν· καὶ οὐκ ἀνακάλυ
ψε μόνον τὸ τοῦ ἔργου πνεῦμα σκότον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἀπεξηραμμένου ἐν τῇ
καρδίᾳ τῆς ἐκ τοῦ οἴκου λαοῦ τῶν Ἰσραὴλ· καὶ ἀθετοῦμαι παρὰ ἐμαυτῷ
ὃ πνεῦμα πονηρὸν ἐν τῷ πάλαι· καὶ ὅπλισεν ἐν τῷ ὕδατι. τοὺς αὐτοὺς πάλαι ἐν ἐρή
μῳ αὐτοὺς καθαιρέτας ὁ κύριος ἐν τῷ τοῦ μωϋσέως φωνῇ ἐν προφήταις κς ὁ
λελόξασται. τὰ δὲ μεμαρτύρηται ἐν τῷ μωϋσεῖ δι' ὧν ἐκέλευσε λού
σασθαι, ὡς ἐμοὶ ἐν λουτρῷ ἀλλὰ δὲ μόνῳ. καὶ τὸ καθ' ἑκάστην μυστικοῦ χέ
ρνιβα τῆς τοῦ ἐρυθραίου κόλπου ἐμοὶ καὶ τῆς καταπόσεως φαρὼ καὶ τῆς ἐπὶ
παραδοξοποιΐας καταφάσεως, καὶ μόνοι πρὸς τοῦ βαπτισμάτος ἐορτῆς ὡς ἔθος
ἐστὶ αὐτῷ τὸ παλαιὸν σκότος ἀναβυρίζειν μιλενέσκαι· ἀλλὰ μικροῦ ὀπτ
χούλες καὶ ὧν ἐξῆς ἐνδυσάμενοι τοῦ εἰρμοῦ ὁμολογοῦντες τοπαεῖφ τὸ μεμιγμένον
ἀφέντες, τῆς τοῦ μετάλου κοσμικῆς θρέπται δίκαια ἀναπαύσαι. ἔχει δὲ ὧδε πως :-ζ

πδ. Α λάμ τὸ φαρμάκια ἀναπλάττω. ἐξέτασις ἰορδάνου καὶ δεκανίων. κεφαλὰς
ἐμφορευόμενοι ἀναλάττω. ὁ βασιλεὺς δὲ αὐτῶν κς ὅτε λελόξασται :-ζ

ξδ. Σκοπέλισι ἀπαειῶλες εἰς μὲν τοῦτο τὸ τοπαεῖον τοῦ πορφυρεύς ὁ λουτρῶν-
ἀλλοεία καθέσπερε. βυθὸς σκότος ὁ ἐρυθραῖος καὶ κῦμα θαλάττιον. καὶ ἀναβω
ζόμενος ἐξ ὅλους τοῦ θῦ· πονεύμενοι δὲ οἱ αὐλέπαλοι. βυθὸς καὶ λάυδα ὁ ἰορδά
νιος καὶ κῦμα πολέμιον καὶ ἀναπλαττόμενος ἐν σὺν σκότους ῥάθεσις ὀλίγα
μαρμὰ καὶ φαρμένος ἀδάμ. καὶ ἅπερ σὺν ὁ ἐν διαστῆσαι, νεκεύμενοι δὲ
καὶ πλαττόμενοι τὰς κεφαλάς, οἱ δὲ ὕδατον ἐμφωλεύουσι δεκάκις, καὶ ἅπερ ἐ
κ καὶ ἐπολιώθησαν οἱ αὐλέπαλοι. ζῶα καὶ τὰ ἀλλοεία, τοῦ πολὺ κοσμεῖν τε
δαιμόνια, καὶ ἐν δαιμόσι δὲ τοῦτο. ἐπτὰ καὶ δὲ ἐξῆς ὁ λόγος ἐμοὶ ὁμολό
γει. ἀδάμφωσι τὸ φαρμάκια ἀναπλάττω, ἐξέτασις ἰορδάνου ὁ κς. οἱ κεραμεῖς
τὰ ζῶα τὰ βέλα ἐν σκευῶν ἀναπλάττουσι, τὴν ἐξ ἑλικὴν τοῦ σκεύους αὐλεῖν, ἀπὸ
τοῦ χώματος ἔχουσι. δυοῖν δὲ τοῦ ὧν ἐς τὴν ἀνάπλασιν δεῖται. ὕδατος καὶ πυρός·
ἵνα ἐν ὕδατι μὲν τὸ χῶμα φυράσαντες καὶ ζυμώσαντες· ἐν δὲ πυρὶ τὴν ζύμωσιν στήσω
σι καὶ ζυμωπλάσαντες, οὕτω τὴν ἀνάπλασιν ἐν τῷ φαρμάκι ἐκείνῳ σκεύῃ παρέχω
σι. κἀν τοῦ αὐτοῦ ὧν τόπου καὶ ὁ μέλας τοῦ ἄμμου φυράματος κεραμεύς, ζῶα τε
θέσαι τὴν ἀδαμαίαν κεραμέαν καλανοῦσας. καὶ ἀναπλάσας αὖθις αὐτὴν διά-
φορα λαμπάδια ἄρρενα εὐδοκίας, ἀκολούθως καὶ αὖθις ὕδατος καὶ πυρὸς ἐς τὴν ἀνά
πλασιν δεῖται. καὶ ἐν πῦρ, ἐξέσαι τοῦ καὶ τὸ οἰκεῖ καμβάνῃ φύσεως· πῦρ ἐν

. Baptismus.

ὁ δὲ φησι καὶ πῦρ καλαναλίσκειν ἁμαρτίας. τὸ δ' ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ἰορδάνου λαμβάνε
ται. καὶ οὕτως εἰς ἀμφοτέρων ὁλοκληρωσιν ἡ ἀδάμ ἡμῖν ἀναπλάττει. καλῶς δὲ ἔιπεν
καὶ ὁ μακάριος ἔφραιμ εἰπών. ὅλη δὲ τῆς χειρὸς τοῦ ἰορδάνου τὴν φαρέτρα ὁ δὲ ἀδὰμ
ἀναπλάττ. καὶ οὐ τοῦτον ἀναπλάττ μόνον ὡς ἔφαμεν, ἀλλὰ ἰορδάνη. ἀλλὰ ἔλαι
κεφαλὰς δὴ τῆς ὕδατος ἐμφωλευούσας δεκαπόλεως εἰς αὐλὴ καθαίρει. καθάπερ
καὶ ὁ ναλαὼς φησί. ζῶ ζωώσει ναας τὰς κεφαλὰς δὴ δεκαπόλεως ὅτι τοῦ ὕδατος. ἵνα
δὲ ἕνος τοῦ ἰορδάνου, δεδοῦλωται ἀνερμήνευτ. ἡ δὲ ἀνάπλασις τοῦ ἀδάμ, καὶ ἡ δὴ δε
καπόλεως καθάρσεις κεφαλῆς :-ζ

Πυεῖ τῆς θεότητος αὐτῷ. σάρκα ἐλικιὰν ἀμφιεσαμένος. ἰορδάνου περιβάλλεται τὸ πτε.
νάμα. ὁ σαρκωθεὶς ἐκ παρθένου κς ὁ δὲ δεδόξασαι :-ζ

Ε ἰλαῦδα δαυιὰζ τὸ μείζεθος τῆς ζωῆς καταβάσεως ὁμολογοῦσι. δι' ἣν αὐφοῦσις καὶ ε'ς.
νοβλωσία καὶ ἡ δὴ σοιχείων ἀλλοιοῦται ἀξις τε καὶ κάλασις. καὶ οἷον, ἰλιτιά
σας πρὸς τὸ θαῦμα, ὡς τῆς ἀρρήτου καινοβλεψίας φησίν. ἡ δὲ φυσικὴ δὴ σοιχείων κάλα
σασις, ἡμῖν ἵνα ἐν ᾧ καλαλάῳ καὶ μεγαλάῳ ἐφράζ. περιβάλλει δ' ἰλαῦλιν πρῶτον
μὲν ὡς οἰκίαν ἡμῖν χιλωδοῦ δὴ σάρκι. μετὰ τοῦτο δ', ἅτε αὐλὴν ἀμφιέννυσιν. ἔξωθεν δ'
καὶ αὐλὴ περιχλανίζεται ἡ πυεῖ. ἐνδὸν παστὰς δ' μυστείῳ τοῦ σαμψὼν ἅπαν ὁρᾷ.
ὁ ἡρβασιλεὺς δὴ αἰῶνων κς πῦρ ὢν ἀϋλοῦται καὶ θεὸν. καλὰ ἡμῖν οἰκεῖ θεότητα, πρὸ
τοῦ μὲν, ἡμῖν ἵνα ἀμφιέννυται. ἡμῖν ἐλικιὰν λέγω σάρκα. μέσον δ', καὶ ὡς λυδίου λέβη
μα τὸ τοῦ ἰορδάνου περιβάλλεται νάμα. καὶ μεμιγμένη τὸ θεῖον πῦρ σὺν αὐτῷ δὰ ἡμῖν ἵνα
καλαλάῳ ζῶσαι ὡς σκῆνος λαοῦ, διὰ ἡμῖν τὴν ἀναπλάσεως ζωὴν καλάβασιν. τὸ δ' ὕδωρ
τὸ βάπτισμα δηλαδή, ἡμῖν ἀγαλάῳ ἄξιον ἀπολαμβάνει. ἡ δὲ δ' ἄτομον ἡ δὴ ἀνθρώπου
σία, μέσον τοῦ τε θεοῦ τὸ πυεῖς ἐν τοῦ ὕδατος σωτηρίαν. ἐν σκήνει δὲ ἀναχω
νουμένη τε καὶ καθαιρομένη. σκήνει δ' ἀπολουομένη καὶ ἀποπλυνομένη. τὸ
αἷμος τῆς ἁμαρτίας, πρὸς ἣν πρώτην καὶ θείαν παλιγγενεσίαν καλάσασιν :-ζ

Τοῦ ῥύπου ὁσημέρων δὴ ἀνθρ. τοῦτο καθαρτὴς σὺν ἰορδάνῃ. ὃς θελήσας ὁμοιωθῆναι ὁ ἐν πτε.
μάναις. τοὺς σὺν ᾧ σωθῆ φωλεύοντας κς ὁ δὲ δεδόξασαι :-ζ

Ὁ τοῦ ἁμαρτικοῦ πλάσεως ῥύπου ἀποκαθαίρων δε, σὺν ἰορδάνῃ σάρκα ἐν καθαιρόμε ε'ς.
νος δ' ἡμᾶς. ὃς καὶ ὁμοιωθῆναι θελήσας μὲ ὅσῳ ἢ ἀποβαλών. ἀλλ' ἀρέπτως ναὸς δε,
τοὺς σὺν ᾧ σωθῆ διὰ ἁμαρτίας καθαιρομένους φωλεύει. σημεῖον δ' ἅμα καὶ φωλεύειν λέγε ται
ὁ δε, καὶ ἀμφιθηκαίως. σημεῖον δὲ ἡμῖν ὡς ἐξ ἐαυτοῦ τὸ θεῖον ὑπόστασιν περιβαλλόμενος. δι
ὁ καὶ ὁ δαὰδ φησί. ἐβλεψάμεν ὑπὸ τῷ καὶ καθαρισθῆναι. ἐν δ' καὶ ὡς πολὺ ὑδατος δη
λομένου ζωὴν στάζων δι' οὗ πλυθῆναι καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθῆναι ὁ αὐτὸς ζωὴ λαμπο

δος· φωλέζω· ὁμοίως ἐστὶ τὸ φως τὸ ἀγγελικόν· καὶ ὅλε σὺν φωλεαῖσι βλέπουσι φωνὴ ὅτι· καὶ ἀμφότερα τὰ ὀνόματα τὸ σημαίνει καὶ ἄμα καὶ τὸ φωλιστικόν, πολλαὶ φωλεαὶ πλησιάζει· διὸ καλῶς ἐφ' ἑκκλησίας μελῳδεῖ πεπλήρωται :~ ℣ ὠδὴ γ' :~

ὁ ἑρμος· **I** ησαΐου ὁδηγοῦς τοῖς βασιλεῦσιν ἀκούσατε κς· καὶ κέρας ἀναστελεῖ αὐτοῖς ἐν χώρᾳ παρθένου ἀπὸ ἐκκλησίας· καὶ πρὸς τὸ βαπτισμα διὸ πρὸ βοήθειαν· οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ θς ἡμῶν· καὶ οὐκ ἔστιν δίκαιος πλὴν θυ κε :~

ες· **K** αὶ ταῦτ' προφήτας φησὶν ἄνωθεν, ἵνα τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν χς δηλοῖ, καὶ τὸ κέρας ἀγίαν δύναμιν δυνατὸν τοῦ κεχρισμένου βασιλέως καὶ ἱερέως ἡμῶν, σάλπιγγος δὲ ἐκκλησίας ἐστὶν ἀπὸ παρθένου μέρος· αὐτοῖς γὰρ πρὸς τὸ βάπτισμα· ἀναβαίνουσι γὰρ ἐκ τοῦ ὕδατος ἐβαπτίζοντο· τὸ δὲ ἐν ὕδατι, ἀναστῆναι σημαίνει· καὶ ἵνα δὲ τὸ ἀναβαίνω πρόσθου· τὸ δὲ βαπτίζεσθαι, καλύπτεσθαι καὶ καλύπτειν· βαπτισταὶ γὰρ οἱ λεγόμενοι· οἱ ἀναβαίνοντες ἐκ ὕδατος· καὶ ἀναφέρω τὰ κέρατα δι' ὑπακοῆς χριστιανῶν, ὧν τὸ καταβαίνειν πρὸς τὸ ὑδωρ καὶ καταδύεσθαι διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν· διὸ πρὸ βοήθειαν τῇ ἱερᾷ κωνσταντίνου ἄνακτι, οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ θς ἡμῶν :~

πν πε· **Σ** ὺ πρεσβεύσας πεῖν πλανωμένην ἀνὰς σάμεσιν· εὐφραίνου χῆ ἐκκλησία πενθάδος καὶ πνς· ἐμοὶ γὰρ δι' ἐμπύστα ἀναπεφόνται· οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ θς ἡμῶν :~

ες· **K** αὶ λαὸς ἀπὸ τῆς ὑποδοχῆς τὴν παντέλειαν ἐμπίστων δηλοῖ, πρὸς τὴν ἐξ ἐθνῶν ὅπως πρέπῃ ἐκκλησίαν· τὴν δὲ πρὸς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἄλλον· σάμεσιν δὲ ἡ καλάμη καὶ πρὸς ἡμᾶς· ἀποδημίαν χῦ, πολεμικὸν δὲ λαὸν· καὶ ἄλλην ἄνακτα θεὸν ποιεῖ· ἐὰν τὸ ἐκκλησία καὶ αὐτὴν πεποιθέναι καὶ ἐκοῦσαι ἐπὶ πολὺ μᾶλλον ἀναχωρῆσαι· καὶ πρὸς εὐφροσύνην πρέπει· λέων, πρεσβεύσας σάμεσιν ὁ θς ἐκκλησία· ἡ πεῖν πρεσβεύουσα καὶ ἀλλοιουμένη· διὰ γὰρ τὰς μυστικὰς καὶ ἀπορρήτου γεννήσεως, τοῦ ὕδατος λέγω καὶ πνς, γέννησις γὰρ ἡ βάπτισις λέγεται· καθάπερ ἐν ἀνθρώποις ἐὰν μήτρας γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνς, πολλοὶ οἱ γεγέννηνται ἐμοὶ πάντες ἢ τοῦ ἁγιωτάτου λαοί· καὶ πρόσθιοι· καὶ πίστα ἀναπεφόνται, οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ θς ἡμῶν· ἐκλιπὼν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πατρὸς τοῦ πατρικοῦ τοῦ μελῳδοῦ, ἀπ' ἐκείνης τῆς προφητικῆς τοῦ ἁγίου φωνῆς πληρούσης τὸ ἐμπύστα· ῥίζου καὶ βόσου· ἡ οὐκ ἀθύνουσα· ὅλε πολλὰ τὰ ἔθνη τῆς ἑρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐρήμου τοῦ ἄνδρα :~

πν πε· **M** εγάλη φωνὴ σὴ ἐρήμῳ βοᾷ πόλεμος χῦ, ἑτοιμάσατε ὁδοὺς καὶ ἔθνους τοῦ θυ ἡμῶν· ἐμπύστα ἀπερράσαντο· ἐμπίστα ἀναπεφόνται· οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ θς ἡμῶν :~

ες· **E** ὐθύβλου τοῦ ἁγίου λόγου τοῦ οὕτως πως λεγόμενον φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν κυ· εὐθεῖαν ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ, ὁπόταν κτίσεως, οὐ τὴν ὑπὸ δεσπότου

νου τοῦ παιδὸς τοῦ παιδίου. ἀλλ' ἁπλοῦν καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ἀπολαμβάνω. καὶ ὥδε πῶς φησιν· ὁδοῦ γὰρ πεδομένης ὁ μέλισσος· ἡ μεγάλη τοῦ λόγου φωνὴ καὶ ἐλλησθῆναι καὶ διαφθορίσιος, εἰ μὴ ἐρήμῳ βοᾷ τοῖς λαοῖς· ζῷ ἐβρωμάλε ὁδοὺς καὶ εὐθέους τοῦ θεοῦ, καὶ εὐτυχαλαγ· λυάλαγ· ζωλαθῆναι, τὸ μεγάλη φωνὴ καὶ ὁδοποιεῖν· ἀς τοῦ κύριος μεγαλοφώνας πεβαλλομένου τὸ κήρυγμα· ἀναβοᾷ δὲ καὶ βοᾶν λέξιν ἀλλοῦ ἁπλῶς λέγειν οὐ μεγαλοφωνεῖν· ἀλλ' οὐχὶ μικροφωνεῖν τὸ κήρυγμα· ἡ δὲ βοή, ὅτι τὸ μεγάλης φωνῆς παραλαμβάνεται· καὶ οἱ τοῖς ἀκεκοισοῖς σκοπουμένοις, μάλιστα δόξει τὸ πεδομενον τοῦ καὶ ἀπὸ κήρυγμα εἰς ἐρήμῳ γενόμενον· ἡ δὲ κυρία ἔρημος, οὐκ ἀνῳκοδομημένον· ἀλλ' ἁπλοῦν ἐξῶν καὶ βοᾶναν ἐστιν ἔρημος· ὁ δὲ μὴ παιδοποιῶν ἀνῳ δὲ ἀκεφαλισμένων μεγάλως βοᾶν καὶ ζηλωτῶν τοὺς οἰκοδόμας, τὰς ἐβεμασίαν τὰς ὁδοὺ μὴ μάλιστα αὐτά; ἢ γὰρ πρὸς τοῦτο ἐρουμεν· ἡ ὅλη τοῦ ῥήματος τοῦ πρὸς ἰωάννην τὸ κήρυγμα ἀπὸ κηρυσσόμενον, γέγονεν εἰς τὴν ἐρήμῳ· ἐκήρυξε γὰρ οὗτος, οὐκ εἰς τὴν ἐρήμῳ· ἀλλὰ καθάπερ καὶ ὁ μέλας χουκᾶς ἴσορᾷ, ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ ἰορδάνου· καὶ οὕτως τοῖς σκηπτρευομένοις τὰς αὐτὴν λαοῖς σκῆπτρον ἰουδᾶ καὶ ἱερουσολύμων ἐκήρυξεν· ἀπὸ τούτου τοῦ εἰς τὴν ἐρήμῳ γενέσθαι πρὸς ἰωάννην τὸ ῥῆμα τοῦ, λέγειν καθαρτικῶς καὶ τὸ κήρυγμα, εἰς τὴν ἐρήμῳ γενέσθαι. εἰσὶ δὲ τὰς ἔρημον ἐλθοι νοῆσαι τοῖς πρὸς οὓς τὸ κήρυγμα γέγονεν, ἔρημους οὔσας πάσης ἀληθοῦς ἐρεσίας καὶ θεοῦ νοητοῦ στρεούσας, ἁρμοσθῆναι οὖν οὕτως ἡ προφητεία καὶ λέξις· ὁ δὲ φωνὴ βοῶντος εἰς τὴν ἐρήμῳ :—

ᾨδὴ Ε' :—

Ἀκήκοα κύριε φωνῆς σου οὐ ἔστιν. φωνὴ βοῶντος εἰς ἐρήμῳ. ὁ δὲ ἐβεούλιας πολλοὺς οὐτε οὐδὲν ὠφελοῦν ὡς ἂν μαρμαρυσόμενος ὑφ' ὅλος γέγονεν τοῦ παιδὸς. πῶς δ' ἐβόησε. ζῇ ἐπὶ θεοῦ θεία καὶ δυνάμεως :—

ὁ ἔρημος.

Τοῦ ἐρημοῦ τῆς παιδὸς γεδαρῆς ὠδῆς ἔστιν σκῆνα ταπείνωσις. κἀκάκωσα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· ἀπ' αὐτῆς γὰρ ὠδῆς καὶ ὧν ἡσαΐου ῥημάτων. ἔλεγε· καὶ ὧν οὐτῆ δὲ ἃ βαπτιστοῦ ζωπεδούσιον πεδομένων. πρὸς δὲ τοῦτο καὶ ἀπὸ ὧν ψαλμῳδὸς ἔραινίζεται. καὶ πρὸς τοῦ δὲ καὶ πρὸ τοῦ μονογενοῦς τοῦ λόγου ἀποδημήσαντος, ὧδε φησιν· ὁ προφήτης βοᾷ τοῦ κε προσέχων· οὐ ζῷ φωνὴ βοῶντος εἰς ἐρήμῳ ἔστιν ὁδὸ τοῦ ἡσαΐου, ἀκήκοε φωνῆς θυ· οὐχὶ καθάπερ οἱ ἄλλοι ὧν προφητῶν εἰς ὕπνους καὶ εἰς ὁράματα· ἀλλ' ὅταν καὶ ἐξεστόρθησαν τοῖς ὠσὶ· ποίας δὲ φωνῆς, ἢ λόγου δὲ σάρκωσις τῆς λεγούσης οὗτός ἐστιν ὁ γόσπων ὁ ἀλαπτός· καὶ πόθεν ἀκήκοεν· ἢ ὅτε πάντων, ὅτε βαπτιζομένου τοῦ μονογενοῦς τοῦ γοῦ εἰς ὧ ἰορδάνη μαρμαρῶν αὐτῷ τὴν γόησα καὶ ἀναπλάσαι ἐσόδοκε, ἐβεούλιασε δὲ τὸ πλήθους ὧν ἰορδανῶν ἐσόδων. καθώς φησι ἐδαδ· ὁ δὲ τῆς λόξις ἐβεούλιστε κύ· ὅτι ἐσόδων πολλῶν. ἐβῆς δὲ φωνῆς τοῦ τοῦ ἀναρχου πρὸς, οὕτως

ἀκολουθεῖ· οὐδὲ παρόντος αὐτοῦ πεῖραν πίστεως καὶ ὑπακοὴν παρέσχετο ὁμοίως τῷ
ἔθνει, ὅλος γὰρ ὑπ' ἀκολουθίᾳ πνευματοφόρος, ἐβαπτίσατο βαπτιζομένῳ· ᾧ εἰς θεὸς
θεία καὶ δύναμις· οὐδὲ ὅπερ καὶ ὁ πέτρος εἶδεν ὑπὲρ ὄχλου ὑπακολούθησε· σὺ εἶ λέ-
γων ὁ χς ὁ υἱὸς τοῦ θυ· πολὺ δὲ ὁ παθὼν αὐτὸν καὶ θν θείαν ὠνόμασεν, ἢ ὀλί-
γον ὡς αὐτὸς τοῖς ῥήμασιν ἰδὲ ὁ ἀμνὸς τοῦ θυ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου: ⁊

πν
πθ P ὑπὲρ μόνου ἡλίου. ἢς ἔδειν ὀκτὼ ἐκ βοᾶ τὸ σκάλμα που τῇ φύσει· ἵνα σε ὑδατινὰ
παύσασθαι τῆς δόξης· πρὸς χαρακτῆρα ἰδίου σκάπτω· καὶ χόρτος οὐ πυείται
ὧν ὁπὸς θεόλογος· ᾧ γὰρ χς· θυ θεία καὶ δύναμις: ⁊

ρ
ες K αὐτοῦ τὸ στάσιον ὡς ἀπὸ τοῦ βαπτισοῦ πεβαλλε) ὁ μελοποιός· οὐ λόγου·
ὧν σὺ εἶ χς· ὁ κύριξ θυ πόδεσμος τὴν ἧς τὸ βαπτίσασθε βίαν ὡς τὸ εἰκὸς παρωδύσα
νος, ἵνα τὰ βοᾷ δι' ἀκολούθου μένος· καὶ τοῦ ἡλίου εἰς μέσου παραλαῶν, ἢς ἔδει-
σι πολὺ τοῦ αὐτοῦ τοῦ ἡλίου τοῦ κῦ φύσου λευκόλαβον καὶ λαμπόλαβον, καθα
ὁμένου ὑπὸ ἵνος καὶ ἀποπλωόμενον· εἰ μὴ κῦ τὶς ὧν ἐλλήνων μαίνοιθ λόγος·
ἀποζόμεθα τοῦ πτεύωμεν ἵνα ὦ κεανοῦ εσαῖς καὶ ἀποπλώ εσθαι· ἵνα κᾷ
ὦσι ὦ ἀπαύσασθαι τ' ἀνάρχου δόξης καὶ τοῦ ἀϊδίου πρὸς χαρακτῆρ ἀπαράλλα
κτε· κῦ τὸν μόνον ἐκεῖνον, τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου σκάπτω τοῦ τ' ὄλικμοσοῦ
νος ἀγαθὸν καὶ καθαρὸν τὸν ἡλίου· καὶ οὐκ σκάπτω μόνου· ἀλλὰ καὶ χόρτου καὶ
ἰεαλδες θείας φορᾶν, ᾧ πυείου τ' θεόλογος πλουτάω· σκάπτε γὰρ, μαίνεσθαι δόξω δὲ
τοῦ ἡλίου σκάπτων· ὀπτέχρᾳ· καὶ ἕλκων ὁ φλόγα δίκαιον· ἰνλαῶσα· οὐ χλευασθήσ
μαι μόνου, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκυλίκους πυρπολήσομαι: ⁊

πν
πθ Y πέφανεν σὺ σου· ἢν εἶχεν εὐλάβειαν σωσοῖς πεῖμχῶσι· ὡς γὰρ ἰῶς βάβυσε φω
νὶ σαῦλα ἀσθᾶ, εὐθὺς ἀπεσταφίλας ὄψεις· εἶδ' πῶς βλέψωτε ἑαυοῖς ἢ πῶς
χρεοφειλήσωσε· σὺ εἶ χς· ὁ θεία καὶ δύναμις: ⁊

ρ
ες É ἡ τοῦ βαπτισοῦ εἰ ἐβγ ὁ μελωδὸς πρὸς ἣν τοῦ ὀρ ὀπτιλίαν σπισάμενον καὶ οὕτω-
πως λέγουλα· καὶ ἡ τοῦ μαυσιόος χέρων εἰῶ χε καὶ δε; καὶ τὶς τ' ἀγαθὸν νόμους ὁ
χς εἰδίνωσκεν, εἰῶ· οὐδαμοῦ; ἐκεῖνος οὐ· καθαρῶς ἰδοὺσε ἀλλ' ἀπὸ ἰῶς βάβυ μό
νου φωνὶ σαῦλα αἰδαυθής, ὑπεδέχεν ἢν εἶχε πεῖ τοῦ θυ εὐλάβειαν· ἀπεσταφίλεγε
αὐλίκα λας ὄψις ὡς ἀνάξιος ὢν τοῦ θυ δεάσας· καὶ τοῦ ὧν ποδῶν ὑπὸ δικαιπεῖ
κλεβ· εἰῶ· οὐκ εἰ βάλω καὶ σὶ αἰνίξασθαι, ἀλλὰ καθαρῶς καὶ ἑαυῶσε βλέπωσι
δια ἰῶν σαρκῶσιν, πῶς ἀνυποσόλως σε βλέψω· μᾶλλον· πεὸ τοῦ βλέψαι, πῶς βλ
μὶ ὦ χρεοφειλήσωσε: ⁊

πν
πθ Y ε χῶ ἰῶν ἐμφεσνος· καὶ λοῖῶ ἡ μακάριος ἀλύχνου δ' λαβοῦσα· εἰ γὰρ βαπτὶ

ωστε καὶ λόγου ἕνεκεν. πρεσβυτέρου ὄντος. φυλάττεται δὲ ἁλλαντα δηλῶ.
καὶ ἰορδάνης οὗτος στεφεὶς. ζῶ γὰρ χῦ. τῷ θεῷ καὶ δυνάμει :—

Ε ἐν καὶ τοῦτο δηλοῦμενον εἰσελθὼν τὸ βαπτισθῆ ὁ μελωδὸς πρὸς τὸ βαπτιζόμενον καὶ αὐτοῦ λέγοντα. τὸ μὴ νυόεος ἐστὶν ἀπλώμενος πρεπόντως συλλάβαν τοῦτο. ἀν λεός νῶ καὶ λόῳ. κεκοσμημένου. καὶ δημοσίου καὶ πεφθέγ καὶ νομοθέτου. καὶ ἧς οὐκ ἀξιωμένου θεᾶς ὁμοῦ καὶ φωνῆς, οὐ θεμιτὸς ἀν καλαδύνας ἐκεῖνην ἀξίως. νῦν δ' ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀψύχων αὐτοῦ καὶ ἀναισθήτων ἐκλαβοῦσαν καλῶ εἰ. εἰ γὰρ ὁ ψυχὴ ἐμφρονα λαβὼν εἰς παρὰ τοῦ καὶ λόῳ κεκοσμημένος, οὐχ ὑποσαλοῦ τὸ ἀξίωμα τῶν δρόλως, ἀλλὰ πλειῶ βαπτίσαιτε; φωνὴ οἷον, καὶ αὐτὰ λαβοῦσα τὰ ἄψυχα, καλῶρη θυσίαν δηλαδὴ. τὸ τοῦ νόμου ὁ εἰς, ὅλου καπνιζομένου. καὶ ἐφεύρεμένου τῇ ἐφόδῳ τοῦ. φεύγουσα δ' ἀπὸ τοῦ φόβου τοῦ καὶ τὸν οἰκουμένην εἰσαπανισαμένη καὶ δηλῶ καιρουμένη ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα. ὡς ἴδιος εἶναι κἀδεξιοῦ, καὶ ἴδιος ἐξουσιάζων. καὶ πολὺ πρὸ εἰκόνων, οὗτοι ὁ πρὲ οὐ ἐστὶ καλῶ ἰορδάνης. ἀναχαλίζων τὸ ῥεῦμα. καὶ εἰς τὸ ὑπίσω κῦ χαλασθῆναι στρεφόμενος. ἡ θάλασσα- γὰρ φησὶν εἶδε καὶ ἔφυγεν. ὁ ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω. ἀπὸ προσώπου κῦ ὁ θεὸς ἐρχεται :—

ᾠδὴ Ε :—

Ι ησοῦς ὁ ζωὴς ἀρχηγός. λέλαι τὸ καλὰ κριμα ἦκεν. ἀδὰμ τὸ πρωτόπλαστου. καθαρσίων δ'. ὡς ἐξ μὴ λεόμενος. ᾧ πεσοῦσα καθαίρεται σὺν ᾧ ἰορδάνῃ. σὺν ᾧ ἦν ἐμφανῆ κλῶνας. ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν εἰρήνην χαρίζεται :— ♣ ὁ ἑρμός.

Ο παρὼν ἑρμὸς χαρὰν ὁ ζῶντας ἀπὸ τοῦ ἀποστολικοῦ ῥημάτων ζωὰ παρέχεται. αὐτὸ γὰρ τοῦτο πρόσωπον τὸ, ἰησοῦς ὁ ζωὴς ἀρχηγός, ἀποστολικὸν ἐστιν. ὅταν γὰρ πρωτότοκον αὐτοῦ κἀνεκρῶν ὁ ἀπόστολος λέγει, καὶ ἀπαρχὴν τῶν κεκοιμημένων, τὸ ἄλλο, ἡ ἀρχηγοῦ- ζωὴς αὐτοῦ ὀνομάζει. ὁμοίως καὶ ὅταν λέγῃ. ὅτε καθάπερ σὺν ᾧ ἀδὰμ ἀπεθάνομεν, οὕτως σὺν ᾧ χῷ ζῳοποιοῦμεν. ἐκεῖ δ' καὶ σὺν τῇ πρὸς κολασσαεῖς ὅταν λέγῃ. ἡ ζωὴ ἡμῶν κεκρυμμένη ἐστὶν ᾧ χῷ. ὅταν οὖν ὁ χῦ φανερωθῇ ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε. ὅταν οὖν ταῦτα ὁ ἀπόστολος λέγῃ, τὸ ἄλλο ἡ ἀρχηγοῦ ζωὴς αὐτοῦ ὀνομάζει τοῦ χῦ. ἀκολούθως οὖν αὐτῷ φησι καὶ ὁ μελωδός. ὅτε ὁ ζωὴρ μὲ καλῶς ἵς, ἡ κλῆσις φιλανθρωπίαν τοῦ τοῦ ἀδὰμ καλὰ χρῖσμα λέγει. ἤτοι, τοῦ θανάτου. οὐ σκῆνος διὰ τὴν παράβασιν καλεκεύνου. διαῦτα γὰρ ἦς ἁμαρτίας τὰ ὀπτήσιμα. καθάφησι καὶ ὁ μέγας ἀπόστολος. διὰ δ' ὀλιγώνια παρακλήσεως, θάνατος. διὰ καὶ ὡς εἶπε τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ζωῆς ἥκειν καλαλέγει τὸ τοῦ θανάτου καλάκεισμα. καθάπερ γὰρ τὸ κόκκος σήραος σὺν τοῦ φωτός. τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἡμέρας ἤλιος ἀναλάλαντος λύεται, οὕτω καὶ ὁ θά

ναδος στέρησις οὐ τῆς ζωῆς, οὐδὲ γὰρ χαλοῦ τὴν ζωὴν ὅτι δι' αὐτὸν παύεται· καθάρσεως δὲ διὰ λόμενος, καὶ ἡς ἦρξε καθάρας ᾗ καθαίρεσθαι, ὅμως χάριν οὐ πεσοῦσας ἐς τὸ μέλλον τὰ ἁμαρτίας ἀδάμας καὶ μολυνθείσας, καθαίρεται ἐν ᾧ ἰορδάνῃ· ἐν ᾧ ἰορδάνῃ τὴν μετάνοιαν καὶ τὸ ἀνάρχου πρὸς ἔρχεσθαι πελθεῖν· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀποσολικοῦ τὸ ῥητοῦ· ἀπὸ τῆς πρὸς ἐφεσίους ἐπιστολῆς ἐλαμεμφίου· ἐν ᾗ ὃ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἐν ἑαυτῷ εἷς· ἀποκλείσας τὴν ἔρχεσθαι αὐτὴν ᾗ, δηλαδὴ ᾧ στρῷ· ἀπορῶ δὲ ἄξιον ἐνθένδε· πῶς τοῦ ἀποστόλου ἐπιτρέπος ἀποκλείσθηναι τὴν ἔρχεσθαι ἐν ᾧ στρῷ, ὁ μελωδὸς ἐν ᾧ ἰορδάνῃ, καὶ τὴν ἀποκλείσθηναι κέλευε· καὶ οὐκ ἐν ᾧ στρῷ· πρὸς δὲ ταῦτην τὴν ἀπορίαν, οὕτως ἀπαντητέον· ἡ ἔρχεσθαι μετὰ μετὰ καὶ θεῦ, διὰ πάσης τῆς χῆς οἰκουμένης ἐλεύθη· ἐ οὐκ ἐν ᾧ δὲ ᾧ μέρῃ ταύτης ἡ ᾧδε· ἀλλ' ὅλῃ τῇ σαρκί, καὶ ὅλῃ ψυχῇ καὶ ἀλλὰ τῷ θεωνοίενοῦς ὁ πρ· καὶ ἀλλαχοῦ εἰσιν οὕτω τῆς πρὸς θν ἡμᾶν ἔρχεσθαι καὶ φάλμη αὐτὴ· καὶ θεοπλάσιον· καὶ ἡ πρὸς αὐτοῦν φυτῆ· καὶ ἡ σκήνη ἐπάνοδος· καὶ ὁ ἰορδάνης· καὶ τὸ ὄρος θν πρασουθ· καὶ τὸ ἔδεσθ ὄρος θν μελαμορφώσεως· καὶ ὁ ἥς καὶ ὁ θάναθος· καὶ ὅσα ἄλλα εἰλεθεοπρεπῶς ἐδέχεσθαι, δὲ αὐθρώπου πρεπῶς ἐπαθεῖν ὁ ἐμὸς δεσπότης χς· καὶ κῆ τῷ ἀπλουσέσθαι λέου, σὺν ἅπασα ἡ ἀποσταλεία· εἰσέλθης καὶ φιλοθέου ἐθέλησον πιθῦ καὶ μεθ' ἡμῶν λοίπερας θνανοῦ, τοῦτο φαμέν· ὅλη τὸ βάπτισμα τοῦτος καὶ ὁ ἐαυτοῦ θάνατος, δύο εἶναι δοκοῦσιν· ἐν ᾧ τῇ ἀλλ' ἁγία εἶσι καὶ μάρτυρα παράσχοι τὰ ἀποστόλου, λέγοντα· ὅτι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ χῦ ἐβαπτίσθητε· ἔοικε γὰρ ἡ εἰς κολυμβήθρα ᾧ τάφῳ· τὸ δ' ὕδωρ, τῇ ἁλίᾳ ζιν δύσει καὶ τῇ καθαρᾷ σκήνῃ καὶ ὑδατ· ὁ δὲ καλάθυσις, τῇ ταφῇ καὶ τῇ ἀνασάσει πάλιν, ἡ σκήνη ἀνάδυσις· ἐπιλοιπὸν ἀναλοῖεῖ τὸ βάπτισμα τοῦ κῦ ὁ σκήνου θάνατος, ἀναλοῦσι πάντως καὶ ὅσῳ καὶ ὁ ἰορδάνης· καθάπερ γὰρ ἐν ᾧ στρῷ ἀπέθανεν, οὕτως ἀμέλει ἐν ᾧ ἰορδάνῃ ἐβαπτίσθη πρόδηλον· οὐδὲ οὐδεμία ὑπόστασις ἁμαρτία καὶ ἐν ἰορδάνῃ καὶ ἐν στρῷ τὴν ἔρχεσθαι ἀποκλείναν λέωμεν τοῦτο οὐδὲς ἰορδάνου τε καὶ σεοῦ· ταύτην δὲ τὴν ἔρχεσθαι νοήσειεν δικαίως καὶ δεήσουλα τοῖς ὕδασιν ἐμφωλεύουλα· ἐξ ἧς μίσεως τοῦ ἀρχαίου σκήνου δεήσεως ἡμᾶς ἀποστερήσαι τοῦ θυ καὶ τοῦ σκηνοποιήσαι· πεῖσον δεήσεως καὶ τοῦ διαθοίσεως λείψει ζωοποιήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ δεήσεως ἐνθοῖς ὕδασιν· ὅλη δὲ ἔρχεται καλεῖται ὁ δεήσεων, δῆλον ἀπὸ τοῦ τῆς γενέσεως βιβλίου· ἐν ᾧ φησιν ἔρχεσθαι ἀναμέσον θυ, ἐλῆς γυναικός· ἀλλ' ὅταν ἴδεν ἐλέγχῃς· ὁ δὲ τῆς ζωῆς φησιν ἀρχηγὸς τὸ καθάρσιον λέγει καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀδάμ βαπτισθῆς ἐ

πα.

λῦ

ἐπαλῦ.

τὴν ἔρημον Κλάνας εἰς Ἰορδάνη, ἐ περιχωρον παῦλα νοῶ εἰρήνην χαρίζεται. ἔστι δὲ καὶ οὗτος τρόπος τοῦ ἀποστολικοῦ. ἀπὸ τῆς πρὸς θεσσαλονικεῖς πιστοὺς ὑπισχνεῖς. λέγω γὰρ ὅτι. ἐ ἡ εἰρήνη οὖν θυ ἡ ἐπιτρέχουσα παῦλα νοῶ, φεύγωμεν ἀπὸ ὑμῶν. ἵνα δὲ αὐτὴν ὁ μιγοποιος, ἄμα μένῃ, ἵνα καὶ τοῦ παῦλα εἰρήνου διάδυ ἀποστολικῶς ἐλθῃ σωτήριον. ἄμα δὲ ἵνα καὶ τὴν ὠδὴν ἴνωσιν λεγόμενον. ὅλη πεπληρωται. καὶ λύσας ἀπὸ σωμάτων ἑαυτοῦ. ὅλε τοῦ καίου τοῦ χεῖρας. κε ὁ θς ἐμῶν τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν. εὐφωνᾶς δὲ ἀλαλαγμὸν εἰπὼν τὸ ἔρημος χω, τοῦ αὐτοῦ καὶ εἰρηνοδόκην ὠνόμασε· ὥστε πρόζωοδόκου ἐστὶ τὸ καλαλεῖν τὸν σάναβον, οὕτως καὶ εἰρηνοδόκου τὸ ἀποκλεῖσθαι τὴν ἔρημον :-ζ

Σωμὴ δούλων ἀπείρων λαῶν. ἔνω ἰωάννου βαπτιστῆναι. αὐτὸς ἐν μέσῳ ἐστὶ. πεσεφώνησε δὲ τῆς παρουσίας ἐδήλωσεν. ἀπαθὲς τὴν ὀρτὴν ὑμῶν σὰκλίναι τὴν μέλλουσαν. καρποὺς ἀξίους χω σὰκλείσε. παρὼν γὰρ νῶν εἰρήνην χαρίζεται :-ζ

πν τε.

Α ὑμὴν τ εὐαγγελικὴν ῥῆσιν μελοποιήσας ὁ θεὸς κοσμᾶς τὴν χέρουσαν ἰδὼν πολλοὺς δὲ φαρισαίων καὶ σαδδουκαίων ὁ ἰωάννης ἐρχομένους ὅπως τὸ βαπτισμα αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς. γεννήματα ἐχιδνῶν. τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς· ποιήσατε καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, εἶτα δὲ κἀκεῖνην τὴν, ἤτις γὰρ ἡ βασιλεία δὲ οὐρανῶν, τὸ παρὸν σὰλεθεῖν τοπάζειον· οὕτω χέρων. ζωμὴ δούλων ἀπείρων λαῶν, καὶ πῶς γὰρ οὐ κέμελλον εἶναι ἀπαρεῖ. ἐτοίμασε ἱερόβλυσμα παῦλα καὶ πᾶσα ἡ ἰουδαία καὶ ἡ τοῦ ἰορδάνου περίχωρος ἐξεπορεύετο πρὸς τὸν ἰωάννην δὲ, αὐτὸς δὲ μέσις τοῦτοις ἀζέσεως ἔστι βαπτιστὴς. καὶ τοῖς παρούσιν ἰουδαίοις ἐξ ὧν οὐ τὸ βάπτισμα πεσεφώνησε. γεννήματα ἐχιδνῶν. δὲ πεφεύξεσθαι ἐκείνων πρὸν ἀπόλουσι. ἀπαθὲς καὶ ἐξ ἀπάντων. τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν τὴν ὀρτὴν ἀποδεῖναι τὴν μέλλουσαν, διὰ τοῦ προσελθεῖν τὸ βαπτίσματι· πλὴν, ἀλλὰ γὰρ καὶ καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας σὰλεθεῖν. οὐ γὰρ ἀρκεῖ τὸ βαπτισθῆναι μόνον ἀλλὰ τὸ σωθῆναι. εἰ μὲ διάλαλον ἀρεῖν σαρεστὸν τοῖς ἐξ ἐμοῦ. ὃς παρὼν ἄρτι καὶ σωματικῶς ἡμῖν ὁμιλῶν, εἰρήνην χαρίζεται. καὶ δι οὐδαμοῦ φανεὶς ὁ πεδαγωγὸς σὺν ἑαυτοῦ χαρίζεται λέγων. ὅλε παρεστὶ χε. ἀλλ ὅλαν λέγει ἤτοι ἡ βασιλεία δὲ οὐρανῶν, τὸ ἀλλεγόρ. ὅλε ἤτοι ἀντὶ ὁ χε. βασιλεία γὰρ δὲ οὐρανῶν πολλαχῶς λέγεται καὶ ἄλλαχῶς καλεῖται πλὴν τεαφῆ. κυριακὴ δὲ καὶ ἀρμονικὴ ἀντὶ ὁμονοούσης ὀνομάζεται. ὡς ὅλαν λέγει ἡ βασιλεία δὲ οὐρανῶν σὺν ἡμῖν ἐστὶ. καὶ πάλιν ὁμοιωθὴ ἡ βασιλεία δὲ οὐρανῶν ἀνθρώπῳ σπείροντι. ὁμοίως δὲ καὶ ὅλαν λέγει. ἰδὲ ὁ ἀμνὸς τοῦ θυ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. τὸ ἄλλο λέγει, ἤτοι ὅλη πάρεστι χε σὺν δόξης τοῦ κόσμου λυθούσης :-ζ

ξς.

πν
τε.

Γεωργὸς ὁ θεὸς δημιουργός· μέλος ἐστὶ κοσμικὸς ὡς εἷς ἀπάντων· καρδίας ἐμβαλεύει· καθαρὸν ὂν πάντων χαίρει καθαροῖς· ἵνα παντόφως δίδηται· ἵνα ἀκαρπίαν φλέγων· εὐκαρποῦσιν αἰώνιον ζωὴν χαρίζηται :–

Κατὰ τὸν τῶν ἀτελιτῶν ἐλιφθρημάτων ᾠδὴ μελῳδεῖ· ὧν χεῖλη ἀνοσίως πείχου· ὁ δὲ αὐτὸς ὑμνᾷ βαπτιστὴν σὺν πνεύματι καὶ πυρί· οὐ θέλων σὺν ἁγίῳ χαίρει αὐτοῦ· καὶ ζωνάζει τὸν ὄχλον ἵνα ἀποδύσηται αὐτοῦ· ὃ δὲ ἀλγεῖ καὶ καινοῦται πρὸς μετάνοιαν· ἀλλὰ γὰρ ταῦτα τὰ ῥήματα μικροῦ ἐπαλλάξας θυμὸς σκληρὰ· ὁ δὲ ἱκετηρίας φιλάνθρωπος λέγων γεωργὸς καὶ δημιουργός· δημιουργὸς μέν, ὡς πλάσας καὶ ποιήσας· γεωργὸς δέ, ὡς κτίσας καὶ ἀπαρτίσας ἕν ἑκάστου πράξεων, καὶ ἓν καρπὸν ἑκάστης ψυχῆς· ἢ καὶ ὡς αὐτὸς ἰδίαν καρδίαν σπείρας ἓν ἀρετὴν παρεχόμενος· σπόρος – οὗτος ὡς εἷς ἓν ἀπάντων ἐστὼς σὺν ᾧ ἱορδάνῃ, ὅλως κτίσιν ἵνα αὐτοῦ δεδήλωκε· ἵνα ἓν παρεσόντων ἀποπλύσῃ καρδίας· ἀνὸς μὲν γὰρ εἰς πόθον ποιεῖ, δὲ εἰς καρδίαν· καὶ θέλει καθαρίσαι χαίρει καθαιρόμενος πλέον· ἤτοι τὸν διακεκριμένον λόγον καὶ θέλει καθαρίσαι χαίρει καθαιρόμενος πλέον· ἤτοι τὸν διακεκριμένον λόγον καὶ θέλει καθαρίσαι μελαχαίρει καθαιρόμενος· σὺν θυμῷ ἐστὶν ἵνα τὸν κόσμον παντὸς ἀλωνᾷ ἤδη αὐτὸν τὸν κόσμον διαφθείρῃ καὶ διαχωρίζῃ· καὶ εἰς δύο μοῖρας ἵνα ἀλωνᾷ ἵνα τὴν μὲν σῖτον, πᾶσαν, ἀγνεύσῃ καὶ σῖτον· ἵνα δὲ ἀχυρώσῃ καὶ ἄκαρπον ἀμαρτίαν, ἀχυρώδης δὲ διὰ καὶ ὡς ἡ ἁμαρτία καλεῖται, ὡς κοῦφα καὶ σύριγγος καὶ βίος ἀχρόοις διαμένοντος θεοφιλεστέρου· πυρὶ ἀσβέστῳ φλέγῃ διαπαντὸς πέρας· βίος δὲ εὐκαρποῦσι, ἵνα ἀρετὴν, καὶ κόκκῳ σίτου καθαρᾷ καὶ βαρεῖ· εἰς ἀρτοπλάστου σπουδῇ παρασκευαζομένοις, ἵνα αἰώνιον πλὴρ ἀποδύσῃς ἀποδύσηται χαρίζεται :– ✠ ᾠδὴ ε.

✠ ὁ εἱρμὸς.

Ἡ φωνὴ τοῦ λόγου ὁ λύχνος τοῦ φωτός· ὁ ἑωσφόρος ὁ τοῦ ἡλίου πρόδρομος· σὺν πνεύματι· μελανοῦται πᾶσι βοᾷ βίος λαοῖς· καὶ πρόκαθαιρεῖται· ἰδοὺ γὰρ πάρεστι χς· σὺν φωτὶ τὸν κόσμον λυτρούμενος :–

ε.

Τὸ μέτρον τῆς τοῦ βαπτιστοῦ πρὸς τὸν βαπτιζόμενον ἵν᾽ οἰκείως ὁ μελῳδὸς ἐπεκφήνας βουλόμενος, πολλὰ ἔχων εἰπεῖν σὺν τοῦ ἀτελοῦς καὶ δυσπειθοῦς καὶ τοῦ σκληροῦ ἰουδαίου στρήνος, ὁ δὲ, πιστὸς μένος ἐπαῤῥῆσαι σὺν δυσὶ τισὶν ἐκδικῶν λύραις κατασεῖσαι, διὰ ἐκδύσεως μελῳδίαν ἢ παραδιδόμενον ἢ αἰνιγμάτων ἢ ὡς ἁπλῶς αὐτοῖς καλεῖν, ἵνα παράδεσιν ποιήσῃ· καὶ οὕτω φησὶν· ἡ φωνὴ τοῦ λόγου ὁ λύχνος τοῦ φωτός· ὁ τοῦ ἡλίου πρόδρομος ὁ ἑωσφόρος· ἡ φωνὴ, πᾶσα μελῳδεῖ· ἵνα μελῳδεῖται· ὅλως τοῦ λόγου, βίος φωνηέντων ὀρθόνοις τοῦ ἀνθρώπου ἐκπίπτον· καὶ οὐ λως φθέγγεται ἀεὶ ἐ πιπεπόμενον· καὶ ἐκεῖ αὐτὴ πρὸ τοῦ ἐν ὑπολεῖπῃ, οὐκ ἀν ὁ λόγος οὐδὲ ἐξοίκια

τῶν ἀναλύσης πορεύθη. σήμερόν ἐστι καὶ τοῦ φωτὸς ὁ λύχνος. σὺ γὰρ ὁ λύχνος μου εἶ κύριε, ὁ φωτίζων τὸ σκότος μου, οὕτω καὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἀπορουμένου, οὕτω καὶ τοῦ ἥλι

οὖν ἀπορῆν. καὶ δὲ γὰρ ἂν ἐξῆναι μοι τὴν πεῖραν λαμβάνειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπὸ εἰδέναι. οὐχ αὐτὸς ἱκανὸς εἶναι λέγει, λύσαι δ' ἐκ τοῦ ἰσάλλα τὸν ἐποδήματος. ἀλλὰ δὴ τὴν σωματικὴν καὶ ζωώδη ἀλλοίωσιν τοῦ προσλαβόντος καὶ τοῦ προσλήμματος, ἐ τοῦτ' ἐστὶ ἀπὸ τοῦ θεολόγου λέγει, ἐκνοῦ βυρτίζειν ἐμελωδεῖ. ἡ καὶ ἐτέρου τι σκέλους ὑπὸ ῥημάτων ἀνακαθαίρειν θεώρημα. ὥσπερ τοῖς φιλοκοσμοῦσιν οὐφαίνειν ἔοικε. οἱ δεῖ ὡς εἰδέναι τὸν λόγον τὴν προσληφθεῖσαν ἐμωλογένη σάρκα, καὶ χεῖρα καὶ αὐτὴν τὴν ἀναλόγειαν, ζωὴν ἔχειν ἐμὲ σὺν τὴν θεότητι χαρίσου. εἶτα ὀπτάνει πρὸς τοὺς ὄχλους ἀναβλέψας τοῖς πεινῶσι ὀπταναπαυόμενος κόλποις, ὧν οὐκ ἔξεστι καὶ ταῦτα ὀπτάνειν, ἀποδύεσθαι τὸ φεῦ τὸ κόσμου ἐρεσχελίας, τὴν σάρκα τὴν ἀ ἥν ἔχουν. καὶ οἶον ἡ ἄλγος ἀποσκυβάλασθαι. ἐκκαθᾶραι δ' ἐμὲ δόκησιν ἐμὲ ἰλιγγιῶν τὴν φλυαρίαν. κακῶς ἐκδύο τὸ δαβὶ εἰκὸν σκλαυβάνοντες, βλέπον. ἐν ἐμὲ ἡλίῳ ἐκθλιόσκουσιν ἀν ἐν. καὶ οὕτω τὸν ἐνῆ τὴν θεότητα πρὸς τὸν ἐποποῖον χαρὸν ἀναδεικνύειν, καὶ σὺν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ τὰς μελαλαούσας καθίζειν. τοῦτο οἱ συκοφάνται, οἱ πεῖραν θείαν ἀπαιδεύει. ὁ δ' θεανθρωπότατος μελωδὸς διὰ τῆς προμικῆς ῥάβδου τῆς μὴ τὸν ἰσάλλα χυσίου τοῦ ἐποδήματος τοῦ χῦ. ἀλυθεῖν ἐμὲ χέλει καὶ ἀδιάστασον εἰς αὐλὰς τὴν καθ' ὑπόστασιν τὴν ἐν ᾧ σὲι δύο φύσεων ἕνωσιν. μὴ γὰρ τοῦ θεανθρώπου προσλήμματος, καὶ ἀνελήλυθε καὶ ᾧ πεῖ ζωοδεικάζ. ἐκκλελεῦσθαι κεῖναι τὴν οἰκουμένην ὁ κς. ἵνα τοῦτο ὁ μελωδὸς διδάσκ. ἐ πολὺ πρὸ τοῦτο ὁ προφήτης. τοὺς λίγειν εἰς ἡμᾶς σκληραυλῆς πλάνης χυσοῦς: ζ

πν τεῦ. Ἐν πνεῖ βαπτίζ ἡμᾶς ἁγίῳ χς τοὺς ἀπὸ δουῶσας. καὶ μὴ δὲ φεύγουῶσας αὐτόν. ἐν πνὶ δ' καινοποιᾷ κ' ἐδάβος χάειλι. τοὺς ὀπτιζωμένους αὐτοῦ προφήτης. δὲν πλημμελημάτων χυβόμενος: ζ

ξζ. Τῆς εὐαγγελικῆς ῥάβδου τῆς χέλουσης αὐτὸς ἡμᾶς. βαπτίσαι ἐν πνὶ ἁγίῳ καὶ πνεῖ, ἑρμηνεύειν οὐδέτι τοῦτο τὸ θεοπάσιον. διδάσκ. γὰρ λίγες ἐν οἱ ἐν πνὶ πρέα τοῦ χῦ βαπτισθέντες. λίγες δ' οἱ ἐν πνεῖ. καὶ ποῖον τοῦτο τὸ πῦρ ἑρμηνεύ. ὅλε τὸ λίγειν ὅτι καὶ ἀσβεστον. καὶ οὐ λωφητόν. ὅλε τοὺς ἐν ἀπάσης ἐν ἁγίᾳ κυρίευσι καὶ μὴ ὀμβῆν τὴν φεγνοῶσας αὐτόν, ἐν δ' πελευσίᾳ πνεῖ βαπτίζ. ἡ δι καὶ βαπτίζ καὶ ἐμπορεῖ ὁ χς. τοὺς δ' ὀπτιζούσας τὴν αὐτοῦ θεότητα, ἀνακαθαίζ καὶ ἀναπλάττ ἐν ἁγίᾳ αὐτοῦ πνὶ καὶ τοῦτ' κολυμβήθρας ὕδατος. ἢ ἐαυτοῦ χάειλι δὲν πλημμελημάτων χυβόμενος. ὁ βαπτισμάτων καινὸς ἐπεξαλλαγῆς. ὁ αὐτὸς ἐν ἅμα ἵνα βαπτίζ ἐς. πλὴν ἀλλὰ τοῦτ', καὶ βαπτισμοῦ καὶ ἀποκλύσεως πίφυκε βάπτισμα. θῦ, σείας καὶ ἀνακαθαίσεως. ἀπορήσει δ' ἄλλος πῶς δὲν δεῦτο βαπτισμάτων τοῦτον, τοῦτε διὰ τοῦ λίγειν

πν α.

λαίου πνεός. καὶ ὃν οὐ δ' ἦς ἀναξιννάδως πνὶ οὐκ ἦδη παεύλων. ἀλλά κ' ὃν μέλλου
λα αἰδλα ζητιζομένων. καὶ μάλιστα ὃν σὺν λέῶ δὴ ὃν διά πνεός καὶ παρά φ' εὐαγέλι
ς, κ' ὃν μέλλουσα χρόνου ἀπο λαφθήναι. αὐδς γὰρ φησι βαπτίσει ὑμᾶς ἐν πνί ἁγίῳ
καὶ πυρί. εὖ λαύδα ὁ μεγαλωδὸς ὡς σύνεσθε καὶ γενόμενα αὐτὰ ἐξελάβεθ. λέῶν σὺν πνεί
βαπτίζ' Ἰησελαίῳ χς, ὃς ἀπέδοσῶ λας καὶ μὴ δεῖν φεονοσῶ λας αὐδ'. σὺν πνί ϛ' καὶ νο
ποιεῖ ὃς αὐδ' ὀπτιγνώσκου λας. λὴν δ' ἀπο εἶαν λαύλην ἐαυτὸν λαλα παραμυθόμεθα. ζητῆ χ'.
γὰρ ἀδελέλαι ζῶν λαλέῶν ὁ πόδεσμος. ὁ πο φιλῶν ἀ παύλων χορυφαίολαβς. ὃς δ' πεφί
λαις ὡς σύνεσθε δεῶν ζαι τὰ μέλλου λα, ἢ καινοῦ εἰ λὴ σὺν Ἰελεωλαίῳ πνεί πεσδο κου
μένων δὲ ἁμαρτωλῶν καὶ βαπτίσει ὡς σύνεσθαι ἢ δι ὁρᾷ, καὶ λέῖ ὁ πόδεσμος. καὶ ἄλλος
γὰρ πο φήλις δὲ δ' πῦρ δὲ ὁ λεθείου βαπτίσει δ' μί πω παεύ ἀλλά πεσδο κού
μενον, οὐ χοῦν ὡς σύνεσός ἐῶρα καὶ ἐνεργούμενον. ἀλλ' ἢ δὴ που καὶ ὡς σύνεργὸν ἡμῖν καὶ
φδᾶσαι γενέσθαι. ἐπεὶ ἐσω γὰρ φησι ἕως οὗ ἦσθοι ἐλεύσ ται. καὶ βίβλοι ἀνεῴχθη σαν. καὶ
παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο. καὶ πο δὼν πνεός εἶχεν ὑπὸ δὺς πόδας αὐδ' :· ζ

Νέους εὐσεβεῖς καμίνῳ πνεός πο δεμιλόσαν τας. λαον εἰς ὃν πῦρ δεῖδυ ἀβλαβεῖς ϟ ὃ δ' ζ. ὁ ἑρμεύς.
, ἀνεφύλαξε. καὶ λάου ἀπέλθου ζῶν καὶ λαβάσης. ὅθεν σὺν φλοῖ δεσπζόμενοι εὐχαείσως ἀ
, νέμελπον. ὑπερύμνηλε ὁ ὢν πρῶν κς. καὶ δς εὐλογῆδς εἶ :· ζ

Εὐλαύδα αὐδ' τὰ ῥήματα ἧς ἐδόξους ὡδῆς μελοποιὸ ὁ μείλας κοσκᾶς, μικεὺ ὑπαλλά- ἑρμεύς.
ξας δὲς εὐσεβὲς ζεῖς νέους λέῶν. ἐκάνους ἢ καμίνῳ πεδεμιλόσαν τας δὲς πνεός, καὶ
δι πειθοῦ εἶν δόξ' δ' πνεός· ὁ γὰρ εἰ πνῶ καύσου, ἦδη καὶ πῦρ ἐνίσχυδ'. δ' ϗ, οὐ χοῦλως
ἔχῃ· ἀλλά καύσους λέῖσθαι καὶ αὐδ' δ' καμίνου ᾗ μα πεσοκῶλας καὶ ὡς οὖλος εἰ πνῶ
καυσοῦδᾶς πειῦρωθῆ καὶ ὀσφωθῆ κ' ὢν μί πω πῦρ εἰς λαύλην ἐμβεβλῆαι. ὡς πρὸς
φείαρ λέῶς, ἢν σὺν χάλαῖ φρεάδς ὀρυζῆ καὶ οἰκοδομῆ, κ' ὢν μί πω ὕδωρ σὺν αὐλῷ ἀ-
ναρραλῆ ὀπτιβλύζῃ· λέῖαι δ' οὖν καθάπερ εἴ πομεν καύσους, καὶ αὐδ' δ' καμινιαῖον χάλα-
σθαι ϗ καὶ δ' πῦρ ὑποδέξῃαι καὶ ἀναφθῆ καὶ παφλάσῃ καὶ λά δ' καμίνου σὺν δέξῃαι δ'
ὠμοῖα, οὐκαμινος μένου. ἀλλά καὶ μᾶλα πεναδικὸς καύσους πνεός ὀνομάζεῖαι. ὅτου-
νεκὶ καὶ ὁ δὺ ναβουχοδονόσωρ ἔλεῖε κύριε. ὡς ἢ μὶ πεσοκωῖσε δὲ ἢ εἰκόνι δὺ βασιλέ
ως ἐμβληθῆσε δε δὲς δὴν καύσουν δὺ πνεός δὴν καυσομένην, δὺς εὐσεβῆς σὰν νέους κα
θάπερ εἶπον ἢ καμίνῳ πεδεμιλόσαν τας δὺ πνεός δ' πᾶν δ' ἦδέ δυδιαυσεῖσθ
ἢ δι ἐμμελῶς καὶ ἡδέως κ' δὲς ζῴοεῖας ἀζωῶ, ἀβλαβῆς ἀνεφύλαξε. καὶ οὐδ' πᾶν
μόνον σάθνο, ἀλλά πολὺ πεδ' δύδυ καὶ ἡ δὺ ἦδου ἀπέλου ζῶν καὶ λαβάσης. δηλαδὴ δὺ
μονογενοῦς· ὃς δὴς πεῖκῆς μελάλας βουλῆς ἀπέλος ὀνομάζεῖαι. ὅθεν καὶ σὺν φλοῖ δεσπ
ζόμενοι εὐχαείσως ἀνέμελπον. ὑπερύμνηλε ὁ ὢν πρῶν κς. ἐδς δ' λαλογῆδς εἶ :· ζ

πγ
τε.

Ὡς ὑπὸ Ἰωάννου ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ἐβαπτίσθη καὶ ἁγιάσματι παρείσατο ἑαυτόν. ἐν Ἰορδάνῃ αἱ δυνάμεις τοῦ ἁγίου πνεύματος. τὸ ἔλαιον τοῦ μύρου καὶ τὸ βάπτισμα. ὅπως ὁ κύριος ἡμῶν ὑπέρογκον δῶρον ὕδατι ὑπόσασιν. ἐν τῷ ὕδατι σωματοφόρος ἔσχεν. ὁ δι᾽ ὃν πάντων ἡμῶν :-ζ

ιε΄
ις΄.

Καθάπερ αἱ ὑπὸ τοὺς βασιλείους βασιλέας λάξις καὶ πᾶν τὸ πορφυροειδὲς καὶ ὑπέρογκον. οὐκ ἐν τοῖς ἀνακλίσεσι κοίταις ἐστὶν τοῦ βασιλέα ἀλλὰ τοῦ λεγομένου θεοῦ καθεζόμενον. καὶ ἡνίκα ἐπέλαμψεν ἐκείνου τὸν ἄμπτόμενον. ἀλλὰ καὶ ἐν καλύβῃ τοῦτον εὑρεῖν ὑποδύεται διάλυμα ἔχειν, ἢ θείου ἀλλὰ χωνείαν ἐστὶ λεπτοῦ ἐλλοχοῦσα. ἢ ὄμβρου καθαφεσάν ἐξόδιον σκηνοῦσα. οὐ διὰ τὴν εὐλέγειαν τῆς καλύβης, ἀλλὰ διὰ τοῦτον τὸν λεπτὸν. ἀλλὰ διὰ τὸ σκήνωμα ἡμῶν καὶ τὸ ὅλος οὕτως ἐν τῇ καλύβῃ αὐτῇ παρεσθαι, καθάπερ καὶ ἐν ἀνακλίσει. καὶ οὐκ ἀλλάσσει τοῦ βασιλέα τοῦ καθαλύματος ἡ εὐλέλεια. ἀλλὰ μᾶλλον ἐκείνου διὰ τῆς οἰκείας δόξης ἡμᾶς τὸ καθαλύμα, οὕτω καὶ αἱ ἀπέχει καὶ δυνάμεις καὶ ὑπερκόσμιαι τοῦ σύδεις ἐποιοῦσι πρὸς καθεζόμενον θεοῦς μονογενῆ παρὰ τοῖς ἀκλαῖς τοῦ Ἰορδάνου παρεσθῆναι καθαθεώμενα, ἐν ᾧ Ἰορδάνῃ παρεσταθῆναι μὲν τοῦ ἰδίου τόκου καὶ θαύματος μεθ᾽ οὗ πρὸ καὶ σὺν ὁμοῦ σκοποῦσι τὸν βαπτισθῆναι πρεσβύτερον θεοῦ ἐλαλάβαντος. πᾶς τὰ ὑπερθαῦ τοῦ σεραφὼμ βλέπουσι τὸν ἀνθρωπον αὐτοῦ κυρίου περιφέρειαν σελάζων τοῖς ὕδασι καὶ ζοῦ κρατῆσαι καὶ μὴ ἐφ᾽ οὗ τῷ πεφυκὼς τοῦ χάριτος δολιαθῆναι ὑπὸ ἐῶν ὁλισθραῖ οὕτω φύσιν καὶ δικαλάρρυθμον, σκήνωμα οὗτος ἐν τοῖς ἐποιοῦν Ἰορδανίοις ἔσχεν ὕδατιν ὁ δι᾽ ὃν πάντων ἡμῶν :-ζ

πγ
τε.

Νεφέλη πολὺ καὶ θάλασσα τοῦ ποταμοῦ ἐβαπτίσατο τὸ θαῦμα. σὺν οἷς ὁ πεῖ βαπτίζεται διεξοδικῶς φωνοῦσα ἡ λαός. θάλασσα ἦν λέπτος ὕδατος καὶ νεφέλη τοῦ πνς. οἷς ἡγούμενοι. εὐλογῆσ ἐκ χεάζομεν. ὁ δι᾽ ὃν πάντων ἡμῶν :-ζ

ιε΄
ις΄.

Τὸ ἐπὶ τοῦ μελάθου παύλου ῥεῖθρον λέπτον εἶναι μεσιτεύου τὴν διαφανῆσαν ἐπὶ τοῦ ἐπὶ θάλασσαν. καὶ τὴν ὁδὸν τοῦσαν αὐτοῦ νεφέλην τοῦ ἀφράντου βαπτίσματος, αὐτὸ τοῦ σὺν ἀφιλεῖσθαι δικελωδός, λέων. ἡ νεφέλη ἡ θάλασσα, σὺν οἷς ἵστασι ἡ νεφέλη, καὶ ἡ θαλάσσα ὁ παλαιὸς βαπτίζεται παρὰ φωνοῦσθαι μισοῦ τὴν. οὐχ ὁμοπολῶν ἐστὶν ἀλλὰ διεξοδικῶς. ὁμοπολῶν ἐστὶν ἐβαπτίσθη ὁ Φαραώ. σκήνωσ᾽, διεξοδικῶς ἀβλαβὴς διοδεύσας τὸ κῦμα, τοῦτου βαπτίσματος πεσεῖσθαι τὸ θαῦμα. ἡ γὰρ θάλασσα λέπτος ἦν τοῦ θεοῦ ἐστὶν καλυμβήθρας ὕδατος. ἡ δὲ νεφέλη, τοῦ ἁγίου πνς. σὺν οἷς πελαζόμενοι, εὐλογῆσ ἐκ χεάζομεν ὁ δι᾽ ὃν πάντων ἡμῶν :-ζ

πγ
τε.

Ἄπαλες πισοί. σὺν ᾧ ἦν πελάσωσιν ἁβόμεθα. θεολογοῦντ᾽ ἀοτὶ λίας ζῶν ἀπέλοις δοξάσωμεν. πέτρα γοῦ καὶ πῦρ ἅγιον. τοῦτο γὰρ ἔσας ὑποσάσεσιν ὁμοούσιος. ἔσ᾽ ὁ δι᾽ ᾧ καὶ ἁλλοῦ. εὐλογῆσ ἐκ χεάζομεν ὁ δι᾽ ὃν πάντων ἡμῶν :-ζ

Εἰς ὕμνου τῆς ἁλίας τειάδος τὸν ἅγιον βαπτιστὴν Ἰωάννην τὸν χρυσόστομον τὸν μελῳδὸν τοῦ βαπτιζομένου λαοῦ πρὸς καλὴν ἀκολουθίαν. ἅπαντες οἱ πιστοὶ καὶ καθαιρόμενοι διὰ τοῦ βαπτίσματος, ἐπὶ τοῦ θεοῦνωσι δοξολογήσωμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀνάστασιν ἀνευφημήσωμεν καὶ λάσωμεν, ἀτελευτήτως δοξάζοντες τὸν θεόν. σὺν ᾧ τὴν τελείωσιν ἐλάβομεν. λέγε δὲ ἡ δόξα ἀτελεύτητος, τὸ ἀναρχον τῆς τῆς ἁγίας τειάδος λαοῖς ὑποτάσσον. ζωαπλάστῃ τῇ οὐσίᾳ οὐλωτρόμενος ἐ οἱ ἀτελεῖς. πρόσταξις, τοῖς ἁγιασμοῖς τὴν τελουμένην οὐσίαν δοξάζοντες, διὰ τοῦ λείειν, ἅγιος. ἅγιος. ἅγιος. εἶτα τοῖς ἓξ ἁγιασμοῖς δι᾽ ἡμῶν ζωαλόγοντες κυρίως τὰ διὰ τοῦ λείειν τῷ σαβαὼθ. ἵνα διὰ τῆς δυάδος τῶν ἁγιασμάτων τειάδος τὴν δυνάμεως τοῦ θεοῦ γνωρίσωσι. διὰ δὲ τῆς ἁγίας κυριακῆς τοῦ ἐν χάρᾳ δωρεᾶς καὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ βασιλείαν οἰωνίζονται. εἰ τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἀτελείκαις τοῦτον δοξολογεῖν ἐθέλομεν, οὕτω ζῶν ἀτελέσιν δοξάσωμεν. πᾶσα γοῦν καὶ πᾶν ἅγιον. τοῦτο γὰρ τὸ θεῖον. τειάς τε σύλαις ὑποτάσσουσιν καὶ τοῖς ἰσόθεσιν. εἷς δὲ ἐστὶν ὁμοούσιος ᾧ καὶ ψάλλομεν. ὁ δὲν πρῶν ὃς εὐλογήσει: ⁘

Μυστήριον παράδοξον καὶ βαβυλῶνος ἐδόξε. καὶ μωσῆς πλατάσσα δόξαν. ὁ λιρεύθερος ἐ μελλεν ἄυλον πῦρ δεδέξασθαι. ἰορδάνης καὶ σέξαι σαρκὶ βαπτιζόμενον τὸν κύριον. οὗ εὐλογοῦσιν λαοί. ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας: ⁘ ᾠδὴ η. ὁ εἱρμός.

Ἡ βαβυλωνία φησὶ καὶ μωσῆς ἦν ὁπλίτου δόξαν τεκτάσσα, τὸν δὲ τοῦ ἰορδάνου τοῦ τὸν παράδοξον ἐπεδέξε δῶρα. καὶ δῆπος τοῦτο ἐλεγεῖο. ἐδέκνυτο γὰρ ὡς πρὸ τοῦ πυρὸς ἐκείνου καὶ μωσῆς ἦν ὅταν δόξαν τοῦ ἐν ἑαυτῇ δεξάμενον, καὶ τὰ πολλὰ οὖσα, ᾗ ἐκεῖ καὶ μῶκει καὶ πλάθι. καὶ ὑπὸ πολλῆς καὶ μωσέας ἕλης σὺν καὶ μωσέως, ὅλως ἦν ἀλλὰ ἐκείνου δόξαν οὐκ ἐξενίκησεν. οὐδ᾽ εἰς ἄκρα κοῦφον ἐξέκλασεν. ἀλλ᾽ ἐκεῖνο μᾶλλον ὑπὸ τῆς δόξης ταύτης ἐξενίκηται, οὕτως ἐμέλλε καὶ νεῦν σὰρκὸς σαυλίου ὁ εὐώδης καὶ ὑδατώδης πολαμὸς ἰορδάνης, τοῖς οἰκείοις ῥεύμασι τὸ ἄυλον πῦρ τοῦ μωσοκεῖο περιχεῦ σαρκὶ βαπτιζόμενον. καὶ σὺν ἑαυτῷ ἦν ἀπὸ τοῦ ὄλυμπου λαβὼν. πολὺ μείζονα δύναμιν ὀβέλου τοῦ θ᾽ πῦρ ὄν καὶ ἀόρατον. ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἐκείνου μᾶλλον σὺν ἰκανὴν δύναμιν. καθάπερ ἀμέλει καὶ αὐτὸ τὸ θεοῦ κέλευμα: ⁘ πῦρ θεο.

Ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπαλλαγὴς ᾗ πεποίκαμεν ἔφησεν ἐκεῖ πρόσταξιν. ὡς δεῖξαι σωτηρίαν τοῦτο γὰρ φόβος τέφυκε. ἐκεῖ πεσάζωμεν ἐξ ἕξ καὶ βάπτισμα ζῶμεν ζῶντα βάπτισμα. οὗ εὐλογοῦσι λαοί. καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας: ⁘ ἕξ.

Τὰ τῆς ὁδοῦ ὡδὸς τοπαία, ἀπὸ τοῦ σωτηρίου ἔφους κ᾽ λέξιν λαμβάνουσα. καὶ σὺ ἄλλοις ὡδεῖν τοπαίοις τὸ ὑποχωρητικὸν καὶ ὑποσαλπικὸν καὶ τὴν εὐσεβῆ ὡς ὅλως φάναι παράκλησιν τοῦ βαπτισοῦ αἰνιξάμενος, νῶν τοῦ δεσπότην αὐτοῦ χάλκει βπταρρώσουσα τὸν βαπτιστὴν πρὸς τὸ βάπτισμα. καὶ ἀποδέδαγε πάντα φόβου αὐλῆς ὅλα

κελευόμενον· δύο δὲ ἢ τὰ ἁμαρτωλήεια προβαλλόμενον· πρὸ δὲ τοῦ, ὁ μὲν δεύλ-
πάσης ἀνυσὶ ἐξ ἐμοῦ φόσι ἀλάδου χερμαδίζοντος κακοποιοῦ τὸ ἀλάδου οὐ πέφυκεν·
ἀλλ' ἀλάδοποιόν· ὥσπερ ἁμαρτώνιον πόσελδε· ὡς ἀλάδης φόσι καὶ μὴ ψ ἀλάδης· οὐδεὶς
γὰρ ἀλάδος εἰμὶ ἔτι ὁ ἐγώ· οἱ γὰρ λοιποὶ καὶ ἀλάδοι κέλοιντο, ἀλλὰ φόσι καὶ δευλέρως καὶ
μὴ μελαχλὶ εἰσὶ ἀλάδοι· καὶ αὐλὰς μὴ λὰς ἀτελιὰς οὐσίας ἐρῶ· εἶεν· καὶ φόσι ἔπρω
ως μὴ μελάδοντι ἁμὶ ἀλάδος· ὥσπερ καὶ πρὸ ἔτι που, ἁμαρτώνιον μὴ ἀλάδοπλε πόσελδε·
εἰ δ' ἐμὶ· ἄλλα καὶ ἐπ' αὐδὸς ἐᾶδοι κελεύω, ὃ ἐμοὶ εὐλαβὰδλε πὸς ἔλλα καὶ βαπλιδόμεε
ζωὸ καλαβαὶδα· ἀνευδωνος καὶ ὁ οἰκέλης ὁ μὴ κέλευσιν δεαυοὶ καὶ ὅλε δὶ πολε ζωόλος-
βλεμὲν· λυεὶς δ' ἐνλαῦτε, ὃ ὡς χερσάμιν πόσελδε· δὸ δὲ φόσι πέφυκα δ' ἰᾶδα ἐεάφου
οἶδε καὶ ἑρμανεύουσιν· ὅπι δὲ δεαῦου δὺ λιθοπλασίαν σὰλαμβανόμενοι· δὸ δ' πρὸ
τᾶς, ἀδιανόᾳδὶ ἐστ πὸς δὺ δὸ ἔοπαείου σκοπού· ποία γὰρ ἡ ὀπὶ δαρρώνης ᾧ βαπλὶ
ᾳ ἐνλεῦδαι πορλεμίσεδαι ἐμιλλεν ὡς ἀπὸ δὺ ὡς ἔᾳ καὶ ἀνᾷ πορὶ ρχεδαγ ᾧ βαπλεζο-
μένῳ· σκῦνος πρὸ λαβὸ δ' ἐμὲλλον αὐδὺ ἐδεδὶ πλεῦ, ὁ μὲ θεός· ἐπὶ δ' ἐ δὶ μὲ καὶ πόρρω
δὸ ὀρθοῦ λόου καὶ ὧν ἶς ἐσορεῦ δολιᾶλλαν ἡ δίαιλὶ ἐοικεν ἐξ ἕλλησιν εἶναι· καὶ δὺ θεο-
πεύσαν γραφὴν σκῦλος· εἰ γὰρ ἔξ ὄνομα δὺ ὅλου σκιᾶνὸ δεαῦου, οὐ γὰρ ἰνδέχεται
μόνου ὁλοῖ δεδὶλε· ἀλλὰ καὶ ἰνδέχεαδ' ἂν ἐπ' αὐλὰς ἀπὸ λε· δὸ δ' δεαῦου ζῶ, μία ἐς
ἡ ὑπόσασις· καδ' ὃ ἡ πορλαβοῦσα θεόδις ἰναλαγ ᾧ πορς λημμαλὶ· δύο δ' αἱ φόσις καὶ
αἱ θελήσις καὶ αἱ ἐνέργειαι· δ' λέγειν δὺ ἐνδυσὶ φόσεσι πεπευσμένον ζῶ, μία φόσι πε
φυκένα ζῶ, πᾶς οὐκ ἄθεον· φόσι ἐς γὰρ δὺ καὶ φόσι ἄνου, δὺ ζῶ λέγω, καλᾶς ἂν ἔχ-
οἶδε πλουμένου δὺ φόσι· φόσι δ' ἄνου καὶ δὺ, οὐδαμᾶς· ὡς δὲ καὶ ὅλε δὺ ἀν δὺ λυγου
ἄνου ἄθεον, ἐφαὶ μὴ ἄκε σὸ ψόμεδα καὶ γραμμαλὶ κὸν εἶναι κέλουες· οὐ γὰρ δὴ αὐ δὺ-
λὶπ λέγω, καὶ δὺ σκῦνος δὴ κεῦ ζυμβάλλ καὶ μὴ ἐλπιδολίαν ἐυελοπ· ἀλλὰ δύλας ἂν
καλᾶς κέλοιμι λέγω ἀν δὺ ἐφαὶ μὴ καὶ λέγω γραμμαλὶ κὸν ὀνομάζοπ· ὁ δὲ πλουμέ
νη δὴ λέγω· ἀλλὰ δὺ δ ἐς ἀπελαλάδε δὺ σὰλπιγγας πεδύρων· ἐμοὶ δ' καὶ πὸς τὰ
ἑξῆς ὁ λόγος πεποδιζέδω ἔοπαεια· ·ζ

πν πε· **Ρ**αμμὸν ὡς ἀπῆκεν ὁ βαπλιςὰς δὺ δεαῦου ζωὸ ἔοπος παλαῖων σὰλπιγ. χεραπλὶς ὁ
μος δ' ἐπὶ κορυφὴν δὺ πλάσου αὐδὺ ᾧ βαπλιδόμε ἐβόα· ἀλίαδὺ με ζ γὰρ δ' ἐμου· οὐ
εὐλογοῦσι λαοί· καὶ ἐπροφοῦσιν ἐς παῦλας δὺς αἰῶνας ·ζ

κζ· **Ε**ἰρομένου ἐστ δὺδ' ὃ ἔοπαείου δὺ πεὶ αὐδὺ· λέγε γὰρ ὁ λαὸς ἀ ἤκουσε δὺ ὀπὶ δαροωλιεί
ων ῥαμμὸν δὺ δεαῦου ὁ πεῦδεος, ζωὸ ἔοπος ζ καὶ πάλιν· ἐπὶ δ' οἰκέαι σὰλπιγ πα
λαιῶν· ἢ χρεὸ δ' ἀναλαμένος κορυφὰς δὺ πλάσου αὐδὺ, ᾧ βαπλιδόμε ζῷ ἐβόα· ἐὰν
σερ καὶ πάλαι οἱ ἐλεῖον· ὁ μὲ αὐδὸς ἔᾳ χερσὶν ὑπὸ δὺ βαπλιδόμεν· καὶ νικᾷ δ' ὠδὶς, δ' ἱ

ca τοῦτο σπουδάζει. ζήλου δὲ λέγει τὸν φόβον, οὐ διὰ τῆς χαρᾶς δείκνυσι. ζῆλος γὰρ θεοῦ ἐστιν :

Τ ειάδος ἡ φανέρωσις ἐν ἱερουσαλὴμ γέγονεν. αὕτη γάρ ἐστι θεοῦ φύσις. ὅπερ ἐβόησεν οὗτος ὁ βαπτιζόμενος. γένος ὀχιδνῶν. τί σοι ἔδειξεν ὑμῖν. ἐν τοιούτοις λαοῖ. καὶ ὑπερφυῶς εἰς παῦλας τοὺς αἰῶνας :

Κ αὶ ἀκολούθως τῆς εὐαγγελικῆς φωνῆς ἐξήρχετο. προσκαλῶν γὰρ ἐπέρχεται ὁ πρόδρομος βαπτιστὴς. μετανοεῖν. ὅπερ ἐν τῇ πρώτῃ τοπαείᾳ μεμυστώκαμεν. εἶτα ὑπέκουσεν ὁ βαπτισθεὶς καὶ ἐβαπτίσθη. ὅπερ ἐν τῇ δευτέρᾳ. εἶτα ἀνερχομένου τοῦ ἐκ τοῦ ὕδατος, ἠνοίγη τὰ οὐρανοί. καὶ ἡ πρώτη ἐκείνη φωνὴ ἐκβροντήσασα. καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἴδει περιστερᾶς καταπτᾶν, ἐβαπτιστὴς ἐθεάσατο καὶ ὁμοουσίῳ ἔχει. τοῦτο γὰρ ὅπερ τὸ παρόν ἐφρόντισε τὸ τοπαῖον. χείρων οὗτος. ειάδος ἡ φανέρωσις ἐν ἱερουσαλὴμ γέγονε. καλῶς εἶπε τὸ, ἡ φανέρωσις. ἦν γὰρ εἰας, ἐφάνη δὲ διὰ πολλῶν καὶ πολλάκις παλαι τοῖς κεκαθαρμένοις ἐν πνι. πλεῖον σκιωδῶς καὶ δι' αἰνιγμάτων. ὡς σαφῶς ἦν τὰ παλαιὰ καὶ ἐν προφήταις, τοῖς βουλομένοις ἔσαι καλῶς ἀκούειν. ἡ δὲ παῦλος φανέρωσις καὶ ἡ διὰ τῆς συνέρχει αὐτῆς τὰ ὀφθαλμῶν φανοῦς ἐνδείξεως ἀποκάλυψις, ἐν ἱερουσαλὴμ γέγονεν. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ εἰας, ἔστιν ὑπερθεος φύσις. ἐν τούτῳ δὲ παῦλε καὶ νεφέλη κεκαλυμμένη. τὴ ἀοράτῳ χείρ ἐκάλαλλη ψ. ῥῆλε δὲ καθαρᾶς καὶ φανερᾶς τῇ κλίσει φανερωθέντα. εἰ γὰρ παῦ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστι. φῶς δὲ ἀγαθωσύνη καὶ ἀκήρατον ἡ μακαριότης εἰας, ἀραὲδ καὶ παῦλιν φανερωθῆναι. πεφανέρωται οὖν καθάπερ εἴπομεν ἐν ἱερουσαλὴμ. ὁδὸς γὰρ κυνοκεφάλης ὑγός, ὁμαλισμὸς ἐβαπτίζε. ὁ δὲ πνῦ μαρτυρεῖ αὐτῇ τὴν ὑδρίαν. καὶ ὡς οὔδεν φάναι ἀλαπτέον, ἐξαυτῆς φωνὴς ἐσυλήσαι δὲ παρεσῶσαν καὶ κλίνει πᾶσ ἀκοάς. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ πνῦ ὁμαλισμὸς καὶ τοῦτο καὶ ἀπὸ τῆς ἐν ὁμοουσίῳ ζωῆς παρὼν καὶ προσέμενεν : ὡδὴ δ' :

Ἀ πορθ πάλαι λῶναι ἀφθαρσίαν πρὸς ἀξίαν. ἡ λιτία δ' νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος ὑμνῦσε τὰς. ὅμως ἀλαθῆ ὑπάρχουσα τὴν πίστιν δείκνυ. καὶ γὰρ τὸν τόδον οἴδας τὸν ἔνδοθεν κρυπτῶν. ζῆ γὰρ χριστιανῶν ἡ πρόσληψις οὐ μεταλλαττόμενη :

Ὑ πὲρ λόγου φησὶν εὐφημίαν θεοπρεπῆ. ὑπὲρ πάντων λῶναι ἡ ὑμνησις τὴν ἀγίων ἅμα καὶ τὴν ἀγγελικήν. ἔστι γάρ που καὶ ἀγγέλοις λῶναι καθάπερ καὶ ὁ μεγάλας παῦλος φησίν. ἐὰν ταῖς λῶναις ὦν ἀγγέλων καὶ ὧν ἀνθρώπων λαλῶ ἀλαπτὴν δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι. πάλαι οὖν φησὶ λῶναι, πρὸς ὑμνον δὲ ἀπορῶ. οὐ χωρὸν δ' ἡ λῶναι. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ νοῦς ὁ ἐν ἁγίοις ὧν τὴν μελῳδίαν πλάσ καὶ ὧν λόγων ἁρμονίας ἡ λῶναι πέφυκεν ἀπαρρέεσθαι. καὶ νοῦς οὐ χωρὸν οὐ βίς αἰσθητοῖς ἡμῖν ἡ ζῴοις ἐγκαλαλαλαγμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑπερκόσμιος καὶ ἀϊδὴς θεὸς καὶ ἁπλοῦς. ἅλως ὁ χερουβικὸς καὶ ὁ σεραφικὸς. καὶ οὗτος ὑμνῦσε ἀκα

λᾶ. ὀλιγοὶ δὲ παλαιῶν εἰς τὰ μέλη καὶ ἀφανεῖς ἀφιγμένοι πέλαγος. καὶ διαβὰς παῦσαι ἦν ἱλιγγίασιν· ὅλως ἀλλὰ οὐ, μὴ πρὸς τὸ ἀνάξιον δὲ ἐμπλησθῆναι ἀποβλέψας. καὶ διαβὰς παρῶσαι τοὺς ἐκείνους, ἀλλὰ ἀλαδὴ ὑπαρχούσῃ ὡς καὶ τοῦ ἐπραλάδουσιν δὲ, ἦν πίστιν λέγου· διὸ τοῖς τὰ ἐκεινήκαλα ἰσάφειαν. καὶ γὰρ τοῦ ἄνδρου πόδου ἡμῶν οἱ δας· οὐ πρὶ ἦν σὺν ἀχραντῆλα ξέφουλες, τλαυμάκι ἐκμανῖσαι καὶ μιλαλαώνν: ⁊

πν πε. **Δ** ἀδὴ παρεῖσ πνὶ τοῖς φωλιζομένοις. νεῦ πεσελθεῖν. ἀδὲ πρὸς δὲ ἐν πίστι λέγωφωνᾶαλε. οὗτος ὁ πλαγὸς ἐκέκραξεν ἀδάμ ἐν πλάσι. καὶ γὰρ ἀν τοῦ ἀσήκουσι κεῖ ἡμῶν. ῥεῖθεις τοῦ ἰορδάνου. φαρεῖν τα ὁ ἀνεκαίνισεν: ⁊

ες. **Ε** ἴλαις ἄλλαις ὠδαῖς ἦν πρὶ τὸ κωεικον βαπτίσμα πᾶσανίσοεἶαν χεπτολόγας ὁποιηλής, ἦν παρ οὖσι ἐνάλην πεζεπλεκνὶ τοῖς πτοῖς ποιῆ πρὸς τὸ βάπτισμα; ὁ δεὶ ἐν τοῦλα δ' ἔτπαείᾳ, τοῦ δαδὶ παρακαλῆ τοῖς φωλιζομένοις παρίσεσθαι. παρεῖσεσθαι δ', οὐκαὶ ἀδῶν· ἀκλαγον γὰρ τοῦ. ἀλλὰ πνὶ, καὶ νοῆλως. παρεῖν γεῶν φῆ δαδὶ νοερῶς καὶ πνικῶς τοῖς ἀρὶ φωλιζομένοις. καὶ ἄδε τοῦτοις ἐκάνιν τοῦ ἦν ὠδήν. πεσελθεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ φωλιάσθαι. ἐλεγ δ' κἀκεῖνο ὑπὸ γαλλε· οὗτος ὁ πλαγὸς ἐκέκραξε καὶ ὁ κὲς ἀσήκουσεν αὐτοῦ. πλαγὸν δηλονότι τὸν ἀδὰμ ὀνομάζων. διὰ ἦν ἀναθαλάπλωσιν καὶ ἦν τοῦ ὅλου πλοῦτου πενίαν ἢν διὰ παρακοῆς κἀλακέκεια. ποίας δ' κραυῆς τοῦ πλαγοῦ ἀδάμ, ὁ κὲς ἐλαλοῦσα ῥεαθῆναι· ἢ πολλῶν ἐξ καὶ ἄλλων. λεως δ' κἀκεῖνος πλείονος, ὁ καθήμενος ὅλῃ δὲν χαεσυβίαι ἐκφαίνειν. οὐκοῦν καὶ ἀκουσε καὶ ἐκφανίαν καὶ τῆς ῥεῖθεις τοῦ ἰορδάνου φαρεῖν τα τοῦ ἀνεκαίνισεν: ⁊

πν πε. **Ο** ἁγαίας λούσασθε καθαρθῆλε φάσκε. ἵας πονηείας ἐναλλὰ ἀφέλεσθε καὶ οἰδιψῶν λες. ὕδωρ ὅλῃ ζῶν πορεύεσθε. ἔαυεῖ γὰρ ὕδωρ καινοποιοῦ χῆς τοῖς πεσζέχουσινἀυλᾳ. πίστ καὶ πεὸς ζωὴν ἦν ἀλείρω βαπτίσμ πνι: ⁊

ες. **Ε** ἰλαῦαλν εἰς τὸ βάπτισμα πεζεπλεκνὶ ἀπὸ τοῦ ἁγαίου λαοῦαλν. καὶ τὰ ῥήκαλα τῶν πεφητῶν λαοῦ αὐλὰ καὶ μελοποιήσας, οὕτω φησί· λούσασθε καθαροὶ γίνεσθε. ἵας πονηεῖ ἐναλλὰ ἀφέλεσθε κεῖ· οὐκοῦνον γὰρ τὸ λούσασθαι καὶ καθαρθῆναι ἀρκῆ. ἀλλὰ καὶ τὸ μεταλαῦα ἵκρθν ἐαυτῖς ἦν καθαρσιν διὰ ἦν δὲν πονηειῶν ἀφαιρέσεως. οἱ δὲ ψῶντες ἐφ' ὕδωρ πορεύεσθε· ὑδωρ ἐκπνο τὸ ζῶν καὶ ἀλλόμενον· ὁ κὲς ἦν ἐναρετὶ λεῖα πολίαν χῆς ἐπιτείλατο· ἐαυῆ γὰρ ἐκεῖν τοῖς πτοῖ πεσζέχουσιν ἐς τὸ βάπτισμα, τὸ ὕδωρ τοῦ ἀνακαινισμοῦ καὶ ἦς παλιγγενεσίᾳ αὐτὸς ὁ βαπτιζόμενος ἐλε καὶ δ' ἀλείῳπνι πεὸς ζωὴν ἦν ἀλείρω βαπτίζων ἦν ἀκαλέραν φύσιν χῆς: ⁊

πν πε. **Σ** ωληρώσεσθαι χάεσθι πτοῖ καὶ σφαλίδι. ὡς γὰρ ὀλεθρον ἐφυτὸν φλιᾶς ἐβεῶσι πάλαι αἰμαχθῆλας· οὕτω καὶ ἐκεῖν ἐξόδιον τοῦ θανοῦτος. ἦς παλιγγενεσίᾳ λουτήριον ἔσαι·

σὺν θεῷ καὶ τῆς ἁγίας ὑπομονῆς σου λάβωμεν :-ς

Καὶ τοῦτο τὸ ἔθος ἀρχαῖον ἐστι πρὸς τὸ βαπτισμα. λέγουσιν. ὦ ἄνοι φωτιζόμενα καὶ φωτισμὸν λαμβάνοντα διὰ τῆς τοῦ βαπτίσματος σφραγῖδος καὶ χάριτος. οὓς γὰρ οἱ ἐθεασάμην τοῦ ὄλεθρον ἑφυλον πάλαι καὶ τοῦ ὧν πρωτόκλωνον ὁλοθρεύοντα λύμαι τοῦ ἀμνοῦ λαὸς φλιαὶ ὧν οἴκων ἐμαστιγώθησαν, καὶ οὕτω διὰ τερατείας ἀληθοῦς μιθόνος πεζεύσαντες, θαλάσσης ἀκοντὶ ἠλευθεράσθησαν. καὶ εἰς μὴν ὀπτηθέντων ἐβόσαν μὴν σάρκα καὶ ἄζυμα τοῖς βαπτιζομένοις, τὸ πάσχα τοῦτο παλιγγενεσίας χοιρίδιον. ἐξόδιον ἔσαν σῶον, πλοῦτον ἀπὸ δουλείας σκληρᾶς βίου καὶ τῆς ἁμαρτίας κακῶν αἰγυπτίας καὶ τὴν ἡμέραν ἀοιδὴ μὴν διαπρέπουσιν, πεῖραν μὴν ἀνακαινίσεως ἴσχειν. καὶ τὴν ἑβδόμης σὺν τοῦ ἄζυμον ὀλόκληρα φῶς. τοῖς γὰρ μὴν αἰγυπτίων φεύγουσιν ἅλις σκότος ἐρεμνότης. οἰκεῖον πάντως ἐστὶ τοῦ φωτίζεσθαι. εἰ δὲ φησὶ τὸ παράδειγμα τοῦτο δηλαδὴ μὴν τοῖς ἐθέλουσι διὰ τριάδος τοῦ αἵματος τοῦ ἀμνοῦ σωτηριωθῆναι σεῖσαν δικαιοσύνης, ἀπὸ δὲ τοῦ σκολιοῦ καὶ τοῦ ἰχθὺ εἰσω ἐπαν. ἀπαστικὸν κόσμος γὰρ τοῦτον, ἐκ νοὸς τὰ πάθων ἐθέλουσι πιστεύσαντες σπάσει. ὧν σὺ, καὶ χουσίου βροτοῖς χάεις.

ὡς γὰρ ὄλεθρον ἐθεάσων πολὲ παῖδες ἐπέφυλον αἵματι ἀμνοῦ. τοῦ φλι
ὰς ἐκάθαρεν οὐτ' ἄλλο πρωτότεκνα. ἀλλὰ σὺς δὲ τάλιον
τοῦ κῶ μελανοῦ μέσος βαπτίσματα φωτίζαλαι κο
σας κανών, οὕτως ὡς σὺν σταυρῷ
νεκρῶν. φέρει δὲ θεῖς ἐξῆς
ἀπεδόμενοι :-

Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου τοῦ Θεολόγου. ἐξήλωσις δὲ ἐστὶν κανόνα ἐπὶ τῇ ἁγίᾳ ἑορτῇ τῶν ἁλίων θεοφανίων μεθ' ὑμνωδίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἁλίου ἐκθέσεως ὑμνωδίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἁλίου

In Epiphaniam.

ij

Εἶδος δὲ χορδὰς πλέκτοις παλαιοῖς, ὄρμος οὗτος καλούμενον. κοινὸν ἐφθόγγιε καὶ πρῶτον. ἑνὸς πρῶτον ἕνα χορδούλων δηλονότι πρῶτον μὴν ἐφθόγγου. καὶ ἐφθόγγου μὴν πρῶτον. καὶ ἐφεξῆς ὁμοίως. ἕως ἂν ὅτου ὅλης χορδῆς κύκλος στεφανωθῇ. τοῦ ᾧ δὲ

πρώτου :-ς

μῳ καὶ ἡ χορεία ταὐλῃ. τοὺς δὲ τῶν δευτεροληπτῶν ἑορταῖς. ἢ τὰ χριστούγεννα καὶ τὰ βαπτίσματα μουσικῆς αὐλοὺς ἀδούσας παρὰ τὸν ἱερέα καὶ διακονοῦντα ἀσματα τετράφωνα ἐξομολογ. τὰ δὲ ἡρῴδου μέλη κοσμεῖ, ἐφήβους ἡδέως εἶναι. διὰ τῆς λέξεως ἀνδρώδεις καὶ ἐμβριθεῖς ἔστω. τὰ δὲ τοῦ μεγάλου ἰωάννου τοῦ δαμασκηνοῦ στιχηρά, μελῳδικὰ παρθένοις ἐφόμοια. διὰ τῆς ἀσθενείας ἔστω τῶν ἀκαίρων καὶ μὴ σκοπεῖν. ἐμπλέκονται δ' ἀλλήλοις οὐδὲν οἱ νεανίσκοι καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν. κατὰ τὸ εἶδος ταὐλικοὶ τὸ χορ. παρ' ἕνα καὶ σὺν ἄλλαις. πρῶτα μὲν ἔφηβος μελῳδικός, ὅτα ἐν τῷ κοσμεῖ. εἶτα παρθένος μελῳδικὴ καὶ αὐλῇ, ἢ παρὰ τῷ δαμασκηνῷ. ἐν αὐλῷ ἔφηβος ἕτερος, ὁ ὅτε τῷ στείχῳ βαπτίσματι. καὶ ὅτε τῷ πάλιν, ἄλλη παρθένος. καλοὶ ἀλλήλοις ἀναδοῦνται. καὶ τὸ δὲ μουσικῆς οὐκ ἀνάξιον. καὶ ἀπλᾶς χορὸν τοῦ ὑπλοκαμοῦντος. ὡς ὀπτανικοὺς σκῆνος ὧν τὸ δ' ἐρυθρᾶς τοῦ δὲ διαβασιν ἐχορεύσαθ. ἢν δὲ, ὑπὸ δὲν ἀρρένων σκηπλεομένων. τοῦ μωϋσέως χορεσαβαῶθ. ἢν δ' αὖθις ὑπὸ δὲν γυναικῶν. τὸ μεσιάδος ἐξαρχούσης καὶ ἀνακρουομένης τὸ μιριαμ. οὐκοῦν ὅτε τοῦ πρώτου ἐφήβου καὶ ἢν πρώτην παρθένου τοὺς δύο γενεθλιακοὺς φασὶ κανόνας. ἔτι δὲ καὶ τοῦ δευτέρου ἐφήβου τοῦ ὅτε τῷ βαπτίσματι τοῦ μεγάλου χέλυν κανόνα κοσμεῖ χοροῦσας ᾠδάς. καὶ ἀπὸ μολπῆς αὐλὸν ἐξυφάναμε. φέρε καὶ ἢν δευτέραν παρθένου τοῦ πρὸ κάλεου τοῦ τοῦ ὅτε τῷ αὐλῷ τοῦ τῷ βαπτίσματι τοῦ δαμασκηνοῦ κανόνα καθιερώσωμεν. ἀλλὰ βαβαὶ δὲ χαρίεν. ὡς καλὴ ἡ παρθένος, ὅλη καλή. καὶ πῶς οὐ κέστιν ἐν αὐλῇ· χάρις ἐν ᾗ ὅλου δέᾳ. ἰμερεσιν δ' ὧν ἐν αὐλῇ χρέων ἀποσαλάπτ. καὶ οὐ κέστιν ὅστις αὐ μὴ ἀμοιρῇ δὲν ἀσκάλων αὐλῆς ὅτι δαὶ μικεῦ ἐπιχθὺ ἀρξάμ. ἀρχέλαος δ' ἦδη. καὶ ἡμεῖς εἰδυῖα τοὺς ὑποχθ., δὲν μελῳδημάτων αὐλῆς ἀκροώμεθα :-ς

Ἠακεσιμὶ διὰ ἡρωελεγιῶν :-ς

Σήμερον ἀζεαὶ τὸ βάθρων θεοφθεγγεῖ πυρῷ. ᾱ ϛ

πνεύματος ἐνθάπτῃ ναΐσασιν ἀμπλακιῶν. ϛ

Φλέξας παμμεδέοντος ἐὺς παῖς ἡπιῶδε. ϛ

Ὑμνητῆς μελέων αὖδε λάβωσι χάριν :-ς ϛ

Ἑρμηνεία διὰ ἠακεσιχίδος :-ς

Τοὺς δὲ δεκούλων μιξίους καὶ ὀλεθρίους λάβας, χάρις ἀπίνη καὶ ἀκμὴ ξίφους, οὐκ

ἀποκλίνουσι τὰ πολλά· φοβεροὶ γὰρ εἰσιν οὐχὶ μαχόμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ δι-
δόντες· οὐκοῦν τοῦτο δεῖ ποιεῖν, τὰ πολλὰ διαφθείροντας· σκληρὸν δὲ τοῖς ὑπὸ θεὸν κεκαρ-
μένοις καὶ θύρας δικαίως· ἡ χοιρείας τὰς ἡ πυθμένος πελαγῶν εἶναι τὰ βαρβάρου τοὺς
τοὺς ἐμπορεύοντας· ὁ δὲ ὦ φεύδης καὶ δεκαπλάσιος ἐστὶν ἡ ἁμαρτία, οὐ μόνον
ὅτι δάκνει θανάσιμα καὶ ὀλέθρια· καὶ ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῆς εἶναι δοκεῖ, ἀλλ'
ὅτι καὶ ὁ ὄφεως ἐξάρχης δι' ἀλαζονείαν ἦλθε δι' αὐτὸν παρανομήσαι· ὁ γὰρ καὶ
τοῖς ὄφεις καὶ τοὺς δεκαπλασίους, ὑπὸ τοῦ ὄρους ἐξολοθρεύεται· φλεγόμενον γὰρ δι' ὀργὴν προ-
σῆκεν τοῦ πῦρ· τοῖς δὲ τοῦ Ἰορδάνου ῥεύσεις εἰσὶν ἁμαρτάνοντες· ὃ δι καὶ ὁ σοφὸς λόγος με-
λῳδὸς οὖσαν φησί· ζήλωσεν ὁ τοῦ παμβασιλέως δοῦ καὶ πῆς εἰς ἡδονὴν καὶ μελί-
σσος παῖς· ὃ πᾶς γὰρ οὐ μελίσσος καὶ πλανώμενος ὁ πᾶσιν ἀχαριστούμενος· λιὰ ἁμαρτάνο-
λοὶ δὲ θεοφιλεῖ πυρὶ τοῦ ἁλίου πνεῦ· ἡδὺ δὲ πνεῖ καὶ ὠφελοῦσα, τοῖς τοῦ Ἰορδάνου
ναάμασιν εἰ δὲ πλέ· φλέξας πολὺ πρόσθεν, λαὸν ὑπὸ κεραυνώδους· καὶ λιὰ τὸ ἁμαρ
τάνειν; οὕτως ἰσχυρῶς καὶ δεινῶς μεμέρμηκε καὶ ἀπόλλυσιν· ἐμοὶ δὲ τοῖς ἐκκλησιαῖς ἰσο
δόκουν τοῦτον μελῳδὸν ἁπάντων καὶ φιλανθρώπως ἐκβλέπειν, χάριν οἱόνπερ λῆς ἀπολυξάσα
ως· ἐκκλησίας δὲ τοῦτον δι μελῳδὸν οὐχ ἑαυτοῦ εἴρηκε μόνον τὸ δι' ὧν ἐκείνων μελῳδοῦσι
πλὴν· ἀλλὰ καὶ παύλας τοὺς ἀδούλας λαοὺς καὶ ψάλλουσας· καὶ φιλοφρόνως διὰ τοῦτον ἐκ
μυσωμένους τοῦ βαπτιζομένου·

Ἐλεος καινὸν εἰς λιὰ αὐλὴν ἐορλὴν δι' ἀγίαν φάραγγα,
ποίημα ἰωάννου μοναχοῦ τοῦ δαμιανοῦ
σκινοῦ. ᾠδὴ ᾱ ἦχος β·

Σὺ εἶ θάλασσα κυματούμενον σάλον· ἱππεὺς αὐτὸς ἐπιδεδειγμένος· μὲ ἰαμβικός·

λας δὲ πούτος ἐκσάλας αἰγυπτίους· ἐκρυσεν ἁρμὸν ὑδατόρρωτος τάφος·

ῥώμη κραταιᾷ λεξιᾶς τοῦ δεσπότου·

Καὶ οὕτως ἡ πρώτη ᾠδὴ τοῦ παιᾶνος τοῦ κανόνος εἱρμός, ὑμνῳδὸν αὐτὸν ὁ φιλεύσπλαγχνος θεὸς
τὸν ἐρυθραῖον κόλπον θαυματουργίαν οὐσιωτικῶν· ὁ ἐπὶ λιὸς ὁ ἐπὶ λικὸς λαὸς τοῦ Ἰσρα-
ηλάνης ὕδεσι καὶ κυματούμενον σάλον καὶ κλύδωνα, οὐδαπῶς ἐξέβη· ὃ γὰρ τοῦτο καὶ
νοῦ διὰ σκιᾶς ἡ κιβωτὸς ἡ καὶ ἱστοῦ διαπραγματῶναι παιᾶνος πέλαγος· ἀλλὰ σήμει·
ῶσαν δὲ αὐτὸν πορθμεῖα δι' ποδῶν· πορθμεῖα δὲ οὐχ ὡς ἐκεῖνος ἐς ὕδεσι· ὃ ἴχνος ἦ δι'
ὑδάτων ὀπτασίαν ἐρήμου καὶ μεθ' ὑδάτου πέδος ὁ πρὸ ἀποστόλος καὶ ἄλλοι πολλοὶ δι'
ἀρετὴν θαλάσσης μεθ' ὑδάτων· σκηνοῖς δὲ λιὰ δαλασσαν, θάλασσαν μέσου σαν οὕτω ἱερατι-

ϛ'

ως λέβαινον. ὁ δ' ἐπὶ τῷ ἅλοντι ἐρυθραίας θαλάττης, οὐκ ὀπὶν ἑαυτοῦ καθαρόν ὡς μένοντα. καὶ ἅλον ὄντα θαλάττιον λέγουσιν. ἀλλὰ χερσαῖόν τε πεζεύσ. καὶ ὑπὸ τῶν ἀποδρηῶντα πάλιν καθαίρ καὶ πότιμον. ὅτε ζωγραφήσων ὁ τοῦ Διὸς ἄστρας ζωγράφος ἀνδρὸς ἀνδρὸς ἢ δημιουργὸς κελεύσαι τὴν τῶν ἀνθρώπων γενεὰν ἰσοστάσιον, ὥφθη ἡ ξηρά. καὶ οὐκ ὤφθη μόνον. ἀλλὰ δηλονότι καὶ πεπεισμένη. ὁ δὲ οὖν ἅλος τὸ ἐρυθραῖον κῦμα ξηραινόν ἢ θαλασσόν τοῦ ὕδατος, ποσὶ διεπέρασε. τὸν δ' ὧν αὐτὸν ἐκ θαλάσσης, ὁ μέλας ἐρυθραῖος θαλάσσης κόλπος ὅλος ἅλμος ἐστὶν ὑγρὸς ἐδαφόρους, ζωὴ κρυφὴ πάντας ἀρδὸν καὶ καὶ κάλυψε τὴν ἀναίμακτον δεξιᾶς τοῦ δικαιόβου θεοῦ. τὸ καὶ ἡ ὠδὴ θαυμάζουσα ἔλεγεν. ἡ δεξιά σου κεδεδόξασται ἐν ἰσχύϊ. ἡ δεξιά σου χερ κε ἔθραυσεν ἐχθρούς. τοῦτ δ' ἄξιον ἀποεῖ σύλλαβε. πῶς τὸ ἐρυθραῖον κόλπον, μέλαν ὁ ποιητὴς ὠνόμασε. καὶ ἐπὶ πολλῶν διαφαίρεσιν ἀλλήλων ἢ ἡ ὁμοιότητι τοῦτο. τὸ ἐρυθρὸν φῶς καὶ τὸ μέλαν. ἢ δηλονότι τὸ ὕδωρ. καθάπερ ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, ἀλλ' ὁμοιάζεσθαι καθάπερ καὶ ὁ ἀὴρ. καὶ οὐκ ἀλλ' ὁμοιάζεσθαι μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀφομοιάζεσθαι. ἐπανόδιον ἐξηγήσεως ἀτελῆ ὁμοιάζεσθαι λέγει, τύπος ζωῆς ὁμοιάζεσθαι ὁμοῦ καὶ συμμοιάζεσθαι. καὶ νῦ δὲ ἡ λυχνία λέγεται ὑπὸ ἀπτῶν, καίεσθαι καὶ ἀναπτόμενα καὶ λέγεσθαι. κυκλοτερὴς δ' ἐστὶν, κυκλοτερὲς ὁμοίως καὶ πέσσον. ὁ δὲ νῦν ἐρυθραῖος κόλπος τὸ μὲν ἄνω καὶ ποτάμιος, ἐρυθρόδης ἐστὶ διὰ τὸ ὑποβεβλῆσθαι λίθους λευκὰς ἐρυθρούς ὑπαιθρίοις ὕδασι. οἷς ἀμελῶς καὶ τὸ ὕδωρ πολὺ ὂν ὕδωρ ζωῆς πλῆσθαι. τοῦ ἐνδον καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς πελάγεσι μέλας ὁρᾶται διὰ τὴν ἀχλὺν τοῦ βυθοῦ. καὶ δι καὶ ἐν ᾧ πυθμένι τοῦ τοιούτου πόντου ἐρυθραὶ λᾶαι πέτραι καθάπερ καὶ ὑπὸ ἀκτῆς, ὑποβεβλημέναι οὐσαὶ λυχάνουσι. καὶ ὀφθῆναι διὰ τοῦτο καὶ ὁ πόντος οὐ μέλας ὁρᾶσθαι. ἀλλ' ἐρυθρός. ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἡ ἀχλὺς τοῦ βυθοῦ μὴ ἐᾷ τὴν ἁλμυρὰν ἀκτῖνα μιγῆναι καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μυχὰ τοῦ πελάγους καὶ οὕτω πρὸς τὴν ἡμετέραν ὄψιν ζωῆς ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων πέτρας τὸ ὕδωρ τὸ ὑπερκείμενον, μέλαν τοῦτο δοκεῖν διὰ τὴν ἀσφαλῆ ποιεῖ. διὸ καὶ ἅπας πόντος καὶ ἅπας βυθὸς, κοινῇ μέλανα νομίζει. καὶ οἰονεί λίνος ζωῆς τοῦτο ὕλῃ ἐν πυθμένι τοῦ βυθοῦ καθυποβεβλῆσθαι:

πγ. πθ. Ὀρθοῦ φανέντος τοῦ θεοῦ σημαφόρου. νεῶν ἐξερήμου ποσὶ ἐφ' ἁς Ἰορδάνου. ἀνάξ ὑπέρχεις ἁλίου θύ αὐλένα. χώ συζοφώδους τοῦ χιαρᾶχου ἁρπάζει. ξύπουλε πανδοκεῖ χαδάραι λίθου:

Πολλοῖς καὶ διαφόροις ὀνόμασι διὰ τῆς ποδεμικῆς ἀξιώσεως παρὰ τῆς ἁγίας καὶ λείας βαπτιστοῦ φωνῆς λόγου. καὶ λόγος φωτός. καὶ φίλος νυμφίου. καὶ στεφανώσεως βασιλέως καθομολογίζεται. καθάπερ δὴ καὶ τῶν θαυμασίων μελοποιός. ὄρθρος ἡλίου καὶ ἡμέρας προκαταρτεία. καὶ μάλα οἰκείως καὶ προφυῶς. ὡς γὰρ ὄρθρος μέσος ὄντος ἐστὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, τῆς μὲν νυκτὸς λήγουσης ἤδη καὶ λυομένης. τῆς δὲ τῆς ἡμέρας ἀρχομένης καὶ ἀναλαμπούσης, οὕτω δὴ καὶ ὁ ποδεμικὸς μέσος ἐστὶν ὄντως τοῦ παλαιοῦ. τῆς παλαιᾶς καὶ νυκτερινῆς καὶ σκιώδους. καὶ τύπους καὶ μεταφορᾶς καὶ σκιᾶς, παυομένης ἤδη καὶ λυομένης, δηλαδὴ νομικῆς καὶ σκιωδεστάτης. τῆς δὲ αὐτάζου ἀπερχομένης τῷ σκιᾷ δεῖ. διὰ τοῦτο γοῦν ὄρθρος δίκαιος ὁ βαπτιστὴς προβάλλεται. μέσος ὢν τῆς σκιᾶς καὶ τοῦ νόμου. τοῦ μὲν ἐν ὢν καὶ τοῦ βαπτιστοῦ ὅλου. τοῦ νομικοῦ καὶ ἀτελεστάτου καὶ ληπτικοῦ. καὶ τὸ σκιᾷ νεφέλῃ καὶ σκιᾷ θαλάσσῃ τοὺς ἰουδαίους ὁμωνύμως ἐβάπτισε. καὶ τοῦ σκιᾷ καὶ τῷ χόρτῳ καὶ σκιᾷ πνεύματι. μέσου δὲ αὐτῶν τοῦ κυ τοῦ ἰωάννου. τοῦ μὲν νομικοῦ, νυκτὸς δίκαιος παραβλήθη. σκιώδης οὐ καὶ σκοτεινὸς ἢ πάνυ μικρᾶς παρέχων τὴν κάθαρσιν. τὸ δὲ τοῦ ὄρθρου, ἡμέρᾳ καθαρᾷ καὶ παμφαεστάτῃ ὁμοιωθῆναι. ὡς ἂν ἡμέρα ποιοῦσα ἀκτὶς ὀφθαλμοῦ πᾶσι παλύνῃ, διὰ τὴν παντηροῦς τοῦ ζόφου οὐ διαφορὰν ἀναιρέσεως. τὸ δὲ τοῦ ἰωάννου, ὄρθρῳ παρεικάσθαι. τοῦ μὲν φωτὸς καὶ πνεύματος, ζοφώδεσιν ἐμπαλίζον. τοῦ δὲ νομικοῦ καὶ νυκτερεινοῦ, φωτὸς ὄντων. διὰ τοῦτο ὄρθρου τοῦ βαπτιστὴν ὁ μελῳδὸς ὀνομάζων, οὕτω φησί. τοῦ σελασφόρου ὄρθρου. τοῦ τοῦ ποδεμικοῦ. νῶν σὺ τ' ἐρήμου πρόλας εὐας ἰορδάνου ὀπιφανεύς, ἐπέρχεις αὐλῇ τοῦ αὐχένα χε. ὁμοῦ μόνου δικαιοσύνης ἥλιος ὢν ὁ καλούμενος. ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ αὐτοῦ ἡλί βασιλεὺς καὶ δημιουργός. ἐπέρχεις δὲ αὐλῇ τοῦ αὐχένα. ἵνος χάεν καὶ διαλύσῃ, ἵνα διὰ τῶν δύο θεῶν ἀκλίνων ὦ. τοῦ ἡνιόχου ἀρχὴν ἀδάμ ἀπὸ τοῦ ζοφερωτάτου χάους τοῦ ᾅδου ἀρπαστὸς καὶ ἀνηχούσης εἰς φῶς. διὰ δὲ τῶν ὑδάτων τοῦ ἰορδάνου, ῥύπου παντὸς τοῦ ψυχικοῦ ἡνίκα ἀπὸ καθάρσεως καὶ ἀπὸ πλύσεως :-ζ

ἐξ.

Ἀναρχε ἑῴσεις ζωτοφόροις χόλε. νέου πρόνυς τοῦ φαρέλλα πρὸ
ἡ πλάνη. τοῦλιν ἀφράστως πόθεν δολίζμενος. ὁπακραλίσιν
δοῦδος ἁλατηλμένος. ἰδοὺ λέμνι παῖς ζεκαλίζει τ' φύσιν :-ζ

πζ.

Ἀναρχελόφ τοῦ πρὸ. τοῦ ἡ πλάνη καθαφαρέλλα πρόσπλασον νεοποιὸς ἐάνα

ἐξ.

ζεννᾶς διὰ τοῦ βαπτίσματος. ζωὴ αἰώνιος τὴν εἰς τὸν ῥοῦν τοῦ ἰορδάνου. καὶ ὅτως ζωὴ ἀναστάσεως. καθὰ καὶ ὁ μακάριος ζερμάνικος ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς ἐπιστολῆς ἔγραψεν, ἀλλούϊα. ὅτι διὰ τοῦτο ἐβαπτίσθημεν, ἵνα τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. λέγει γὰρ τὸ βάπτισμα, ἵνα καὶ ζωὴ ἀναστάσεως. νεοποιὸς οὖν ἐστὶ τὸ ὕδωρ τοῦ ἰορδάνη. τὴν κραυγὴν ἐκείνην καὶ τὴν φωνὴν ὑπὸ δεξιῶν. τὴν μαρτυρουμένου τοῦ υἱοῦ τὴν ἁγίαν. καὶ ἀγαπητήν. καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον:

ιβ' κδ' ξ'. Ὁ τὴν παλαιὰν σκληρότητα βεβηλῶν. φορεῖ λευκὴν ζωὴν ἐξαστράπτουσαν στολήν. ἀλλοιωθεὶς καὶ παλαιωθεὶς σῶμα. λύτρῳ πλείονι σκληρῶν μελῶν. ᾧ δὴ πρὸς ἡμᾶς ἁγιασθῆναι:

ιγ'. Ἐν ταύτῃ τῇ ῥητῇ πρὸς εὐλαβεῖσθαι καὶ ὅμοιον δεῖ, ὃς διὰ τοῦ βαπτίσματος λευκανθέντας δεῖ παλιγγενοῦς διαβόλου ὁ ἐμπαθὴς. ὃν τὴν λεπρὰν ὧν παλαιᾶς σκληρότητος ἐξεξύσατο. ἀλλ' ἐν ζωὴ ἐξαστράπτουσαν ἁγίας μέλας δεῖ πανφαῶν λευκῶν δεῖ ἡμᾶς ἀκηράντων καὶ ἀπαρατρέπτων. ἀλλοιούμενον. πρὸς οὗ καὶ ὁ ψαλμῳδὸς φησί. τὰς χεῖρας δεῖ λευκὰν ζωὴν ἐξαστράπτουσας. ἀλλοιωθεὶς καὶ σκληρὸν καὶ βέβηλα παλαιώσεως. καὶ μόνον ὅτι δεῖ ἔργους ἡμᾶς. ὡς τὸ ἄλλο ἡ παροῦσα ὁμολογεῖ φωνή. ἐπαλαιώθη σάρκα μου ὅτι ἔργους μου λέγουσα. ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐμοῦ βουλεύεσθαι ἐν ὑποστάσει λόγῳ καὶ ᾧ τὰς σκληρότητας λόγων μελῳδίας προφέρουσι. βούλομαι δὲ λόγῳ ἀπὸ παλαιῶν ὧν δοκοῦσι ἄνοι φιλοφρονούμενος χαίρειν. ὅτι καὶ λόγος πρὸ δεῖ ἀλλῶν χαίρειν καλούμενος καὶ τὸ μέγα εἰ θεολογίας χρηστόν:

πγ'. Νέκρωσιν ὁπὲρ ἐμφυλίους ἡ λέξις. θνητὸς κακούργου φιλαδελφὸς εἰς φόνον. ἐπιστολὴ σαρκικὴ πρᾶξις. ὄρθρου φάναλι πρὸς βαλεῖν δὲ δικαστήν. φλαῦ ἵνα τοῦ λυτρωσάμενον κύριον:

ιε'. Καὶ ἀπὸ βύθου τοῦ ἔσπερίου τῆς νοητικῆς εἰς ἔστι καὶ μαθεῖν τὸ εἰς μέγαν δεῖ θεῖ. πᾶς διὰ τοιούτου ἔστιν τὸν πονηρὸν καὶ βαθὺ ξηρὸν δαίμονα. λοιόν κάκιστος πρὸ καὶ βαθὺ τὸ πρωτόπλασον. ὡς γὰρ σκότος τοῦ θεοῦ ἐστὶ πρὸ βλημα

τοῦ τῆς ἀπάτης πεποιημένος διαμὲν τοῦτο τοὺς ἄνθρωπους καλέβαλεν, οὐ
τω καὶ ὁ σὰρ τὴν ἀμελέραν σὺν αὐτοῖς φύσιν οἰομένη τὸ βλαστὸν πρὸς ἐξαπά-
την τοῦ πονηροῦ, ἐν ἐκείνῳ τοῦτο καλαπαλαί. ᾧ φανομένῳ τῷ προσπαθοῦντι ἐξά
ναδε. ᾧ κρυπτομένῳ δὲ νικωμένου. τοῦτο γὰρ καὶ ἡ λαξις τοῦ ἐσπασίου ἐμφα
νοῦσα, ὧδε φησιν. ὁ δὲ πεὺ διὰ τοῦ χαμαιλαδῆναι ἐς φύσιν ὄφεως τοῦ κακούργου
δηλοῦ, λαθὼν τοῦ ἀδάμ, καὶ τὸ νέκρωσιν καὶ τοῦ θανάτου σὺν εὐ δηλοῦ ἐμφυλεύσας
τῇ κλίσει, κ' τοῦ ἰοῦ τόπου καὶ οὗτος ἀποκοπῆναι καὶ πλανᾶσθαι τῇ διὰ σαρκὸς τοῦ
πατρὸς ἀποδημίᾳ. προσβαλὼν αὐτῷ οὐμελὰ ἐκείνῃς τῆς θεότητος φαναλί. οὐχ ὡς
ἡλίῳ λαμπρότητι καὶ ἀπορρήτως αἰτίας προβεβλημένῳ. ἀλλ' ὡς ὄρθρῳ. ἥτοιμα ἐ
χουσῆς τοῦ θεότητος φῶς. πλὴν ὅτι κυλαζούσης τοῦτο διὰ τοῦ ὑφου τῆς προσλη φθέ
σης σαρκός. ἐπειδὴ γὰρ καὶ ὁ ὄρθρος καθάπερ ἀνατολὴ ἀποκλῃ. οὐ λαμπρὸν αἰθερία-
ζων. οὐχ καθαρὸν περιέχων φῶς. ἀλλ' ἀλλαι εὐδιε καὶ ὑποσκοτάζουσαν. μεταξὺ δὲ
σκότους καὶ ὁ σὰρ ὀπτασάμενος, ᾧ πάλιν τοῦ ἡμελέου ἐκείνου τοῦτο φῶς τοιοῦτον
ὀπτηρεύσας θεότητος. καθάπερ καὶ ὁ διάβολος. ἐνθεῦτεν σκότος ἀποκρυφὴν αὐτοῦ. οὐ
μόνον σκότος λέξεων τὴν ἀκαταλαμψίαν τῆς αὐτοῦ καὶ ἀπορρήτου φύσεως. ἀλλὰ τὰ
χάπου καὶ αὐτὴν τὴν ὄφιν ἀπὸ ἧς ἀπάτωνος ὑφου ἀποκοπῆσας τοῦ πονηροῦ καὶ
ἀποκριθὲς καλεπάλαισεν. ἥτοιμα ὡσεὶ φλαῦ. ἥτοιμα ἀλαῦ καὶ ζωὴ εἰδέναι τὴν ἀνομε
νὴν αὐτοῦ τοῦ χαμαιλαδῆναι ἀληθὲς ἐς τὴν φύσιν τοῦ ὄφεως. καὶ πολὺ
ὁ παρὰ ᾧ σεναὶ ὑφος οὐ οὐδὲ ὧν ἄλλων ὑπεισελθὼν καὶ ἐφαρπάσαν ἀμὴ κυ
νος ὁμοιώσας διαφωνὲ τοῦτο καὶ ὑποδὰς καὶ τοῦ δὴ σὶ αὐτῷ καθ' ἑαυτὸς, ἦν πος
τὴν τοῦ θεοῦ καὶ ἀκρατοῦ προσλημμάτος. τοὺς τῆς ἀναξίους, ἐξω μόνον ἐόντος. καὶ
τοῖς ἀπίστοις τοῦ σῶ κόσμοις συναπομένου. τοῖς δ' ὁδὸν κ' μεύουσά ᾧ πνί, ἵστη τὴν
προσέαν τοῦ παθοῦ ποιουμένου. ἵνα διὰ τοῦτο ἐς διὰ παραπλάσματος ἑνὸς
καὶ νεφέλης καὶ ὑφου τὴν ὑπολαζόμενην θεότητα σκοπεῖσθαι. ὁ δὲ γὰρ λ
λος ἄπτας λαὸς ἐξω τ' διαθήκης νεφέλης ἐστῶτες, χειρὸν ἄνου ὑπελάμβανον τοῦτο.
ἰαῖς σαμαλικαῖς αὐτοῦ σωτηρίαις καὶ ἀπίστοις μόναις συναπομένουσι. ὁ δὲ νεὲ οἱ δὲ,
αὐτοῦ κλαυ. οἱ δ' ἐκρεμάσαν. ἄλλοι δ' ἐκ δὴ τοῦ φιλῶν ὑπελάμβανον. οὐ μὴν πά
θος ὁ δὲ μυστικὸς σαμαπλοῦσθαι. οὐδ' πολὺ πρὸ δὲ τοῦ ἐναννησόμενος ὁ τῆς
ἀγιάτ κήρυξ καὶ πρόδρομος. ἀλλὰ ἐ σκέψου ἀμφὶ τὴν σαμαλικὴν τοῦ κὺ νεφέλην.
καὶ αὐτοῦ τοῦ ἕνα δὴ καθεωρακότες, ὁ δὲ, οὐ ἐε ὁ δὲ ὁ ἰὸς τοῦ δὴ τοῦ ζῶντος. ὁ δὲ,
ἐ δὲ ὁ ἀμνὸς τοῦ δὴ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου ἐκολάζων. οὕτω ὑφος
ἡ σὰρξ τοῦ μυστικοῦ τοῦ ὑποστάσεως λαὸν ἐαυτῷ δὴ ἐποκρύπτουσα τοῖς καὶ

κ' ὁ μωϋσέα φ' πνι :—ζ

πγ'. Ε χει πρὸς αὐτὸν ἡν θεόπνευστον φόβον. ζασεὶ ἰερατικοῦ ζυ|κεχωσμέ|νην ὁδόν. ζσννάζαι αὐθις ἐπενῶν ἀναπλάσαι. ἑρῶν φέρεσθαι σκ|ηνὴν ὁλοσώλης. ἵκζαι γὰρ αὐτὴν ἐξαιρεζῆζαι σκηνῶν :—ζ

ες'. Τ οὺς δ' ἐξ πάσιον ἀπὸ δῶν διατελικῶν ῥαιδίων λαμβάνει ὁ μελωδός, σὺν ἡν ἀπολλυμένην βασιλικὴν δεκάμην ἀνάγκας λέχνου καὶ ἡν δοίκιαν ἀρώσας, ὁ ἀ|πολέσας ζημ. ἐσθ' ἑνέκοικα ζυ|κεχωσμένην. καὶ ἀναλαβὼν σὺν δεν καὶ πρὸς ἑ|αυτὸν ἥκοσας, ἀδελφέ. ᾧ δι καὶ φησι. ἡν θεοκαλασκόπασον φόβον ἀνῶν ἥλες ἐστὶ| ἡ βασιλικὴ δεκάμη ὡς ἡν ἄνθρα τοῦ βασιλέως δι σὺ αὐτῇ φέρουσα. δὺ καὶ ἄκοινα δεδημιούργ|ζαι. εὑρὼν ὁ θεοσώλης τῇ τοῦ μυράννου ἀδοῦ ζυ|κεχωσμένην δεκάμη, καὶ ὡς πρῶνι ἰλεῖ καὶ συμφέρῃ ἀμωσθῆ κεκαλυμμένην. ἵκαι πρὸς ἑαυτὸν ἀ|ναλαμβάνει. γεννᾷ δὲ αὐτὴν δεύτερα γέννησιν. ἡν καὶ ἑρμηνεύων ἥλες πολεῖτεῖν| ἵνα μὴ πλανᾶσθαι, ζυνῆλιν παρὰ δῦ ἡν ἀμείνερα φύσιν ἀκούειν ἡν οὐ γεννᾶσθαι,| ἀλλὰ πλασθῆναι, ἐπάνω καὶ πῶς αὐτὴν γεννᾷ. τῇ ἀναπλάσει χεῖρων ὧν ἐπενῶν. μι|νουμένου τοῦ φόβου. ὅθεν ὅταν δεύτερα γέννησιν τὴν μείζερας φύσεως πρὸ δῦ ἀ|κούειν, ἡν ἀνάπλασιν νόει. ἀναγεννᾷ δὲ ἡν αὐτὴν καὶ ἀνάπλαστον. ἑρῶν δαιμό|νιον καὶ σύνδοξον σκῆνῶν. διὰ ταῦτην γὰρ ἐπ' αὐτῆς ἀνεύρεσιν καὶ ἐκηρύχθην :—ζ

ϡ κα'. Πυρῷ καθαρθεὶς μυστικῶς θεῖ. ὑμνῶν πεφίλης ἡν θεῶν| κινουργί. ἐπύνοσι γένειν πνι κεσθυμένην. ἁρμόσαν ἐμε| φανοῦ ἁρρηβύλου. ᾧ ἐν δυνασταῖ ἁπεάλη ζυ|νε| πείθη :—ξ

ες'. Τ ὸ πῦρ τοῦ θεοῦ τοῖς ἐν ἀναξίοις ἐπολεῖ τὸν χορὸν ἐν ἡν καθαρὸν ἐαυτοῖς ξυμφορή|σαι, καθαρτικὸν ἐστι πυρὸς ἀνθρωπικοῦ. τοῖς δ' ἐνόσοις ἐπ' ἐν ἀλαθοῦ ἐρίασι οἱ| κάθαρσις τοῦ, καθαρτικὸν ἐφωτιστικοῦ. οὕτω που καὶ ἁγίας τὸ θεοναὶ θεα|πεῖα τοῦ σεραφὶμ ψαλμῳδῆς, καθαρείαν ἐν ἀνθρωπίαν. καὶ τὰ ἐπέλλοντα πρὸ

ος ἐφ· οὕτω καὶ ὁ προβλεπτικὸς ἀββακοὺμ φ̄ τοιοῦτῳ τρόπῳ ἐμυστικῶς δε
ωεῖ τὸ ἀνομοιότυπον καὶ ἀφθαρτές, τὴν φωνὴν σκότους τὴν τῆς προκοπῆς τοῦ ἐχεβόησε τὴν
ἀρρητον σφραγῖδα ἐκφαίνουσαν τὸ μονογενοῦς, ποίᾳ δ' ἰδέᾳ φωνῇ, ἢ ἀκοὴ ἀνθρώπου χωρῆσαι
α· ὁ δὲ ἀποδημῶν ἡξ· ἵνα δῷ δυνασθῆναι τὰ κρείττονα ζητεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ
ἀββακοὺμ· δεικνύων ὅτι σκότος κεφαλὰς δυνασθῆναι λέγουσα:

Περιφθὰς ὁ πρὸς παραφαίσαβος λόγος. νυκτὸς δόξαν τὴν καλὴν ἀπεσεῖν θεόν. ἐκείζοι ἡμᾶς ὁ βοηθῶν ἁμαρτί. ὕμας ζωὴ καὶ ἀγαλλίαση σῇ βαπτίσαι. μακαρ φαεινοὺς σκ ἐῶν ἰορδάνου: πρ. ἐξ.

Ο παραφαίσαβος λόγος οὗ πρὸς περιφθεὶς διὰ τῆς ἐνδυκῆ τὴν ἀποσολὴν νομίζεσθαι ὁ πολὺς σὺν ὁμολογίᾳ ζητοῦ εἰος λέγει· περιφθὰς ὁ ὡσὶ σκεῖζον δόξαν τὴν καλὴν ἐπὶ σεῖν νύκτα τῆς ἀοιβῆ· καὶ τὴν οὖν ἀνθρώπων ἁμαρτίαν· ζωαυγιζομένη ὁ σεσωμένῳ ἀπὸ ὧν ῥύπων οὗ ἰορδάνου φαεινοὺς ὑμᾶς φ̄ πεῖ καὶ οἱ ἀδελφούς· πρωτότοκος καλεῖσθαι πολλοῖς ἀδελφοῖς τοῖς διὰ τοῦ βαπτίσματος ὑποδεδηλωκὼς ἀναφορᾷ πεῖ, περιφθὰς οὖν ὡς εἴπομεν, ἡμᾶς ὁ μακαρισμὸν ἀνθρώπων. καὶ ἀποδημῆσαι τὰ ἡξῆς πεῖσθαι φαίνεις:

Αὐτοῦ προσευχὴ τοῦ πεικλυσμοῦ λόγου. ζανὲς ὁ κήρυξ σκοπᾷ ἐπὶ ἡλίου. ὄνος προσώπου λευκὸς ὡ σαρκίῳ. ζμυρφος ἐξῆλθεν σὺν θεῷ αὐτοῦ. ἔφησον ἡμῶν σῴζειν ἁμαρτίαν: πρ. ἐμ.

Ι δοὺ ὁ κήρυξ καὶ προδρομος αὐτοῦ τοῦ πεισῳζόντος λόγου οὗτος, ζανὲς σκοπᾷ τοῖς παρεσσομένοις ἐς βαπτισμα ὄχλοις· ἀνάκλησιν δὲ καὶ παρηγορίαν ἡλίου. ὄνος ὁ μεθ' ἡμῶν βλέπεσθαι μενος καὶ βαπτισθῆναι καὶ αὐτὸς αὐτοῦ. πρῶτος μὲν ἐν ἡλίῳ, καθ' ὃν καὶ ὧν ἐστι πρῶτος παύλου καὶ πάσης ὑποστάσεως. καὶ οὐ πρόσκλησιν· ἀλλὰ δι' καὶ δημιουργός· δεῦτε πρόσωπον τῆς σαρκὸς· καὶ ὕστερον ὡς ἐκ πόλεως παρθένου ἐξελαμψε· μορφωθὲν τοῦ ἀνίνου ἀρρήτῳ δυνάμει· καὶ ἐμ.

ζώνη ορθος κ' σὺν χερνιβήσας. ὡς δὲ τὴν ἐξόδιον καὶ σπουδὴν ἀναφορίαν, ἐξ' ἧς ἀφανίσας καὶ πόρρω βαλὼν. τοῦτο ἐξ ἐκείνου ἐλήφθη τοῦ εὐαγγελικοῦ ῥήματος. ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἔμπροσθέν μου γέγονεν ὅτι πρῶτός μου ἦν: ζ

πγ τοῦ. Νομὴ πρὸς αὐτὴν φερέσβιον φέρων. ἁρπαγὴ λεκάνην φωλεοῖς ὀπιζέχων. ἁπλᾶ τὰ κύκλα καλυβῆναι θεὸς λόγος. πέρνη δὲ πλατύνοντα παντὸς γένος. τοῦτο καθαρὸν ἐκλεκτὸν ζῶον κλίσεν: ζ

ὡ ἐξ Ὁ νομὸς δὲ καὶ ὁλάβολος ἀπὸ τῆς τοῦ παραδείσου ζωοτόνου καὶ τοῦ ἀμπελῶνος νομῆς δηλῶν ἅπας καὶ ἁπλῆ ἐξαλαῶν, ὅτις φωλεοῖς αὐτοῦ ἐλκυσθέντος, εἰς ἐκ· καὶ οὐ τοῦτο μόνον. ἀλλὰ καὶ ἐξωθεν τοῦ ῥηθέντος αὐτοῦ φωλεοῦ, κύκλα δηλοῦν ἀπλήρωτα καὶ παλίδας καὶ βόθρους ἐκμηχανᾶται. ἵνα κἂν ἐξιέναι ποτὲ τοῦ φωλεοῦ ζωόλως ὀπιχρήσῃς. τοῦ τοῖς σῴζεσθαι πάλιν καὶ σὺ δεσμεῖσθαι. ἀλλ' ὁ δὴ λόγος φέρων πάλιν ἅπας πρὸς αὐτὴν τοῦ παραδείσου νομὴν φερέσβιον ἀντὶ ζωηφόρον. ζωὴ γὰρ ὁ βίος διὸ καὶ τὸ ζωηφόρον φερέσβιον. οἷα δὴ λεξιώλαβος ἁρμοῦσα τοῖς φωλεοῖς δὴ δρακόντων ὀπιρέχων ἐκείνων, ἁρπάζων φῶς σὺν δὴ ἅπας καὶ ἐξαλᾶν. ἁρπαγὴ γὰρ πᾶς. τὰ ἐξωθεν κείμενα δηλέων ἀμυδρὰ κύκλα, πρὸς τὸν ἐξ καλαβαλών, εἶτα καὶ τοῦ φωλεοῦ ἁρπάσας ἅπας. καὶ οὐ τοῦτο μόνον. ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἐκ πέρνη πλατύνουσα ὄφιν παντελῶς τὸ γένος ἅπαν, ὃς καὶ ἀρχῆθεν τοῦτο καθαρὸν ἦν. αὐτὸς γὰρ ἁρπάσας κεφαλήν, καὶ οὐχ ἁρπάσας αὐτοῦ πέρναν. καθαρὸν δὲ τοῦ καθαρεύοντος μυελοῦ. ἵν' ἄξια ὧν ἔδρασε πάθῃ. καὶ αὐθὶς ἐδέσμησε καὶ καθήρξε λέβητι καὶ καθαρθῆναι. πᾶσαν ἐκ κύκλου δεσπότου ἀναλῶσαι: ζ

ὡ ἐκ τοῦ Ε. Ἐθεσμοθέτησε καὶ βορβορωμένου. ἰοῦ καθαροῦ πῦς λελουμένοι. νέαν προβολὴν ἁπλᾶν ἔβου. ἁλοῦσαν ἀπὸ σεβῆναι δυσμενῆ. μόνοις προσῆλθε ὅσις δὲ καὶ ἁλῶναι:

ὡ ἐξ Ἁπολουσάμενοι ἐκ τοῦ καθαροῦ τοῦ πῦς ἅπας ἐστὶ τὸ ἁλῶναι βαπτισθέντα, τοῦ ἰοῦ τοῦ ζο

φώδους καὶ βορβορόδους δεικνύς τὸν ἀβύσσου. καὶ πῶς γὰρ οὐ ζοφώδης ἀκούσω
κρεῖττον ἐστὶ τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τοῦτου κ(αὶ) τοῦ παντὸς. πῶς δ' οὐ βεβορβορω
μένος ὅλος καὶ καθαρώτης ὁ τῆς ὁσιότης τοῦτου μύστου δι' ὑπερφανείας ἐξω
θούμενος ἐαυτοῦ. καὶ ἵνα μὴ ὀλιγάκρας τὰ μακρὰ τείνοντες ἀποφεύγωμεν, ἐς τὴν νέαν παύλην
καὶ ἀπλανῆ ὁδὸν τοῦ μακαρισμοῦ. δηλονότι αὐτοῦ τοῦ ἰ(ησο)ῦ τοῦ λέγοντος ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός.
ὁδὸν παύλην τὴν ἀπαύστου χάριτος οὐκ εἰς ἀπώλειαν οὐδ' εἰς ἁμαρτίαν. οὐδὲ εἰς
ἀπώλειαν ὁποία ἦν σκύλων καὶ παλαιά. ἀλλὰ τὴν ἀμαυρὸν ἀπαύ. εἰς συμπλοκὴν ἀπὸ
στόμου τῶν ἐχθρῶν δαιμόνων, ἢ καὶ τὴν διὰ πίστεως, ἀκαλλάκτους ἐλαμύνουσι φθο
νοῦσι, μύσεσι δ' ἡδονῆ πεσοῦσι καὶ ἀποδιδυσκούσης ὅς ὁδὸς καὶ πρὸς τὸν ζῶν καλλι
χαλίνου τὸν λέγοντος τὴν ἔφεσιν σὺν ἡμῖν σαρκὶ αὐτοῦ κ(αὶ) τοῦ αἵματος ἀποσολον :–ζ

A ἁρῶν ὁ πλάσης σὺν ζόφῳ τῶν πλασμάτων. χειρὸς ἀφύκτοις οὐ τεῦ.
δαπτοῖ δακτύλοις. ἴσπουσι ἀμφὶ ὤμοισι ἐξάρας ἄνω. νῶν
σὺν πολυρρύτοισι δίναις σκιπλέων. αἰχμὴς παλαιοῦ τῆς
ἀδάμ καὶ ἑξίας :–ζ

B λέπων φυσιοῦ ὁ δ' ἀνίνης φύσεως κεραμεὺς καὶ πλάσης θεὸς οὐ τοῖς ἑαυτοῦ δα ιεῦ.
κτύλοις διήρθρωσε καὶ διέπλασεν ἄνωθεν, σὺν ᾧ τοῦ ἀδὰμ καὶ ἀκηλεμένου ζόφῳ σὺ
ραις πλασμάτων ἀδιεξοδεύτοις καὶ ἀδεσμεύτου μένου, οὐκ ἀποστρέφει. οὐ πρὸς
χει οὐ πειρᾷ. ἀλλὰ κ(αὶ) τοῦ κεκτῆσθαι νόμων τὸ ἐμπεπλωκὸς εἰς τὸ βάραθρον
κλῖνος ἀναβοᾶσθαι καὶ ἀναλαμβάνει. οὕτω καὶ οὗτος αὐτοῦ ὡς ἀλλοῖον κλῖνος
εἰς τοῦ τῆς ἁμαρτίας βόθρου καὶ λιθάδος πλῆθος. ἀνὸς ἡ ἀκμὴ ᾗ ὢν οὐ ζωπυρεῖ.
πᾶσαν ζωὴν ἐλπὶς τοῖς κλίνουσι τοῖς ἀνοδίοις. ἐξάρας ἄνω τοῦ ζόφου ἐκ καὶ τοῦ πλά
σαντος. καὶ πολυπόθητον σὺν τοῖς πολυρρύτοις δίναις τοῦ ἰορδάνου ἀποπλυνά
μενος αὐτοῦ καὶ ἀποκαθάρας τοῦ παλαιοῦ αἰχμὴς τοῦ ἀδαμαίας καὶ ἑξίας
ἢ ἐνόησε διὰ παραβάσεως. ἄνω ὧν οἰκείων ἄνωθεν βασάνας ἴσπουσι. ἐφ' ὧν ὅλη
λαοῦ καὶ τοῦ ξύλου λαβεῖν καὶ δεξέλαι κ(αὶ) τοῦ πολιτεύεσθαι τὰ δεξιὰ χειρὸς εἶναι. ἡμῖν φθάσαι
δ' καὶ ἀμφὶ τὰ παραδείγματα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δενδρώνος στρῶνος. λέγοντος γὰρ
σκάνου ἐμοὶ καὶ τοῦ ἰαθῆναι ἀλλοδαπὸς ὄντα τὰ πάντα καὶ ἀνθρώπου
ἀνέχεται. καὶ ὡσεὶς, ἢ τοῦ ἀπεκλινομένου τὸ θρῷ διαφεύγειν ἵνα καὶ τὸ-

ἐμπεπλωκὸς κλίνος χ᾽ ὑπνόμου ἀναδόσθαι· ἀκολούθως καὶ οὗ δς δ᾽ αὖθ᾽ ὑπ᾽ αὖθις ὥσις ἴσαν, τὸ δ᾽ ἐπικλινόμενον ὦ δόρῳ καὶ κλίνος ἐξαίσιλα ὑπανίξαθ· διὰ δ᾽ ἀναχείας ὀνόμαθς, καὶ τ᾽ οὗ αἰχμοὺς αὐλῆς ἀποπλύσεως, οὗ ἰαθοῦ ὑποσήμανε :—ζ

πγ πθ. Μεῖ᾽ εὐσεβῆας προσδεήσεσθαι δ᾽ οὗτινας. πλαῖς ἀζεάνθις ῥεύδως ὑπ᾽ σείου. λόγῳ καλοπλεύσαντ᾽ ἐξακριβάθ. ἀντλημα πρὸς φέσιντ᾽ ἀνῆς σῦ θέου. Κόσμου προσπνοὰς ἐξακοσθμενον νόζειν :—ζ

ϛ. Ἀκολουθῶν τῖς ἰδαίου ῥήμασιν σὺ λαῦδα ὁ μείλας δαιμόσκινος, τῖς οὐλωπὸς λέουσιν. ἀντλῆσθε ὕδωρ μεῖ᾽ εὐφεσσώσις σὺ δ᾽ πλῶϊ τοῦ σείου. καὶ ἄλλα χοῦ᾽ οἱ ἀνῶντ᾽ πορύεαδε ἐφ᾽ ὕδωρ. ἐλι᾽ καὶ ἀδείλιν ἐμαρῆλιν μελαλαιμβάνων ῥήμαθα τὰ λέουθα. κε οὐδὲ ἀνῆλιμα ἔχθς. καὶ τ᾽ φρέαρ ἐσιβάθυ. πόθεν οὖν ἔχθς τ᾽ ὕδωρ τ᾽ ζῶν. προσδεήσεσθε φησὶ καὶ αὐτὸς ὦ ἀνοὶ μεῖ᾽ εὐσεβῆ ἄμα καὶ ζωβυίας. ἰαῖς ἀζεάνθις πλαῖς τοῦ σείου νάμαθς τοῦ βαπτίσμαθς. μὴ ἀλλαναιβωντ᾽ ὅλι οὐκέτιν ἰκμὼ ἀντλημα. καὶ χοῖνος καὶ ὑδρία δ᾽ ἀνῆμενον τό τε τοῦ ὕδαθς. ἀλλὰ μυστικῶς καλοπλεύσωμες τῷ σὺ τοῦ ἀκριβῆ τοῦ πρὸς ἀκριβῆ λόγου. ἀντλημα προσφέσιντα ἀνῆς σῦ θέου. τοῦτ᾽ ἐστ προβόλια ἰκμὼ προζωνῆς. καὶ κῦ᾽ ἀζωὴ θου ἀζεσόλιβς. ἀνῆλιμα δηνᾶμενον θεραπεῦσαι ἰκμὼ νόου τ᾽ σῦ θέου ἀνῆς. οὐ κόσμου. εἰ δ᾽ ἀν, θεῖ᾽ ἀνῆλιμα, ἀπίστις δ᾽ ἂν, ἀνῆλῆσαι ἰκμὼ σεῖαν δηνᾶι μεθα. ἰ δ᾽ ἂν᾽ ἰ τ᾽ σεῖας αὐλῖς ὅτι δυμία ἰκμὼ καὶ σῦ θεου ἀνῆν ὁμελωδὸς καλωνόμασι. καὶ ἰκ πρὸ ἄλλο τοῦ ἀνῆν τὰ θα μεῖ᾽ τοῦ σῦ θεῶ θεου. διὸ καὶ ὁ θεὸς φησὶν. ἐσῆνσόσε ἰ ψυχόμου :—ζ

ϛ. ἐ. ϛ. Ἰμερτοῦ ἐξέφυνε ζωὴ παμολβίῳ. ἦλθ᾽ πῦρ ὀμβρεὸς ἐξηρεύξαθ.

, ναὶ φησὶν οὗτος ζωφυσὶ τόνος πέλων. Φάβαλος ἐξόεσσεν

, ἀνῶν μέους. λόγος λέσσου ζωὴ ἐθεοῦ πρόσωπα :—ζ

Ὁ προδρομος δε και πρ τ ἁγιαπ τ ἀνθρ ἡμ ὁ ἐκλαμψας πρὸ ἑωσφόρου ἐτέκνωσεν, ἐξέφηνε καὶ ἀεὶ δηλῶν ἐφανέρωσε τοῖς λαοῖς· καὶ ἐκήρυξε διὰ τοῦ πανολβίου ἤχου νδρου ὠδους ἐκείνης καὶ ἐνῴδει καλλαρλείσης φωνῆς· ἡ δὲ φωνή, λέγει, καὶ ἐδίδαξε τὸ λαόν· ναίφησιν οὖν ὁ βαπτιζόμενος ζωμφυὴς ἀὐτοῦ γὸς καὶ ζωαναρχος· καὶ ἀπαύγασμα τοῦ ἐμοῦ φωτός· τοῦτ ἔστι μένα τὸ φῶς αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ διὰ φιλανθρωπίαν τοῦ δεσπότου γένους ἐξέφηνεν· ὁ αὐτὸς καὶ ζοῦ χάρις ἐνωδιζομαλίζων· καὶ διὰ περιπλοκὴν ἄνος :- ζ

Ἐκ πολιόυχλου ὁ Ἐλισσαιος. ξένως προφήτης ἐκ βίς φλοιδού μενος. ἀθρις προῆλθε τῆς παλιπλευσίας. ὅτε ἀναβαίνοντος ἐκ βοθκλόου. πᾶσι προφαίνων ὧν χρόνων ἐξ ἐράλων:

Μυκόυσι περὶ προφήτου ὡς ἀνθρώπου ἐκ ἑτέρας ὁδοῦ ζωῆς ὄντος ἐλθόντος ἐπὶ τὸν κόσμον τοῦτον, ζωὴν φθαρτὸν· διὸ καὶ Ἐλισσαιος λέγεται· ἀλλοῖοι δ' ἀλλάττα πολλά· καὶ δὴ καὶ εἰς ἰκότος ξιφήρης ἀπαντᾶν, διαλέγεσθαι τὰ τοῦ θείου ἀσαλίγκα, καὶ ἀβλαβὴς εἶναι δεῖν ἐξῆς δοι· λαμβάνειν ὧν ἐπὶ τοῦ ἁλατικὴ ποιλεικὴν φλυαρίαν εἰς ἐπὶ κ' τὸν ἰωνᾶν ἐσοείαν ὀφυέσαλα μεταλῶν ὁ μελωδὸς, καὶ λαὸς τοῦ λυκόφερο νος ἑῶνος εἰκόνα δαιμόνα ἐαυτοῦ μυθον, ἐλεεινὸν ἐχόντος οὐ πολέμου νάδοις, ἐλίτω νος ἀμάλαφι καρχαρίας κόων· ἐμπίπτουσ' δὲ μενος ἀπάλων φλοιδούμενος, ἢ δι βραδὸ μένος καὶ ἐνῴδμενος, πάλιν εἶναι δεῖν προῆλθε μὴ κεραίου τοῦ θεοῦ· καὶ ἀβλαβῶν ὧν μελῶν προφάνων πᾶσιν ἀεὶ δηλόλαλα ἐπὶ μέλλουσαν ὁ ἐπ' ἐράλων παλιδρομιον ὧν νεκρῶν ἐξανάσασιν, καὶ δ' ἐν πᾶλαι ἀφύσις ὠφθησ ἀπὸ τοῦ θεοβκτόνου δεσπότου τοῦ ἁδου ἐξεικονιζόμενα. ὃ δ' φλοιδούμενος σημαίνει ὡς ἐφαμεν ὁ ἐνῴδμενος. ἐλεωλοῦσα δ' ἀποδύο τέλεων ὧν ὀπλαῖς ἐνῴσιον ἀνθρώπων ζυμβαίνει· εἶναι γὰρ θεὸν ἐδαρῷ σὺν ᾧ λέβηλι πλήρη θεᾶς, οἰδέποτε πέφυκε τοῦ πνεὸς οὐκέτ ἀνθρ μένειν αὐτ κ' χωρεῖν· ἀλλὰ κινοῦντος βίᾳ καὶ προωθοῦντος καὶ εἰς φλυκταίνας ὑγρὰς καὶ πομφολυγίας ἀνελίσσοντος πνεύματος ἡ βία ζυμπαρέσυρομένου καὶ φυσῶντος αὐτ καὶ οἰδοῦντος· καὶ ποιός ἐς ἦλος φλοιώδης ἠχθη· ἐξοῦ καὶ ὁ φλοξ ὀνομάζεται, καὶ ὁ φλοισμὸς· καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ἀπὸ τούτου ὧν δύο τόπων τοῦ τε φλοιώδους ἤχου καὶ τοῦ ἰδέας, ζωὴ ἐστὶν ἡ τοῦ φλοιδούμενος :-ζ

πγ πε. Ανεκλύων πολιο παμφαδν πλεχδν. μύσης δε πρὸς πᾶς
ὀξικνούμενον. μεσουλέ πῦα δ' παναχεάνλῳ λόῳ. Επῆγον
ὡς πῆγαν ἀφράσῳ ἕπῳ. Δήμοις λε φαίνει πρὸς δεκαοῦ δ'
δεκαοῦλη :—ζ

ες. Αὖλιν τὸν δαιῆγικὸν καὶ πάλιν ῥῆσιν λὸν λέουσαν. καὶ ἰδοὺ ἀνεῴξθησαν αὐλαὶ
οἱ ὄωνοι καὶ εἶδε ϐ πῦα ϐδ' δὲ καλαϐαῖνον ὧσπ πείσεραν καὶ ἐρχόμενον ὅτ'
αὐϐν καὶ μένον ἐν αὐλαῖ. καὶ ἀλλαχοῦ εἶπ οὐκ ἦλθ αὐϐν. ἀλλ' ὁ πέμψας με
ϐαπτίζειν ἐν ὕδατι ἐκεῖνός μοι εἶπεν, ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς ϐπῦα καλαϐαῖνον καὶ
μένον ἐν αὐλαῖ ἐκεῖνός ἐστιν. αὖλιν οὖν λαῖλαν λὸν ῥῆσιν μουσυρλίας ὁ θεὸς δαιμο
σκινός, ἀνεῳγμένων φασὶ δ' παμφαῶν ὑπερθύρων ϐδ' οὐρανοῦ. ὁ μύσης δ' λὸν
λικοῦλον πρόδρομος, ὁρᾷ ϐ πῦα ϐ ἅλιον ὀξικνούμενον ϐδ' πᾶς καὶ πορούμενον. καὶ μένον ἐν δ' παναχεάνλῳ λόῳ. ἐν ᾧ δ' πείσερᾶς αὐλαῖ ὀπελθοῦσ' κ'
ϐ πον ἄρρενον. καὶ οὐχ ὁρᾷ μόνον. ἀλλὰ καὶ βοῖς λαοῖς ὑποδύνουσ δ' δεκαοῦ
λη χῷ πρὸς δεκαοῦν :—ζ

ϡ' ζ. Ἐ φλεξε ῥεῖθρῳ δ' δεκαοῦλον λας κάρας. ὁ δ' καμῦνος λὸν μελάρ
σιον φλόα. νέους φέρουσαν εὐσεϐδς καλευνάτας. λὸν δυσκά
θεκτον ἀχλὺν ἐξ ἀκαρπείας. ὅλον πλοῦτον ἐ λὸν δεόξυ-
ϐδ' πνεύματος :—ζ

ες. Τὰς δ' φάσγανον χαιροβόμας ἃς ἤ δα χάρις λεκαθυρεῖ δ' ἴκμας, καὶ λᾶς λαῦσοι
χόνων μεταβολὰς καὶ εἰς ϐ σιαλίου πεῖ ϐπᾶς σὺ λαῦδα δαιμόζων ὁ μῳδός,
μᾶλλον ἐ πρὸς ϐύς δαιμόζοντας καὶ διαπορουμένους παῖς σὺ δ' ἰορδάνου ῥεί-
θρῳ φλέϐα ὁ λάϐολος, ὅτον ἀπολούμενος, οὐδὲν δ' καινὸν φησὶν ὁ αὐθρω
ποι εἰ ϐ ἰορδάνου ῥεῖθρον ὁ λεοῦ καὶ ϡμέτερον κ' φόνου, λὸν ϐδ' ξυρὸν καὶ θερ-
μὸν πνεῦ ὁ σωτῆρος εἰ αὐγὴν ἔϐαπ. καὶ πνεύματος λᾶς δεκαοῦλον ἐφλεξε κάρας. καὶ
γὰρ σὺ δ' λὴ ἀνυσία καμοῦν ϐδ' σιαλίου ϐπῦρ, δυοῖν καῶν ὀπτᾶσθ' μένοι

κφ μας'

ποιοῦντων, ὁμοίως ξηροῦ καὶ ὑγροῦ ἐστι καὶ ἀμφοτέρων κοινωνικόν· ὡς ὕδωρ ὑλεῦ καὶ ψυχροῦ τοὺς εὐσεβοῦς σπόνους παιδας ἐδεήσατο· πλὴν καὶ ἀμφοῖν τὰ εἰς ἣν ὁ παραδοξοποιήσας θς· ὁ ἥλιος καμίνου ἐκάνας ἡνίκα μίξεων καὶ ὑγρὴν φλόγα φέρουσαν σὺν ἑαυτῇ τοὺς θεοσεβεῖς παῖδας καίουσα καὶ κοιμίσας καὶ εἰς δρόσου φύσιν μεταβαλοῦ, σπόνος οὖ θς καὶ νεῶ τοῦ ἰορδάνου ῥεῖθρον ὡς πυρώδη μεταποιήσας οὐσίαν, ἐφλεξε διὰ τοῦτο ταῖς δυνάμεσιν ὀφεων κεφαλάς· καὶ τοὺς μ̄ς̄, οὕτω διὰ τοῦ πρηστῆρος ὕδατος τοῦτο ἐξέφρωσεν· ἡμᾶς δὲ διὰ τοῦ ἁγίου τοῦτου ἀπέλουσε· ἡνίκα ἡμᾶς ὁ ἐχθρὸς ἐδουλώσατο ἡμῶν καὶ ἀληθοῦ πλούτου καὶ τῆς καθαρᾶς τῆς δόξης τοῦ πνς· ὡς ἐν τῷ αὐτῷ ὕδατι πρηστῆρος ὅμοιον καὶ λουτῆριον· σπόνοις, τοῖς δαίμοσι· τοῦτο δ̄, τοῖς εὐσεβέσιν ἡμῖν: →ζ

Σίζωγραφοῦσαν ἡνίκα ἀνθρώπου φλόγα· σπεῖσαν ἴσης διὰ δρόσου μεταβολῆν· ὕδατος ὅδεν νεῶ ἀμφιέσασα φλέγον· οἰνήνη κάκιστον ζῶον κεκοσμημένον· πρὸς ἣν ὁλιάδου σπαλοῦ μόνου τέκνον: →ζ

Ἑλόμενον ἐστι καὶ τοῦτο τὸ ἔσπαιρον τοῦ πελαγοῦς ἁρμοῦ ἐποδέσας· καὶ πρὸς τὸν ὁρᾶ ἀπτόμενον φωτὸς· ὃν ὦ χεῖ βασιλεῦ· ἣν χαλδαϊκὴν σπόνην καὶ ἀνθρώπου φλόγα, ἐξισοῦσαν παῦλαν καὶ εἰς θάνατος ἀτουσαν ἢ τὸν σπασάσας ἀμοιβὴ καὶ ἡ πολλὰ τοῦ πνεός, σύ ἀπὸ τ κωστικῆς δυνάμεως, ἴσας καὶ εἰς δεόν μελῆτες· καὶ ἥδε αὐθὴ ἡ φλόξ, σὲ ἐζωγράφη· πῦρ δὲ αὐλον ὄντα· δεόν δόδς ἀλλ οὐ καταφλεκτικόν· ἢ ἀκηράβδου μέσει δαμάσαν ἄλε καὶ σποικάσαν ἄδεν καὶ νεῶ σὺν ἰορδάνη σὺν σπόνου ἵνα δαιμονιουργῶν, τὸ σπόνου ὕδωρ πρεσβύλλου καμινοσδῶς φλογίζου, τοῦ κάκιστου ὀλοθρευτὴν ἡμῶν καὶ οἰνήνη σπάβολον τοῦ θεῖς ὕδατος ἀμφιελεύσαν· καὶ ἡμᾶς πρὸς ἣν ὁλαθρᾶ σπαῦλαν ὁδοῦ σὺν καλούμενον: →ζ

Ἀπορραίβδος τοῦ ἰορδάνου πάλαι· ἰόδατος πρᾶξαι χαὸς ἰορανίης· σὲ τοῦ κράδιστον σὺ φορωῦσα ἣν κλέος· ἀπτόμενος νεῶ σὺ ῥοῦς σπαῦρόων· πρὸς ἣν ἀρρεῦσον ἐάλεσ νοσ ἀξίου: →ζ

Πολυθρύλητός ἐστι καθαρὸς ὁ πρεσβῦς σπόβολος· ὃν διὰ μεσότητος ἀνερίθας θς τοῦ

ἰη̄λ ἀπό τ' αὐτ' ὕπνου πρὸς τὴν ἔρημον διεβίβασεν, οὕτω καὶ ὁ θ̄ς Ἰορδάνου καὶ
τὴν διὰ τοῦ ναυᾶ ἀπὸ τ' ἐρήμου πρὸς τὴν γῆν τ' ἐπαγγελίας ὁ αὐτὸς ὢν θ̄ς
αὐθ' διήγαγεν ἰη̄λ. Ταύτην οὖν τὴν θ̄ν Ἰορδάνου διηχθμίαν. καὶ τὴν δι' ὕδατος
ἀπορραίνθης θεσπίσαντι θ̄ν ἰη̄λιτῶν λαοῦ, πολύπτωμα εἶναι λέγει δμιλῶν θ̄ς
σεῖον βαπτίσματος. σὺν θεῷ καὶ φωτί. δι' ἀπορραίνθης καὶ διηχθμισθέντες πά
λαι θ̄ν Ἰορδάνου διὰ τ' αὐτ' θν δύο τ' διηχθμίας ἐκ τύπου πελαγῶν ἀναπλήσ
μενος ξηρᾶς ἥλως καὶ ἰωσυᾶς ὀνομάζεται· δι' ἣν λαὸς διαβρᾶθαι λαός· σὺ διαβρά
φων καὶ πολυπόθ' τὸν χράλεσον καὶ ἀΐδιον βασιλέα θν. σὺ φιλανθρωπῶν καὶ δια
βιβάζουσα καθαιρουσθαμένους καὶ ἐν πάσῃ ὀπτάξεως σὺ λαὸς θ̄ν Ἰορδάνου ἐν
αὐτ, τὴν ἀπαθῆ κλῆσιν. Θυλέσε τὴν ὧν ἀνθρ̄ων φύσιν ἀπό τ' νοητῆς ἐρήμου ἧς ἀμαρ
τίας, πρὸς τὴν ἄρρευσον καὶ ἀμώνουα ζωὴν τὴν ἀνωθεν ἰκλεξ. καθὰ καὶ θ̄ς ὁ τῆλ
ἀπό τ' αἰωνίτ' ἐρήμου εἰς τὴν τ' ὑπαγγελίας γῆν διὰ θ̄ν αὐθ' Ἰορδάνου ὁ θ̄ς ναυᾶ
διεβίβασεν :—ζ

Α΄ Ι Δικῶ τ' πρῶτ' τὴν παν' ὑλεθρον κλύσιν· οἰκτείρησε πάντων εἰς
φθορὰν παρβαίνειν. ὃ εἰσμείσα ζημιαθίζων καὶ ξένα. νῶε
ὀκτ' κλύσαν τα χεῖ τὴν ἀνθρ̄ίαν. λύτ' πάθειαν καὶ θεοπρω-
σθήκειαν :—ζ

Κ΄ Δόξη μεγάλως ὑμῖν καλαχυσμοὺς ἐνεργοῦντας παρὰ θ̄ν θεὸ βασιλῆ ὁ τὰ με
γάλα καὶ ξένα μόνον θαυμαστουργῶν. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν ὑποθήκαις λόγοις φανθ' μένος
στο πρεπῶς παιδεύων καὶ σῴζων. Ὃν τὸν ὄντ' μεθ' ἡμῶν. ὃν τε παλαιοὶ καὶ
ὀκτ' νῶε λέγω καλαχυσμῶν· καὶ τὸν ἡμεῖς ὑμῶν ὀκτ' τοῖς ἁμαρτίοις ναυάγους. πλὴν,
ἀλλὰ τὴν πρώτην ἐκ σκότους κλύσιν ἀνθ' καλαχυσμοῦ ὑδαμεῖνοσε φ' βίῳ παρβαίνειν
πρὸς κοινὴν φθορὰν καὶ παντελεθείαν θν ἁμαρτιῶν ἀνθρ̄ων. νῦν δ' οὐ τοῦτο,
ἀλλὰ τῶν ἀνθρ̄ων ὑπὲρ εὐδοκῆσαι ὑδάτος. αὐτὴν καλαπελεῖν τὴν ἁμαρτίαν·
λύτ' πάθειαν καὶ σεῖαν ἥλωσιν. ὡς εἶναι ἓν δύο τύπων καλαχυσμῶν, τὸν ἐκ
πρώτου, ὧν ἁμαρτωλούντων ἀνθρ̄ων πονηρὰν καὶ ἄφαντον. τὸν δεύτερον δηλονότι
τὸν διὰ θ̄ν βαπτίσματος, οὐ θν ἁμαρτωλούντων. ἀλλ' αὐτὸς τὰ ἁμαρτία καλαχυσμῶν.
εἰς γὰρ ἄγγειον ὕδωρ τ' ἱερᾶς κολυμβήθρας καὶ ἁγιάσματος, τὴν ἐκ ἁμαρτίαν

σὺ καὶ ἀναβάπτου· ἵνα ὁ καθαρώτερος, ἐκεῖθεν ἀναδύσεται :·ζ

Ε λευθέραν μὲν ἡ κλίσις χωρίζεται. ὑμεῖς δὲ φῶς οἱ πεινῶντες καὶ δι. ιη.
σκληρυνόμενοι. μόνος σατανᾶς σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν ὁ πονηρός. νεκρὸν δὲ
λοιπὸν ζῶντος τὸν ἄνθρωπον. ἡ πεινῶσα γὰρ ἀνθρωπότης
πάντα χλευάζει :·ζ

Παντελῶς ἀκριβὴς ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος εἰρμός· εἰρμὸς δὲ μελῳδῶν· ἀποβλέψας γὰρ ὁ Ἰησοῦς ἐξ ἀνθρώπων τοῖς γενομένοις δούλοις τῆς ἁμαρτίας ἐλευθερίαν διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, εἶπε· καὶ τὸν χαλασθέντα ἀπὸ ὀφειλὰς τοῖς ἀποκλείσεις, καὶ τοῦτο χαλασθέντα, φῶς τοῖς ἐσκοτισμένοις· καὶ οἷον σύνδουλός σας, ἐλεύθερος ἡ κλίσις γνωρίζεται. ἡμεῖς δὲ οἱ πεινῶντες ἡ πλάνη ἐσκοτισμένοι, ὑμεῖς φῶς ἀπεδέχθημεν· καὶ φῶς τοῦ λυθῆναι· καὶ πᾶν τὸ δυσώδες γένος, βαθμὸν ἄλλο τὸν ἀνωτέρω. μόνος ὁ τοῦ σκότους πρόσκαιρος ὁ διάβολος, πάντας ἰδιωτεύοντας ἐξ ἀπ' αὐτοῦ· ὑμεῖς δὲ φῶς, οἱ κεῖνον νῦν σατανᾶν καὶ ἀποδίρεται· τοῦτον ἅγιον τοῦτον πάντων θεῖον, ὡς τοῦτος ἀνυμνοῦντα ἡ πρὸς τὰς ἐναντιάσεις αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀληθῶς δὲν ἐνδυναμοῦσα καὶ παντοφορία, ὅτι σὺ εἶ ἄλλο καὶ πατὴρ ὢν :·ζ

Τ εῖποι δὲ οὐδεὶς ἐμπύρως δεδουλωμένοι. αἰλάνθα ἔστιν ἃς πρὸ.
παμφαῶς ἀγιότατος. ἀφῶς ἐσκότωσεν ἡμῖν ἐκ τοῦ φύσιν. μίξει θεότητα πυρπολοῦσαν σὺν δόξῃ. εὐλαβῶς ἀ-
παθῶν ἡμῖν ὀλέθριον πλάνην :·ζ

Τ ὸν αὐτὸν ἡμῖν ἐβδόμην ἀφ' ἡμῶν αἰῶνα σύνθυμα πάλαι ἐχόμενος ὁ μελῳδός· ἐλπὶς ἀγαθὴ ἀκαταίσχυντος· οὐ δὲ ὑπαράπαν καινόν· οἱ ἔξεις φῶς δεδοξασμένοι παῖδες σὺ πνεῦμα δεσποζόμενοι, ἔξεις ἔστιν αὐτὸν ἀγιότητος ἡμῶν δοξολογίας καὶ ὑμνῳδίας· σὺ δὲ αἰλάνθα καὶ φαντάζεσθαι κόσμου τοῦ δὲ καὶ πῆς ἀφῶς καὶ ἀειδῶς ἐσκότωσεν σύνεσις ἔστιν ὑπὲρ ἅπαν φῶτα ὡς οὖσα καὶ ὑπὲρ-

κόσμου. ἐδήλωσεν δὲ διὰ τοῦ πρὸς τὸ ὕδωρ ἐνώσεως καὶ τοῦ βροῦ χάριν τοῦ βαπτίσματος. πᾶσαν γὰρ ὀλέθριον πλάνην ἀνιλαόλαλα πυρπολοῦσαι συνῆδον τῷ Θεῷ ἐν Ἰορδάνῃ ναμάτων :

ΠΘ. Λουχνοὺς τὰ λίνους φόρους. σπιλάδας νῦν ὀνομάζων ὄμορ μόνον. ὧν γὰρ τὰ πάλαι ζωοτελῆ ἦσαν λύει. ναοῦσι ῥεῖθρος σὺν σπιλάδι πλανοπάλαι. ἐν πεύκῃ πέφευγε παμφαὲς λελουμένη :

ΡΜΕ. Καὶ πάλιν παινύεζα ὁ μελῳδός· καὶ πάλαι λίνους φόρους κελεύει λευκοὺς χιλιάδας πεντακισχιλίας. τοὺς παλαιοὺς σκληροὺς καὶ σκοληροὺς καὶ θρομβώδεις σκοτεινούς. οὓς ὑπερμένων πάλιν ἐκβοᾷ ἀπὸ τοῦ νότου σπιλάδας καὶ ἀπορριφῆς· καὶ λύει ἀλάλαντ λευκὴν λευκοσύνης ποσότητα καὶ πάνυ δικαιολάλην. ᾧ γὰρ ζῶ φησί καὶ λόῃ σὺν ᾧ τὰ πάλαι ζῶν ἐτέλουν τοῖς ναοῦσι ῥεῖθρος τοῦ Ἰορδάνου ἀποπλύσῃ ἐν πεύκῃ πλανοπάλαι καὶ νῦν σπιλάδι ἀνῆς ἀποπέφευγε, παμφαέσαλα λουομένη. ἐξ οὗπερ σπιλάδι πλανῆται καὶ ἀπολέλουσαι, δίκαιον ἐστὶν αὐτὴν καὶ λευκαίνεσθαι. ἐξ ἧς ἐν τοῦτον ἐκ πάσης χιόνα πελάγη καὶ οὐχὶ λευκόν :

ΡΜΕ. Ὦ ἐν πνεύματι τοῦ ὄχου τοῦ ναμάτων. νύμφη πάναγνε μέρη εὐχόμενε, νῆς ἰσχύουσι παντὸς θείας. ἐπάξιον κεκτῆσθαι ἐν περιέστι. ἐν φέρουσι ὕμνον ἀγαστίας :
Τοῦτο τὶς καὶ ὁ παῖς ἐν ἐκστάσει, ἑρμηνεύας οὐδέπω μεμαθηκὼς οὐδὲ τὰ ἑξῆς :

ΡΜΕ. Ἰδοὺ τὰ μυστήρια δεδηλωμένα. δεῦτε ξένοις ἔθνεσι ζωοχαρασμένα. ἐν ἧς ἐπέφασαν πυρφόρουσα παρθένος. σελασφόρου ἐκκλησίας τὸν πέρ γεν. ἰορδάνου λέθρα πρὸς δεδηλωμένα :

Τοῦ δ' Ἐπαφρᾶ Ἰησοῦ φησὶν ὁ μαθητὴς ὁ μακάριος Παῦλος, πρὸς ἀμφοτέρας τὰς τῆ καὶ δεκαπολίτας ἐορτὰς χαιρεφόρ. Τελευτᾶ δὲ τὸν βίον τῷ ὄρει Φιλίππῳ καὶ βαπτίσματι. καὶ οὕτω φησίν· ἦν δὲ ὁ μακάριος ἐποδεχόμενος αὐτὴν βάλῳ ἐκεῖνα διάκονα. ἦν ἀπερ πολλὰ τοῦ σώματος λόξῳ πυρ πόλιτον. καὶ ἦν ἡσκεδευ φωνὴ τοῦ θυ. ἰαῦλα καινοπρεπέσιν αὐλαῦδα σξῆρ ἰασιμένα οἰδαμ. ἰδοὺ αὐλεῖν ἦν δὲ ἰορδάνου, καὶ ἐν τοῖς ῥάθροις τοῦ ἰορδάνου. ὡς ἦρ σώσαι πρὸ θεου ἰβάπτος σὺ καινομένη, καὶ χαῖρε καὶ καινομένη πρὸ θεοῦ θου πνεός. τοῦ δ' παρέλιπεν ὁ μακάρ ὁ σὺ ἐπαιφᾶ διὰ ἦν ἀναλίσκειν ἡ ζωῆς. ἰδοὺ ἐγὼ ἀξιῶ βεῖν πρὸς ἀναπλήρωσιν ἡ σὺν καὶ ἡ ζωὴ ἀξίας, οὕτω καὶ αὐλαῦδα σέσωσαι ἦλε παρ θένος ἡ τοῦ θου ἐποδεξαμένη πῦρ τοῦ σωτῆρος θυ. καὶ σελασφόρου ὡς πρ ἀξιαλήλαλα ἡ λιου καὶ αὐτὰ τὰ ῥεῖθρα τοῦ ἰορδάνου τοῦ τὸ πῦρ ποσοδεξάμενα. :

Χεῖρες Ἰησοῦ ἦν βεβίωσαν οὐσίαν. ἀναξ ἄρχε πῖς κοινωνίας. ζῶσαι ἀξιαλύσις σὺ καθάρας καὶ σώους. ἰχνὶ δεκαπενθέσθε ἦν ὑπερμένην. νεῶν δ' ἀλλαχοῦ σξαπόβεσαι βίου. :

Ἄναρχε βασιλεῦ δεῦρό μοι πρὸς λαοδικείαν ὧν οὖσ, χεῖρές δ' χείσασθέ μ' ἀνώλεθρος. ἡ κοινωνία τοῦ λίου θυ πῦς, πολὺ πρὸ θεοῦ ἰαῖς ἀξιαλύσις διὰ ἦν σοὶ ἐποδεχὴ ἀποκαθάρας ἰαὴν ἐ ἀπολούσας, ἰορδανίοις ἐσαῖς. βίου δὲ θυ ἦν ἔθος καὶ χῆρα σωμα καὶ ζῆς χείσεσθαι μέλλουσιν ἱερέσιν. ἀπολούεσθαι τῷ πρόθυ οἰδαῖ. εἶτα ἦ ὀπτάσιος τοῦ χαίου ἡ χεῖρες Ἰησοῦ δαν. καθάπερ καὶ σὺ δ' χειρὶ τοῦ ἀφρᾶ δ' εἰσοικῶ ἐποδεχόμενος ὡς χειρόμενον. οὕτως σωθῆ καὶ οὐ δεῦρό βασιλεῦ ἰαῖς ἐσαῖς τοῦ ἰορδάνου πρὸ θεοῦ ἦν ἡ μεθέραν φθονῶν ἀποκαθάρας, οὕτω χεῖρές αὐ ἦν ἦ κοινωνία τοῦ πῦς. καὶ τοῦ σὸν θυς ὁ

ἦ τὰ ἀλεκτρίδας ἡ καὶ τοῦ ἀρχόντος αὐλὰς ἀλαβόλου, ἦν ὑπερμένην ἰχνὶ δεκα
πενθέσθε καὶ σὺ φαυλίδας, οὕτως δ' τοῦ ἀμπέλου καὶ αὐώνιον βίου
ἀναβιβάζῃς αὐλήν· ἀπὸ τοῦ κάλω τοῦδε καὶ ἑβδομαδί
καὶ εἰς τὸ ὅλεθρον σκήνου ἐ πρόθυ ἐ
ἀμπέλου ἀμπέλου αὐλὴ τὸν κα
λέπαυσιν : ⁂

Τοῦ αὐτοῦ κῦ Θεοδώρου τοῦ Φιλοθέου. ἐξήγησις εἰς τὸν μου-
ρια δεύτερα κανόνα τοῦ ἁγίου
σώματος τοῦ ποιητοῦ δεσπότου. ᾠδὴ δ΄
ναοὶ λεοναρακοῦ δήμου τῆς ἁγίας Σάρκα-
πος Σαβαΐτου τοῦ κῦ ἐν τῷ ὄρει τῷ
μεγάλῳ ἱερουσαλήμ :-

Festum Purificationis

ποίημα.

Καλῶς οὐδὲν ναὸς τοῦδε καὶ πρὸς ἁγιάσματα δεδημιούργηται, ὡς καλόπου τοῦδε ἐλθεῖν ἑορτῆς. ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ καὶ παῦλα τοῦπον αὐτὴν πεχαδεῖν. καὶ λεοναρακοῦδήμου ἰδέαθαι ἐρέφος τοῦ πεφιλωμένου. ἵνα παρθενικῆς μέσεως ἀγέλαις ἁδὲ ὡς σύβασαζόμενον. καὶ ᾧ ναῷ κῦ τοῦ νόμου πεσαλόμενον. καὶ ᾧ δεσποτικῷ πρόσοδῃ ᾧ ζύμεων σύναγκαλιζόμενον. καὶ δυνικῶς πεσκυνούμενον. καὶ ἵνα κἀθαζῶνται αὐτοῦ ἐπολούσα. βαβαὶ ᾗ ὡς ἁγίασεν καὶ δεσπόζων ἵνα πανηγέρεως. ὡς σὺν θεολάμπῃ ἡ πρόδηλος. αὐδοὶ καὶ χαίρει κεκραμένου ὁράσα. πρόσωπον ὄμου καὶ βασιλικοῦ δέμνος πεὶ τοῦ οὐδοῦ ἐρυθούσα τοῦ νεῶ. τοῦτο ὑπέχουσα βαρβάδαι ᾧ φορῷ τοῦ παιδὸς ἵνα ὠλένην. ὡς δοκεῖν πως ἐκδέχεσθαι κοσμίζεσθαι. ὡς ὑ ὠ ἐσῶν κάλλος ὁ ἐρέφος ἐπὶ θυσὶ δὲ αὐτῶν ὑγοῦ. ἀπαλοῖ ἀγκάλαι ἵνα τὸ γεννωμένους χερσὶ καὶ ὄψις βλεφάσις ἐς τοῦτον ὁπτεσσαμένου. ἐς ὑ ὅλος ῥύσις καὶ ἐπαύχμεσος ὁ πρόσθυς σκιάζειν τοῦτο ἰδοὺ ὑ κόσμας. ἐρραίνει ὑ ὅμως καὶ τοῦδε καὶ ἵνα χεῖρας καὶ ἵνα φωνή. καὶ θύσις, ἐπαυλία. ἵνα ὑ, ἀγκαλίζεται. ἵνα ὑ, ζύμη ἵνα ἀναλύσει. ἀλέσαι εἰσόδου καὶ ἡμεῖς καθαρὰ σὺν ἱορδάνῃ χρεὰ πηγούσης καὶ ἵνα ὦν ἀμαρίαν κλίδας ἐκαθαρέσθαι. καὶ λευκὴν πεισθέσθαι ἵνα σολήν, αὐδὴ γῆ θεὸν ἵνα σὺν δύσθαι. καὶ οὐκ ἀπαράσκευας ἐχθὲς δοκοῦσιν πρὸς ἵνα εἰς τὸν ναὸν τοῦ κῦ πάσοδον σὺν δόξῃ γινώμεθα τοῦ καθαπελάσθαι θεός. καὶ ὁ ἵνα τὴν ἑορτὴν λεπτομερῶς ἱστορᾶς. μᾶλλον ὑ ἐστὶ ᾧ χορεσάλῃ ἵνα ἵνα καὶ ἵνα ἡ κοσμικὴ ἐκκλησία νοι, ζύμπαν ἀνίζωσιν ὡς ἂν οἷοί τε ὦσιν τοῦτο καὶ ζωσαὶ ἀλλωσιν ἵνα θρόσεσιν :-

Symeon

Ἡ ἀκροστιχίς.

Χριστοῦ τελῶντας πρέσβυς ἀγκαλίζεται :-

Ἑρμηνεία πάλαι σχεδὸς :-

Οἱ ἐξ λοιποὶ φησὶν ἁγίων ὁ θεόδουλος αὐτοῖς καὶ ὁ βραχύτατον ὀπτήτωρ φορίου, ἀ ταναχυδὸς καὶ ἀξιόνικα. οἱ γὰρ, πόλις καὶ ἑαυτοὺς ἀγλεχὴν δυνάμενοι διὰ ἵνα σὺν τοῦ χρόνου παρεσῶν ὦν κελεύθ, πῶς οὐκ ἂν ἀνιαθεῖν καὶ ἀξιόνικα ἐκ καὶ φορίῳ ἵνα βαρβάδαι. ὁ πρόσθυς ὑ ζύμεων. οὐχ ὁ ἁγίας. οὐ ὑ ἐν λύπῃ καὶ ἀξιόνικος ἵνα, ἀλλὰ τελῶντας

πολὺ κάλλος τῆς κτίσεως φορέσου τὸν χν̄ ἀναλίσκεται :~

☩ Ὁ κανὼν ποίημα κοσμᾶ μοναχοῦ.
ᾠδὴ ᾱ. ἦχος πλ. δ΄ :~

Χερσὶν ἀβύσσου καὶ πόδων ἅλιος ὁ Φαραὼ κατεπόντισε. ὑδὼρ γὰρ θάλασσα ἐκάθηρεν ὕδωρ· λαὸς πεζοπορῶν διεκομίσθη καὶ θαρσέως συμφωνεῖ· ἄσωμεν δὴ καὶ σὺν δόξῃ γὰρ δεδόξασται :~ ☩ ὁ εἱρμός.

Ἀβύσσους ἔστι ζόφος πολὺς ὑδάτων· ὑδὼρ δὲ καὶ ὕδωρ καλοῦμεν ὑφάσμασιν· αὐλὼν δὲ ἀβύσσου πλοῦτον τοὔνομα δῶρον ὑδάτων εἶναι σεσωκέναι μᾶλλον ξηρασίας ἐπιφέρεσθαι φῶτα ἅλατον· ἀλλὰ θαλάσσης τὸ ὕδατος φέρον. λέγω ἄλλο ἀναλίσκον ὑπερφλαδᾶν δὲ ὑδάτων· ἀλλὰ τὸν τῶν δύο στοιχείων ὅλον στεῖραν ὁλέθρον. λαὸν οὖν τὸν τῶν φώτων τὸν κεκλυσμένον τοῖς ὕδασι καὶ τὸν ἀβύσσου δουλωθέντα εἶναι μέσα διὰ τοῦ πάθους χῶρα· καὶ γὰρ πέφυκεν εἶναι ἡ γῆ ὑδὼρ περιλαμβάνουσα· καὶ διαβὰς ποιλία παρέσχεν. ὡς δὲ ἁλὶ βρέφος τὸ ὕδωρ σὺν ἑαυτῇ περιφέρουσα· καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀβυσσοβίους κεκλημένους, ὡς τὸν ἄβυσσον ὅλον σὺν ἑαυτῇ ἔλκουσα καὶ ἀπολλύουσα. λαὸν οὖν ὡς ἐν ποσὶ τὸν ὑπεροφρυόμενον τοῖς ὕδασι τῶν· καὶ τὸ πέδον τοῦ τοῦ ἀβύσσου τόπον, οὐδὲ μέσον τῶν ὑδάτων ὁ ἅλιος ἐδάφισε. ἀλλὰ ἀμέσως καὶ σὺν χερσὶ· καὶ χέρσον ὁδὸν γενόμενον, ὅπερ καὶ τὸ πρὸ ἁλὸς καὶ ἡ τῇ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ ὑπὸ ζοφώδους τοῦ ὕδατος κεκαλυμμένη· πλὴν διαμένοις ἀδιαφανοῦς τοῦ ὕδατος φύσεως· σὺν λαῷ δὲ οὐχ οὕτως· ἀλλὰ παῖδες τοῦ ὕδατος τεῖχος εἰσδέξιον καὶ ἄριστον ἐξουσιάσαν. τὸ μὲν ἀμφοτέρων βύσσου σκιαπλαμένου χέρσου πέδου πᾶσι καὶ ξηροδάπου τῶν ὑπερπόντου· τοῦ ὕδατος ὡς ἐφάμιλλος διασὰς καὶ παῖδες δὲ ἰηλίῃ λαῷ, πεζῇ τοῦ πόνου τοῦ πορευομένῳ· καὶ θαρσέως συμφωνεῖ· ἄσωμεν δὴ καὶ σὺν δόξῃ γὰρ δεδόξασται :~ ☩ ᾠδὴ β΄.

Ῥανάλωσεν ὕδωρ νεφέλαι ἅλιος σὺν νεφέλῃ γὰρ κούφῃ· ὀπτομένους ἐπίσης ἀκηράλαις ἀλέναις· ἧς σὺν ᾗ ναῷ ὡς βρέφος· διὸ πίστοι βοᾶν ὀφείλει· ἄσωμεν δὴ καὶ σὺν δόξῃ γὰρ δεδόξασται :~ ☩ ᾠδὴ γ΄.

Ἐκ τοῦ ἁγίου προφήτου Ἡσαΐου τὴν ᾠδὴν ταύτην τοῦ τοῦ παιδὸς λαὸν ὑπόδικον δικάζεται ὁ μεγαλοποιός· καὶ λαβὼν ἐξάλλου ἐκ χωρίου ταύτης, τὸ ἀνήκον τοῦ ἀποστελλομένου καὶ ταῖς νεφέλαις σύμφωνα τοῦτο βρέξαι δὲ αὐτὸν ὑετὸν· ἐξάλλου δὲ αὐτῆς τὸ, ἰδοὺ κς κάθη) ὅτι νεφὴς κούφης· καὶ καλανεφὴ ὡς ὅλον πᾶν τὸ τοῦ παιδὸς, αἱ χεὶρ σύμφωνα νεφέλαι τοῦτο βρέξαι τὸν ὑετόν, φησὶ σὺν ἐμοὶ ἐγένετο. ☩ ᾠδὴ δ΄.

Ησαι. κγ. κδ. ς.
Ησ. νεφέλαις ακ.
κδ. 45.

ναλε ὕδωρ ὀπίσω. καὶ οὐ ἀμπελῶνος ἐκείνου λάβε φάρμακα δι-
ὀρθρίζοντες ἡλιος χε, οἱ δίκαιοι κούφη νεφέλη ταῖς ἀκαράβις παρεμπίπτουσι ὡ
λέναις καὶ μέλι καὶ ὀπτώμενος, ἐν ᾧ ναῷ βρέφος πρέπας ἀβλέβη σήμερον. ἀλλὰ
ἐξ οὗ ὁ μόλας, αὐδὲς οἰκίαι ὁπλαῖς κλείδας τοῦ οἴκου τοῦ μὴ βρέξαι ὀπίσω τοῦ.
αὐδὲς καὶ πάλιν οἰκίαι κελεύσας αὐδὲ ἐξανέῳξεν. ἐν λαῷ δαίου ὀὐχ' οὗλας. οὐδὲ
εἷς καὶ ὁ αὐδὲς κλέει τοῦ οἴκου καὶ ἀνοίξει. ἀλλὰ δύο ἀνοί τοῦ δὲ τοῦ λίου καὶ
ἀμφω χάεν πλουδῶντ. ἰδαίας ἐξ ὀρθρίλλελαι ταῖς νεφέλαις τοῦ μὴ βρέξαι
καὶ κλεῖσαι τοῦ οἴκου. κοσμᾶς ὁ ὁμόλας ἐν ἐλλέλαι λαοῖς ἐαυδὲ τὸ ὕδωρ καὶ αὖ
τοῦδε τοῦ οἴκου. ὁ ἐξ ὀρθρίας τ' παλαιᾶς ἀνδραδήκης. ἶς ἀποβλωυδὲ καὶ σκλη
ρᾶς καὶ κλείσαι ἀῳδῆς κ' ὧν ἀμπλανούλων τοῖς οἴκους. κοσμᾶς ὁ ὁμόλας.
ἀχάεν δὲ ἰλαρᾶς καὶ ἡμέου. καὶ τοῖς καλαρράκλας τ' ὀρθρίζοντες ἐξανοί
ξουσι ἡμῖν : ⁊

πν. πο. **Ἰ** χύδλε χεῖρες συμεῶν ᾧ ἶρφ ἀνδμένα. καὶ κνῆμαι παρδμένα ὑπρεσβύβυ
εὐθυβόλως κυνδαε. ζῶ πος ὑπαυλὸν χορδαν. ζωὰ ἀβλαβὲς σὰβαντ. ἀλλὰ
μὲν ᾧ κῷ ἐνδόξως ᾖ δεδόξασα : ⁊

ἐν. ἐρ. **Ἀ** πὸ δὺ βοὶ ἰδαίου λεμώνων καὶ βοὸ β ἐπάειον ὁμελῳδὸς ἀπαρίζελαι. οὐ βοὶ
νοεῖ μὲν οὖν, ἀλλὰ δὴ καὶ αὖλιν λὸ λέξιν σὰδὲν ἀπαλαβεῖν. κ' ᾖρβοι βοὶ ἰδαίαν ἰχ-
θαλε λεῖουλα χῆρες ἀνδμένα. καὶ ἶουλα παραλῃυμένα παρακαλδαε. καὶ οὗβος
ὀπὶ βοὶ ὑμεῶν βοὶ λόῳ μιλαλαῖαν, ἰχθαλέφιοιν αἱ ἶρεαὶ καὶ βομῳδεῖς
καὶ ὑπὸ βοὶ ἶρως ἀνδμένα χῆρες. βοὶ ζομεῶν, πος ἀνάκλισιν βοὶ ὀρ. ἀλλὰ
καὶ αἱ κνῆμαι αἱ παρδμένα ᾖβι τὰ παραλῃυμένα ἶουλα ὑπρφωδῖλα, πος
ὑπαυλὸν σκένου κεῖδλε. εἶτα βοὶ ὑμεῶν καὶ ἀλιπεῖν, καὶ πος πᾶσαι τὸν
φόῳ δὺ αὖῳ ὁπτραφεῖς, ᾧ ἀῳοὶ φῶτ δὺ ἀπέλων ὀπὶ ᾧ πασοῦλε μυσκεῖῳ
χαι εὐλων καὶ χορυσοῦλων, καὶ κλεῖς ζεῦ ἐκείνοις χορδαν σὰβαντ, ἀλλὰ ᾧ κῷ
ἐνδόξως ᾖ δεδόξασα

Ἐσαιαε. λε. 35. ᾧ : ὑμεῶνν

πν. πο. **Σ** ωεσὸ τὰ δεῖλες ὀῳοὶ ὀῤῥαίδλε. ἀλάλλου δ' ἡ ἰῦ. ὑπρδέων ᾖ σκόλπων
ὁλεχνίλης φοιλίας. χε ὑπὸ μῆς παρδένου δῷ πεῖ πος ἀλείζελαι. νὴ πος ὁ πὸ παύ
λων ἐνδόξως ᾖ δεδόξασα : ⁊

ἐν. ἐρ. **Τ** ὰς νεφέλας πρὸδυ ἐαυδὲ ὐεβοὶ ὀῤῥοσῳὴς παραλῃευζάμενος ὁμελοποιος,
νῶ καὶ αὐ ὑς τοῖς ὀῳοὺς καὶ λὴν λὴν ὀῤῥοσῳὴν πὸ ξείπελαι. καὶ ἀπὸ βοὶ δαὶ
λὴν δεῖσιν λαβὼν ἐξολωλοῖεῖαδαι λεῖουδς ᾧ κῷ ᾧ ποιῆζαλε δοῖς ὀῳοὺς ἐν ζεῦνέ
σ'. οὕλωπως καὶ αὐ δὸς φῶτ. οἱ τῇ δλεμουρίκῃ καὶ θδα ζεῦνέσ' κεκλοφεῖς

Ψαλμ. ρλε. 135.

οἰκοι τοῦ νεὼ καὶ σφαιρωτῆρες ὀφειλόμενοι. χιλιάνδος ὑμᾶς λαβεῖν
παρὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος τοῦ δημιουργοῦ. ἀλλ᾽ ἐκεῖ· εἰς ἣν μελαγχίνας τοὺς οἰκοῦντας
καθήκουσιν· ὀφθαλμιῶντας ὑμῶν καὶ παραλύοντας ἐξ ἀπόδου ὑπερθέων καὶ
πάντων τοῦ ἀϊδίου πρὸς ἀνεκφοίβητος φοίβας ὀπὶ ἰὴν ἴδιν, σπάσεσθαι ὑπὸ δ᾽ αὖ
πρόσθου τοῦδε ὑμῖν ἰσανάραιον δικαίως καὶ τοῦ ἀνύτου ἐξ ἀλεννήτου δῶ καὶ πεῖ
πολλείης. βαβαὶ τοῦ παύσασθε. ὁ πρωταθλητὴς νικήσας :

Τὸ στερεὸν μὲν ὀπὶ οἱ πεποιθόσιν στερεοῦσθαι κεῖνον σκληρότατον. νὴ σκληρό- ξ. ϡ. γ.
τητι δημιούργου αἰτίαν :

Ὁ νὴν χαρδίαν τῆς προφήτιδος ἄνυσις στερεώσας θεός. καὶ δὴ ὁ ὀπὶ οἱ πεποιθόσιν ἑρμηνία.
ἀπαθῶν στερεὸν καρδίαν κέκτηνται; στερεοῦσθαι καὶ νὴν σκληρότατον. νὴ λόφους
ὑμῶν τοῦ παναρχαίου θυμοῦ αἰτίους :

Ὁ πρωτόκτιστος σκιὰ τοῦ πρὸ αἰώνων. πρωτόκτιστος νήπιος χωρὶς ἀφθόνου. ᾧ ἀ πε
δεκαχρόνια πολίνδυσιν ἐπέφανεν :

Ὁ πρὸ δὲ αἰώνων ἀπαθῶν φησὶ πρωτόκτιστος γὰρ θεὸς πρὸς. ὀπὶ ἐμάθομεν πρωτό ἑρ.
κτιστος μὲν γὰρ παρθένου νηπιάζων καὶ σαρκὶ, ἐπέφανε· χρόνια πολίνδυσιν ἐστικτιλεῖς
ἀνορθώσιν ᾧ καὶ πεδυλιάδημι. πρωτόκτιστος ὁ κλέος ὁμοῦ οἰκουμένης ἀπὸ τοῦ πρὸς, H.
οὐχ ὡς δευτέρου γὰρ πρωτόκτιστος. ἐπεὶ ἐκουσίως πρὸ δὲ αἰώνων- Primogenitus.
πάντων καὶ πάσης κλίσεως ὀφθῆναι καὶ ἀοράτου ἴσου πατρὸς. οὐ γὰρ ἀεὶ
ὁ πρῶτος πεπαιδεύθαι ζωηρικεῖς κλέος. ἀλλ᾽ ἔστιν οὗ, καὶ ὑπερεχικῶς. αὖ δ᾽ καὶ
ἑαυτὸ πρῶτον κλέομεν. ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ μὲν πρωτόκτιστος κλέος ὅσπερ. οὐχ ὡς
καὶ λαῦδα δευτέρου πρωτόκτιστος. καὶ ἀμφὶ γὰρ λαὸς ἰσονόμους πεφύλαχται ᾧ καὶ ἐμοὶ
ἴσοδα. ἀλλ᾽ ὡς ἄρρεν καὶ νὴν παρθενικὴν δικαίοις εἶναι νὴ καὶ πάλιν κεκλοσμένην
ἐφύλαξε :

Νηπιόφωνα τοῦ ἰσονόμου ἀπαλῆ. πρωτόπλασον ἐκπαλαιὸν ὀλαμορφίαν. δὲ κλέος πε
νηπιάσας ἐπέφανε :

Τὸν δικαίνηπιόλεα φεύγουσιν ὑποπεσόντα ἢ ἀπαλῇ πρωτόπλασον, ὀλαμορφίαν ε
δικαι καὶ ἀναλλέσθαι δουλιδὲς ὁπλάσας τοῦτο δὲ, ἐπέφανε· νηπιάσας καὶ αὐτὸς,
οὐκαλπάνου, ἀπαλὲ δ᾽ φεύγουσι. ἢ γὰρ δ᾽ ἀνυποστάτου δῶ θεῖ γένοιτ᾽ ἂν ζωηρὸς
εἰ· ἀλλὰ δ᾽ ἀλικίας ὁμαλὸς καὶ :

Γὴς ἀποίονον παλινδρομήσασαν ἀπαλῇ. δεόλιθος ζωηρόφρον φέσου ὁ πλάσας. ὡς ἀξέ πε.
πλως νηπιάσας ἀνύδρευξεν :

Τὴν ἀποίας γένυν δόσιν ἀδαμαίαν φέσου. καὶ δὲς ἐκδῦναι παλινδρομήσασαν, ἢ νὴν ἴδιν ε.

εἰ καὶ τὸ τῶν πορεύσεται τοῦ θυ, ὁ πλάσας αὐτὸς καὶ δημιουργὸς ἀνθρώπου,
καὶ ἑαυτὸν συνεῖς καὶ ὑπόσασιν, καὶ νηπιάζας καὶ ἐκδυναι ἀξιπίστως; ζηλωτὴς
Paulus ad Rom. 8. τοῦ ἑαυτοῦ θεοῦ ἐδόξε· καθὼς φησὶ ὁ ἀπόστολος· οὐκ ζηλωτὴν θεοῦ γεγόναμεν ἢ
δημιούργὸν τὴν δόξης αὐτοῦ: ⁊

ϗ ὠδὴ δ'. **Ε** κλύω ψευδῶνυμος ἀρετῆς θεῖ. ἵνα κεκραυγὸς πρόσωπον τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ πάθους
σου μαρ. σὺ ϗ ναὸς τὴν δόξης σου ὤφθης ὡς βρέφος ἀκήλιδον φιλεύσπλαγχνος. καὶ ἐπλη-
ρώθη τὰ πάντα τῶν σῶν αἰνέσεως: ⁊

ϗ ϛ'. **Τ** οἷς ψυχικοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ὡς πρὸ ὠκεανὸς τὸν δημιουργὸν καὶ θεὸν ὡς βρέφος
ταῖς μητρικαῖς ἀγκάλαις κραδόμενον καὶ τὰς σύνοιαν λαβὼν ἡνίκ' ὑπερβολὴν τῆς ζωῆς
Habacuc cap. 3. καλαβάσεως. σὺ γὰρ εἶπας τοῦ ἀββακοὺμ τὰς συλλαβὰς λαμβάνομεν, λέγει· οὕτως ἐ
καλυψε τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετή σου γε· ἀρετὴν λέγων σὺ λαῶδα, ἣν ζητοῦσα βασιν· ἐμπλήσει
τῆς ἐναντήσεως κόσμου· ἡλεὸς ὅλως ἐστὶ σωτὴρ καὶ ἀρρητὸς ὡς ϗ ἑαυτὸν μεγαλύνω,
καὶ θεὸς καλύπτω τὰ οὐρανῶν· σκιὰ δὲ ἀτέλων τῶν οὐρανίων. ἐφείξατο γὰρ οὕτως
καὶ αἱ οὐράνια σκιάσεις, τοῦ μυστικοῦ τελείως. προελθὼν γὰρ ἀπὸ τὰ φόβου κυρ
ου, ἣν κεκραυγὸς τοῦ ἁγιασμοῦ σου καλὸν ψαλμῳδός, λέγων ἁγίασμα τὸ ἅγιον σωμάτου
σώματος τὸ ζῆν σὺ καὶ ἁγιασθεὶς ἡ προλαβοῦσα σκιά· σὺ ϗ ναὸς τῆς δόξης σου ὤφθης
καθὼς οἱ σκολοὶ παῖδες σὺν ἡ αὐτοὺς ὠδὴ λέγουσιν. εὐλογημένος εἶ κε σὺ ὁ θεὸς
Daniel. cap. 3. τῶν πατέρων ἡμῶν ϗ τὰ ἁγία δόξης σου. καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῶν σῶν αἰνέσεως. ἐλήφθη δὲ καὶ
ἀκολουθεῖν τοῦ θρόνου, σὺν τὸ ἀββακοὺμ σχοῦ καὶ ἡ θεὸς ἐλήφθη ἀρχή. ἐκάλυψε
γὰρ οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ εἰ πεῖν, ἐπαίνου καὶ ϗ αἰνέσεως αὐτοῦ πλήρης ἡ γῆ. σὺν τοῦ
ὑπερκοσμίου ὢν ἀτέλων θεσμοῦ. σκιὰν γὰρ μέλλων τὴν ἐκλίσιν δοξολογίαν, πλήρης ὁ
οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ϗ δόξης σου λέγουσιν. εἰσδεχθεὶς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σκολικοῦ λαβὼν ἰριλόει
ὡς φησιν, ἵνα πληρωθῇ τὰ πάντα δόξης σου. ὅτε καὶ σὺ. σὺ βουλῶν οὖν ὡς εἶπον ἐ
λήφθη τὸ, καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῶν σῶν αἰνέσεως: ⁊

ϗ πγ'. **Γ** νόμενος συμεὼν ὢν ἀπορρήτων μύστα· ἃ ἦκος ἐβόα· οἱ ὑφ' ἁλίου πάλαι κεχει-
μάλιαι· πῦρ νηπιάζουσα λόγου· ζῷ σὺ καὶ καλίζου κράζων αὐτῷ· ἐπλήσθη τὰ πάντα
τῶν σῶν αἰνέσεως: ⁊

ϗ ϛ'. **Τ** οῦτο τὸ ζωπάσιον, ὅμοιον μὴ ἐστὶ τὴν σύνοιαν τῆ ἀκουστικῆ τοῦ παθοῦς κανό
νος. καὶ ἀδοποιΐαν ἐξαμύλεσαι· ὃς ἦν παρθένου πρὸς τὸν συμεὼν ἀπολυο
μένης τὸν λόγον. καὶ οὐδαμῶς ὁμοίους αὐτῷ· οἱ μὲν ἄλλοι προσβύται καὶ θεόδοτοι αὐτὸ
νας ἀμερῶς λαμβάνουσι, ἁβάλις καὶ τὸ βραχύβιον φορτίον αὐτῶν ὀπτάνοι, ἀνιαρὰ
τοῦ ἀνθρωπίνως. καὶ πρὸς τὸ ὀπτάσιμα σχετλιάζουσιν· οἱ γὰρ κόλπος καὶ τὸ ἑαυτὸν-

ἀνέχον μέλη λιπαίνοντι χαλαὰ θύλα πάνυ ᾧ χεῖρα καὶ ῥυσώδη θύλα, πῶς αἱ δ' τ' ὑγρὸν φορμαδεῖς, οὐχὶ δ' φορμίῳ αὐλικὰ ζελικὰ λαπεδωῖα ὡς ἐδαφος. ζῳ ὁ ᾧ φαυλοσιώδες ζωμεῶν καὶ μύσα δ' ἀπορράλων, δ' ὠναιλιον ἄπαν· ἰνδόμενος δ' μ' πολλῶν καὶ ἀφὰ δ' χαρᾶς, σ' αἰελίζου δ' πεσαιωνιολόου δ' σ' ἐμοὶ ν' πι
ἀλαυλα· οὐ καὶ πάλαι ἐπὸ δ' ἁλίου πῦς ἐξεμαλιάδης ἰδνν, καὶ οὕτω φαυδν: ⁊

Ἡ ν πλπλασουμεῶν ἰλικιώλην βρεφῶν· χαίρων ἀπόλαυξιν. δ' ἰηλ δ' θεου πν
ληι παράκλησιν. δ' νόμου ποιηλ καὶ δεσπόλαν. πληροῦσα νόμου ἰλξιν. κράξων αὐλφ· ἐπλήσθη σα πάν λε νδσῆς ἀνέσεως: ⁊

Ἐ λε καὶ τ' ἰδοποιίας ἐξελαι ὁ μελωδός, καὶ δι εὐαγγελικῶν οὐκ ἀφίσαι ζυλλαβῶν· ἀλλ' σὺν δ' χωείου λαβεῖν δ' λείου· καὶ ἰδοὺ ἡν ἄνος σὺν ἰλλμ, ᾧ ὀνομαζυμεῶν· καὶ ὁ ἄνος ἐκεῖνος δίκαιος· καὶ εὐλαβὴς· προσδεχόμενος παράκλησιν δ' ἰηλ· ὡς ἀπὸ τ' δεκαπέντε δ' λόου χρηματίζεσθαι πάλιν καὶ λέγει· ἀπόλαβε τὸ πάλε συμεῶν ἡν παράκλησιν δ' ἁληλουϊ καὶ θεου ἰηλ· ἡν προσδεχόμενος καθὼς οι δ' πάντα δ' ἁγίου ἐχρημάτισεν· αὐδ' ὄναρ ὁδ' δ' ἐξέπεμψε δ' καλάβρκα χν· δ' νόμου ὁ ποιηλ καὶ δεσπόλαν· ἀπόλαυξ ὁ αὐδ' ἰλικιώλην λόου ὁ μελλικαβρεφῶν ᾧ να ᾧ κ' δ' νόμου προσδεχόμενον καὶ δὶς οἱ κδοις νομοθελήμασιν ὑποκύπτουλε καὶ πληροῦσα δ' λων ἰηλ ἰλξιν· ἵν' ἀμαρτῶ καὶ δυς ἄλλους ὀλὰ δ' καθ' ἑαυ δ' ζωνσῆσι· ἀμὴν καὶ ἀλῆ μὴ αὐ ἄνος ὢν: ⁊

Θ εώμενος συμεῶν λόου δ' ἀναρχου· αὐ σαρκὸς ὡς σὺν θεόν ᾧ χερουβικῷ παραδείσῳ ἐ πν
πολούμενον· δ' αἰῶνα δ' θεου ἐναι δ' πάντα· ὡς βρέφος σὰ πλατεῖς ἑβδα· αὐλφ· ἐπλήσθη δ' πάντα δ' νδσῆς ἀνέσεως: ⁊

Β λέπων φησὶν ὁ ζωμεῶν δ' ἀναρχου καὶ ὑπερέχουσαν λόου μ' ὑπὸ τ' ὑπὸ τ' εθνων σαρκὸς· καὶ δ' κ' ἰηλ δημιουργικὴν καὶ ζωοχικὴν αἰῶνα αἰῶνα δ' θεου ἐναι δ' πάντα· ὡς οἱ ἁγιν θεόν ᾧ χερουβικῷ· ἢ παραδείσῳ καὶ μεῖ βρεφοπρεπῶς ἐπολούμενον· δ' μεῖ ἔνδος δ' μεσαιου καὶ δ' πλατεῖς ἑβδα αὐλφ· ἐπλήσθη δ' πάντα δ' νδσῆς ἀνέσεως· αἰῶνα λέγει δ' δ' θεου ἐναι δ' πάντα οὐ χρόνου ὡς παραβῶσα πάσης κλισῆς οὐσί· ὁ ἐαλῖσλε καὶ ἀοράβου· ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰῶνα δασολὴ ὧν κ' ἐας ἰε χνας· δ' μυσυρίου ἀνδειανβποιου φέρε ἐ πάνυ ἡ χεραῖδες· δι οὐχ' ὅλου δ' ἀνδεανδος ἡ δ' χεράνου καθεσᾶσιν αἰῶνι, ἀλλὰ ἰηλ ἔλην ἐκάτερος ἐχῶσιν οὖσαι καὶ πεῦφε σθαι ἀπολαβοῦσες· χρόνου δ' ἔνδος καὶ δ' χῶρα πελεδέασε· δς δ' οὐχ' οὗλος· ἀλλὰ καὶ ἰηλ ἔλην δ' μυσυκάλων, αὐδς ἐξ οὐκ ὄλλων παράλλ· καὶ τὰ δλ αὐτὶς αὐ δς ὀπλέθνοι· καὶ λοιπὸν αἰῶνος ἐστ δ' ἐναι δ' πάντα· ἔλην λέγω καὶ ἔνδος· ἐξ οὗ ἀχεραιοῦ)

τὰ παύλα :⁊

ιε. ὠ ϵ. Ὡς εἶδεν ἡ Ἡσαΐας συμβολικῶς σὺν θεόν ὠ ἐπερμένον θν, τὰ ἀπέλλων δόξις δορυφορούμενον. ὦ τάλας ἐγὼ ὅτι ἐγὼ. πεπλήρϵικα γὰρ εἶδον σαλπιζόμενον θν. φωτὸς ἀνατολὴ σου καὶ εἰρήνης λειτουργοῦντα :⁊

ιν. ϵ. Ἡ παρουσία πέμπτη ὠδή, ἐξ Ἡσαΐου ἀπὸ τὰ συμβολικὰ τὴν ἐκκλησίαν. ὅτι γὰρ δρόμος, τὴν θεοπλάνειαν αὐτοῦ δηλοῖ. παῖδες ἴδοι θν ὀπίσω θεόν ὠ ἐλαφρὸν καὶ ὑπερμένον καθήμενον. καὶ τὰ μὲν οὐδέν ἐστι πρὸ αὐτοῦ. καὶ πᾶς ζωὴ ὁ ὑπὸ τὸν συμβολικόν, συμβολοῦ γὰρ ὁ θεὸς παῖδα παρθένου. ἃ δ' ἐν βύλῳ καθίδρυσις τοῦ θῦ ἐν τοῖς ἀγγέλοις ἐκκλησίας πολλάχοις ὑπαναπαύσας καὶ ἐξαίφνης ἀρχιτέκτονας καὶ πλαστὴς ὡς ἄνος, καὶ τὴν ἀοίδιον ἐκείνην ἀναβοᾶσι φωνήν. ὦ τάλας ἐγὼ ὅτι ἀκάθαρτα χείλη ἔχων καὶ ἐν μέσῳ λαοῦ οἰκῶν ἀκαθάρτου τοιούτων θεαμάτων καὶ ἐξιόντων. καὶ εἶδον θν συμβουλευόμενον. φωτὸς ἀνατολὴ σου καὶ εἰρήνης λειτουργοῦντα. ὁ δὲ οὐκ εἰρηνὸς ὅτε ἔφη, οὕτω τὴν ἐξ ἀθλίας πλάνης ἡμῶν θεοφιλῆ θεοπλάνειαν. τὰ δ' ἑστῶτα καὶ αὐτὰ πρὸς τὴν προκειμένην ἐορτὴν τὰ τῆσδε εἰσὶ παύλης ἀλληλουϊάριοι καὶ μεταφέουσι :⁊

πν. πϵ. Σωτὴρ ὁ τῆς πρεσβύος. τὴν θεοφάνϵιαν πάλαι ᾧ θεοφιλῆ δόξαν. χερουβὶμ οὐρανὸν βλέπων οὐρανὸν κεκαθύμενον. ὦ χαὶ εἰς ἑβδομηκοντὰ. ὡς γὰρ θεὸς πεπλήρωκε τὸν θν. φωτὸς ἀνατολὴ σου καὶ εἰρήνης λειτουργοῦντα :⁊

ιν. ϵ. Καλανὰς Φρουὶ ὁ θαυμάσιος καὶ θεοφιλικώτατος συμεὼν τὴν πάλαι ᾧ Ἡσαΐα θεοφάνϵιαν δόξαν ἐκείνην, εἶδον τὸν ὀπίσω θεόν ὠ ἐλαφρὸν καὶ ὑπερμένον καθήμενον τοῦ θῦ. καὶ βλέπων ἀρὶ τοῖς ἀγγέλοις χερουβὶμ τοῦ θείου κραθύμενον λαοῦ. καὶ τοῦ συμβόλου ἐκείνου θαυμάσας τὴν σάβασιν, οὐ τολμήσας ἐαυτῷ ὡς ὁ θεοφιλὴς ἐκεῖνος, πεὸς δὲ τὴν παρθένου σεσφεὶς, ἐς τὴν φωτὸν τοῦ τάβϵι ἀλλὰ θεμένος ᾠδαί εἰς ἑβδομηκονταετηρίδα καὶ πάσεως. σὺ γὰρ ἐπὶ λόγου ὁ ἀληθὴς ἐκεῖνος θεὸς ὑπερμένος ἐν ᾧ δὲ σὺν ἐνίσῃ. καὶ σὺ τὰ σεραφὶμ πεπεισμένοι ἐρᾶς. τὸν ὑπὸ τοῦ βασαζομένου λαοῦ τὰ :⁊

πν. πϵ. Πϵτρος ὁ πρεσβύης. καὶ δὴ ἰχνηλ ἐνδέως ἐφαλλόμενος. τῆς ἀποστόλου καὶ θεομήτορος. πῦρ ἔφη βασάζῃς ἀλλὰ βρέφος φείδῃ ἀλλὰ καλίζεσθαι θν. φωτὸς ἀνατολὴ σου καὶ εἰρήνης λειτουργοῦντα :⁊

ιν. ϵ. Καὶ τοῦτο ἐξ Ἡσαΐου. φησὶ γὰρ ἡ καλὴ αὐλὴ θεοφάνϵια. καὶ ἀπεστάλη πεῖσμα σὺν θεραφὶμ. καὶ σὺν χϵρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα. οὗ τῇ χαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου. καὶ ἥψατο τοῦ στόματός μου. πρὸ κλάσεως φησὶν ὁ πρεσβύης τῆς μυστικῆς ἱποστολῆς ὁ

φόβου καὶ προσκυνήσεως ἐτέλεσε τὸν ἱερέα τοῦ παρεμβολοῦ ἀλλὰ μόνον βρέφος ἐξ ἐκείνων λαβεῖν· ζυσέλλεται πάλιν καὶ ὑπαναχωρεῖ· καὶ προσλαμβάνει ὁμοίως ἀλλήλους· φεύγει τοῦτο τὸ βρέφος ἀλυκαλίζασθαι δέουσα· οὐχ ἁπλῶς οὖν βρέφος, ἀλλὰ καὶ θεῖον· καὶ πῦρ λαβοῦσα καὶ ὑπερκόσμιον αὐθεσία· καὶ δεδοικυῖα μὴ ἡ ὄψις φλὶ καὶ καύσῃ τοῦτο πυρπολήσασα· ζάλα γὰρ οὐ ἐκεῖνο ἐκείνου τὸ σεραφείμ· καὶ ἀλαβὶς ἐκεῖνα ἐκείνους ἐν ἀνίπτοις χεροῖν· λέγει τὸ πῦρ τοῦτο τὸ ἅγιον, ἀπορρίπτεται καὶ ἐξέρχεται :–ζ

Ρ ύπτεται ἡ Ἡσαΐας· τοῦ σεραφείμ τοῦ ἄνθρακα δεξάμενος· ὁ πρέσβυς ἐβόα λέγων· θεὸς θεὸς· σὺ εἶ κύριος μόνος· λαμπρύνθητι ἀποδοῦναι τὸν φέρητρον· φῶς ἀνέπεσεν καὶ εἰρήνης ἐπεπόζοντο :–ζ

Τ ὸ ἓν πτερύγιον τοῦ πετεινοῦ, φοβούμενον εἰσπλεῖν τοῦ συμπαντός, καὶ παραβύμενον τοῦ ἄνθρακος βρέφους ἦν ἐναλλάξιον· τὸ δὲ θεῖον, ἁρπαγέντος τοῦ παραλειπομένου· καὶ πρὸς ἦν ἐλχρίσιν ὀπτάρμενα ἀνθρακιὰ καὶ ὀπτάλμοῦ τὰ ἁπαλοῖ· καὶ τὸν φόβον ἐκείνους ἔχω βάλλουσα ὡς ἀλόλισον· τὸ γὰρ φησι· φεύγετε τὰ δὲ τοῦ κραβύμενον· πῦρ ἀκίρατε δεσποινα· μὴ γὰρ χλαστικόν ἐστι; μὴ καθαρτικόν ἐστιν ἵνα μὴ καθαρτέξῃ; ῥυπτικόν ἐστι· καθαρτικόν ἐστιν ἀμαρτίας· οὕτω γὰρ καὶ ἡ Ἡσαΐας παρὰ τοῦ σεραφείμ τοῦ ἄνθρακα ἐκείνου δεξάμενος, ῥύπτεται ἦν λέγουσαν· ἀλλ' οὐ καθαρτίζεται· καθαρεῖται τὰ χείλη· ἀλλ' οὐπὶ καθαρεῖται· οὕτε καὶ σὺ ὁμοίως καὶ σὺ δεῦτες σεραφείμ· ὡς γὰρ λαβίδι ἐνὶ τοῖς ἁλίοις χεροὶ τοῦ ἀποδοῦναι τὸν φέρητρον ἁρπαγέντος τοῦ φῶς ἀνέπεσεν καὶ εἰρήνης ἐπεπόζοντο· λαμπρύνθητι δὲ τοῦ θυ, ἀλλ' οὐ ζύλινον ὀφθαλμόν· τοῦ δὲ φῶς ἀνέπεσεν καὶ εἰρήνης ἐπεπόζοντο, ὅπερ ὡς ἀποδοῦ κεῖται ἐν τῇ παρούσῃ πέμπτῃ ὠδῇ· ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡσαΐου ὠδὴ ἐλάφου ῥιμάλων· ἐκείνους γὰρ ἐστι καὶ τὸ, μὲ ὁ δὲ ἡμῶν ἦν σὺν εἰρήνην δὸς ἡμῖν· καὶ τὸ, δόλε φῶς τὰ προσάλματα σου :–ζ

Ε ὸι σὺ οἱ· ἰδοὺ ὁ πρέσβυς τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ σεοῦ· ὁ λαοῖς ὁπίσω· σὲ δὲ χεῖρ ὁ θεός μου :–ζ

Α πὸ δὲ ὁ ἀτελικαὶ ζυλλαβὼν δὲ χεῖρα οὖν ἀπολύει τὸν δοῦλον· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου· ὁ ἀπέλασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, τὸν παρόντα εἰρηνικὸν λαμβάνει ὁμολογοῦσ· κἀκεῖνο, ἐβόησε ποιούμενος αὐτοῦ ἦν ἀρχήν, ἵνα ἐν τῷ δεῖν ἐμφάνειαν ἦν ἑκάστῳ ὠδῇ, ἥ ἐστι τὸ ἐβόησα εἰς ἀλίψασιν πρὸς κύριον τὸν θεὸν ἡμῶν καὶ σωτῆρα ἡμῶν. ἐβόησε δὲ χεῖρ φησὶν ὁ πρεσβυτικὸς ζυμεῶν ἰδοὺ ὁ θεὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ τὸ σεῖον· ὁ καὶ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν ἐπέστρεψε σὲ δὲ καὶ πρς. ζύμων δς. καὶ γὰρ βρέφος ἐστὶ καὶ ἐν ζωαῖς χεροὶ καὶ νήπιον ἐβλέπεν, ἀλλ' οὐ χοῖς ἐώρα

πνωὸς σὺν αὐτῷ μένει· ἀλλὰ διὰ τῶν θριαμβικῶν σκήνων μελῶν ὥστε διὰ τῶν ὑμνίων λυχνουχικῶν, πρὸς τὸ ἔνδον παρεκκλησίαν φῶς τῆς θεολήπτου· καὶ βλέπων τοῦτο, ἐφανὴς ἔσται ἀνωμολόγει :-ζ

πγ πρ. Σιὼν δι' λίθος· σὺν αὐτῷ ἐστι· δι' ἃς ἀποδόσει προσκόμματος· καὶ σκανδάλου πέτρας· ἀρραλὴς πρεσβείας :-ζ

ϛ' ὁ ζμικρὸς Πρὸς τοῦτο ἁπλῶς ἀπὸ ὁ ζμικροῦ τῆς μελῳδῆς διατριφείας· καὶ ὅτι ἐν τοῖς ὀκτηχίοις εἰσάγει λεγών, ὁ λίθος ἔσται σὺ πλάσει καὶ ἀνάστασιν πολλῶν· τοῦτο καὶ λαοὶ διὰ τῶν θεοδήκτων· ζῶν γὰρ ὑπάρχει ὁ λίθος οὗτος ἀκρογωνιαῖος λίθος· ἀρραλὴς τῶν πρεσβειῶν σεμνὰ· καὶ διὰ τοῦτο σὺ ἀνάστασιν ζημιωθέντων· τοῖς δὲ ἀπόδοσι, λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου· καὶ διὰ τοῦτο σὺ πλάσει τοῦτων καθεστηκός· ἀλλὰ πάλιν καὶ ἀμφοτέρους ἐξελέσθαι· τὸ λίθον τοῦ κυρίου τοῖς δεκαλίθοις δυσὶν, ἐμβαλλόμενον· καὶ τὸ, εἰς προσκόμμα εἶναι τοῖς ἀπόδοσι· κύριος γὰρ ἐλέους πρὸς τοῦτο κύριος· ἐὰν ποιήσωσι, ἔσται σὺ δικαιοσύνη· καὶ οὐχ οὕτως λίθῳ προσκόμματος ζωοποιεῖται αὐτῷ· οὐδὲ ὡς πέτρα σκανδάλου· καὶ πάλιν ὑποκλοῦν, ἰδοὺ τῷ ἐμβαλλόντι τὰ δεκάλιθα σου, λίθον πολυτελῆ· σὺν ἐκλεκτὸν ἀκρογωνιαῖον σὺν ἔνδοξον :-ζ

πγ πρ. Βεβαίως φέρων· τοῦ χαρακτῆρα· τοῦ πρωτοτύπου τοῦ φύσαντος· τὴν δόξαν τοῦ· νῦν ἀνέστασιν πρεσβεύου :-ζ

εγ ϛ. Ἐκλογὴ ἀποστολικοῦ τέλους· ὃς οὐ παύσασθαι τὴν δόξης τοῦ πρὸς καὶ χαρακτῆρα τοῦ πολίτου αὐτοῦ· ἐὰν δὲ ἐκείνοις μορφὴν δούλου λαβών, μελοποιεῖ δόκιμος ποιεῖς, ἐπὶ τοῦ πρὸς φῶτα· βεβαίως ὑμνολογίες τοῦ χαρακτῆρα φέρων ἀνεκλαλήτου τοῦ πρωτοτύπου ζημιωθέντος δι' καὶ πρὸς· νῦν δὲ διὰ φιλανθρωπίας ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἐμὴν μορφὴν λαβών, οὐκ ἀπαξιοῖ μου σύνδουλος καὶ τὴν ἀδελφήν :-ζ

πγ πρ. Υἱοῦ εὐλογίου· ἁγίου παρθένου· δι' παιδίου γενόμενον· προσκυνήσωμεν· νῦν ἀπόλυσον σὺν εἰρήνῃ :-ζ

εγ φ. Καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ζμικροῦ ἀκολουθία πρὸς τοῦ δι' καὶ πρὸ τοῦ κελόμενον· νῦν ἀπόλυσον σὺν εἰρήνῃ· προσκυνήσωμεν τοῦ ἁγίου τοῦ εὐλογίου τοῦ πρὸ αἰώνων· τοῦ αὐτοῦ καὶ ἁγίου παρθένου γενόμενον· καὶ τοῦ δι' παιδίου μικροῦ χρηματίσωμεν τοῦτο δὲ τὰ εὐδοξούμενα :-ζ

ζ' ὦ ζ. Σὲ τοῦ σὺ πυρὶ δεσποτικὰ παῖδας θεολογίσωμεν· καὶ παρθένου ἀκηράτως ἐνοικήσαντα· δι' λόγου ὑμνοῦμεν· εὐσεβῶς μελῳδοῦντες· εὐλογητὸς εἶ ὁ δι' ὑμᾶς παθὼν καὶ σωθῆναι :-ζ

εγ φ. Ὁ πρωτόκτιστος, αὐτὸς ἐστιν ἐξελίκτος διὰ τὴν σὴν ὑπερβολήν· ἐν δίκῃ

τ̀ σὰββλον· σεφρφσιν ἐμνοῦ μεν τ̀ν καὶ πάλαι ἐν μέσῳ καμένῳ πυεὸς τοὺς
ἀσελγέους παῖδας λεσσέβλα, καὶ νῦν ἡ ἀπαρθένῳ τ̀ν μέλλουσαν ἀφλεκτους ἐνοικίζειν
τα. τ̀ φρ' αὐτ̀ βαῦμα κάκιστος καὶ λαῦδα· μᾶλλον δ' τ̀ πᾶσιν, ἐκείνου πολλῷ φεικο
λέστερον. σκιδεῖσφ' τ̀ ἑλικοῦ πῦρ τ̀ν καὶ νῦν ὀβελαυδανέτ· σὺ λαῦδα δ', οὐ τ̀ ἀεῖλον
καὶ σὸ πάτερ. κἀκείνεμε, τ̀ ἔξωθεν πῦρ τοὺς ἐνδοθεν οὐκ ἀφλεγέους. σὺ λαῦδα δὲ
ζῶ τ̀ ἐνδοθεν πῦρ, ἢν ἔξωθεν πελαβοῦσαν οὐκ ἀφλεξας μένειν: ⁘

Α λάμε ἐμφανίσων ἀπάσαις ἁδοῦ διαβέβουλε. καὶ ἡ εὐα ποσκυμένων ἀναπλεία. πγ πε.
ζωμεῶν ἀνεῴα. ζωῆ πόφλας χορεύων. εὐλογητὸς εἰ ὁ θς ὁ ἀν πρωϊκεῶν: ⁘

Ο ἱ ες λοιποὶ ἀν ἀνων ἀπαλλοτριεσθαι τ̀ν δε μέλλον τ̀ βίου, ἀνοφορεῖσθε ὡς ἄνος καὶ ἄλλους. καὶ οὐκ ἀδακρυὶ καλαβεῖν λα. ὁ ζωμεῶν δ' τ̀ σὰββλου ἀπαν αὐλας μέλλων ἀναλύειν σὺ λεῦσεν σκορδῶν καὶ ἀλλαξιώμενος. ἀπ' χομαι ἀνεῴα πρὸς ἁδην τ̀ ἐμφανισθένωι τ̀ σ̀ τοῦ ζωεῖσιν, καὶ ᾧ ἀδάμε ἐκὶ διαβέβουλε. καὶ
ἡ σὰ ποσκυμένων λάτζαρας σλαπεῖα. καὶ ζῶ τοῖς πόφλας χορεύουσιν. ὅλι
πρᾶς αὐτοῖς αἱ πορφύρους ἀπελαβοῦ: ⁘

Γ ένος ζοικοῦ ῥ̀ ζάμενος θς ἕως τ̀ ἁδου ἡξθ. ἀλλαλῶν δὲ παρέξθ πᾶσιν πγ πε.
ἄφεσιν. καὶ ἀνάβλεψιν πιστοῖς. ὡς ἀλάλοις βοῆσαι. εὐλογητὸς ὁ θς ὁ τ̀ν παλέ
ρων ἡμῶν: ⁘

Ε ιποὺς σὺ ᾧ πελαβοῦσι τ̀ πασίῳ ὁ ζωμεῶν διὰ τ̀ μελλοντ̀ ὡς ἀπαμε καὶ τοῖς ἐν ἁδου κηρύξων τὰ ἐναπλεία, νῦν χέλει καὶ ἴνα ἐσὶ τοῦτα ἀμέλλ τοῖς ἐν ἁδου θαπλεῖζεσθαι. μονονουχὶ δὲ πρὸ τ̀ χάσεν ἐκείνου τ̀ ἁδου ζενόμενος, καὶ πλη
φωνὴ ἐκφώνας, διαῦτα ἐποιμελέτ̀ν. ᾧ ὑμεῖς νεκροὶ ἀδάμε καὶ εὐα καὶ οἱ λοιποὶ, ὁ θς διὰ τ̀ ζοικοῦ ἀν ἀνων ἀπαν ἔνος ῥ̀ ζαθαι ἵνα ἡ μᾶς ἀναπόκοπτος παραδεσμεῖσθαι. ἀλλ' ἕως καὶ ὑμεῶν ἀν ἐν ἁδου ἐλεύσε
σθαι. ἵνα κ' ἡμῖν ἀκαίου φωνὴν, τοῖς ἀλαλῶσιν ἡμῖν καὶ δυσμοῖς ὧδε καλεχομέ
νοις, παρέξθ ἡμῖν ἄφεσιν. καὶ ἡμῖν ἀνάβλεψιν τοῖς τυφλοῖς. καὶ τοῖς ἀλάλοις τὸ φθέγ
γεσθαι: ⁘ Ησαιε. cap. 61.

Κ αὶ θλιν καρδίαν ἀχαλε ἐκμαῖα ἀπ' ἐύσεται. ζωμεῶν ἡ ἄκρα ποιπόρευσιν. πγ πε.
ἐν σῷ καθορᾶσις. ἐν γὰρ ᾧ ἐβοᾶς. εὐλογητὸς εἰ ὁ θς ὁ τ̀ν πρῶν ἐκλεκτ: ⁘

Τ ὸ πεσλιν παρθένου πόφλιχος ὑπὸ ζωμεῶνου ῥ̀ δεν. ὅλι καὶ θλιν καρδίαν- ἐν
ἐκμαῖα ἀπ' ἐύσεται. τ̀ πασίου ἐπασίου πεῖσθ. ἐρ μηνεύῃ τ̀ς ἡ ἐκμαῖα.
ὅλι ὅπῳ πάλαι θς ὅρος χόπ. ἐν δεῖ τι καὶ φησι. κοινωνῶ τῷ ὡ παρθένε ἡ κλίσι

χαραν ἐλεημοσυνας· καὶ παλιγγενεσιαν ἀλλαξασιν· καὶ ὠφελιας συμφυλους οἰκειους, καὶ τὸ χαιρε παραδοσ ἀβεσηλ ἀρχηθεν διωκομενοις· πλην, ἀλλα καὶ θυ αὐτης την καρδιαν εὐφροσυναις ἀλυπιας διαπερωσιν καὶ διελευσεται· ὁ πανυ καλα τῳ θῳ γου καὶ τῳ σωτηρι ἀναπαυομενου βλεπων· καὶ τ κοσμοστειου παθος ὑπερ ἀνθρωπινου νουθετων καὶ διδασκων :—ζ

ψ. δ'. ω. ν'. Α σεκλω πυει σωφρονες· οἱ θεοσεβας προσευχες νεανιαι· ἡ φιλοτεκνια χαρα θυλες θεου υἱωνον ἐμφυτον· εὐλογειτε παντα τα ἐργα τῳ κῳ· καὶ ὑπερυψουτε εἰς παντας τους αἰωνας :—ζ

ψ. ξ. Ο ι παιδες εὐσεβειας χαριτι παιδες· καὶ διαλυνες στραβηχαι· ἡ φαλαγξ χαρα θυ ἐνοσεβου δολιαλων πονηρευομενου· ὡσπερ ἀνεπαλιν ἡμιν ἐμοι ἐφ' ἁσεκτῳ σωφρονες πυει, καὶ ζωμεν αλλοθεν οἱον, ὡς πολεμιῳ, οὐκ ἐνικησαν ὑπ' αὐτου· καὶ τι ἀσεκτουντος ὡς ἐφασαν· οὐ διεζευγμενον τειχος ὑπ' ἀφοβιας ἐλυθησαν· ἀλλ' ἐ χθροι μεγιστον ἡν καυσιν ὁρμην αὐτοις σωτηριαν ἐντευθεν, θυ πρεπουσα νικαις ὑμνου ἐμφυτον· εὐλογειτε παντα τα ἐργα τῳ κῳ· καὶ ὑπερυψουτε ἐς πανταις τους αἰωνας :—ζ

πγ. πθ. Λ αος ιηλ ἡν σὴ δοξαν· τῳ ἐμμανουηλ ὁραν παντου σκηναρθενου· πεδ πεσῳ που ἡ θεοκτιτου νεῳ χορευε· εὐλογειτε παντα τα ἐργα τῳ κῳ· καὶ ὑπερυψουτε ἐς παντας τους αἰωνας :—ζ

ψ. ξ. Τ ου σῶ ὁ θεοπλουτος ἐμμανουηλ, φως μυστικον ἀποκαλυψιν ἐθνων ὀνομαζει. δοξαν λαου ιηλ· ὁ θειαν μελωδος σιλαν θεοπρεπους τῳ ιηλ ἱλιν λαου τῳ λογιον ἀπο ἱερου στομαος, λαος ιηλ φησιν ὁραν τῳ ἡν δοξαν τῳ θεου ἐμμανουηλ παντον σκηναρθενου τεκουσης· καὶ ταις μεγιστοις ἀληθειαις κραζουσιν· καὶ φως ναῳ πεσῳ τοῦ μου· ἀλλαξασθαι· ἡς γαρ ἡν ἐαν τῳ δοξαν ὁραν οὐκ ἀλλαξασθαι· καὶ ἐμπεσασθαι ἡθας καὶ νομης κεβρων τῳ ὑποδεξαμενης τῳ θῳ ἀειπαρθενου μερις, χορων θῳ· καθαπερ καὶ ὁ δαυ ἐμπεσαν ταμιαν ἐχορευε κεβρων θῳ· ὃς καὶ πεπαλαι ἐστιν αὐτοις· καὶ κεβρων αὐτην ὀνομαζει· ἀνασταν λεγων κε ἐς την ἀναπαυσιν σου καὶ ἡ κιβωτος τῳ ἁγιασματος σου :—ζ

Psalmus 131.

πγ. πθ. Ι δου ἐφραθα ἀνεβοα· τα ἀγαλλιαματου σκηνεσου ὑμνος ἐσται· ἐς αὐ καὶ παντον· τῳ λῳ πεσῳ μεγαλωσυνη· εὐλογειτε παντα τα ἐργα τῳ κῳ· καὶ ὑπερυψουτε ἐς παντας τους αἰωνας :—ζ

ψ. ξ. Τ ελεσπουτα ἡ θεουσιαων πειχου πεφιλῳ, ἰδου ὑμνος κυριῳ ἐς πληθυν καὶ ἀναγαστι πολλων εὐφροσυνη· καὶ ἐς ζωσεον ἀγαλλιαμενον, εὐ τοις ἀποκρυφοις ἡ ὁ ὑμνος

δυσὶ τῶ παιδίοις καὶ αμε ἐζείλω ὁ μελωδός· καὶ σὺ λῆς ἦ, πῶς ἐστι σκοῦσ αὐ
λελεῖσμενον ὁ λῆς ἐρμηνεῦσ. σὺ δ' ἦ, πῶς τ̄ς πλάσιν πολλὴν καὶ ἀνάσασιν· καὶ τὸν
πρεσβύτην ἐξηλάνθ' ὧν οἰκίαν ῥᾳδίων πεχτείζειν, λέων. δὴ ἀνεῦσα ὁ συμεών,
ἰδοὺ σὺ ὃς ὁ παρ' ἐμοῦ σὺ καὶ καλιζόμενος σὺ με εν· ζμικρὸν ἔσω αὐλελεῖσμενον δὲ
πλοῦσ αὐ τ̄ς ὁμοῦ καὶ παιδίον· καὶ λᾶς σὺ ρτείας δὲ πλᾶς πεβαλλόμενος, ταῖς
δὲ πλαῖς φέσουσι αὐ τὸ ἀναλόσκειν· νεῦ ἐς ἦ ἀνόπρεπῶς πᾶν ἱσ· καὶ ὑπνῶ σ·
καὶ τὸ πολίτευσον τοῦ πατρὸς τὸν πίστιν ἀπεύξεζειν· καὶ σρωθῆσειν· καὶ νεκρωθῆ
σειν· καὶ ταφῆσειν· νεῦ ὃ τὰ παραδόξ' τὰ συμβῆσ· ὑποδυμῶσ πελλέσοι·
φρέψῳ μικεῖς ἀρ' ὃς ἀρχιερεῦσ· καὶ μυεσάδας· νεκρους ἀνασῆσ· δαίμονας
φυλαδεύσ· αἰχμαλωτίσῃ τὸν ᾅδην· ἀνασῆσειν· πρὸς τὸν ὑπερουσάνιον ἀναλῆφ
θῆσειν χαῖρον· καὶ ὃς πρῶτος ἐπαναπαυθῆσειν κόλποις· σὺν αὐτῷ πρω-
πλήτ̄ς· λαῶν ἀγαθῶν ἐξουσί· αὖ δὲ ὃς τὰ πνοὲ ους τοῦ νοῶ ὁρᾶσι τὰς δὲ πλᾶς
αὐτοῦ συμβείας, ἀποείαν σὺ λεῦσιν ἡδέσειν· καὶ αὐλελοῖαν· πρὸ τοῦ, πότερον, τ̄ς
ἐστὶ ἡ ἄνος· καὶ δωμαίνοις ζυμβαλοῦσι ἀμφω· καὶ καὶ μάχεσθαι ἀλλήλοις· καὶ
ὁ τὸ ζμικρὸν τοῦτ' ἐχὶν αὐλελεῖσμενον :—ζ

Ζ αὶ πεφυκὼς οὗς ἐσα· πλᾶσις ἀπὸ δοῦσι· νηπάλας τ̄ς λόγος· ὡς ἀνάσασις πν
πᾶσι· ὃς σὺ πίστ μιλπουσιν· ὁλοτείλε παῦσα τὰ ἔρια τοῦ κῦ· καὶ ὑπρυλοῦ
λε εἰς παῦλας ὃς ἀῶνας :—ζ

Ε ρμηνεύσας ἀνωθ πῶς σκοῦσ αὐλελεῖσμενον ἐρρέθη ὁ κ̄ς, νεῦ ἑρμηνοῦσ καὶ ἐξ
πῶς πλᾶσις πολλὴν καὶ ἀνάσασις· καὶ ᾧ· δὴ ὃς ἐς πιστεύουσιν ἀνάσασις ἔσα
ὁ νηπάλας τ̄ς λόγος· ζωὴ γὰρ πέφυκε· τὸ ζῶς ἴσον, τὸ ζωοῦσθ· καὶ τὸ ἀνισάνθ·
ὃς δ' ἀπὸ δοῦσι ᾧ μυσι εἰῶ, πλᾶσις· οὐχ' ὡς αὐτὸς αὐτὸς καὶ λαβάλλων καὶ πίπλη
ποιῶν· οὐ γὰρ ἐστι πλᾶσις ὁ τ̄ς· ἀλλ' ἀνασάσως; ἀλλ' ὡς σὺ νῶν ἐθέλου σί ὡς ὁλὰ
ἦν οἰκεῖαν ἀπόθεσιν πρὸς κοπτῶν τ̄ς αὐτοῦ καὶ καὶ α πλούτων :—ζ

Ε νὸμῳ σκιᾷ καὶ εἰκόνι· ἦ που καὶ δοκῶ οἱ πιστοί· παῦ ἄρσεν τὸ ἡ μὲ ἓξ λ' ω' ϑ'.
λανοῖσιν ἅγιον ᾧ· δὸ πρωτότοκον λόγου· πρὸς ἀνάρχου γόν· πρωτότοκούμενον
μᾶει· ἀπὸ παρθένου μεταλαμόσκε :—ζ

Δ εῦ εφοῖτα σὺ νόμῳ δὲ λαγραφόμενα καὶ ὑποσκιὰ· νεῦ ἀεισήλων σὺ ἡ ξ
χάειε ὑποῦμενα ἐλέψασεν· καὶ καὶ πλεύσασε τοῦ τοῦ ἀνάρχου πρὸς πόῶν
αἰῶνων πρωτότοκον· νεῦ ὑπὸ εἰρ παρθένου ἀπὸ παρθένου τὸ καὶ σὰρκα πρωτο-
τοκούμενον· οὐ ὁ νόμος ὑπέγραφεν· σὺ οἷς ἐλεῖ· παῦ ἄρσεν λανοῖσιν μὲ ἓξ
ἅγιον ᾧ· κῳ, καὶ σὰρκα· δὲ ἡ προῦδενὶ ὧν ἄλλων πρωτότοκον ἀρρένων ὁ λόγος οὗ

H.

ὃς ἐφαρμόσει αὐ· ἀλλ' ἡ μόνη ᾗ θῶ καὶ μονογενὴς, πλὴν σὺ λεύσει· οὐχ ἁπλῶς τὸν ἀκριβοῦς παῖδας ἢ τὸν ἀκριβοῦς μὴ ἔχ' ἢ ὃς ἐκείνοις ἀναιρεῖ ἔχ· ἀλλὰ πολὺ πρόσθεν ὑπὸ τὸν ζωοῦσι τὸν ἀνδρός· ὡς λοιπὸν, οὐδὲν πρωΐθεν ἀνδρὶ ἔχειν τὸν ἀκριβοῦς ἀν τὸ ἀνοίξει, ἐκεῖ ὁ ἀκριβοῦς μόνος· ἀνοίξασθαι αὐτὴν δεῖ πρέπως σὺν ᾗ κλεῖσθαι· καὶ κεκλεισμένην αὖθις διαφυλάξας· ὡς ἐν οὖν ὃς μόνος ἅλιος ᾗ κῷ κλεισθῆναι ὃν καὶ μόνος μὴ ἔχειν ἀνοίξειν· εἰ γὰρ καὶ διὰ τοῦ παντὸς ὁ εἰσω πεπλάνωται ἐπὶ παντὸς πρωΐθεν τὸν ἅλιος ὄνομα, ἀλλὰ διὰ τὸν πεφυκότος τοῦ ἀναιρεῖν μὴ ἔχειν, ὃς μόνον ἐξεύρηται τοῦ χῦ· διὸ καὶ ὁ μέγα-
λος παῦ ἄρσεν ἅπαν ἅλιον ᾗ κῷ κλεισθῆναι, πεποίηκεν ἀκολούθως τοῖς νόμοις καὶ διαλήξεσιν, ὃν τὸ, ἀναιρεῖν μὴ ἔχειν· εἰ δ' οὐδὲν ἄλλο ἄρσεν μὴ ἔχειν ἀνοίξειν ἢ ὁμογενὴς, εἷς ἄρα ἅλιος σὺν πρωΐθεν ἐστὶν ὁμογενὴς· ᾧ καὶ θεὸς ἅλιος μετὰ τῶν χερουβὶμ καὶ ἁγίων πρέπως ἀναπέμπων·

πγ. πο. **Τ**οῖς πεν νεογενῶν ζεύγος δυάς· ἢ νεοσσῶν· αὐ δ' ὧν ὁ θεὸς πρέσβυς· καὶ σώφρων ἄννα προφήτις· ᾗ σὺν παρθένου ἁγνῆς· καὶ ὁσίῳ τόνῳ πρεσ-
βῦ ἢ ναῷ πεποιῶν τὰς θυρίδας μεθημωνούσας·

πδ. ἐξ. **Τ**οῖς μὲν παλαιοῖς φησὶ νόμιμον διὰ τελείων κλῆσιν τοῖς προσάγουσι λεπρα-
κοῦ καθαρὸν παιδίον σὺν ἱερεῖ, ζῶντα προσάγειν αὐτῷ δὺο θυσίαν καὶ ζεύγος ζε-
λόνων· ἢ δύο νεοσσοὺς περιστερῶν· καὶ δεῖ καὶ τὸ ἱερεῦσαι σύλλογον· ἐν
ποιῶν οἷς καὶ ὧν ἐκ ζευγόνων ἦν σωφρονοῦν· διοὺς γὰρ τοῦδε τὸ ζῷον· ὧν ὃ
περιστερῶν, ἦν ἀκεραιόκαρδα καὶ ἁπλόκαρδα· σωφρονοῦς γὰρ καὶ ἁπλόκαρδος οὐ
μὴ ἴδῃ θῷ καλλιέρησα· τοῖς ἐκ οὖν παλαιοῖς διοὺς ἦν ὡς ἔστιν ὁ προσά-
γων· νεογενῶν ζευγόνων ζεύγος καὶ δύο περιστερῶν νεοσσοί· ᾧ ὃ σὺν παρθένου
ἁγνῆς ἢ ἦν καθαρὸν καὶ ἀκέραιον καὶ ἄμωμον, καὶ μόνῳ τόνῳ ἢ ὁμογενεῖ
σὺν πρὸς καθαρὸν ἄννα καὶ πρεσβύτιον, σὺν ᾧ ναῷ προσαγομένῳ σὺν μέσου ἐπὶ τὸ
κῦρος, καὶ ταῦτα ἐκ πεποιημένην ἔχον αὐ, εἰς σύμπλοκον τοῦ νομικοῦ διαλέκτου
ος· ἢ ὅλων τὰ αὐ ζευγόνων, ἢ ὧν περιστερῶν νεοσσία· εἰ γὰρ καὶ πεποίηκε τοῦτα ὅλα
σφ καὶ ὁ δεσπότης, ἵνα αὐτοῦ καὶ καθελεύσηται ὡς τοῦ νόμου παραβάται, ἵνα
μένοι· δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ ἄλλο ζεῦγος· οὐ νεογενοῦ· ἀλλὰ καὶ ἱκανὸν πρεσβυτικόν· ὃ ζε
μεσῶν φησὶ καὶ ἡ ἄννα ζῶντα προσηνέχθην· ἀμφὼ προφῆται καὶ ὧν μελλόντων
πεσόντων καὶ ἀναστάσεως ὧν λύπων ἐποπταί· καὶ σωφρονικοὶ δεῖ μὲν μακρᾷ ὧν
ζευγόνων· ἁπλοϊκοὶ δεῖ ὁ πολλᾷ ὧν περιστερῶν· προσαγούσῃ ὁ, οὐκ ἀς θυσίαν· ἀλλ'
ἀς δουλείαν καὶ κυριείαν τοῦ πεσφθέντος βρέφους ἀς τὸν ναόν· δεδουλω-

καστ ἡμ καὶ ἀμφω· ὃς ξ, καὶ πο φλεύσας καὶ ἀναλαχι σάμενος· ἀ ὑποφλεύσασα ξ καὶ αὐλὴ καὶ τὰ εἰκό τα λαβεῖσα· οὐκοῦν, ἀλλὰ καὶ τὴν θεὸν ἀνακαρύξαι. ὁπότ ἦν ὁ πλοῦς ἦν ὁ ποσάμενος ξ ἡ ναῦ· ἡ ξ πόλις, παλαιός ἡ μερθ· ἡ ϗ αὐτοῦ, βρέφος νεοῦσον καὶ ἐσναραικοῦ σάμενον· ἐχρῆν ποσενε χθῆναι ὑπ' αὐθ, καὶ τ ξεῦλος ξ θ νεοπλαθ· ἀλλ' ἡν σάρκα ἡν νι πάζουσαν. ζυμποσενεχθῆναι ϗ καὶ τ ξεῦλος τοῦτ θν ζιραφθ σκαιων δ' εὐθ ξεν τοῦτ μοῦνον βρέφος εἶναι τ ποσάμενον· ἀλλὰ καὶ παλαιοῦ ἡ μερθ :—ζ

ὠραῖον

Α πέδωκας μοι ἐθόα ζυμεων τ θ σεἰουθυ ξ ἀλαλιάσαν· ἀπολαβεῖν τ' λάζευ· τ' ἡ οικιᾶ κ̄κ μικτὰ νέον δ' χάειθς, ἱεροκήρυκα μῦσιν σ' αἰνίσσ μεν σαλπιστὴν σα :—ζ

πν πε.

Α' πέδωκάς μοι πεὸς τ θν ὁ ζυμεων διὰ τ θ μελανθυδ ξ ἡν καθυπερμένην ἡν τ θ σ̄εἰου σ' ἀλαλιάσαν· καὶ ἐσθυμωσοὶ ὀφθαλμοὶ τ θ θείου θυ· νεῶ ομεν ἀπόλαβε μοι ἴδιον ἀπὸ τ θ βίου τ' βίου μοι λάβε τ' λάζευ δ' ἐδοῦλον· τ' ἐως ξ νεῶ ἡ οικιᾶ τ θ νόμου παράκλησιν· καὶ φ' γράμματ' ἐπισκοῦσα· καὶ τ' ἐις λαζάρους τ' ἐις ἐπτωχοὺς ἐπιμέλειαν· νεῶ ϗ οὐκέτι νοσοκόμειν· ἡ γὰρ θ οικιαῖς παρακαθῆσθαι· τ θ ἡλίου τ' ἀνοῦς ἐξαυλίζουσ, ἀλλὰ νέον δ' νέας χάειθς ἱεροκήρυκα μαθητήν· νέους ξ, διὰ ἡν ἀνάπλασιν· μῦσιν ϗ, ἐξ μαθητοῦ σαυλα ἡν οἰκονομίαν διὰ θ' ὁλεως· ἱεροκήρυκα, ὃς τ' ἐις σὺ ἀδου ἀ ἐμιν ἡν ἱερᾶς καὶ θεως ἀναγορύξαι σα :—ζ

ὦ πν πε.

Ι εσπρεπῶς ἀνδρωνολείλα ἄννα ὑποφλοῦσα· ἡ θ' φρων καὶ ὁσία καὶ πρὸς θυσα φ' λατρίδη· ἐν φ' ναῷ σαρρήθη· ἡν θεῶν ϗ ἀνακαρύπτουσα πᾶσι τ' ἰς πα εσθσιν ἐμιλάλωσεν :—ζ

ὦ πν ἐξ.

Α ὐδρωνολίτις ἐστν, ὃ χαεισία λ' ἐς πεὸς θν· ὑπ' ἀνδρείας καὶ σωφρεᾶς ἐκδη καὶ παμφθόνος· ὑποφλεία ϗ, πεοφλοῦ σαφέρθ· ὃ ἐν ξ πεοφλεία πεὸ θ' λε νεάθαι χεῖθ' τὰ ὑστέου γενθμενα· ἡ ϗ ὑποφλθα, ἐν φ' γίνεάθαι ἡ μ' τ' γενέάθαι, τ' γινόμενον ἢ γνώμενον· λείπει δὲ τ' ἐνθυ αὐφ' τὰ παρεσθλα· ἡ καὶ τὰ ὁθν οὕπω ἐπελευθμενα· ᾧ τ' καὶ ἡ διασεσωσμένη ἄννα, ἡ θυγατὴρ ξ φανουήλ· θ' φρων ϗ ὁσία καὶ γεραιάλη· ἀξιωθθ καὶ αὐλὴ τ' ἐν θαρκὶ παρουσίαν διαλεχθῆναι τ' θ μονογενοῦς· λ' ης τ' ἀνθρωπον ἅπαν ἀναπεπλασμένος γένος· ἐπὶ τ' θ ξεύλης ἀνδρωνολίτου ἀνδρείας· καὶ ἱεροπρεπῶς ἡ υἱασία φ' δυρλεικόν· οὐ ποφλεύουσα· οὐ γὰρ πεὸ τ' λεχθῆναι καὶ ἡ θεὸς ποιεῖ ἡν γέννησιν· ἀλλ' ὑποφλεύουσα, ἡ δι μ' τ' γενέάθαι τ' μυστήριον ἀ ἀνθρωπίνη αὐτ' καὶ ἀνακαρύπτουσα· ἀνδρωνολείτ

Ν.

ὑ, οὐ κρύφα καὶ ἰουδᾳ καὶ ἐν τοῖς ἁγίοις τοῦ θεοῦ κηρύσσων, ὡς ἡ ἄλλη ἄννα ἡ μὴρ τοῦ ἐμμανουηλ· ἀλλ' οὐχὶ θυγάτηρ τοῦ φανουηλ· ἀλλὰ ἐναύσι καὶ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ μελῳδίᾳ ἦν ἀεὶ παρθένου ἐκοῦ ἐναύσι τοῖς πᾶσιν ἀναμαρτήτους, ἐμελάλωεν· οἷς ἐστι τὸ μὲ ἰδιωμα ἡ ψυχήμου τοῦ κύκλου· διὸ καὶ ὁ μελῳδὸς ἐν τόπῳ φρέναλε ἦν ὠδὴν ὀπτοφεά

γιοεν : ⊸ : ⊸ : ⊸

Τοῦ αὐτοῦ κῦ θεοδώρου τοῦ πρεσβυτέρου. ἐξήγησις εἰς τὸν κανόνα τὸν ὀπτὴ ἐν ἑορτῇ τῶν βαΐων μου
Θυρσιδέλα φ ϑῳφ καὶ ἀγίῳ ὑμνωδῷ κοσμᾷ φ πάνυ : ⊸

Palmarum Festum.

Προοίμιον.

Εἰδέλις βασιλέα πυδόμενος μέλλον μ ἐξιέναι φν αὐτοῦ ἀναβρων· μέλλον ἦν ἐαν τοῦ βασιλέως σολὴν ὀπτρύφαλα καὶ ἰδιωλεκὴν μελανδεδυκόλα, καὶ λιμάννου λινος ἀνοστου καὶ ἀλάσσος ἐρχεσθαι, δόλῳ τοῦτ ϑῳφῷ καὶ φενάκῃ ἀεἰσῃ μελεκευθμενον καὶ ἀνδεκαποδίαλα, ἀλλ' ἀσέλαι μ τοῦ βασιλέα τοῦσκέμμαθς· ἀκολουθῆσι ὑ αὐτῷ κ τοῦ λιμάννου πορευομένῳ, καὶ ἰσορᾶσι μὲν τὸν μιλανον ἀπ σκεμμέλων· ἰσορᾶσι ὑ τὸν πανουργευτὴν ὀπτιβουλῆς· καὶ διαπάσης τοκνητῆς καὶ τοῦ δεκαμβθς αὐτοῦ ζωοδεύσιεν· εἰς τ ἐπιδὴ ὁ βασιλεὺς ζωμβαλὼν φ λιμάννῳ καὶ καθελὼν ἐκεῖνον ἀπ ἀνῆφ, πρὸς ἦν οἱ κρᾶν ὀπαυερχεσθαι μέλλοι πολιν δεκαμβρικῶς τε καὶ πομπικῶς τὰ ὀπινίκια παράδειγμα τῆς πόλεως παμπησταμένος· εἰδὲ τὸ καλλιν ἕκαστος σκῆνος ὁ ἀπὸς τοῦ δείλινου τοῦ βασιλέως ἰδεῖν οὐκ ἀνάσχηται· ἀφ ἑαυτοῦ φιλοδεάμων οὐ τος δόξειεν εἶναι· μᾶλλον ὑ οὐ παραφθονωτῶς ἐκφῆναι ἀπροίσεται, ὡς ὀπτὸ τῆς μὲ ἱεροῖς καὶ λαπτῆνο θοις ἀκολουθήσας φ βασιλ· φν ὑ ἐν λιθολέρων καὶ λαμπολέρων αὐτοῦ πόρρω δέμενος, καὶ πάνυ μ ὀμῶ· οὐκοῦν ὀπτὸ καὶ ἡμεῖς ἀκολουθήσαμεν φ πανβασιλῆ καὶ θῷ κλιναλὶ τοῖς ὀμνοῖς καὶ καλαβαλὶ μέλεσι ἡμῶν· καὶ τ ἰμέθεον σὺν δυκόλι πλοῦ εἰς ἀπάλην τοῦ θείου γυμνάσας· καὶ σὺν παρδήμου πολιτῶν μελὰ σαρκός· μελὰ ὑ, καὶ πρὸς ἰορδάνην μελαχαρίσαν λι καὶ θα

πλοσια παρὰ τοῦ δούλου καὶ ἀδελφὴ μὴ λαβῆν· καὶ εἰς τὸν ναὸν φρεφοπρεπῶς ἐ
ἀρθῆναι· καὶ σὰλ καλιαδήλι παρὰ τοῦ συμεών, καὶ ὁ ναὸς ὁ πανίκα τοῦ Ιωαννου ἀδλν
καὶ λαβαλαὶ ἢ λαβα μερῶ ἀνασασθ χαζάρου· καὶ ἢν κοινὸ ἀνάσασθ ἀμεσῶ ἀρραβωνι
ζόμενος δὲ ἢν σιωὶ ἀσαλαύνδι μὴλλ μ' πολλὰς δ' πεστομπὰς καὶ δ ρυφοσίας· καὶ ὧν
ὀπτιμίων παιδιανδ' ἀκολουθάδας αὐτοῦ ἀφεξόμεδα· ἵνα καὶ σὰλεῦδεν πεσοκόλωμεν·
ὁπῆρ ἀκολουθῶ ἀμοὶ φασιν οὐ μὴ πεσοκόλω· ἀλλὰ καὶ ζωακολουθάζωμεν τοῦτῳ· καὶ ἢν ὄνου
ἀμεσῶ καὶ τοῦ πώλου τὰ ἀκόλα καὶ σκυρδάλι καὶ πάδα αὐτὰ ἐπορεύζωμεν· καὶ εἰ βαίων καὶ
κλάδων φοινίκων δ' ἀεὶ θαλοὺς ἀρεῖς, αὐτὰ ἐπαναβάζωμεν· καὶ ὧν παιανιζόντων παίδων
τοὺς ὕμνους ἀκούζωμεν· μάλιστ' δ' καὶ ἀμεῖς καὶ ἐκείνους παίδες γενόμενοι, παιανίζωμεν·
εἰσόμεθα ὡς ἀμὶ γραφόμεν καὶ ὡς τὰ παιδία γενόμενα τοῦ περχόμενου δοξολογοῦσι,
οὐ μὴ ἀποβαλοῦσι τὴν βασιλέαν οὐδ' ὀλίγον· ἀλλὰ μὴν ὁ ὧν παίδων ὕμνος, βαβαὶ ὡς δεσπο
τικὸς καὶ βασιλικὸς καὶ ἀπελευθερικὸς βασ· καὶ αὐτὸ τοῦτο φάναι σεραφικὸς ὄν καὶ ὁ μεγας ἐμανουὴλ φως
κοσμικὸς, τοῦ καὶ αὐτοῦ κανόνος ἀκουσμάδα πεποίηται· ζῶν θεολόγων τὶς παισὶν ἐκείνοις
καὶ τοῦ περχόμενου ζωυμνοῦ καὶ οὕτω πως λέγων :—ζ

Ηακεοσιμις :—ζ

✠ ὡς ἀννὰ ἐξ εὐλογημένος θς :—ζ

Τὸ ὡς ἀννὰ, ἑβραϊκή ἐστι λέξις· σημαίνει δ' τὸ, ὡ θεῦ μ'. ὅθεν καὶ οἱ παῖδες ὀπτίνοι
λες αὐτοῦ θν ἀληθινοῦ καὶ σεσιαν λαοῦ, τοῦ θῦ, τοῦ, ἐς ἐρεμυσύλαμ, ἐλέγον. ὡς κ' τὸ ὀνο
μαζόμενον ὡσαννὰς οἱ χολημένε δεῦ· τὰχα δ' καὶ ἀπὸ τοῦ δαβὶδ ἐδανιὴλ οἱ παῖδες τὸ ὡς
ἀννὰ. λέγει γὰρ. ὦ κε θεῦ μ'. ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὡσὶ ἀννὰ ζημαινόμενον. ἀπορήσε
λ' ἄν τὶς δὺ ἐξελαστικῶν πῶς ὁ χολημένος λέγεται ὁ θς. καὶ πῶς ὑφ' ἡμῶν δὺ κλίνεται
ὁ ἄκλιτος εὐλογεῖται φύσει καὶ ἀναρχος· εἰ γὰρ κ' τοῦ μείζονα ἀποσολου τὸ ἥττον ὑπὸ τοῦ
κρείττονος εὐλογεῖται, πῶς τὸ δημιουργὸν εὐλογήθυσι τὰ δημιουργήματα. ἀλλὰ πλέστιν
ἡ ζημασία τ' εὐλογίας· λέγεται γὰρ εὐλογία καὶ ὁ ἁλιασμὸς καὶ ὅλως, ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς
ἀνθρώπους ἡμῶν δωρεὰς μεταδόσεως. ὡς τὸ καὶ εὐλόγησεν ὁ θς ἡμῖν ἡμέραν ἢν ἐβδόμην. αὐτὸ τοῦ, ἁ
γίασε. καὶ τὸ, εὐλόγησεν ὁ θς τὸν ἀβραάμ· καὶ ὁ θς οἰκληρῶσι ἡμᾶς καὶ ὁλοτέλεσι ἡμᾶς· τὸ
λέγει τὸ εὐλογία καὶ ἀφ' ἡμῶν πάλιν πρὸς τὸν θν εὐχαριστία· καὶ ὕμνους· ὡς τὸ, εὐλόγει ἡμᾶ
χλιον τὸν κν· αὐτὸ τοῦ εὐχαριστῶ καὶ ὑμνῶ· καὶ τὸ, εὐλογεῖτε τὰ ὄρη καὶ βουνοί, ἀντὶ τοῦ
ὑμνεῖτε τὸν θν· οὕτω τοῦ εὐλογεῖν λεγομένου, ὁπόταν μὲν εὐλογοῦντες τὸν θν ἀκούωμεν, ἢν ἁλιαστικὴν καὶ με
ταδοτικὴν ὧν ἔθνων δωρεῶν εὐλογίαν νοοῦ ὀφείλομεν· ὁπόταν δ' τὰνάπαλιν εὐλογούμενον,
ἢν ἀφ' ἡμῶν πρὸς αὐτὸν εὐχαριστικὴν καὶ ὑμνητικήν· καὶ ὁ ζημαινόμενος καὶ ἐνταῦθα τοῦ
τοι ἀκεοσιμὸς εὐλογημένος λέγεται :—ζ

Ἑρμηνεία τοῦ ἀκεοσιμὸς :—ζ

πγ α'.

κγ.

♣ Ὁ καν(ὼν) ποίημα κοσμᾶ μοναχοῦ. ᾠδὴ ᾱ, ἦχος δ̄ :-ζ

♣ Ὁ εἱρμός.

Ὤφθη(σαν) αἱ πλαὶ τ(οῦ) ἀβύσσου νοήσεως ἀμοι(βαῖ). καὶ ἀνεκαλύφθη θαλάσσης κυμαινούσης τὰ θεμέλια. ἡ καταιγὶς γὰρ σταθεῖσα. πεποίηκε λαὸν ἰ(ησοῦ)ν διασωθῆναι. ᾄσωμεν ὀπτηνίκιον ὕμνον θι(κὲ) :-ζ

ϛ΄

Τὴν καλὰ τοῦ ἐρυθραίου κόλπου καὶ πάλιν θαυματουργίαν, τοῦ παντὸς ὄλου κανόνος πρὸ τῶν μέλλων ὁ μελῳδός, ἀπὸ τῆς ἀναιτίας καὶ θαρρούσης τὰς ἡγεμόνας ἀποκαλεῖ. καὶ οὐ τὰς ἡγεμόνας μόνας, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰς λέξεις αὐτάς. καὶ οὕτω φησί. ὤφθη(σαν) αἱ πλαὶ τ(οῦ) ἀβύσσου νοήσεως ἀμοι(βαῖ). καὶ ἀνεκαλύφθη θαλάσσης κυμαινούσης τὰ θεμέλια. καὶ γὰρ ὁ λαὸς ἐν ἐπλανήθη τῇ καλῇ ὁδηγήσει οὕτω λέγει. ὤφθη(σαν) αἱ πλαὶ τῆς ὁδοῦ σου. καὶ ἀνεκαλύφθη τὰ θεμέλια τοῦ οἰκουμένης. μικροῦ γὰρ ὑπαλλάξας ὡς εἰπόμεν ὁ μελῳδὸς ἤνιξε τὴν ἐρυθρᾶς ὅλης θάλασσαν καὶ ὑπερβαίνουσαν τὰ βάθη ἐσταμένου ῥοῦ μέλλοντος. ὤφθη(σαν) λέγων αἱ πολὺ ὑδατώδεις καὶ ἀμίχλαι καὶ ἀνωμαλίαι τῆς ἀβύσσου πλαί. καὶ αὐτῆς τοῦτο φησὶ νοήσεως ὑδάτων ἀμοι(βαῖ). καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς κυμαινομένης θαλάσσης λέγων ὑπερφαλλόμενα καὶ κεκαλυμμένα τοῖς ὕδασι τῆς, ἀνεκαλύφθη καὶ ἐθεάθη θεμελιωθέντος τοῦ ὀπτηνιάζοντος ὕδατος. καὶ οὐκ ἀνεκαλύφθη μόνον, ἀλλὰ δὲ καὶ ἀνωδεύθη. ᾧ γὰρ κ(ύριο)ν τὸν αὐτὸν ὑμνοδοῦ, νεύσαντα μόνῳ θεμελιωθέντος τῆς καταιγίδος αὐτῆς καὶ ἐσταθείσης. καὶ τοῦ ὑποδεεστέρου λαοῦ τοῦ ἐπιλίπον πόσου τοῦ σὺν πίστει καὶ ἐπιβολικῶς ἐπαπειλοῦντος, ἀνέβωσας. ᾄσωμεν τὰ ὀπτηνίκια. τοῦτ(ο) ἴσον ὅλη ὅλος ὁ παρὼν κανὼν. παντοίοις κοῦ καὶ ἑορτάσι κοῦ. καὶ χορευτικοῦ ἐοικὸς ᾄσαι φ̄ μελοποιῷ ἀναλόγως τῇ ἑορτῇ, θεσμικοῦ γὰρ καὶ θαυματικοῦ τοῦ κ(υρίο)υ τῇ ἐκλύσει ὀπτανόντος. καὶ μὴ δωροφορείας καὶ ὑμνων ὑπαλλαττόμενον. ἀκολούθως καὶ οὗτος σκιρτητικὸν τὸν ὅλον αὐτοῦ κανόνα πεποίηται :-ζ

πγ΄

Σῶσας. σὺ νηπίων ἀκάκων καὶ θηλαζόντων αἶνον. οὗ χάριν οἱ κελευσταὶ καὶ ῥιζωταὶ τοῦ ἀνθρώπου. καὶ σκοτικῶς καὶ παθητ(ικ)ῶς τὴν πλάσιν τοῦ πλάσαντος. διὰ ξύλου ἀνασῶσαι τοὺς ὁ. ᾄσωμεν ὀπτηνίκιον ὕμνον θι(κὲ) :-ζ

ϛ΄

Κ(ύριο)ν ὃν ὁ διὰ ληστῶν σωθῆναι φ̄ μελοποιῷ σὺν τοῦ ὁδοῦ ψάλλουσι στίχον. σὺ οἷς λύει, σὺ σώσας νηπίων καὶ θηλαζόντων καὶ ῥιζωταὶ αἶνον. ἐνεκα τοῦ ἐρυθρᾶν θαλάσσης ἐρυθοῦ καὶ σκοτικῆς. ἀνευσίωσε δ̄ σωτικῶς κοσμᾶς καὶ λαὸν τὸν πόρρωσιν τοῦ ψαλμικοῦ πρὸς αὐτὸν θαλασσάνουσαν, οὕτω φησίν. ὃν ἀπόστασις νηπίων καὶ θηλαζόντων δύναται λόγου δὲ παιδίων καὶ οἱ κελευσταὶ τοῦ ὡς δούλων. ἢ ἐκείνων τοῦ ὡς ἐκείνων δούλων καὶ ὀφειλόντων. ἐκείνου γάρ ἐστι φωνὴ κελεύουσα τοῦτο. καὶ ῥιζωθῆναι τοῦ ὕμνου τοῦ τοῦ ὀπτηνίκιου. ὃ, ὡς ἀνωτέρω εὐλογήσαμεν ὁ ἐρχόμενος. καὶ ῥιζωθῆναι δ̄ αὐτοῦ, οὐ μέλλοντος οὐ

ὑ ἡμῶν. ἀλλὰ χάσειν τοῦ καλοῦ καὶ ἀνθ' ἁπάντων δικαίων. καὶ ᾧ διὰ σοῦ πάντα σὺν
ἁγίῳ πνεύματι τοῦ πάντα ἀδάμ. ἐκολπώσω ὑ, πως. διὰ ξύλου τοῦ σεισμ. καὶ τοῦ
διὰ τοῦ ξύλου ἵνα ἀνασκαλαβαλοῦσα καλαβαλῶ. καὶ τοῦ ξύλῳ καλαβληθεῖσα ἀδάμ,
ξύλῳ αὖθις ἀνασῶσα καὶ ἀναπλήσασθαι :-ζ

Αἰνεσον σὺ κλητορία δοτῶν ᾧ σὺν οἰκουμένῃ σταῦ. σὶ γὰρ προφέρ σὺ σὶ ὑ. ἵνα ᾧ ποιητὴ αὐτοῦ. πρ.
χαίρ καὶ ὄρη ἔθνη ἀνθρωπα λιθοκάρδια. σὺ πρόσωπου ἀλλαλία σὺν τ. ἀδοῦσα δὸτι
νίκιον ὕμνου σι κε :-ζ

Ὡ ἵνα ψαλμικὸς σοφὸνος καὶ ὦν ἀκόνας ἰσίαν καὶ ὦν σοφαλων. καὶ εὐδόκησε ὀρ τ' μέλος Psal. 9.
τοῦ ποιητοῦ. καὶ οὐκ ἀθίσασθαι οὐ ὑ τ παράπαν αὐτῆς ζυζχορ. ὁθεν καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ,
ψαλλαλε ᾧ κῷ ᾧ καὶ οἰκουμένῃ σὺν σταῦ. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλέννα δι σὺν ἀρμὴ ὁ τ̄πος αὐτοῦ. καὶ τ' 9
καὶ οἰκουμένου αὐτοῦ σὺν σταῦ. ἵνας ζητοῦσις ἐραννιζόμενος, ἡ σκληροτὰ ὦν ὁσίων φησὶ σὶ
γὰρ προφέρ ἀρὰ ἰνιαύνεσιν. ἀλλοῦδε ἵνα ὡς ἀννά. ποιήσω σὶ ᾧ σὺν οἰκουμένῃ ἀλλοῦδοτε Psalmo.
σταῦ. τοῦ ᾗ αὐτοῦ ἐστ δαδὶ καὶ κλῶ τ' μέλος. ἐξῆλθε ἐξ τ̄κς ἵνα σταῦ. ἀρελὶ τ τ' αὐτὸν ὡς κα 131. Joel. 2.
τοικίαν ἐαυτῷ. σὺν σὶ ὑ χαίρ τ̄ς καὶ ὁἰπλ. κ' ἵνα προφῆναν ἵνα λεῖουσιν. τ' λεῖνα σταῦ χαὶ
ρελε καὶ σὺφεαύνεσε ὅτι κῷ ᾧ ᾧ κῷ ἐμαῦ. χαίρ τ̄ καὶ τ' ἔθνη πλεῖῦν ὁαὐτὸς προφῆνης ᾧ.
ὁὶ ἔσαι σὺ ἡ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη ἀποσαλέξῃ τ' ὄρη ζυμπασιῦν. καὶ οἱ βουνοὶ ῥεῦσουσι γάλα. Amos. 9.
οὐ γὰρ μῦνος ὁ ἰπλ ὅτι ἡ προσδῷ τοῦ ὀρᾶς ἐλθῆσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τ' ἔθνη ἀλλαλία σὺν τ' er Joel. 3.
τ' διὰ ἵνα πολέμων τ' ἀπτσίας αὐλελυπαν, καὶ λιθοκαρδόφη τ' ὄρη παρὰ ᾧ προφῆη κα
λοῦμενα :-ζ

Νάουσαν ἀκεόθμιν προσάλμαλι ᾧ· σερεαὶ ἐθνῆλασε πέτραν ἰπλίτης λαός. ἡ ὑ πέτρα ☙ ᾧ ᾧ.
σὺ γὲ ὁ παράχθς κάιζοὶ. σὺ ᾧ ἐστρεώθη ἡ σκληροτὰ κράζουσα. ὡς ἀννὰ ὁλολυμένος
θε ὁ ἐρχόμενος :-ζ

Τὸ χῆμα τ' προφῆτας μελαφορεικὸν ᾠδὰς τ' πολλὰ ὁ μελοποιός, ᾄσματα ὀρ σὶ ὄνοι σου Ez.
νοις, καὶ σκιρτήματα ὄρεσι, καὶ πολαυσὶς χερῶν κροτήματα, καὶ ἄλλα μυρία διαῦλα. ᾧ
ἀὐλῷ καὶ αὐτὸς σὺλαῦσα χήματι ζῆσαι. καὶ ἵνα τ' ἄννης ὠδὴν μελερχόμενος ὦ στεφανῆς, ἅμα
καὶ τ' ἐστρεώθη σὺν ᾧ ἡ κροτήματων ἀδύσας, ἵνα κ' ἵνα στερεαὶ καὶ ἀκεόθμιν πέτραν ἐσο
σεαν μελαλαμβάνε· ἐξῆς ὁἰπλ σὺν ᾧ ἐρήμῳ τ' ὀνόματος ἡκέσαθ, καὶ φησὶ· ὁὶ ἵνα στερεαὶ ᾧ
ἀκεόθμιν ἐκεῖνην πέτραν καὶ ἄλσον ὕδατος. ᾧ ὑ ᾧ προσδάλμαλι ναοῦσαν ἀεννάως τ' ὕ
δατα. ὡς ὁἰάδνα ζωκαὶ μασοὶ καὶ πεῦθεσθαι γάλακτι νήπιος παῖς, πεκτίνας ὁλαοὶ ἐθνῆ
λασε ὁ ἰπλίτικός. ἑρμανεύεσ καὶ ἵνα πέτραν ὁὶ αὐτός ἐστι ὁ ἐξ κ' τοῦ μέλους ἀποσολον. σὺ
ᾧ ᾧ ἐστρεώθη ἡ σκληροτὰ. ἐξῆς πέτρας αὐ δ' ὕδατος. μελίβος θεου καὶ γάλακτος κεσυ
νοὺς θηλάζοντος οἱ πτσοὶ. ὁὶ ὑ τ' ἔθνη χοῖα κ' ἵνα πάχυστινα γάλα ῥεῦ καὶ μέλι, οὐδεὶς

ὁ ἀλυσσὼν ἢ ἀλφεσβοῖων. εἰ δὲ τὸ παῦλου ἀκούσῃ λέγοντος, ἀδηφοί, ἄλλα ὑμᾶς ἐπιόλα. δὸς δὲ διὰ τοῦτο τοῦ λέοντος. ὡς γλυκέα φ̄ χαρυτίμου τ̄ λολιὰ σου ὑπὲρ μέλι φ̄ σταλάγμου. ὅτι αὐτὴ πέτα ὁ ἐνὸς ις̄. τοὺς τοσσους φ̄ κόσμω ἐφιπλωσμ. καὶ σαλάζῃ ἐξ αὐτοῦ τ̄ ἄλα καὶ τ̄ μέλι φ̄ ἀφ σαρὸ παρέχεται. ἅλιπλωσ δ̄ φ̄ μελωδῇ ἡ τ̄ σαλάζῃ λέξις σ̄ λαῶδα, ἀπὸ δυοῖν τ̄ ἴλων ζῳάων. ἀπόλετ̄ μωσῆς σ̄ δευτερονομίῳ ὡδὴς λεούσης. ἐδήλασε μέλι σὺ πέτρας. καὶ ἔλαιον σὺ στερεᾶς πέτρας. καὶ ἀπὸ ἐλαίου παχυμυρίζαλε λέοντος οἱ ἀλαπεδίες οἰῶν. ἵνα σαλάσῃ καὶ ἐκπλαδῇ ἀπὸ μασῶν παρακλήσεως αὐτῆς. καὶ μή πολε καὶ τ̄ ὁλομεσύκτιον ἄσμα σαλᾷ τ̄ ἡ νεμφὴ τῇ κ̄ῳ σὺ κλοτία ὄπι φωνῇ. δύο μασοῖσι ὡς δύο νεβροὶ δίδυμοι δορκάδος. ἵνα παρὰ μ̄ τοῦ, τ̄ ἔθελεμον ἄλλα τοῖς ἀλεκτέοις πεζοῖς. παρὰ δ̄ τοῦ, τ̄ μέλι τ̄ ἀνάλογέρας θεωρίας πηγάζοι τ̄ :—ς

πν πε. Νεκεοὺ λεζαήμεον πεσαλμαὶ ῳ̄. σὺ νεκάδων ζῶν τ̄ομος. ᾄδης ἀφ̄ κε λάζεον. κὰ νάσασις ζε ζ̄ῃ καὶ ζωή. σὺ ῳ̄ ἐσερεώθη ἡ σὺ κλοτία κράζουσα. ὡς ἀννὰ ἀλολιμέ νος εἰ ὁ ἐρχόμενος :—ς

πν ἐξ. Ε᾽ τοῦ θαλῃ κ̄ῃ τοῦ λάζεον θαυμαβυρίαν ζωμὼν τ̄ τοπάειον ἀφίξει σὰ ἀπὸ φλι κτῆλνος ζεάσως. ἡ ζ̄ῃ ἐν ἀπὸ φλιεῖσθ καὶ ῳ̄ καὶ αὐτὰς ἀνιζάλου, ἐνθα τ̄ εὐαγγέλιον ὑψηλ̄ κηρύγμαι σαλάπελμ. μᾶλλον δ̄ ὅπου ἡ χάεις. καὶ αὐ θαυμασία ζωὼς σ̄ερ τουμένα σαδάκνωσθ. ὅθεν καὶ φησί ζε φ̄ ᾧ̄ πεσαλμαὶ φ̄ αὐθηλ καὶ κελσουλ, λά ζαρε δεῦρο ἔξω. ζῶν τ̄ομος ὁ ᾄδης ζενόμενος, ἀπέλυσε τ̄ λάζεον νεκεοὺ λεζαήμεον ἀπὸ τῶν νεκάδων σ̄λαδὴ τῶν νεκρῶν. ποιμὴ κὴ δ̄ ἡ λέξις. καὶ πολλαχοῦ καὶ παρὰ τοῖς ὁμ θυσιρμένοι ποιήσασι. καὶ σαλᾷ τ̄ καὶ φ̄ ποιμὴ κῳ τ̄ ἄλῳ παρλλημένη κοσμᾷ. κλίνε τ̄ νεκὰς νεκάδος. ὡς τ̄ ἄρκας ἀρκάδος. εἶτα ἐπάλιν καὶ λὴ ἀλλαι σ̄ λῦ ὁ ᾄδης ἀφ̄ κε τ̄ λάζεον. ζ̄ῃ γ̄ῥ ἐ παρχὰς ζε ἡ ἀνάσασις τ̄ κόσμου καὶ ἡ ζωή. ἀνασᾴδας δ̄ καὶ ζωὴ παρούσης καὶ ὁ πατὴρ ὁ σωτὴρ, λὴ σὺ τ̄ ἄφου ἐξέλευσιν φ̄ ἡδεαμέρῳ. πᾶσι λῦ εἰκὸς μὴ αὐλὴκα τοῦ ἀναστῆναι καὶ ζωοδῆναι :—ς

πν πε. Ἀλε λαοὶ σεοπρεπῶς σὺ σοι. καὶ σὺ λῦ ἀπόδολε ζῷ σὺ ἰλλες. αὐτὸς ἐρχεται σὺ δύξῃ κς. σὺ ῳ̄ ἐσερεώθη ἡ σὺ κλοτία κράζουσα. ὡς ἀννὰ ἀλολιμένος εἰ ὁ ἐρχόμενος :—ς

πν ἐρ. Ἀπὸ δυοῖν ἁγμικοῖν ζῳάων τ̄, λε ἀλε λεούσης φ̄ κῷ ἄσμα καινοῦ, καὶ τ̄, ὡς σὺ ζας μου ἀποδὸς φ̄ κῷ σ̄ αὐλαῖς οἴκου κε σ̄μιῷ σου ἰλλες. ἐλεὸς καὶ ἀπὸ τοῦ πεσῆλθ ἡ ἀιοῦ τ̄ λεούσης. ἰδοὺ κς σὺ δύξῃ ἐρχεται. καὶ ὁ θεαμῶν αὐ τοῦ μ̄ κυρίας. ζῶν παρλεζόμενος ὁ μελωδὸς τοῦ τ̄ τοπάειον, ὅπι σεοφάδη πεὸς τὺς λαοὺς τ̄ μέλος ἀποδιναίμενος, ἀλαλε λαοὶ φ̄ θεοπρεπῶς σὺ σοι. λῦ γ̄ῥ τοῦ παρὰ φ̄ ἁγμῷ κλμένου ἄσμα καινοῦ, σὺ

Deuter. 32. Esai. 66. 9

1 ~ : νεκὰς. apud Homerum Iliad. lib. 9. et apud Ia. piatum.

λῶν δα ἐρρέθη τῷ, δεσπόταις ὡς ἰδοὺ καμοὶ σὺν παυλάπασιν· ἢ ὑποπλάν, ἢ
ἄλλο ἄσμα πρέπον θῷ, ἢ τῷ καινοῦ· σύμφωνον ὅλη παύλης τῆς ᾠδῆς ἡ σύνεσιν κῆ τὸν ποιητὴν
ὑμνοῦσιν ἅπαντες ἀνοὶ ἢ ἵνα ἀκουσθῶσι νεωλάλη ἀμφιπέλλαι· ἀλλ' ὅλη καὶ ἐν χοροστασίαις ἅ
χαρισῆ καὶ χαμουρῖῳ καὶ καινοποιῷ· τῷ ἄσμα τῷ καινοῦ πρεπωδέσθαι· οὐκοῦν, ἀλλὰ
καὶ σὺ ἴλαθι ᾧ ἀποδοθείσας εὐχάς φ̄χ̄ῳ· νῦν γὰρ ὁ ὢν σὺ οἰκεῖ ἀσπιλίαν, καὶ ὡς ὑπὸ λύ
ὅλως· καὶ σὺ ἴλαθι, ἀποδοθεῖσι δὴ εὐχαὶ ἁρμοδιωθῆναι· ὅλαν αὐτὸς ὁ τῆς ἐρχέλαι οὐκ σὺ
ἰνόφῳ καὶ καπνῷ καὶ θυέλλῃ· οὐδ' σὺ ἐνυπνίοις καὶ σὺ ὁράμασιν· ἀλλ' αὐτὸς ἐκεῖνος αὐ
τὸ φανερὸς σὺ ἢ παρουσία τῶν πεπιστευκῆ· καὶ δεξιᾷ κῆ δόξῃ τῷ ὑπολέρας κυρίας καὶ δεινα
σθῆναι ἰλαθῆναι ἐρχέλᾳ· ἢ πρεσέρχελαι· σὺ ᾧ ἐστρεώθη ἐκ πλησίον κράζουσα· εἰς ἀνὰ ὅλο
γίνεσθαι ἐκ ὁ ἐρχόμενος :—

ὁ ἐρχόμενος

X ῑ̄ς̄ ὁ ἐρχόμενος ἐμφανὴς τῆς ἡμῶν· ἢ ξ̄ῃ καὶ οὐχ ἕξει σ̄ε· σὺ ὁ ἐὼν κλαυσμοῦ καὶ θρήνου. ὁ κύριος ἡ κόσμου ἀπτραπόδρασις τῶν φίλης πάλαι φωτὸ· διὸ πάντες βοῶμεν· δόξα σοὶ τῷ δυ
ναμένῳ κύριε :—

ὁ ἐρχόμενος

O ὐ̄ς̄ τοῦτο τῷ εἰρημένῳ ἀπὸ φίλτρου ἔλαι ὁ μεγαλῶς καὶ λαὸς ἔχει· ἀλλ' ἐκεῖ δὲ λεγόντος ὁ τῆς ἐμφανὴς ἡ ξ̄ῃ· τῆς ἡμῶν καὶ οὐ παραστωπόσει· ἐκεῖ δὲ τῆ παρούσης ὡς τῆς ἀρχηγοῦ ἀββακοὺμ οὐ λαοὶ ζησόμεθα δῶν τῶς· ὁ τῆς ἀπὸ θαιμὰν ἡ ξ̄ῃ καὶ ἅγιος ἐξ ὄρους κατα
σκίου δασύς· ὁ ὄρους δ', ἀλεωρίᾳ τοῦ καὶ αὐτὴ εὐθύ· διαῦτα γὰρ καὶ λαὸς ὁρᾶ αὐτὸ ἐκ ἐκεῖ ἀλεωρίᾳ· καὶ λαοκμὸν δ', ἀλλ' ὅλη ὅπου κάλαι ἐξ' αὐτῆ τοῦ δεσπότου δυνάμεων· δασύς δὲ, ἀλλ' ὅλη ὡς ἀρεῖοι ζωηρέ φῶν· ὁ δ' ὢν καὶ ἦν καὶ ἐρχόμενος· καὶ σήμερον δ' ὁμοίως ἦν καὶ ἐστὶν ἐμφανὲς ἐρχόμενος θεανθρικῶς καὶ βασιλικῶς δὲ
λοι ἴλαθι· ὁ αὐτὸς καὶ ὕστερον ἦν δεῦτε ἐαυτοῦ ὅπου καὶ αὐτὸν ἐξ κείνων ζῴων ἐνεργὸς· καὶ οὐ χρονιεῖ· ἐκεῖ γὰρ ἦν τοῦ πρὸ φίλων ἡ ἡμέρα κυ· ὃν οὐ παρασωπόσῃ· δηλαδὴ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· ἀλλὰ τὰς βιβλους ἀνοίξει καὶ ζωμένα τὰ ἔρια ἡμῶν ᾧ παλιγγενεσίᾳ ἐκείνῃ τελέσῃ καὶ αὐτοδείξεται :—

ἐμφανὴς

P αὐτὸν εὐθέσεσιν κραταιαῖς ἐξ ἕλκυσον· ὄρη καὶ πάντες βουνοὶ· καὶ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ὀπτροηλάτω· χῦ αὐτὸς ἔσται· καὶ τοῦτο πάντες λαοὶ τελεσθόλες βοᾶτε· δόξα ἢ δυνα
μένῳ κύριε :—

πρω.

Ā μὰλλον σὺν ᾧ παυλῇ καινοῖ, πεπληρώμενος ᾧ δαδ, καὶ ᾧ ἰδαία περὶ τοῦ πόθεος ἀπ' ἀμφοῖν πλέον ἢ τῶν μέλλος καὶ λαὸς τοῦ ὄλου ζωηραῦ ᾧ μελοποιῷ, οὐκ ἐχθρὸν λαὸν ἀλλὰ ὁ λέ
γος παράκλησις· καὶ ἐξ ἀμφοῖν ἐστὶν ἢ τοῦ αὐθεσίαν, ὅθεν καὶ λαπεπίκυφεν ὁ καινὸν· τοῦτ' ἐστὶ μὰν τοῦ ἐσπερίου ἄπαν, ἀπὸ δὲ ἡλίου φανὸν ἐραμίζεται· λέγοντος, ῥῆξάτω τὰ ὄρη οὐ φεσσῶν καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην· ὁ δὲ πλείστος τῆς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν· τὰ

ἐκλάτωσαν

Εξαν. 55.

ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοιῶνται· καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ὀπτκρολίσαι τῆς πλάσεως.
ταῦτας τοίνυν τὰς ἀρχὰς ὁ μελοποιὸς ἀπολαβών, πρῶτα μὲν πρῶτον μιμεῖται. λιν, ῥῆξαι τὰ ὄρη σὺν ἐφεσσιών· καὶ τοῦτ' αὐτὸ καὶ αὐτὸς σύλλαβα φησὶ· ῥῆξαι λέγων. ἐπὶ δὲ ἐξαλεῖψαι τὰ ὄρη σὺν ἐφεσσιών· εὐφεσσιών δ' μεῖζον καὶ κράτιστον· διαβοῦ γὰρ καὶ ῥῆξις ἀνομάσθη σύλλαβα ἡ τοῦ ἐφεσσιών ἀνάδοσις· ἵνα τὸ μεμιγμένος αὐτῆς ἐπεμφαίνῃ ὁ λόγος. καθάπερ γὰρ ὅταν ὑποβρυχίων ὑδάτων ἐπὶ πολὺ ἡ τοῦ ὕδατος, καλὰ χάσματα μένα ἐφυσιάζοντα φαίνηται, καὶ οὐ διάζευξιν τὴν ἀναδρομήν· εἰ μὴ τις σκαλίσῃ μόχθῳ τὴν ὑπερκειμένην γῆν ὀρύξας, ἄνευ αὐτοῦ ποιοῦ τὴν πάσοδον· εἰ δὲ πολλὴ ἐστι· καὶ ὁ πεζεύων τοῦτο πυθμὴν κενοχωρήσῃ, οὐ πεπαυμένην τὴν σκαλίδα οὐδὲ τὸν ἀνορύξοντα· ἀλλ' αὐτὸ παραλείπων ἐξαναλώσας ἀναπαύσῃ τὴν γῆν καὶ ἐξῆς δεῖ στειν, οὕτω καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος τὸ πολὺ τῆς συμφορᾶς μελλων αὐτίξασθαι τῆς ἐπικουρούσης τοῖς ὧν αὐτῶν ψυχαῖς· ῥῆξαι τὰ ὄρη φησὶ ἐφεσσιών· ῥῆξαι δ' αὐτὴν, οὐτε τὸ ἔλεον· ἵλεων διὰ τοῦ ἐλέου οὐ λέγουσιν ἡμᾶς ὁ μονογενὴς· καὶ πρὸς ἡμᾶς καταβέβηκε καὶ σταυρωθῆναι δέδωκε· δύο γὰρ ἴσασιν παρουσίας σωματικὰς τοῦ μονογενοῦς πρὸς ἡμᾶς· τὴν μὲν, πολεμίαν τὴν κατὰ παρθένου· ἵνα δὴ καὶ ἔλεον ὀνομάζομεν· οὐ γὰρ ἦλθον φησὶ ἵνα κρίνω τὸν κόσμον· ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον· καθ' ἣν καὶ αὐτὰ τὰ ὄρη καὶ τοὺς βουνοὺς χαίρειν πολρέπεται ἡ γραφή· λιν δ', δευτέραν λέγει καὶ φοβερὰν παρουσίαν· ἣν δὴ πάντως καὶ κρίσιν προσορίζομεν· καθ' ἣν οὐ ῥήξουσι τὰ ὄρη σὺν ἐφεσσιών καὶ δηλαδὴ οὐ σαίνειν· ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν ἑρμηνευτὴν ὕδατα· καὶ πᾶς ὁ χόρτος αὐτῶν ξηανθήσεται. οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ βοτὸς λήψεται τῶν ἀπὸ δυσμῶν· καὶ ἀκούσεται ὡς καὶ ἐπὶ πυευσ. ἐκ δὲ καὶ τὸν ἀββακοὺμ τὰ ὄρη διὰ διαῤῥυβήσονται· καὶ ὕδατα δὲ οἱ βουνοὶ ἀφ' υἱοί· ὡς ἐοικέναι καὶ τὸν διὰ διὰ τοῦ, ἐλέου ἐκείνου ἀδικήσει, ἵνα δύο καὶ τὰς παρουσίας τοῦ ὁρᾶν αἰνίττεσθαι λιν· τὴν μὲν πρώτην καὶ οἰκονομικὴν καὶ τὴν ἐλέου ὀνομάζομεν· καὶ λιν δευτέραν καὶ φοβερὰν καὶ κρίσιν οὕτω πως καλουμένην· διὸ καὶ πρὸ τῆς κρίσεως τοῦ θεοῦ ἔλαχεν ὁ προφήτης· ἵν' ἐν ἑκατέρᾳ ἐμφανὴς λιν ἡ ἀξία τοῦ δύο παρουσιῶν τοῦ κυ· καὶ ποία μὲν ἡ πρώτη καὶ ποία ἡ δευτέρα γνώσεται. ῥῆξαι οὖν φησὶ κράτιστα τοῦ ἐφεσσιών τὰ ὄρη· καὶ πάντες οἱ βουνοὶ σὺν ἐλέου, διὰ τοῦ θεοῦ οὐ λέγουσιν ἠλέησεν ὁ θς καθ' ἡμᾶς γενέσθαι καλὰ δεξάμενος. οὕτω γὰρ ἡ ἀγαίας ῥῆξαι τὰ ὄρη σὺν ἐφεσσιών καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην, εἰ πον, ἐπαίρατε καὶ λιν αἰτίαν εὐθὺς λιν σὺν ἐφεσσιών τοῖς ὄρεσιν σκεδάσθεσθαι λιν. ὅτε ἠλέησε κς τὸν λαὸν αὐτοῦ. οὕτω καὶ ὁ θεὸς κοσμᾶς τοῖς ὄρεσι λιν σὺν ἐφεσσιών καὶ αὖθις ἐπικελεύσματος, λιν αὐτὴν ἐπαίρει αἰτίαν. σβαλῶν δ', ὅτε ἔλεον. ἵλεων διὰ τοῦ ἐλέου τοῦ θυ. μεθ' ὃν λαὸν λιν

ἡ Γαίου ῥητόν, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην τοῦ αὐτοῦ πορίσμου μεταβαίνει τὸ λέγουσαν· καὶ
πάλλα καὶ τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ὅπερ πρόκειται τοῖς καλάμοις· καὶ αὐλαῖς χρῆσθαι με-
νος τοῖς λέξεσιν, οὕτω φησὶ καὶ αὐτός· καὶ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ὅπερ προκαλῶ· ἑρμα-
νεύων· καὶ ὕλα τὰ ὀρνεώδη καὶ ὕλες οἱ βοῶσι καὶ ὕλα τὰ ξύλα· καὶ ὀλιγώτερον ὅλα
ἐστὶ τὰ λίθος καρδία καὶ ἀναίσθητα τοῦ ξύλου καὶ τῆς ἀρετῆς ἄκαρπα· ἵνα οὖν δὲ ἐνερ-
γῇ· ἀπὸ ἀνατέρω ὄρη καὶ ξύλα καὶ δρυμὰ προσπορεύσεται· ⁘ ζ

Ἰ χω ὁ βασιλεύων τῶν αἰώνων κς· ἐνδεδυμένος ἱμάτιον· ἵνα τοῦτο ὡραιόν τι ἐστὶ καὶ πρέπον· ἀστεῖόν τι παρὰ τοῖς ἐπαΐουσιν εὐπρεπὲς εἶναι· διὸ πάλιν ἐποίησεν· δόξα τῇ δυ-
νάμει σου κύριε· ⁘ ζ

Ὁ ψμὸς καὶ βίλῳ ᾧ ἔστραπται τὴν ὕλην ποιεῖται· ὁ λεύων· ὅτι ἐβασίλευσεν ὁ κς πρέπειαν εὐπρέπειαν· ἐνεδύσατο κς δύναμιν· αὐθαιρέτως τοῦτο καὶ ὁμολογοῦσι συλλαβεῖν φασιν· ὅτι ὁ βασιλεύων τῶν αἰώνων ἐστὶν ὁ κς, ἱμάτιον ἐνδεδυμένος ἀξίαν σύστασιν· ὁ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐνδυόμενος δύναμιν καὶ περιβαλλόμενος τὴν εὐπρέπειαν· διὸ τῶν ὡραιότητι καὶ δόξης ἀξίωσις ἡ εὐπρέπεια· διαθέσεως γάρ, ὡραίζεσθαι τοῦτο, καὶ λέγει παρὰ τοῖς πάλαι ἡμῶν καὶ ἐλομεῖν εὐάρεστοι· ἰδοὺ καλὸς ἀδιαφθόρως καὶ ἐνάρετος· ⁘ ζ

Σπεύδει ὁ μεθηλικὸς ὀπίσω τὸν ἀκολουθοῦντα· κς παρέστι· στίφος ἐξήκοντα· εἰς αὐλὴν ὄ, οἰκεῖν καὶ βασιλεύειν ἤρξαντο· τὸν λαὸν τὸν εἰς πίστιν βοώντων· δόξα τῇ δυνάμει σου κύριε· ⁘ ζ

Ὦ τὸ μέλεος καὶ ἔλος καὶ μέσον δόξις καὶ πλινθίδος ἐξ ἑαυτοῦ καλαβδί· τὸν πάλλα ἀμπελώνων ἐστὶν· ἀπὸ τὸ μέλεος καὶ καλλονῆς κλισμάτων τῷ μέλαν ἀ πόσολον καὶ ἀπὸ τὸν πεδίον τὸν τοῦ πολιοῦ εἰς σκολιᾶς ἐρίτιον, τὸν δὲ καὶ τὰ καλάμου ἐξ ἐθνικοῦ φαντάζομεθα· ᾧ τὸν καὶ λαῦδα τὸ εἰς σύνδεσιν τοῦδου καὶ ἀπὸ ρομμέλεος τοῦ δαμεῖ ἐκλόμεν· μεθοδίαν τὴν τοῦ τὸν ὅλον τοῦ οἴνου ἐφράκτα μίαν τὴν ὅλην τὴν πεποιθότου εἰ λιπαίνει ὁ λεγῶν ἐξηγαὶ οὐ λέγουσι· ἵνα ἐ μεζήσῃ οἴνου αὐτοῦ δαμεῖ· καὶ τὴν τὴν δεακὸ· οὐ ὁ λιπαίνει ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δαμεῖ· καὶ δεάξ ἐξ τὰ λιπαίνει μεθέδη πεμεζῆν πόδας αὐ, σκῆνος γένοιτο· καὶ ὁ δυ ἡ τοῦ τὸν μέλεος, ἀπὸ τὸν θερίσου δὲ καὶ ἀπεληπτόν· ὁ ἐα ὁ καὶ τὴν θρῖ τοῦ μεληδοῦ· μᾶλλον ὁ τὸν πορφύρου· πᾶς γινώσκων τοῦ οἴνου πολλῷ μᾶλλον εἶναι τὴν τὴν, ἐκεῖνος τὸ διὰ τὸ δαμεῖ μεζῆ αὐτοῦ δαμεῖ· τὴν ὁ τὴν, διὰ τῆς δεακός· μεζῆ γὰρ ἡ αὐτοῦ δαμεῖ τὸ δεακός· ὁ δὲ ἡ τὸ αὐτοῦ δαμεῖ σκληρομένων δὲ δακτύλων καὶ τὸ παλαίμης εἰ κοιλαινομένης· διὸ καὶ ἔστιν ἔχει τὸ μέλεος· ἵνα δὲ τὸ μεζῆ, ἀλλα

καὶ δεάξ

καὶ τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ὅπερ προκαλῶ τοῖς καλάμοις

καὶ ἀπὸ τὸν πεδίον τὸν τοῦ πολιοῦ εἰς σκολιᾶς ἐρίτιον

λόεως ϕ μιζγνι μιζηδι. τ̄ὸ δ̄ ἅπαν ϕ ἁπλουι. ὁ τ̄ίνων ἡ ἀποδαμῶ μιζήσας τ̄ὸν οἰκοῦν κς. καὶ ἰδοὺ ἰδ ἡδεκαι, πάρεστιν ἡδη ἐν ταρκος. καὶ προεξέρχεται δορυ
φορεῦμενος ἐν σιων. ἰαὼ ἰν ἡ ἐξήξαβ. καὶ ἐν αὐ ἡ καθισμν ἡρεμίσαβ. καὶ δν
εὐσεβδν λαῶν βασιλδν καὶ πον ψαλλ καὶ δαδ. ἐξήξαβ κς ἰν σιων. ἡ
ρεμίσαβ αὐἰν ἐς καθίσιαν ἑαυἰῷ :-ς ♣ ᾠδὴ Ε :-ς

♣ ὁ εἱρμός. Τ ἰν σιων ὀρθ̄ὸρους ἀναβδι ὁ εὐαγγιζόμενος. καὶ ἰν ἰλλις ὁ καρύσσων ἐν
ἰχεῖ ἐνψηλου φωνν. λεδοξασμένα ἠλήδη πεῖ σοῦ ἡ πόλις σοῦ θυ. εἰρήνη
ὀρθ̄ τοῦ ἰηλ καὶ σεῖον ἐδνεσιν :-ς

ἐν. Ε ὐλογδα πρὸς σὲ ἀδόλως δαδ τὸν ἁρμόσαντα πάλαι ἡ σιων πρόσταγμα σοῦ ἁγ
ἁ ῥήματα καὶ πρὸς αὐἰν εἰ πόλα λεδοξασμένα ἐλαλήδη πεῖ σοῦ ἡ πόλις σοῦ
θυ. ἐπεσκιασμένος ὁ μελῳδός, ὡ ἐκατόσε φησί πρὸ ὁ ἰηὐσιων σωτηρι
ζόμενος καὶ καρύσσων ἰηὐ ἰλλις, τ̄ὸ σωτηρίαδν τοῦτα καὶ σοῦ τ̄ὸ κήρυγμα,
μὴ ὀρθ̄ἁμαρτίλου ἑνὸς τ̄ὸπου μὴ ὀ ἐν μικρᾶς ἰσχύοντος. ἀλλ ἐπ ὀ
ουσ ἐνψηλα τοῦ ἀνέβδι καθώς φησιν ἡ ἁγία γρᾶφ. ἐπ ὀ ουσ ἐνψηλοῦ ἀνέβδι
ὁ σωτηριζόμενος ἰλλις. καὶ ἀναβάσου ἐν ἰχεῖ. ἐνψωσον ἰηὐ φωνν σου. καὶ
μὴ ἐνψηλοῦ τοῦ καρύξαβς χράξον. λεδοξασμένα ἐλαλήδη πεῖ σοῦ ἡ πόλις σοῦ
θυ. ὁ σωτηριζόμενος ἰηὐ σιων, μεγαλυνθορεύεται διὰ ἰηὐ ζωοποίησιν. ὡς ἡ δόξ
καὶ ἡ ἡ ἀληθινὴ ζωοποίησις πεφυκός. διπλῆ γάρ ἐστιν ἡ ζωοποίησις τοῦ σω
τηριζόμενος. πολυχρησθέρα δὲ ἡ πρὸς δόξαν. σωτηρία δὲ ἡ πρὸς ἀληθινήν.
πλὴν ἡ γραφὴ ἡ ἁγία καὶ αὐἰὴ ζωοποίησιν. ὡς ἐκ ἀλλοτ πολλοῦ καλλωπισμοῦ
ἐστι καὶ τοῦ σωτηρικοῦ ἐκείνου ῥητοῦ τοῦ λέγοντος. πολλάκις οὖν καὶ ἄλλα διδάσκων
ὁ ἰωάννης, σωτηρίζεσθαι τ̄ὸν λαόν. τ̄ὸ δ̄ ἀκόλουθον τοῦ ἁρμοῦ τοῦ, εἰρήνη ὀρθ̄ τοῦ
ἰηλ, ἀς ἐν δόξαν ἡμῖν ϕ μελῳδοῦσι τῶν δῆς καὶ παράσασιν. τοῦ πέμπειν εἶναι
αὐἰὴν καὶ πρ ἡ ἁγίου ἀοράτου τοῦ λέγοντος. κε ὁ δ̄ς ἰμῶν ἰηὐ σὺν ἁρήνην δοὺς
ἡμῖν λ :-ς

πγ. τεῦ. Ὁ σωτὴρ ἐνψίσοις καὶ ἁγίασμος ὀρθ̄ ὧν χερουβίμ δς. καὶ ἐφορῶν τα πάντα. ἰ
δοὺ ἐρχεῖ σὺν δόξῃ μεγάλῃ κυρίας. καὶ πληροφορίαν τα πάντα δείκνῃς ἀγάπας
ἀοῦ. εἰρήνη ὀρθ̄ τοῦ ἰηλ καὶ σεῖον ἐδνεσιν :-ς

ἐν. Ὁ υἱὸς ἐννοῦ τα δῦν ψαλμῳδῶν ὁ μέγας κοσμᾶς. ἀλλ σάλπιγγον τοῦ στόμα ἀποκαλῶ τοῦ
λέγοντα. ὁ καθάγιασμος ὀρθ̄ τοῦ χερουβίμ ἐμφανῆ. ἐλεῖ ἡ ἀ κλῆσιν τοῦ, ἐνψηλὸς
δς καὶ λα τα πάντα ἐφορᾷ. καὶ ἀληθῶ ζωοποιῶν δς τοῦτο. καὶ φανερικῶς φη
μὶ καθάγιασμος τοῦ ἐσπερείου, ὡ καινοσφῆ γράφ. αὐτὸς ὁ σωτὴρ οἰκοῖς ὀρθ̄ ὧν

χε ουβίας ὃς καθεξόμενος · καὶ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ λαοῦ καὶ τὰ πετεινὰ ἐφοβοῦν · ἰδοὺ
καθαίρω ἰσαίας ὁ μικρὸς ἐγὼ ἐρχόμενος · καὶ ὁ βεελχίων αὐτοῦ μετ' κυρίας · βα
σιλικὸς μὲν ὀξὺς καὶ θεϊκὸς κυρίας τὸ ἐρχόμενος · ἀλλ' οὐ καθάπερ οἱ προφῆται ἡ λο
γον συσυλλων ὀνόματι καὶ ὡς οἰκέται ἀποστελλόμενοι · διὸ καὶ οἱ παῖδες ἐμνω
λες αὐτοῦ ὅλως ἐλεῖον · εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυ · κς γρ φῆ ὄνο
μα αὐτοῦ · καὶ εἶπεν ὁ κς ὁ κάρμου · ἐ ἀπὸ τοῦ κυ ὁ μὲ ἐρχόμενος · καὶ ἐν τοῖς
βασιλείοις πολὺ τὸ ὄνομα τοῦ κυ · διὸ καὶ αὐτὸς μὲν τὸ νῖψαι τοὺς μαθητὰς εἶπε ·
κν καλεῖ τέκνα καὶ διδάσκαλον δεσπότ · εἰ ἐγὼ εἰμὶ κς, ἵνα νίψω ὑμῶν τοὺς πό
δας, ὀφείλετε καὶ ὑμεῖς ἀλλήλων νίπτειν · τὸ δὲ πληρωθῆναι τὰ παῦλα θεϊκῆς ἀνέσεως
αὐτοῦ, ἐκβαλλόμενος παράληψιν ὕμνου · τοῦ πλήρης ὁ οἶνος καὶ ἡ λῆ της σ
δόξης σου : ⁘ ζ

Σ ἰδοὺ δοῦλός σου ἐλάτιον · καὶ ἐλήμψεται ὀφθαλμούς σου ἀ ἐσου · καὶ ἰδὲ ζῳ πν
γὴ ἐμὰ νὰ ἐκλεκτὸν σὸν εἰ · ἰδοὺ γρ ἤκασι μακρόθεν · προσκυνῆσαι ϕ βασιλεῖ πρ.
σου · εἰρήνη ὅτι τοῦ ἰηλ καὶ σεῖον ἐθνεσιν : ⁘ ζ

Ε ὐλαῦ θα πρὸ ἐμοῦ ἐξ ἐναντίας σκληρίαν ὁμολογοῦς ὀπτρέφειαν · ἰνπεὶν μὲ ἀλε ξω
νδρίαν καὶ ἐθνῶν χεμαλίζουσαν · ὕστερος αὐτὸ ὁ ἐθνῶν, σιῶν καὶ ἐνδομένην
καὶ καλουμένην · αὐτὸ ὁ ἀλέκτου πολύλεκτον · καὶ πλῆθ ἐχούσης τοῦ αὐτοῦ
τοῦ νόμου, ἰουδαίων ζωαλωτῆς, τὰ ἐκναλεννήσαν · καὶ σιὼν αὐτὴν ὀνομάζ.
κν κῆ τοῦ λαὸ · ὁ ἐσ τοῦ ἄτιον · ὁ ἐσ ὁ ἀδολέσας ὁ ἐς καθιχθῆ σὺ αὐτοῦ · καὶ
κῆ τοῦ ἡσαΐαν · ἀ ἐσου ϕῆ πρὸ αὐτὴν κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου · καὶ ἰδὲ τὰ πετεινὰ
λεπαρμένα καὶ ἀπηλλοτριωμένα ἐκεῖνα τὰ ἐθνη ζωηλωμένα ἀρὶ σὺ σοί.
ἰδοὺ γρ ἤκασι μακρόθεν, ἤτοιμα σὰ μακρυσμοῦ · ὁ σὸς θεοσεβὴς καὶ τὰ ρεῖς ἐμὰ
κρωαν φυλαθῆ σύλα · ἦλθον δ' εὐσεβείας καὶ ὀπτηνιάσας προσκυνῆσαι ϕ βα
σιλῆ σου · καὶ ἀποθέμενοι μὲν ὀπτ ἐκνοις ὀφραινομένην : ⁘ ☘ ὠδὴ ε̄ : ⁘

Ε βόησαν σὺν ὀφθαλμοῖς δικαίων τὰ πάλα · νῦν ϕ κόσμῳ · καθάπερ καὶ νῦν καθ' ☘ ὁ εἱρμός.
θεμα · καὶ ῥᾳδιουργεῖται καὶ νουμηνεῖται λαὸς θεοῦ αἵματος : ⁘ ζ

Α ἰψωσάτω δὴ δικαίων αἱ προσδύσαι καὶ προφητεύσαι ἵνα ἐπ' ἐσχάτου ὦν αἰῶ ζω
νου καθαρκὸς ὀπτομένη χῦ · αἰαδόμεναι ἔλεος χαθοῦσας ἀρὶ ἵας προφητείας
αὐτοῦ, ἐβόησαν σὺν ὀφθαλμοῖς · παρὰ θεὰ παλαιὰ · ἐ νῦν ϕ κόσμῳ καθάπερ καὶ
νῦν καθ' ἡμᾶς ὁ τ λαείβος. πεῖσ ὁ προφήτης ἱερεμίας ἔλεε · καὶ καθ' ἕκαστα ϕ
οἰκῳ ἰηλ καὶ ϕ οἴκῳ ἰούδα καθάπερ καινήν · οὐ κ' ἵν καθάπερ ἣν διεθέμην
τοῖς πατράσιν αὐτῶν · καὶ ὁ σπρ. τοῦ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καινῆς καθάπερ · διὸ

αἰμάτος ἐκχυνομένου ὁ δὲ σύνεδρον λαός, λεγέτω καινουργεῖσθαι καὶ ἀναπλάττεσθαι· ἀλλ' οὐχὶ τὰς νομικὰς ἐκείνους τὰς ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου, ποσὶ καὶ ἐν ἁμαρτίαις εὐεξόδους ἀφέσεις: ·ζ

πν πο. Ὑποδέξαι ἐπὶ τοῦ τὸ βασίλειον· καὶ ὁ βαίνων· εἰς φόβον τὸ φῶς διαδάδω μέγα· καὶ ἐκχυνόμενοι καινουργείσθω λαὸς τοῦ αἵματος: ·ζ

ες ες. Ἐπὶ πᾶσα πρὸς τοὺς σύλακας τοῦ ἐπιλοίπου καὶ τοῦ ἐξ ἐναντίου ὁ μισθωτὸς ὑπὸ στρέφει· καὶ ζημιούσθω ἀμφορέως, καινουργείσθαι φάσμα τοῦ ζῆν· σύμμικτόν ἐστιν ἐπὶ, ὑποδέξαι τοῦ τὸ βασίλειον· μὴ ἐπὶ τοῦ προφήτου ἐρεμίαν, δὸς ἔπαινον δόξαν θεοῦ· ἵνα μὴ σὺν τοῖς ἀνελεήμοσιν ἀκούσῃς θεοῦ· εἰς λαὸν ἄνομα ἦλθε· καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ εἰπών, οὐκ ἦλθον ἀμὰ δὲ τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου ἰσραήλ· καὶ ὁ ἐξ ἐναντίου ὁ λαὸς ὃς σύνεδρον πάντοιας τοῦ ἰδίαν παρακαθήμενος, τὸ μὲν λαφὼν ἧς ὑπολύσεως διαδάδω αὐτὸν τοῦ ζῆν· πεῖ οὖν φησί καὶ ὁ προφήτης· ἐδώκασιν δὲς φῶς ἐναντίον· ἵνα πληρωθῇ τὰ παῦλα δόξης θεοῦ κύριος τὸ γεγραμμένον· ἀμφισβήτησιν ὁ ἔχει τοῦ παθοῦς τοπασίου ἐκδύσει ἡ λέξις· πρόσεον ὁ βαίνων σὺν σύνεδρον τὸ φῶς διαδάδω ὁ φόβος ἀναλυώσκεσθαι, ἡ ὁ μένων σὺν σύνεδρον· ἔχει δὲ καὶ ἀμφότερα ἐλιῶς· εἰ γὰρ ἐρουμεν ὁ μένων σὺν σύνεδρον, ὃ ἰδία ἀκολουθούσης λέγουσι· ὁ λαὸς ὁ καθήμενος σὺν σύνεδρον· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ καθῆσθαι, τὸ μένειν. εἰ δὲ ὁ βαίνων ἡ σωτηρία ἐπόμενα ῥᾴστη ἡ λειτουργία· ἐλεύσεται τὸ φῶς· ὁ ἀκολουθεῖν ἐμοί, οὐκ ἐπὶ πάντων σὺν ἡ σκοτία· τοῦτο γάρ ἐστι καὶ λαὸν ὃς ἐπὶ παῦλα, τὸ βαίνειν: ·ζ

πη πο. Λελυμένους· τοὺς δεσμοὺς σοὶ ἐξαπόστολον· καὶ σὺ λάκκου· ἀγνοεῖ ἀνύδρου ἐξάλατε· καὶ ἐκχυνόμενοι καινουργείσθω λαὸς τοῦ αἵματος: ·ζ

ες ες. Ἐπὶ πᾶσα μὲν ἡ ζῆσις σὺ ζαλασίου χέουσι· καὶ οὐ σὺ αἰμάτι διαθήκης θεοῦ ἐξαπέστειλας τοῦ δεσμοῦ θεοῦ σὺ λάκκου οὐκ ἔχοντος ὕδωρ· σοὶ δὲ σὺ λαῦδα, ἦν πάλαι αὐ διαθήκην ἐπολάβου ζῆν· τοῦτο γάρ οἱ ἰουδαῖοι δέσμιοι ὡς πρὸ ἱεραμιάπαρακαλοῦσαν· καὶ ἰδοὺ διὰ τοῦ λύτρου οἰδήμι λάκκῳ ἀνύδρῳ ἐλπιπλάκοτ, καὶ λάκκῳ ἐλεεινοὶ ὦν δεσμοῦ· ἐλεεινότεροι τοῦτο καὶ τοῦ αὐχμοῦ· ἀλλὰ ὑπέστρεφεις πρὸς λαὸν τὸν σοὶ ὄσμε χοποιός ἦν πάλαι αὐ φησὶ διαθήκην, ὃ βλέπει σοὶ ὦν φησὶν· ἀπόλυθι ὁ λὲ τοὺς δεσμοὺς θεοῦ· ἐάσει αὐτοὺς ὑπ' ἐλευθερῷ ποδὶ πρὸς ἦν· ἐλευθερίαν τοῦ σαγηνέλου δεσμοῦ· καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνύδρου λάκκου τοῦ λύσεις ἐξάλατε· ἵνα πρὸς τὸ ζῆν καὶ ἀλλόκοσμον ὕδωρ τοῦ ὁρᾶ χέω ἦν καὶ τοὺς ἐξ ἐκείνου τοῦ θεολύσεως χρόνους βαδίσῃ, καὶ τὸ τέλος ἀκέσῃ): ·ζ

Ὁ δια σ̄ας σὺ πυεί· τοὺς ἀβρααμαίους σου παῖδας· καὶ τοὺς ἰακὼβ ἀγαπη-
τοὺς ἀδικως δικαίους σύνδρευσαι· ὑπερύμνησε κε· ὁ θς ὁ θν πατέρων εὐλο
γητὸς εἶ :~ ϛ ϛ ζ.

Ε ὐλογητὸς εἶ φωτὶ ὁδῷ πρῶν θς· τοῦ ἀβραάμ, καὶ ἰσαάκ, καὶ ἰακώβ· ὁ δια σ̄ας σε, ἀ
βλαβὲς σὺ μέθοπτευσὸς τοὺς ἀβραμαίους σου παῖδας ἐκ νους, τοῦ σεδεκχ· μαχ.
τοῦ ἀβδιναδὼ· ἀβρααμαῖοι ὀ λείουτ αὐ, ἢ ὡς σκ αὐτερμαδος ἐβραάμ, ἢ ὡς σκτ ἐκνυς
ἀρετὴς μιμησαι· ἢ καὶ ὡς σὺ νεαζοίσῃ ἢ ἡλικία ἱεραῖαι φεδνουσιν φέεσυτ καὶ παρεσ
μα ψυχῆς πολιοὺ· ἀδωδας δὴ τοὺς σεμνοδέους δοῦ λε σύλου, ἀβρααμαίους καλοῦ δια
δ, πρὸς τὴν ἱεραὶ τοῦ πεταρχου πολιαὶ σξομοίωμα· παῖδας θυ· εἶπε καὶ οὐχ ἁ
πλῶς παῖδας, ἢ δ παῖδας αὐλῆ δοδούλους λαῶν· σημαίνει δὴ ὁ παῖς καὶ δ δοῦλος ὡς
πρὸς δ δ ὁλομῶνὶ· ἀλένου δ̄ωοι παῖδες καὶ παιδίσκαι· αὐλῆ δ̄ν, δοῦλοι καὶ δουλίδες.
ἢ ἵνα δ̄ξῃ τὴν δ̄ν παίδων ἐκνων πρὸς δ̄ν δ̄ν οἰκοδόμα· ἢ δὴ σου καὶ δ̄ν αὐθαιρεμία,
ὅτι οἰκοδ̄ως δ̄πέδαι· ὡς δ̄ν ἐναπελείοις ὁ θωμᾶς δ̄ρίαι λείων· ὁ κς σου καὶ ὁ θς
σου· οὐ δὴ ἐκνους μόνους κς ἢ καὶ θς, ἀλλὰ πάσης τῆς κλίσεως· καὶ ὁ θεολογικὸς δ̄λος
ὁ ἱερολόγιος, πάλιν ἰς ὁ ἐλεὼς καὶ πάλιν ὁ θς δ̄ν ἁπάντων οἰκτιρεῖς λείπει δ̄ν ἀβραάμ,
καὶ ἰσαάκ, καὶ ἰακὼβ δια λὴν πρὸς ἐκνους οἰκτιρμον· οὕτω ἰσως καὶ λαῶν πεῖ δ̄ν
παιδῶν λείων ὁ μελῳδὸς πρὸς δ̄ν θν· εὐλογητὸς εἶ ἐφῃ ὁ δια σ̄ας τοὺς παῖδας δ̄υ σὺ
μέθῳ φ̄ πυεί· τοὺς χαλδαίους ἀνελῶν σὺν ελευ ἐρένδ̄ς πρὸς αὐτοὺς δ̄ν πυεύς· διόλι ἀ
δίκως τοὺς δικαίους δ̄ύους παῖδας σύνδρευσαι· πόλε σύνδρευσαι, ἢ ὅλε ἐλλοχῆσαι
τ̄ δ̄ύους μὴ προσκυσῶσας ἢ εἰκόνι ἢ ζεύσῃ· καλεῖ πον αὐλὴν πρὸς δ̄ν βασιλέα,
λείουτ· βασιλοῦ· ἐσὶ ἄνδρες ἰουδαῖοι οἱ οὐχ ὑπήκουσαι φ̄ δόγματι δ̄υ· δ̄ν δ̄ ἀδίκως
δικαίους σύνδρευσαι, σὺ βλασφήμ δ̄ς ἅλπιδα καὶ δασὶ· δ̄ν ὡς σὺ πα εσεμίας λείου
τς, καὶ ακρέλφαμεν δ̄ ἀδ̄ν ἄνδρα δικαιον ἀδίκως, δ̄ν δ̄, σὺν ταλαιῖς· ἐλπίδι σὺν
δεα σὺ πλουσίων· σνεδρούν δ̄ν ἁρπάζαι πλῆθος :~ ϛ ϛ ϛ.

Γ ονυπετῶντες οἱ λαοὶ· καὶ ζεῶ μαθηταὶς λέλη δότες· μελαβαίνων ὡς ἀννα· φ̄ ἐφ̄ δασὶ
ἐκραζον· ὑπερύμνησε κε· ὁ θς ὁ θν πρῶν δ̄υ χόλητος εἶ :~ ϛ ϛ ϛ.

Ἀ φιλημαλίκως σὺ αὐτῶ δα ὁ μελῳδὸς τὴν προτροπὴν δ̄υ ἱε· καὶ τὴν προσκύνησιν δ̄υ
λαοῦ καὶ δ̄υ ὕμνου μελπε· οὕτω σὶ λέων· ὁ κ οἱ λαοὶ ἴσως δ̄ἀφ ἡσέθη πλῆθος, οὐ
ἰωὴλ δ̄δωκεν ἱεραφὶ δοὺς σὺλλυδας καὶ ἀλυδαμδέους ἀνοῖς καλοῦ πρὸς αὐλῆδρα
σολὴν δ̄ν σὺ ἀξιώσωσι καὶ ὑπροχαῖς· οἱ δ̄ίνω λαοὶ καὶ δ̄ πλὴθη δ̄ πολλῆ ἀξίας
δ̄ν φαεϊζάων καὶ ἰερμιαλέων σὺν δέουζα ἢ δ̄ φανόμενον, ἰουν πεδῶν ἐς· ἢ δι-
πρὸς ἰουν πὶ πδῶν· καὶ δουλικοῖς προσκυνῶσιν· καὶ μὴ δ̄ν δ̄ν ὄρς μαθηταν-

λελησθόλες σὴ τῇ βασιλικῇ ἐκείνου πεσόδῳ. καὶ μελὰ δὴ σὺν χερσὶ βαίων ὑμνοῦν
ντες τὸν περχόμενον, οὗλος ἐκραζον. ὡς ἀννὰ φ̄ ὑὲ δαδ̄. τοῦτο ἐστὶν ἀξιον.
πόθεν οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι γοῦν δαδ̄ τὸν περχόμενον ἐπὶν ὠνομάζον. ἢ ὁμολογοῦν τῶν
πεσ δαδ̄ βασιλεῦ ὄντες ὑπακοῇ τοῦτο. διὰ τῶν σὺν χαρτοῦ δ̄ κοιλίας αὐτοῦ
κλονῶ σὴ τὸν θεῖον αὐτοῦ ὑπαλγάλαβ. καὶ παρὰ τῶν προφητῶν ἔχειν λαν ἵνα πίστιν
ἔχουτ̄, ὡς ἀπὸ δαδ̄ τὸ καλάβρια μέλλοι ἔρχεσθαι ὁ χ̄ς ὑὲ τοῦ περχόμενου
θεολόγουμεν. καὶ διὰ τ̄ τοῦτον πῆς ἐλπίδος ὑπηνῶν λες δὲ αὐτός ἐστιν ὁ χ̄ς, δι
ὰ τοῦτο γοῦν δαδ̄ αὐτὸν ἀνεκάλουν. εἰς λας παλαιὰς ἀναφέρουν λες προφήτ̄: ⁊

πθ. Ἡ ἀπροθήκακος πλοῦτος. ἐλεημάτα ζα θεοῦ. θεοπρεπῶς σε βασιλεῦ. ιλλ καὶ ἀλ
λήλων ἀνύμνησεν. ὑπρύμνηλε ὁδὸν πρῶν δ̄ς ἀλληλούϊς ἐτ: ⁊

ἐξ. Ἐ χόμενοί ἐστ τοῦ πολαβόντος καὶ τοῦ ἐ τοῦ πάσεσιν. ὁδεν καὶ ἀκολούθως ἐκάνῳ φη.
ὅλε οἱ ἐξ ὐ κακοῖς ἱραέλλες φαεισαῖοι καὶ γραμματῆς. καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦλα
οῦ. ἢ ὁῃ πεσόδῳ χεδιεπὶ πεντ̄. τοῦ φθόνου τοῦτος ἀνοῦ ὑπολύφουτος. ἢ ὁ ἀ
πὲ εος ἐλεὶ κακίας πλοῦτος, καὶ ὑπάζουσα φύσις δὲ θεολόγων παίδων ἐκάνων,
ἅλε μὴ ὑπὸ φθόνου ἢ κακίας ὑνὸς ἐσκοδομένη τῶν λοίσιων. ἀλλ ἅλως πὲς τὴν
ὁμήθειαν βλέπουσα θεοπρεπῶς σε ἀνύμνη χ̄ε καὶ θεὲ. ὁ μὴ μόνου τοῦ ἐλ. ἀλλὲ
δὴ καὶ αὐλοῦ δὲ ἀτέλεων βασιλεῦς χ̄ε καλεῖσθ. ἢ ὑρ οὐ δῶ πρέπων ὁ ὕμνος ἐ
κεῖνος ἦν ὁ θολεσίαν παρὰ τοῦ ὑμνουμένου αὐλοῦ. καὶ δ λοῦ μένου αὐτοῦ σὺν τοῖς ὑ
ψίστοις εἶναι ἀποφαινόμενος, δῦ ὑρ μόνου καὶ ἄμφω λαῦ ζα ἐστ̄. τ̄ ὅλε δεῦ ααθαι
σθζθν. καὶ τ̄ σὺν τοῖς ὑψίστοις εὐλογεῖσθαι: ⁊

πθ. Μελὰ βαίων σε χ̄ε. κλάδοις ἀπεκόπτ̄ τὰ πλήθη. εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν. βασι
λεὺς δὲ αὐτῶν ἐβοᾶ δέ. ὑπρύμνηλε κε̄. ὁ δ̄ς ὁ ὁῦ πρῶν ἀλληλούϊς ἐτ: ⁊

ἐξ. Ἐ π τὰ αὐτὰ καὶ πεῖ ἴαν αὐτὸν ὁ μελῳδὸς ἀφηγεῖται. τοῦ ὑρ ὕμνου δὲ παίδων τ̄
τοῦ ὡς ἄννα οὐκ ἀφεῖσθαι. ἀλλ οὕτω φησὶν ὅτι σοφάδην ἀπολύων τὸ μέλλος ἡς
τὸν ὑν ὁ δὲ ὡ ὑπρύμνηλε κε̄. σὺ βαίωνσε ὀπεκόπτ̄ τὰ πλήθη. ἤτουν ὁ πολὺς λαός.
καὶ τοῦ φαεισαϊκοῦ κώμου καὶ φθόνου ἀπαλλαττόμενος. εὐλογημένος ὑπάρ
χῃς ἐβόασον. ὁ ὑὸς δαὺ ὃς ὀπὶ τῆς καλάβρια. βασιλεὺς ὑ δὴ αὐτῶν καὶ κα τ̄ ἴαν
οἰκείαν φύσιν θεός: ⁊ ☘ ᾠδὴ η̄: ⁊

☘ Ὁ ἑιρμὸς. Ἐ ὐφράνθη ἰλὴς. παντὶ υείαται οἱ ἁλαπῶν τ̄ σεων. ὁ βασιλεὺς ὑρ δ̄ς τοῖς αὐτοῦ
κς ὧν δυνάμεων ἦλθεν. εὐλαβείαθω πᾶσα ἡ τῆ σὰ πεσθ̄που αὐτοῦ καὶ βοάτω.
σὺ λοῦ ἶα τὰ ἑρία κε̄ τοῦ κῦ: ⁊

ἐξ. Ἐ ξ ἡ ἰαίου καὶ ζαχαίου καὶ ἀββακούμ καὶ δὴ ἐκῶν παίδων ὕμνου ὁ ἑιρμὸς οὗτος

ζωντρεύσαν δὲ μελῳδὸς. ἡ Ζαΐας δὲ ἠλθεν ὀψὲ σὺν δὲ ἄλλα ἐλάμ. παν τὸν εἰς τὰ λε οἱ ἀλλοπῶλες σὼν ζαχαείας ὁ, χαιρεσφόρα δὲ λαπροσῶν. ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σι. ἀββακούμ ὁ, κὲ σὺν ναῷ ἁλίῳ αὐτοῦ. σὺ πεδίου αὐτοῦ ἐυλαβήθητε πᾶσα ἡ γῆ. οἱ δὲ ἕξ παῖδες, ὠχολεῖτε τὰ ἔρια τοῦ κυ. Ταῦλας οὖν τὰς χεῖρας ὁ μελῳδὸς ζαναλα βὼν ἐς τοῦτο, καὶ ἦν τὸ πεδίασον παρὰ Ζαΐου λαβών. ἦν, σὺ φραὶ δὲ ἐλθὲς παν τὸν εἰς τὰ λοπῶλες σὼν. ἦν δὲ λαῦλας κ μελῳδοῦν, ἀπὸ ζαχαείου. ἦν, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ἐς τοὺς αἰῶνας κὲ οὐ δυναστῶν ἦλθε. ἦν δὲ ἀξιῶσον, σὺν τοῦ ἀββακούμ. ἦν, σὺ λαβήθητε πᾶσα ἡ γῆ σὺ πεδίου αὐτοῦ. καὶ ὡς βασιλεὺς ἁλαβοῦ παρὰ δόξης ὠδῆς καὶ τοῦ καλ' ἐκλογὴν εἶναι οὖν παίδων τοῦ, ἐυλογεῖτε τὰ ἔρια τοῦ κυ, οὕτω νὰ τοῦτων ἀκεραιοῦ ῥᾶθει καὶ λαῖα τοῦ εἰρμοῦ. τὶς τοῦ πελάου πεσοισιοῦ λέβασι μέρεσι τὸ πεσοίκιον δόλης ὠδῆς. καὶ αὐτὸς ὁ λοκληρώσας καὶ ἀπαρ' λίας σφῶλαι λα. πεζεπέλαι δὲ ἦν χλόην, σὺ φραίνεσθαι λε ἅλμα καὶ ἐυλαβεῖσθαι ἄθει φοβεῖσθαι ἀπὸ πεδίου δυ. οὐχ ὡς ἀλγοῦν δὲ ἀδικάνθρωποι ἢ φόνου τὰ ἐναντία σὺ φ' αὐτῷ ἐπὸ κλύνω καὶ χ' τοῦ αὐτοῦ τοῦ χρόνου σταση καὶ ἤξει τοῦ αὐτοῦ σωτῆρος ζωσραμεθ. ἀλλ' ἐπὶ ἦν ἐπὶ φόνου καὶ ἀρραβὼν εὐδοκησθῆναι καὶ ἡδὺ τεχνῶν μένων σὺ σοῦ θεοῦ. δὲ σὺν λαῖλαν φάσεων. νοῦ καὶ πλοῦ. δὲ πλάσεως. ὁρᾶσθε καὶ ἀὸ εἶδον, ἀκολούθως καὶ αὐτὸς ἐπὶ φόνου σὺ σοῦ τὰ ὑναλία πᾶσι πεδρέπεται ἦν σὺ φεσοσιῶν λέω καὶ ἦν εὐλαβεῖσθαι. καθὰ καὶ ὁ θεολεὶ κάβος λέγει ἱρηθεὶς εἰς. ἔθνη καὶ χαρὰ ἀλαλλιᾶσθε. καὶ βι καὶ φόνου, ἐς αὐ ῥέπων, ἀλαλλιᾶσθε. ἐς δ' ἀλαλλιάσεως ἄρχει ἔθνου ἄνου παρακινδυνῶ τὰ μέλη. ἰεὺς δ' οὐδὲ ἀναλίσας τὸ ἐς ἦν σὺ φεσοσιῶν ἅλμα ἔλαν ἐυλαβεῖσθαι ἐλθεῖν πεζέψαθ. ἀλλὰ καὶ λᾶς αἰλέας ἐκ λέρας τοῦ ἔθνου παρέλθ. σὺ φεσὼν δὲ ἐς ῥᾶ ἐσπάνου ἰλιγγ; ἐπίνεσθε ἦν αἰλέαν. ὁ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐς τοὺς αἰῶνας κὲ οὐ δυναμέσων, ἦλθε. ἐς γὰρ ὁρᾶν παρουσίαν βασιλέως καὶ τοῦ θεοῦ καὶ σωζόντος οὐ χαρίσεται. ἐυλαβεῖσθαι δ' πάλιν πᾶσα ἡ ἐπάνου, καὶ τοῦ ἦν αἰλέαν πεσοεπίνεσθε. δ, σὰ πεδίου αὐτοῦ. ἐς γὰρ οὐκ ἂν εὐλαβήθη πεδίου ἰδέαθαι ὅλως οὐ. ὁ μὲν δ' μισοῦς αὐτὸς ἰδεῖν ἀξιώθη. ἀλλ' ὑπὸ δὴ πέζα κρυβεὶς, μόλις αὐτοῦ καὶ τὰ ὀπίσθια θεάσασθαι σε χώρηται :-ς

Νέον πάλιν ὀπτεβενικὸς. ὁ βασιλεὺς θυσιῶν ἐπέσπεσε χε. ἦν γὰρ ἀγόλισον ἀδώλων πλάνην. λύβη καὶ ἦν ἀληθείαν ὁρκεῖν ἀναστᾶναι. πάλιν ἐθνῶν παρατέχνην. ἐς δ' μέλπθν. εὐχολεῖτε τὰ ἔρια κε τοῦ κυ :-ς

Τοῦτο δ' τὸ παίσιον ἀπὸ τ' ζαχαείου προφητείας ἐλίφθη ἦς λεῖσιος. ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς θεοῦ ἔρχεται θι σιῶν σὺ κλυσὸς καὶ σῶζων. αὐτὸς πρᾶος καὶ ὀπτεβενικὸς ὀπὶ ἐπωζύγιον ἐ πώλου νέου. κ' γὰρ ἀπὸ τὰ ῥάμαλα, καὶ ὁ μελῳδὸς ἀρμοζέλαι δ' τὸ πάσιον λέων. ὁ βγλέσι

στων· ὁ κοινὸς τῶν πάντων δεσπότης καὶ ἀόρατον βασιλεὺς ὑπάρχων θς, ἰδὼν ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ θεὸς ἡμῶν καὶ ἀξιώσας, ἰδοὺ ἐπέστειλεν νέον πόλον ἐπιβεβηκώς· ἵν' ὁ πρὸ φθειρόμενον· εἶτα καὶ συμβολικῶς θέσιν καταλαμβάνων ἐν ὄνου καὶ τοῦ πόλου. ἵνα τὸν ὄνον φησὶν ἐπεκάθισεν, ἵνα ἡμᾶς ὀνωδους εἰδωλολατρίας λύσῃ ἐν ἀληθείᾳ· ὁ πῶλος, ἵνα τὸ πολικὸν φρόνημα τοῦ θεοῦ ἡμῶν ὁρμῇ ἐνθεν ἀνασταλ. καὶ ἡ γὰρ ὀνωδέξεον ἀπιστίας, ἡ δὲ δουλολαβοῦσα ἔθνων πωλικὸν θεον· οἷς ὅτικα θέλας ὁ λόγος ὡς ἀλάδος πωλοδάμνης καὶ ἡνίοχος, καὶ ὡς εὐ καλῷ καὶ χαλινῷ τὰς σαλούσας αὐλῶν ἄξας, ἐτιζεν αὐλῷ καὶ ὑπεζεύξατο καλῶς παρεσκάσεν :-ς

πγ. Ὁ θς τοῦ χαίρεσθαι· σοφόδεκα ἐβασίλευσεν ἐς τοὺς αἰῶνας ἐς· οὗτος ὡς τέτραπλα πεφὺς καὶ ζῶον· δίκαιος λυτρωτὴς ἡμῶν ἦλθεν· ὀπὶ πώλου ἵππου θεάδος ὡ λέξας ἐμφαθ. μὴ ἐσάλευσεν· εὐλογεῖ τὰ ἔργα κυ τοῦ κῦ :-ς

πδ. Τοῦτο τὸ ἐσπάειον ὁμοιόταλον εἶναι σοὶ καὶ πάλα ἐν πεδάω θυ· κἀκεῖνο αὐτῶν λαφθῆναι τοῦ ζαχαείου προφητικῶν ζυλλαβῶν· τὸ δὲ οὐχ ὅλως ἔλεγ· σὺ δὲ ἐν θάταλε τοῦτο εἰφ, ὁμολογούμενος σὺ ζαχαείου ἡ ἔξηπος ἦν καὶ ὁ ὄνος καὶ ὁ πῶλος ἀλλαγόρησας ἐς ἡμᾶς τὸν εἰδωλολατρίας ἀλογίσταν· καὶ ἡμῶν πολλῶν θεασύλλα καὶ ἀγεωμίαν οὓς ἐς αὐ ἡμῶν καλοῦσι ἐθνῶν· οἷς ὁ σὴρ τοῦ τοῦ οἰκεῖ θεολύσοι σπάλιν χαλινοῦ ἐπεκάθισεν· σὺ λοῦσα δ' οὐκ σὺ ζαχαείου ἡ πόλασις· ἀλλὰ μᾶλλον σὺ θφονίου· ὅμως ζαχαεί. ἰδοὺ σῷ ὁ βασιλεύς θυ· ὁ δ' θφονίας, βασιλεύσαν κῶς σὺ μέλῳ θυ· τοῦτο λ' ὅτερ καὶ ὁ παρ' ἐφλεῖ τὰ τοῦ σειου λέξων· ὁ θς τοῦ χαίρεσθαι σοφόδεκα ἐβασίλευσεν· οὐ γὰρ ἐκβυσε βα στελεῖ ἐλεῖτε, τοῦτο ὁ θφονῖ λέξει θν· καὶ οὐ ἐκβυσε ἐρεῖ σθαι, τοῦτο ὁ βασιλευσένα ὁ θ φονῖ· σὺ δὲν δι καὶ ὁ θεασέσιος μου θυρίος, ἡμῖν ἐς πόλασιν σὺ θφονίου λαμβάνθ· λέξων καὶ αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς σωτ· χαίρεσθαι ὁ θς τοῦ ἐβασίλευσεν ἐς· εἶτα σπάλιν τοῦ ζαχαείου τὰ ῥήματα· οὗτος πραΰς καὶ ζῶζων· δίκαιος λυτρωτὴς ἡμῶν ἦλθεν· εἶτα καὶ ἡμῖν αὐλεῖν ἐπάλιν μέλλων δ' ἦν ἦλθε, καὶ τὰ ἐφεξῆς ζῶ απλῶς οὕτω κεῖνον τοῦ ζαχαείου ῥητὸν παραλαμβάνθ· ἡμῖν, καὶ ἐξολοθρεύσω ἅρματα ἐξ Ἐφραὶμ· καὶ ἵππον ἐξ Ἰερ. καὶ ἐρ μενεύων ὡς ἡ ἵππος αὐλῆ ἐστὶν ἡ ἐξολοθρευθ ἐσομένη ἐξ Ἰερ, λέγ· οὐκ τὸ ἵππικὸν Φεσ αλικὸν οὐκ ἐφθη, τοῦ θεοῦ· ὁ ἀπολεῖται ἦλθεν ὁ κς· καὶ σκόπασμι ἡμῖν θφίαν τοῦ δαυμα σοῦ μελωδοῦ· πῶς οὐκ εἶπεν ὅλ· ἦλθεν ὀλέσαι τοὺς ἐχθρους· ἀλλὰ θ θεάδος σὺν ἐμφθη. ἀγνοεῖ ὁ μοῦ κ ἦλθεν ὅτερ ἵνα τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐξολοθρεύσῃ· ἀλλ' ἵνα ἡμᾶς ἁμαρτίαν ἀπο λέσας καὶ ἀφανίσας, ἐκ νεκρῶν μᾶλλον ἀνακαλέσηται :-ς

πε. Σπανίζεται ἡθῶν πεῖθλων· τὸ παεσίμων ζωσίσειον ἀπηθῶν· τὸ πεσυχῆς δὲ ἐπὶ πρ οἰκῶν· ἀπλάειον ἀπαρίαζθλασθ· σὺ καρδίας τοῦ λυζωλοῦ ἀπὸ ζαμίου· ὦ βοσ

κλῆν εὐλογίαν τὰ ἔργα κυ τοῦ κυ : ⁓ ζ

Πολλαὶς προφητικαῖς ῥήσεσι τὴν παρουσίαν αὐτοῦ καὶ τὴν πτωχείαν ὁ μελῳδὸς, ναὶ καὶ τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν αὐτὴν εἰκότως. ἐκείνης μνημονεύων τῆς τοῦ κυ πρὸς τοὺς ἰουδαίους φωνῆς, ἵνα καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγαθοῦ λαβόντος. ὁ γὰρ οἰκουμένου οἶκος προσευχῆς λέγεται. εἰ καὶ κεῖνος τῆς ἱερεμίου ῥήσεως, καὶ σπήλαιον λῃστῶν ὁ οἰκουμένου οὗ ἐπικέκληται τὸ ὄνομα μου ἐπ' αὐτῷ, ῥηθησόμενος ἐμφατικῶς παρὰ τοῦ κυ πρὸς τοὺς φαρισαίους. τοιγαροῦν ζητῶν, ὁ πανίσχυρος φράσει λίαν τοὺς ἀκαταπαύστους κἀκ τοῦ ἐναντίου ἐκβιάσαι λέγων. ὁ οἰκουμένου, οἶκος προσευχῆς ἐστιν. ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν. τίς δ' ὁ οἰκουμένου οἶκος προσευχῆς, τοῦ ἁγίου ἐστί. τίς δὲ ὑμεῖς αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν, τοῦ ἱερεμίου. μνημονεύσας δὲ μᾶλλον τοῦτων ὁ μελῳδὸς, καὶ λίαν ὀξέως καὶ εὐστόχως. ὡς γὰρ τῶν δυσκόλων καὶ ἀπελαυνομένων οἱ φαρισαῖοι ἐτύγχανον, οὕτω καὶ νῦν ἐπερχομένου τοῦ κυ ἐν οἰκουμένου παρὰ δὲ παιδῶν, ἐστὶ ζητοῦντος. καὶ γὰρ πρὸς τοῦτο φασιν. οὐκ ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν; διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεανθρώπινος ἐκεῖνος θεμέλιος ὀλίγῳ ἔμπροσθεν ἐλάσσων τὸν μέλλοντα προβάλλεται λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ τοῦ οἰκοδομοῦντος ἀνθρώπου ἰουδαῖοι εἰς ἀκρογωνιαῖον. τοῦτον, σπερεῖται καὶ καβάλλεται καὶ σκύλλεται ὑπ' ἐρημίαν πτοιβόλων, καθάπερ τὸν τοῦ οἰκουμένου παῖδα. καὶ μὴν ἀλλαχοῦ ὑπαίθριον αὐτὸν τῶν τοῦ πτοιβόλων ἀπέρρησεν. ὑπὸ δὲ φησὶ τὸν οἶκον τοῦ θυ τὸν ἐκ προσευχῆς οἰκοδομηθέντα, σπήλαιον λῃστῶν ἀπορίαν ἔχειν. εἰς ὃν οἶκον θυ, ἢ εἰς καθ' ἡμᾶς ψυχήν. ἧς ἐπ' ἐρήμοις ἀλάδοις καὶ ἐκ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ θυ γενομένης, ἠφανίσθημεν γὰρ φησιν εἰς τὸ καὶ ὁ παρακαλῶν παρ' αὐτῆς ποιῆσαι ἔμεν. ἢ ὅ, τοῦτ' ἀπὸ ἔχειν. λῃστὰς ὄντας φόνους τοὺς δαίμονας ἀνομάζει. καὶ αὖθις οἶκον θυ, σπήλαιον λῃστῶν ἐξεμάθησε. τοῦτ' γὰρ ἑρμηνεύων καὶ ὁ μελῳδὸς ὅλη οἶκος θυ ἢ εἰς καθ' ἕκαστος καρδία ἐστί, ἧς τοῦ ἐκπεσόντος δι' οἰκείου δόλου τὸν οἶκον τοῦτον σπήλαιον λῃστῶν ἀπορίαν ἔσχε. εὐθὺς ἐπιβάλλειν σὰ καρδίας ἧς ἦν δηλονότι οἶκος θυ, τὸ λυθρωθὲν ἀποκαθαιρόμενοι. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ῥῆμα, τὸ, ὁ οἶκος μου οὗτος οἶκος προσευχῆς ἐστιν. ὑμεῖς δὲ ἐποιήσατε αὐτὸν σπήλαιον λῃστῶν. τοῦτον ἐκεῖνος δὲ τοῦ ἁγίου. πῶς ἐλέγου πόρνη πόλις πιστὴ σιών. σὺν ἦν δικαιοσύνη ἐκοιμήθη σὺν αὐτῇ. νῦν δὲ φονεῖς : ⁓ ζ

Ⓣ κς καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. συστήσασθε ἑορτὴν καὶ ἀλαλάξατε. δεῦτε μεταλάβωμεν ζῶν. μετὰ βαΐων καὶ κλάδων ὑμνοις κραυγάζοντες. εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος. σὺν ὀνόματι κυ τοῦ θεοῦ ἐφάνη ἡμῖν : ⁓ ζ

Ἀπὸ δαυϊτικῆς κιθάρας ὁ παροῦσι ἑρμῶν ὁ μελῳδὸς ᾠδὴν κεκρόληκε. εἰ καὶ σὰ λαὸς ἀλλαξ ἀλέξης σὺ λαῶν διὰ τοῦ ἀναλόγου τοῦ μέλους. λεῖον δὲ τοῦ δαὶ ὁ ἐρχόμενος ὁ ἐρχόμενος σὺ ὀνόματι κυ, εἰ τὰ ἐπάνω δὲ κς καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, ζυστήσασθε ἑορτὴν,

συναλεπτὴν δυρὴν μάλων τὸ ἴων ἡν ἴλαξιν ὁ μελωδὸς. καὶ τὸ ἐξ ἡς κε καὶ ἐπεφανεν ἡμῖν, συσταθωσι ἑορὴν, ἀρχὴν ποιεῖται τοῦ πασχᾶ τος εἰρηνοῦ. τὸ δ' εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυ, ἐστι λεχεῖν ἡ ἅγιοι. καὶ οὐ λοφασί. ἡς κς καὶ ἐπεφανεν ἡμῖν. δηλονότι καὶ σαρκὸς ἐπεδήμησεν. εἶτα πρὸς τὸν λαὸν ἐπεστραμμένος, ζυσταθωσὶ ἑορὴν αὐτοῖς λέγει. καὶ ἀλλάλοις μένοι, δεῦτε χιονὴ μεὶ ἐμοῦ τὸν χορὸν ἀγάγετε μεταλαμβάνοντες τοῦ χῦ. μεταβαίνων καὶ κλάδων δι' ἀεὶ σαλεύει ἀρεῖδι ᾧ προερχομένῳ κραυγάζουτ. εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυ θεοῦ ἡμῶν :—

πν προ. Ἐφη ἰναλὶ ἐφρυάξαλε γραφὶς. καὶ ἱερεῖς λ' κηρὰ ἐμιχελήσαλε. ἡς οὗτος ἐστὶν οἱ παῖδες. μελὰ βαίων καὶ κλάδων ὕμνοις κραυγάζουσιν. εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυ θεοῦ ἡμῶν :—

ες ἐξ. Ἀποβλέψας ὁ μεγαδὸς εἰς τὸ φθόνου δὲ γραμματέων καὶ φαρισαίων. καὶ ἰδὼν ἀνοησίαν αὐτῶν λὴν ὑμνουμένου τοῦ κυ ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἡς οὗτος ὁ προερχόμενος καὶ ὑμνούμενος. εἶπε πρὸς τοὺς ἐναντίους φαρισαίους ἀπόδυσιν οὐκ ἔστι τοῦτο ἐφρυάξαν ἐν ἐμοὶ τῷ, ἀλλὰ πρὸς φυὴ τοῦ ἀληθινοῦ ἀπολαμβάνομενος ῥήματα, λέγει. ἵνα καὶ ἐάν κ' τοῦ κε ἐφρυάξαλε καὶ κλάδα τοῦ ξῦ αὐτοῦ. καὶ ὑμεῖς γραμματεῖς καὶ ἱερεῖς οἱ φ νομῷ καὶ τῆς προφήτας κατὰ ῥαν ἐμεμιχελήλατε, τὰ μάλαια ἐμιχελήσαλε. καὶ σύνοισθε τὰ ἐν ἐκείνοις πεῖ τοῦ κυ προκηρυττόμενα. εἰλὴ μὲ γὰρ κατὰ τοῦτο ἐστιν, καὶ τὸ καὶ ἐκείνην ἅπαν μυστήριον τῶν σωτηρίων, ἀλλ' ὁρᾶτε τὸν προερχόμενον καὶ ὑπὸ τῶν παίδων ὑμνούμενον, οἷα λὴν καινὸν. καὶ τῆς προφήτας ἀπροσκόπτως βλέποντες, διαπορούμενοι φαλὲ. ἡς οὗτος οὐκ οἱ παῖδες μελὰ βαίων ἐκλάδων ὑμνοῦντες κραυγάζουσιν. εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυ θεοῦ ἡμῶν :—

πν προ. Οὗτος ὁ ἐξ ᾧ πᾶς ὁ μιος οὐκ ἐξ. δικαίαν πᾶσαν ὁδὸν ἐξευρών. δέδωκε ᾧ ἁπαπαμένῳ ἰλὴ. μελὰ ταῦτα αὐτοῖς ζωὴν ἐγγράφει ὁ θεός. εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυ θεοῦ ἡμῶν :—

ες ἐν. Τοῦτο τὸ ἐσπάσιον ἐρχόμενον ἐστὶ τοῦ πάσχα τοῦ. καὶ ζωὴν πλήμμυρον ἐκείνῳ καὶ λαοῦλε καὶ ζωὴ ἀξίν. ὑπὸ δὲ ἐκάστην γὰρ ἐκείνῳ τῶν ἰουδαίοις ὁ μελωδὸς ὡς μάλιν ἀναλυώσκουσι ταῖς χεφαῖς, καὶ ὁρᾷ παῦλος λίνα ἀναλυώσκειαι μοῖσαν καλύμμα πεῖ κεῖμένοις πεῖ θοῖς διανοίαις ὁ θεός. καὶ λεῦθεν ἀνοήτως διαπορεῖσι πεῖ τοῦ τῆς καὶ λέγουσι. ἡς ἐστιν οὗτος οὐ οἱ παῖδες ὑμνοῦσιν. σὺ λαῶ θαλύσ τοῦτο λὴν ἀποσίαν, καὶ ἀπολοιῶσι πρὸς λὴν ἐρώλησιν. καὶ βούλεται θεὸς ὁ γραμματεὺς καὶ νομοδιδάσκαλοι ἐλῶ γνῶσι ὦ ἐκεῖ ἡς οὗτος ἐστὶν ὁ προερχόμενος, ἀναλέξαι τὰ λὴν βίβλοι ἐφε

μου. ἵνα καὶ ὑμεῖς δεδεμένοι ἦτε. καὶ κύριον δεδάξῃ ὑμᾶς καὶ ἴνωσι
σι τὸν περχόμενον. σκολιόσια ὁδὸς δὲ ἐστι πᾶσα ἀνθρώπου, καὶ ὁδὸς ἐπ' ἐσχάτων καὶ
ἡμᾶς ἀζημιώσει. φησὶν οὐ λωσίπατος ἱερεμίας. οὐδὲς ὁδὸς ἡμῶν οὐ λοιδωρήσει
ἕπεσθαι τοῦ αὐτοῦ. ἤδει, οὐχ ὁμοιωθήσεται ἡ αὐλή. ἐξεύρε πᾶσαν δικαίαν ὁδὸν
ὀπισθίως, ἵνα σωθῇ δικαιοσύνης. καὶ ἔδωκεν αὐτὴν ἰακὼβ τῷ παιδὶ αὐτοῦ ἐπὶ
ᾧ ἠλπικέναι ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ἐκύκλωσε πᾶν τὸ περχόμενον ὁδὸν τὸς, ἀκούσεται
πᾶν τὸ πολυθρύλητον τοῦ ἁρκοῦ ἢ πεσοῦσθαι. ἐν τοῦτο, ἐπὶ πλεῖστον ὠφε
λεῖ καὶ τοῖς ἄνοις ζωὴν ἐγράφη. ἀεὶ οὐ διαρρήδην ὑμῖν ὁ προφήτης ἐλύσει τοῦ χρι
καὶ πάντες σῶσαι. λοιπὸν ἀνυμνοῦμεν αὐτὸ μὴ δὴ παῦσαι καὶ λέγωμεν. εὐλογη
μένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυ : ⁊

Σκανδάλαθρον ἐστὶν ἐρχόμενον ἡμῖν. ἐστάλη ἀπὸ θεοῦ. πόθεν ὁ ξένος ὑμῖν αἷμα τοῦ πρ.
σῴζειν δικαίους. ἀλλ' ἀνάστασιν πᾶσιν τοῖς τοῦτον τοὺς κράζοντας. εὐλογημένος
ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυ ὃς ἡμῶν : ⁊

Τοῦτο τὸ ἔσπαρσον εἰλικρινὲς ἀπὸ θεοῦ καὶ ἁγίου. τοῦτο, λέγουσι. ἐν ρλθ ϛ.
ψαλμῷ. ἐρχόμενον ἐστὶν ἐρευνῶσι. τοῦτο· οἱ πόδες αὐτοῦ ὅτι πονηρὰ
ἔχουσι ταχινοὶ τοῦ σῴζειν αἷμα ἀναίτιον. ἀπολέσθαι τοὺς μιαιφόνους ἢ
ουδαίους ἐξουδενίζου αὐτοῖς τοῦ φόνου καὶ τὴν κακίαν. διὰ τοῦτο ὀλεῖ αὐτοὺς ὁ θεὸς τὴν
ὁδὸν τοῦ ἐπιγνῶσι ἠθουλήθησαν, καὶ τοὺς ἀσεβῆσαι βουλομένους ἐκκλί
σαι. σκάνδαλα καὶ προσκόμματα λέγει ἐρχόμενα παῦσαι τοῦ ἐστῶτος, ἀλλοῦ δὲ
μεῖζον παῦσαι καὶ οὐ πορρωτέρω κεῖται. ἵνα θυσὶ ὁδὸν βουλομένους καὶ ἀπιστῆσαι
ποιῶσι θύσις ἀπολιθωμένους. ἐξουδενίζει· καὶ ὁ ἅγιος καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἐν πρὸς
σῴζουσι τοῦ δεσποτικοῦ δεσπόσυνα κακοῦ αἵματος. ἐξ ἁγίου ἐπ' ἐρῶσι λα
βεῖν λέγουσι ὡς εἴπομεν· οἱ πόδες αὐτοῦ ὅτι πονηρὰ ἔχουσι ταχινοὶ τοῦ
σῴζειν αἷμα ἀναίτιον. πολέσει· αὐτοῖς καὶ ἐπ' ἐκλυθῆναι τοῦ κε ἀνάστασιν. ἀνανέ
ωσι ὀλεσθῆναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐκείνου ἀπιστεύσουσι θάνατον. οὐ γὰρ ἀπιστεῖ θάνατο
μένῳ ᾧ ζάφῳ περὶ τοῦ θανάτου· ἀλλὰ ἐκείνῳ εἰς ἀνάστασιν τοῦ σῶσαι πάντας τοὺς
πιστεύοντας ὅτι αὐτόν. καὶ ᾧ δὲ παῦσαι κελεύοντας· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀ
νόματι κυ· ἐστὶ· τὸ χρῖσμα τοῦτο τοῦ ἔσπασε ἐλεήμονος καὶ οὐσιότητος καὶ ἀ
πορημάτων μὴ ἱλασθῆναι πρὸς τοὺς ἀπιστοῦντας πρὸς φεύγοντας ἰουδαίους. πο
νοῦμεν γὰρ ἀπιστῶσι τοῦτοι ἡνεφθῆναι ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ καὶ ἀλέγειν ἐμβλέπων,
οὕτως ἐοίκε λέγειν. ἵνος ἕνεκα καθαρόσθαι ἀνθρώπων καὶ ἀπιστῆσαι σκαν
δάλαθρον τῆς θείας τοῦτο. οἰδαὶ δὴ· ὀξεῖς ὑμῖν οἱ πόδες ἢ τοῦ ἐκείνου

τοῦδικαίστου σῶμα χῦ· ἀλλ' οὐκ χαιρήσετε ὦπαιμιάσει· ταχὺ γὰρ
εἰς ὠφέλειαν ἡμῶν ἐνσεβῶν ἀναστήσεται :~

Secunda Feria

Sanctæ Hebdomadæ.

ï

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης ἑβδομάδος· ποίημα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ κοσμᾶ :~

πρῶτον.

Φέρε δὴ μεταβῶμεν καὶ ὧν πολλαβούλων ἱερῶν κανόνων τοῦ θεσπεσίου κοσμᾶ, πρὸς τὸν σήμερον μεγάλην λαμπρὰν καὶ σωτήριον ὧν ἑβδομάδων μελουργηθέντας ὕμνους αὐλῶ. ὡς ἐξ ἀσωμάτων ἁπλῶς εἰπεῖν ἀνθρώπους, ἐπ' αὐλὰ τὰ τῶν ἀσωμάτων ἀσώματα μεταβαίνων τὸν· καὶ ἀπὸ νεκρώσεως ἐκεῖθεν, πρὸς ἐγερσιν ἀθάνατον· καὶ τὰ ἀλιτήρια θυσιαστήρια. ἐκ πρώτου πανδημοτέρου οἴκου, πρὸς τὸν ἔσω καὶ ἐνψυχότερον· ἢ ὡς ἐξ αἰσθητικῆς φωνῆς καὶ μεσουρανίκης, ἐς αὐτὰ τὰ τοῦ θεοῦ δι' ὃς βαλλόντα ἐγκώμια· οὐ χαλεπῶς, μὰς οὐχ ἁπλῶς ὑποχωρήσαντι ἀκοήν· μᾶλλον δὲ οὐ τὸν διανοίας μὴ θεοδιδάκτως καταλύκαν πάσῃ χάριτι· πολὺς γὰρ εἰπεῖν καὶ δεξιὸς μουσουργὸς παυσάμενος θεῖον ἐκεῖθεν μελῶν ὑποστάς· καὶ οὐδὲν ὅς, καὶ τῆς ἐκκλησιαστέσεως σὺν ἐκείνῳ, ὡς ὑπὸ ἑνὸς πνεύματος καὶ ἑνὸς τῶν ψυχῶν στρατὸς ἀπεργάζεται· ἐξ οὗπερ ἐκεῖθεν τὸν ἐμὸν ἀνθρώπινα ὑπὸ χριστοῦ ὕμνος ἀρχωνῦν, ἢ κἀγὼ πεπαυόμενος ἐκείνου, ἐκ μέσου ἁπλῶς. εἶτα αὖθις ἐξ ἑνὸς τὰ πάντα ἀκούσω, σὺν ἐκείνοις δὲ, λαλῶ τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ κοσμᾶ· σὺν αὐτοῖς, ὑπὲρ πάντα μᾶλλον αὐθαλῶ σὺν τοῦ κοσμᾶ· ἀσώματος δὲ οὐκ ἀσωμάτων ἀθάνατον ὀλομελοῦς ἐστὶ τοῦ σώματος· καὶ οὐχ ἡμῶν ὧν ἀσωμάτων. ἐξ ἀλίων ἁλίοις ὑπεβαίνων, ὧν ἱερωμένων δὲ καὶ κεκαθαρμένων· καὶ οὐχ ἡμῶν ὧν ἀναξίων· ὅτις οὐχ ὅπως ὧν ἀθλίων ἐστὶν ὑπεβαλίου, ἀλλ' οὐδ' ὧν πεπτώκοτων τοῦ ἱεροῦ· καὶ πρὸς τοὐπίσω ἀναρπάζεσθαι, παύλου καὶ ὧν ἐκείνου πλεφθῶ· ἀλλ' οὐχ ἡμᾶς ὧν ἐσωθῶν καὶ παλαιῶν καὶ ὃ θεῖον ὅλκα καλασσωμένων ὑπὸ τῆς τοῦ μεγάλου· πλὴν ἀλλὰ γε ὀλιγίστου ἡμῶν ὧν ἡλικιώτων ἰσῶν ὧν παρακαλεσάντων ἡμᾶς ὧν ἐν παρουσίᾳ ἐλεγχρονον ἀναρρωσθῆναι σώζεσθαι :~

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ δευτέρᾳ, εἰ ἀθλον. οὐ ἀκούσῃ
ις. Τῇ δευτέρᾳ :~

Εἰς μὲν οὖν ὑπέρωλα ἰάμβος ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη καὶ τετάρτη χαλιᾶς ἰαμβικὸς καὶ μελιάμβος ἑβδομαδός· εἰς ἀκεοστιχίδας δὲ συναπτομένων μελῶν. ἀναλόγως ἰαμβικὸς ζωμμετροῦμενος· καὶ ἐκάστη σὺν τοῦ οἰκείου γνωρίζων καὶ ἀκεοστιχίζων ὀνόματος· ἔστι δὲ ἰάμβος οὗτος :~ Τῇ δευτέρᾳ τρίτῃ τε τετάρτῃ ψαλμῷ :~

Τῇ τοίνυν δευτέρᾳ τοῦ ἀλληλουϊαρίου νῦν περὶ τῶν λοιπῶν μελαγχολοῦμεν. αὐτὸ τοῦτο, ἡ δευτέρα ἰαμβικὸς ἀκεοστιχίδα τοῦ καὶ αὐτοῦ πεντάμετρα εἰωθότου. ζωμετρεῖσθαι δὲ τῶν λοιπῶν ψαλμῶν· καὶ ἐφ' ἑκάστης ὧν ἔφθη κεφαλαίοις ἡ ζωμετρία λαμβάνεσθαι. ὡς καὶ ἔμπροσθεν· ὅτε ἡ δευτέρα ψαλμὸς καὶ αὐτὸς τρίτη τε ψαλμός. ἐστὶ τοίνυν τρίτος τετάρτη ψαλμός. ζωμετρεῖται δὲ καὶ τοῦτ' αὐτοῖς ἡ μελιάμβος ἑβδομαδός· τοῖς μελεσί τε καὶ ἀσματικοῖς τοῦ κοσμικοῦ· οὐκ ἐμμέτροις λαῶν τὰ δίκην βουλόμενος ὧν ἄλλων τούτου μελῳδημάτων διαστελλομένων ὡς ὀλίγου πλεῖσον αὐλὰ καὶ ἐπίκωστε ζητοῦσιν· ἀλλ' οὐ παλαιοῖς καὶ ποφλικοῖς ὡς ἔλεγον· πρεσβύτου ἡ ἑβδομὰς ἰαμβὴ τοῦτο δηλοῦσι· ἡ μελιάμβος τε μειζίσων· αὐλὰ γὰρ ὧν λοιπῶν ἑβδομάδων βασιλικῶν ὑπερκάθαρμεν· καὶ ἀ ὧν διαστελλόντων ἰσοειδὰς παλαιὰς καὶ ποφλικὰς ὅλοις βασιλικοῖς τοῖς πάλαι τοῦ ὑπερπίπτειν· ἀλλ' οὐδὲ καὶ τοῦ τοιούτου δεῖ νῦν καθαρὰ θέμεν· οὐδὲ πω ἔχοντα :~ ♣ Ὠδὴ ᾱ ἦχος β :~

Τῷ ὑπὲρ ἄβατον κυμαινομένην θαλάσσαν· ὃν αὐτοῦ πεζεύσαντι· ἀναξηράναντι καὶ πεζεῦσαι δι' αὐτῆς· τοῦ ἐπιλίπων λαοῦ κατοδηγήσαντι· καὶ ἄβυσσον συνδέξως ἡγήσασθαι δόξασαν :~ ♣ ὁ εἱρμός.

Τῆς κ' μωϋσέα πρῶτος ὠδῆς· καὶ λαὸν καὶ ὃν ἐκπύνας ῥήμασιν ὑποκινήσαντα ὁ μελοποιὸς· ἄβυσσον λέγων· καὶ ὃ διὰ τοῦθόν αὐτοῦ πεζεύσαντος τοῦ οὐδωπὸς παραπεμπομένου ὃ μωϋσῆ· λαὸν τοῖς ἰδίοις ἐπιλιπὼν καὶ ἀναζεύξαντα· καὶ οὐ συλλήψου ἡν ἡγήσαντο ἄβατον θαλάσσαν καὶ ῥηξον αὐτὴν· καὶ τὰ λοιπά· ἡν ἄβυσσον ποτὲ καὶ ἀπεξηράνθη ἀναξηράναντι θαλάσσαν· εἶτα καὶ τοῦ τόπου ἐπάλξων καὶ τοῦ ἄβυσσον τὴν θαλάσσαν εἶπε, κυμαινομένην· ποτοῦ ἦκε· διὸ ἡγ κυμαινομένη, διαβῆ καὶ ἄβατος· καὶ διὰ ταῦτης πεζεύσαι τοῦ ἐπιλίπων λαοῦ ὁδηγήσαντι· διὸ δεδόξασαι· διαὶ οὐκ εἶπε ξηράναντι· ἀλλ' ἀναξηράναντι· ἢ διὰ τοῦδε διὰ τῆς ἄνω συλλάβου πρὸ τῆς ἄνω τοῦ δεύτερον τῆς θαλάσσης ὑποδηλοῖ ξηρασιαν· ἐξηράνθη γὰρ καὶ πρότερον ὑπὸ κεκαλυμμένης οὔσης τῆς ἀπάτης ὑπὸ ὧν ὑδάτων, ἢ διὰ τελεύσαι ζωμῆς τοῦ ὑδάτος τῆς ζωμῆς αὐτῆς καὶ ὥφθη ἡ ξηρά· νῦν δὲ καὶ αὖθις διαμωϋσέως ἢ ὧν ὑδάτων ὀλοθυμὰ ξηραινομένη, εἰκότως οὐκ ξηραίνεσθαι, ἀλλ' ἀναξηραίνεσθαι λέγει· ἡ γὰρ ἄνω πρόσθεσις, διὸ λαῦ τὰ σημαίνει. τὴν δὲ ἄνω φοράν, ὡς τοῦ ἀνέ

βλεψεν· ἀνὴλ τοῦ ἄνω ἐβλεψε· καὶ ἀνέβλεψεν· ἀνὴλ τοῦ ἄνω ἠρτιάλη· καὶ ἦν ὀπτὴ-
πλωσεν τοῦ αὐτοῦ πεπλωκως ὡς τὸ ἀναλημπτέον τοῦ λόγου· ἤγουν ὀπτὴπλωσεν τοῦ
λόγου· καὶ τοῦ ἀνεκπλήρωτον· ἀνὴλ τοῦ δευτέραν συνήκην ἔχον· ἀναμνησις γὰρ οὐκ
ἄλλό ἐστιν ἡ δευτέρα τοῦ αὐτοῦ πεπλωκως συνήκης· ὃς ἔνος σημειοτέας ἐστὶ καὶ
λαῦδα τὸ τ' ἀναξηράνδρης ὄνομα· οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν δεύτερον ἦς δαλάττης ὑποδη
λοῦν ξηρασιάν· ⁘ ζ

ΡΝ. Η ἀπορρητος λόγου δύναμις· ὅπερ ἐστὶν αὐτὸς ἐστι· δς καὶ ἄνος· τὸ δὲ οὐχ ἁρπαγ
μὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ· ἀλλ' ἐκένωσεν ἑαυτὸν μορφὴν δούλου λαβών· ἐν ὁμοιώ
ματι ἀνθρώπων γενόμενος· καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος· ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν
γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου· θανάτου δὲ σταυροῦ· διὸ καὶ ὁ θεὸς αὐτὸν ὑπερύ
ψωσεν καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα· ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ
πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων· καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομο
λογήσηται ὅτι κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν θεοῦ πατρός· ⁘ ζ

ΡΞ. Ε ἰ δέ τις ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι τοῦ βαπτισθῆς ὁλοσχερῶς ἐπιδύσεται ὁ μελῳ
δός· ὁ σὺν ἐμοὶ ἐν ὅλῃ θείᾳ ἀλήθειᾳ τοῖς μαθηταῖς ὑποδυνύων τὰς ἑαυτοῦ ψυ
χάς· καὶ μελισάτω τὰς κορυφαιάδας· ἵνα ἀλάπαν χέῃ καὶ ἵνα λαπύωσιν· ἐν δὲν
τι καὶ φησιν· δι' ἡ ἀπορρητος τοῦ θυ καλάβασις· ἤτοιμον ὁ ζυγκαλαβὰς δ' ἀεὶ ὢν θς·
καὶ ἐν καλάβασιν θυ ἀκούσωμεν, οὐδὲν ἄλλο ἢ καλαβάλλα νοοῦμεν θν πεφρασ
κῶς· οἷς καὶ ὅταν λέῃ ὁ κς· ὁ μὲν βασιλεὺς τοῦ αὐτοῦ κόσμου ἐπουάρχησεν,
τὸν αὐτοῦ σον βασιλέα διὰ τῆς βασιχῆ συναρχήσαι νοοῦμεν· αὐτὸ οὖν ἐν τῷ θῷ καλά
βασις ὅπερ ἐστὶν αὐτὸς ὁ θεάνθρ χς, μορφὴν δούλου λαβών, οὐκ ἀποβαλὼν ὃ οὐ
κ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο εἶναι θς κ' τὸ μέγα ἀπόστολον· ΔΝΥΣΙ τοῖς ἑαυτοῦ μα
θηταῖς· καὶ ἀνακαλύπτει τοῖς ἀποκρύφους θαυμασιους ἐν ἑαυτοῦ ὂν ὅλῳ· καθά-
περ γὰρ ἐν βασιλέων ἡ ὧν μελισάνων θαυμασιους ζευγῶν καὶ ἀρότου καὶ τ' ἄλλης ὑ
λικῆς ὕλης ἐν λαβυρινθώδεσι τοῖσι τόποις ἀποκρυφάμενος, ὑπτιάζει τε οἱ
καλαυκόπα τοῦ θανάτου, φοβηθὲς μὴ ζημιωθῇ τοὺς διαλιθάλλοιαν οἱ παῖδες αὐ
τοῦ μεχρὶ ἐν θέλων καὶ ἐν οἰκείῳ οἱ εὐνοήσαι, πρὸς καλέ ἑαυτὸν τοὺς καὶ τὰ
ἐξιλίπεια πρόσωπα, ὑποδυνύμενος λοιπὸν καὶ τὸν ἄγγελον καὶ δεῦρο κέκρυμμένον
πλοῦν τοῦ αὐτοῦ· καὶ ὧδε ἐν ᾧ λέγει θεὸς ἐστιν ζευγὸς καθαίρεσιν· ὧδε ἐν, τὸ
ἀδέλφοι ἀρότου ἀποκρύφαια ἀλαλα· καὶ μεμέλαεσι ἐπ' ἐκείνοι τὸ τεῖχον·
λίθοι ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τὸν πόδα τῆς κλίνης θεοῦ καὶ θεοῦ· οἷς ἐμοὶ ἰδοὺ ὑποδυνύμεν
καὶ κλινοδοῦσ· οὕτω καὶ ὁ πλούσιος ἐν ᾗ ἐστ· ὑπτιάζει τε αὐτοῦ πλὴν ἡ
μέρα ἰδοὺ ἀπλεωνῆς πρὸς καλέσαι τοὺς μαθητὰς· τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἑαυτοῦ ἑταίρους
καὶ δούλους· καὶ ΔΝΥΣΙ τοῦτο τοὺς ἑαυτοῦ ἐστιν ἑταίρους· ἤτοιμον ἀνακαλύπτει καὶ
φανερὸν ἵνες ἐστὶν οἱ ἑαυτοῦ οἱ παρὰ τοῦ ὁρᾶ τοῖς μαθηταῖς διαδυνύμενοι
καὶ κλινοδοῦμενοι, ἐνταῦθα δὲ ἐς, οὐ πρὸς κεῖται ᾧ ποιητὴ· ἐλλιπεκῶς γὰρ τοῦ-

λόου ἐφαπλῶσαι. εἰ δ' τις ἐξῆς τοῦ ὅλου ξυλοῦ τοῦ πλοίου τοῦ δ' ὅλου
ἄξιον δ' ἀφανίζεσθαι. ἀλλ' ἡ ἀπορρὰς τοῦ δι' ὅπου καλάβαος, ἵνα καὶ
ἀν ἑρμηνεῦσαι καὶ λέσβιοι ἐστὶν ἡ καλάβαος. εἰ δὲ λοιβὸς τοῦ λόου τοῖς ἐ
μπρόσθιοσ ἐστὶ δυναμένοις. καὶ μὴ αὐτὸς ἦν ἑρμηνέων ἀπολυέσθαι. ἡ δὲ νῆ
πολλὰ παρὰ τὴν γραφὴν τοῦ καλάβους εἰσὶν εἰσπλοαι. καλάβαινε δὲ καὶ πρὸς ἄβρα
μὲ πῦρ ἀναφλέξον τοῖς δάδας ἀφανίσειον. ὡς ὅλαν χεῖ. δεῦτε καλάβαλλες
ἰδώσειν δὲ τὴν πραυλὴν αὐλὸν ξυλεκοπεῖσθαι. καλάβαινε καὶ πρὸς τοὺς ἔξω σκολίους
παῖδας τοὺς εἰ χαλδαϊκὸν δι. οὐχ' ἵνα πῦρ αὐτοῖς ἀναφλέξῃ, ἀλλ' ἵνα ἀποσβέσῃ
μᾶλλον ἀναφλεῖν. ξυλκαλέβη γὰρ φησιν ἀδελφὸς κῦ τοῖς πεῖ ἀζαείαν. καὶ ἵνα λαβὰλ
λας αὐτοῦ καλάβαος ἐάσῃ, ἢν πρὸς ἐκεῖνον εἰ σπεῦσαι ᾧ πρόθεσιν. καὶ πρὸς ἰλίαν ὑ
σεσθαι εἰ χωρὶβ. καὶ ὅσας ἄλλας καλάβας εὐεσκεῖαι παράλαις γραφαῖς. καλάβαινε
καὶ πρὸς αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ δεῖσθαι. ἢν καινοτέραν λαῖλαν καὶ δεσποτικὸν καλάβα
σιν. αὐλὸν ἦν ἐμοὶ ὁ σπανιστὴς κεραμεῦσαι. καὶ ὅλος ξηρανθεὶς ὁπὲρ ἐλεῶ. πλὴν
ἀμαρτίας πολυσπαθοῦσι. εἰ νῦν οὗτος τοῦτ' ἔστας καλάβαος ὡς εἶπον ὀνόμα
τος, καλάβαοι εἰπεῖν δεῖ. ἀναλεξάσθαι καὶ ἡ λὶς πολεβεῖν ἡ ξυλκαλάβαος αὐλὸν δὲ
ἑρμηνεῦσαι. οὐδὲν ἀλλοτρίαν εἶναι αὐλὸν, ἀλλὰ σύνηθες τοῖς μουσοποιοῦσι. ἀλλὰ σύναν
θρώποις οὐδὲν ἄλλο πάλιν ἐστὶν, ἢ ἡ δι' ὀλίγου φάσκουσιν δ' καὶ ἀνίσους ἢ σύναν ἐ
πόσασιν ἀσυζύγους ἅμα καὶ ἀδιαιρέτους ξυνῳδούς. ὁπὲρ αὐτοῖς ἐστὶν ὁ λὶς ὁ εὐφθόρφω
νίαν τοῦ δούλου ἐκεῖ μὲ ἀφπαλεῖς μὴ ὀλαπτὰς ἦν θεόλιξ :-

Δ ἰακοῦσαι αὐτοῖς ἐλίλυθα. οὐ ἦν φορτὸν ὁπλασουρίοις σκεῦ πεῖκθαι. φ' πῶ τεῦ.
χεῖ ξυλεῖ ἀδάμα. ὁ πλοῦτον θεόλιξ. θέναι ἐμοὶ λε αὐτοῦ. ψυχὴν αὐλίζεσθαι. ὁ ἀ
παῖς θεόλιξ :-

Ε ἵνα φάσκωλε τοπασίῳ εἰ πεῖ ὁ θαυμάσιος μυοθηρὸς ὁ λε δακνὺς ὁ ὁπὲρ τοῖς ἐ ιεῦ.
αὐτοῦ μαθηταῖς, οὐφ' πασοῦλε λέγει καὶ ἵνα εἰσοῖ ἀ δακνὺς αὐτοῖς καὶ ἑρμη
νεύς. εἰσὶ δ' ἵαῶβα, τοπάνιστος καὶ ἀλάπτ. οὐ ἀμφιλέρων, ὑποδύλιμα ἐαυ τοῦ
ὁπὲρ ἐποιήσαβ. ἐγὼ δὲ τοπάνιστὸς, ὥσλε καὶ μεῖζοις ἀμοῦ καλαβῦναι. καὶ τοῦ ἡ
μὲ δεσν φορέσαι πολύ. καὶ οὐ τοῦ δ' ἐμόνον. ἀλλὰ καὶ δακοῦσι αὐτοῦ χεῖρ καὶ ὑπαρ
χόντα τοῖς δούλοις. καθάπερ αὐτοῖς φῆ. οὐκ ἤλθον δακοῦσθαι, ἀλλὰ δακοῦσαι.
καὶ θέναι ἦν ψυχὴ μου λύσαι τοῦ αὐλὶ πολλοῦ. λαύλας δὲ λαῖς μεγάλοις λαῖς δαιμόνιοις.
καὶ ὁ μικροέαφος δὲ καίρως ἀπολαβὼν, αὐτοῦ εἰσαῖς τοῦ κῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς οὐ
τωλέγουσα. ὁ δὲ δουλεῦσαι φ' πλάσασα λέγου ἀδάμα ὁ πλάσας ἐλίλυθα. καὶ ὁ πλά
στος ἦν θεόλιξ φ' δι' ἦν παρακοῦπτω χεῖ καὶ παρελήλαθαι. οὗτος ἀ-

ὁ ἑρμῆς.

Ἐφεξῆς παιδευτέον. Τὸ μὲν σωτῆρος ψυχῆς ἀσπασμοῦ τοῦ σώματος καὶ εἰ ξένος ἔφη εἶναι ἀπὸ ῥωμύλου πόλεως ἀφίξεσθαι ἀναγκαίως φιλοῦσι ἀναγνώσεται τοῦτο ὑμνος ἀνεκλήπτου. Τὸ δὲ παίδια ἐρῶντα ὑμνῆσαι. Ἐξῆπται οὖν εἰς πάντας τοὺς ἀδόντας :

Οὗτος ὁ ἑρμῆς ἀφικέσθαι ἐξ ἔτους τὴν βαβυλωνίων κάμινον φασὶν. καὶ ὅπως τὸ πῦρ οἷον ἐν ὕδατι τὴν ἀρετὴν δυσάλιον ἐκείνων παίδων καὶ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς ἀλλὰ ὁμοίως ἢ καὶ τοῦ σώματος, οὐχ ἅψασθαι ἀλλὰ ἐ καθόλου. οὐδὲ κακῶσαι δεῖ τὸ παρανόμησον. ἀλλὰ σπεύδει αὐτοῖς. καὶ ὅπως ἐκεῖνοι μὲν τοῦ πυρὸς δεσποζόμενοι, τοῦ θαυμασίου σκότους ὑμνον ἀνέμελπον. λέγουσι δὲ καὶ οἱ παῖδες καθαροὶ ὁμοίως καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. ὅτι καὶ τὰ μὲν θεῶν ἀκούσεσθαι ἢ θεῖα. οὐ γὰρ τὴν ψυχὴ ἀρνήσασθαι αὐτοῦ τὸ πῦρ φάναι, ἀνέχουσι. οὐδὲ τόνου ἐκκαυσαι καὶ κρύψαι εἰς προσκύνησιν τῆς σωτῆρος ἐκείνος παράδυσασθε ἐκέλευσε. ἀλλὰ τὰς χεῖρας ἐκτείνουσι διὰ δυσαλθῆ χιτῶνα φοβοῦ, καὶ τὸ πῦρ ἐπαφῆναι. ἀλλὰ ἥψαντο καὶ ἦψε τὴν πλειόνων καὶ τοῖς μέλεσι. καὶ ἐφ' ὁμοίᾳ ἢ τὴν καθαρότητος ἔσται καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἐσομένοις. ἀλλ' ὅπερ ὦ ἑρμῆς, τοῦτο ἐκείνους ἐξ ἀδίκους παῖδας δικαίους διαλαμβάνει. χρὴ μὲν ζῆλον ὁ πόλου ἐστὶ ποιεῖσθαι τοιούτοις ἐπιτηδεύμασι τοιούτοις. ἢ δὲ μεταφορὰ καὶ ἡ ὑπερβολὴ ἔστι. μεταφορά ἐστι, οἷον, ὁ ἵππος ὀδόντας ἀντὶ ὀδόντων λέγωμεν. οὐχὶ δὲ πόδας ὀδόντας ἐκ τοῦ ἔστι. ἀλλὰ μεταφορικῶς ἀπὸ ὧν ζώων οἷς καλοῦμεν ὧν ὅλων μερῶν οἱ πόδες ἐστί. καὶ τὰ καλούμενα τοῦ ὄρους, πόδας περιδρομῆς. ἢ ὅλων ζώων ἀπὸ ὧν. ἢ ὅτι ἀσάλευτος λέγωμεν. μεταφορικῶν γὰρ ὁμοίως καὶ τοῦ. ὑπερβολή ἐστιν, οἷον ἐκεῖνο παρὰ ἢ ποιητῆ. οὐδὲν ἀκινδύνως ἔστιν ἀνθρώπῳ. οὐ γὰρ λίπους πάντων ὧν ὑπὸ τὴν ἢ ἐφαπτόμενον ὡς φερεμιῶν ἢ σκωλήκων ἢ ἑλκιδίων, ἀδεὲς ἔστος ἄνος.

ὁμοίως καὶ ὅλαν λέξιν· λευκότερον χιόνος· θεῖον δ' ἂν εἰκότως ὁμοίω. ἡ γὰρ αὐθὰ χιόνος λευκότερον. ἢ ὑπερβολικῶς τῷ τυφλοῦ ἀνέκνους· ἀλλ' ὑπερβολικοῦ οὐ τοῦ τις ἂ χαίρει ἢ ποιεῖ· τίς δυνατὸν οὖν τοῦτο ποιητικοῖς τόποις ὡς εἰπον. ἢ μεταφορᾷ καὶ ὑπερβολῇ τοῦ παντὸς ὅλου εἰρωνεῖ, καὶ ὁ μελανδὸς καλαπυκνώσας εὐειδείαν. ὡς ἔξεστι τοῖς βουλομένοις καλαμαθεῖν, ἐκάστην λέξιν τοῦ δρωμοῦ ὁ ποιητὴς πρεπόντως. αὐλὴ καὶ γὰρ τὸ λέξειν, ὅλ' ὅπερ ἐφεξῆς, μεταφορικόν ἐστι. φέλκα γὰρ κυρίως ὀπίσω ἑλκόμενον ζῷον ἐστί· ὅλαν γὰρ προσπεσοῦσ τοῦτο μεγάλου φόβου λυσὶ ἢ θαύματος, ζυγαλῆς τ' ἐνδον, δεριοῦ πεδίλου καρδίαν· μεθοριοῖ οἱ ἐξωθεν ποιεῖ. καὶ διὰ ἧς τοῦ λαν συσολῆς καὶ μεταπαθοῦσ ἀναλαμβάνουσα ὀρθαίσθαι τοῦ ζῷου αἰ ξίλχες, τοῦ φείπτου λέξεως. καὶ τοῦ φέλκα ἐστίν. ᾧ ὅπου, τίς ἂν προσπεσοῦσι φόβος ἀψεμφιεσθῆ, καὶ ἀναμαθῆ· ποιᾷ ὀρθωτάτοις δείξ. εἰμὶ ὡς τοῖς ἀποστῆναι πατρίδος τοῦτο ἔλεγε ἐθέλει καλόν. ὡς πρὸ καὶ ἐστ ἂν ἀέρων κόμιν πεδὴ θέλειν. ἀλλὰ ὡς εἶπον μεταφορικῶς ὅπ τοῦ πυεῖ ἢ φέλκα λέξεως. καὶ οὐ μεταφορικῶς μόνον. ἀλλὰ καὶ ὑπερβολικῶς. ἵνα γὰρ ὅλαδα ἢ ἄκραν ὑποχώρησιν καὶ ἢ ζυγαλῆ, καὶ τοῦ οὐδ' φόβου τοῦ πυεῖ ἐκείνου, φείξαι εἶπεν αὐτό. καὶ ὅλαδ' ἐμὶ τελεῖται λυσιτέλα ὅλα τοῦτα ὧν παίδων. ὁμοίως δ' καὶ ὅλαν λέξει αὐτὸ τοῦτο ὧν παίδων ἅπαντων, καὶ ὁμοίως ἢ ψυχῆς, ὑπερβολικῶς χαλιζῆ τοῦλοίου. ἡ γὰρ τοῦτα εἶναι αὐτοῖς ἅπαντων. γ' γραφῆς λεύσιμος οὐδεὶς καθαρὸς ἀπορίπτου. οὐδ' ἀμία ἡμέρα ἢ ζωὴ αὐτοῦ. ἐπεξεργάζω καὶ τοῦ τοῦλοίου, τ' θεοὺς ὑποσάλου τοῦτο καὶ ἀξιοῦν τοῦτο. καὶ ὁ τοῦ θεομισοῦς εἰκοῦ τοῦτος ὑπ' λοίου ἀλιασμός. πῶς δ' καὶ ὁμοίως ἢ αὐ, ψυχῆ ἢ ἀϊλᾳ τοῦ σώματος ἢ σὺ δῦ ἐμπνευσθῆσ, ὁ ἀλκιβίαδης βάρβαρος. ἀλλὰς εἶπον ἢ τοῦ ὑπερβολῆς τόπου ἵνα ἢ χαλιζῆ ὁ μελανδός; πάλιν ὅλαν λέξη ὅπερ ἀκαμαθοῦ καὶ ταφεῖν ἀπύρῳ ὕλῃ, οὐδεὶ ἄλλο ἢ μεταφορᾷ εἰδέναι καὶ ὑπερβολῇ. ὅ δὲ ἢ λέξειν ὅπερ ξεφεύδαι, μεταφορικόν ἐστ. ὁ γὰρ ξέφευδαι κυρίως δῦ ψυχῆ λοι κουφιόων ἐστ καὶ αὔξεσθαι πεφυκότων καὶ ὁμοιαίσθαι ἐαυτοῖς. οἷα ἀζῷα ἐλαφοῦ. ὁ δ' λέξειν τοῦτο ἀκαμαθοῦ, καὶ ἢ ξεφεύδαι ὕλην ἄπυρον ὀνομάζει, ἀμαθέστερα ὑ πρὸ ὑπερβολικῶτον· ἀκαμαθοῦ γὰρ οὐδεὶ ἄλλό ἐστ πλὴ τοῦ δῦ καὶ νοῦ. ὅλα δ' καὶ ταῦτα μᾶλλ' ἀναφλέξαι κάμινον, πῶς ἂν ἀπύρεσσθη. ὡσαύτως καὶ τοῖς ἐφεξῆς ὅλαν λέξη· ἀϊζόου δ' σκληραυθάδους φλοιοῦ, τοῖς αὐ δυσὶ ἅλαι ποιητικοῖς τόποις. ὁ δὲ λέξειν σκληραυθῆναι ἢ φλοῖα μεταφορικόν ἐστ. σκληρότης γὰρ κυρίως ὀπὶ ὧν ὑγρὰ ἅπαν λέξειαι. καὶ ἡ χλοιάδους ὕλης καὶ λαλαυκάδους. ὁ δ' ὀνομάζω ἢ ταῦτα ἀϊζόου, ὑπερβολικόν ἐστ καὶ ὁμοίως δ' ἀκαμαθοῦ. ἀμαθῶ γὰρ ζῷα κυρίως δ' καὶ ἄλλα θῶν

ὅπ δὺ ἐστιν ὡς εἰπεῖν καὶ νοῦ· ὑπερβολικῶς δ', καὶ ὅπου πεφυκυῖαν· καὶ
ἄλλως δ' ἅλας πολλοὺς ἀεὶ φέρει, οὐκ ἀὴρ ἐνθυμεῖσθαι οὐδ' ἀναθεῖν·
ἀνζῶσι δ' ἐσαεὶ καὶ ἀναλάμπουσιν, ἀεὶ πολλοὺς ἀεὶ τοὺς ἅλας πο-
λεῖν ὑπολειπόμενοι· οὕτως οὖν ὡς εἶπον καὶ ἡ δύσις τοὺς τόπους ἦν μελαφορεῖ
σκληρὸν καὶ ἦν ὑπερβολή, δι' ἣν δεῖ λαβεῖν ἀρχὴν ὁμολογούμενον. ὅθεν ὁ
λαβὼν ὅμου, καὶ ποιεῖ κάλλος· εἶναι δ' ἦν μελαγχρωσίαν αὐτοῦ ἀϊδιότητα καὶ ἄβατον
οἱ ἀνθρωποι δι' ἣν φλέβα λέγειν ἀεὶ ζῶον, ὅτι πορφυροῦμενοι ὡς πρὸ δι' ποιεῖν, οὕτως
ἀξιοῦσι δι' χεῖρ μᾶλλον σῴζεσθαι· ἀεὶ ζῷον δ' σκληρὸν ἄθλος φλοιός· διαιω-
νίζων ὅμως ἀνεμπόδιστος· καὶ δι' ἀνθρώπου τοὺς τοιοῦς τοῦτο ἀσπαστὸν δι' ἄνου ὅτι
καὶ ὅλην ἀπεῖναι καὶ τοῦ ἀκάματον πρὸς ἀνθρώπου· ἀνζῶον δ' δὺ δεῖ λέγειν οὐ κα-
θαρὸν καὶ δι' ἀεὶ ἀνζῶον, ὅλον ὡς οὐδὲ ἀκάματον· εἰ δ' δὺ δεῖ δοῦναι, ἀ-
λεῖ καὶ κάματον :-ζ

πθ. Χαῖρε μου τὸ ἀναθήλας· παῦσι γινώσκομαι εἰ τὰς ἐμὰς σὺν θλᾶς ἡρίσπλεφρουν·
ὁ σὴρ τοῖς φίλοις πρὸς πάντας σωλῆν. εἰρηνεύετε σὺν ἑαυτοῖς καὶ πᾶσι. καὶ λα-
πτὰ φρονοῦντ' ἀνυμφώητε. καὶ ὧν γινώσκουσι ἐμοὶ τε. καὶ ἐπέρχου
τε δὲ παῦλας δυσάρεστας :-ζ

ϡ. Ὁ σὴρ καὶ λαῦτα εἰς ἀεὶ εἶναι σὺν δὲ πρὸς πάντας ἢ δὲ πορεύεσθαι, δυσμενὴς πρὸς τὲ
πων δ' ἅλας ῥᾴστας ἀνεπιτάρεστας· ἦν εἰρήνην λέγω καὶ ἦν λαπτὰ φρονοῦσιν· καὶ λέγω
αὐτοῖς· ὁ δὲ σὺν δύῳ γινώσκομαι παῦλες μαθηταί μου εἶναι ἐμοῖς, εἰ ἅλας ἐμὰς ἡρίσπλε
σὺν θλᾶς· εἶτα εἰρηνεύουσιν καὶ ποιᾷ αὐτοῖς αἱ σὺν θλαί, ἐπαίει· εἰρηνεύετε σὺν ἑαυ-
τοῖς καὶ πᾶσι· καὶ λαπτὰ φρονοῦντες ἀνυμφώητε· εἰρήνην δ' μῦνος, καὶ λαπτὰ
νοφρονοῦσιν· πορφυρολάλας εἶναι δὺ ἑαυτοῦ σὺν θλῶν· δ' εἰρηνεύετε σὺν ἑαυτοῖς,
ἐλεύθερα ἐστὶ ἀπὸ δὺ σωτῆρος ὃν ζυλλαβεῖν· σὺν δύῳ ἥρφοσι γινώσκομαι παῦλες ὁ δὲ
ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀλάπαν ἔχητε σὺν ἀλλήλοις· ἀπὸ δὺ παύλου φωνὴν· θεω-
σαλονικεῦσι πρὸ γράφων, οὕτω φησὶ καὶ αὐδς· εἰρηνεύετε σὺν ἑαυτοῖς· ἐλάσσ' δ' ἁ-
πλοῦν δὺ νοῦν· ἢ ὅτι εἰρηνεύετε μᾶλλον ἀλλήλων οἱ δώδεκα, καὶ μᾶλλον ἄλλων
παύλων ἀνῶν, ἢ ὅτι ἕκαστος ὑμῶν εἰρήνην ἔχέτω· πρὸς μᾶλλον ἑαυδ. εἶτα καὶ
μᾶλλον παύλων δὺ ἄλλων. ἔχέ πρὸ ἕκαστος δὺ ἀνῶν σὺν δὺ ἑαυτῷ καὶ δὲ οἰκεῖ
οἷς μέλλει πόλεμον ἐκφεύξειν τὸν ἀπὸ δὺ παδὺ ἐλθόμενον· ὅταν ἢ δυσὶ ὁ
παφλάζης· ἢ ὅτι δυσμὰ οἰσπλάζει, καὶ δὲ δὺ λεωνίνος λόγου χωρῆσι καὶ σωσα-
ζωσι· δὺ δ' οὖν δὲ πόλεμον πεπτέον καὶ ἀσπάζεσθε δὲ ἑαυτοῦ μαθηταῖς παρα-
κελεύεται ὁ σὴρ· ἢ δι' ἕκαστον ἀσπασάμενοι καὶ εἰρήνη καὶ ἀγάπη δοὶ κὲ ἐλπὶν

χῆς· εἶτα καὶ πρὸς παῦλας ἀρνούμενον τοὺς ἄλλους· ὁ γὰρ πρὸς ἑαυτὸν σατάζων, πῶς
ἂν μεδὲ τοῦ λυπρὸς εἰρηνεύσαι· πρὸς παύλας οὖν λαὸς δύο σὺν λας, ἵνα εἰρήνην λέτω
καὶ ἵνα ζωπύρωσιν, πολεμούμενος σὺν αὐτῷ δα τοὺς ἐποχόλους ὁ κς, ἐπάλει ἐξέλε
ραν πρὸ τοῦ πρὸ ἵνα πρὸς ἵνα ἐστεβδαν· καὶ τὸ ἀπλίνωσαν αὐτοῦ δν καὶ κν ὀμνῆ-
καὶ ἀσπρεπῶς ἀνυμμνν· οὕτω πως λέτων· καὶ κν γινώσκουλές με ὑμνῆλε· καὶ
ἐξῆλθ καὶ ἀ εἰρήνη, καλοὺ· καὶ ἀ λαπίνωσος· δν ἀρέτων αὐχορυφαίολαμ; ἀλλὰ δ
μὴ πολὺ πολέεον ὑπὸ δ ᾽ᾶδ ἢ εὐσεβδ τὸ ξεῦλος τοῦ ἀ νοιοχοῖ τ, οὐδεμία ἐκβδ
ἀ λυσιλέχα :→ ζ

∴ τὸ ἀρχῆλν τοῦ ἐμ
λὰ παύλων.

Τ ἀξιως ἐμπαλιν ὑμῶν· ἐθνικὰς ἐσωτ κεᾶδς ὁ μυλένων· οὐ κλῆσις γὰρ ἐμὸς· λυραν πν
νὶς ὁ ἐνώμι αὐθαίρετος· ὁ σὺν πτκεσδς σὶ ὑμῶν θέλων· δν ἄλλων ἔσω παύλων ἐ
χαλῶ πρὸς· καὶ κν γινώσκουλές με ὑμνῆλε· καὶ ὑπρνοῦλε ἐς παύλας τοὺς ἀφέλνας :→ ζ

Κ αὐλῶν δα πρὸς ἀποφεσσώμεν τοὺς μαθλὰς παρακαλῶν ἀ ἐᾶτε ἐμ ὁ σπρ· καὶ τοῦτ ἐκκ ἐμ
νο λέτων· ὁ καὶ σὺ τοῖς ἱεροῖς σὰ δελφοῖς φησίν· ὁ θέλων πρᾶδς εἶναι σὺ ὑμῶν, ἔσω ἐ-
χαδς· σὺ γὰρ τοῖς ἐθνικοῖς ἐβα πτναις καὶ λυραννίσιν, ὁ μὰ ἐξὸν ἀρχὰ δὲ ἡ πτόλνων,
καὶ ὁ ἰχυσόλεσος αὐ ἐξουσιάζ δι ἀ δενεσρων· σὺ ἐκεῖν δ᾽ ὦ ἐμοῦ κλήρῳ. τοῖς ἐκκοῖς κα
θηλαῖς, καὶ τιμοῦν ἔσω τὸ χαδς, ἀλλ ἐμπαλιν τ ἐθνικὸς ἀ ἐξως· καὶ ὁ θέλων ἐν εἶνα
πρᾶδς καὶ ἄρχων σὺ ὑμῶν, καὶ φιλοπρωτεύω ὁ φιλαρχῶ· καὶ ὁ καὶ ἐξουσιάζ ἐκεῖνδν
ἄλλων· ἀλλὰ μᾶλλον ὑπο πτ πτεύω καὶ δουλευέω· καὶ τὸν ἐμαυτοῦ, ζηλῶ σωτῆρ.
ὁ γὰρ αὐθαίρετος ἦλθα μι, ἵνα οὖν τὸ παῦλα κ τὸ οἰκοδομ βούλημα πεδῆθν ὡμὰ δεσπότ
κατ καὶ αὐθενλικὸς μελετνῆ πρ δόμενον μὴ ὑπακούσλα, οὐκλῆ εσς ἐστὶν ἐμὸς· οὐ ὁ
νομοθέτηκα ἐμοῦ καὶ ἀλαλάλμα· ἀλλὰ λυραννὶς βαρβαρικὴ καὶ ἀπάτος :→ ζ

Ε μπαλῶνας τε· ἵνα μὴ κοῦσαν σθε θεον· ἐξῆς ὁ πλάσας ἡμῶν ὁμοιοπαθὲς πεῖ ἐδουθῶ ιβ ιε
μα· τὸ δὲ ὑμέτερον κυρίευσιν ἀ ὑπο κλίνων· ἵνα μὴ κακοποιῶσιν· παῦλα ἐνεκαίσε με
ζαλῶ σθαι :→ ζ

Ε ν λῶν δα πρᾶς λαμβάνουσαν ὁμολογὸς ἀ ζᾶτε ἵνα τ ἀποκλῆ εσς προφήτων· ἵνα λέτω ιδ ιζ
σιν, ὁ δὲ ὑποτασσόμενοι ἐμπλάσα ὀδῶν αὐτῶν· καὶ ἀναβᾶ πρὸς τὸν ὁρᾶ ἐπεσταλμένος λέ
γω· οὐ γὰρ ἐμπαλῶνας τε ἵνα μὴ κοῦσαν σθε θεον· εἶτα ἐμπλαμεθῆναι μᾶλλον ἢ τὸ οἰκο
νομία καὶ ᾧ ὑμῶν τ ἀποκλῆ εσς, ἐξ ὧν ᾧ παῦλ καὶ ᾧ τρῶ πεσποιοῦν ταῦτα λαμε
βάνε· οὐ γὰρ λέγε ἐμπαλῶνας ἵνα μὴ κοῦσαν σθε θεον· ἐξῆς τοῦ ἀνοῦ πεσπλάσου· ἐξῆς τοῦ ἀ
δαμ ἐφυράδης· ἐξῆς αὐτοπρεπῶς ἐλευνῆδης· ἢν ἐθέλῃς καὶ τὸ βύβις ὁμοια· μόνον
δ᾽ ὧν ἡ ἡμέρα πεσποιοῦν τοῦ παῦλου ὀπτιμικὸ εἶα· καὶ ἐμπαλῶνας φὴ ἵνα μὴ κε
κοῦσαν σθε, ἐξῆς ὁ πλάσουρλος καὶ δὲ ὁμοιοπαθὲς ἡμῖν τοῦ μα πεῖ ἐβαλου· νοῦ αὐτοῦ ἀ

τοῦ κυριακοῦ σώματος πρὸς τὸ ἀνῖνον σῶμα ὁμοιοπαθὲς, ὅτι μόνων τῶν φυσικῶν καὶ ἀναγκαίων καὶ ἀναμαρτήτων παθῶν· πείνης λέγω καὶ δίψης καὶ ὕπνου· καὶ κόπου· τοῦ ἀλγεῖν ὑποδόμενον. τοῦ μέλλειν ἔχειν· λύπας κεκλαῦσθαι· καὶ ἄλλοις πεινᾶσθαι συμπάσχοντα. ἐκ δὲ ἄλλων ὅσα φυσικῶς ἢ ἀνάγκη πολυκαιρίας· ἢ ἁμαρτία, πᾶσα φύσιν ἐστὶ ἐκτὸς ταύτης· ὥστε πᾶς ὁ κτίσαντα ἡμᾶς πολλαπλῆ, ὁ παράφυσιν ἡμῖν ἁμαρτίαν πρὸς ὑπονόησιν σύγκλησιν. ὁμοιοπαθὲς δὲ σῶμα ἡμῖν προσλαμβάνει ὁ τοῦ μονογενοῦς ὁ μόνος ἡμῖν διὰ παθῶν παρασκευὴν τῆς λέξεως, καὶ ἑτέραν λέξιν ἐπάγει παρεισάγουσαν ὅμοιον ἄλλου ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος. τὸ γὰρ ὁμοιοπαθὲς ἡμῖν τοῦ κυρίου σῶμα, ταὐτὸν καὶ δύναμις ἱερῶν λυτηρίου ἀγωνισμάτων φησί. διὰ τῆς τοῦ ὁμοιοπαθοῦς ὀνόματος, τὸ ἀνῖνον καὶ τὴν φύσιν ἀνωνύμου τοῦ προσλήμματος. διὰ δὲ τοῦ λυτηρίου δύναμιν ἀγωνισμάτων, ἵνα σημάνῃ τοῦτο χάριν τῆς παραδοθείσης ἀναθοῦσης ἀπολύσεως. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγωνισμάτων, δύναμις, σημαίνει. δύναμις σημαίνει δόξαν ὡς ἐν τοῖς ἀπλουστέροις ὁμολογοῦσι, δύναμιν ἀγνοίας μόνων ἁμαρτημάτων ἡμῖν λυτήριον εἶναι λέγειν τὸ τοῦ κυρίου σῶμα, ἀπὸ τοῦ λέγειν τοῦτο λυτήριον οὐχ ἁπλῶς ἁμαρτημάτων, ἀλλ' ἀγνοημάτων. τοῦτο οὐχ οὕτως ἔχει. ἀλλὰ διαιροῦσι τὰ ἁμαρτήματα, ὡς τὰ μὲν ἑκούσια καὶ συνειδότα· λέγουσι δὲ ὅμοιος καὶ πάντα τὰ ἁμαρτήματα τὰ μὴ λύτου ὄντα, ἀγνοήματα. ὅθεν καὶ αὐτοῦ τοῦ διὰ ἁμαρτίας καὶ εἰς ὑπόλυσιν τοῦ διαβόλου ἀπολυθέντος, καὶ αὐτὰ τὰ προφανῶς ἡμῖν γινωσκόμενα ἵνα πορνεῖαι φέρειν ἢ ἵνα κλοπή, ἀγνοοῦντες φαινόμεθα. τὰ δὲ λεγόμενα οὐκ ἔχει δεῖν συνδυάζεσθαι:

πγ΄ πρ. **Ρ**ύπον πάντα ἐκπαθῆ ἀπελάσαντες, ὁ δικαίος ἵνα δικαιοσύνην ἀναλάβῃ εἰς φῶς. εἰ μὴ δοξασθήσεσθε λάμποντες ἡλίου λαμπρότερον:

ἑω ϛ. **Τ**οῦ παθόντος ὑποδεσμεῖν ἀπ' ἐκείνης ἵνα ἐναλλαγικὰς βολὰς λαβὼν δυνάμωσι ὁμολογοῦς, εἰ μὴ βασιλεὺς ἡλίου λάμπουσι ποιῶν καὶ δεῖπνον ἐπ' ἐκείνοις καλοσκοπάζων καὶ δαψιλοῦσιν καλῶν. εἶτα ἕνα αὐτῶν δουλοῦλα βλέπων ἐκβεβρυπωμένον δύναμιν ἀναξίων τοῦ λάμπου, ἐ δοκιμεῖ ἐκείνου λαβὼν χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἐξελαύνων τοῦ ζοφεροῦ. εἰ δεῖται καὶ τοῦ ὁρᾶν ἡδέως πρὸς ἃς καλὰς ὧδέ πως λέγουσα. ὡμολόγησα τὰ ἐμπαθῆ καὶ ἁμαρτητικὰ ἁμαρτήματα οἷς δὲ εὐδοκιμήσαντες ἐν σκοτεινοῖς, ἵνα ἐκφορὰ καὶ ἐνάρετον αὐτὸν δύνασθε γένεσθαι. ὡς σολυπάξει τοῦ ἐμοῦ δείπνου ἐ ἵνα ἐκπέσῃ σταλῆ. εἰ μὴ δοξασθήσεσθε, λάμποντ ἡλίου λαμπρότερον. τοῦτο δὲ ὅπερ ὑπὸ τοῦ σωτῆρος κόσμου ἐρρέθη. ὅτε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν:

πγ΄ πρ. **Α**φορεῖτε δὲ ἐμέ. ἔστιν δέ τις ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. μὴ φύσει ἐστὶ ἀλλὰ χωματόθεν τοῖς ζωπυροῖς· ἐκεῖ ὅπερ πίνω πίεσθε πολίτευμα. εἰς τὴν βασιλείαν ὃ τοῦ πρὸς ἐμοὶ ζῶν δοξασθήσεσθε:

Κ αἰλαῦδα πρὸς ἡλίαν πάνυσον προσερχόμενος ἀλλέλοις τοὺς μαθητὰς ὁ σὴρ. καὶ ἐαυτοὺ προ
λῆς ὑποδήματα καὶ λέγων αὐτοῖς. μὴ ἀποβλέποντες ἀσεμὲ καὶ ἡλὶ ἐμὲ ζῶν καὶ λάβατον
καὶ λαπάνωσιν, μὴ φορεῖτε ἰψηλά. ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς ζωναπάρχετε. τοῦτο δὲ ὅτερ καὶ
ὁ παῦλος ῥωμαίοις γράφων ἔλεγε. μὴ τὰ ἰψηλὰ φρονοῦντες. ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς ζωναπε
ρόμενοι. εἶτα προλέγει αὐτοῖς καὶ τοῦτο. ὅτι κοινωνοὶ γεγόνασι τῶν παθημάτων αὐτοῦ, καὶ
τὰ αὐτὰ πάσχουσι τοῦ θανάτου πολίτευμα, καθὼς αὐτὸς χλευάζουσι ὀξὺς σὺν ἡμῖν
αὐτοῦ βασιλεῖα. τοῦτο γὰρ φησι τὸ ἐνοῦν πολίτευμα ὅτερ ἐστὶν πνῦμα, πίστις καὶ ἐλπὶς. πλὴν, ἀλλὰ
καὶ ἡ βασιλεία τοῦτο ἐστὶ ζωὴ δοξαζόμενος. ἡ τοῦ, οὐρανοῦ τὸ ἐπάνω καὶ ἄλλων
τοῦτο πολίτευμα πίστις ἐστὶ ζωὴ θανάτου, ἀλλὰ κρῦφα τὸ ζηλεῖν καὶ σὺν ἐμοῦ ὁ χαῦνος
μετ' ἐμοῦ σὺν ἡμῖν βασιλεία πίστις τοῦτο. ἀδῦνον γὰρ τοῖς κοινωνοῦσι τοῦ πολιτεύματος
ἀδοξίας, καὶ καὶ τοῦτ' ἀδόξως κοινωνεῖν. ἔοικε· τὸ ὅλον τοῦτο ἐπαίνου, ἀπ' ἐ
κείνης τῆς σωτηρικῆς λαφῦνα πειρᾶται· σὺν ἡ ἐκφερὲ ἡ σὴρ δυνάμε-
ζεβεδαίου, πέτρα καλοῦσα τοῦ κυρίου τῆς προσδοκίας δυνάμεων
τῆς· καὶ ὁ σὴρ ἡλὶ ἐλοδοξίαν αὐτοῦ καλασκήνων. ἐπάνω
τοῦτοις ἵνα τὰ πάνυσον αὐτοῖς πρὸς καλοὺς μένος.
καὶ εἶλες ἔκασον ἀπὸ ἐπαινέων καλα-
σκοπῶν, εὐρήσεις καὶ δια-
φωνοῦντας ἡμᾶς:

Feria Tertia Hebd. Sanctæ

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ εἰλὴ, ἀπόστολον. ποίμνα τοῦ ἀλὴ ποιμένος τοῦ κοσμᾶ. ἔχουσα κεφαλίδα. εἰλὴ.

σὺν ἦ. ἦχος ᾱ:

Τῷ ὀλύμπῳ ἀπὸ ὑρανικῶν. οἱ ὅσιοι ζεῖς παῖδες μὴ πάθοντες. σὺν ἡμῖνε βλάβοντες ὁ εἱρμός.
ἦν. ὁμολόγουσι φάλλοντ. ὀλολεῖ λὰ ἔργα κῦ βῦ ὦ:

Μάθιος ἀὐ εἶν καὶ πρὰ τοῦ μεθ' ἱούδα λεπτὸς ἐλὴ μὲν ὀξὺς ἡμῖν ὁ καὶ αὐλὰ τὰ ἀφέσαλαλε ἐκάθηλο ἔλα ἀφῆνι ζῆν πρόμενος. ἀ ἀφέσεσι λεκαὶ δωσέων ῥῆμα τοῦ ἀφέσα πέσεσθαι. ὦ ἀὶ, ἀ τοῦ ἀνὸν ἐξ ἐλοῦμακος, μέσπα ἐλέγεν εἶναι. ἡ τοῦ χρίστου βρέφος ὀμφάλιον. καὶ βι. ἀνὸν τὸ καὶ χοῖσον ἀκούοντες, βιῦ ὀνομάβιν πάντες ξωνίεμεν. μέ
σπα δὲ καὶ ὀμφάλιον, οὐ πάντες. ἀλλ' ἀὼνοι οἱ πεπαιδευμένοι καὶ διαπλεκόμενοι
βίβλων ζῶσαν τ. οὐχῶ καὶ ἡμῖν τοῦ πάσχα εἱρμοῦ μανδεῖ τὸ ἐποδύσκολον ἔχοντα

μὴ κατὰ λέξιν μὴ κατὰ ζωὴν καὶ ἰσοτέλειαν, ἐπρόβαλλεν καὶ ἀνεξήτη-
τον ἑαυτόν. ἐνῆν μὲν οὖν ἐν πολλοῖς, ὃν πολλὰ ἦν ἀρεστὰ αὐτῷ ἐν τῇ παλαιᾷ δι-
αθήκῃ καὶ τῇ νέᾳ καὶ ἐκλεκτὸς ἐξ ἁπάντων ἀνόμασται· οἱ μὲν ἅγιοι, δίκαιοι· οἱ δ' ὅσιοι·
οἱ δ' ἄμωμοι· οἱ δ', μάρτυρες· οἱ δ', ὁμολογηταὶ καλοῦνται. δίκαιοι μέν, ὡς ἐπὶ πάν-
των ἀρεστὰ αὐτῷ ἦν θεῷ. ὡς Ἰὼβ καὶ Νῶε· καὶ Ἀβραάμ. ὃν γὰρ φησιν ἁπλῶς ἐπίστευσεν
ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην· ἄμεμπτος· δίκαιος· καὶ περὶ τοῦ Νῶε πάλιν· Νῶε δ' ἦν ἄνθρ δίκαιος. ἐ
περὶ τοῦ Ἀβραάμ ὁμοίως· ἐπίστευσεν Ἀβραὰμ τῷ θεῷ· καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύ-
νην· ἅγιοι δ' οἱ σκηνὴν ἁγνείας ἀφωσιωμένοι θεῷ· ὡς Σαμουὴλ καὶ Δαυΐδ· διὸ καὶ ὁ ἄγγελος
οὗτος λέγει πρὸς Μανωὲ περὶ τοῦ Σαμψών· οἶνον καὶ σικερα οὐ μὴ πίῃ αὐτός· ὁ
γὰρ ναζιραῖος θεοῦ ἔσται ἅγιος. ἅγιοι δ', οἱ δι' ἐγκρατείας τε καὶ ἀσκήσεως καὶ ὑπο-
μονῆς τοῦ ἐχθροῦ κρείττους αὐτοῦ γεγόνασιν, ὧν ἁρπάσας ὁ θεὸς ἀνέβασεν
μέχρις οὐρανοῦ· καὶ ὅσα ἐκεῖνα καλοῦμεν, ὅθεν ὁ λόγος ἡμᾶς νενεκεῖν καλαρρεύσας. ὅσιοι δὲ
ὅσοι ἦσαν ἐν τοῖς παλαιοῖς, ἡλίας καὶ ἐλισσαῖος· καὶ μεθ' αὐτοὺς Ἰωάννης ὁ βα-
πτιστὴς καὶ νέας μαρτυρίας, καὶ Ἰησοῦς πεδάσιος· οἱ δὲ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἐν τῷ χω-
ρίῳ Ἀνθουσιοπεύθυμος· καὶ ἄλλοι πάλαι ἐν ἀσκηταῖς ἱερουσαλὴμ· μάρτυρες δὲ καὶ ὁμολο-
γηταί, οἵτε πρὸς τοὺς ἀνέκαθεν διώκτας καὶ τυράννους ἀγῶνι ἐκαίνοι, ὅτε ἀρνησιχρεί-
στους τὸ ὅλον καὶ ὁμόσε καθ' ὅλου χωρίσαντας τοῦ κηρύγματος· καὶ τοὺς ὕστερον αἱρετι-
κοὺς βασιλέας τε καὶ δυνάστας· περὶ ὧν μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν, αὐτὸς φησιν ὁ σωτὴρ·
πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ αὐτὸν ἐμπροσθεν
τοῦ πατρός μου. τοῦτων τοίνυν ὧν τὶς ἀρνησάσθω τὸν ἀποκεκληρωμένων ὄνο-
μάτων· τοῦ δικαίου· τοῦ ὁσίου· τοῦ ἁγίου· τοῦ ὁμολογητοῦ· εὑρήσομεν δὲ τὰ τοῦ Ἰησοῦ
ἐρασταὶ ἐσόμενοι· καταδησόμεθα τοὺς ζητοῦντας τοὺς παῖδας· ἐφ' ἁπάντων ἐκείνων
ἐγκωμιαζομένους τῶν ὀνομάτων. δίκαιοι μὲν ἦσαν οἱ μετὰ σαρκὸς καὶ πνεύματος τοῦ. καὶ
κόσμου· δικαίως ἐδικάσαν· καὶ τοῖς μὴ πεποιθόσιν· ὧν γ', καλεφθείσαν· ἅγιοι δ', ὡς ἐξ
αὐτῶν παραλάβωμεν ἀφωσιωμένοι θεῷ; ὅσιοι δ', οὐχ οἱ πρὸς πάθος βαθυχάρακος ἀγῶνος
ἐκκαλευσαμένου, ἀλλ' οἱ καὶ μέχρις αὐτῆς ὁσίας καὶ θανάτου αὐτῶν. ᾧ θεῷ ἐν οὐ
σίαν ἀνελήφασιν· ὁμολογηταί δ', ὡς ὅτ' ἔθνους ἀσεβοῦς τοῦ Χαλδαίων καὶ ἀθεμίτου
βασιλέως τοῦ ναβουχοδονόσορ θέλοντος ὁμολογεῖσθαι θεὸν μόνον ἑαυτόν· ἐν δὲ ἄλλοις μυρίοις,
εὑρήσεις αὐτοὺς ἐν τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ δικαίου καλουμένους ὀνόματι. ἐν δ' ἐν παυσί
μοι τούτῳ ἔρωτι, ὅσοι καλοῦνται καὶ ὁμολογηταὶ ἐν δαιμοσιν ἐκνοήσαι. ὅσους γὰρ αὐ
τοὺς πολυπόρευτος, οἱ οἷς λέγω· ἐν δολιανῇ ἐν Ἰμμανικῇ οἱ ὅσοι ἐστὲ παῖδες μὴ πτ
αίετε. καὶ ὁμολογηταὶ ὁμοίως, ζυμπεσοπόρευσε. διὰ τοῦ ἐπαλαλεῖν σὺν ἐν καινῷ ὄλ-

δούλες δι' ὁμολόγου :—

Ρ ὰ δεμέλιαν ἀποθεν ἀμὴν βαλώμεθα· καὶ φαιδραῖς ἰαῖς λαμπάσι· ᾧ ἀθανάτῳ νυμφίῳ χῷ· ὕμνοις ζεναγηθώμεθα· ἀλλοίει δὲ δούλες τὰ ἔρια τοῦ κυ :— πγ πεσ.

Τ ρεῖς σαπφὶ καὶ κὰ δαι παεσβολαὶ τὸ παεν ἀοιδὸν ἀπαρθίζουσι· μία μὲ, ἀ πεῖλας λέκα παρθένους· τὰς ἐφεσίους καὶ λασμωρας· ἑλέρας· ἀ πεῖλας δούλας τοὺς σὺ φ' ἅπαδημεῖν τοῦ κὺ αὐλοῦ ἐμπεσοῦσθαι τὰ βάλλα· καὶ τὶ ἦ, ἀ πεῖ ἰὼ δαίρεσιν δὺ πεβάλων καὶ δὺ ἐείφων· καὶ αἱ ξεῖς ὁμοίας πεῖ ἰὶς ἀμέρας ἐκάνας καὶ ὥρας δαλορόσουσι· καὶ λας δὺ ἀκεσαλῶν ψυχὰς ἀνελεῖ ουσι· καὶ γριγορῶ δακηρόμεναι, διὰ τὸ ἄλλου ἔεν· ὁ παυίκα ἀ ξγ ὁ κς· ἐέλεσ τοῦ θεοῦ νυμφδια ἰαῖς λαμπαδηφόεσις παρθένοις ψυχαῖς ζωοτοκεῦ βλεμνος· εἰέλελο πεβάλῶν ὅτι τοῖς βαλάνοις τοὺς σούλους καὶ ἀ πεβάλῶν αὐδοὺς ἰὼ ἐπρλασίαν· εἰέλε δαιρέῶν ἰὼ φόνου ἔς λας κὶ πεδαίρεσιν ἀνοσιούσους μοίρας, τοὺς σὰλευδὰς φλμὶ καὶ τοὺς πουμρούς· καὶ ἀφοεῖσθαι αὐ τοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὡς πρ ὁ ποεμὴν ἀφοείζ' ἀπὸ δὺ ἐείφων τὰ πεβάλα· πρὸ ἰὼ ὧν σὰλῶν δα ἰὼ πεῖ λας παρθένους ἐκάνας παραβολὴ μελαχτέξε) ὁμελοποιός· καὶ ζυμβουλεῦ λικὸς βύλτου δημιοβρόμος, ὑπολήπτοι τοῖς ἐσοεβέσιν ἀμὴν πόρρωθεν ἐαυλὸν ἰὼ ἐαδημέαν βαλεῖν· καὶ ἀκουσάτω ἔς ἀναψὶν δὺ λαμπάδων· ἰὺ ὑπόφαν δρὸ ᾧ βέλιον φοῖ, ᾧ ἀθανάτῳ νυμφίῳ χῷ μεδ' ὑμέναιον πυϊκὸν ὑπαντιάζομεν· ἐρχομένῳ, νῦν μὲ ἀς σύπασον δὺ τάφου πρὸς δὺς αὐτῷ σωθησομένους· ἐ ἴδεν ὁ ἔς δὺ νυμφῶνα ἐκάνου ἰὰς ἀϊδίου ζυφὰς λε καὶ βασιλῆ, λας φεσίμους ψυχὰς μελὰ λαμπρῶν δὺ λόγων ἰὰς ἐλευθεσώσης πόπο μπευ τὰ ἴας ἐαυτᾷ ζωσταξομὶ :— πγ πεσ.

Ι καυσάτω τὸ κοινωνικὸν· ψυχικοῖς ἀμοῦ ἐλαιον ἀτελείοις· ὅπως ὀβάλων μὶ δούλες καὶ σὺ ἐμποσίας· ψαλλοῦμ· ἀλλοίει δὲ τὰ ἔρια κὲ δὺ κυ :— πγ εξ.

Ε ὐ ᾧ φαλοῦμ δοπασείῳ ποὸς μέμησιν ἀμὰς δύφεσίμων παρθένων ὁμελοδὸς πολρεφὲ μῆνος· καὶ δὺ ἐκεῖθεν ὅπου μβλόμενον κέρδος ἐπ' ὄψιν ἀμὴν ἀλαΐαν, δὺς δὺ ἀδῆνα δὺ ἀλαδὴ νυμφδια ζωοτοκῆσθαι μελὰ δὺ χῦ· νῦν σὰ δὺ ἀναλύου ἰὰς δὺ μορφὺ παρθένων ἀπαλεῖ σμιλάδας· καὶ παρεσὺ ἀβαι ἐκανοὶ καὶ αὐλαρκες ἔχὺ σὺ τοῖς ψυχικοῖς ἀμοῦ ἀτελείοις τὸ κοινωνικοῦ ἅλαιον· ἰὺ ὅπως, τὸ μελαδολικοῦ· δὺ τ' ἐλευθεροσύνης· κοινωνία γὰρ ἔσιν, ὁ ἴαν δὺ ἀμὴν οὐ δούλων παρὰ δὺ ἀλαδὺ, καὶ τοῖς σὺν δεοῖς κοινωνῆσαι· καὶ φιλανθρως μελὰ λόγων· καὶ μελῳδίαν ἐαυτοῦ λαῦλα ποιῆσαι· καὶ ἅπαντας τὰ κοινὰ οἰκοδομέσθαι· πρὸ ξεψάμενος ὁ ἀμὴν ὃς τὸ φονίσσα πεσαποδέδωκεν ἐλευθεροσύνην, ἐπάλει καὶ ἰὼ ἀὺ ἐέν δὸ ἀλεῦδεν ἀμὴν ὀπτουμβλόμενον κέρδος· ὅπως φιλοχαρεύσωμεν ψαλλῶμεν· καὶ ᾧ νυμφίῳ ἀδῶμεν τὰ ἐφύμνια· ὁ ἀμεσεμνία· διὰ τοὺς δὺ λοιπού· ἀλλὰ μὶ κὶ λας μορας ἐκάνας παρθένους· τοὶ, δὺ ὑπὸ δλων καὶ σὺ καὶ ἰὼς ἀὐλοδόκους, καὶ σὺ ἐμποσί

K

καὶ πεφλασμένῃ, καὶ ἀέρας ἐλαίου δεόμενοι. καὶ ἀγρὶ τὸν πολιὸν σὺν θεολοΐᾳ ἐρέσσει, ἐρέτας ἐς ὁ παρὼν αὐτῶν. ὁ δὲ μέλλων, ἀθλα ποδάδας: ⁊

πν πε. **Τ**ὸ ζάλαν τὸν ὁδὸν πρὸς τὸν ἐδέξασθε. ἱδρῶτα μὸν χάειν ἐπικουείαν τὸ δοῦλος ζῶν. αὐξήσομεν χάλλουτ. εὐλογεῖτε τὰ ἐρέα κυρίου κῦ: ⁊

πζ ἐξ. **Ε**ἰ τὶς θάλασσα δυσὶ ἔσπασεν ἰσθμοῖς ἰὼν πεῖσας δέκα παρθένους πασεβολὴν παρελθοῦσ᾽ ὁμόφωνος, σὺν δ᾽ πασοῦσ᾽ ἰὼν πεῖσ᾽ τοὺς δούλους ἐκείνους τοὺς τὸ ζάλαν τὸ χαβοῦλας ὅπτι μεμνόκαλα. καὶ ὁ νὰ λόπον τὸ τὸ ζάλαν τὸ σὰ λαβάν, ὅπτ᾽ ὧν παρὰ τὸν δεδομένων ἡμῶν χασοκάλων. πεζεπῆκεν ὁ ὡς πτ καὶ σὺ τοὺς ἀνωλίρω τὸν λόπον χαλαζόμενος, ἄλε φησὶ πάντες οἱ πτευθοῦλες παρὰ τὸν, δοῦλον τῶν χασόκαλος ζάλαν τὸν. ἡ δικονίαν λόπουφέρε ἐς πτὸν, ἡ ζεμεκάλων θεοσοίαν. ἡ δωασταν παράβασιλεῦσιν, ἡ δεῖνων ὑψι καὶ ἐξουσίας. καὶ μέζει μοῦνοι ἐαυτῶν καλαχωννύομεν τὰ χασόκαλα. ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἀφῃρῶντες σὺν εὐθεν ἡ ζωερλία, δεδοῦλος ζῶν τὰ τὸν, ἱδρώτα μον καὶ ἱδμεῖν, χάειν αὐξήσομεν. ἡ δι, τὰ δοπέμλαδι πλασιάζομεν. ὁ τὰ δὲ λόλαβὼν, ἐναναπαυσάμενος. ὁ τὰ πέντε, δέκα. ὁ δὲ εἷς καὶ οὐδεὶς τὸ δὸ πλασιάζας, ἀλλὰ μὴ καλορύξας ὑπὸ τὴν γῆν τὸ τοῦ κῦ τοῦ σὸν ἐκεῖνον δοῦλον καὶ ὄμνυε σοῦ. ἵνα μὴ τὰ ὁ σοῦ ἐκεῖνος ἐκ ἡμεῖς πασχόμεθα. καὶ ἀκούσομεν τοῦ ἡ πρὸ τοῦ τὴν ὑσσον ἀλόφεις ὁ ἴνασις κός. ἵνα σωθῶμεν μόνοι ἀὐτὴν ἐκαλορύξεις ἡ καλαδάφας καὶ σωθεὶς ἀπὸ τὸ σωθεῖ κερδανῶ; ἡ δ᾽ ζῶ ὁ ζαζεύκαλα. ἵνα δαπανήσω μοῦνος καὶ παραζήσω καὶ σὺ φραυθήσω καὶ ἡμέραν λαμπρῶς; καὶ ἐρεῖς ἡ ψυχῇ μου. ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ φαῖς. πέ. εὐφραίνου, ὦ πάνυ δ᾽; οὐ δὲ ψιχιούσω δὲ πτωχῶν ἀπὸ τὰς θαπέζας τὸ σωσιαδῶν; ἡ δ᾽ ὁ ἵνα δωασταν καὶ ἵνα εἰς βασιλέας οἰκήσωσιν, ἵνα ἀνὴρ ὁ φρῶ ἀναίδυς, καὶ βαθεῖς πεπαιδίοις; καὶ πεσοκωμήδιον τοῖς δεκοδούλοις; ἀλλ᾽ οὐχὶ κεῖνος ὀρφανὸς καὶ πτωχός, καὶ πεσσὸν δὲ σὺ ἀναίκως; καὶ βασιλεὺς ἐμοῦ ἡμερῶσας ἄμφως φλεγμαίνουσα; καὶ πολαλίχνα βδελυχρησόλβος ὑπανοίξης; καὶ οὐδὲ ὦ ἄπε. ἀλλὰ τὸ δοῦλον τὸ ζάλαν τὸν δισπλασιάσον. ἵνα σὺ ὀλίγοις πτοῦ εὑρικώς, ὅπτ᾽ πολλῶν σε καλαστὸν ὀκς: ⁊

πη ὠδὴ δ. **Η**τὸ ἀχώρητον δὲ. σὺ τὰ σεῖ χορήσασα. καὶ χαρὰ ὦ κόσμῳ καὶ ζωὴ. σὲ ὑμνοῦμεν πανάγια παρθένε: ⁊

πθ ἐξ. **Ε**δοξάσθη ὀλίκως ἐξενικήσθαι οὗτοι ὁ εἱρμός. οὕτω γὰρ ἔχει ἵνα πεσῆχθαι ὧν τὸ τοῖς δοξάζουσι ἔδοξε. ἵνα τὸ ἀχώρητον δὲ σὺ τὰ σεῖ χωρήσασθαι. σὲ ὑμνοῦμεν. τὸ δ᾽, οὐχ οὕτως ἔχει. πῶς φανῶς γὰρ ἂν, ἐκλεῖσθαι ζωοφανεῖς οἱ τὸ ζάλεῖουσι, ἤγουν πως ὁ εἱρμὸς ζωλαχθῇ ἀπὸ τὸν κἀκ ποιοῦ μέσου ἡμῶν ἠνάρχαι. ὦ παναγία παρθένε ἡ τὸ ἀχώρητον δὲ σὺ τὰ σεῖ χορήσασα. καὶ χαρὰ κοινὴ ὦ κόσμῳ καὶ ζωὴ, σὲ ὑ

κινούμενοι· καὶ οἱ πάλαι γενεαὶ μαχεσάμενοι :—

πν. πε. Τοῖς μαθηταῖς ὁ ἀλάδος· γρηγορεῖτε ἐφ' ἃς ὥρᾳ ἔρχεσθε· ἡ γὰρ ὥρα ἔρχεται ὅτε ἀπολύσει τὸν ἐκάστῳ :—

πν. ζ. Καὶ τοῦτο ἄλλον ἐστὶ τὸ εὐαγγέλιον οἷας δεῖ διανοεῖσθαι καὶ ὁ θεὸς ἀλάπαλα· δῆλον γὰρ μαθηταῖς ἐρωτᾶσιν ὡς ἔφασκε πολλὰ ὥρα ἔρχεται· ὁδὸ, ἄδηλον ἐκεῖνον εἶναι εἰπών· καὶ ἵνα ῥήσεις δύο παραβολὰς ἐκείνοις προχειρίζόμενος, ὅπως ἂν τοῦτον ἐκλέξας, ἐπάξει. γρηγορεῖτε οὖν ἡ ὥρα δοκεῖ τε, ὁ γὰρ θεὸς ἄνου ἐρχεται. αὐτὸς οὖν θεὸς καὶ ὁ μελλοδοκιῶν λαὸν δεχόμενος σαφέσατα· ἔφασκε τοῖς μαθηταῖς ὁ ἀλάδος ὅτι, γρηγορεῖτε· ἀλλὰ οἶδεν γὰρ ὅτι ὥρα ἔρχεται ἡ ἔξω ὁκς· οὐκ ἀποδοῦναι ἑκάστῳ καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ· δικαίως ὁ ἀλάδου σῶν λαὸν δεχόμενος ἐκλίνετ' τὸν ὁρᾶ· καὶ τοῖς μυστικοῖς καὶ ἄλλοις ἔχων καλέσαι θεὸν ὀνόματι· ἀλάδου γὰρ ὁ ὢν δεσπότης καὶ ἐπὶ δεδοικότες πάντ' ἐστὶν ἰδιώτικα, τὸ πολέμειν αὐτοῖς καὶ πολεμαρχίραδαι ὁ καίρυπεῖτε· καὶ ἵνα δὲ καὶ ἵνα δὲ ποιῇ· ἵνα μὲν τὰ δὲ τὰ, πείσεται· μονονουχὶ γὰρ σὺν οἷς ἵνα τὸ πολέμει θεὸς καὶ ἵνα κολάσεις ἀπειλεῖ· καὶ ἵνα μάστιγας, ἵνα ἐαυτοῦ σύνδικον ἀλαδόνια· ἵνα διὰ τὸ μὲν δεῖν ὑπὲρ ἵνα μὲν μαστίξαι, πεσοῦσαν ἐπλήγας· ἵνα φόβῳ τοῦτο τὰ ἠπαλαμένα παθεῖν, τὰ δια λελαμένα ποιῆσαι, ἀπλήγες μείνωσι καὶ ἀβάλλουσι :—

πν. πε. Ἐν ἡμῇ δευτέρᾳ σοφείλῃ· παρουσίᾳ δεσποτα· δεξιοῖς πεδάβοις μεγάλαξον· ἵνα πλανομένων πλείονων τὰ πλῆθη :—

πν. ζ. Ἐν τοῖς ἀνωτέρω τοπαείοις, ὧν δυοῖν τοῦ ὁρᾶς παραβολῶν μαθητὰς ὁ μέλας μεγίστους, ἵνα πεῖσαι παρθένους καὶ δοῦς πεῖ δούλους αὖ ἔφασκεν, σὺν τοῦτο ᾧ ἡμέρᾳ ἵνα πεῖ τὰ πεδάβα καὶ δοῦς ἐείφους παραλαμβάνω παραβολὴ· καὶ ἐκείνων ἵνα ῥῆσιν ὡς ἐξέαυτοῦ φαμὲν τὰ μέλας, φθέγγεται· σὺν δεύτερα τοῦ φειλῇ παρουσίᾳ δέσποτα· ὅτε ἵνα φαδοῦν ἐμπεσάντου πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἀφορίσει αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὡς πᾶν ὅπως μὴ ἀφορίζῃ τὰ πεδάβα ἀπὸ δὲ ἐείφων· καὶ στήσει τὰ μὲν πεδάβα ἐκ δεξιῶν τοῦ· τὰ δὲ ἐρίφια ἐξεύωνύμων· πλεχθεὶς τὸν ἡ κακία ἐπεφωλεύθη· ἐ τὰ εἰσερᾶς δια τοῦτ' μεγίστου ἄξιον χρεμαθίζαι, τοῖς σὰ δεξιῶν πεδάβοις τοῦ ζῶντα ξον· ζῶν τὰ ξὺς ὁ παιδεισθεὶς πῶς, ἡ πάντως τὰ δὲ πλανομένων

πλῆθη πδεισθεὶ· ἐ γὰρ πᾶν τὰ παραληρήσεις καὶ λοίδορα

ῥήσεις, τὰς ὑποστήσεται :—

Feria Quarta Hebd. Sanctæ?

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ τεσσαρακοστῇ, εἰς τὸν ὄρθρον.
ποίημα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ κῦρ
κοσμᾶ μοναχοῦ. οὗ ἡ ἀκροστιχὶς
ἰάκωβος, ἱερεὺς ἁμαρτωλός:

ᾨδὴ γ'. ἦχος β'.

Τῆς πίστεως σὺν πέτρᾳ με στερεώσας· ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐμοὶ σύνεσιν· οὐ φείδῃ γὰρ τῶν πταισμάτων σὺν ψαλμῳδῶν· οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ θεὸς ἡμῶν· καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ κύριε:

Ἐξωνύξ.

Ὡς πρὸ σοῦ τῆς δευτέρας ἐγωσθῶ· καὶ σὺ δι' ὠσθῇς τῆς εἰλῆς καλούμενος τὸν ποιητὴν ἀπάντων σὲ ὑμνῶ καὶ δι' ὧν καὶ ἁμάτων ῥύσεως καὶ πεφυσιωμένου λαμβάνουσι βύσ ἔρωσις καὶ πάνυ σαφῶς αὐτοὺς σὺν δεικνύουσι, οὕτω κἀγὼ ἔσωσα ποιῶ· αὐλὰ γὰρ ἰῶσαι τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα τὰ, ἐστερεώθη μου καρδίαν σὺν κῷ, ἐπλάτυνε δὲ στόμα μου ἐπ' ἐμοὶ θεσμούς μου, εὐφραίνουσι σὺν σείῳ μου· ὃ οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ θεὸς ἡμῶν. καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ, ὀφυὰς λαμβάνων εἱρμὸν ποιῶ· λέων καὶ ἔκνιπτε καὶ οὐ θεὸς σὺν ᾧ πρὸς τοῦτο ποιήσαι ἵνα ἀναφορὰν τοῦ λόγου· σὺν ἡ ἀρχὴ πέτρα τῆς πίστεως στερεώσασσου ἵνα καρδίαν, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐμοὶ μου τοὺς βασιλεῖς σαυρωλὰς ἰουδαίους. ἡ καὶ τοὺς φιλεμπορίμονας δαίμονας· πῶς ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου, ὅμως σέφραι δὲ τῶν πταισμάτων σὺν ψαλμῳδῶν· ψυχῆς γὰρ σέφραινομένης, οὐκ ἐν τοῦ σώματος ἄλλο πού, ἀλλὰ καὶ σῶμα πλατύνεται· καὶ καθὼς φησὶν ὁ σωτὴρ ἀπὸ δὲ περισσεύματα τῆς καρδίας, λαλοῦσι τὸ στόμα· ἐκ τῶν πλατυνομένων, οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ θεὸς ἡμῶν ψαλμῳδῶν:

Θεοτ.

Ἐν νηνεμίᾳ τοῦ ζωοδότου σου ἀνάπαυσιν· καὶ ἀνάπαυσιν ζωοποιοῦσαν καὶ σῶσον τοὺς ῥύσιν πεφυσιωμένους ἀποφῦναι· ἐν ᾗ ψαλμῳδῶν· σὺ εἶ ὁ θεὸς ἡμῶν· καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ κύριε:

Ἐξ.

Τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ ὄφους τοῦ κῷ μαλαξαίου ἀναπτήσιον· ἐν τοῖς πασσόφοις ἔθνεσι μελέσι τὸ ὑμνωδέφος ἐστὶ πόλεως, ἐπὶ σὺν δικαίῳ τῆς εἰλῆς, ἐπὶ μυριάδες τῶν δέκα γὰρ ἑνῶν πεφυσιωμένων ἔθνη τῶν λαβύλων σθένων τὰ τάλαντα, οὕτως τὴν παραβολὴν δυνεσβάλων καὶ ὧν ἐκείφων καθέλκε· καὶ τοῦ δὶς ἐκάστου ζωοπεφάνδο δικαίου, νῦν ἀκολούθως ἔχεται ὧν ἐξῆς· καὶ ἐπὶ μετὰ τὰς ῥάβδους παραβολὰς φησὶν ὁμοίας μαθητὰς, τὰ ζωοδόκαι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ καὶ ζωοβουλεύσαντο ἵνα τὸν ἰησοῦν κρατήσωσι καὶ ἀποκτείνωσιν, αὐτοῦ τὰ καὶ ὧδε ἐποδε

στν ποιῆσαι τοῦ μέλους σύλλαβάς· τ' οὖν ἀνόμου χέλων ζωντέου, ἐν κενοῖς ἐμὰ
λιν καὶ σι δεμίαν ἔχουσι καὶ ἀφορμὴν τ' τοῦ ὄρους μαῦ· καὶ ὦ κακόβουλου ἰω
μας καὶ πονηρᾶς ζωνα δείζεσθαι· ἐνεκα λέγος καὶ δαλῆ, ἀδλογολῆ χάεσι τοῦ κα λάκει
τον ἀποδέξαι τοῦ ἵνα κα λακεία ἄσας ἡμᾶς καὶ ἵνα καλέρας ζιόμενον, ἢ τε νοῆ σ' αὐ τοῦ
ζωντέσεως τοῦδου κενοπουδέσου. ἢ ὃ· ἵνα τυδαμας λαῖλας κακοβοπῶσιν. ἵνα κα
ταχεῖναι σε πε πρωμένας τοῦ ῥύσιν χῦ· ᾧ οἱ ἐωσβεῖς ψαλλομεν, ζ ἐε δε ἡμῶν·
καὶ οὐκ ἔστ' δίκαιος πλὴν σὺ κε· ζ

πν. τε·

: κράζομεν.

Τ ὁ ἀνόμου βουλυτέριον σὺ ἀνόμων· σκέπτεται δεομένου ψυχῆς ὑπάρχον· ὡς δ' ἐξέτα
σον τοῦ δίκαιον ἀποκτεῖναι· χῦ ᾧ ψαλλομεν· ζ ἐε δε ἡμῶν· καὶ οὐκ ἔστ' δίκαιος
πλὴν σοῦ κύριε· ζ

cν. ες.

Δ ιὸ πρεῖσ' ὧν ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων εἰπόντος τοῦ σωτῆρι
σου, ὅτι γε ζωντήσαν σὺν ᾗ αὐλῇ τοῦ καϊάφα· καὶ ὅτι ζωνεβουλεύσαντο ἵνα τὸν ἰν ἀ
ποκτείνωσι, τ' ἐξ ζωντήσαν σὺν ᾧ πορρησεβῆ ἔσπασεν ἀνίξαβ' ὁ μελοποιός· ζ
νόμου δὲ ἀνόμων αὐτῶν ὄνομα λάς· καὶ ἵνα μὴ κακόβοπῳ εἰπωὶ ζωνα δείζεσθαι·
ἢ γε ζωνεδέλασις ἢ γε ζωνα δειοῖς, τοῦ ζωντήσαν δοὶ παρασαλικά· τ' ὃ· ζωνεβου
λεύσαντο, σύλλαῦα ἐκφαλυτ· οὐκ ἐγ ζωνέσεως αὐτοὺς καλῶ, ἀλλὰ βουλευτέριον.
σὺν θεῖ καὶ ἀπὸ τ' ἁγίου πνεύματος ἵνα λεῖσθαι ἡμῶν ὁ δίκαιος ὁ δικηγό
ρος ἡμῶν ἐστι· ἢ ὃ· καὶ ἀπὸ τ' θείας τοῦ βλωμεῖσθαι ἢ ἵς ὠδῖπι καὶ αὐτὴ λέγει.
συνεργεῖ σαμεν τοῦ δίκαιον ὁ ἀδικηγορος ἡμῶν ἐστι καὶ συναιοῦσα τοῖς ἁγίοις ἡμῶν.
ἐπαγγελίαν ἔχουσιν ἐχθρὸν δεῖ, καὶ παῖδα κε ἑαυτοῦ ὀνομάζει· βαρὺς ἐστιν ἡμῖν καὶ
βλεπόμενος· ἵνα ζῆσιν εὐζῆσαν ἀπολαβεῖν, οὕτω λέγει· τοῦ ἀνόμου βουλευτέριον
σὺν ἀνόμων, σκέπτεται ζωνεδοῦ καὶ ζωνεβουλεύεται, οὐχ' ἵνα σὺν νομικοῖ ἰχθύ
δαλαλμαίων ἐπερωτήσωσιν· οὐδ' ἵνα κ' τ' σὺν ῥωμαίων ἀρχῆς ἰσραηλιούσης τ'
λε, ὁπλαὶ λαῶν λαῶν· ἢ ἵνα λε ἀλλοκοινωφελεῖς ἐρέσθαι καὶ σεῖον· ἀλλὰ ἢ τ'
σκέμμα, καὶ ἵς ἡ βουλή; τ' τοῦ δίκαιον ἀποκτεῖναι ὡς δίζεσσον· δίζεσσος δὲ
λέγεται, ὁ καλόμενος· ἀπὸ τ' ζῆν τοῦ καυλέσθαι ὁ ποῖα φελοῦσι ἰνεῖς λέγειν·
ὅτι ᾧ δεῖ αὐτῷ ὁ ἰάνεσαι, ὁ δεύειν ζωναυλῆσθαι, δ' καλοῦσι τ' ὁδὸς ἀποβαίνει· καὶ
λαβοῦ τε μεθοῦσιν αὐτοὺς ὡς κακοῦ οἰωνοὺς· διοῦδος καὶ ὁ σπέρ τοῖς ἰουδαίοις ἐ
φαίνετο· δίζεσσος οὖν ὡς καὶ δεσποινύσιος· ὅτε ἀεὶ αὐτοὺς ἐλαλέν ιζε· καὶ ἵνα τὸ
πεισοῦ αὐτοῦ σταρρησάν ζῆλ ελεγεν· οὐαὶ ὑμῖν χέλων γραμματεῖς καὶ φαρι
σαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ζῆτε καὶ λάτε ποιῆτε· ἐν δεύτερι καὶ βουλεύου) δεομένου
πάντως οὖν ψυχάς, ὡς δίζεσσον ἑαυτοῦ καὶ κακόμενοι, κράζομεν ἐαπόκτ

ναι τοῦ Νικάνορ. ᾧ καὶ κύριος οἱ πτωχοὶ ὡς οὐ διαρπάσῃ· ἀλλ' ὅταν ἡγιζόμενον παῦ ἀ
γαθοῦ καὶ σεμνοῦ ψάλλομεν. ζ΄ Εἰ δὲ κύριον· καὶ οὐκ ἔστιν ὅτι κύριος πλὴν σοῦ κύ-
ριε ∈ : ~ ζ ~ ☙ Τῇ η΄ : ~

☙ ὁ εἱρμός.

Ρ ᾠδὴ λυράννου ὅτι ὑπερέχυσεν. ἐπλατύνθη στόμα μου ἐξ ἐχθροὺς μου· ἐχάρην ἐπὶ σωτηρίᾳ σοι. οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ κύριος· καὶ δίκαιος οὐκ ἔστιν ὡς ὁ θεός ἡμῶν. μὴ καυχᾶσθε καυχήματα ὑψηλὰ ὑμεῖς οἱ υἱοὶ τῆς ἀλλοτριώσεως· ὅτι θεὸς γνώσεων κύριος καὶ αὐτῷ ἡτοιμάσθησαν ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ. τόξον δυνατῶν ἠσθένησαν καὶ ἐκλυθέντες περιεζώσαντο δύναμιν εἰς ἰσχύν. πλήρεις ἄρτων ἠλαττώθησαν καὶ πεινῶντες οὐκ ἐπεράσθησαν ἕως στεῖρα ἔτεκε πολλούς· καὶ ἡ πολύτεκνος ἠσθένησεν. ἐγὼ θανατῶ καὶ ζωοποιῶ· κατάγω εἰς ᾅδου καὶ ἀνάγω. κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει· ταπεινοῖ καὶ ὑψοῖ. ἐπὶ γῆν ἀπὸ κονιορτοῦ ἀνιστῶν πένητα· καὶ ἀπὸ κοπρίας ὑψῶν πτωχόν· τοῦ καθίσαι μετὰ δυναστῶν καὶ θρόνον δόξης κατασχεῖν αὐτούς. ὅτι τοῦ κυρίου στερεώματα γῆς· καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἔστησε τὴν οἰκουμένην. τοὺς πόδας τῶν ὁσίων αὐτοῦ φυλάξει· καὶ οἱ ἀσεβεῖς ἐν σκότει σιωπήσονται· ὅτι οὐκ ἐν ἰσχύϊ κραταιωθήσεται ἀνήρ. κύριος ἀσθενήσει τοὺς ἀντικειμένους αὐτῷ· ὁ ὑψώσας τὰ κέρατα τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ. ἐπ' αὐτὸν ἐν οὐρανοῖς ἐβρόντησε· κύριος κρινεῖ πέρατα γῆς· καὶ δώσει κράτος τῷ βασιλεῖ αὐτοῦ· καὶ ὑψώσει κέρας χριστοῦ αὐτοῦ. καὶ ἀπελεύσεται Ἅννα εἰς οἶκον αὐτῆς ἔτι ἐκ προσώπου τοῦ κυρίου· καὶ Σαμουὴλ ἦν λειτουργῶν τῷ κυρίῳ ἐνώπιον Ἡλεὶ τοῦ ἱερέως. καὶ ὑπερυψούθη ὡς πάλαι ταῖς ᾠδαῖς :~ ζ

☙ ὁ αὐτὸς ὁ εἱρμὸς ἀπὸ τῆς ᾠδῆς παίδων ὡδὴν ζ΄ ἐκ τοῦ δανιὴλ ἰσοῦ εἰ οὐδὲν ἐλάλησεν ἡμῖν. ἐπὶ βρῶμα τοῦ ναβουχοδονόσορ βασιλέως ἐπέμφθη, ἐν ἐβλήθησαν οἱ ἅγιοι παῖδες εἰς τὴν καμίνῳ· ἀλλὰ φλὼξ καὶ ὁ εἱρμὸς εἰς ἄνω φησίν. ὅτι ἐπὶ βρῶμα τοῦ λυράννου ἐπέμφθη, διαῦτα φλὸξ τοῦ λυράννου ῥήματα καὶ κελεύσματα καὶ παρανομήματα εἶεν, ὅμως ἐπέμφθησαν· ἀλλ' οὐχ ὡς τὰ τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέως ἐντολὰ τοῦ νομίσου παῦδε καὶ τοῦ νικᾶν καὶ τοῦ κάθαρσις ἀνέχουσα· ἐπλατύνθη ὁ βαβυλωνία καμίνος εἰς ἑκάτερα· ἐν τῇ καμίνῳ οἱ θεολόγοι παῖδες τοῦ λυραννικοῦ παλαίσματα, οὐκ ἐφλέχθησαν· ἀλλὰ ζωσπαῦλες μεθ' ὕμνου καὶ αὐτοῦ τοῦ πνεύσου ὑμῶν, ἀνέβοων· παῦτα τὰ ἔργα τοῦ κυρίου ἐνυμνεῖτε· καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :~ ζ

πν πε. Α ποκενοσία τῶν μεσῶν σύλλων· ἀπατηλὴ καὶ ἅδη φεικλὴ κορυφὴ γε· δὲν ἰχνῶν οὐ ἐπελάβετο· δὲν ἀλεξάνδρων κεφαλὰς παλάσσας· ἀλλ' ἔβόα· παῦτα τὰ ἔργα κυρίου τοῦ κυ· καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :~ ζ

πν ες. Ἐ χόμενος καὶ πάλιν ᾠδὴν σατιγικοῦ ῥημάτων ἀκολουθίας ὡς εἶπον ὁ μελῳδός, ὧν τοῦ εἰπεῖν περὶ ᾠδῆν γραμματέων καὶ φαρισαίων καὶ ἀρχιερέων καὶ ζυγαστῆς καὶ ζεμβουλῆς, ἀκολούθως περὶ τῆς ἀφύλακτος τοῦ κυρίου μέρῳ πόρνης φησὶν· καὶ σύλλαφόεις τῶν παιδίων ἦν καὶ ἀὐλὴν ὑπόδεσιν, ἀναπλώσας, εἶτα τοῦ ὄπτ ἡμέρᾳ τοῦ ἰούδα ἐπαταλαῶν τοστυσμοῦ, καὶ ὡς τοῖς ἀρχιερεῦσι πεσοέλθοι καὶ περὶ τῆς πεδιστίας κοινολογῆσι τ, ὧν τοῦτοις καὶ τοῖς τοιούτοις ἡδοῖ τοῦ ἐκώδιον. ἰδεῶν ὑμῶν τὰ κῆν πόρνην δηλοῖ τῇ καὶ ἦν τοῦ μέσου σκηνώσου, ἐ πος τοῦ ὁρᾶ φησὶν. ὅτι ἀσεμαρῶλος ἐκάνη ἰῶν καὶ ἀλῆς δεσποτικῆς τοῦ καὶ ᾅδας καὶ φοβερᾶς κεφορυφῆς τ μέσου ἐκάνο ἀποκεῖσθα τ πολλὰ μεν τοῦ· οὐδ' ὧν ποδῶν τοῦ ὧν ἀλεξάνδρων ἀπέχε. ἀλλὰ καὶ κάνων δουλοπρεπῶς ἐπελάβετο λαβὼν μεμολυσμένων ὑπὸ ἀσεμαρίας χαρᾶν αὐλῆς· ἦν ἐξ ὑπὲρ ἰῶν κεφαλῶν, ᾧ πολυίνεῳ μέρῳ ἐκεσπρεπῶς ἐλέγετο· ζαχαῖος καὶ λαὸν ἀκούσατε λέοντος· ὡς μέσου ὀπὶ κεφαλῆς τ καλαβαίνου ὅτι πώλωνα τοῦτο

ζων α τὸ ἀαρὼν· τὸ καταβαῖνον ὅπ ἰνὼαν τοῦ σὺν δύναβς αὐ τοῦ· τὰ γαζ· καὶ
ελομεῶν τοῦς ὑπακροαζαμένη χέλους· μυρον σκευασθὲν ὀνομὰ τοῦ· ὧν δ' ἅψαν
ων ποδῶν ταῖς χερσὶν ἐπελάβετο· καὶ τὸ ὄν ὠφελικοῦ φῆμα καὶ ἐκείνοι ὧν δὲς τοὺς
οἴκους ἀποστόλας παροιμιάζων δούλων καὶ ἄφεσιν λαβεῖν δομένων· δεομένω
καὶ αὐτὴ τὰ ἴδια καὶ χέλους α· πάντα τὰ ἑρτὰ τοῦ κῦ ἐμωὴλ :-ζ

Δάκρυσι πλῶσά τοὺς πόδας ὑπευθύνους ἁμαρτίας, τοῦ πλάσαντος. καὶ σκιμάσασ πρὸ τοῦ.
θεξί· διὸ φῶ σὺ βίῳ οὐδὲ ἁμαρτε πεπαλαιωμένων ἧς ἀπολυζώσεως· ἀλλ' ἐβόα.
πάντα τὰ ἑρτὰ κῦ τοῦ κῦ ἐμωὴλ· καὶ ὑπερψοῦλε δὲ πάντας τοὺς ἀγῶνας :-ζ

Τὸ πασεὶν ἐσπάσιον, ἀπὸ τοῦ κῦ λουκᾶ· ἐναστελίου ἐλίφη· λέγουσας γὰρ καὶ οἱ ἀλ
λοι ζῶς ἐναστελισαὶ, δὲ πόρνη ἧς ἦλθε μύρῳ πολυτίμῳ τοῦ κῦ· διὸ· καὶ τοῖς ἐ
αυτοῖς δάκρυσι τοὺς δεσπότους ἀπέπλωε πόδας, καὶ ταῖς θεξιτέραις κεφαλῆς
ἐξέμαξε καὶ κατεφίλησ αὐτοὺς, ἐλε· καὶ οὐκ ἀπεφίλησ ὅσπερ, τὸ, ἀφέσθω ταῦτα ἁ
μαρτίαι αὐτῆς, παρὰ πόνῳ εὑρεῖαι φ λουκᾶ· σὺ τοῦτο ὧν ἰνὼ χρόνου σπλαῦναι ὡς
εσπου· μᾶλλον· ἰνὼ ὑπόθεσιν τοῦ ἐσπασείου λαβεῖν ὁμιλεποιός, ἢ ὑπεύθυνος φῆ
πολλαῖς ἁμαρτίαις ἰωαὴ· τοῖς οἰκέταις δάκρυσι τοὺς πόδας πλῶσά τοῦ πλάσαντος, ἐ
ὡς πρῶνι ποδοκάκρῳ ταῖς ἑαυτῆς θεξιτέραις τοῦτους σκιμάσασ· διὸ ἐκ μι
κάλην ἀσυνεί κοδὲ ἰνὼ πίστιν, ἀξίαν ἰνὼ ἐκπνοὶς δέχεται ἀποιδὴν· ἧς γὰρ ἀπολυ ζώ
σεως ὧν σὺν βίῳ ἁμαρτησάντων αὐτῇ, οὐ δὲ ἁμαρτε δαὸι δὲ ὧν φωνῆς ἐκπνοὴς ἐπα
κούσασα τὰ ἀφέσεωλαι αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς· καὶ ὑποδεξαμένου παρὰ τοῦ σὸς ὡς ἑρ
μου ἑρμασαμένη καλοῦ· οὐμοὶ, ἀλλὰ καὶ σὺ παυλῷ φ κόσμῳ μυημόσυνον ἑαυτῆς ἀλαβὴ
τοῦ κἀλαλάγμασ. σκοπεῖον δὲ καὶ τοῦτο· ὅτι ὅτε νικόπολιν ὁ σὺν δὲ τοὺς πόδας
δὲ μαθηταὶ δὲ κὲς ἐκκλεῖσ, καὶ δὲ αὐτοὺς ἀνίπτοις ποσὶ φ σῷ ὑπαντήσαντε, δια τοῦ
τὸ πεσθάνειν καὶ νίπτειν τοῦτους ἡ πόρνη· τὸ δάκρυα εἰς, ὡς δὲ οἶνον σκέλα· ταῖς
δὲ θεξιαῖς ὅλα καὶ λυμῷ ζεσαμένη πεσὼν τοῦτων ἀπόμαξεν· καὶ πάλιν ἐπὶ
ἐκκλεῖσ αἱ ἁλίαι γυναῖκες ἐκπνοὶ αἱ ὅπαδοὶ τοῦ σὸς εἰς μύρων εἰς ὀπτᾶναι φ
ζάφῳ τὸ πολυτίμα μυεῖσθαι· καὶ κλεῖσι εὑρὼν ἐκπνοὶ, ἐλήλυθε γὰρ μὲ· ἐλε· ἐ
ἰνὼ μέσου, πεσθάνειν καὶ ταῖς ἡ αὐτὴ πόρνη, καὶ μυεῖσθαι τοῦ κῦ· ἡ
φησὶ ὁ θιλαῖος οὐ τοῦτον τὸν ἀποίωαννου καὶ πέτρου τοὺς πόδας νιπτόμεν
νος, οὐδ' ὑφ' ἁλίων γυναικῶν μυεισόμενος, ὅδε ὑφ' ἑαυτῶν ὧν σὺν ἁμαρτίαις.
λοὺς δανὰ συνήκασθε, κἀκεῖνο ἐβόα λανθανούμενος :-ζ

Ἰεσουρὶν ταῦτ' ἐλέξεν εὐλογάμενοι· καὶ σείων σπλάγχνων· καὶ δακρύων πη πρὸ τοῦ.
γῆς· σὺν· δὲ τὰ δεξιὰ ὀρεάτως σὺ πλωσθῆναι οὐ καθηκόντως· ἀλλ' ἐβόα· πάντα

τα ἑρια κυ του κυ εμνηλε. και επρυτολλε ας παυλας τους αδελφους :→

ἁγ. Ε ιπεν δε ο φαρισαιος ο παρ ἑαυτω καλεσας τον μυροθεον πορνην ης απτεται αυτου η τις και ποταπη ἡ ὁτι αμαρτωλος εστιν. ὁ μεγαποιος δ ας τ λυ του αυλου ἑκομισατο. εἰσι δ αι τα. πεντακοσιονταετεις, ἡ δια φιλαυτια και ου φιλαργυρια. ει δε και ἡ ἀνδρος μεθοδια και ἡ δακρυα τ αυτα και ουτω πλειστα χεσθαι τα, ως και ολην πλυν δ πολλ ετ εσης δωρηται μι μιαδαν. ε εις απομνημ τ ων θεων αρκετα ποδ και δι εαυτης αμαρτιαν απο πλυσιν. ιεροσυρμαδαν δ χρεια αλλου χαπλως δ δοναι τ λυ του δι αμαρτιαν τη πορνη. προς τας νομικας αναφερων ιεουρτιας τε και θυσιας. δι ων τυς κεκοινωμενους ο νομος εκαθαιρε. και δαπερ δι ενυπνιας ζωον ελαμβανε δαμαλις. ἡ αμνος. ἡ αλλο δι ων θυσιαν οπτ δον. ουσφαγιαδον τα σωματα και ραντες οι ιερεις οπτικως και σκιπλωαντ υδατι ιερω, οιον ειναι χρεια τ περβαλλοντ κολυμβηθρας, δια ου τ περβαλλοντ αυτην φασι δια τ τα συ τα σθαι δι ων μυομενων ζωων συ αυτη αποπλυνεσθαι. ει δε παντες και σαντ αυτα τα συ σθαι και την οσον ενων απολαβοντ εφρασαντ υδατι, δια λαυτης τ πεφρασμενης δ υδατι δι ων σωματων οσον, τυς αμαρτηκοτας επερραινον, και ουτω την λυσιν αυτοις επιδοσαν τ αμαρτηματος. ως ειναι απο δυο τ λυτων τ ων διδομενην την αφεσιν. ης τε οσον δι ων σωματων ενεκεν ων. τ λ φυραθεν τος μετ αυτης υδατος, ουτω και αυτη η πορνη τ λυ του, απο δυοιν ορμωσ ιεουρ γη. δ τε κοσμοσειων σωματων τ αιωνος τ δι τ τ δια σωματα ελεους οπδοκαζοντος υπερ ημων, τ αιωνος την αμαρτιαν τ κοσμου. και της πλης δι αυτης δακρυων συ ἡ πλη δακρυων δια τ εξαγορευσεως σκπλυσθ α. ου μονον ερημενουν, αλλα και απαιτουσα εξηγορασε δι που δ. ουκ αληθ νυν ως οι πολλοι ποιουσιν αιρουμενοι τας εαυτων αμαρτιας εξαγορευειν και δια τ την αφεσιν αυτων μη λαμβανοντ. αλλ ανεπαχθως εχοα. παντα τα ἑρια κυ του κυ εμνηλε :→ ♣ τε δ.

♣ ὁ ερμης. Υ υχαις καθαραις και αρρυπαντοις χειλεσι. δευτε μεγαλυνωμεν την ανικητον. και υπερταινον μορφ τ εμμανουηλ. δι αυτης δ εξαυτης. προσφερωμεν λα ζυαν ικετηριαν. φειδεσθαι δι ψυχης ημων. τε ὁ δς ε του ημας :→

ἁγ. Ε ις μεγαλωσον τ αει παρθενου θεοτοκον τον προκαλουμενος ημας ὁ μεγαποιος, παρεστωσαν καθαρους τε την ημων ψυχας. αρρυπαντους δ τα χειλη και ἁγνους. τυς. ιν ουτω προσκυνων ὁ υιος (ενδη) τη ανικητω δυναμει τ του και παυσεται

ῳ. ὑπρ ἀλήθ(ει)ας ἡ τὴν ψυχὴν καὶ παν τὸ ἀξιακουσ πληρεσ ἡ μεῖ τοῦ ἐμμανουηλ.
εἴεν οὖν αἱ ἁγ(ί)ας ψυχαὶ ἡμῶν καθαραὶ, ἐὰν πάσης συνοίας ἁμαρτ(ί)ας καθαρίσωσιν.
ὑπρφανι. μίσους. δόλου. φθόνου. καὶ ὅλ λοιπολ. ἅπερ εὐ ἡ κρυπτὴ τῆς καρδ(ί)ας ἐ
νεργ(ε)ῖα δείκν(υ)σι, ἀρρύπανται ἡ τὰ χείλη, ἐὰν ψεύδους. βλασφημ. ἢ ἐκ
ἄλλων τῶν διαβλ(η)θ(ε)ίσης καὶ χειλέων ἁμαρτ(ω)λ(ῶ)ν, καὶ λόγων ἀπέχονται. διὸ ἡ ἀν
οἰς ὕμνοις ἀκλινῶς καὶ δι(ε)ίζωσι. μεθημ(ε)ρίας ἡ ἕπου ἀξίως τὴν θεομ(ή)τορα ἐ
παίν(ε)ι λέγων διὰ μέσου αὐλῆς τῶν πρὸ τοῦ ὀρ(ε)ύλαξ(ε)ν, λαξ(ε)ύας καὶ δικαίους
πεποφ(ε)υκ(ε)ς. ὡς πρὸ ἐκείνου ἔθηκα πρὸ τοῦ πονηρ(ε)ύεσθ(αι) διὰ τὴν παράβασιν ἀδὰμ
λέγ(ε)ι, διὰμέ(σ)ου τοῦ γόου αὐτοῦ καὶ λαλ(ή)σ(ε)ι. οὐκ ἀπ(ε)ίρους. οὐκ ἀτ(ε)λ(ε)ῖς. ἀν
τὶ δὲ τοῦ ἐμὲ βίου τὸν ἐχθρὸν λύσας καὶ ἀλλάξ(ε)ι κύκλ(ῳ) ἡμᾶς ἐφ πᾶσι, οὕτω καὶ ὁ λόγ
πρὸς αὐτὸν τὸν γόον πλησιάζ(ε)ι, διὰ μέσου τοῦ ἀχρ(ε)ίου τοῦ θυμ(οῦ) αὐτοῦ φθό
νου τὴν ζηλ(ο)τυπ(ί)αν. ἵν οὕτως εὐπαρρησ(ί)ας(τ)ος ἡμῶν ἡ σύν(ε)ξις γίνοιτ(ο). διὸ ἡ ἀλ
λ(ή)λ(ου)ς μισ(ή)σ(ω)μεν οὕτως ἰσχυρὰ καὶ σύνδ(ε)σμος ὡς ἡ ἀπὸ γόου πρὸς πᾶ. καὶ ἡ ἀπό-
μεθ(α) πρὸς γόν. ἵνα ς, ὑποδ(ε)ικνύ(ε)ι ἡμῖν διὰ μέσου τοῦ ἀχ(ε)ίου τὴν πρὸς τοῦ σῶμα λε
γ(ε)ῖν καὶ προσθ(ή)κ(η) πᾶ τοῦτο, ἐκκλ(η)σ(ί)ᾳ τοῦ κυ. καὶ ὡς ἅπερ ἑκάστος δεῖ πρόσεχ
χὴν διδάσκων τοὺς μαθητὰς ἐξ ἑαυτοῦ λαλῶν καὶ οὐ λέγει, περὶ ἐκείνου λέγων ὁ οὐ
τοῖς ὠσὶν καὶ λ(α)ὰ ἐξῆς. ἵν εἰδ(ε)ίημεν ἃ ὀφ(ε)ίλομεν ἀ ἀλλ(ή)λ(ου)ς ἀγαπ(ᾶ)ν, οὕτω καὶ οὗτος ἐκλε
γ(ε)ῖ οὐ ἔχομεν ἐν ἑκάστ(ῃ) λαλιᾷ. ἀν διὰ μέσου τῆς θεομ(ή)τορος ἃ χρὴ ποιεῖν
ὀφ(ε)ίλομεν. διδάσκων, ὡς οὐ χ(ρ)ὴ δὲ ζ(ή)τ(ε)ιν τοῦτον πλούτου καὶ ὑγ(ε)ί(α) δόξης,
καὶ ἃ παρὰ βασιλέως ἡμεῖς ὀφ(ε)ίλομεν δέεσθαι ἃ ᾧ κόσμῳ ζωα(π)όλλ(υ)σι τοῦ
λῳ. ἀλλ ὑπὲρ φιλούς δὲ ἡμ(ε)ίερον ψυχὴν καὶ τῆς αὐλῆς σ(ω)τ(ε)ίας. ἐὰ γὰρ ἀν(ὴ)ρ ἀν
θ(ρω)π(ο)ς, οὐδὲν ἄλλο ἀνθ(ρω)π(ο)ς, ἢ τὸν βασιλέα δὲ οἰκ(ε)ῖν. ἐκεῖνον δ' ἀγαθοὺς ἐξοίσ
πάντως καὶ λαλοιπὰ ἡμῖν πρὸς ἡδ(ον)ὴν α. αὐτὸς γὰρ φησι πρᾶξον τὸν βασιλέα
δὲ οἰκ(ε)ῖν, καὶ λοῦλα πάντα προσ(τ)εθ(ή)σ(ε)ται ὑμῖν. διαβ(ε)βαιῶ ὡς εἶπον ἐ ὁ
σωτ(ὴ)ρ μακάριος μελωδὸς διδάσκων ἡμᾶς ἡ(δ)ὴ λέγειν πρὸσευχομένους. μὴ δὲν
ἄλλο φησὶ λέγομεν. ἀλλ' ἢ δὲ μόνον, φθόν(ο)ν δὲ ψυχὴν ἡμῶν χ(ρ)ὲ ὁ θ(εὸ)ς καὶ σ(ω)σ(ον)
ἡμᾶς : —ς

πγ
πε.

Ἀ γ(ί)ων φανεὶς καὶ πονηρὸς ζηλότυπος. διδ(ά)σ(κ)ων ἀξιόθεον. λοιπὸν λέγει δ' οὖ.
ὀφ(ε)ίλ(ε)τον ἐλεῖν ἁμαρτ(ω)λ(ῶ)ν. καταλεύων ὀδ(ύ)νας. ἰούδας τὴν φιλόθεον
χάριν. φεῖσθαι δὲ ψυχὴν ἡμῶν χ(ρ)ὲ ὁ θ(εὸ)ς καὶ σ(ω)σ(ον) ἡμᾶς : —ς

πς
ες.

Τ ῆς σωτ(ή)ρ(ος) καὶ πάλιν ἀκολουθίας ἐχέλαι ὁμ(ε)ίας κοσμ(ικ)ᾶς. καὶ πολλ(ὰ) δὲ
μωσ(ε)ῖ ἐπ(ε)ὶ τῆς πορ(ε)ί(α)ς καὶ τῆς αὐλ(ε)ύσ(ε)ως ἀμαρτ(ή)σ(ε)ως αὐτ(ὸ)ς ἀφ(ε)ίσ(ε)ως δὲ ἁμαρ

λεῖν· νῦν καὶ ἡμῖν σπλὴν σκηνώσαι τοῦ ἀλαναπλάσαι τοῦ Ἰούδα ὑπομνήσαι σκέλας· καὶ φη· ὁ ἅγιος Ἰούδας ἀπωλώλων φανεὶς περὶ τοῦ διδασκάλου· καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἀπωλώλως μαθητοῦ τοῦ καὶ ἀποδεχθαι ἡνύτινος μένοι φιλοφρόσυνοι εἰς τοῦ διδάσκαλον· ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος καὶ ἀλαναπλᾶν ὑπὲρ παῦλος· ἀπωλώλων οὐ φανὲς, καὶ οὐκ ἀπωλώλων ὢν· ἀλλὰ δὴ καὶ πανεὺς ζηλότυπος· ἡ γὰρ ζηλοτυπία ἀρχὼς λέγει· καὶ ἐπ' ἀληθείᾳ, ὡς ὅλαν ὀρθῶς ἡνὰ λας ἀρετὰς καὶ βροθωῖα, ζηλοτυπεῖν· ἡ τοιαῦτη γὰρ ζηλωτυπώμεθα ἡν ψυχὴ· καὶ ἵνα λέγωσι, οὗτος ἐκ καλῶς θεσεν· ἐὰν δ' οὐχί· καὶ ὅτι κακῶς δ' ὁμοίως· ὡς ὅλαν πολυόλβου ἡνὰ βλέποντ' ἀνόν, ὡς πένλας ἀλγεσήμαλα δαπανῶλα, ζηλωλυπᾶμεν λε καὶ ἀθέκμα· ὅλε καὶ ἡμῖν προσποιεῖσθαι ἀλγεσήμαλα ζῶα· οὐχ' ἵνα καὶ ἡμεῖς εἰς πένλας δαπανήθωμεν, ἀλαθῶς γὰρ αὖ ἡν ἡ ζηλολύπησις αὖλη· ἀλλ' ἵν' ἡ καλασπαθῶμεν καὶ ξυφίζωμεν, καὶ ἡ ἀσεῖ χαιρώμεθα· ἡ ὑπὸ τῶν καλορύξωμεν· καὶ δ' ἀμφοτέρων τοῦτων ζ' κακῶνα, τὰ βλακωνᾶ χαιρώμεθα· αὖλη πονηρὰ ἡ ζηλοτυπία, ἣν καὶ Ἰούδας ἐνόησεν· ἰδοὺ γὰρ ὁ πολυόλβων ἐκθρὸ μεδεὼν ἡ δῶρ' ἀγαθῶν τοῦ κτίσαντος χρώμενον, ἐζηλοτύπησεν· οὐχ' ὅτι αὐτὸς ἠβούλετο πόρνης αὐτὸ πεισθῆναι καὶ ἡ τοῦ διδασκάλου χεῖσθαι κεφαλῆς· πολλοῦ γὰρ ἐδεῖ ἦν Ἰούδα ψυχὴ τοιοῦτο ἐνθυμεῖσθαι· ἀλλ' ὅτι ζευξαμένεσθαι αὖτ, ἀπεστερῆσθαι ἡ θελεῖ· ἵνα ἦν λεπτὸν αὐτὸς ὀφείλεσι θαι· ἅτε καὶ τὸ γλωσθήσειν αὐτὸς πεπιστευμένος· καὶ τὰ σὺν τοῦ ἅτινα βαλλόμενα πρὸς διάδοσιν τοῦ πλησίον βασάζων· ἀπωλώλων οὖν φανεὶς ὡς ἄπορος, ὁ πονηρὸς ζηλότυπος, διὰμ φόρτα ζῶα· ἦν τε ἀπωλωσούσην λέγω δὴ τὴν ζηλοτυπίαν· καὶ τὰ ἀξιόθεον ἐκ νοήσεως τ' πόρνης τοῦ μύρου λοπραγῆ· εἰς λέγων ἡ ἀπώλεσα αὖτη· καὶ τοῦτο οὐ λέγων ὡ μύρῳ ἀπώλεια οὐδ' ὡ νεῖς ὅτ' αὐτὸ τὴ χυσίου ἡ ὠνηθὲν πόρνη ἀνάλωσεν· ὡς τε καὶ μέλα ἐκρόσε· διὰ γὰρ τ' ἐκείνου σκῶλας, τοῦ παῦ ὀφελέσοι ὃν ἀπόρων ἀμαρτεῖν τ' πεσενεικάσης ἐλυδη· ἀλλ' ὅτα τοῦ μακείου ὡ ὡς δοκῶν φιλοπτωχῶλας ἰούδας, ἡ δήνδρα φιλαργυρώλας, ἵνα τα καὶ βαλλόμενος ἡ νοῦ, τὰ ἀξιόθεον σκῶνο δ' εν τοῦ μεδεὼν λοπραγῆ· καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἀξιόθεον· εἰ πᾶ αὐτὸς ὁ ὡς καὶ ὁπὸ αὐτὸ ἀποστέλλεσθαι εἰπ· ἀφελε ἡν γυναῖκα· ἐργον γὰρ καλὸν ἐργάζαται ἐς ἐμέ· λοιπὸν ἔχει γ', οὐχ' ὡς τις πτωχοῖς ἐπαρκῶν· ἀλλ' ἐς ἡν φιλόθεον δ' γυναικὸς καπακεύων χάριν· καὶ καὶ ἐὰν ἀμελὲς εἶναι ἵνα ἡμῖν καὶ ἀκρα τοῦ τ' δωρεοφορείας καλοῦ· ἀλλ' ὡς πᾶ οἱ κάπηλοι κατὰ τοῦ οἶνον ὕδατι ἐξέπλησον σὺν λεῦ δεν αὐτοῦ ἐρ λαζόμε

νοι, οὕτω καὶ οὗτος ἵνα τὸ γινωσκόμενον ἐκδύσῃ θερμοτάτην προαίρεσιν σπουδάζῃ ὀπτικὴν καὶ ψυχολόγον ἀπὸ τοῦ ποιῆσαι διὰ τοῦ λέγειν, ὁ πλουσιώτερος μᾶλλον προσῆναι τοῦ μείζονος ἡδῆναι κ' τοῦ ἰῦ, τὸ δ' φείσασθαι τοῦ ψυχοῦ ἡμοῦ χε ὁ δς καὶ τοῦτο ἀκούσας, προκείσθαι καὶ σὺν τοῦ ᾧ τοπασίῳ καὶ τοῖς ἐξῆς, ἄλλου τόπου καὶ οὐχ' ὡς πρὸ σὺν ᾧ εἰρμοῦ. σὺν κε' πρὸ ᾧ εἰρμοῦ διδασκαλία ἡν τοῖς μέλλουσιν αὐξεῖσθαι παρὰ τοῦ θυ, ἢ ἀλλοῦ ὀφέλουσιν. εἰ δ' τοῦ ᾧ τοπασίῳ καὶ τοῖς ἐξῆς δυσί, χαπλιασκῶς καὶ ἀποτόπως ἀλλέσθαι. ὡς πρὸ ὅλαβε μείζα μοῦς ἰδούλες ἢ ἀκούσθαι ἀναξίου θεαδῆναι ἢ ἀκουσθῆναι, λέξω μ· φείσασθε. μὴ ποτε ἀλλοθιοῦ τοῦ ἰδιωμεν ἢ ἀκούσαμεν. ἵνα πρὸ ἰούδα μια εἶναι. ἵνα ἀνωμοσύνην καὶ ἀπανίαν σὺν τοῖς τοπασίοις τοῦτοις διαλαμβάνων ὁ μέγα δος καὶ ἵνα ἴνα μὴν αὐτοῦ μιλαφθείς, ἐπάλει. φείσασθε ᾧ ψυχοῦ ἡμοῦ χε ὁ δς ὡς εἶπε ἐλεῖσε. μὴ ποτε ἰδωμεν τὸ ἀπὸ τοῦδε χε ὁ δς διαύλην ἀπανίαν ὁποίαν ἰούδας:

Λέγει πορευθεὶς τοῖς παρανόμοις ἀρχουσι. ἵνα μοῦναι θέλετε. κἀγὼ ὑμῖν παραδῶ τοῦ ζητοῦμενον τοῖς θέλουσι παραδῶναι. οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ ἰούδα ἀὐτῷ ἐχάρησαν ἐπ' αὐτῷ. φείσασθε ᾧ ψυχοῦ ἡμοῦ χε ὁ δς καὶ τοῦτο ἀκούσας:

Καὶ πάλιν ἵνα εὐαγγελικῆς ὑφῆς κ' ζωγράφαι ἐγγὺς ὁμήγυριοις, κἀπὸ δὲ ὧν ἵνα τοῦ μὴ ἐνθένδε ἵνα ἐκείνου ἐπ' ἐκείνῃ τοῦτο ἐστὶν τοῦ ἰούδα, οὕτω λέγει ὁ σωτῆρ ἡμῶν. τότε πορευθεὶς εἷς δωδέκα ἰούδας ὁ λεγόμενος ἰσκαριώτης πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, εἶπε. τί θέλετέ μοι δοῦναι κἀγὼ ὑμῖν παραδῶ αὐτόν· οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια. καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν ἵνα αὐτὸν παραδῷ. πορευθεὶς ὁ ἰούδας λέγει τοῖς παρανόμοις ἀρχουσιν. ἀρχιερεῦσι σκηνοῖς καὶ γραμματεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις τοῦ λαοῦ. τί μοι θέλετε δοῦναι κἀγὼ τοῦ ὑμῖν ζητουμένου χν τοῖς θέλουσι, ὑμῖν παραδῶ. τοῦτο δὲ λέγει πρὸς τοὺς ἀνόμους ἐκείνους. ἀλλὰ μικροψύχου τοῦ οἰκοδόμα τοῦ διδασκάλου παραλάμψως. πῶς δὲ ζητούμενον εἶπεν ἀπὸ ὧν ἰούδα τῷ, ἄξιον ἐπισκέψασθαι. ἡ σημαίνει τοῦτο ζητήσεως ὄνομα, γνῶσιν καὶ τοῦ. εἰ δὲ ζητοῦσιν πρὸ αἱρέσεις, πάθοι. οὓς ἀναλόγως τοῦ ζητοῦντος καὶ ζητοῦσι, συμπαίζεται. ζητοῦσι τὸ νεῦμα τῷ, πλὴν σφόδρα ἰούδα ζωγραφῆσαι, ἐκ ἐξαίσια. ἀλλ' αὐτὰ οὐ πολλὰ πολούμενον. ἐὰν ἐρᾷ ἐρώμενον. ἵνα καλλιστῆ ὀπτικῶς ἀλαπάσας αὐτοῦ. καθὼς ἐζήλωσεν τοῦτο ὁ σὺν ᾧ ὁ σωμᾶ νύμφη, ἵστορος οὐ πάντες ἐξαίσια σκηνοῖ. ἐζήλωσε οὐ πάπασεν ἡ ψυχή μου λέξω. ἐζήλωσα αὐτοῦ ἐσυχίαν ἐναὐτοῦ. ἐὰν δὲ διδῷ, ἐζήλωσε τοῦ χῦ ἐσθηκυοσύνου. οἱ εἰσιν ἡ καρδία μου χῦ ζήλωσ. καὶ πάλιν. διὰ ξυλόριον ἐσθῶ ξου αὐτοῦ. ἡ γὰρ οὕτως ἐρᾶν, αὐτὸς ἐσυνδωμολογεῖσθαι. ἡ δὲ ζωγραφῶ ζήλου ἰούδα, οὐχ' οὕτως ζήλου τοῦ χῦ. ἀλλὰ ὡς λησταὶ λησευσθαμένου. ἐὰν σφαλοῦς σφαλία σθαμένου. ἐὰν σκύμνος λέοντος ἀμνοῦ δύνα ἡ δάκνειν ὡς τοῦ λαβοῦ ἐ δοιπάσαι. καὶ

φησιν ὁ ψαλμὸς. σκύλλονται ὡ ζυόμενοι καὶ ζητῶσι βρῶσιν αὐτῶν. οὕτω καὶ ὁ σαοὺλ ἐ
ζήτει λαβεῖν τὸν δαυὶδ. οὐχ ἵνα αὐτὸν φίλον ποιήσηται. ἀλλ' ἵνα μαχαίρας ἐρίου ποιήσῃ. Ἰούδας δὲ τὸν
ἀλίαν ἢ ἐζήτει ἵνα ἐλεήσῃ αὐτὸν ὁλοτρεύσῃ καθάπερ αὐτὸς φησὶ περὶ αὐτοῦ. ὅτε ἐλεῶν ἐμνώσθη
αὐτῷ πεινῶντι. καὶ ἰδοὺ ζητοῦσι τὴν ψυχήν μου λαβεῖν ἀπ' ἐμοῦ. οὕτω καὶ τὰ ἐθνη τὴν ἐκκλη
σίαν ζητοῦσι. ὅτε ἐλέησεν ἀληθῶς καὶ καλῶς ἐφ' ἡμᾶς καθὼς ἐρεῖ ἐφ' ἡμᾶς πρὸς αὐτόν. οἱ ἐραστοῦντες
ψυχὴν ζητοῦσιν. οὕτως ἐρῶσιν τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ ἀλλοῦια ἀλληλουϊα καὶ σωματικῶς ἀπ
αζόμενα. καθάπερ φησὶν ἀπόστολος. μέλλει γὰρ ἐρῶσιν ζητεῖν τὸ πνεῦμα τοῦ
ἀποστόλου αὐτοῦ. λαβεῖν τοῦτο καὶ ὁ μελῳδὸς τοῦ ἰούδου ἐζήτει πρὸς τοῦτο ἀρχιερεῖς λέγουσα.
ἵνα σοῦλ ἀποκτείνῃ καὶ παραδῶσιν αὐτῷ τὸν ζητούμενον χν. ὅτε δὲ ἀπώλεσαν δαυὶδ ἵνα σωσῃ
ἡμᾶς. καὶ τοῦτο μισθαποδότης ἦν ὁ ὀπτὸς φονεῦσιν δαυὶδ ζητούμενος, καὶ ὡς εὐεργέτης.
καὶ ὡς ἔφεσις καὶ δίκαιος καὶ ἀγαθός. ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἁπλῶς ἄνος, ὅτι παραδοῦναι τοῦτον
εἰς θάνατον ὡς δι' αὐτὸν μοῦ ἀπὸ τῆς γῆς τῶν ζώντων ἵνα φύσιν καλῶς ἔχουσαν, ποίαν ἀπαίτιαν οὐχὶ ὑπερ
βάλλει. φεῦγε δὴ ψυχήν μου ὡς ὄρνις. σκεπάσει σε ὁ πτερωτὴς καὶ ἀπὸ τοῦ ἀποστόμα
τος αὐτοῦ λαβὲ φεῦγε δὴ ψυχήν μου ὡς ὄρνις :-

πγ. Ὥσπερ ὠκὺς ἐλαφοῦσι ἀπόνευε. λύσης ὅσον ἐθέλεις. ὁ δὲ ψυχῆς οὐδὲ ὡς ἐξαίσιος
ὁπόσους, ὧν ἐλοιδόρησ. ἀπολύσασθαι γὰρ ἔφυσι. ἐβόσκησας ἀνάψας πεδόθα. φεῦγε δὴ ψυ
χήν μου ὡς ὄρνις ἐκ δικτύου παγίδος :-

πδ. Τοῦτο ἐλελιζικῶς πρὸς τὸν ἰούδαν ἐρρέθη ἐπικαφθὰς ὁ μελῳδός. ὡς τοῦτον ἀπὸ τοῦ ἐλαφοῦ
σι σώσωσι φεύγει. ὡς δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ διδασκάλου λόγων ἐκείνων δι' ἐλεούντων, ἵνα δὲ
ὠφελήσῃ ἄνον ἐαυτὸν ποιήσωσι ὅλον κερδῆσαι τὴν ἐκ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ. διὰ δὲ κέρδος
ἀξημίαν δὲ ἀζήμιον ἑαυτὸν ἐδούλωσε βεβοήκει. οὐδὲ ἰησοῦς ὁ κύριος δὲ τὴν ψυχῆς ὄφθη
μὸν φεύγειν ἐλαφοῦσι ἀπόνευε, ἀπάνε. ἄφες. ὁ δὲ τοιοῦτος ἀφὲς ἀλλ' ἐᾶν ὁ διδάσκαλος βούλεται.
ποίων δὴ τοῦτον, ὅλου δ' ἄνας ὁ κόσμος ὅδε κερδαίνομενος, μιᾶς ψυχῆς ἀνάξιος ἐστί.
ὁ δὲ ἀγαπώμενος ἐκείνων δι' λόγων ἐ ἀποῦσις, ἐβόσκησας ἑαυτόν. φοιτῶν δὲ νῦν ἀποιήσας
ἐν τῷ ξύλου ἀναρτήσας. ὡς δὲ ἀπαλλάξαθαι. ἰδοὺ γὰρ ἰούδας μετὰ συμμαθητὰς ἀπέλθε.
κάθι ἑαυτὸ διὰ τὸ κερδάναι ὅλον τὸν κόσμον πρέπον δὲ ψυχῆς καλαφοναῦ, μαλαίοι δὲ σὺ
ἑαυτόν, ὁ διὰ ἑξακόσια μόνον ἀργύρια πεπρακὼς ἐν ἑαυτοῦ σεῖαν καὶ τὴν ψυχήν
μου σώσωσιν, ἵνος οὐκ ἀπολώλασιν ἔνοι τὰ. φεῦγε δὴ ψυχήν μου ὡς ὄρνις.
ἐκκλέσαι ὁ κύριος τὰ τοῦτα δὴ ψυχῶν μου, ὁμοίως
τὸς πεδάσι λυσιν ὡς πεσέρηται :-

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ πέμπτῃ. κανὼν τοῦ ἁγίου
Ἀνδρέου τοῦ κρήτης μοναχοῦ τοῦ ἁγιο
πολίτου. οὗ ἡ ἀκροστιχὶς, ἴδε.
Τῇ μακρᾷ πέμπτῃ μακρὸς
ὕμνος ᾠδαί θ΄.

Feria quinta Hebd. Sanctæ

Τις ἐξόσοπος ἡῖς παρούσης ἀκροστιχίδος, οὐδὲ ἀλλοῦ. διὰ τῆς τοῦ, σὺ εἶ ἡ μετάλη-
λουϊέρα καὶ ἐλῆ καὶ ἐλεᾶσαι τὸν λαόν σου καὶ σῶσον ἡμᾶς αὐτοῦ. συλλαβὴ δὲ ἡ πέμπτη
ὁ λόκληρον κανόνα ὑποφαίνουσι, διὰ τοῦ μακροῦ τοῦ ἰαμβικοῦ ὕμνου ἐκάλεσεν. ἀλλοῦ
δὲ ἐκεῖνο οἱ μὴ ἀπορρῆξαι τῆς σωτηρίου πίστεως διὰ ἐκείνας τὰς ἡμέρας τετραπλοῦς
ὕμνους καὶ μακροκατῶς. ἰαμβικὸν δὲ διὰ μακροῦ τοῦ ὕμνου καὶ ἀκεραίου τοῦ κανόνος ἐκεῖ
γαβ. σύνηθες γὰρ ὡς ἐπίπαν ἐξ ἡμίσους οὐ θαυμαστὸν καὶ διὰ τοῦ ἰαμβικοῦ ἀλίσων μυστη
ρίων καὶ ἱεροσυλίαν ἀποδεχόμενα, δικαίως ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία τετραπλοῦς ἐλι
μπάνει. ἐν δὲ, πανύμνιον ἡμῶν ἁγίους διὰ τοῦ μυστικοῦ δείπνου, διὰ τοῦ δωδε
κάτου ὑπερκειμένου καὶ ἰαῖς ἑορταστικαῖς χαμηλοτάταις. ὅθεν καὶ καλ ἐκείνας ὑπολειπόμενος
ἐχρῆν ἡμῶν, καὶ ἀκεραίῳ ᾧ κανόνι ἐμάθαι. ἡ καὶ ἐπὶ τὰ πρὸ τοῦ δείπνου καὶ
τοῦ νιπτῆρος συνεργὰ δεῦρο λέγει καὶ ῥᾳδίως πολλὰ ἦν καὶ ἀμέμπτως χωρῆσαι τετραπλοῦς ε-
νόμενος; εὐρυχώρους οὖν τοὺς χαρακτῆρας ὁμοχώρους ἦν τοῦ κανόνος ὁλοκλήρου εἶναι. ἵνα μὴ
δεύτερον ὑπολυφθῇ ἀμελῶσι τοῦ. πρὸς μαθεῖν τοῦ ἡῖς ἀκροστιχίδος τοῦτο ἰάκωβον,
ἀμφιβολίας τῆς γραμματικῆς πρὸς τὸ μὴ ἐνεόκωφε τοῖς πολλοῖς. καὶ οἱ μὲν, ἐσφάλ
θαι τοῦ ποιητοῦ ὑπὲρ τὸ ἄκρον ἦν πρᾶγμα ζηλωτόν, τοῦ δευτέρου ποδὸς. ἐξ ἦν πρᾶγμα τοῦ
ἑνὸς. μακρὰς οὔσης ἡ τοῦ δεξιόνου σιλάδος, βραχυπρεπῶς ἐξ ἀληθείας ὅτι τοῦ μὴ
τοῦ. ἡ γὰρ ἐκεῖνο ἀτυφοστεφανοῦσι οἱ τοιοῦτοι πόδες οὗτοι ἀλλ᾽ ἰάκωβον ὁ δεύτερος καὶ ὁ σπουδῇ
αμβι κῶς μεθερμηνεῦσαι. ἀλλοῦ ἀσυνδετικῶς. ἡ τοῦ. οἱ δὲ καὶ τὸ μακρὰ ὅτι σπουδικῶς διὰ
μακρᾶς σκέψεως ἡῖς λογίους. καὶ τοῦ ἀδὼ ῥηθὲν ὁμοίως τὸ φανῆναι μετὰ ἡμῶν.
οἱ δὲ, ζωηγορῶσιν ὅτι ἐν τῇ ποιητῇ, οὐκ ἀλυσιτελῶς ἐξέφανεν, οὐδὲ δεῖν τοῦτον σοφὸ
τατον ὄντα καὶ λογικώτατον; ὁ πλοῦς τοῦ ὅλου στίχου διὰ μακρᾶν πεντάκις καὶ δω-
δεκάκις. ἵνα τῆς ἡμέρας μακρᾶς καλουμένης. καὶ μακρᾷ τελουμένης ᾧ ὕμνῳ,
συμμακρυνθῇ καὶ ἀκροστιχὶς. ἀμφότεροι δὲ ὅμως ἀδιανόητα λέγουσι. τὸ γὰρ ἀ
γνοῆσαι, οὐ μεῖζον ἁμάρτημα φύσεως. καὶ ταῦτα σὺν πολλῇ τῇ μακρᾷ ἔχρῆν σοφὸν εἶναι

πρὸ οἰμοῦ.

ἅλε βραχύ, ζ'λε σταφίδα. ἀναξέσας τ'ζδ' ἀλευρου ἀξίωμα, ὅπως ἀλλίσα· ὁ δὲ λοιπὸς ζῆλος δεῖ ἔχειν, τ'ζδ' ἐστιν. ὀλιγάλιπον ἔχων ὁμαλῶς τ'ζδ' ὁμοιομερῆ τ'ζδ' ἐν τῇ ἀκροσχίδι δύναι τ', ὁ'ζδ' ἦν μελάχλωρον πέμπτον διὰ μελάνου εἶναι τοῦτο. ὑγρὰ δὲ ἐσθίειν ἀμελίτινον εἶναι οἱ ἐν ὄνῳ καὶ φ' αὐλῷ στέγω καὶ τ'ζδ' ἐν ὑγιείᾳ δύναι ἀκραιόλαβον, καὶ φ' μέλιτι παντελῶς ἀσίτου δύναι ἦν ἀκρίβειαν. τ'μεζου πρὸ μιᾶς ἦν ἐν φ' στέγῃ δὲ σιν τοῦ ἐνδιομιμάτος, τοῦ ἐλάττονος τοῦ μέτου καὶ ἀπεφύτικεν. εἰδὼς ἐξ ὑπ' ποιλὰς ποιλὰ ζιαῦλα καινοζωΐας. καὶ διαφόρους πολλάκις οὐχὶ ζῆς πεφανέσι μόνου διεξόδοις ζεωμένους, ἀλλ' ὁλότου καὶ αὐ ζῆς ζῆς φίλοι βραχέοι καὶ ζῆς μακροῖς. ὡς σὺλε ὁμίκευ καὶ κ'οτοόδου καὶ φῦ χοιποῦ. μάλισα· τοῦ βουκολιασοῦ δεικεῖ τοῦ τ'ζδ' καλαμαύλου ἕξιν. ὁ'ς βόσκεις αὐλὰς σὺλλέγ στέγου ἀρωϊκοῦ δεῖς, ζ'ἐς ἀρδεσι βραχὺ ἔλαβε, μακρόζαβου οὐ. καὶ ὁ μικρος· σὺφ' λουσσοῖο ἡδύνας, λουσβίο τ'ὁ μακεῦ ἔλαβε. ἡ ὁμῶ καινοῦ εἰ καὶ ὁ μέλας κοσμεῖ· ὅτι κινδυνεύ φῦ ποικίλῳ ἀρχαῖο οὐδενὸς φῦ ποικίλου ἐλαττούμενος. οὐ· ὁ δὲ τῇ ποικίλῃ καὶ ἀδάῃ, τοῦ ὧν ζατ ἰωδῦναι ἀνέχεσθε :—

♣ ὁ ἑρμῆς. ♣ Ὁ καινοῦ. ὠδὴ ἐξ' ἦθος παλαιοῦ ἐκάστου :—

Τὴν θεὸν ἡμᾶς πρὸς ἐρυθρὸς· κυμαῖος ἔφος· ἐκραίνεται βυθός· ὁ αὐτὸς ὁμοῦ ἀσπίλοις ἑλίσσας βαθὺ καὶ παντοπλίαις ἄφος· ὠδὴ· θαλερπὴς ἀνεκλήπτε· ὡδὴ ξως δεδόξασται ζῆς ὁ θεὸς ἡμῶν :—

ἐν ζ. Τὴν πρὸ ἦν ἐρυθρὰν θαυμαστοποιίαν, καὶ λαὸν θαπαραλαμβάνων οἰκέτας ἦ πρώτη ὡ λῆ ὁ μεγαποιος, ὡδὲ πρὸ πρὸ αὐλῆς ἀφίξεται. ἦ ἡμέτερα χέλων ἀπὸ δενδρεωμένος ἰσχύι ἢ φυτῷ εὐόδῳ· σκῆ βύλων οἱ δενδρεβύλοι ἐκ εὐόδους ξυλεύονται. ἐ πρὸ ξεσαντ' ἐκφυεῖς καὶ ἀπεστεῶν ἄλλες δεξιῶς, αὐ τ'ζδ' ὁ πρῶτοι εὐόδους ἀπρίζουσ· ἦ ἡμέτερα βίνεω ἰαεῖ εὐόδῳ ὁ ἄλμυλος μάζει ζ'λε καὶ ζωεχὰς ἐρυθρὸς κόλπος, ἰαεῖ καὶ διαρρεῖ. ξηραίνεται· ὁ κυμαῖος ἔφος βυθός, τοῦ ὑδάτος σὺν καὶ δὴν ἀναχωρήσαντος. ὁ αὐτὸς καὶ ἐκ ἦ ἐκ ἀπὸ ξηραίνεται καὶ διασαῖος τοῦ ὑδάτος, βιῖς ἀσπίλοις· ἐπὶ ζως ὁδὸς ἰόντος καὶ διὰ ποδὸν αὐβιῖς πεπαλδεῖς. ἦ· τοῦ παλινοστοῦ καὶ ἐπαναστοφῆ, βιῖς παντοπλίαις αὐτοπλοις ἔφος ἀγκυ λίας. ἀναλάβοι· ἀὐλὸς ἰαῦλιν τοῦ ἑρμοῦ ἰπλέξειν ὁμοῦ λε καὶ ἰπ' ὑμνοῦσιαν. ὑ'σαῦ τ' χυειακοῦ πάσος· καὶ ἰπ' ἔαρκα τεῦτο ἰπ' ἀξέραυτον. ἰαεῖ ἦ γὰρ ἡμέτερα, ἡ ἰδιωτικὸς οἱ καὶ στρωτὸς καὶ φαρτὸς ἀδιαφθόρως κ' τῷ θανάτου· ὁ ἐρυθρὸς ἦς ἁμαρτίας πολὺς· καὶ ὁ τοῦ θανάτου βυθός, ἀγάλλεται καὶ τοῖς εὐσεβέσιν ἡμῖν εὐθεῖ ἦς γίνεται· οἱ δ' αὐτόπλοι θαύμονες αὐλῆς ἐκποδὼν καὶ ἔφου τοῦ εἰσόπου

σιν. ἴσθι δὲ ὅτι ὁ παρὼν ὅλος κανὼν, τὰ περὶ τοῦ μυστικοῦ καὶ ἁγίου ἄρτου καὶ τοῦ νί-
πτῆρα περιέχει λεπτὰ ἅμα καὶ χαλκεῖα καὶ ξύλα :-

Ἡ παναγία καὶ παρεκλησιάζουσα ἡ ἁγία θεία τοῦ θυ. ᾠκοδόμησε τοῦ οἶκον ἑαυ- ιγ.
τῆς ἀγωνιζόμενος ἐξ ἀπαραλήπτου μέρους. ναοὶ δὲ εἰσὶ καὶ πεντάκλινος. σὺν δὲ ξὼς λέγω
ξαφαγῆς ὁ θς ἡμῶν :-

Γυναῖκες πλάβες καὶ θεῖαι ἀπὸ θυ αὐλῆας ὁ θαυμάσιος ὁλομεῶν. καὶ μεύτα ἐξλα- ιδ.
βοὺ εὐπρεπῆς δὲ ἀπ' αὐλοὺς ἀνέων, οὐ παύεται διὰ παύλων αὐδὲ δὲ πουκιλίαν ἐξ ὑγ
χραμμάτων αὐλὴν ἀνυμνεῖ. καὶ λαὸς ἐρῖα ἰαύλης ἀναπαρύτιον καὶ λὴν πολλὴν διωφε
χται. ἴσως δὲ τοῦ οἱ πολοὶ δὲν ὁλομεῶν βίβλον πεπτραμένοι. ἐκάνομεν ὅλφριον
σὺν ᾧ λὴν θεῖαν ἀγάπεν ἐαυτῆς οἱ κον οἰκοδομοῦσαν καὶ ἐκ πέζαν ἐβιμάζουσαν. καὶ -
σφαίτουσαν τὰ ἐαυτῆς δεύματα. καὶ κεραμεῦσαν εἰς κραπῖρα τὸν ἴδιον οἶκον. ἐ δαιδ
μονας ζυλικαλουμένων ἐλπλεῖ δ' καρεῖμαι. ὥστε τὸν ἀρθρον αὐτῆς ἡδύλας φαγεῖν. ἐ
τὸν οἶκον πεδὸν, οὐ παραδέχομ οἱ ὀφοὶ τὰ δία πρὲς πεῖν φεονεῖμαι ὡδοὺς ἐ κάλω
θεῖ εἰρῆσθαι δ' ὁλομεῶν. ἀλλὰ πρὲς τῆς ὑποτάσσου καὶ πρώτης καὶ παυβυρίου
ἀλαδὴ ὁλμνολενοὺς πεπεφαλεῦσθαι ταῦτα δ' ὀφῶ ἀλαδνοῦσι. ἀκολούθως οὖν αὐ
τὸς καὶ ὁ πολὺς τὰ δία κοσμᾶς λὴν ὁλομεῶν ἁγίαν ῥῆσιν ταῦλην ἀρὶ λαβὼν, ὅτι καὶ ἐ
λὴ νεῶ ἡμέρᾳ. προσέπλ καὶ ἐφαρμόττει μοι. καθ' ἣν ὁ σὴρ ἀὐθεία, ὁ μυστικὸς ἀρ
τος δεῖ πνοῦ. καὶ ὁ θεὸς αὐθ καὶ ὁ ἅγιος ψυχὴς καὶ πνεῦς τοὺς μαθητὰς. ἀ-
φρὶ δὲ μοι λὴν θεῖαν τοῦ μεγάλου πνεῦλον τοῦ ὁλομεῶν ῥῆσιν ἰαύλην πολλὴν οὖσαν
καὶ μὶ δυναμένην σὺν ἐν πάσει ᾧ ἑνὶ πτειχφῆναι, διελὼν σοφίας. καὶ εἰς λε
πτὰ διεμερίσθησαν, σὺν πολλοῖς καὶ διαφόροις ἐπασίοις ἰαύλην καλαμεῖζ. αὐλὴ κα-
θὼς σὺν δ' πασεῖ ἐν πασείῳ τοῦ ὁλόνου χαλκᾶν λὴν ἀγίαν τοῦ ἐκκλησίαν. ἐν, ἡ θ
θεία ᾠκοδόμησεν ἐαυτῆ οἶκον. ἡ δημιουργικὴ λόγον καὶ ζωικὴ σοφίαν ἐκκλησία
παύλων αὐλὴ καὶ ζωοπάροχος. καὶ ἅπτεσθαι καὶ ἀλὲ ἀρχὴ καὶ λόγος σύμπασαν τοῦ θυ
θεία. αὐτὸς ὁλομόλενος λόγος, ᾠκοδόμησε τὸν οἶκον ἐαυτῆς. τὸ ἀγγελικὸν ὁλοτόμον ἐκκλη
σία πρωτελεύτου σὺν δι' ἐπαλτίνου αἵματον τ' ἀπαρ αὐδεν σῶμ. ἐν τῷ, οἶκον ὀνομάζας τοῦ
ὑποτάσσου ἐκκλησία ἡ λὴν ἕνωσιν τοῦ ὁλομεῶν τος, καὶ ζωικὸν ἐκ δὲ οὐ κυρίου κεκτυμένον.
ἐστὶ τοῦ οἰκίας ὄνομα ὅπ τοῦ θυ. ἀνέων γὰρ ἐστὶ τοῦ οἰκίας οἰκία, ὁ δὲ ἅγιος ἐοίκα
λοθεν, σὺ ναὸς ἀν μᾶλλον οἶκον κλῆσιν σὺ οἰκία ἐρῆσθαι. μεταβαλὼν αὐτὸς τὸν ἅγιον
πεπλοφὴν δ' ὠνόμασε ὁ ἀναλερῴ οἶκον ὠνόμασε, νῦν πεπλόρου δ' ναοῦ. αὐλὴ δ' κὰ
πεπλοφὴν δ' ὠνόμασε τὸν

νος, χ̄ς ὁ θ̄ς ἡμῶν, σὺν δόξῃ κατέβη καὶ οἱ ἑπτὰ λύχνοι ἐλέγον παῖδες. ἐλογίσθημεν ὅτι σὺν δόξῃ ἦλθες τῆς ἁγίας δόξης σου. πόθεν, σὺν δόξῃ πορεύῃ πρὸς ἡμᾶς ἵνα δοξασθῇς δι' ἡμῶν :

πρ. Μυσταγωγοῦσα. φίλους ἑαυτῆς ἐν τῷ ψιχοβόφου εἰσιοῦσα τράπεζαν. ἀμνὸν σφαγὴν ἀντὶ οὐσίας θεία δύ. πνευμάτι πραθῆσα πιστοῖς. προσέλθωμεν εὐσεβῶς καὶ βοήσωμεν. σὺν δόξῃ δεδόξασται χ̄ς ὁ θ̄ς ἡμῶν :

ἐν ζ. Ἐν ᾧ φαγεῖν τραπεζῃ ἐν ὑπόσαβον θείαν οἰκοδομοῦσαν ἑαυτῇ τὸν οἶκον ἐποδόξας ὁμολογοῦσ, ἀκολούθως σὺν πατρὶ τραπεζῃ ὑποδεχόμενοι αὐτὴν ἐν ἑαυτῆς εἰσιόντα τράπεζαν. ταῖς βλομμυλίοις ἐπόμενος ζηλαβαῖς. σὺν δούλοι καὶ φί. ὁ δὲ ἀφθάρτῳ τοῦ δυ θεία ὁ κ̄ς, ἐν ψιχοβόφου εἰσιόντα τράπεζαν. βλέπ οἶκον θείαν ὡς ἄρτον ἀνθῖς πολλὰ εἰς βρῶσιν. βοᾷ ἄγγελοι αἷμα βλάστημον ἵνα ἀμνεστίᾳ τὸ ἀθάνατον πολίτευμα, ἵνα πόλεμα πεχέουσα. ποιεῖ δὲ καὶ ἐν ψιχοβόφου εἰσιόντα ταύτην τράπεζαν. μυσταγωγοῦσα θυσ ἑαυτῆς φίλους καὶ μαθητὰς. πῶσιν ἵνα μυστικῶν ἡρμηνεῦσαι καὶ ἴνα σοι σταθῶ ὁρατικῶν θεῶν σιτάλουσα. πῆρ οὐ μυσταγωγίας ἐρῶν τὸν ἀναπαῦλαν θ̄. δεδόνται ψωμοὶ φαγεῖν, πεῖν δὲ θεῖον ἐστὶ θεῖμα. καὶ δεδόνται οἱ νοῦ πεῖν πεῖν, δὲ θεῖστ θάνατον; καὶ πάντες ἐσθίουσι. οἰκοῦν προσέλθωμεν ἐν τῇ πεῖν δεμένῃ παρὰ θείας ψιχοβόφου τραπέζῃ. προσέλθωμεν δ' εὐσεβεῖς. ἀλλὰ καὶ ὡς ὁ ἰούδας. καὶ βοήσωμεν. σὺν δόξῃ δεδόξασται :

πρ. Ἀκουσάτωσαν. πάντες οἱ πιστοὶ ζηλαλουμένης ἐν ψυχῇ καρδίᾳ. ἵνα σαλπίσου καὶ ἐν φόβου θείας δυ. βοᾷ γὰρ εὐαγγέλιον καὶ ἴδωμεν ὅλες χ̄ς ἐν κράζαι. σὺν δόξῃ δεδόξασται χ̄ς ὁ θ̄ς ἡμῶν :

ἐν ζ. Οὐ δ' πάλιν δὲ θεῖ βλομμύδος ἀφίσαται ζηλαβεῖν ὁ δαιμόνιος ὄφις ὃν πεῖ τὸν θεῖ ἐκθυος ἐκελοβόφησεν. ἀλλὰ μελέτη ἐν τῷ οἰκίας οἰκοδομή, καὶ ἐν τῷ τραπέζῃ ἐδιμασίαν. καὶ δυ κραθῆσα τὸ κέρασμα, ἐκθυο ἀπολαμβάνει δεῖπνου τὸ ἔθεμελίωσεν. τὸ, ἀπέστελε θυς ἑαυτῆς δούλους ζηλαλοῦσα μὴ ἐν ἄλλου καρδίᾳ δὲ πρᾶγμα. καὶ πρὸς βίαιον ὅπ τραφείς, ἀκούσωμεν λέγει πάντες οἱ πιστοὶ τὸν ἐν ὑποσάβου καὶ ἐμφύτου θείας δυ ζηλαλουμένης ἡμᾶς ὅπ τὸ συνάγειν. βοᾷ γὰρ ὡς πρ. σκευῆ σου ἔνος τὸ που ἐν ἄλλῃ. σπάσαι τὴν κραυγήν, ὅλε ἐσθίσαται ὧν πᾶσι μένων ὑπ' ἐκεῖνον βρωμάτων τε καὶ πομάτων. καὶ ἴδωμεν ἀποστείλαντας ἵνα ἐκεῖ χ̄ς σῶμα καθάρσιον καὶ ὁ ἅλμοσσος. ἐσθίσαται καὶ ἴδετε ὅλε χ̄ς ὁ κ̄ς, κράξαι. σὺν δόξῃ δεδόξασται χ̄ς ὁ θ̄ς ἡμῶν : ♣ ὦ γ :

♣ ὁ εἱρμός. Κ̄ς ὢν πάλιν καὶ κλῆσας θ̄. ἐκλυσον ὁ ἀπαθὴς πλαγχεύσας ἑαυτῷ ἀνωλας. ἐν πα

qa οἷς ἐμελλες δανδυ αὐτὸς αὐ, ἐαυ τὺ πρελήθης · φάτελε βοαδυ τὺ βλιμαμου καὶ πιστερεω δηοεαδε : →

Ε ὐλὴ πρὼ ἡ ὠδὴ πειτ βθει εἶπου ὁ μελεποιὸς ὅλελε ὠκοδόμησει ἐαυ μὴ οἶκου καὶ ἡ τίμασις ἔαπελαυ, καὶ ἐν ψαλῳ κηρύξαλε ζωεκάλεσεν, ἐν μὴ παρούσῃ ἔλλη ὠδὴ τὰ τὺ ὑψαλου ἐκεῖνου κηρύξαλος σλίδελαι ῥῆμαλε · ποῖα δὴ λαῦτα, οἷς ἔστιν ἄφρων, σὺ κλινάλω πρὸς μὲ · καὶ τὺ, φάτελε τὺ ἐμοὶ ἄρτου · καὶ πίτελε οἴνου οὗ κεκέρακα ὑμῖν · αὐ λὰ δὴ λαῦτα ἃ καὶ ὁ σὰρ σὺ φ' δείπνῳ πρὸς τοὺς μαθήλας ἀποφθέγγελαι · λάβελε φάτελε · τοῦτό ἐστι τὺ βλιμαμου · καὶ πίτελε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστιν τὸ αἷμά μου · ζεμβιβάσας οὖν εἰς ταῦτὸ χάκλνα καὶ λαῦτα καὶ οἰκοδόλαλα ζωαλάλαν, λὴ παρούσῃ ὠδὴ λὰ τοῦλων ὅλην ἀπαρλίζεμ · σὺ τίνων φ' πα εἰὴ ἐιρλεμ' πρὸς τὺ βρωάδας μοῦνας σλαλαμ βάνθ · καὶ τοῦ, λάβελε · φάτελε καὶ οὐ ωφίσιν · ὁλὴ κς ὠὴ πάντων καὶ κλίσης χὲ βασιλεῦ, ἐπ' ἐμὲ λάων ὃ δι' ἄκρας θελαπίας καὶ βλήσοι τοῦ τ πλησμόνης λὴν ζρκα λὴν ἀμελέφαν, ἐαυ μὲ αὐλὴν ἀνοίξας καὶ ὑπέρβας · καὶ αὐ τὸς ὠὴ τ παρα κλίων καὶ τ δεῖπνα κατὰ φὴ ὁ ἀπόστολος, τ παρα κλίων ὑπὲρ κλίων εἴρηται χς, ἐαυ τοῦ αὐτὸς πρωελθὼν τοῖς ἀπο στόλοις καὶ πᾶσιν αὖθις οἷς ἐμελλες δανδυ · κ' βι ὑπρῶν ἐμελλες ἀποδανδυ. πρὸς λε θεὶς μὲ ὡς κς καὶ κλίσης · καὶ θελὴς · καὶ ἱερεὺς · πρὸ τι δέμενος ὃ, ὡς ἄνος καὶ κλίσμα καὶ θελμα καὶ ἱερδου. φάτελε βοαδυ τὺ βλιμαμου καὶ πιστερεω δηοεαδε. βὺ πιστερεω δηοεαδε, οἰκδου αὐθὺ ἐστ καὶ πρὸ λὴν ὠδὴν, ἣς ἐστ τοῦ, ἐστερεώθη κ' χαροδιαμου σὺ κῷ · οἰκδου δ' καὶ πρὸ λὴν δόσιν τοῦ ἄρτου · ἀρ τος γὰρ φησι καρδίαν ἄνου στηρίζει : →

Ρ ὐσιον παν τὸ τοῦ βρολήτου γένους. τοῦ οἰκδου ἀλαδε τοὺς θεὺς μαθήλας ἐπόλε βας. σὺ φεν ζωὴς πολίτειον πλάβας · αὐτὸς γὰρ ἐαυ τοῦ ἱεροῦργεις. πτέλε βοαδυ τὺ αἵμαμου. καὶ πιστερεω δηοεαδε : →

Μελὰ τὸ φάτελε τοῦ ἐμοὶ ἄρτου τ' βλομοῦντου. καὶ τοῦ, λάβελε φάτελε τοῦ τέστ τὸ βλιμαμὲ ὅπερ εἶπεν ὁ κς, ὅτι τοῦ, πίτελε οἴνου οὗ κεκέρακα ὑμῖν τ τοῦ βλομοῦ βος. καὶ τοῦ, πίτελε ἐξ αὐτοῦ πάντες τ τοῦ κε, μελαβαίνω δ' λάλλας ὁ μελωδὸς · καὶ πρὸ λὴν δὲ ὑφάλαν ἐμπαείῳ πρὸ τοῦ ἄρτου ἐμπάτ καὶ τοῦ βι βρω σκομένου κλίν κυ ειακου βλμαλος, σὺ λαῦ δα πρὸ τοῦ πολίτειου φησὶ τοῦ ἀζαρὰ τοῦ χέλω α μαλος · καὶ ῥύσιον αὐ τὸ καλὸ παν τὸ τοῦ βρολήτου γένους · σὰ ὦ θεὸ λόγκαλι ἐπὶν ἀρεσάμενος τ' ὁμολο γὴ σου τοῦλων σὰ νος ὁ αὐτὴρ πρὸ τοῦ σταυρὸν οὐδαίμαλος, καὶ οὓς δι' αλαμβάνων. ῥύσιον ἀρχελόνων παιδῶν κόσμου ὁ τ' ἀποίνου. ἐκδεῖναι ὡς ἔφην λὴν, ῥύσιον λέξιν ἀπὸ λιφῶς καὶ πρὸς τὸν σῶμα τοῦ λόγου ἀπολυάμενος, τὸ ἀναπλήσιον καὶ λεξιπλήσιον παν τὸ τοῦ θεοῦ γένους σὺ μαθουφοσὶ ἀλαδε. τ' ἄρχαι τοῦ γὰρ αἷμα διὰ τοῦ πολέ

. L .

ἀλλοῦ θη, διὰ τοῦτο μαθητὰς ἐποίησας. ἀφρονίμους διὰ τοῦτο πλουτίσας αὐτοὺς, οἰκέτας δὲ καὶ λαὸν ἁγιάσας ἑαυτῷ περιούσιον. οἶνος γὰρ φησιν ἀφραίνει καρδίαν ἀνόου. ὥσπερ δὲ ὅτι τοῦ ἄρτου, αὐτὸς ἑαυτὸν ἔκλασε καὶ προεδίδου τοῖς μαθηταῖς καὶ φαγέτε ἔλεγεν, οὕτως δὴ καὶ ὅτι τοῦ ποτηρίου, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξεχύννετο. καὶ ζῶντα μὲν τὸν ὡς κεράσαντα ἐπαινοῦντες, πλεονάζοντα τὸ ἀκρατον καὶ πίστει στερεωθησόμεθα :—

πγ τοῦ.

Ἄφρων ἀνὴρ ὃς οὐ συνίησι ταῦτα. τοῖς οἰκέταις μαθηταῖς πρέπει ὁ ἀνεξίκακος. οὐ μὴ γνώσεται ταῦτα καὶ οὐδὲς ἀσυνέτως ὢν οὐκ ἐμὸς ἔσται. ὅμως σὺν ἐμοὶ μένειν καὶ πίστει στερεωθησόμεθα :—

ἐξ.

Διπλοῦ τοῦ ἄφρονος ἡ σημασία εὑρίσκεται παρὰ τῇ γραφῇ. κλέπτεται μὲν γὰρ ἄφρων, ἐὰν τύχῃ ὁ ἁπλοῦς καὶ ἀκέραιος. οὐ καὶ ἄπλαστον εἰώθαμεν ὀνομάζειν καὶ ἄκακον οὐ μὴν γραφὸς παντελῶς ἐστὶν ἡ ψυχὴ καὶ ἀσημάντος· ὁμοίως οὖν καὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. ὁ τοιοῦτος ἄφρων, καλεῖται καὶ παρὰ τοῦ λόγου καὶ τὴν ψυχὴν ἀγέραφον ἐκ τούτου ὡς εἰπεῖν, τοῖς θείοις σύνεσιν ἐμπνέοντα γράμμασι. καὶ ἔμφρων αὖθις ἄφρονος γίνεται. τὸν τοιοῦτον ἄφρονα πολλαχοῦ καὶ ὁλοσχερῶς ἐξ ζωῆς τοσοῦτον ποιεῖσθαι· σπεύδει δὲ παιδεύσαι ποιεῖσθαι ὅλαν χεῖρα, ἵνα δὲ ἀκάκοις πανουργίαν· παιδὶ δὲ νέῳ αἰσθητὸν τε καὶ σῶμα, ἢ ἄλλο τι τῶν τοῦ ἄφρονος τούτου ζωῆς ὑπεμφαίνει δὲ λόγῳ. οὐχὶ, ἀλλὰ καὶ ὅλαν σὺν αὐτῷ πάλιν ἐξ πλάτος δὲν παιδεῦσαι τὴν θείαν εἰσάγει σὺν ὑγιεῖ καρδίᾳ καὶ χείρουσιν. ὃς ἐστιν ἄφρων, σὺν ἡλικίᾳ λέγω τοῦτο. πρὸς τὸν τοιοῦτον ἄφρονα τὸν ἁπλοῦν τε καὶ ἄκακον, ποιεῖται τὸν κήρυκα. σὺν ᾧ οὖν τοῦτο ἄφρονος εἶδος ἐστὶ, οὐκ ἀπὸ βλάβης. καὶ μία αὖ τις ἄφρονος σημασία· κλέπτεται δὲ καὶ ἕτερος ἄφρων, ὁ κακόηθης καὶ σκαιός. καὶ εἰς κακίαν ἐξ εὐηθείας τε καὶ παιδείας. ἀζώνους δὲ πάλιν πάντας τοῦ καλοῦ. ἔστι δὲ τὸ γραφὴν ὅλην τὴν ψυχὴν ἐξ ἀκάκων τε καὶ, τοῦ λοιποῦ τὴν ἀρετῆς ἀνεπιδέκτους καὶ τὸ δὲ θείας εἰ τε ἀληθῶς ἐκεῖνο ἀρχὴ τῶν σοφῶν· ἐξ κακόηθον ψυχῆς, θείαν οἰκειοποίησιν. τὸν τοιοῦτον ἄφρονα καὶ ὁ κῦρ ἐξ ἐσχάτου γενόμενον σὺν σωτηρίοις πρὸς τὸν, οὐ διαφόρως ἡ χώρα πλούσιον βουλόμενον καθελεῖν τὰς ἀποθήκας ἐκείζονας οἰκοδομῆσαι. ἄφρων κλέπτων ταύτῃ τὴν νεκρὰν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀπαιδεύτου ἀπὸ τοῦ. καὶ διὰ πολλοῦ δὴ χαλκοῦ, ἀνθ' οὗ καὶ πυρίτεια ψευδῆ κλέπτων. εἶπεν ἄφρων σὺν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκέτι δὲ. καὶ πάλιν· ἀνὴρ ἄφρων οὐ γνώσεται ταῦτα, καὶ ἀσύνετος οὐ μὴ ζωῆτε. ὅτι πλὴν ἐξ οὗ οὖσαν ἡ σημασία τῆς ἄφρονος ζωῆς. ὁ ἐξ οὗ τι ἑκάστου ὠφελοῦς τὴν βλαπτομένην ὡς πρὸς ἔφην ζῆσαι σὺν ταύταις ταῖς δυσὶ φωναῖς ἀναπλάσας καὶ εἰς βλάβην τὴν θείαν οἰκονομῆσαι ἑαυτῷ οἱ

κοδομουμένην, ἐλπίζων παραδοθῆναι· πολίσιον κεραννύναι. ζυλαλοῦμεν δὲ
λυμῶνας ἐν ὑψηλῷ τῷ καρύῃ, λέγουσιν δὲ οἱ Γαλάται πίτυς· βουλόμεθά μὲν γὰρ,
ὃς ἐστιν ἄφρων σκληρὸς πρὸς ἀμπελώνων παρέλαβε, ἵνα ποιῇ μονονοὺχὶ τὴν
καὶ λαὸς δρῦς· καὶ ἄφρονα τὸν Ἰούδαν καλεῖ· γινώσκων δ' αὐτὸν οὐδὲν ἧττον ἁ-
πλοῦν ὄντα ἄφρονα, ὁποῖος ἦν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ καλούμενος· ἀλλὰ διὰ τὴν κακο
τεχνίαν καὶ πανουργίαν, ἣν τοῦ διαβόλου ἔχειν παρελάβομεν, ὡς πρόφασιν
λέγουσιν· ἀνὴρ ἄφρων οὐ γινώσεται ταῦτα καὶ ἀσυνέτως οὐκ ἐνήσει, τοῦτ' ἔστιν
πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγουσι· διὰ τί ἡμεῖς οὐ δυνάμεθα μαθηταὶ, οἱ παραδόσεων
ταύτην μυστηρίαν νῦν σὺ φθέγγῃ, καὶ ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ξένῃ καλύβῃ· ἐμφανὴς γὰρ ἔσται· δι'
ἀβίου δὲ καὶ ἄρδην σύμφορον ἔχουσι, καὶ οἶνον πολίσιον, ὥσπερ ἐκεῖνοι καὶ αἷμα ἐκεῖ
νων καὶ πίνειν ἀληθῶς πεπιστεύκασι· εἷς γὰρ ἐξ ἐκείνων ἀνὴρ ἀφρονέστατος, ὃς ἐν ἐ
μοῖ μέσῳ παεῖν πεφύκασι ἔστιν ἐμοῦ· οὐχὶ ἰουδαϊκὰ ταῦτα καὶ οὗτος ὡς πρὸ ἡμῶν
ἐλύθη· οὐδὲ ζωὴν ἀζώνους ὧν σκληροκάρδιος αὐτοῦ τὸ λοιπὸν γνώμη· ὅμως
καὶ οὗτος ἀφρονιάζων ὅμως ἀπορρήτου γνῶναι μυστηρίου ἐπιθυμεῖ· ἀλλ' ἡμεῖς ἀμπέλου ὁ οἶνος ἐμοῦ πε
ραίνομαι εἰς ζωήν· οὐχὶ θέλημα ἐστὶν κλῆμα ἐμοῦ; ἀλλ' ἡμεῖς μείνατε ἐν ἐμοὶ ἵ
να πολλοῦ καρποῦ φέρητε καὶ πίστα στερεωθῆσθε· καὶ γὰρ τὸ κλῆμα ἐὰν μένῃ ἐν :: πολλω
τῇ ἀμπέλῳ, στερεοῦ ἐστι καὶ καρποδοτεῖ· ἐπαὶ δὲ λαὸς ἀπορραῖ, ἀστερέωτόν ἐστι
τοῦ λοιποῦ καὶ ἀνέδαφον· ⁘ζ

ꝑ ὠ κ.

Περικαλοῦμεν ὁ θεόφιλος· τοῦ μυστικοῦ τοῦ ἀπορρήτου χάριν, θεοσεφώτατον· ἔστω ꝑ ὁ ἑρμῆς·
κραταιὰ ἀλάπαστον ἰχθὺς πέρ οἰκέρωτος· τὸν μονογενῆ γὰρ ἀλαβὲ· ὁ πρ-
εὶς τὸν κόσμον ἀπέστελας· ⁘ζ

Ἐξ ἀββακοὺμ τοῦ Ἱεραρίτης ὠδῆς ἀσκαλωτέφου τὸν στίχον ἐκπονοῦσαν ἀλαμὸς ἐμ
ὀμβροποιὸς τὸν, καὶ ἔνδον κραταιὰ ἀλάπαστον ἰχθὺς αὐτοῦ, πρὸς τὰ ἄγραυλα πά
ντα τοῦ κῶ τοῦτον πρόφυσις ἁρμοζόμενος ὡς δι' ἀλαῦτα ἐξ ἀββακοὺμ καὶ προ
φήτου σκύλα, προθεωρήσας γὰρ φησὶν ὁ θεόφιλος ἀββακοὺμ τὸ ἀπόρρητον τοῦτο
εἰ σὺ μυστικοῦ ἰχθύος τὰ πάντα τοῦ καὶ τὸν σταυρὸν ἐν τῷ σκάλῳ· ἐκπονοῦν βαλ
λόμενος ἦν ὑπόβολὴν τῶν πρὸς ἡμᾶς τοῦ ἀνάρχου πρὸς θεοῦ καὶ τοῦ ἀλαπάστου·
ἦν, οὐχὶ τοῦ ἐφέλκειν τοῦ μονογενοῦς· ἀλλ' εἰς ἐξίλασμα οὖν ἁμαρτιῶν ἡμῶν
ἐνάνθρωπα καὶ ἰουδαῖα εὐδόκησεν, οὕτω προσανεφώνησε πρὸς αὐτόν· ὦ θεὲ ὁ πρ
οικέρωτος τοῦ οἰκέρωτος γὰρ καὶ σὺ· ὅλως κραταιὰ ἐξίλασμα ἦν πρὸς
ἡμᾶς τοὺς δούλους σου ἐσου ἀλάπαστον· αὐτοῦ γὰρ τὸν μονογενῆ σου γὰρ ἱλασμὸν
εἰς τὸν κόσμον ἀπέστελας· ἢ τι σφάλμα ὑπὲρ καθαιρέσεως καὶ ἱλασμοῦ σὺν ἀ

μαρτιῶν κ̄μῶν. καθὼς καὶ ὁ ἀπόστολος λέγει. ὁλ τοῦ ἰδίου γὰρ οὐκ ἐφείσα
το. ἀλλ ὑπὲρ κ̄μῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν. τοῦτο γὰρ ἱλασμὸς παραπτώσεω
μικρῶν καὶ παλαιῶν ἀναλαζεσι λέγεται. ὅθεν ὑπὲρ καθαρισμοῦ ἁμαρτιῶν
ἁγίων ἐξιλέωσιν τῶ προσφόμενον. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ποῖον ἂν ἄλλο θῦμα
τοῦ ἱλασμοῦ καλῶς ἄξιον εἴη, εἰ μὴ αὐτὸς ὁ κ̄νοῦμενος. ὁ ἀμνὸς τοῦ θῦ
ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. οὐ οὐχ ὑπὲρ τοῦδε ἢ τοῦδε τῶν δε καὶ τοῦ
δε ψυχῶν, ἀλλ ὑπὲρ ἁπάσης τῆς φύσεως ἱλασμὸν ὑπὲρ ἀπέστλε καὶ αὖ λ
λυτον. καθὼς καὶ τοῦτο παῦλος σὺν πνι ἐν κ̄μῖν φῆ πεί χῶ, λέγων.
οὐ πρέπει ὁδὶ ἱλαστήριον διὰ τ πίστεως ἐν τῶ αὐτοῦ αἵματι. ἀποστολὴ δ' ἀκού
ουτε τοῦ γοῦ, οὐχ ὕφεσιν τοῖς σὺν λεῦσιν ἀσεβῶν ὑπονοῶν ὀφειλῶν. τῶ κ̄νοῦμε
νοις. ἁπαλε. ἀρνοῖ ταῦτα λητροῦσιν οἱ βλασφημοῦντες καὶ εἰλικρινῶς ἄλλον ἢ ὁ κ̄νούμε
ν καὶ τοῦ ὁ κ̄νόξον ζωὴν ἐν ἐπεχρατῶν. ἀλλὰ ἐν πεικνῖ δόξαι διὰ τοῦ
ἀποστολῶν παραλαμβάνω ὀνόματος. ὡς πρ ὁ πολὺς ἐν θεολογίᾳ ἱερολόγος λέγει
καὶ τοῦτο ἐμφατικῶ ἐποε λέγων. ἐν δόξαι τοῦ πρὸς ἀποστολὴν εἶν νόμιζον: ⁊

πϛ πε. **Ε**πὶ τ πάθος τ πάσι. τοῖς ὀξάδαμε πλάζαι ἀπάθειαν. χὲ κ̄νοῦν τοῖς φίλοις τοῦ
εἶπας. μεθ' ἡμῶν τοῦ πάθα μελαχθῆ τοῦτο ἐπεθύμησα. τοῦ κ̄νοῦσιν ὁ πρ ἐμ
λασμοῦ. ὁ πρ εἰς τοῦ κόσμου ἀπέστλε: ⁊

ζϛ ξϛ. **Α**ὐτὴν ἴδιν καθ' ἑαυτὴν εἶναι τῆς ἁγίου φησὶν ἢ φησὶν ὁ πρ πρὸς τοὺς μαθητάς, ὀπεθύμη
α ὀπεθύμησα τ πάθα τοῦ τ φαγεῖν μεθ' ὑμῶν πρὸ τοῦ με παθεῖν, μηδ ποιῶ ὁ θεανθ
ρωπος συνεργὸς ἐν ᾧ ἔσπασεν τοῦτο. κ̄νοῦν κἀγὼ πρὸς θεούς, κἀγὼ ἀθῆ κόσμος. καὶ
οὕτω φησὶ πρὸς τοῦ χν τ κόσμος ἀποθνήσκωμος. ὁλ πορεύομαι γὰρ βασιλεύσῃ
τ πάσῃ πρὸ ξένου πᾶσιν ἀνοῖς πάσι. πορεύομαι δ' εἶπε. τοῦτο δ' κ̄νοῦν,
ἀλλ οὐκ ἀπαλόμενος. ἵν' ἐνδείξηται ὅτι ἐκουσίως αὐτὸς ἑαυτὸν παραδίδου τ πά
θον. ἀλλ οὐχ ὑφ' ἑτέρου βία καὶ ἄκων εἰς θάνατον ἦλθε, κ̄νοῦν δίνων πρὸς τ πά
θος αὐθεκούσιος, τοῖς φίλοις εἶπας καὶ μαθηταῖς. τοῦτο τοῦ πάθα μεθ' ὑμῶν ἐ
παθύμησα μεθαχθῆ. εἶτα καὶ ἵν' αἰτίαν τῆς ὀπεθύμη παρ' ἐμοῦ. ὁλ διὰ τοῦτο ἐπε
θύμησα τ πάθα τοῦ τ φαγεῖν μεθ' ὑμῶν, ὁτὲ ἢ ὅτι πορεύομαι εἰς τοῦ θάνατον.
καὶ γὰρ μετὰ τοῦ κ̄νοῦν τὸ σφαγιασμὸν ὑπὲρ ἱλασμοῦ κοινοῦ ὁ πρ ἐξαπέστλεν: ⁊

πζ πη. **Μ**εταλαμβάνων κρατῆρος. τοῖς μαθηταῖς ἐβόας ἀθάνατε. ἵνα μὴ μεθ' ὑμῶν ἐμπέλου
πόμαι λοιπὸν. οὐκέτι μεθ' ὑμῶν βιοτεύων. τοῦ κ̄νοῦν ὁ θεὸς ἱλασμοῦ. ὁ
πρ εἰς τοῦ κόσμου ἀπέστλε: ⁊

ζϛ ξϛ. **Τ**ῆς αὐτῆς σαρκικῆς ἐφῆς καὶ τοῦ τ ἡρτῆσθαι τ ἔσπασεν. σὺ γὰρ σκάνδαλον ὢν ζωὴ

λαβὴν σὺν αὐτῷ ὃ ὑπὲρ εὐχαριστίας λέγων· ὁμοίως καὶ περὶ οὐρανοῦ πάλιν ἀπὸ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως οὗ πίῃ αὐτὸ καινὸν μετ' ὑμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, καὶ τοῦτο χωρὶς παρηγορίας πρὸς τοὺς ὁρᾶ λέγοντας· καὶ οἰνοχοοῦντος τοῦ κεράσματος τοῦ καὶ πόσιν τοῦ αὐτοῦ καὶ ποιήσιον· ὁμοίως μεταλαμβάνων ἀδάλακτος ἐστὶ τοῦ ἁγιασθῆναι δεῖ πνεῦμα κεραννυμένου κρᾶσις, πρὸς ὃν μαθητὰς τοῦ ἐβόας· ὁμοίως τοῦ ἄρτου, πέλαγος γεννήματος οἴνου πόσιμον καὶ ποτοῦ μετ' ὑμῶν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ ἀνάγκων ἀνάγκη καὶ θνητῶν καὶ εἰς θείαν κοινωνὸν ἀνάγκην· τοῦ γὰρ μονογενοῦς με γονεῖς, εἰς ἓξ λασμα κοινοῦ τοῦ ἐθνῶν εὐδόκησεν ὁ θς καὶ πρ :-ζ

Πόμα καινοῦ ὑπὲρ λόγου· ἐλεύθερον σὺν βασιλείᾳ μου· χρὲ τοῖς φίλοις πόμα· ὡσὶ γὰρ θεοῖς θς ὑμῶν ζωὲ θεῶν εἶπε· τοῦ μονογενοῦς καὶ γὰρ με ἱλασμὸν· ὁ πρ θς τοῦ κόσμου ἀπέστλε :-ζ πν πο.

Τὸ καινοῦ τοῦ πόμα ἑρμηνεύων ὁ θεολόγος γρηγόριος ὁ μεγάλας θς τοῦ ἁπ θ φυλακῆς μου εἰ θεῶν, καὶ ἵν' πόσιν αὐτοῦ φησὶ λατρεῦσι, ἵνς ὃ ἐν ποσὶ καὶ ἀπόλαυσις· εἰς τὰ φρονίζων αὐτὴν ὀφείλει· ἡμῶν δὲ τὸ μαθεῖν, ἐκείνου δὲ διδάξαι· καὶ κοινωνὸν ἀνάγκην τῆς ἐαυτοῦ μαθητείας τοῦ λόγου· καινοῦ γὰρ ἐστὶ ἀεὶ τοῦτο πρὸς τὸ γεγενημένον· ὁ καὶ ὁ μελῳδὸς ἐμφαίνει λέγων· ὡς θεοῖς γὰρ γινομένοις θεὸν ζωὲ θεῶν ὑμεῖς ἐστὶ ὁ φύσει θς καὶ θῦ γός· οὐχ ὡς ἐφη ὁ μακάριος παῦλος βλεπόμενος ὡς εἰ ἐνόπτου καὶ αἰνίγματος, ἀλλὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον γνωσθέντων δὲ ἐμφάσεων :-ζ ♣ ὦ ε. ες.

Τῷ ζωοδόχῳ θαλάσσῃ· ζωοδόχοι οἱ ἀποστολοι· ᾗ θεασόμενοι δὲ ὅλων ἐαυτοὺς χῶ ἀναδεικνύμενοι· ὡραίους πόδας εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην :-ζ ♣ ὁ εἰρηνος. ες.

Ηὡς ἀρχὴ τοῦ πανθος εἰρηνου, ἀπὸ τοῦ πρὸς ἐφεσίους ἐλήφθη τοῦ ἀποστόλου ὀπτεσχῆς· λείπει σὺν τοῦ αὐτοῦ· ἀσυνδέτους ἵνα δὲ ἵνα σύνδεσμα τῆς θαλάσσης· ὁ δὲ ὅλος εἰρηνοῦ καὶ χιτὼν οὐφῶς μεταδότου, καὶ θαλάσσα ἀρχὴ θείας ὁ φόβος τοῦ πνεύσει, καὶ δίχα τοῦτο λαβὴν θείαν ἵνα σῴζηται καὶ οὐδεὶς ἀμίλλανον, οὕτω καὶ ἀρχὴ εἰρήνης ἡ θάλασσα ἐστὶ, καὶ ἀδιάβατον σὺν ζωαφύλλα πρὸς τὸν ᾗ θαλάσσης ζωοδόχῳ, καλαξιωθῆναι τοῦ ἁγίου θεοῦ τὴν εἰρήνην· ἥκει γὰρ θάλασσα, κεφάλαιον ἐστὶ νόμου καὶ προφητῶν· καὶ κορυφαιοτάτη δὲ σὺν βολῶν· ἡ δὲ εἰρήνη, οὐκ σὺν βολή ἐστιν· ἀλλὰ τοῦ πατὴρ σὺν βολὴν ὀφθῆναι καὶ θεασθῆναι θς, ἡ δὲ πρέπουσα παύλα νοῦ εἰρήνη, πεῖς καὶ ἡ βασίλεια φῆ· ὦ ἐσθίοι οἱ πόδες ὧν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην καὶ ἀγαθὰ· καὶ ἀλλαχοῦ δὲ, κεὸ θς ἡμῶν τὴν σὴν εἰρήνην

δος ἡμῶν, παῦλος γὰρ ἀπέδωκας ἡμῖν· μονονουχὶ γὰρ διὰ βυλωνίου δὺ ἐμιλᾶων
τὴν ἀνίνην εἰσάγει φύσιν, βὺ δὺ καὶ πᾶσα παρακαλοῦσαν καὶ παρεμυθᾶτο αὐτὴ βὺ μο
νογενῆ· καὶ λέγουσαν· κύριε ὁ θς ἡμῶν παῦλα ἡμῖν τὰ ποὺ βωλεύεσαι ζωὴν αἰώνιον ζᾶ, δὲ
δωκας· λόγον· νόμων· προφήτας· νῦν καὶ ἡμῖν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν· καὶ παρεμυθᾶ
το βὺ μονογενῆ βου γόν, ἐκβυα γὰρ δὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεῖται σείου ἰχυσαν· διαβὺβ
καὶ ἐν σαπφείροις ὁ κὺς βεῖς τὰ λάπας λίθων, ἁπλῶς οὕτω φησίν· ἐν βύτῳ γὰρ
βυλῆ παῦλος ὅλε ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀλάπαν ἔχητε ἐν ἀλλήλοις· βεῖ γὰρ εἰρήνης,
οὐχ οὕτως· ἀλλ' ὅταν εἰρήνη εἴπῃ, πορεύεσθε καὶ πὺ ἐμοῦ· εἰρήνην γὰρ φησι τὴν ἐμὴν
ἀφίημι ὑμῖν· ὡς αὐβὶς δηλονότι ὧν εἰρήνη· βὺβ εἰδὼς καὶ ὁ θὸς εὐλογητὸς καὶ
ὅλε ἀμήχανόν ἐστιν ἄλλως ἀξιωθῆναι αὐτοῦ βὺ σαρκηφισαθαι τὴν εἰρήνην, εἰ μὴ τὴν
ἀλάπη ποτὲ βου ζωοδὸ, βεῖ δὺ ἀποστόλων οὕτω φησίν· οἱ θφοι βὺ ὅρς ὁπαδοὶ καὶ
ἀπόστολοι, ᾧ ζωοδότουν τὰ λάπας ποτὲ βου ζωοδεύλες· καὶ τὴ ἀπαρνήσ παῦ
λων δὺ ἰεπρῶ· ἰδοὺ γὰρ φησι πέτρος ἀφήκαμεν παῦλα καὶ ἠκολουθήκαμέν σι ᾧ
δὺ ὅλων ὅλους ἑαυβὺς ἀναδήκυοι· οὕτως σὺ ᾧ νικᾶσει βὺ δθπνου βὺς καὶ
ἰδίαν ὠφελους πόδας ἀπεκαθάρσεν βὸ· εἰς βὸ σαρκηφίζεσθαι πᾶσι τὴν εἰρήνην
αὐβὺ βὺ χῦ· ἀ καθὼς εἰδὲς ἐείου πόνους· ἀ λίνου πλόκια πλωῦσι ὀπτχρή
σθεν· εἰ μὲ ἀσωθεῖα εἰσὶ τὰ πλωῦσι βμεῖνα, ἐκβυο δ' ἐρῖοδέσεον ἐστὶ τὸ πᾶγμα
καὶ βύβις οὐκ ἀξιοχρέως ἀ ἀπόπλυσις· ἀλλοῖε ἄλλου τὴν δε κάκιστος ἐς τὸ ὕδωρ
πολιαθαίνουβς· εἰ δ' ἐκείνῳ τῷ ζωοδότῃ, οὕτως οἱ ποὺ σώσως βύβις καὶ
ἀπεκαθάρσεν ἀ σκῶληκες εἶνεκεν· ᾧ βὺ αὐβὺ λόγου καὶ οἱ θφοι ἀπόστολοι ἠκεκυ
εὐφῶ τὰ λάπας ποτὲ βου ζωοδεύλες, οὕτω βὺς πόδας χριστοῦ σὺ ᾧ νικᾶσει ἐ
πλύναν· καὶ χῦ καυσεύλες ὡς ἔειον ὠφελῶσαν· εὐαγγελιζόμενοι πᾶσι τὴν
αὐβὺ εἰρήνην χῦ· θαυμαστὸν δ' καὶ παῦλα βὺ μελωδοῦ ὅλη τὴν πέκτιλην ὠδὴν ἐκ
λιὼν ὡς ἀρχαῖος ἰδαίας καὶ τὰ πεῖ βὺ νικᾶσα μεγαλχειζόμενος πεδίμαλα,
διὰ μιᾶς τ' ἰδαίου ῥάβδου ἴσης, ὡραῖοι οἱ πόδες ὧν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην· βὺ
ἰενικᾶσα ἐσήμανεν· ὠφελοῦσα γὰρ οἱ νικῶμενοι πόδες βὺ ἐύπου ἀπο
πλωνόμενοι, καὶ τὴν ὠδὴν εἶνώ εἰσι διὰ βὸ εἰπεῖν, εὐαγγελιζόμενοι εἰρήνην·
ἐκβυος γὰρ ἐστὶ γνώεισμα βὸ, πεῖ ὁ θς ἡμῶν τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν: ⊸ζ

ΚΔ. Ἡ βὰ ἀφεβν κραββα· καὶ ὑπρῶον σὺ ᾧ θεῖ ὕδωρ· ἀ ἀβύσσους χαμιοῦσα· καὶ
θαλάσσας ἀναξαιρίζουσα δὲ βεῖα· ἔδωρ νικᾶσει βάλλει· πόδας ἀπο πλύ
νᾶ δ' δούλων θεσπόλης: ⊸ζ

ΚΕ. Ἡ δὺ ἐδάλων φύσις, σὰ μιᾶς ἐστὶ καὶ ὁ σία καὶ αὐτὴ· βὶς δ' βποις ἐιχῆ ἰεμνὲ·

τὰ ἐξ ὑγρᾶς ὕλης, ὑπεδύνω τὸ στερεώματος ἀστέ, ἀ καὶ ὑπράδα λέγεται. τὰ δὲ, ἢ τὰ
ὀπὶ πολάζη. ὡς τὰ πελάζη καὶ οἱ πολαῖοι. καὶ ὁ θαλασσαῖος λέγεται καὶ πλαῖα. ἀπὸ πλᾶ
κοινὸν ὄνομα τῶν θαλασσίων ὑδάτων. τὰ γὰρ ζυστὰ καὶ λάφυστα οὐ ὑδάλων, ἀκάλε
σε θαλάσσας. τὰ δὲ ὑποβρύχια εἶσι καὶ ὑπόγεια ὡς βάθεον ἢ τὴ ὑποβλητέα ἢ
ὑποκείμενα. καθάπερ ὁ δαδὴ ὁ στερεώματος ἐστὶν τῶν ὀπὶ οὐ ὑδάλων. ἀπὸ ὑπόγεια
ὕδατα, ἀβυσσοι καλοῦνται. τεττάρων οὖν ὡς ἔφαμεν οὐ ὑδάλων ὄντων,
ὁρᾶν ὀφείλομεν τὸν παράδεισον οὐ ὅλων τῶν. ὕδωρ ὀλίγον ἢ πλωτὸν τοῦ νιπτῆρος
ἐγχέουσα ὀπὶ τὰ πόνιψαι οὐ μαθητῶν καὶ δούλων τοὺς πόδας, καὶ τὸ μιξόγδου
τοῦ μάλας τοῦ δὲ ζυστὰ λαβάδας, ἀνέχρατον σὺν πλατόμματος. ὃ λεγόμενον δὲ ἀ
μαθος. ἢ τοῦ δὲ συντόμως θεία. ἢ τὰ ἀγαθὰ δωρεὰ οὐσίας σὺν ἀπλήρωτον
ὑδρᾶγεν οὐ ἢ ἐαυτοῦ φύσει καὶ μὴ δυνάμενον ὀπὶ χειρὸς οὕτω καὶ κυρίως πε
φερῆ τοῦ οὐσίου ἴσασιν. ἀλλὰ δολιαδαίνου καὶ κ' τοῦ πανοῦς πεφυκὸς φέρε
σθαι, ζωοχόνα ὑπὲρ φύσιν καὶ ζωγράφα. ἐκ δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ὑδάλα τὰς ἀ
βύσσους, χαμινοῦσι δὲ κατὰ τὰς οἰκείας δυνάμεις. ἵνα καὶ χαμαὶ τὰς ἕλους,
τὴν γῆν ὅλην ἀρδῆν καὶ τὰ σὺν λαῖδι πάντα ἐγκαλα πίωσι. πρὸς δὲ, καὶ τὰ ὀπὶ τοῦτο
τοῦπου τῆς γῆς ὑδάλα τὰς καλουμένας θαλάσσας, ἀναχαλίζουσα. ὡς μὴ τὴν φάλ
λουν ὑπερβῆναι, καὶ ὀπικλύζει τὴν γῆν. καθὼς εἴρηται καὶ διὰ καὶ ἱερεμίου
καλασσαν τὴν ἄξεσιν. σὺν τῆς γῆς ἐνὸς, οὕτω φησὶν ὁ θς. ἐφραξε δὲ θαλάσσαν πύλαις.
ὁλὶ ἐκπλώσαντες σὺν κοιλίας μὴ ἀῶλῆς σὺν πορθουμένη. εὐ δὲ διὰ οὕτως ἤρηται.
ὅτι οὐ ἐστοῦ τὴν φάλλουν. δηλονότι, ὁ οὐ παρελεύσεται. εὐ ἱερεμίᾳ δὲ, ὡς ἀπὸ
προσώπου θῦ, ἢ ἐμὲ μὴ φοβηθήσεσθε λέγει ἄλλων ὅτι οὐ τῆ θαλάσσῃ,
πρὸς θέσιν αἰωνίου καὶ οὐχ ὑπερβήσεται αὐτό. καὶ παραβήσεται καὶ οὐδ ὡς σε).
καὶ ἠχήσουσι τὰ κύματα αὐτῆς, καὶ οὐχ ὑπερβήσεται αὐτό. κἄλλη δίνων ἢ δὲ
θεία ἢ τὰ ὑπράδα λέ καὶ ἀβύσσους λέ καὶ τὰ μεθύσου καὶ ὁ ὀπὶ τῆς καθυπο τάτου
τὰ ὑδάλα, αὐτὴ ἐκάστη τῇ πλαρκὸς μεθύσῃ, νιπτῆρι ὕδωρ ἐμβαλλόν. πόδας
ἀποπλύνων δὲ δούλων δεσπότης. ἵνα τὰ δὲ τὸ δύο παραδοξότατα, δ' λε γὰρ τὸν
παράδεισον καὶ ζωοχόνα πάσης τῶν οὐ ὑδάλων φαλάσσης καὶ χάσεως ὕδωρ ὀλί-
γον ἢ νιπτῆρι ἐμβαλλόν καθαρίζεσθαι, πῶς οὐ λεγόμενον. δ' λε τὸν κοινὸν ἀπαν
των δεσπότην δουλικὴν νιπτῆρι πόδας, πῶς οὐ παράδοξον δ' ν :-ζ

πν
πε.

Μαθηταῖς ὑποδηλοῦσι. τὰ πνεύματος ὁ δεσπότης ὕπνου. ὁ νεφέλαις δὲ τὸν πόλον
περιβάλλων ζωννύσι χιτῶνα. καὶ κάμπτει τόξον. δύσεων σὺν πλεῖσται πόδας. οὐ
σὺν ἢ χρεὶ πνοὴ πάντων ὧν ζώντων : -ζ

οὐδ ἰσέον· ἀλι· σὺμ ἢ πόλη καὶ ζίλη καὶ λεζάρη τοῦ παντὸς κανόνος ὠδῆ, τὰ πδεὶ τὸν μυστικὸν ἀναλαμβάνα δεῖπνον ὁ μελωδός· σὺν ὁ ἢ πέμπτη καὶ ζωῆς ἐξῆς πλὴν τ ἐννάτης, τὰ πδεὶ τὸν νιπτῆρα ἐξ ἀνάγκης καὶ περιζώνα καὶ τὰ πδεὶ τὴν ἰούδα προδοσίαν μελοποιῶ· οὐ κωὼ σὺν ᾧ εἱρμῷ τ πέμπτης ὠδῆς πδεὶ ἀρξόμεθ, τὸν ὅλον νιπτῆρα εἰσβαλὼν σὺν ᾧ τοὺς ἀποστόλους παρενέκλυν ὠ εσωσάνθρας τοὺς πόδας διὰ τ ἀπονίψεως, ἵνα πᾶσι ἢν εἰρήνην διαστήσωμαι, σὺν τοῖς ἐξῆς δυ ὁ τοῦ παιδίοις ὀλίγ ἰσμεν ἢν πδεὶ τὸν νιπτῆρα διαστήσαι ἔλεον ἢν, λαβὼν λέντιο ον ὀλιζώσατο, καὶ ἔβαλλεν ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα· καὶ τὸ μέντοι τοῦτο τὸ ἔβαλλεν ὕ δωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, σὺν ᾧ φάσκοντι μέλο ποιῶ τοῦ παιδίου· ἐβάζετον χαλκοῦν λεβῆτα καὶ ἔπρωσον σὺν αὐτὸ εἶ ὕδωρ καὶ τὸ λοιπά· ὕδωρ νιπτῆρι βάλλει. εἶτ ᾧ παιδίον, ἢν τοῦ μενίου τ ἀναλαμβάνα λάβασιν· καὶ ὥσπερ πδεὶ ὠδῆς ἀφῆκεν ἐν. ζωῆς βάδους ἰσπου καὶ τ ἀπονίψεως διὰ τοῦ κ τὸν νιπτῆρα μυστικοῦ τοῖς μαθηταῖς ὁ ποδανιπτῆρ ὁ δε ἀπόδης. ὁ νεφέλαις ὁ τὸν οὐσιῶν σὺν υδιάκων καθαρὸν ὑγρὸν ὁ δός. ψάλλεται δὲ κῷ ᾧ πδεβάλλονι τὸν οὐσιῶν σὺν νεφέλαις, αὐτὸς ἰσμὸς ἰσαΐα· οὐ ὁ γὰρ ὁλόκλεον χιλιάνα· ἀλλὰ μόνου ζωννύεται λέντιον· τὸ λέντιον γὰρ ἄκμου χιλιάνος ἐστὶ τὰ ἀπὸ ἧς ὀσφύος μέχρι ποδῶν πδεικέλλον· καὶ ὁ πᾶσιν πνοὴ ἢ ἑαυτοῦ πδεσφίλιον ἰηϊῶ χρεί, τὸ ἴδιον κάματον δουλοπρεπῶς, καὶ πόδας ἰδίων δούλων ἐκπλύνει :

ὁ εἱρμός. Ἀβύσσος ἐχάλα ἀμαρτιχάλων ἐκύκλωσέμε· καὶ τὸ κλύδωνα μυκεῖ φέρων· ὡς ἰωνᾶς ᾧ δεσπόλη βοῶν· σῶσόν με ἀνάλαβε :

Ἀνάβασις τοῦ ἰωνᾶ ὠδῆς ῥήματα, τὰ ἄβυσσος ἐκύκλωσέμε ἐχάλα· καὶ τὸ ἀνάλαβε σῶσόν μου ζωὴν μου, ἀντὶ τοῦ καλέβασά ὁ μελωδός· καὶ ὅτι ἡ ἄβυσσος ζύσημά ἐστι ὑδάλων πολλῶν ὑποβρυχίων καὶ θυσιῶν, ἄβυσσον καὶ αὐτὸς ὀνομάζει τὸ σύσημα ἰδίων οἰκῶν ἁμαρτιῶν, διὰ τὸ πλῆθος· εἰς ὑπὲρ ἁπάσης τ ἀνίπνης φύσεως ἰκετεύων τὸν διὰ τοῦτον εἰς πάθος καὶ φθορὰν ἐβιαζόμενον κῦ· εἰδὼς ἔπολλαχοῦ τ γραφῆς ὕδατα καλουμένας λαὸς ἁμαρτίας· ὡς παρὰ ᾧ δαβὶδ· σῶσόν με ὁ θὲ ὅτι εἰσῆλθόσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου· συνεπάλαιν δὲ ἰλιὼ βυθοῦ καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις· ἦλθον εἰς τὰ βάθη τ θαλάσσης & καταιγὶς κατεπόντισέμε· καὶ ἀλλαχοῦ ἐν ὕδατι οἰκοδομῶν με καὶ οἰκῶν βαθέων οὐ ὑδάλων· διαταῦτα τὰ τοιαῦτα ἔθους ὡς εἰπωμεν, ἄβυσσον τὰς ἑαυτοῦ ἁμαρτίας καλονομάζει· καὶ ἄβυσσον, ἐχάλαν. ἢ τὰ καλῶς ἔχοντα καὶ βυθίαν, ἐφ᾽ ᾗς ἄβυσσον ἐχάλης ἁμαρτιῶν κυκλωθῆναι εἰ πών, καὶ τὸ κλύδωνα μυκεῖ σάλευν πεσόντων, κἀκεῖνα ἢν ἰκετήριον τοῦ ἰωνᾶ

δανδζελαι ρ̅σιν· και βοᾶ· και ἐκεινου πρὸς τὸν θν· σὺ φθορᾶς με ἀναλάβες· δηλονό
τι τὴν ψυχὴν· και ψυχικῆς· ἀλλοτρίας γὰρ λογισμὸς τῆς ἀθανάτου ὀπτ ἁμαρτί
αν, ἀκολουθον και τὴν φθορὰν ὀπτ ψυχῆς σὺλλαβόντα· και γὰρ και ἀθάνατός ἐστι και
ἄφθαρτος ἡ ψυχή, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ αἰωνίως παθητὸν κολάζεσθαι φθορὰ παθητὸς ἐστιν ἀλ
λοτρίου τόπου και θανατος :-ς

Κ(ύ)ριε φωνδλεμ ὦ μαθηταὶ και διδάσκαλοι· και γὰρ πέφυκα ὅπερ εἶδος· δὸ μιμεῖ πν
σθε· δὲ τοῦτον· οὐ τόπον σὺ ἐμοὶ ἐπάξασθε :-ς

Ε(ὶ)λὴ φαλάσῃ πέμπτῃ· ὡδὶ τὰ κὺ τῶν νιπτήρα παρθένια ἱστορίας· ὁ θεὸς χοσμεκὰς· ἡν σὺν ἡ πλωῒ παρὰ δὺ δεκαπολικὴν χεροὺν τοῦ ὕδατος ἐμβολῶ· ἡν δὲ τοῦτο κάμ ψιν τοῦ ὄρους και ὀκλασιν· ἡν δὲ πολὺ δὲ δούλων ἀπόνιψιν· και μεθ' ὑμῶν και πρὸ τῶν
λων, ἡν δὲ χιτῶνα πλάζωσιν· σὺλλ' παρόσον ἐκεῖ, τὰ μὲν τῶν γραπτὰ τῶν νιπτήρα
λαλησάντα τοῖς μαθηταῖς, παρὰ τοῦ κῦ, σταλαμβάνθ· αὐτίκα γὰρ σὺν ᾧ πα εἰσῆλθον πασί
ν σὺν τὰ σατανικὰ συνεβούλευε ῥήματα· ἀεὶ δὲ τῶν νιπτήρα λελεῖφθαι και σὺν δῦσ
θαι πάλιν τὰ ἑαυτοῦ ἱμάτια, και ἀνακλιθῆναι πάλιν ὀπτ τοῦ δείπνου, εἶφεν ὁ
σὰρ πρὸς τοὺς μαθητάς· ὑμεῖς φωνδλεμ ὁ διδάσκαλος και ὁ κς· και καλῶς λέγετε·
εἰσὶ γὰρ· εἰ τοίνυν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, και ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων
νίπτειν· αὐτὴν γὰρ ἔδωκα ὑμῖν ὑπογραμμὸν ἵνα καθὼς ἐποίησα ὑμεῖς ποιῆτε· ὁ
δὲ κύριε ὦ μαθηταὶ και διδάσκαλοι λέγετε· και ἀληθῶς λέγετε· πέφυκα γὰρ και εἰμὶ
φω· κῦ μὴν ὡς ποιητὴς και παραδώσεως· διδάσκαλος ὤν, ὡς ἐκ τοῦ πρώτου
ἀποκαλύψας και ἴνα εἰδῆτε ὑμῖν· δὸ ἐδόθη ἐμοὶ τῶν ε διδασκάλων· τοὺς δὲ
δούλων και μαθητὰς ὑμῶν πόδας νίπτοντα, σημαίνει τὸν παραδοθέντα λύτρον ὑμῶν·
και ἀποφεύγουσιν, τοὺς ἀλλήλων νίπτειν πόδας μὴ ἀπαξιοῦντες· οὐ τόπον σὺ ἐ
μοὶ ἐπάξασθε; και τοι μεῖζον τοῦ παραδόντος τὸ παράδειγμα· σὺν ᾧ γὰρ ἀπο
δοὺς νιπτῆρα δούλους και τοὺς παροιν ήσαντας και ἀπωσαμένους· σὺλλαβὼν δὲ ὁ πα
ραδοθεὶς δούλους ὑφ' ὁμοδούλων νίπτεσθαι· ὁ και σχολάζουσι και τῆς παραιτήσεως,
ὡφελον εἰς ἀλλήλους ποιεῖν· ἀλλὰ σὺ τοῦ μείζονος ὑπογραμμοῦ ὁ θεὸς ἀποδοὺς, ἀναλά
στασιν αὐτοῖς και σύγχυσιν ἡν τοιαυτοφεσουνὴν ἔχουσι :-ς

Ρ(ί)πτου μὲς μὲ ἔχων, ἀπορρεφθῆναι οὐδέν σε πόδας· καθαροὶ ὦ μαθηταὶ ὑμεῖς δ', ἀλλ πν
οὐχὶ πάντες· ἔφη γὰρ ἀλλὰς ἐξ ὑμῶν ἐνὸς μαίνεσθαι :-ς

Κ(αὶ) τῶν δὲ ἐξ σατανικὴν ἐνέμεσιν ὠναπαυόμενα τὸ ἔσπέριον· δύ μεῖζόν ων, ὁ με ιξ
λουμένος οὐχ ὅλος ἔχει τοὺς πόδας νίπτεσθαι· ἀλλ ἔστι καθαρὸς ὅλος· και ὑ
μεῖς καθαροί ἐστε, ἀλλ οὐχὶ πάντες· ἦν γὰρ τοῦ παραδιδόντα αὐτόν· διὰ τοῦτ γὰρ

καὶ οὐδὲς ἐπλάνησε σκληρίαν λέξων· ὁ λελουμένος καὶ λαβὼν ῥύπον ἐν ἔχων,
οὐδεὶς καθαρὸς· καὶ ὑμεῖς οὐ μεμολυσμένοι καθαροί ἐστε· ἀλλ' οὐχὶ πάντες· ἐνὸς γὰρ
ἐξ ὑμῶν σκληρὰν τοῦ τοιούτου, ψυχικὴ τοῖς καινοῖς ὑπὸ καὶ Παύλου παίρεσις,
ἀλλ' ἵνα μὴ νόσῳ καὶ ἐμοῦ. οὐκ ἄρα σὺ ἐμὲς ὁ νιπτὴρ· λέλουσαι γὰρ καὶ ὅλοι κε
καθαροί ἐστε· ἀλλὰ διὰ λόγου τοῦ ἐκείνου ψυχῆς ἐξ παιδείαν· καὶ ὡς αἱ ἡσυχὴ καὶ μιᾶς λόγου
ἀπὸ νίψιν τοῦ ἰδίου μεγαλειότητα οὐκ ἀποβάλλειν :— ☙ ὠδὴ ζ :—

☙ ὁ εἱρμός. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι· κατὰ τὸν φλόγα οὐκ ἔπηξαν· ἀλλὰ σὺν μέσῳ φλογὸς ἐμβλη-
θέντες, δροσιζόμενοι ἐψάλλον· Εὐλογητὸς εἶ κύριε ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν :—

Ὁ εἱρμὸς οὗτος ἰσοδυνάμως καὶ ἀφθαρσίαν καὶ λίαν σαφῶς σκεδεῖς, καὶ ὑψηλό-
φρα διαβολὸν ὅλος κατεσκώς, αὐτὸς ἐαυτὸν ἑρμηνεύων τοῖς σκιαζόμενοι :—

Νευσάζων κύριε ἰούδας· κακὰ προβλέπων ἐκείνοις· εὐκαιρίαν ζητῶν παραδοῦ
ναι τὸν κύριον εἰς κάλλος· ὃς πάντων ἐστὶ κς· καὶ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν :—

Καθαρὸν ὀλιγάκις τοῦτον φεύγων ὑπὸ δικαιοσύνῃ ὃ μόνος ἐκλεῖς λαός, ἐκλεψε σκοῦ
παρὰ τὸν αὐλητῶν ἀγνοίαν καὶ ἀρτύρεια· τοῦ μισοῦντος τοῦ κελεύσαντος· τὰ σιδήρια
ἐκόπτων καὶ ψέλλια καὶ τὰ περόνια· καὶ τὸν ἄλλον ἅπαντα κόσμον· καὶ διαβολὸν
τὸν τοῦ θυμιᾶν ἐσύδειν καὶ κόσμοις καὶ καθιέρωσεν αὐτὰ ᾧ θῷ, καὶ ἄλλα πολλὰ
κε τὰ οὐχ' ἅλια· οὕτω καὶ ὁ θεοπάτορος μου σωτὴρ καὶ ἀγαθὸς ἐκλέκτος κόσμος ὁ νέ
ος θεσπέλεκ· καὶ τὸν ἐμοὺ θυμὸν καὶ ἐμοὺς μολυσμοὺς τὸν ἱερὸν κανόνων σκηνὴς ἀρχιτέκτων,
πολλαῖς καὶ ποικίλας πόθεν λαὸν ἔχαις λιμαῖς· καὶ ἱεραῖς ταῖς ἀπὸ τῶν πο-
λῶν θεοφάλων λέξω ἔθνεσι· ταῖς ἀπὸ τῶν ἀποσολικῶν· ταῖς ἀπὸ τῶν διδασκαλικῶν, νῦν
καὶ ἐπὶ τὴν αὐλητοῦ τῆς συρακίας λέξω θεῖ, ὅλας λαμπάδας· ἀπὸ γὰρ ἐκ τῆς ὁδυνώσας
ὁμοῦ σου τὸν τῶν εὐνοῦς ἐσπερίου πεσουλάβα ἀρχὴν· ἐκ γὰρ ἐξέλθει τὸν ὁδυνητὴν ὁ
ποιμὴν πεῖπον τὸ τίλμα τὸν αὐτὸν ὁδυνοπλακὴς ἐκ ψωλίας, ἐς τὸν ἑαυτὸν οἰκείαν-
παλιννοσούσα ὡς πένητα λιμὸν καὶ ἀλλὴν· καὶ τοῖς μυστῆροι τοῦ κε ἰωακὼς σκλη-
ράνουσα· καὶ παρ' ἐκείνων ἔθνας πόθεν αὐτῶν· καὶ μετὰ ὁμοπλοῦ λιμὸς ἐσου τὸ
ὄνομα διαδικαζόμενον ὁμοῦ καὶ παλαιούμα· εἶτα καὶ ᾧ κρείττονι ὧν μυστήρων
τὸ χέεσα διακεραυνούμενον· ἀμφίνομος ὄνομα ᾧ μυηθεῖσι· οὐ δὲ τοῖς καρδίαις
ἔθοι γυμνοῦναι φοβοῦ καὶ ἑτέρ πάλα πορεύεσθαι· καὶ μελετῶντα καὶ ὁδυνώσας
καὶ ὅλεθρον ἐκείνῳ συνοπλαζόμενον· φοβοῦ γὰρ ὡδέπω πρὸ τοῦτου τὸ ἔπος· αὐτὸν
ὁ δὲ καλὰ δόμα φίλον λειπόμενος ἢ ἐρνευσάζων κεφαλήν· ἢ γὰρ κακοῦ ὁ ἀντὸν δυ
νῷ· τοῦτο ἐς ὁμοῦ σου τὸ ῥήματα· εἰ δὲ μή κε καὶ σὺ αὐτὸς ὁ μελετῶν ἔφος ἐπεὶ τὸ δ.
ἐξ ἧς ἀν εἰ σκεπτέον· νευσάζειν ἐς οὐκ λείπομαι, ὁ τὸν μελετᾶν τὸ καλὰ μνος σὺ

τὴν ἰδίαν ψυχὴν καὶ διασκεπτόμενος, ταῖς καλαῖς τὴν διάνοιαν ταύτην ψυχικαῖς μελαχλόοσι, ζοφμελαχλινομένην ἔχη καὶ ζωνεπινοοῦσαν αὐτῷ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ κεφαλήν· οἱονεὶ καὶ διὰ θυρίδος ἐπινεύσαν ἀπελθεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ παλαιὰ ἄθλα· μετ' οἴκου χάριν εἰς ἐλεύθερα καὶ ὁμόφρονα ζῶον τὴν κεφαλὴν ὁ ἀμφίνομος· καὶ τῷ τοιούτου σκεπτόμενος τὰ ὀλέθρια· καὶ οἱονεὶ προβλέπων αὐτὰ ὡς ἤδη γινόμενα. Εἰ ἐλεύθερα· καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιητὴ κοσμικὸ ὁ ἀμφίνομος ἰουδαῖος καὶ ἄνομος· ἀμφίνομος μέν, ὡς καὶ ἀμφοτέρων τῶν νόμων πεπεισμένος· τοῦ τε παλαιοῦ καὶ μωσαϊκοῦ, καὶ τοῦ νέου καὶ τοῦ χῦ· εἰ ἐλεύθερα δὲ ὅτι καὶ τοῦ θεοῦ ὁδηγοῦντος τοῦ χῦ· ὃς μελαπλωχικῆς πεισθεὶς καὶ τοῦ πρώτου μιλεῦς, εἰς τὰ ἴδια ἦλθε. καὶ τοῖς ἰδίοις οὐ παρεδέχθη· νευσάζων τὴν κεφαλὴν καὶ βυσσοδομοῦσαν τοῦ ἰδίου ὀλέθρου. καὶ τὰ μελλόμενα καὶ ἐκείνου κακὰ προβλέπων αὐτῷ καὶ τῷ θείῳ πνεύματι εὐαγγέλιον, ὅτι καὶ εἰς ζωὴν ἐναυβοῦ παραδοῦ. νεύσαζον οὖν φῶ ἰούδας· πλοῦν ζωεπινοοῦσαν τοῖς σὺν τῇ ψυχῇ χῦ μελετήμασι τοῦ ἀποκτείνειν καλασσοῦ. τὰς ὀφρῦς ἐζαλοῦ ἅμα καὶ ἥδε καὶ δε μελάνων· καὶ ὅσα ἄλλα δι' ὀφθαλμῶν εἰσιν ἰδιώματα, τὴν κεφαλὴν ἐκίνησεν ὅτι κακῶς δόξειεν τοῦ σῶς ἥκειν μεθ', τῇ ἀληθείᾳ δ' ἑαυτοῦ. τὰ μελλόμενα περὶ τοῦ κὺ προβλέπων κακὰ, τοῦ θεοῦ δὲ τοῦ σώζειν. ἕως μέσου τοῦ νῦν, σὺν τοῦ ὁμίλου καλῶς ἔφασκε, χῆσις εἰλαπίνη. τοῦτο γὰρ νεύσαζον κάρα, ζῶον ἔστι τὸ νοῦ σάζειν κεφαλή· τοῦτο κακὰ προβλέπων, ᾧ. δὴ γὰρ κακὸν ὁ ἀνὴρ θυμῷ. τοῦ γὰρ ὁ ἀνὴρ, τὸ ἐβλεπόμενον· ἀπὸ τοῦ ὄνος ὁ ὀφθαλμὸς παραλόμενον. τῇ δ' ἑξῆς τοῦτο, σὺν καὶ εἰς ζωὴν παραδοῦναι τὸν κεῖνον δι' καλὰ κείνου, πανδήπου ὅλου εὐαγγελικοῦ ἐστιν. σὺν τοῦτο γὰρ ἐζήτησε σὺν καὶ εἰς φῶς εἶναι αὐτὸν παραδοῦ :–

Ὑμῶν δὲ τοῖς θείοις· ἐβόα εἰς παραδώσοντα. εὐφροσύνως λαβόντες, ἀγωνίαν δὲ λύπη ζωεπέχουσ. ἐς οὖσας φαῦλον χέοντες· ὃ τε δὴ πρῶτον ἡμῶν :– ιγ. τε.

Τῶν περὶ τὸν διάβολον καὶ δεῖπνον ζωενεργούντων παθῶν ἐμπαθῶς τε καὶ πάλιν μνησικακῶν σῶμα ὁ μελῳδὸς σὺν πανοῦργον ποιούμενος, εἰπόντος καὶ τοῦτον μεθ' ὧν ἐμπαθῶν· ἐπιτιθέντων δ' αὐτῷ εἰπεῖν ὅς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με· τοῦ τε κυπτόμενοι σφόδρα, ἤρξαντο λέγειν ἕκαστος αὐτῷ πρὸς αὐτόν· μή τι εἰμὶ ἐγώ εἰμι κε; αὐτὰ γὰρ ταῦτα μελοποιῶ ὁ μέγας σύμβουλος κοσμικὸς, ἐβόα λέγων ὁ δὲ τοῖς θείοις καὶ μαθηταῖς, ἅτε προειδὼς τὰ μελλόμενα εἰς δι', εἷς ὑμῶν παραδώσει με· τοῦ δ' ἑξῆς, ἐλλειπτικῶς δὲ καὶ ἀσυνδέτως εἴρηται· πρὸς δεῖνος λέγοντος ζωῆς ἢ τοῦ τοῦ, τοῦτο, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου, εἰ δὲ ἄλλα ζωληπτέα. σύφορον οὖν ἡμῖν τοῦτο λαβόμενοι ἵνα σὺν φ' συνιέναι, ποιητικῶς δεῖν· καὶ τοῦ λαβόντες αὐτὸ ιδ. τε.

βλαδόμενοι ὁποιαοῦν ἐπιξαβ. ἀτωνία καὶ λιπαρωμένου. ἕκαστος ὑπὲρ ἑαυ
τοῦ δεῖται. ἔλεγον γάρ, ὅτι φιλοσοφίας καλοὶ εἶναι ὁμολογοῦμεν, πεφοβήμε
νοι καλοῦ. ἡδονῆς δὲ καὶ ἀπορίαν ἔχοντες ἢ τοῦ καλοῦ πορρίσω. ἀλλὰ φοβούμε
νοι ἕκαστος μὴ οὕτω ζωντὰ βίος αὐτῶν τοῦ βίου, ἀναγκαῖα τοῦ διδάσκαλον παρα
δοῦναι. διὸ καὶ ἐρώτων αὐτοῦ. φέρε ἡμῖν καὶ λέγουσι ἐστὶν ὁ ἐξ ἡμῶν παρα-
δώσων. καὶ εἰς τοῦτο μανίας ἡμᾶς δόμενος :-

πγ πε Μεδ' ὅσιες ἐμοῦ ἦν χάρα. ξυβλίῳ βάλλει σεσοῦλε. βοῦλω πλὴν καλοῦ ἀνυπόλας
βίου πέφα μανδήπολε. τοῦτο εἰπὼν ἐδήλου ὁ δὲ τῶν πρώτων ἑνῶν :-

πγ ἐξ. Τὴν δὲ μαθητῶν ἐρώτησιν ἦν, τίς ἐστιν ὁ παραδιδούσε, τέλος τοῦ ῥήτου δῆλα τῷ
παιδίου ὁμολογοῦς ποιησάμενος, ἀρχὴν τοῦ νῦν λεγομένου ἦν ἐπ' ἐκείνῃ τοῦ
κυ ποιῆσαι ἀπόκεισον. ἦν, ὁ ἐμβάψας ἦν χάρα σὺν ξυβλίῳ μοι ἔμου, οὗτός με
παραδώσει. ξυβλίου δέ ἐστι, κάνεου καὶ ἄπος σὺν τὰ ὅλα βάλλουσι πασὰ δὲ τε
μεν. ὁ δ' μεδ' ὅσιες ἐμοῦ, καὶ διὰ ἦν ἀναίσιν τῷ πάχεσχεμάδος ἡμῖφα ἢ τοῦ ἔπ
βαλὼν ἐφαμαλισμένον. οὐχ ἅπαν δ' καὶ ὡς κάλλος ποιητικὸν. ἐδιαβοῦ, ζωπάσες δ' οὐ
ποιητῶν καὶ ῥητόρων τὶς σοδοκιμωτάτις, ὡς καὶ πασὰ φιλοσοφίᾳ εὐρῆμα, οἰκεῖ
μενοι καὶ ἄλλος ἄλλο τοῦ αὐθρόπους. σημαίνομενον οὖν εἰ βασιλεῖ τοῦ νῦ. μᾶλλον
δ' ἀεὶ σημαίνομενα παρασκευαστικὸς ἐστιν ὁ παραδώσων αὐτοῦ, ἐπαίτει καὶ τοῦ ἀποκρι
νομένου αὐτῷ τοῦ πεσόντος μανδοῦ. παρὰ τοῦ αὐτοῦ ὅρος καὶ τοῦ ἑνὸς ἐμαθητῶν. καὶ λαῦβα
λαβών. εἰπὼν γὰρ ὁ ἐμβάψας ἦν χεῖρα σὺν ξυβλίῳ μοι ἔμου οὗτός με παραδώ
σει, ἐπαίτει. πλὴν, οὐαὶ δ' αὐτῷ ἐκείνῳ δι' οὗ παραδόσομι: καλοῦ ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐ
γεννήθη ὁ ἄνος ἐκεῖνος. οὐχ' πῶλας βίου. πλοῦτον ἦν μεῖζον νοῆσαι διὰ πέρατος καὶ
εἰ δὲ τοῦ κλίσεως. ὅτι τοῦτο τέλους πεῖσθαι ὁ μὴ ποτὲ ἀεὶ σπλάς καὶ ἐμφανῶς
τοῦ πεσόντος εἶναι εἰσενὸ δς, ἐπαίτει τ', τοῦτο εἰπὼν ἐδήλου. ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν ὁ
ἦν τοῦ δηλῶν καὶ ἀνωνυμίαν εἰπὼν ὁ σὺν σὺν ἔλεγεν οὗτός με παραδώσει. ἓν
οὐλοῦ μόνῳ. ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμῷ καὶ δακτύλῳ τοῦ πεσόντος παρασκάμενος, ἀ
ναμφιλέκτως ἐδήλου καὶ ἀεὶ σπλάς ὃς ἐστί. τίς γὰρ ὀνόματος λέγειν. πέτρος. ἢ
ἰωάννης με παραδώσει οὐ τοῦτο δηλοῖ καὶ, εἷς τοῦ πεσόντος. εἷς γὰρ ἕκαστον
εἶναι πέτρον. καὶ ἄλλον ἰωάννην. τὸ δ', δακτύλῳ τοῦ πεσόντος δεῖξαι καὶ εἰπὼν οὗτός
με παραδώσει, τοῦτ' ἔστι τὰ λοιπὰ ἀναφαίνεσθαι δηλοῦντα :- ☙ τῶ ν :-

☘ ὁ εἱρμός. Νόμων πρώων οἱ μακάρεσσι· σὺν βαβυλῶνι νέοι πεκινδυνευσάμενοι. βασιλεῦσι τοῖς
καὶ πτολεμαίου πεσαλτῆ ἀλεξίσου. καὶ ζωγραμένοι φοὐκ ἐλεύσονται σὺν πυεί. τοῦ
μεβοῶντος ἑπτὰ ξιουανεμήπτου τοῦ ἔμου. τοῦ καὶ ἐμανεῖλε τὰ ἑρέα. καὶ ὑπερνόου

, Ιε εἰς παῦλας τοὺς αὐτοὺς :–

Οἱ μακαρεισοὶ παρ' ἀθηναίοις οἱ δὴ ὄλυνθος πρὸ κυνδωνάτων νόμων. καὶ πα ρὰ λοκρεῦσι οἱ δὴ ζαλεύκου ὑπερμαχόμενοι δαλάξεων. πρὸ ᾧ ἀφ μακαρεισόδοι οἱ θεολόγοι παῖδες οἵλενες ὦ βαβυλῶνι δὴ πρώων νόμων πρὸ κυνδωνάτων ὄλυνθος, οὓς δὲ δαλάπαδας τοῖς ἰουδαίοις ζωπλαξε λέτων οὐ προσκυνήσους δῶ ἀλλοδείῳ. οὐδὲ μὴ λαλαξεύσας ἐρίοις χρῆσθαι. ἦς ἀλοίσου καὶ ἀνοήτου προζάτης δὲ ναβουχοδονόσορ καὶ ἐπλεῖσαν. καὶ ᾧ πυεῖ ζωπλεκόμενοι. πίσων ἀμέβας καὶ καλὰ δίξιν ὁμιλοῦντες πυεῖ. ἐκείνῳ εἰς ὃ ἐμβλήθιλες οὐκ ἐγνωσθήσαν. οὐλεχὲ ἐκάησαν ὡς ξύλον χόρτος. καλάμη. οὐλεεζάκιαν ὡς ἐζωννυόμενα μολίβδος καὶ ἄρλυσος. καλχὸς. ἀλλ' ὡς δὲ μὴ καὶ ἐσθῆ μὴ ζωννύεσθαι πεφυκῶσιν ὅλως ὡμάλων, ἀκεραιόταβι καὶ ἀπαδὲς ἀζῆι καὶ ἔιχος αὐτῆς ἐληρήσαν. καὶ οὕτω καινοπρεπῶς δαλήρηθλες, ἄξιον δὲ παιβασιλῆς δὲ τὸν ὕμνον ἀνέμελπον. καὶ δι ποῖος ἀμνὸς ὕμνος ἄξιος ἀν εἶη δῦ. οὐ μὴ δαῦδὸς ὁλερουβικὸς ἔστω ἄξιος. ἀλλ' ὅμως πρὸ δὲ ἔχω σῶ ἢ ἀνὴρ φόσ μὲ δῶν ἦς ὑμνῳδίας ἅλες ἀποσκοπόσειν, οὐκ ἀναξίαν εἶπον δὲ δῦ παίδων ἠνύμνουν :–

Οἱ δαλύμωνες οἱ μακαρεισοί. σὺν ἢ σῶν ᾧ λέῳ πρὸς καρερήσαν τ. οἱ ἀπόστολοι παρεί πονδ ᾧ ποιμένι ὡς ἄρνες. καὶ ζωπλεκόμενοι οὐ οὐκ ἐγνώσθησαν χῷ. διᾧ λόῳ ξεφόμενοι εὐαγγείσας ἐδόσαν. δὲ κῦ ὑμνεῖτε δὲ ἐρία. καὶ ὑπρυχοῦτε εἰς παῦλας τοὺς αὐτοὺς :–

Ε' αὖ αὖδὶς ὁ ἰς χς πολλαχοῦ παρὰ φδαυτελίῳ λέγλαι καὶ ἄρδος καὶ ποιμήν. ἄρδος μέ, ὡς σὺν ᾧ ἐδώκμε ὁ ἄρδος τῆς ζωῆς. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐδώκμε ὁ ἄρδος ὁ ἀγδὸς ὑπὲρ δὸ λαβᾶς. ποιμήν δ', ὡς σὺν ᾧ ἐδώκμε ὁ ποιμὴν ὁ καλός. ἀκολούθους ἄρα καὶ οἱ αὐδμε δηλαὶ. καὶ δαλύμωνες αὖ, κλαθμὸν καὶ πόβαλα. δαλύμωνες μέ, ὡς δὺ ἀπὸ δὸ ὑπὲρ δὸ καλαβαύζα ἄρδν δῶν ἐπρφυᾶς σὺν ᾧ μυσκαῖ ψωμαδέλες λείπῳ. καὶ ἄρδν ἀπὲ λων κῦ τὴν ψαλμῳδίαν φαδόλες. πόβαλα δ', ὡς σὺν ἀκακία ᾧ καλῷ ποιμένι ἀκολουθήσαλες. εἰκθῶς οὖν καὶ ὁ μελῳδὸς ζ ἁμφοδέων δῶν δίν ὀνομάδιν σὺν αὐδὰ δοὺς ἀποστόλοις ἀποστομένων, ὧδε φησίν. οἱ μακαρεισοὶ δαλύμωνες δὺ βλέπει λείπους δὺ κυρίακον βλέμα δόσε καὶ αὐτὸς οἱ ἀπόστολοι σὺν τῇ σῶν, ᾧ σὺν ποστόλῳ λόῳ, καὶ οἱ κεῖῳ διδασκάλῳ πρὸς καρερήσαν τ. ᾧ αὖτῷ καὶ ὡς ποιμένι ἄρνες παρεί πονδ. καὶ εἰς σὺν πρ' αὐδὺ ζωπλεκόμενοι. ἐκείνου γρ ἐστὶ δ ζωπλέειν, ὡς πρ δ ὀπορπίζειν δὺ ἀνθρώπου καθὼς ὁ σὴρ σὺν βαπτελίοις φησί. καὶ ὁμὶ ζωπλέων μεθ' ἑαυτοῦ ὀπορπίζει. ζωπλεκόμενοι δίνμε σὺν αὐτῷ χῷ, οὓς δὺς αὐδὰς οὐκ ἐγνώσθησαν.

καὶ τελεῖ τὴν, ἰδοὺ ἐγὼ ἐδόμην μεθ' ὑμῶν ἕως τῆς συντελείας ἐπαγγελίαν, ὃ τῶν αὐτοῦ διδασκαλίας λόγῳ ξεφόμενοι, οὐχ ἑστῶτες ἐδόων. τοὺς κυνοὺς τὰ ἕρια. καὶ ὑπερνοοῦσι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :-ζ

πν τεῦ. Νόμου φιλίας ὁδυσσεύς. ἰσκαριώτης ἰησοῦ, ὀπτανδόμενος. οὓς ἐνίψατο ἀνέπεσεν εἰς προδοσίαν πόδας. καὶ τοῦ ἐαυτοῦ ἄρτου. βρωμάτων ἔπαρε. πέρνισιν ὀπτὸς σάρξ. καὶ βοᾶν οὐ ζωῆκε. τοὺς κυνοῦσι τὰ ἕρια. καὶ ὑπερνοοῦσι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :-ζ

ζω ξ. Τοῦδε τοῦ ἔπαινον σὺ πείσουσι, τὴν τοῦ ἰούδα ἐκλέγῃ ἀπάνιαν. οὐ γὰρ μόνον οὐκ ἀνέδοτο χάρισιν ὡς διδασκάλου μαθητὴς· οὐ δ' ὡς κυνὸς δόλος ὑπέπλεξεν. οὐ δ' ὡς ἀνελεήμων καὶ χαλεπωτάτων καὶ σπουδείων δόλια ὑπέφυσεν. ἀ δὲ ὀνόματα τοῦ μὴ δοῦ ἄλλου ζῶν ἀποστόλων καὶ οὗτος ὑπῆρξεν, καὶ ἐδυσωπήσατο. ἀλλοῦ δ' ὡς ἁπλῶς φίλου καὶ ἀφοῦ ἔπαιξεν αὐτῷ κοινωνικὰ ἀλλ' ἐπεὶ προδοῦναι ὠκνησεν. ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ φιλίας νόμου εἶπε τοῦ παλαιοῦ τοῦ ἀλάστορος τοῦ πλησίον ὡς ἑαυτόν. εἶπε τοῦ νέου τοῦ, ἵνα λύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ φίλου αὐτοῦ, ἐκουσίᾳ ἰησοῦ καὶ αὐθαιρέτῳ ὀπτανδόμενος ὁδυσσεὺς ἰσκαριώτης. ὁδυσσεὺς δ' ἐλέλεκται, οὐδὰ δ' ἰούδας. ὡς ἔνιες ἔφασαν. οὐ γὰρ ὅτι κακοῦ πόσημασία τοῦ ὀνόματος σκληρεύεται τοῦτο. ἑρμηνεύει γὰρ τὸ ἐξομολόγησις. ἡ δὲ ἐξομολόγησις, οὐ μόνον οὐδυσσωμένη ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ ὧν ἀπάντων τοῦ φιλτάτου. ἀλλ' οἷα ὑπόλυπος ἀνοῦ ἢ σύλλυπι τὸ πῦ κακοῦ τε ἐνεργοῦσι, κακοῦν μεῖν εἰώθασιν καὶ τοῦ ἀνοῦ καὶ τοῦ θεοῦ. ὡσπερ καὶ ὁμήρους. τοῦ δὲ πάσχειν, διὰ τὰ ἐκείνου ὀπτὰ ζυμβάντα δεινά, δεῖ πάσχειν αὐτὸ πάσχοντας προσῆκεν. καὶ μὴ ἰλίου κακοῦ ἰλίου οὐκ ὀνομάσαν. ἢ καὶ δυσσώνυμος λέγοι ἂν ὁ ἰούδας, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἰούδας. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ προδόντος ὀνόματος. μὴ γὰρ προδοσίας καὶ τοῦ προδόντος δεῖ ὠνομάσθαι, τοῦ νόμου τίνων ἰησοῦ φιλίας ὡς ἔφην ἐκουσίᾳ ἰησοῦ μὴ ὀπτανδόμενος. οὓς ἐνίψατο πόδας ὑπὸ δοῦ σὺν ἐωυτῷ χέρδη, αὐτοὺς ἐκείνους χ' τοῦ τοῦ νίψαντος ἀνέζεπίσατο. καὶ τοῦ τοῦ ἄρτου ἐαυτοῦ τὸ σῶμα δηλαδὴ τοῦτο καὶ ἄρτον, ἔπαρε πέρνισιν ὀπτὸς τοῦ ἐρέα. καὶ δώσῃ ὁ ψαλμῳδός. ὁ ἐαυτοῦ ἄρτος μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πέρνισιν. καὶ ἀσώνεος οὐ βοᾶν οὐ ζωῆκε. τοὺς κυνοῦσι τὰ ἕρια καὶ ὑπερνοοῦσι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :-ζ

πν τεῦ. Ἐξιοῦδε τελείου. τῆς ἁμαρτίας τὸ μὲν ἀσωνόντος. καὶ τὸ μὲν τελοῦντος. ὑπὲρ κόσμου τοῦτο. ἀλλ' οὐκ ἀνέδε. πίνων ὁ ὀπτὸς προσῆκε μοῦς. οὐ κακία προσῆκε. καὶ βοᾶν οὐ ζωῆκε. τοὺς κυνοῦσι τὰ ἕρια. ἐ ὑπερνοοῦσι εἰς πάντας τοὺς

ἀδικίας :—

Καὶ δὲ τὸ παίειν τῆς αὐλῆς σύνοιδε καὶ δι' αὐτοῦ φήσας ἐστὶ τὸ πολαβεῖν· ἵνα δὲ ἄκραν ἀσωτίαν καὶ ἀτιμωσίαν. περὶ δὲ τῆς τοῦ πατρὸς καὶ διὰ τούτου ὁμοίως παίσιος λέων. εἶτα δεξιᾶς αὐτοῦ ἐλάμβανεν ὁ ἀσωτόλυς ἰούδας, τὸ σῶμα καὶ τῆς κοσμικῆς ἁμαρτίας λυτήριον. λυτήριον δὲ τῆς ἁμαρτίας αὐτὸ πεποιήκασιν, οὐ τοῦ εὐαγγελίου τὴν λέξιν ἐφαπτόμενοι· τοῦτο γάρ ἐστι φησὶ τοῦτο τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐδέξατο, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦτο τὸ ὑπὲρ τοῦ κόσμου χυθέν· εὐαγγελικὸν δὲ καὶ αὐτὸ ῥῆσις. τοῦτο γάρ φησιν ἐστὶ τὸ αἷμά μου τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον· καὶ οὐκ ἀπὸ τινων ἐκχυθὲν τοῦτο αἷμα ὁ θεῖος ἀρχιερεὺς προσπεπόληκεν· ἵνα δὴ ἑτέρων λαῶν ἀλλοδαπὴν ἀρέσειεν. οὐκ ἔξεστι γάρ φησι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανᾶν ὅτι ἁιμά αἵματός ἐστιν· οὔτε οὖν τοῦτο ἀδεῶς ὁ ἐκεῖνο ἔπτυεν ὑπερφάλας ἡμῖν ἀπεμπόλησε. καὶ δι' ἐσόδου ἀναιδοῦς ὡς οἶνον πωλήσας καὶ παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ λαβεῖν ἵνα ἡμῖν ἀναιμώδους πρὸς ἐκεῖνον καὶ μεταφορεῖα δῷ. οὔτε μὴν μελιτίνῳ ὕδατι ᾧ πλυνεῖται, οὐδὲ ἡ ἑαυτοῦ καινὴ προσῴδησε· καὶ διὰ φησὶν ὁ ψαλμῳδὸς τὸ παρεληλυθὸς ὑπὸ γεφύρων· παρέστη πάσῃ ὁδῷ οὐκ ἀλαθῆ· καὶ διὰ τοῦτο φησὶν· οὐδὲ μέλιτι ζωῆς καὶ δόας. τὸ γὰρ ἐμπεῖλε τὰ ἑρπετά· καθὼς καὶ τοῦτο ὁ αὐτὸς προεῖπε ψαλμῳδός· ἀνὴρ ἄφρων οὐ γνώσεται· καὶ ἀσώτευσε, οὐκ ἐμνήσθη· ☙ ἐξ.

Ξενίας δεσποτικῆς καὶ ἀναβάσεως ἐν ὑπερῴῳ τύπῳ τοῖς ἑλληνικοῖς φρεσὶ. πίστοι δοῦλε ἀπολαύσωμεν· ὑπαναβῶμεν δὲ λόγου· σὺν τοῦ λόγου μαθητὰς οὐκ ἐσταλμένους ἀλλὰ ὁμολογοῦντας· :— ♣ ὁ εἱρμὸς.

Ἰησοῦ τοῦ θεοῦ μυστικοῦ τοῦ κοινοῦ δείπνου σὺν ταῖς φαλάγγαις ὡδαῖς πεφιλήσωμεν· ὁ μόνος ποιῶν, καὶ τὰ καλὰ ἐκείνου ἀνικάτου δυνάμεως καὶ ἀλλοειδῆ δεῖπνα σὺν λαμβάνων· πεπίστευται γὰρ τὸν εὐσεβῆ λαὸν συμβουλευόμενος ὁ ἐπεστραμμένος ὁ ἡμᾶς, καὶ πρὸς καλούμενος πάντας εἰς ἴσην ὑποδοχὴν δωρεᾶς τοῦ χρίσματος εἶναι, οὐ λέγουσιν· δεῦτε οἱ πίστοι ξενοδοχήσωμεν καὶ ἡμεῖς σὺν ἑαυτοῖς τὸν χν· ἵνα ὦμεν, τὰ ἄζυμα τοῦ σώματος· καὶ αἷμα εἰδικὸν πώμεθα· καὶ λάβωμεν αὐτὸν σὺν ἑαυτοῖς ἵνα ἔχωμεν δι' οὗ, σὺν αὐτῷ ζήσωμεν· ὁ δὲ γὰρ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἔχειν δι' οὗ ζῆσθαι φησὶ ὁ ἁγιος τοῦ θεοῦ λόγος· οὐ γὰρ ἐκείνῳ μόνῳ τῆς ξενοδοχίας χαίρομεν· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ξενοδοχοῦντες μᾶλλον δι' αὐτῆς δεσποτικῆς ξενίας καὶ τῆς ἀναβάσεως ἐν μυστικῇ ἀπολαύσωμεν· πῶς δὲ καὶ ἵνα τοῦτο τοῦτον ξενίσωμεν καὶ οἷς τοῦτο ὑποδεξόμεθα; ἢ ἄλλου τινὸς, σὺν ἐν ὑπερῴῳ καὶ ἀναλήψεως· σὺν οἷς τοῦτο καὶ αὐτὸς τὸ

παρα ἐθισμὸν τοὺς ἀποστόλους διακελεύεσθαι· εἰ γὰρ καὶ ἐκ τῶν καὶ ἐκ τῆς
ἀμελέρας ἐφαλιᾶς ζωὴν ἀλαβάναι ἀνέχεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ὑπερφυοις πάλιν χαίρειν καὶ ὑ
ψηλοῖς ὁδοῖς· ἢ ἐ ἄλλο εἶναι αὐ τὸ ἀνθρώπειον καὶ ὁ ὑπερφυὴς τρόπος ὁ τοῦ θεοῦ ἐποδεξό
μενος, ἢ αἱ φρένες αἱ ὑψηλαὶ καὶ ταῖς ὑψηλαῖς πεῖ δὲ ζημιωθεισζόμεναι δε
ωείαις· καὶ μὴ δεῖν τοὺς καλοὺς θείους πεσσεπαλόμενας· οὕτω γοῦν φησὶν αὐτ||
δεῦτε ὑποδεξώμεθα καὶ ξενίζωμεν· καὶ ἧς ξενίας αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν. οἱ δὲ
γὰρ ἄλλοι δὲν ξενισθῆ, ἴσως αὖτε καὶ αὐτὸς ἔχοιεν τοὺς ξένους ὑποδεχόμενοι. ὡς
δ' ἐαν δὲν ἀπαυδοῦντες εἰς τοῦτος τοῦ ἄρτου ἑαυτοῦ καὶ τοῦ οἴνου καὶ ὅλα ἄλλα πρὸς ξενο-
δοχησιν ἐπιτήδεια· οἱ δ' ξενίζοντες τοῦ χῦ, οὐ μόνον οὐ ζημιοῦσθαι οὐδ' ὅτου
οἱ ᾧ ξενοδοχουμένῳ ἄρτου ἢ οἴνου, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα μᾶλλον παρ' ἐκείνου αὐ
τὰ λαμβάνουσι· τὸ γὰρ σῶμα αὐτοῦ καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ, ὡς ἄρτου καὶ οἴνου ψω
μίζοντα καὶ ποτίζοντα· διὸ καὶ ἀπολαύσειν δὲν ξενοδοχουμένων ὑπὸ ξενοδο
χούντων καὶ δεόμενοι ὡς κερδαινόντων δὲν ξενοδοχοῦντων ἀλλ' οὐ
ζημιουμένων· καὶ φησίν· ξενίσθητε ἀπολαύσωμεν. τὸ δ' ἐξῆς δὲν ῥηθέντων,
τὸ ἐπαναβεβηκὸς λόγου ἐκ τοῦ λόγου μαθόντες οὐ μεταλαμβάνομεν· ἁπλῶς ἐ
μοιγοῦν νοῆσαι· ἢ γὰρ τοῦτο λέγει· ὅτι ἐκ τοῦ λόγου μαθόντες τοῦ ἀπιστικοῦ ἐν ὑπτε
ρόῳ τόπῳ τοῦ δὲ λόγου οὐ μεταλαμβάνομεν, ἐπαναβεβηκὸς τὰ παραλελεγμένα, οὕτω καὶ ἡ
μεῖς ἐν ταῖς ὑψηλαῖς φρεσὶ τοῦ θεοῦ ὑποδεξώμεθα· ἢ ἐκδύνω ᾧ καὶ μᾶλλον λέγειν·
ὅτι ξενοδοχῶμεν τὸν χῦ τὸν τοῦ πρὸς λόγου ἐν ὑψηλῷ τόπῳ δὲν φρενῶν· καὶ λαπτέ
ναν καὶ αὐτὸν ᾧ γράμματι κ' τοὺς ἰουδαίους ἐναπομένοντ· ἀλλὰ μαθόντες ἐκ τοῦ
δὲ καὶ λόγου οὐ μεταλαμβάνομεν, λόγου ἀλλοῖου ἐπαναβεβηκότα καὶ ὑψηλότερον· ὡς
γὰρ καὶ τὰ ἄλλα δὲν ἐαν τοῦ κρυφίου λαδὲν παραβολῶν καὶ δὲν αἰνιγμάτων ἐπλησεν·
ὁ σωτ, οὕτως καὶ ὅταν ἐναντιῶται τὰ παλαιὰ ἐπιμαθόντας πρὸς τὰ καινὰ
βεβηκότα λόγου ἐπιτελεῖ πρὸς ὑψηλότερον· ποιαν λαμβάνων, ἢν, ὁπὶ ταῖς ὑψηλαῖς
φρεσὶ καὶ οὐ χαμερπέσειν βέβαια πεφυκεν· ἀλλ' ὅπερ οὖν ἐν ἀρχῇ τοῦ
πρόλογος εἰρῆσθαι ἔφαμεν, ἐν οἷς ἐξ παρακαλῶ τὸν πεσόντα λαὸν εἰς ἀνάστασιν καὶ ὑποδο
χὴν δὲν θεανθρωπείων ὁ μελῳδός, ἀνακαλεῖται καθάπερ εἴπομεν τὸν μυστικὸν δεῖ-
πνον πρόφασιν βάλλ· ἐν οἷς ὁ ἀνάγειν εἶναι τὰς ὑψηλὰς φρένας λέγεται, ἀλλοιο-
σωῖκὸν ἔοικε τοῦτο· διάφορον ἡμᾶς πρὸς ἀνακαὶ δεῖ καὶ ἧς ἀλλοίωσις εἰς
τὴν ψυχὴν καὶ νοῦν ἐναίσιον ἡγήσειν· ὅτε γὰρ ἀνακὸς λόγος τὴν ψυχὴν, ἢ ὁ ἀλλοῖο
σις τὸν νοῦν ἡγεῖται·

πν
πε. Ἀπλεῖς μαθητὰς ὁ λόγος ἐφη. ὁ παρὰ ἐν ὑπερῴῳ τόπῳ ᾧ νοῦς ἐνίδρυται·

οἷς μυσαττῶδ σκυβάλε· ἀζύμῳ ἀληθ λόῳ· τ πορνοὶ ὁ δ ζαεῖος μετα-
λωάλε :-ς

Οὐδ σὺ λαῦδα ἡς ἀλλοτρίας τοῦ δείπνου ἀθίσαι ὁ μελωδός, ἀλλὰ καὶ παλιν κε
χοσυλα τοῦ ἐν εἰ ζαῖων ἰοῖς μαθηταῖς ἀπηδῶ καὶ σὺ ὑπρῴῳ τ πῳ σκυβάλα αὐδ τ
πάρα φαγεῖν, ἀνώτερον μ εἶναι χρῆσι τ ἐντευκτικοῦ λόγου· σὺ δ ὁ νοῦς σοι ἀδες
βασιλοῦς ἐλκαδίσθω· δεῖπνον δ σ' ἀζύμου δ τοῦ αὐτοῦ καὶ σὺ ζύμου, τοῦ σωτῆρ τ
πίστεως λόγου· ὃς ἄζυμος μ λείποι τ' ἀν λαλῆν ἀπλόητα ἑαυτοῦ καὶ εἰλικρινεύεται καὶ ἀ
λήθειαν· καθαίρουσι ὁ σὺ θεολόγια μεθ' ἱερατείου σὺν τοῦ ἀποστόλου λήν ἔξουσια
σων· ἐορτάζωμεν δ μὴ σὺ ζύμῃ παλαιᾷ κακίας καὶ πονηρίας· ἀλλ σὺ ἀζύμοις εἰλι
κρινεῖ καὶ ἀληθ· σὺ ζύμος δ, ὡς ἄρτος λέγεις καρδίαν ἄνου σπείρειν μ τ ψαλμῳ
δούλευον· σὺ δὲ νῦ καὶ ὦδέ πη μεθαρμόζειν τ ἔσπερον· ἀπλεγλέων εἶπε τοῖς
ἑαυτοῦ μαθηταῖς ὁ λόγος· σκυβάλε τ πάρα τοῖς εὐσεβέσι λαοῖς οἷς ἐγὼ μυσαττῶ
ζεῖ καὶ καθαρίζω καὶ νουθετῶ· μὴ σὺ δ' ὡδὶ μεθοδεύει καὶ ζωοῦδ λῆς ψυχῆς τ
πῳ· ψυχικὸς γὰρ ἀνὴρ, οὐδέχεται τὰ τοῦ πνς· τ πάρα δ τ ἐμοῦ, ὁ λοιπὸν νοῦς ἐστι·
ἀλλ σὺ αὐτῷ δ' ὑπερκειμένῳ καὶ κρείττονι σὺ δ' δηλαδὴ ὁ νοῦς σὺ νοήσεται· σκυβά
λε δ πῶς, ἀδηλον ὡς σὺ ἀζύμῳ λόῳ δ' τ ἀληθείας καὶ λῆς ἀπλότητος· πλὴν, καὶ
λίχα δ' σὺ ζύμου καὶ ἀρτώδους καὶ στερεοῦ· τοῦτο γὰρ λύξαζε ἡ πεποίθησις ἡ, ὅτας
εσὺ δε λῆς ζαεῖος μεταλαμβάνε· δ γὰρ ὡς εἰπομεν τοῦ εὐσεβῆ ἄνου, καὶ ἁπλοϊκῶς
μ καὶ ἀζύμως λεγράφθαι λαλῆν σῆμαινε τοῦ κηρύγματος· πλὴν, καὶ λὴν ῥιζωδέστε
ζύμην ἔχειν καὶ λὴν σὺ κτίσεως ἀρτώδη, στερρόητα· διαβοῦ τ γὰρ καὶ ὁ σπρ σὺ σίαγε
λοις δίκαιος ὁ λιχὴ παραπεπόηται λὴν φθορὰν σιν λῆ ἁπλότητι· λέγων λὴν ζύμην λῆ
ἀζυμότητι, ἤγουν· ἴνα δε φθορὰν ὡς οἱ ὄφεις· καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί· καὶ ὁ
ἀπόστολος δ', ἀδελφοί· σὺ κακίᾳ πεπαιδεῖσθε· πρὸς τοὺς ἔξω εἶπεν· καὶ λὴν ζύμην δ
κακίας καὶ πονηρίας, ζωοειδῆ καὶ τὰ ἄζυμα δ' ἁπλότητος, ἐπαίδευε γὰρ ὁ λόγος ἐνῶδ
σὺ ἁπλότητι· καὶ παλιν πρὸς παίδευε λὴν ζύμην, σπουδαίαν· ἀκαλεῖ γὰρ ὁ μεγάλος δηλονό
τι δ' πονηρίας· ὡς ὁ δὲ τοῦ σὺ ζύμου διαφέρας τὰ ἄζυμα ὁ δὲ μ λὴν ἀλληγορίαν
καὶ λὴν ἀναγωγὴν· οὐκ ἀν οὖν τὸς ὅλου δείπνου τοῦ πν δηλοῖ· εἰ δὲ λες ἀδηλοῖ
τὴν δ' τοῦ τοῦ λόγου καὶ σὺ ζύμου εἶναι καὶ ἄζυμον, μὴ γ' ἀν ἐξῆν γενέσθαι τὰ
οὕτως σὺ ἀναγκαῖα πολὺ ξυμβαλεῖν, σὺν δὲ τοῖς χολιζομένοις σὺ δὲ τῷ λόγῳ ἀποστέλλειν.
ὁ δὲ τοῦ μ' τοῦ χρ ἅπαν μᾶλλον ὑπεισέρχεται σὺ δ' τοῖς φύσεις καινοῦ
μενον καὶ μεταπίπτειν, τὰ ἄμικτα· εἰ δὲ ἐστὶν τοῖς ἐσωτέρω χαρακτῆρι, καὶ νοῦς πλὴν ζωτι
φύρει· καὶ ὁ πλάσας ἐπλάσατο· καὶ τὰ πάντα πέπονθε· καὶ τὰ ἄλλοτον ἔστηκεν ἐ

πολεμον· και τ ἀναφες σὺ ἀφῆ· και τ ἔσω τα και ὁλ πλειους συμβολ τ ἐσω
τα, ἡ καινου εἰ και ζυμη και ἄζυμον ἐνωση σὺ τοις κ χν· εἰ δ ἡ τ ἀρχουτα
της εἰρηνης μειζονον καλλαξαι ἐνεστ δ' πει και τ μεθ ὑμων πεμψαντας λυσαι,
ἀλλα και αὐτα τα φευσ και σαμβατα εἰρηνοῦσθαι και ζυμβιβασθαι προς ἀλληλα· ἐξ εἰ
ρηνην κοινην ἁπλ κοσμῳ παυλ και τοις ὑπ κοσμοις αὐτοις σαββατισμα ἀπολειπεται λαον
και καλαπεξαδαι :—

πρ. Δημιουργου ὁ πηρ προ τ ἀιωνιων θεαν· γεννᾳ ἀρχην ὁδηγησε· εἰς ἐργα δ' ἐκλε
ος· τα νυν μυστικως λεγομενα· λογος ἡ ἀληθης αὐτου φυσ· τας φωνας οἰκειους
και δυ νυν προσλαφας :—

ξ. Τοῦ θεολογικωτατου οἰκουμενικοῦ διδασκαλου ὁ θεασαμενος μου θυρσος ξενην χειρα
τος σὺ τοις ἑαυτου ἰαμβοις· ἀρχην ἀπαντων και λογος ποιησαντην, και πατερ
χαρας τυπῳ φ' ὁπλιζεται, ἀρχην του πατρικου κανονος και λογος· ἡν συμπορευ
του δε θεαν και οὐδεις ποιησει· ἁγιος αὐτος ἐστιν ὁ δε· σκληρευσι δ' τας χειρσις, σκ
του αὐτου σκληρυνθεις και δι σκληρου πατρικου· σκληρον ὡν ἡ πρωτη και ἐξω του
πατρικου κανονος ὁδη, οἰκοδομησαν αὐτη ἑαυτη οἰκον θεοπρεπη ἡν θεαν και λεα
πεζαν ἐξαρτυομενην· και δαιτυμονας καλουσαν· και ὁ θ ἀλλα πει παυλος σκια φ'
θλομενοι πεπεισμασι· ἐν ὁ· ἡ ἐννατη παυλη και ἡγουμενα του κανονος ὡδη, αὐ
την την θεαν μεγαλυνουσαν ἑαυτην ἐπαινει· και λεγουσαν, κς ἐκτισε με ἀρχην ὁ
δων αὐτου· προ δ' παντων δι θεοπρεπη γεννᾳσι· και πρωτον τ ἐκτισε ρημα ὡς
ἀπο τ θεϊ κελευσμου του δι ου σκια δαλου πεσεται τεκνωσαι τοις πολλοις, ἀλλ ινα εν
ἡμ δεαν παν ἀσεβεῖ εὐ εσεσθαι οἱ ἀρχαιοι, κτισμα του γαρ εἰ περι ἀπεβλεψαν.
ἑρμηνευθη θρωσκεια ὁτι τ αὐτ θεϊ χυ, κτις τ κτισμα· ἡ δ' τ γεννᾳ· και περι
ὁ χς δε ἐστιν ὁ αὐτος και ἀνος, τ κτις γεννᾳσι, ὁτι τ ἀποστολος ἀνεσεβεσαν ως
προσκαμβανν· και δι σκυθρωπον ὁτ με γεννᾳ· τ δ' ἐκτισεν, ὁτι τ προσληφθ
σας αὐτ ἀνθρωπος· και δι ἐπιλαθεσθε τ κτισαν· σημειου και φησι την τ παρου
σιας ἑρμηνευων ἀσφαλειαν λεξεως· ὁτι ἐμε ἡν δημιουργου ὡν ἁπαντων θεϊ,
προς δ' τ αἰωνων ἁπαντων, γεννᾳ ὁ δε και πρ· γεννᾳ δ' ἀρχην δι ὁδηγ αὐ του·
ἁπως δημιουργικην αἰτιαν δι ἐργων και δι κτισματων αὐτου· εἰς δ' τουτα τα ἐργα
τα νυν μυστικως λεγομενα, ἁγιον, εἰς την ἀϋλον σεσιαν και την ἀναπλασιν δ' την
σαρκικην, οὐ γεννᾳσι· ἀλλ ἐκτισεν· ἁγιον, τ κτισαν ἡνωθκησεν σωμα
προσληφθεν· ὁ δ', δς ὢν ἡ ἀναρχος θεος και ἀκτισος και προαιωνιος ἐγος,
ἐκτισεν φησι ὁπηρ, μανθανεις θαυμαζειν· μη δ' εἰς ἀθρους ὑπονοι σκεφαλι

ζεσθω ὑπὸ τῆς λέξεως. πεοστληφως γρ καὶ ἑαυτῆ ὑποτάσσας κλησιν οὐσι τῆς
ἀνοήτου, καὶ τας ἐκείνης οἰκειουμένη φωνας. καὶ ὅπερ ἐκείνη λέγειν ὠφελεῖ
ἑαυτῆ, τοῦτο εἴτω ὡς ἀπὸ φωνῆς τοῦ πεος λόγικους, τῆ παεοικία λέγειν
ἐπιτάττουσα :-ζ

πν
πεο.

Ὡς ἄνους ὑπάρχω. οὐσία οὐ φαυλοτέα. οὕτω γὰς ἡ τοῦπου τῆς ἀνοησίας ἡ φύ
σις ἡ ἐνοῆσαι. μὴ ἵνα νοήσω ἴσθι. τὰ ἐξῆς οὖν οἷς ἄπερ πέφυκα ἐρῶ
ζουσα :-ζ

Πολλαὶ κακοδοξίαι δόξαν τὴν κοσμοποιΐαν ἐπὶ νοσίαν τοῖς πρὸ ἑαυτῆς,
ἐπεχείρησαν. ἃς εἰς τὸν πεοσληφόμενον βλασφημίαν ὡς οὐ καλὴν οὐσίαν. ἀλλὰ
μὴ φαυλοτέαν τοῦ ἄνου ἔλαβεν. ὃς πεοεξάρχειν ὁ δυσμενὴς διάβολος ἦν, εἰς ἣν
τὴν πεοσηφθῆναι σάρκα μανθάνει ὡς οὐκ ἐνοῆσαι αὐτῇ τῇ πεοσλήψει καὶ μνω
μένην ὁ πνεῦμα ἔχειν. ὃς ὁ μακάριος πεοδοκᾷ ἀποκινάσεως. ἦν, δύο χοὺς ἐκ
λογὴν. εἷς μὲν σωτῆρος, καὶ ἕνα μὲν σωτηρίας. ὃς ἀρχηγὸς ὁλοκαυτώσεως.
ταύτας οὖν τὰς αἱρέσεις ἀναζῆσαι θέλων καὶ καλασρέψαι ὁ μελωδός, οὐχ ἑαυτῷ
εἰσάγει τοῖς αἱρετικοῖς ἀνθελέγουσα. οὐ γὰρ ἡ τοῦδε ἢ τοῦδε δὴ ἀποσόλων. ἢ δυσσε
βῶν ἢ θεοφιλῶν. ἀλλ' αὐτῷ ἑκάστου τῷ κῷ πεὶ ἑαυτοῦ οὕτω πεοχολοῦσθαι
καὶ λέγουσα. ὁ δὲ ὢ ἄνοι. καθάπεο ἀμάθους καὶ καλ' οὐσίαν. ἀλλ' οὐχὶ κῷ φαυλοτέ
ραν ἀνοίαν φύσιν πεοσελαβόμην, οὕτω καὶ ταύτην τὴν πεοσληφθῆναι καὶ ἐνοῆ
σαι μοι φύσιν εἰ μὴ πάντα ἐνόησα ἐκ τοῦπου τῆς ἀνεπιδόσεως. λαβοῦσα γὰρ οὐσιωδῆς
αὐτῆς τὴν ἐκκλησίαν καὶ παντοῦ, αὐτεπάγγελτον καὶ ταύτην δικαίως τὴν ἕνωσιν. καθὰ καὶ ὁ ἁ
γιοπνεύμων ἀποσολος βροντᾶ λέγων. σὺν τοῦ πληρώματος αὐτοῦ πάντ' ἐμβαθύμου,
καὶ χάσκειν αὐτὴ χάσκοις. καὶ τοῦτο, εἰπὲ καὶ ἑαυτῇ ζυγοκατόρθωσε τοῦτον σὺν δεξιᾷ
τοῦ πεσβυτοῦ. δύο ἕνα μελῇ ὑποσάσει γνωρίζειν. τὰς δύο φύσεις ὁλοκληρούσῃ καὶ ἀ
νεραιούσῃ σώζουσα. τὴν μὲν θεότητος ἀναρτοῦσε καὶ ἀνιέσου. τὴν δὲ ἀνθρώπου ὑπο
ταγοῦσαν καὶ κλασοῦ. ἐξῆς οὖν καὶ σὺν οἷς καὶ ἄπερ ἀμφότερα πέφυκα. λέγεται γὰρ ὁ θε
άνους, καὶ σὺν δύο πεφυκέναι φύσεων. ὡς παρὰ τῷ θεολόγῳ. εἷς σὺν δύο ἐν
ανθρώπου σαρκὸς καὶ πνεῦματος. τὸν θεὸν, ἐνέωσε. τὸν, ἐνεώθη. ἀλλ' οὐ πάντα πεοσ-
κόλλως αὐτῷ ἔχει ὁ λόγος. ὁ γὰρ λέγων σὺν θεότητος καὶ ἀνθρώπου πέφυκέναι χῦ, σύν
υλος καὶ ἐνδυσις ἐκφαίνει δοκῶ. καὶ ὡς ἐξ ὕλης τῆς ἀνθρωπότητος. εἴδους ἐνθεό
τητος ὑποποιηθῆναι δοξάζειν τοῦτο τὴν ζύσασιν. τοῦτο ἀνάξιον ὀπτοῦ τοῦ χῦ. οὐδὲ
λπτου ἀνθρώπου ὕλη ὁ πεοσληφθεὶς ὢ σεῖ ὁλόκλεος ἀνθρωπος σὺν ψυχῇ καὶ νοῦ
καὶ ψυχῆς. οὐδ' ἡ θεότητος εἶδος βιοῦσαν ὕλην ὀπτοπορφάζου καὶ αὐτῇ εἰκαλαζαπο

μενον. λείβει δὲ καὶ σὺν αὐτοῖς δύο φύσεσιν ὁ αὐτὸς πνεύματος. ἀλλ' οὐδὲ τοῦ τὸ
ἀκέραιον ἔχοι λόγον. οὐ γὰρ ὅλου μέρος ἐστὶν ὁ σταλαγμός. μέρος δὲ ἕως τοῦ ὁ δεῖνα
ὁ ἄνθρωπος. ἵνα δῶμεν αὐτῷ σὺν τοῖς ἄλλοις θεωρεῖσθαι. σὺν γὰρ τοῖς μέρεσι τὸ ὅλον. ἢ γὰρ
ἀσεβέστου εἰς τοῦ μὴ κεῖσθαι πόλιν. οἰκτίσθητι οὖν ἐπὶ σὲ σὺν ἐμοὶ δυσφε
ρόντων λέοντας. τοῖς ἔξωθεν καὶ σὺν οἷς παραλαβὼν τοῦ ἁπτέσθαι πρὸς λαβεῖν. εἰ γὰρ
κἀκεῖνα καλῶς ἔχειν εἰρῆσθαι δοκεῖ τοῦ σὺν δὴ καὶ ἀνόμου πνεύματα τοῦ σταλαγμοῦ ἐ
ὡς τοῦ σὺν δὴ καὶ αὖθις τοῦ αὐτοῦ θεωρεῖσθαι, ἀλλὰ δυοῖν, εἰς ἀκεραίου τοῦ, τοῦ
σταλαγμοῦ πνεύματα. μεμιγμένῃ δὲ σὺν αὐτοῖς ὁ μελωδός, τοῦ πολλὰ σὺν θεολογίᾳ
ζηλοῦσθαι. καὶ ὡς ἂν ἔχοιμι πεῖσαι δυνατὸν εἶναι ἰδιολογίαν λέξεως τάξεως καὶ ἁρμονίας
εἰκόνος. τοῦ ἀλεννύθου λέξεως καὶ γεννᾶσθαι καὶ σπορᾶς τοῦ, οὕτως ἔρρηκε. τὰ σὺν οἷς
ἡ θεολογία. ἡ τοῦ δὲ ἀληθὲς εἶπον, ἀ ἡ θεολογία. οὕτως καὶ οὗτος σὺν αὐτοῖς
τὰ ὀπτὰ δὴ δυοῖν τοῦ ξύλων φλόγων, τὰ ἔξωθεν σὺν οἷς ἁπτέσθαι πέφυκε,
λέγει. τὰ ἁπτέσθαι τοῦ ἔξωθεν καὶ τοῦ σὺν οἷς δεικνύς

ἀμήν δέσποτα : ⁘ : ⁘ : ⁘

Vaticanus. i

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Πεντηκοστῇ. Εἰρμὸς
Θεὸν ἀκεστίδα ἴνδε. Πεσσαββαὶ
ἰε. ποίμνια τοῦ αὐτοῦ κυρίου,
μοναχοῦ. Πρόβατον καὶ ἐρ
μηνία τὰ κεστίδος τοῦ αὐ
τοῦ κυρίου θεοδώρου τοῦ
Φιλοθέου : ⁘

Ἡ τοῦ πεντηκοστοῦ ἀκεστίς, ἰμᾶς ἐστιν ἰάματος. οὐδὲ ἕτερον ἰαμάτων
χιον τοῦ τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου σαββάτου ἀκεστιζόμενον. ὡς δὲ ἀμφοτέ
ρων τῶν ἀκεστίδων ἡ κεῖ τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην πεντηκοστήν. ἐστὶ δὲ τὸ μεσ
σάτην ἄμοιρον σαββάτου, τοῦ ὅλου ζώου πεσσὸν εἶναι ἰάματος. ὧδε πῃ ἔχουσα.

Πεσσαββαὶ ἴνδε σαββάτου μέλπω μέλος : ⁘ Πεσσαβ
βαῖον δ' ὀνόμασε τὴν πεντηκοστήν. ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι μέρους δακτύλιον ἕνα λαβόν.
λέγει δὲ σάτυρος. καὶ ἡ τῶν ἑβδομήκοντα ἑρμηνεία, ὅτι ἡ πεντηκοστὴ ὁ ἐστι πεσσαβαῖον.

ὡς οὖν ὅτι ἡ μεγάλης λευΐρας καὶ εἰλης καὶ λεβάδος εἶναι ἀμβων εἰς ἀ
κεοσιχόδα ποιῆ ἁλμυρος καὶ εἰχῆ τοῦτο ἱερωνύ, ἐκάστη τούτων ὧν ἡμερῶν τὸ
δηλωθὲν αὐλὸς ἀπονενέμηκεν ἅλμα. ἡ μὲν λευΐρα, τὸ ἡ λυδέα· ἡ δ' εἰλη, τὸ
εἰλῆλε· καὶ ἡ ἑξῆς τὸ λεβάδ ψαλ. καὶ ἁλμυ. Τῇ λυδέᾳ εἰσῆλε τὸ βα
λὶ ψαλῶ: ζ Οὗλον κἀγὼ λάβετε ποιῆ· καὶ ἡ σὺν ἡ αὐλὴ ἡμέᾳ ἡ ἱερὸς πο βά
βδου χέλεται ὡς πορεχῶς περὶ τοῦ βαβδάου λαμβανομένου. ὃ πο βαβδαῦλε ἐκε
σιχόδα πεποίηκε· ζωοβριγοσθαι ὀφθαλμοὺς καὶ τοῦ μὴ πορεύεσθαι τοῦ ἀπὸ τῆς τοῦ
ἰάμβου κεφαλῆς: ζ

ᾠδὴ Ε. Εἰρμὸς ἦχος πλ. δ΄ λευτέου:

Προσοι ὀρθείζω. τοῦ δ' ὀπαλαίμι ἀν ἐαυτοῦ φ πεβίλι. κευὼ βαλα ἀξέπλως. ὁ ὁ ἡμῶς.
μὲτζει παδὸν, ἀπαδὼς ὑποκέλαλα χόλε ὦν. λὴν εἰρίνην παεάχουσι φι
λάνδρωπε: ζ

Εξ ἰβαίου καὶ δὺ λῆς ἐκείνου ἀδὴς ξίμαλων δὺ σίλωπως χελόλων σκ νυκβς ὀρθεί ἐξ.
ζῆ τὸ πάλιν πορὸς σὲ ὁδς. τὸ πβύλα εἰρινὺ ἀκολούθως σκλαμβάνων ὁ μὴ ω
λος, ἡ ἡμέᾳ τὰ πάδης οἰκτοῦσι ξίμαλα. καπποδ αὐλὴ ἐστ καδ' ὃν ἐσρῶβι
ὁ σὴρ, δὺ σεῖων παδῶν καὶ αὐβς μεμνῆλαι. πορὸς σὲ ὀρθείζω λέῶν. οὐ τοῦ σὺ ἀρ
χὴ ποιῆ βαλα τοῦ ὀμῶν καὶ λὴν βύ. οὐδ' τοῦ ὑποβα βαλα ἡλιοι εἰς ἐξουσίαν λῆς ἡμέ
ρας. καὶ σελήνην εἰς ἐξουσίαν νυκβς· οὐδ' τοῦ φυλὺ βαλα παράδ τοῦ καλὰ ἀνα τοῦ
λας· ἡ λα πλὰ βαλα μερὸς τοῦ ἀδάμ. ἡ τβα καὶ τβα λερα βυρὴ βαλα· ἀλλὰ τοῦ,
λὰ λὴν ἀρχὴν τοῦ πολαίμιαν κευὼ βαλα ἐαυτοῦ φ πεβίλι ἀδάμ, ἡ ὧν ὑπὲρ τοῦ
πεβίβς ἀδάμς· ζωὴ καβαλαβαῦβα μὲτζεις ἡμῶν, καὶ κευὼ πάλα ἀξέπλως. εἰ γὰρ καὶ
κευὼ πάναι λέλεβι ὡς πορλαβοῦ τὸ ὕπνου ὁ σὴρ, ἀλλὰ κ' λὴν δεὸ ἡλβα καὶ πάλιν ἀ
πεπβς λέμνιε. καὶ μὲτζει παδὸν ἀπαδῶς ὑποκέλαλα· εἰ γὰρ καὶ πέπουδε τῇ
βαρκὶ ὁ σὴρ, ἀλλ' ὡς δὲ ἀπαδὴς δελεμνιεν· ἡ γὰρ αὐλὴ τοῦ δεάπου ὑποβασις ἀναλό
γως τῖς ἰδιώμασι δὺ ἐνωδβοῦ καὶ αὐλὴν δύο φάσεων ὄντας φησὶ καὶ τὰνδρω
πίνης, κ' ἐξ λὴν, ἀπαδὴς λὴν. καὶ ὁ λὴν, παδλὴ· ὡς ἐ ἀπαδῶς τῖς παδσι ποσὶ
κυβλω ὁ κς· τοῦ τε οὖν εἴπων ὁ μεγαποιος, σκ τοῦ αὐτοῦ ἰβαίου ἐξούλὴν ἀρχὴν
ἐλαβε τοῦ εἰρινοῦλὴν, ποσὶ σὲ ὀρθείζω, ἐξ ἐκείνου καὶ τοῦ τέλος δαναίζεται· λέῶν,
λὴν εἰρίνην παεάχουσι ψυχαῖς ἡμῶν: ζ

Ρὶφθύλες πόδας. καὶ ποκαθαρθύλες μυσηείου μετέξη τοῦτου, νοῶν χε τοῦ ρν.
οἱ ἐπαρέβι. σλοιοῦ βαιβλος μέλα ποὶ ὁ ες ζωανὴλθου, ὑμνοῦσι ἐν σε
φελάνδρωπε: ζ

ὁ τοῖς πεῖ τοῦ μυστικοῦ καὶ ἀείου δείπνου. εἰ δὲ καὶ τοῖς πεῖ τοῦ νιπτῆρος ἐκζητεῖ
εαν ἡμᾶς ὁ μελῳδὸς τοῦ Δ μελάθρου καὶ θύρας πέμπτης κανόνα, ἐν ᾧ δείκνῡ
σι δυὸ κρίσεων παραφ᾽ ὅσα τῷ ἁγίῳ ζῆ πάλιν τοῦ Δ μελάθρου παραπλησίως ἐπὶ
νόου καὶ ἀρχῇ. ἐπεὶ γὰρ πᾶς ὁ δεῖπνος ἔλαβε, λέγει ὁ δεσπότης. καὶ ὑμεῖ
ς οὐκ ἔχετε εἰς τὸ ἔσω δῦναι. αὐτὸ δὲ τοῦτό ἐστι καὶ ὁ θεῖος κοσμᾶς ἐν ᾧ πα
ντὶ φησὶ ἐπαείῳ. ἐξ οὗ πάντες λέγουσιν ἐπὶ τοῦ θείου νιπτῆρος τοὺς πόδας οἱ
μαθηταί, καὶ πρὸ τοῦ πάθους, τὸν νοῦν καθαρθέντες ἢ μεθ᾽ ἧς τοῦ θείου μυστη
ρίου ἄξιοι ἢ μεταλήψει τοῦ ἀχράντου σώματος καὶ τοῦ τιμίου αἵματος. οὐ μόνοι
ποὺ ὑμνοῦντες σε, ζωοποιῆσαι δι᾽ ὅλου σωθῆναι. ἐκ γὰρ τοῦ ἐπιβρύσαντος
πλευρᾶς ὅλως ἁγίας ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρως. ἡ ἀγάπη. ἡ δόξα. ἡ ἀθανασία. αἱ
χεῖρες καὶ πόδες λέγουσι τὰς ψυχὰς καθαρὰν πρὸς νοῦν ἐποδύσασθαι. καθαρὰν καὶ ἀ
πονιφῆ παρὰ τοῦ θείου χειρουργοῦ. ὡς τοῦ πανσόφου ἀρέσαι. πρὸ καθαρθῆ δ᾽
καὶ τὸν νοῦν αὐτοῦ διὰ τοῦ θείου κεφαλῆς τοῦ θεοῦ, οὗ τὸ δι᾽ ὅλου σύνεσιν
ψυχῆς ἀνάπλεων θεωρεῖ. καὶ ζωοῦται ἀνωλόθρευτος νόησις ὑπὲρ τοῦ θεοῦ :

πν. πε. Ὁ εἷς ἐφ. φιλοικτίρμων θεὸς ἁγιος. νεύσῃ πλήκτην ὡς ἐκλαφθῆναι με πλανθῆναι μὲ
σὺν ἀνόμων. πάντες δ᾽ σκορπισθήσεσθε ἐμὲ λιπόντ. οὓς ζωάξω κεφύξαι
με φιλανθρώπου :

ξ. Καὶ τοῦτο τὸ ἔσπαειον ἐχομένως τοῦ πρὸ αὐτοῦ, τὸ σαπφικὸν ζωαπαρίζει
ξ᾽ ἁγιασμα. ὁ γὰρ ἰωάννης λέγει. μὴ θεασάσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μὴ δ᾽ δειλιάτω. μαθητὴς δ᾽, ἰδοὺ ἤγγικεν ἡ ὥρα. καὶ ὁ γὸς τοῦ ἀνου παραδίδοται εἰς
χεῖρας ἀνῶν ἁμαρτωλῶν. ἰωάννης δ᾽ πάλιν. ἰδοὺ ἔρχεται ἡ ὥρα καὶ νῦν ἦλθεν
ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια. καὶ ἐμὲ μόνον ἀφῆτε. καὶ ἀλλαχοῦ δ᾽ οὐ
τος πάλιν ὑμᾶς δι᾽ ἰδίαν ἰδιαίτερον. ἀπὸ δὲ τοῦ ἰωάννου τοῦτο τὸ θεῖον ἔσπαειον
ζωαρμολογεῖται ὁ μελῳδός. καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ κυ πρὸς τοὺς μαθητὰς λεγόμενον
ἐπὶ πάντων τοῦτο. ὥστε πᾶς. ὁράτε φίλοι μὴ θορυβεῖσθε. τοῦτο δ᾽, μὴ ταρασ
σέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μὴ δ᾽ δειλιάτω. νεύσῃ πλήκτην ὡς ἐκλαφθῆναι με πλαν
θῆναι χερσὶν ἀνόμων. τοῦτο δ᾽, ἰδοὺ ἤγγικεν ὥρα. καὶ ὁ γὸς τοῦ ἀνου παραδίδο
ται εἰς χεῖρας αὐτῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἀποκλινοῦσι αὐτοῦ. πάντες δ᾽ σκορπι σθή
σεσθε ἐμὲ λιπόντες. τοῦτο δ᾽, ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμὲ μό
νον ἀφῆτε. οὓς ζωάξω κεφύξαμαι. τοῦτο δ᾽, πάλιν πορεύσω ὑμᾶς δι᾽ ἰδίαν Γαλιλαίαν :

ἀ. ἀ. ἦ. ὁ ἦχος :

Σὴν λύπην κακίας. ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ παῖδες θεοῦ παρεδέξασθε λόγον. ᾧ χορὸς δ᾽ φευγατόμε
νον ἀνόμων ζωσάσειον. βουλόμενον κενῶσαι τὴν μελέτην. τὸ ζωῆς κραταιὸν

τα παλαια· οὐ πασα χλοη δοξαζουσα τὸν θυσιαστηριον: ϛ

Οἱ γαρ τρεις φιλοι παιδες ην παρα τω βασιλει ως ναβουχοδονοσορ ανεστησαν
μιαν εικονα χρυσεαν εικοσι. και ωκοδομησαν αυτην εις πεδιον δειρα.
ην δε ὑψος αυτης ως ου δυνατον ειπειν και ευρος ως ου δυνατον
λογισασθαι και αριθμον ως ου δυνησομαι ειπειν· αλλ' οσον εικονα ως εις πο-
λεμον τον θεον και δουλους κακιας στηναι ην χρυσην εικονα του βασιλεως· οι δε
οι παιδες εφαυλισαν και διεσκαλαν· και τιμην ελογισαντο· του γαρ λογοι
τον παρεσκιμμενον· ὁ λογισμος γαρ εστι τον γραφης, τον παραβολης του πα
ρασκηνιου ὀνομα, ὅτι εχουσι δυναμεις παρακαθημενου και εφαυλισεν· ως
πεζα δε ναους εις τον και δι' ομοιαν δε παρασκηνιον· απο του προς την ιλιγγι
απηλλοτριωμενον· παρα δε δαδ ὁ τον, εδου ικανας εις παραβολην οι τις εθνεσι· και
νικην κεφαλης εν τοις λαοις· και οι εις παιδες, ου μονον την αποστασιαν εκεινην ει
κονα εφαυλισαν. τον δε δυο λογων ιουδαιων ζωντος την στασιν τον κατα βασιλ
νιας την εν ταις εαυτων ψυχαις ανεστησαν, ου παρασκηνιζει. ου γαρ εφαυλι
ζει. αλλα ποιει. βουλευεται κατα παντων βουλην, και κατα του θεμενου, κενα μεγεθη·
η γαρ κενωσεως και απωλειας του μιλεται αποκλυσμα του επι αυ του παλαιου
πασαν ζωην και πνοην πεποιηκυια. οὐ πασα χλοης ευλογησουσα εις
θυσιαστηριον. ζητουμενον δε· ὁτι θυσιαστηριας και γραμματεας. και τον δε ιουδαι
ων απαντα γενεσιον οι αυτου παιδες τα δια φερνουσιν, αφεαυτους ηλεγχον.
εισερχομενου γαρ εις την αλιαν πολιν του κυ, οι εις δυνεδεξαν παιδες αυτ
ανυφησαν θεοπρεπως. τον γενεσιον δε απαντων, τωναυτου καλεβλασφημουσι
καλειτουργουσιν. και ανεκαθεν δε ημερου ὁτι βαβυλωνος του τον επι τω δε μεγω
δη παραλαμβανομενου. οι εις ζητις παιδες εκλογου σι. και την δεαιας του να
βουχοδονοσορ στηλην εφαυλιζου. δυο δε προσευχων ουδεις εισακουεται του ποιου.
καλως οὖν ὁ λεοντος ειρηκε παλαι· τον, σωσοντας υπτιων και δικαζοντων κα
ληρικων αινον· ὁ λεγει ουδεν· τον, αφελε τα παιδια ερχεσθαι προς με· τουτων γαρ
εστιν ἡ βασιλεια των ουρανων: ϛ

Απο βλεφαρων μαθηται· ναον υπνον εφης με μιαξαι· συ προσευχη δε ιερεμιου δε
πρασιαν μιπτως ὁ χαδε· και μαλιστα ὁτι μων· δ' κραται δε μειζων πασα·
γνωσεως πεζε· οὐ πασα χλοης ευλογησουσα εις θυσιαστηριον: ϛ

Τον δεσποτην εσπασεν απαντα απο δυ ουρανου και τον γην εξυφαινεται ειδεαν·
ουδε γαρ καλδαιος λεγε, ιερεμιου και προσευχαδε· ινα μη δοξαζηται εις πεζα

σμού. καὶ πάλιν μικεύ ὑποκαλύν, ἢ ἐαν ᾖ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐλοῦ ἐβαρημέ
νοι. ὁ δ' λουκᾶς τὸ αὐτὸ ἐν ἑαῦτοῦ λέγουσα πρὸς τὸν πέτρον. στίμων στίμων. ἰδοὺ ὁ
σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον. ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ, ἵνα μὴ
ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου. καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας καὶ ἐστήριξον τοὺς ἀδελφούς σου. τοῦτο
ὡς ἐν ἑαῦτοῦ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ χρῆσθαι παρακελευόμενον. καὶ τί ἦσαν αὐτῶν
οἱ ὀφθαλμοὶ ἐβαρημένοι τοῦ ὕπνου πεθάσαι ποιήσαμος; οὐδὲν πως ὡς
ἀπὸ τοῦ σῶμα αὐτὸ χρῆσθαι. ἀπὸ βλεφάρων ἀπαθῆναι τοῦ ὕπνου ἀρκεῖ μὴ ἀνάξα
λε. καὶ μὴ βεβαρημένοι ἔσωσαν ἑαυτῶν οἱ ὀφθαλμοί. ὀφθαλμοὶ λέγω νοητέον, οὐκέ
νοι οἱ αἰσθητοὶ καὶ σωματικοί οὓς ὁ αὐτὸς οὗτος καταβαρῶσιν πέφυκεν ὕπνος.
ἀλλὰ δὴ καὶ οἱ τῆς ψυχῆς. ὁ νοῦς δηλονότι καὶ ἡ διάνοια. οὓς ἡ ἀκηδία καὶ δεῖ
καταβραδύνειν ἐν ἀγαθοῖς, ἃς ναυσαίνειν καὶ λέγειν δύνασθαι. μὴ κάμνειν οὖν φησὶ τ
ὕπνου ἀπὸ δὲ ὀφθαλμῶν δὲ ἐκείνων δὲ τούτων ἀπολυάξαι, ἀλλὰ καὶ ἐγείρε
σθε καὶ δεῖν ἐκκλίνειν ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιεῖν ἀγαθόν κεκτῆσθαι ἐν ἀγαθῷ. ἐγείρεσθε
δ' μὴ ἁπλῶς ἐν βίοις ἰσχύσαι ἐμβραδύνειν. ἢ ἡδὲ ἐγείρεσθαι τὸς δεῖν ὁ ἐγείρων
ἃς βιωθεῖσα καὶ ἀνάνηψα καὶ ἀναλοίπεσθαι μὴ. δὲ δὲ τοιούτων ἐγειρόντων, πολ
λῷ δὲ οἱ ὕπνοι μᾶλλον εἰσῆσι. ἐγείρεσθε τίνων εἶπεν, ἐπάξει καὶ ποῦ ἐγείρε
σθε. ὅθεν ἐν πειρασμῷ μὴ πως ὀλισθεῖν ὑπὸ πειρασμοῦ. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἐστὶ παρουσία
εἰσὶ ζωλλαβεῖν, ἢ ὑπουπτεύειν καὶ ἐξαίφνης πεῖσαι ἐγείρεσθε καὶ πειρά
ζεσθε ἵνα μὴ ἐσέλθητε εἰς πειρασμόν. εἶτα καὶ τὸ ζωλλοῦσθαι σημαίνει σκέλη
ἐξάνεσ. καὶ πρὸς τὸν πέτρον τὸν λόγον σπεύδοντα ἀποτρέψαμενος· λέγει ὅθεν καὶ
μάλιστα σὺ ὦ στίμων πέτρε ἐγείρου καὶ ἐπαίρεσθε μὴ πειρασμῷ. παύλας γὰρ
ὁ σατανᾶς ἐξητήσατο ζινιάσαι ἄλλε καὶ ἡ χοινὴ δὲ ἀπάντων ἀπολλύα καὶ φθο
ρᾷ σπαίρων. μάλιστα δ' οὖν. λαλεῖ δ' οὐ πρὸ δὲ ἄλλων, ἢ ὅλονοι διάβ χρα-
τιστέον δὲ ἄλλων εἶναι σε. καὶ ἀ ζῆλφ θερμὸν εἶν. καὶ πεῖναι πίστιν σεσημει
ῶσθαι. ἐκείνους γὰρ τοὺς πύργους δὲ πόλεων διὰ δὲ ἐπόλεων οἱ ἀνθρώποι
πουδάζουσι καθαιρεῖν, τοὺς χρατιστεύσαι καὶ ὀμφαλέσεις ἀς ἐκείνους ἢ
λη καὶ τοὺς ἀνιαμφαλέσεις ζυλκαθαιρέθλες. καὶ δὲ φύλακα δ' ὅλις ποίμνης
κεῖνα. καὶ μάλιστα δὲ ἄλλων δὲ ἐννατιστέων. ἢ ἐς δὲ λυκοὶ ἐπιφθαίρεσι
σαι δ, πᾶσαν ἀν εἰσάγασιν ποίμνην αὐδεσποτόσαι. καὶ τὰς μέχρι δὲ τῶν
ἐχόμενα δὲ νεστατίων ὁ ἐκφωδὸς μουσουργεῖ. τί δ' μαλακῶς λεχθεὶς ἐνῶ ἡ με
πέζε, ἔοικε ἐς ἄλλο τέλος εἶναι δὲ ἐναντίων ζωλλαβῶν. καὶ εἰς ἀναπλήρω
σιν δὲ μείζους κόπου λαφθῆναι ἀ μελῶ δεῖ. τί δ' οὐχ ὅσιος ἐχεῖ. ἀλλὰ ἡδέως

ὁ θεασάμενος οὐδὲ κοσμεῖν σὺν δίκῃ ξαδαι δύναι πολὺν ὁ κς οὐ μόνον ἵνα ἀγ
νοῶν πέτρου. ἀλλὰ καὶ αὐλὰς αὐτοῦ τὰς φωνὰς καὶ τὰ ῥήματα τοῦ, οὐκ οἶδα
τὸν ἄνον, καὶ τοῦ, οὐκ οἶδα τὸν ἄνον, πολαμβάνω καὶ λέγει. μᾶλλον δὲ λέγον
τα, εἰ ἄρα τοῦ πρὸς τοῦ πέτρου. δύναι ὥσπερ. οὐ ποιμένως καὶ ποδάπες ἦν
ἡμῶν τοῦ τοῦ ξένου τος, ἵνα δηλαδὴ τὸν αὐτὸν καὶ παραδιδάσκωσιν. καὶ μὴ εἴπῃς οὐκ
οἶδα τὸν ἄνθρωπον :—ζ

B ἐβάλον ἔπος. ἀν χαλεῶν οὐπολε ποιῆσαι. δεινὰ πάσχω ἐγὼ δὲ ἀναύδημι ὡς οὐ πρ.
ἴνα δύνωμαι. καὶ οἱ παῖδες ἀρνίονται ἐβάπτισε πέτρος. χαρὸν οὐκ ἄμεινον. ὁ πὴρ τοῦ
ἀπεκαλυψε μοι σε. οὐ πᾶσα κλίσις σύλλεξ δοξάζουσα εἰς υἱὸν ἀνθρώπου :—ζ

E ἰδὼν δὲ τὸν ἀναλέρῳ τοπαείῳ τοὺς λέοντος, πρὸς τὸν πέτρον. ἵνα δηλαδὴ με ἐφ.
γὼ θῦ καὶ μὴ ἀπαρνήσῃ; σὺν παρεγένετο πέτρος ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀπολουόμενος. ἐ
στομωμένος ὅτι ἴνα δηλαδὴ τε αὐτὸν καὶ ἵνα δηλαδὴ μὴ ἀπαρνήσασθαι. ἐβά
βαλον γὰρ τοῦτο ἔπος φῆ τοῦ, οὐκ οἶδα τὸν ἄνον, ἡ γὰρ ἀρνήσασθαι τοῦ βαπτόπτον, οὐ
πολε δὲν ἐστιν τοῦ χαλεῶν ποιῆσαι. ἐγὼ δὲ ἀναύδημι καὶ οἱ παῖδες ἀρνίον
ται. εἰ δὲ καὶ πασούμενος δύναι ἐξορκίσαι πὰ τοῦ ἀρνήσηται τὸν χν, ἐξαίφνης
δὲ τοῦτο μαρτυρεῖ τ λεόντος μακάριος εἰ σίμων βαρ ἰωνᾶ ὁ ἀγαπᾷς καὶ σὺ
μου οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι. ἀλλ ὁ πὴρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. αὐτὰ τοῦτα τὰ ῥήματα,
εἰς ὁμόρωσιν ἵνα ἐαυτοῦ πίστεως πεβάλλεται. λέων. δὲ καὶ πῶς με ἀπαρνή
σασθαι εἶπας καὶ εἰπὼν οὐ γινώσκωσε. οὐ μοι οὐ χαρὸν οὐκ ἄμεινον. ἀλλ ὁ πὴρ τοῦ
ὁ ἐπουράνιος ἀπεκάλυψέν. ἐστι καὶ τοῦτο τὸ χρῆμα σχεδιαστικῶς ὡς ἀπὸ τοῦ
πέτρου πρὸς τὸν κν ἐιρημένον. οἷον, κἀγὼ σοι. εἰ πολὺς ἦν αὐλὰξ τοῦ σορ σίμων
ἰωνᾶ ἀλλα πᾶσαι, καὶ σίμων ἰωνᾶ φιλᾷς με καὶ εἰσνεῦσαν τοῦ ἠρώτησεν, ἐ
λυπήθη φῆ ὁ πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ εἰ τοῦ φιλῶ με. καὶ αὐτοῦ σπλαγχνα μαρ
τυρεῖα τοῦ φιλῶ σοι σὺ αὐτοῦ, λέων. ξυπάνλα οἶδας. ξυγινώσκεις ὅτι φιλῶ σε.
οὕτως οὖν καὶ λαβὼν τοῦτο λέοντος ἵνα δηλαδὴ με καὶ μὴ ἀπαρνήσῃ, λυπούμενος
καὶ σχετλιάζων πρὸς τὸν λόγον ὡς τοῦτο, ξυεῖπας φασὶν ὅτι οὐ χαρὸν οὐκ ἄμε
νον. ἀλλ ὁ πὴρ τοῦ ἀπεκαλυψέν σε. καὶ παῦ νῦν μοι λέγεις ἵνα δηλαδὴ με τοῦτο ἐν
σκόπου καὶ ἀποκαλυμένου σὺ τοῦ πρὸς :—ζ

B ἄθος θείας δικῆς. καὶ ἵνα ἄνως οὐ παῦ ἐξηρούνησας. ἀδύνατον δέμου δὲν πρ.
κειμένων οὐ καταλαβες ἄνε. ὁ κς ἐφη. χαρὸν οὖν ὑπάρχων μὴ καὶ φιλῶ ἀρνή
σῃ εἰ τοῦ ἐμέ. οὐ πᾶσα κλίσις σύλλεξ δοξάζουσα εἰς υἱὸν ἀνθρώπου :—ζ

A μοι βαδὴν πρὸς τὸν πέτρου ἀπολοῦσθαι τὸν σὺν φ ἀναλέρῳ τοπαείῳ καμένῃ καὶ ἐφ.

πεσουμένην τῶν ἐξωθεν ἀρνεῖται ὑπ' αὐτῶν τῶν ἴδιων παθῶν τὴν ἐ
πὶ ἀποκαλυφθῆναι τὸν λόγον, ὃ ὑπερ ἐν ᾧ πασῶν πρὸς τὸν πάντων λέγων, εἰ δὲ
τις. ὅλη ἐν ἀνθρώποις ἐν ἐν λόγοις ἐν ἐν ἐν, ἀνθ' ὀνόματος καὶ τῶν πρὸς ἡμᾶς ὑπερβο
λὴν τοῦ πάντων καὶ ἡμῶν ὑπερβολικὴν μεταλαβόντων χάριν. ἡ ἡμέρα ἀνθρώπου ὅλη ἐξόδου οὕτως ἐ
πὶ καὶ ἀλλοιωθῆναι, μεταλαμβάνειν καὶ λέγειν ὅλη οὐ δύναται ποιήσω. οὐ δύναται.
ἀνθ' ἵνα φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ κς. ναὶ ὁ πάρεστιν ἡμῖν ἀπεκαλύφθη. ἀλλ'
οὐχ ἅπαν τὸ ἁδρὸς τῆς θείας καὶ ἡμῶν ἐν κειμένων ἐστὶν ἐξευρίσκειν ἀδύνατον.
οὐ δὲ τοῦ πῶς οἴδας κατὰς παραχωρήσαι με ἀπρὶ ἡσθαι, εἰ δὲ ἴνα καὶ ἐν
ὕστερον δακρύων μελανοίας ἐγκαλέσης ὑποβραχμός. ἡ ἵνα μὴ εἰ πρὸς ὑπανθ
άζῃς τοῖς ἁμαρτάνουσι ἐν ἀγνοίᾳ ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν ὑποδήματος. ἐρᾷ γοῦν ὁ
παρὼν καὶ καμψῇ. εἰ γὰρ οὐ δ' ἐνδοφόρῳ ὅλῳ νοερῷ ἐγκαλιζόμενος ἐμαυτὸν
καμψήσαθαι, ἀλλ' ἀπρίφη πάλαι ἐκεῖνον ἐν ὧν ἐποιῶν εἰς ἀνθρωπαρέσεια,
πολὺ μᾶλλον ἡ ἐρᾷ καὶ ἐν πάλιν ὅλῃ τὸ καμψᾶσθαι ἐστὶν ἀξιοπλεύς. καὶ
καμψῶ οὖν οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ, ἀλλ' ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ ἀπελεγχθήσῃ ψευδόμενος.
πρὶν γὰρ ἀλέκτορα φωνῆσαι, εἰς ἀπαρνήσῃ με. ἐλπίδα ἐν ἐκ πεδίου τοῦ τοῦ
ἐσπερίου, τὸ, βάθος θείας σοφίας καὶ γνώσεως οὐπανεξιχνίαστος. ἀνθρώπου δὲ
μου δὲ κειμένου οὐ καλέλεβες ἄνε, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀποσόλου φωνοῦ δύ, ὦ βάθος
πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θῦ. ὡς ἀνεξιχνίαστα τὰ κείματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξι
χνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ. τὸ δ' καὶ καμψῇ, ἀπὸ δ' ἀμφιῳδοῦ καὶ πεφιλέδος ἀνίας.
καὶ καμψάτε λεόντος καὶ δ' χαλεῖτε ὀπλαδεὶς ὑπεροχὴν. καὶ δ' ἐξεγχέαθω μεσα
λοφρικωσίαν ἐν τοῦ σώματος ὑμῶν. ὁμῶς γὰρ ἐφαρμόσουσι τοῦ ἁ πάλαι ἡ μεσα
λαμβάνειν τοῦ πέτου ἡ, καὶ δείκνυμι ἀποδανεῖν, οὐ μόσε ἀπαρνήσῃ με. ἐκαμψᾶ
τὸ γὰρ ὑπαλὰ καὶ ὑπερσπᾶ ἐλάλησεν εἰς ἡν θάλασσαν τοῦ ὀρνεοῦ ὑπερβολὴν. καὶ μεσα
λοφρικωσίαν ἐν τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐξέχλυθεν. ὁ θεὸς καὶ ἀκούσῃ τὸ, καὶ καμψῇ: ⸗ ζ

πγ. Ἀπαλοφρόνης. σίκων πέτρε ὁ ἐπὶ πάσης λαὸς ὃς εἰρήνη. καὶ οἱ παθόντες ἁ θαύματος
προσῆλθε τὸ λόγος. ὃ κς ἔφη. πικρῶς δακρύσας ἐξῆλθεν ὁ λόγος σύν λαβὼν με.
οὐ πᾶς κλίσεις πλοῖον δεξάζεσθε εἰς τὰς ἀνίας: ⸗

ζω. Τοῦτ' ἐστὶν ἡ ἡμῖν σύνοιαν ὁ πεπλαβόμενος ἐσπερίῳ καὶ τῶν τὸ ἐπαλόμενον. ἐὰν μὴ
ὡς ἐκάνω ὡς ἀπὸ τοῦ κυ πρὸς τὸν πέτρον εἰπόντος ἐφημέλεσεν. ἐλπίδα ἐν ἐν
ποιήσῃ πάντοτε ἄλλο οἶμαι, ἡ ἵνα ἡ πᾶς πεὶ τὸν πέτρον ἐπαναπλα ὁλόκληρος ἐσ τε
νῆ. σὺ μὲν γὰρ τῆς φησὶ σοι ἐσπερίοις, ἡ ὀπερψία τοῦ πέτρου νῶμον καὶ μεσίδη
σεία καὶ ἡ τοῦ σῆς πρὸς τοῦτο ἀνθρώπους ἡ πορρώσεις ἐ ἀπαρνήσεις ἐσενέχθη.

ἐν τούτῳ· καὶ ἀμελᾶτον ἀργυροῦν μελάνοια καὶ τὸ ἀκρον καὶ ὁ θρόσος ζῆλα
σωσὶ ζωσεσαλέλα· λέγουλα γὰρ πρὸς τὸν πέτρον σὺ μὲν θὰ εἰσέλθεις τὸν σπᾶ ὁμελω-
δούς· ὃν αὐτὸν τοῦτο πέτρε ἀπαλορρύεις καὶ δόμους σου καὶ πάθου ὄπροδία λαζους ἐ
σύλαυλη τῇ νυκλέφαρδηον παθεῖν· καὶ τὸ χθεσσον, ὃν οὐ βασιλεὺς δυνασθαμε
γαλη· οὐ δ' ἱερανίων ἀπαντία πολλά, οὐδ' ἀγαθῶν μυεία θησαυρία· οὐδ' χολασθεῖ
ὀρέανων καὶ ἰδέαν φεικῶδες ξυμφόρημα, πολύσοτε καὶ ἀναλκέσοτε ἀπαρνή
σαθαι με· ἀλλὰ μία χειτλία θεραπαινὶς τοῦ τῶ ποσελθοῦσα φοβήσοτε, ὡς καὶ
σὺν μόλως ἀπαρνήσαθαι· πλὴν, ἀλλὰ καὶ οὕλα θάρρει· καὶ μὲ ἀπολυοῦς ἀπάλξη
καὶ αὐτὸς κ' τὸν ἰοὺδαν· ὃν οὐ κέσιν ἁμαρτία νικᾶσαν ἰὴν φιλαυτίαν· πικρεῖς
γὰρ δακρύσας· καὶ θερμῶς αὐλίκα μελανοήσας, σὺ ἰλάθυσξύσμε :—

Τὴν μωλέεσιν δὴ χθεσυδίαν· καὶ σὺ δοξόλεραν ἀουλκείλως δὴ σεραφίμ· ἰὴν ἀδὴ ♣ Ϛ.
αφθόρως τὴν λόγον ἰκοῦσαν. ἰὴν οὖλας θεὸν σε μελαλιώμεν :—

Καθάπερ οὖν τὸ ὑπροῦσιον καὶ θεὸς φιλᾶς ὁπλίκα τὸ μελαλθοῦ αὐλὸς ἡ νοῦς σὺ ϗ
νοῦσα τλαιότερον. ἡ λόγος ὅπερ ἐρώτερον ἔχεις εἰπεῖν, τοῦτο, καὶ αὐτὴν πεθάκκον
τ', ἡ οὐ χάζουσιν οὐκέχουλες ὁ πτεῖσε, καὶ ἀπρόβουλα ταῖς θεαις πεὶ αὐλὴ φαν
ταστικὴς τε καὶ φωναῖς· σχαλίκας· εἰς τὰ κλύσματα κακοῦλες, ἐκεῖ θεν θερμοῦσα
τὸ μελαλθοῦ τοῦ κλέους· λόγα καὶ τοῦ ὁμοῦ θεόνου φ θεῷ ποιοῦσα· καὶ ἰὴν ἴσπο
δεάσιν ἐποποίσιν· εἰδὼς τοῖς χθεσυδικοῖς ὁπλαφ εἰζουσιν εὐθὺς καὶ τὸ φῶς πεὶ
αμπέχουσιν ὡς ἱμάτιον, οὕτω καὶ ὁ θεὸς μελοποιὸς, ἰὴν ἀουλκείου πρὸς πᾶ
σαν ἰὴν κλίσιν ὑπερβολὴν θεοσεβείκης δόξης οὐκέχων ἀπὸ τοῦ καὶ αὐτὴν θεοπρε
πῶς ἁγιασμοῦ παρασκάθαρ, τὰ χθεσυδίαν καὶ τὰ σεραφίμ καὶ αὐτὸς πεμαθοῦ
ἀναλήζεται· ἵνα σὺν πρὸς ἰωὰ ζωικείκης ἀουλκείας ἡ ἀουλκείου ζωικεί
σεως, αὐτὸ τοῦ ἐμφύλιον ἰὴν κ' τοῦ ἀποσόλου ὑπερβολὴν καὶ ὑπερβολὴν ὑπερλί
αν τὸ πεάγιον θεοῦ λαὸν· καὶ πρὸς αὐλὴν τοῦ λόγου ἀποδυόμενος, σὲ φησὶ μελα
λωόις παναγαθὲ θεοπάτωρ ἰὴν λαμωλέραν ἀουλκείας δὴ χθεσυδίαν· καὶ σὺ δο
ξολέεσιν ἀουλκείας δὴ σεραφίμ· ὁπλαπλασίου γὰρ τὸ ἀουλκείας· ἵνα μὴ μό
νον πρὸς τὰ σεραφίμ· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ χθεσυδίαν ἀουλκείος ἐὴν ζωὴς ἡ δόξα·
καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἀουλκείως παθεῖν δὴ νοεραὶ ὑπερκείς δυνάμεων, ἐὰν πρὸ
νας κ' σκλαπλεῖς λινὰς θεοῦ δεῦ λεγόμενας, οὕτως ἐκεῖθεν αὐλάζουσα καὶ ἡγεμονεύ-
ζουσ' ὁλοσὺν ἑαυτῇ ἐχωρίσας τὸν δυλόγον· οὐ δ' ἀδιαφθόρως καὶ ἀρρυπάρως ἀ
σύλας καὶ ἀπέλεκες μισθὸν παραλαβοῦσα ἰὴν πρεσβίαν· ἀλλ' ἐς πὸ τοῦτον,
οὕτως καὶ σὺ φῶς καὶ κ' τὸν μελαλα· σεσωμελοποιῶς, τὴν οὖλας θεόν. ἡ

να δ' ἐν αὐλῇ ἐάφου, τὴν μόνην τοῦ ἔχουσιν. συναμφοτέροις δ' ὅμοιος, εὐσεβὴς ὁ σκοπός. τὸ δὲ πρὸ ὀλίγου τοῦ, τὴν νεοσσιὰν ἀναζέπτει φλυαρίαν. οὐ τοῦ. ἀλλὰ ἡσιόδου τὴν ἀσεπτάρθενον ὀνομάζουσι. τὸ δ' τὴν μόνην, τὴν ἑλληνικὴν σημαίνει λέγειν. πολλὰς δ' εὑρίσκουσι γυναῖκας ἐν παρ' αὐτοῖς ψευδοπέους μύρας. ὡς σεμέλην φησί, διονύσου. ἀγαμέμνονα δ', ἡρακλέους. λητὼ δ', ἀπόλλωνος. ἐ ἄλλας ἄλλων: ζ

πγ. Ὁ λέσβιος ποιητὴς ποσειδῶνα πουπρομώνων ποιοῦσιν ζωγράφοι. ὀπίσω χέρι καὶ ὡς ἀδύνατον ἔχει. τὸ χλεῖσιν ἐν ἀπάλλων οὐ μεμιγμένως: ζ

πδ. Ἐν τοῖς ἐν ἀναλάβῳ ὠδῇ τοπαείοις τὰ πέριξ τοῦ κῦ ποσειχῦ καὶ ἐν μαθηταῖς μυσταῖς. ἐν δ' καὶ τὰ πέριξ τοῦ σώσαντι πόου καὶ τὴν πεύκην ἐκείνου πόρρην ποταβὼν λάβρακον ὁμηρικῶς, νῦν τ' ποσειδοῦ αὐλῆς μνημονεύει. καὶ ἐν σείων παλιν. σύνηθες καὶ σὺν ἡ παιᾶλι τοπαείῳ ἐκείνου τε τοῦ ἀσκληπιοῦ ἢ τοῦ μνημονικοῦ, τὸ δ' ἰούδας παρομαβὼν τὴν σπάθαν ὅλην, καὶ σκῶν ἀρχιερέων καὶ γραμματέων ὑπηρέτας, ἀρχέλαος σκευὴ ξύλων καὶ φανῶν ἐ λαμπάδων καὶ ὅπλων. καὶ τ' δωδεκάκις ἐκείνης ζωνεπιμανδεὶς ἐπ' ἄκρας, ζωγράφοι πουπρομοῦσι πεσέσθαι με. καὶ ἀμφω ζωγράφοι δ' τοῦ ζ, ἢ ὀλέθριος φασὶ δὲ ποσειδῶν ποδέα τοῦ δὲ τὸ τοῦ σκληπιοῦ λαφύσσει. ἐν δ' καὶ πουπρομοῦσι νῶν ποιητῶν ζωγράφοι, τοῦ δὲ τὸ δωδεκάκις σπέσθαι χέρι καὶ ὡς ἀδύνατον ἔχει. δηλοῦσι δ' διὰ τοῦ ἰων ἀμφοτέρων δὲ ὀνομάζων. ἰησοῦ ποδέα καὶ τ' ζωγράφοι, ὁ μεσσήνιοι ἅμα πᾶσι καὶ ἰουδαῖοι οἱ πὸς τὸ ὁρᾶ τὸ μεμιγμένα ξύλων καὶ μαχαιρῶν ἀπαντῶσιν. τὸ, ποδέα δὲ ἐξ γε, ξεναικὴ ἐστὶ λέξις. ἑκατοντάνδρεων ζημιοῦσα ζώστρια. ἢ δ' ζωγράφοι ὅπ' ἀν ἰουδαίων λαμβάνεται καὶ μαλισα ἢ ὧν ποιητῶν. αὐτὴ γὰρ ἦν ἡ προδοῦσα τὸν ἐν ποφήτην, ὕστερον δ' καὶ αὐτὸν τὸν ὁρᾶ τὴν μαφόνον χεῖρα ὁπλίζουσα. ζωγράφοι δ' καὶ τοῦ ζ. ὁμοχρόους καὶ αὐτὸν ὧν ἁπάντων ἐν τῶν ξένων τοὺς ἰουδαίους ἐκφῆναι βουλόμενος ὁ ἁγιοποιός, τὴν ἐξ ὧν ξένων ποδέαν, ποιεῖσαι ποσειδῶν πεσπλόρους. τὴν δ' ἐν ἰουδαίων ζωγράφοιν, ζωγράφοι ποιητῶν. ὁ ὃς γὰρ χέρσον τοῖς ἁπλοῦς σωστὸν καὶ τ' ἀποκεννώσαι αὐτοῖ, τοῦ δ' ὅπου καὶ ξένων ἰουδαῖοι μαφονόεσσι. ἐν γὰρ αὐτοῦ ἦν, οἱ ἐξ ἁπλοῦς ἐσύλουν. οἱ δ', ἀπεκλίνουν: ζ

πε. Νόμων ἀλυσσῶντ' οἱ δοκοῦντες. φωνὰς ποφῆδε. μιγεὶς ἐν τ' ἀναπαύων ἔλχων οἱ ἐν ἀπάλλων ἀποδῶν. ἀσκληπιοῦ φαλίᾳ οἱ μεμιγμένως: ζ

πς. Ἐκ τ' ποσειδοῦ μέσην τοῦ ὁρᾶ. καὶ τοῦ καθ' ἑκάστην ἡγεμονικὸν καὶ τ' ποὸς τοὺς ἀρχιερέας καὶ γραμματέας σταλοῦσι ὁ ἰούδας μυσιορκός, καὶ τὴν ἀνοσίαν

τοῦτον ἐλέγχων, ὅτε φησίν· οἱ ἀσεβεῖς Ἰουδαῖοι καὶ ἀνόητοι περὶ οὗ φησὶν ὁ ἀπόστολος, ἄγνοιαν καὶ πώρωσιν καὶ μωρίαν καρδίας αὐτῶν κεῖσθαι τοῦτό φησι περὶ αὐτῶν ἀναίνωσιν καὶ μωρίαν ἀγνοοῦντες νόμον. τὸν μὲν οὖν, ἀλλ' ἀπιστοῦντες καὶ τοῦ θεοῦ ὄντος ἀψευδοῦς καὶ ἐξ ὅλης καρδίας σου. καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου. καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου. ἐκ μέρους γὰρ ὅλον ψεύστην οὐ ὅλον ψεύστην ἀλλ' ἀπατᾶν ἐπιβάλλουσι. τὸν δὲ καὶ περὶ θεοῦ ἀγνοοῦσι τοῦ ἀληθοῦς. οὐ ἐπίστευσεν ἄρσεν ἀληθινὸν σωματικὸν ἦχον περιλαμβάνεσθαι· ὁ λόγος ἦν τοῦ θεοῦ. οὐ Ἰουδαῖος ἐπίστευσεν ἀληθῆ λόγον, τὸν νοητὸν οὐκ ἀγνοοῦντες. καὶ οὐ κύριος τὸν ψαλμὸν μελετᾶτε τὰς ῥήσεις οὗ περιπλοῦ, τὰς δὲ ἀλλοτρίας καὶ ἵνα τί ἐκάνου, ὡς πεζὸν οὐ στρατιὰν ἦλθε, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἀφωνος. ὡς πρόβατον ἔσφαγη οὐχ ἑκόντος. οὐδὲ κραυγάζοντος. οὐδὲ ἐν ταῖς πλατείαις φωνὴ ἀκούσεται, ὅτε τὸν παῦλον διαστολήν:

Τοῖς ἐθνεσιν σκόλοψ τῆς ζωῆς. ζωὴ τοῖς χριστιανοῖσιν ἀναιρεθεῖσα οἱ ἱερεῖς. πρέχου πλατεῖαις αὐχένα κακίᾳ. οὐ φόνος ζωοδόλιον οὐ μιαίνουσι: πν πε.

Ἐν τοῖς ἀνωτέρω περὶ τοῦτος πεποιῆσθαι καὶ πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς ἀπαγωγὴν ἅπαν, νῦν λέγει καὶ ὅπως πλέῳ καὶ τοῖς ἐθνικοῖς προεδόθη. ἐκ τοσαυτηρίου τοὺς ἡγεμόνας λαβών· ἐδεήθη ἀναβαίνοις δεῖ ἐσταυρωμένα. καὶ ὁ γὸς τοῦ ἀνου παραδοθῆναι τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ πρεσβυτέροις, καὶ καταδικασθῆναι αὐτὸν θανάτῳ· καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν, ἀναιρεθῆναι· καὶ πάλιν. λέγει τὸν αὐτὸν ἀπιστίαν καὶ παρέδωκαν αὐτὸν πιλάτῳ πλάτῳ ἡγεμόνι. καὶ ἦν μὲν εἰκὸς ἀπηγείχων αὐτῷ, ὥσπερ λέγει· ὅτι ἦν οὗτος καὶ οὕτως ζωὴν τοῦ σταυροῦ, τοῖς ἔθνεσιν εἰς ἀναίρεσιν παρέχουσι οἱ ἱερεῖς καὶ γραμματεῖς. τὸ ἀναιρεῖσθαι σὺν λαῷ θαῦμα σὺν φιλικῶς κεῖσθαι. αὐτὸ τοῦ ἀναιρεῖν. πῶς γὰρ οὐ μισεῖ καὶ ἀνόητον τὸν ἐπὶ ζωὴν παραδοθῆναι εἰς θάνατον. καὶ ὑπολαμβάνειν ὅτι ἐστὶν ἐξέλκειν ζωήν. σκῦλοι δ' ὅλως ἀπολυφλωσθέντες τοῦ νοῦν ὑπὸ τῆς τοῦ κακίας καὶ τοῦ αὐτοφθόνου βασκανίας, καὶ πεπληγότες ὅλην ὅλως τὴν διάνοιαν, τοῦ τοιούτου πάθους. αὐθαίρετος δὲ κακία λέγεται, ἐπὶ πολὺ καὶ ἄπαυστον ἔχουσα τὸν φθόνον. καὶ αὐτὸ τοῦτο φθόνος ὑπάρχουσα. ὅτου, λέγομεν καὶ τὴν μεγάλην φθονερὰν καὶ πολλήν, αὐθαίρετον. καὶ τὴν τοιαύτην δὲ κακοήθειαν, αὐτοῦ κακοζωίαν. ἵνα μὴ τὰς παλαιὰς καὶ ἰδίας καὶ τοὺς καθ' ἑκάστας αὐτοὺς καὶ αὐτὸ ἵππον ἅλοιο προσκυλίσωμεν. ἀθεότητος οὖν αὐθαίρετον πλατεῖαις τὰς ψυχὰς ζωὴν τοῖς ἀνοήτοις γραμματεύουσι οἱ ἀνίερεοι ἱερεῖς, τὴν ἀληθινὴν ζωὴν καὶ τὸν φόνον ζωοδόλιον χν. εἰ γὰρ καὶ ἄλλας καὶ ἐλεύθερος καὶ ἄλλοι νεκροὺς

ἀνέστησαν καὶ διαβεβαιοῦσθαι καλὸν ἂν εἴη, ἀλλὰ δεῖ καὶ χάριτι· δυνάμει γὰρ θείᾳ ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν ἔργων τοῦτ' ἐστίν. τῷ δ', οὐχ' οὕτως· ἀλλὰ φύσει καὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐξουσίᾳ ζωοποιῆσαι ἔξεστι καὶ λέλεκται· τοῖς ἐθέλουσι σώζεσθαι παρέχομεν ὡς λέγει καὶ σέβειν. μὴ δ' οὕτω θαυμαζέτωσαν ὅτι μὴ δόξαν αὐτῷ καὶ μὴ ζωὴν ἐξαιρεῖσθαι ἀφανούμενοι, ἄλλοις διδόασι φέρειν τὸ καὶ τοῦ προφήτου τοῦτο παρεπιφωνοῦντος καὶ λέγοντος, ἵνα μὴ δῶς ἕτερῳ μου δόξαν.

ρλ. Ἐκύκλωσαν κύνες πολλοί· ἐκύκλωσαν ἀναξαίνας ζωὴ ἐπ' ἐμοί. ἡρώτησε δ' ψευδῆ καὶ ἐμαρτύρησεν· καὶ πᾶσα ὑπομονή, ἀπάτας ἐνόησας.

ρλα. Τοὺς δ' ἡγνοημένους τοῦτο καὶ λάσιπλας ἀπατῶσας τὰς εἰς τὸν ἀρχιερέα καὶ τὸν ἡγεμόνα εἰπὼν ἀνωτέρω, νῦν ζωοπλυμένους τοῦ σείου μεμιλαμμένους. καὶ ἀκολουθοῦσι τοῖς διαβεβαιοῦσι ζαχαβαῖς· οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δαυϊτικῆς καὶ διαφόρους λαβὼν ἐκδύνας· ἵνα μὴ λέγουσι περικύκλωσάν με κύνες πολλοί· καὶ ἵνα, ἀνασταλῆς μοι μαρτύρει ἀδίκως ἀ οὐκ ἐγίνωσκον ἠρώτησε, ἐκαλέρωθεν ἁρμόζεται τὸ ἐμπάσιον· καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο· ἐκύκλωσάν με ἑρμοιάσεις ἰουδαῖοι ὡσὰ κύνες πολλοί· οἰκίας συνοικοῦσι δεσμῶν οἱ κύνες περιέχουσι καὶ περιχυόμενοι· ἀλλ' ὡς καρχάροι καὶ λυττῶντες, δάκνουσι καὶ παραπίπτουσι· καὶ ὅτι ζῶ οὐκ ἐμὲ ἀὐτούς, ἀλλὰ τέκνα ἐκάλεσας· καὶ νας δ' ὅτι ἐξ ἐνδύσεως πορεύσας· σὺ οἷς ἔλεγες πρὸς μὲν ἐνδύσασθαι ἐκδύνασθαι καὶ οὐκ ἐξεστι λαβεῖν τὸ ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις· ἀλλ' ὅμως τὰ τέκνα οἱ οὕτως ἀλαπτεῖ, δύνασθε κυνῶν περικύκλωσαν· ἐρράπισάν μου τὴν σιαγόνα παλιβασιλεῖ· καὶ ὅτι δούλωσίν τε ἐπίζεσθαι· βασιλεῦ, ἵς ἀνεῖσι μένειν πάντων δεξιᾶν ἀναλθῆναι ὅλως βλαπτοῦσι εἰς ῥάπισμα· τὸ γὰρ ἓν εἰς ὃν ὑπερεῶν, ἔδωκε ἐπισμαλῶ τῷ εἰπόν· οὕτως ἀποκειμένῳ ἱερεῖ· ἠρώτησε ἐξορκίζουσι καὶ τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος ἵνα ἡμῖν εἴπῃς· ἐπάλιν· ζ' εἰ ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ἰουδαίων; καὶ εἶπεν ἡμῖν εἰ σὺ εἶ ὁ λόγος τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος. σὺ δ' ψευδῆ καὶ ἐμαρτύρησεν· πολλῶν γὰρ φησι ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐδὲν εὗρεν· ἔσχατον δ' προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες, εἶπον· οὗτος εἶπε, δύναμαι τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ καθελεῖν καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομῆσαι αὐτόν· καὶ πᾶσα ὑπομονή· ἵνα δὲ κυνῶν περικύκλωσιν· διὰ τὸ δὲ δούλων ἐπίσκεψιν· τοὺς ἐρωτήσας· ἵνα ψευδεῖς καὶ ἐμαρτυρήσας· καὶ τέλος λύσων ἵνα ἐμὲ σὰρξ καὶ θλῖψις, ἀπάτας ἐνόησας· εἰ γὰρ ἐμὲ πάντ

ἐξόμεθα, ἀλλὰ καὶ πάλιν διὰ τῆς καλλιφωνίας εἰς τὸ πάτριον ἦθος τοὺς
ζωγραφικὴν βαίνοντας. ἀλλὰ ζῆλος τὸ ἀγαθὸν αἴρεσθαι ὑπὲρ πάντων
ὁμοίως ἐξέχειν. καὶ ὅσον τὸ ὀπτικὸν καὶ τῆς ζωγραφίας
ἀναλῶ, πάντως οὐκ ἀνδραποδώδεις
σεσώμεθα :

Τοῦ αὐτοῦ σοφωτάτου κυροῦ θεοδώρου τοῦ προδρόμου ἐξήγησις εἰς τὸν κανόνα τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Σαββάτου. ποίημα σὺν τῷ πρώτης ᾠδῆς ἀρχῇ πεμπτῆς, καὶ ἀϋλῆς, μαρκιανοπόλεως ὑδρεμῶν τος. σὺν τῷ, ἀ χεῖς ἀνυμνῆσαι, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ κυροῦ κοσμᾶ. τοῦ ἐλασσίτου εὑρεθέντος :

Sabbatum Magnum

Mentitur hujus poematis Nicolaus Gerbellius in Descriptione Graeciae Magnae: ubi de hoc Dramate.

λείπει

ποίημα :

Καλῶ, ἀπορίαν ἀϋλῆς ἐνταῦθα δύο λαῶν τὰς ἀποφάσεις ἀνομολογοῦντας. πρώτην, μὲν ὅλως τῆς τοῦ κοσμᾶ μέλεσι μὴ ἄλλα προσῳδείαν. ἣν πρώτους, ἐν δυσὶ ἐστὶ ἀναπληρῶσαι. ἓν τὸ ἐν ᾠδῇ τῇ φόρμιγγι τοῦ κοσμᾶ. ποία δὲ χορδὴ αὐλῷ καλεῖται ἀνωνύμως. ἵνα τὸ ἔλλειμμα λαὸς ὁ μαρκιανὸς ἀσπρόπ τοῦ χοικεὺ ὁλοτελῶς ἀναπληρώσῃ. διὸ δὲ πρὶν ἀϋλῆς ἤκουε τοῦ ποιητοῦ μέλους. εἰ ζωγραφεῖσθαι δὴ ἀφωνομελῶν βούλοιτο φῦκος. ἴσον ἀϋλῆς, εἰ πρὸ τοῦ δὲ λαμπρομελῶν ἐμελῴδησεν ὁλοτελῶς ἀϋλῶν δύο. ἐπλάσεν ἀφθόγγους, ἓξ τοῦ ἑνὸς τοῦ ἑνὸς καὶ αὐτὸς ἀπειλοῦ μελῴδησεν ἀΐδιον. ἱέρας δὲ ὀνόμου ἐξ ἑνὸς ἐνὸς τῆς φύσεως. εἰ ἀφθόγγων δὲ τοὺς κοινοφθόγγους ἀϋλῆς ἀνοφθόγγου, τοῦ αὐτοῦ τοῦ καλλιφώνου. πρώτῃ δὲ οὖν ὡς ἔφην αὐτῇ ἀπορία ἀναιρεῖται ὡς λόγῳ. ἀλλ' ἔστιν, ἀλλ' ἐν τῇ ἁγίᾳ μεγάλῃ δευτέρᾳ ἐνώτου καὶ ἐν τῇ ἁγίᾳ εἰ τῇ ἐνώτου. καὶ ἐν τῇ ἁγίᾳ ἑβδόμῃ καὶ σχῇ ὁμοίως ἐνώτου, ἵνος προσῳδήσας οὐκ ἐξιώθη ἐν. μόνον δὲ τοῦ μεγάλου σαββάτου ἑβδόμου, ἐς ὁλόκληρον κανόνα προσῳδηθῆναι ἐξιώθη. καὶ αὐτῇ ἑβδόμου, ὁλοσώστου εἶναι. δύο τὰς δύο ἀπορίους, λύσε ἀλλ' ὅλως ᾧ μεγάλῳ κοσμᾶ ζωγραφικὰς αὐλῆς τοῦ μέλους ὅλως ἐναίσιον.

ἀπορήσας

καὶ λύ, διαλύ ἐξ ἀπαθῶν λῶν τ μιᾶλας ἑβδομάδος ἡμερῶν μόνου τ Σάββα
τω δυοῖν, ὅτι τοῦ κανόνος ἠξιώθη ὧν ποιῶν, διὰ μιᾶς τ λύσεως τεραπεύθημεν.
λύσ· ἡ λύσις, ἡ διαλυόδι, ὅλε ὁ μὲ πολὺ τ Σάββατα κοσμᾶς, λύ ἀκολουθίαν πλείονα
εχομ ἡμέρου κ᾽ὐλαῖ ἁλῶν, ἁς λοιπὰς ἑικοσάδας ἡμέρας, ἡ ἠχ ἑῖλη διὰ τὴν
σάβατον ὧν τ᾽ακεσχιλίδος σοιχῶν ἀπὸ ἑικοσάδου εἰς δυώδεκα καλυπτῶν ἀναλῶ
σθαι. ἀκολούθως τεκαικοσάδι τ μιᾶλα τελέμενε Σάββατον· ἐπος ἠχ τοῦτ τῖς ἐν ἑῖς
μυσθυρίοις, σὺν ταῖς νηστείμοις ὧν ἑβδομάδων τεκαικοσάδι τ Σάββατα. καὶ ἠν᾽ αὐλὴ
αὶ ἐν᾽ μὴ φορίκιος ὁ λόγος πεσκηθῆμεν. ἐν ἐς ἠχ ταῖς δευτέραις ἡμέραις ὧν ἑβδο
μάδων ἑκάστων αὐλίνες καὶ δευτέρα λέγονται, ἀλλὰ πρώτα νήστιμοι εἰσιν. ἡ ἠχ
πρώτη καὶ κυ εἰα οὐ νήστιμος, ἀν πρώτην ὡς ἀν᾽ ἀν μιωδῶν σὺν ἐξόδῳ παραλαμ
βάνουσι. καὶ δύο ταῖς σὺν ἠχευλόγοις ὁ λόγον φαμὲ καὶ ἑννάλην. καὶ δ᾽ αὐλὴν ὁλο
κληροῦσιν ἑαυτῶν τ᾽ ἐν ᾠδαῖ. ἐν ταῖς ἑῖλαις ἀκολούθως ἠ δευτέρα ᾠδὴ τῆς
μωδῶν σὺνεστεσυμεώ ἀζῶνται. ἑῖλαις σὺν ἐλευλόγοις ὧν ἑαῖλαις δυσὶ. ἐν ταῖς
ἑεβδόμαις ὁμοίως, ἠ ἑῖλη ᾠδὴ τῆ τ πεφιλέδος ἄνυσης. ἑ ὧν ἑαῖλαις ταῖς σὺν ἐλευλόγοις
πάλιν δυσὶ. ἐν ταῖς ἑβδομάσι. ἠ πεκτὴ ἠ τοῦ ἁγίου καὶ ὁμοίως ταῖς ἐ
λευλογίαις δυσὶ ὑπολήφθη ὧν ἑκάστ ἑβδομάδι μιᾶς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου.
καὶ ζωὴ ὑπολήφθη ταῦ δυοῖν ᾠδαῖν ἀναπαυσεως, τ᾽ ἕκτης καὶ τ᾽ ἑβδόμης. αἱ
δὲ λοιπαὶ πεσκηνελώθησαν ἐν ταῖς φῶς ταῖς ἡμέραις ὡς ἔφαμεν, ἀναλόγου
ἦν καὶ ἡ αὐλὴ φῶς λόγῳ παραλήφθηναι κ᾽ τ Σαββάτου. οὐκοῦν. ἡ μὲ ἕκτη καὶ ἑβδό
μη, διὰ ταύτην τὴν αὐλὴν πεφασκεβάνονται. ἵνα μὴ ἀναπαύσουσι ἐαθόσον. αἱ δ᾽
ἄλλαι δύο ἡ ὀγδόη καὶ ἡ ἐννάλη καθ᾽ ἡ καὶ σὺν ταῖς λοιπαῖς ἡμέραις, οὕτω δὲ σὺν
τῇ τοῦ Σαββάτου πεφασκεβάνονται. ὡς ἐξαναλίσκεσθαι ἐν τοῖς ἑῖλῶν
σθαι τ᾽ Σαββάτα. ἐχέτω ἡ μὴν αὐλὴν τοῦ πεζαῶσι σιωνοῦ ὧν Σαββάτων. ἡ μὴν καὶ ὅπο
λύσ κοσμᾶς ἑεζαωδικοῦ τ μιᾶλα τοῦ ἐλευσε Σαββάτου. ἐπισκεπτέον λοιπὸν
καὶ μὴν αὐλὴν ἡ μὴν ὀγδόη καὶ δὴ λοιπὴν ἑεπτάρων ᾠδὴν τῆ πεζαῶσι τοῦ
τῆ τεχνίτη. ἵνα κ᾽ ταῦ τ᾽ λυθῆναι αἱ ἀποείαι. οὐ γὰρ εἰς τοῦτ᾽ ἐκβυς ὠβῆλεσοι
ἐξενεχθῆναι πολέμενα ὧν ἀνῶν ὁ τόμος, ὡς ἐν τοῦ κοσμᾶ μούσῃ ζυμμυσίσειν ἠν ἐ
αυτοῦ. ἐ χορδάσεως πεφραπτὴν τούτου ἐν φορμιδι. ἡ γὰρ ἀν οὐκέτι καθεῖλεν
ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐμαυτὸν. ἀλλ᾽ ἐδέχθη τε καὶ ἐσέφθη ἐν σκληπτρᾶ τοῦ θεοῦ μέλι
κοσμᾶ. καὶ ἡ μεγαχρίστος πλάνη. καὶ ὁ τοῦ Σαββάτου ἑεζαωδικοῦς ἑμεσίη. ἐ
πὶ δ᾽ ἑξόμῳ ὕδεν πεκοντάσης τ᾽ κ᾽ τ μιᾶλα τοῦ Σαββάτου παῦν ἐγὼ ἡμεσι
νὰς ὡς οὖλας φάναι ἐκεσθησίας, ἐ ἀναλίσκεσθαι ζυμπαρειλημμένους

εἶναι τοὺς ἄλλους ὕμνους, ᾧ ὅλῳ τ' νυκτὸς διαστήματι, αἷς μὲν δακτυλικαὶ στροφαὶ ἐ
κλήθησαν ἢ ἐστίλβων. τὰ δ' καθ' ἡμέρας καὶ ἅτα καὶ τ' νεωτέρας χοροὺς παρρησία
ζέλας· οἱ νομοὶ τὰ τοῦ παρὰ δὲ λοιπάδων τ' σκηνοτάς, καὶ ζωὴ τὰ τοῦ ἄλλου ὕμνου
τὸ ἀναπλήρωμα πόσιν τ' παύλου ὑμνῳδίας ἀρχάν. καὶ τοῦτο χαίειν ζωρὰ
πτόμενο ὠδή λας ὠδάς. καὶ κυριακὸν λαικὸν. καὶ ᾧ κοσμᾷ τὸ μαρκου ζωμενου θυρ
γὸν καθισάνομεν. καὶ τι, οὐχ ὁ μάρκος πρῶτος ζωμελτὰς λαύλις, ἢ ὁλομελᾷ. ἢ
ὠκοδιδ' ὁπως ἄρα καὶ φῶ, ἢ σκηνοτὰς ζωιράθ. ἀλλὰ πολὺ πρότερον ὡς ἐξάλεα
φον ἔχομεν παραδόσεως, ζωιὰ ἧς δὲ τ' πεῖσθαι ὅρι καὶ παρθένος καταβύνο
μεα. τοῦ μελους καὶ ἀρχηγὸς ἐξεμπλάσε, καὶ τὸ κανόνα ζωε πάναθ, οὐδ' ὑ
δεον, τὸ μέλος ἧς, ἀλλὰ ζωμοι. ἀνάξιον δ' ὅμως κεῖναι τ' ζωναικὸς ζωμμύξαι
λόγοις τὰ τοῦ ἄρωος ἐκείνου κοσμᾷ μου θυρήζωαλα. τὸ μέλος παραδοῦλες ᾧ μαρ
κῳ καὶ τοὺς ἑρμοὺς ἐλήθει ἑαυτ, ἵν' πλοκὴ δὲ τ' ποιεῖσθαι τοῦλῳ μοῦσ' ὀπτέρεφαν.
καὶ ἔοικεν ἀμήδευτον οὐ τ' ὁ λόγος. οὐδὲ γὰρ τὶς δὲ ἑρμοῦ σοιχοῖς ἃς ἵν' ἀκεστιχί
δα ζεᾶσι ὁ μάρκος, καὶ τὶς ζωαεσμένους αὐλῷ λα πολλά, αὐλὲκα γὰρ τοῦ κύμαπ
δαλάσσης τὸ, καππα. ἐ τοῦ, σὲ τοῦ σὰπ ἰσάλων, τὸ στίλβα, ζωιελοῦσιν αὐλῷ εἰς τὴν
ἀκεοστιχίδα. ἀλλὰ ταῦτα καλαλιπὼν ὡς ἀλλότρια καὶ οὐχ ἑαυτοῦ ποιήματα οὖλα, ἄλλα
αὐτ' σκέναν ποιεῖσθαι ἐξοπάσια. ἀπὸ μὲν τοῦ, καππα ἀρχόμενον τὸ, κὲ δεέμενο. ἀπὸ δ'
τοῦ ς, τὸ, ζωμβολα τ' λαφῆς θυ. σκέσιν τούτου δηλονότι ἐστί, τὸ μὴ τοῦ μάρκου εἶναι τὸ
μέλος καὶ τοὺς ἑρμοὺς. καὶ σ' ξ' σκέναν δ', οὐχ' ὅπλου τοῦ λέγειν σὺν ᾧ εἰρμῷ τ' πρῶτας ᾠ
δάς, ἀλλ' ἕκτας ὡς αὖ νεανίδες, ᾧ κῷ ἀδόμεν. νεανὶς γὰρ οὖσα δηλονότι καὶ ἁμελο-ποι
ὸς, καὶ αὖ τ' τοῦ ἐμφάναι τέλους ἃ δὲ ζωναικὸς ἐστ' τ' μελοῦρτικα, ὅτι δύο χορεῖα
ἢ γὰρ αὖλῖ ἐξόδῳ ἵν' πρῶτον ᾠδὴν ἀδοῦσι μελαμπύ, ἀνδρῶν. ἐπεὶ δ' ζωναικῶν, αὐτὴ
ἵν' δὲ αὐλῳοῦ παρασκευὴ ὡς οὐκ ἀνὴρ, ὡς αἱ νεανίδες εἶπε ᾧ κῷ ἀδοῦς: ·ζ

Ἀλλ' ὅτι καὶ ἵν' ἀκεστιχίδα τοῦ κανόνος ὅπως κατασκευάζεται. διπλοῦν ἐλαύλιον οὐσῶν. ἐξαμμάτων ἀκεο
καὶ οὐλας ἐσπνῦ, ἢ δι' ὑρυφον ὡς ὁ παρνασσός. ἢ δι' ὑράκιον ὡς οἱ δρομάδου ὕμνοι. ἢ στίχος
ὡς τὰ σὺν μέρῳ καὶ θαλάσσῃ ζωῦλα δ' ζῷων ἀμφίβια. ὡς τ' αὖ ἧς γὰρ ἰσχάδιον ἐ
μενε, τὰ ὅπ' ᾧ μεζάλῳ σαββάβῳ μελη, μείσος ἰάμβου ἢ ἀκεοστιχὶς. ἐκάτου λείω.
ἰάμβου τοῦ, πρῶ σαββαβύλε σάββαλον μελπω μεζα. οὐ ἰάμβου τ' ἥμισυ ἧς πρό
λοφεν ᾧ μεζάλῳ παρασκοῦ. τὸ, πρῶ σαββαβύλε. τὸ ὅλοιπον ἥμισυ τὸ, σαββαβι μελ
πωμεζα, σὺν αὖθις πεῖ ελόφῃ. ὅπερ δ' ἐδήλωσαν σχάδινα τ' μέλος. ἐ τ' ἰσχάδιον ἵν'
νεάνα κανόνα ὁ λόγος εἶναι, ἀναλοῖσι ζωνολοκληροῦσι καὶ ἀκεοστιχὶς, ἐάνπερ μέσους
ἰάμβους ὅλος ἰάμβος ἵνεται ὥδε πῃ ἔχων. καὶ σὺ μέσου δ' σαββαβι μέλπω μεζας: ·ζ

N.

♣ Ὁ καν. ὠδὴ ᾱ. ἦχος πλ. δ. Οὐκ ἀσχοπιστὶ ἐως τ̃ σκιᾶς ὠδῆς. Καὶ σπ. δ΄ :

♣ ὁ εἱρμός. Κύματι θαλάσσης. τὸν καταπόντα πάλαι Φαραὼ λεπτύνων ὑπὸ γῆν ἐκρύψαν. ὃν σε σωζόμενοι οἱ παῖδες. ἀλλ' ἀκμὴς ὡς ἀνεανίδες. ᾧ κῦμα ἐβόησε· δεδόξασται γὰρ δεδόξασται:

ϛ. Ὁ πρὸ εἱρμὸς ἐντολῆς τοῦ ἀφεῖναι τὸν λαὸν καὶ ἀπελθεῖν τοῖς τρωγλαῖς ἰουδαίοις. ὁ δὲ παῖδες ὄντες ἐξ αἰγύπτου πάλαι ἀναφθέντων ὑπὸ τοῦ καταπολεμοῦντος τὸν ἐρυθρὰ τὸν δράκοντα τὸν λεπτοῦ Φαραὼ. καὶ τοῦτο, ὡς τῷ ὄντι φάραγγι ἡ τ̃ θαλάσσης κύματι καταπεφυγότες, τοὺς δ', διασωθέντες, δέον αὐτῷ ἀνυμνῆσαι καὶ πᾶσι τοῖς εὐχαριστίας τοῦ ἀπολέσαι ἀναδέξασθαι. οἱ δ', ἀλλαπέδωκαν αὐτῷ πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν. ἐννύμφους ὄντως ἐχθρὰν ἐχθρὰ ἐξεμάξαντες; καὶ κάκιστα ὄντως χοράσαν ὠδὰ. καὶ ἀποκλίναντες, αὐλὲ θαψαν αὐτῷ καὶ αὐλὲ κρύψαν οὐκ εἰς ὑπὸ χῦμα. οὐδ' ὑπὸ θάλασσαν καθάπερ σκῦλος τοῦ δράκοντα τοῦ τοῦς λεπτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ χάσμα καὶ γῆν. σὺν δυσὶ δ' ἐξ χειλιάσι τοῦ χάσματος τὸν λόγου περιβλεπόμενος. καὶ ὡς τῷ ὄντι αὐτοῦ καὶ ἰδὼν γῆν διαφερόμενος καὶ μεθ' ἁγίου λείαν, ἄχου ἐστὶ καὶ ἀνωλίζου ἡ γῆ, ὀδέπω φθείρειαν. τοῦ παναγιοτάτου δὲ τοῦ πάλαι ᾧ ἐρυθραίῳ καλύψαντα κύματι τοῦ δράκοντα τοῦ ἐπὶ λεπτοῦ Φαραὼ. καὶ τοῦς ὑπ' αὐτοῦ ἀναβάντας καὶ εἰσάντας καθ' ὁδὸν ἀπὸ, ἀπέστλας τὸ πνεῦμα ἐκάλυψεν αὐτοῦς θάλασσα, αὐτοῦ σκῦλον αὐτὲ κρύψαι νενικεῖ ὑπὸ γῆν καὶ αὐτὲ θαψαι. οὐχ οἱ δὲ παυλαθέντων αὐτοῦ τὲ ἀπόγονοι. ἀλλ' αὐτοῦ οἱ δὲ θαφθέντων καὶ ἀβοήτως πραωθέντων τὸν ἐρυθρὰν ἰουδαίων παῖδες. ἀλλ' σκῦλοι ὄντες, οὕτω πρὸς τοῦ εὐσεβεῖαν ἀγαθεῖσοι· ἀμνὸς ὡναντὲ οὐ ἄπαν, τοὺς ἰμπανισείας ἐκθύνας νεανίδας σωσιβούλους, ὡς ὀξαρχος ἀλλὰς ἀδελφισείαν, πεῖ ὧν καὶ ὁ ναλμῳδὸς φησί, σὺν μέσῳ νεανίδων ἰμπανισεῖαν, καὶ ἐκθύνας ᾧ θανοῦ τὸ ὀξ ὀλέθρας καὶ ἀφεῖναι· τοῦ ἰούδαιον ἀνδεκαπολιτῶν ἄδην καὶ ἀποκλίναντα τοῦ ὀπτικοῦ ἀβύσσου. ἄκρον εἰ ὀξίου. πᾶς οἱ τρωγλαῖ ἰουδαῖοι ὑπὸ γῆν τοῦ κῦ θαλάσσης καὶ κρύψαι κέκρυπται. καὶ τοῦ ἀνεσωλόπισαν ἐξ σκῦλοι αὐτοῦ, καὶ ἀπέκλινον. ἐθαλασσοῦδαμοῦς· ἀλλὰ ὁ εὐχάριστον βουλευτὴς ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ ἀριμαθαίας, ἀπὸ καθ' ὁδὸν τοῦ ἀξιοῦ τοῦ. καὶ ἢ καθαρᾷ σινδόνι καὶ μεγαλοπρεπῶς μυείσας καὶ ἄλλα ὅσα εἰκὸς ἐπὶ ταῖς θείαις λειτουργίας, ᾧ καὶ νῦν αὐτοῦ μνήμαι ἐπιτελοῦντες. εἶτα γὰρ οὖν ἀπὸ τοῦ κυριακοῦ νεκροῦ ἐν ἐλπίδι σε λάβῃ, οἰωνοῖς καὶ κυσὶ ἢ δὲ τρωγλῆν λύτλα σπαραχθῆναι τοῦτο ἐξέδετο. τοῦτο ἐδέησε τοῦ πεσεῖν αὐτοῦ καὶ ὑπὸ χάσμα βαλεῖν. ἢ χοὶ πρὸς τοῦ θεοῦ. ἡ σκῦλο παυλαν, ὅτε ὀπὸ αὐτοῦ ἦν ἀρχὴν καὶ αὐτὲ πλαφῆς τοῦ θανάτου κ̃ τοῦ κῦ ἐ

μηχανήσαθε, ἀλλὰ θεὸς καὶ πατὴρ αὐτοῦ χέσουλαι· ὁ γὰρ ἀποκτάνας ἐμὲ καὶ λαφῦσαι
ον εἶναι ποιήσας, καὶ μὴ αὐτὸς αὐτῶν σύμμαθητον, ἀλλ' ὅτι ἄλιος τοῦ σύμμαθητεῦσαι
καλέσῃ, αὐτὸς ἐν ᾗδῃ ἀν καὶ σύμμαθητὴς :~

Κε δεκάτου· ἔξοδον ὕμνου καὶ σπηλαίου ὠδὴν θ ἀδομεν· ᾗ ἡ ΘΦΙ τοῦ ζωῆσαι. πν
τεσ.
τας εἰσόδους ἀνανοίξαι· καὶ θανάτῳ θάνατον ἐξάλλαι θανάτῳ :~

Ἔξοδος ὕμνος λείπει καὶ παράληψις ὁ ὑπὸ τοῦ ιηλ ὑμνηθεὶς ὁ πανίσχυρ σὺν ξγ.
αὐτοῦ σκῆνος φυλῶν· καὶ διὰ τοῦ ἐρυθραίου κόλπου περιωθεὶς· καὶ ἀβρόχως
τοῦτον διεξοδεύσας, τύπῳ δὲ ἐξόδου ἀλληλούϊα ὑμνῶν, τὸν σωτῆρα ἐμεγάλυν. κα
θὼς ἐμεγάλυνεν καὶ διὰ φωτός· εἰς ἔξοδον ιηλ ἐξαιτύπου· λείπει· καὶ παράλη-
ψεως θεία ἔξοδος, ὁ σπηλαῖος· ὅτε ἀληθῶς ἡ πᾶσι ζωῆς ἔξοδος ἔσται, πρὸς
ἣν σκιᾶν μελετᾶν δεήσει. διὸ καὶ ἣν ἐκάστου καθαρὰν ἔξοδον ᾠδαστὶ ὀνομάζειν
ὁ πολὺς λαός· ὁ τοίνυν μέγας μάρκος τὴν πρώτην μέλπειν ὠδήν, ἣν πεῖ ᾧ μωσῆ δὴν
ἐβραίων ἔξοδον· καὶ θέλων ἅπασι δόξαι καὶ τὴν ὠδὴν ὅλη πρώτη· καὶ ὅτι ὑπὲρ ἔξό
δου τῆς σωτηρίου αὐτοῦ ἐβεβαίου ἐρρέθη· ἅμα· καὶ τὸ ἑορτῆς παρασημαίνασθαι τὴν ὑπό
θεσιν, ὅτι ὁ τῆς τοῦ αὐτοῦ θανάτος ἐστὶ τοῦ μονογενοῦς τὸ ἑορταζόμενον, ἐν σκιᾷ καὶ
παύλης καὶ λυομένης ζωῆς ἔξοδος καὶ σὺν ᾗ φῶ καθάρσεως· ἣν δὲ καὶ αὐτὴν· μᾶλλ
ὃ τοῦ σπ παύλη λόγῳ ἔξοδον ὀνομάζοις, τὴν ἀρχὴν τοῦ καὶ ἐκείνου μέλους ποιεῖσθαι καὶ
λέγε· ἀδομεν δὲ κε ὁ δεσμοῦ, ἁσμα καὶ ὕμνον ἔξοδον. εἰ δὲ ἱναμείλεις ἐπολάβοι τὸ
ἔξοδον σύλαιδα αὐλὴ τοῦ ἔξοδευτικοῦ ῥῆμα, σπάνεικε. καὶ σπηλαίου ὠδὴν δὲ ἀ
δομεν· ἑρμηνευτικοῦ ὡς πρὸ τοῦ, ἔξοδον, τὸ σπηλαίου πρὸ βαλλόμενος· σπὰ δὲ ἀνάγ
κη ἡ ἔξοδος ἡ εἴδωλος, ἀδομεν δὲ κε ὁ δεσμοῦ τὸν σπ θανάτου φῶτα ὕμνον. ᾧ δὲ
ἀ π θανὼν καὶ ἁφὼν καὶ π σὺν καθάρσει ζωῆς ἔξοδου δε, πρὸς ἣν ἄνω ζωὴ παραχω
μένων εἴδωλον. καὶ διὰ τοῦ θανάτου δι' οὗ λασμοὶ λας πύλας τ' ἅδου ποιήσαντ.
νῶν τὰ δούσας τ' φλογίνης ἐομφαίας· καὶ ἐπολαβόντος τοῦ φερικοῦ σεραφὶμ· καὶ τὸν
θάνατον καὶ ᾅδην διὰ τοῦ θανάτου καλοῦσι· ὃς ἔζησα καὶ πρὸς ἄμφω λέγων· που σου θά
νατε τὸ κέντρον· που σου ᾅδη τὸ νῖκος· ἕως δὲ μὴ ἔξοδον ὕμνον καὶ εἴδωλον εἰς ζω
ὴν ὁ μάρκος εἰπών, ἔοικεν οὐ μόνον τὸ τ' ἔξοδου ὄνομα ἀπὸ τ' μωϋσέως ὠδὴς
λαβεῖν, ἀλλὰ π' αὐτῆς ἐκείνης ἀμελεῖσθαι καὶ τὸ π' εἰδώλου· καὶ πεῖ σι τ' ἐξόδου, τὸ
λεῖ καὶ λείπειν· αὐτῆς αὐτὸ κα τ' σπ γραφῆς τ' τοιαύτης ὠδῆς, οὕτω πως ἐχούσης· ὠ
δὴ μωυσέως σὺν ἔξοδῳ· πεῖ σι τ' εἰδώλου, αὐλὰ τὰ τ' ὠδῆς διδάσκουσι ῥήματα, λέ
γουσα· ἐξαλαλάξω καὶ φθόγγου αὐτοῦ εἰς ὁδὸς καὶ σοῦ μαι, οὐ γὰρ μόνον ἔξελθεῖν
αὐτοὺς ἐξαίφνιδου, ἀλλὰ καὶ εἰς ἣν ἕν τ' ἐπαγγελίαν κομίζειν· σκιὰν οὖσι ὡς ἔφαμεν

τὸ ξόδιον λαβὼν ὁ μελωδὸς καὶ εἰ δόλιον, ἀδικήσει φησὶ τὸν ξόδιον ᾧ εἰς τὰ μνήματα εἰς ζωὴν καὶ παράδεισον :

πν πρ. Ἄνωσε σὺν θεῷ καὶ κάλῳ σὺν λαῷ· τὰ ὑπερκόσμια καὶ ὑποβόθια· καλλωπίσω τὰ σπήλαιον· ἐδυνήθη τὴ νεκρώσει σου· ὑπὲρ νοῦν ὡράθης γὰρ νεκρὸς ζωαρχικῶς :

ιγ ξ. Αἱ πεῖρες πᾶσαι ὧν οὐσιῶν καὶ λίσαι, οὐδὲν ἀνάλωμα καὶ τὸν κάνδηλον θὰ πρᾶναι καὶ κὰ ἀπέλαιον γὰρ κ' τὸν τοῦ τὸν αὐτὸν φέρε εἰ πνεῦ παύλου καὶ σὺ κοσίνθω χαρίσθων παύλα καὶ σὺ ῥώμη καραβισθῆναι ὑπὸ τῶν νερώνος. ἀ τὸν αὐτὸν ταβεσιλὴ καὶ σὺ λᾷ ἀλῷ παρεσάναι θεόνῳ σὺν οὐσίοις καὶ σὺ ναζαρὲτ κολύζει λῇ παρθένῳ τὰ τῆς χαρᾶς σὰ σιλέα. θε ὁ ἀκλεσος θεία καὶ ἀπείραπτος, οὐχ οὕλως. ἀλλ' ὁ αὐτὸς κ' τοῦ τὸ χ' ἰς ὡς παύλα χοῦ παρὼν καὶ λὰ παύλα πλαρῶν οὐα θς, καὶ σὺν θ' ᾧ τῷ λῇ πρὸς λφθῆναι καὶ νεκρωθῆναι σαρκὶ ζώνεσι· καὶ σὺ ἀδὴ μὲν δ' νένυπόσασης αὐλῷ ψυχῆς κ' λθεν· καὶ σὺ παραδ' ᾧ ζώνεσι ᾗ λεῖ καθὼς σὰ σιλέα τὸ λέων· σὴ μνῆσον μεθ' ἐμοῦ ἐσαι σὺν ᾧ παραδ' ᾧ· καὶ τ' πείσῃς οὐκ ἀπεστέρηται ζωὴ δείας, ὧδε πα λέγ· ἄνωσε καὶ σὺ τοῖς οὐσίοις νὰ δὶς σὺν δεξιᾷ τοῦ θῦ καὶ πὸς καὶ τοῦ θεόνου τ' μεγαλωσύνης καθημένου σπέρμου ὀρφάνα τὰ ὑπερκόσμια τὰ λαλα. καὶ τὸν αὐτὸν κ' τοῦ τὸ βλέπουσα πάλιν τὰ ὑποβόθια μὲ τ' πρὸς λφθῆναι ἄνλως σαρκὸς, καὶ πάλ' τοῦ καὶ αὖθις τὸ τ' θεὰς ἐκείνης παράδοξον· πάλι, ἄλλῳ ἐ ἄλλῳ τόπῳ· τὰ μὲν οὐσιώδια, ἐφίσθων πῶς ὁ σὺν δεξιᾷ τοῦ θεόνου τῆς μεγαλωσύνης καθήμενος σηκὸς· ὁ αὐτὸς καὶ δαπὴ· τὰ δ' ὑποβόθια, τῶν αὐλεόν. πῶς ὁ δαμῶν καὶ λαφεὶς αἰχμαλωτίζεις τὸν ᾅδην. καὶ νεκροὺς ἀνεγήρεις· καὶ λὴν τοῦ δαμὰ τοῦ δωναστεῦ ἀνδρεαποδίζῃς· ὑπὲρ νοῦν γὰρ ὄντως οὐκ ἀνίνοι μόνου· ἀλλὰ δὴ καὶ ἀτέλει καὶ, νεκρὸς ὢν ἐ σὰ σης ζωαρχικῶς. πῶς γὰρ οὐχ ὑπὲρ νοῦν τοῖ σηκόνλα καὶ δαπλόμενοι, ζωῆς κοινῆς καὶ σίσαντα ἀρχαίου :

πν πρ. Ἵναθυ τὰ πάλα· τὸ δόξης πλαρώσης· καὶ λαπφοίλικας σὺν καλῷ τὰ θις ἰησῆς· ἀπὸ γὰρ θυ οὐκ ἐχρύβη· ὁ ὑπόσασις μου ἐ σὺν ἀδάμ· καὶ λαφεὶς φαρεύλαμε καὶ νοποιὸς θελαν θρωπε :

ιγ ξ. Οἱ τὸ ἐλλήνων λόγοι καὶ μῦθοι οὐ πολυδείαν μόνον· ἀλλὰ καὶ πολυαρχίαν εἰλήφθη τ' ζεὺς ἐθεσάλουσι βασιλέας θεῖς οὖσι· καθὰ καὶ ὁ αὐλὸς ποιητὴς φησι· θεὸς ὁ πάλα δέδασκε· οὖσιν μὲ γὰρ καὶ γῆς κυβέρνησιν, δι' ἐλπίζουσιν· ὕδαλος ὁ, ποσ δᾶν· ᾅδου ὁ πλούτων· καὶ θι ὁμοίου λέγουσ οὐκ ἀλαθοῦ πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω· οἱ ὁ, παρευδεῖ τ' ποιητοῦ θεμένοι θεόφαβον, λὴν πολυκοιρανίη ὅλως ἐλέμεναι· ὁ ὁ' ἀλαθὴς λόγος ἑνα εἰδὼς παραβολία ὧν ἀ πάλων θυ, τὸν

αὐτὸν μόνον καὶ βασιλέα ζωοποιεῖ τὸν ἀπόστολον. οὐκοῦν ἀναφαίνεται τὸν εὐσεβῶν, ὁμοίως μὴν καὶ ἡ πάντων τοῦ θεοῦ πεκλῆσθαι δόξαν, ἣ ἀεὶ ὁ οὐδαμοῦ ἐν δοξάζεσθαι εἴπη· οὐ γὰρ καὶ τοῦτο ἐστί, φησὶν ὁ οὐδαμοῦ· οὐ γὰρ δύναται σοιχεῖον ἀπόστολον ἀρχαῖον αὐτὸν καλεῖσθαι. τοῦ ἀδοῦ γὰρ ἄλλον εἶναι βασιλέα ὑποδοιὸ· ἀσεβῆ γὰρ λαὸν τὸν ἀπόστολον, καὶ τὸν ἅγιον γραφῶν σκῦλα· οὗτος γὰρ καὶ τοῖς κυρίοις, ὅλη ὁ μὲν, αὐλῆς θεῖος· ὁ δ', ὑποπόδιον· δοῦλον δὲ τοῦ ἀέρα κέκληται, ὅλη ἐν τοῦτο ἡ ἡμέρα τοῦ ζωικοῖς ἡ τῶν μασῶν. ἵνα δὲ ὑδάτων αὐτὰς καὶ ἀρχὰ, οὐκοῦν ὅλη ἐμοὶ ἐρυθρὰν καὶ ἰορδάνην ὀλιγόμυκ πεῖσον, ἀλλ' ὅλη καὶ παιζεῖν πέλαγος ὕδεσον. καὶ ἐν στολῇ μὲν τοῦ κάλυκος ἱμάτιον ἐάσω. καὶ ὕδωρ εἰς οἶνον ἀμείβει. καὶ ἐν ἰορδάνῃ βαπτίζεσθαι καὶ δεξιὰ· καὶ βροντὴ ἐν τοῦ δαὶ ὅτι ὑδάτων πολλῶν. καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ τὸ ὄρμημα. ἵνα δὲ εἰ θεοὺς, ἐν ὕδασι ποιεῖ τὰ πολλοῖς. θαυμάτου δὲ καὶ ἀδοῦ βασιλεῦ, οὐ μόνον ὅλη ἀγιάζεται ἀειρῶν ἐλεύθερ· καὶ ἀνίσα νεκροὺς. καὶ ἐν ᾧ σεσώσθαι πολλὰ κλινοῖ μνήματα. ἀλλ' ὅλη τι καὶ αὐτὸς νόμῳ θανόντων εἰς αὐλὰ καλοῦς· ἀλ τοῦ ἀδοῦ μυχάλαλα, ἐλθὼν αὐτὸν ἐξωλόθρευσεν. ὡς εἶναι πάντων ἕνα βασιλέα θν. καὶ μὴ ἐν ὀνῶ τὰ ἄλλον δοξάζεσθαι. ἐν θαλάσσῃ δ' ἄλλου. ἐν ἁδῇ δ' ἕτερον κ' ἵνας νῦν τὰ παρελάς, ἀλλὰ πάντα εἶναι πλήρη τοῦ παντοβασιλέως δόξης θν. ἵνα ἐμοὶ καὶ ὁ μέλας μαρκὸς εἰδὼς καὶ βλέπων ἀρὶ ἐν ἁδῃ τοῦ κῦ καταβαίνοντα, καὶ λίθος φησὶ ἐν τοῖς καὶ τὰ βίς ἵνας ἵνας· ὁ ἐν οὗτῳ καὶ ἡ ἡ καὶ τοῖς ἄλλοις σοιχείοις ἅπασι δοξαζόμενος. ἵνα δὲ ἴσμεν καὶ δὲ ποιότης, ἀ δηλοῖ δὲ ἵνα κἀμὲ δοξασθῆς ἵνας ψυχαῖς θν ἀπ' αἰῶνος δικαίων. καὶ προφήτου θν. καὶ πληρώσῃς τὰ πάντα ἵνας δόξης θν. καὶ ὁ πόλις ἐν θεολογίᾳ ἐρμόσεως, ἐπὶ γὰρ πληρωθῆναι πάντα δόξης θν, ὅτι καὶ θν. ἑπτὰ γὰρ ἑπτὰ πλέους ὄντος οὕτως δὲ καὶ ἵνας δόξης καθάπερ ὁ εὐαγγελικὸς ὕμνος τοῦ δ δαλεκνῦ, λέων. ἅγιος. ἅγιος. ἅγιος κς σαβαὼθ πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης θν, καὶ δὲ τοῦ ἁδῃ ἀπολαφθῆναι ἵνας δοξολογίας τοῦ θν. οὐκοῦν, καὶ ἐρῶ καὶ πρὸς τοῦτο εἰ καὶ δοξάζει ἐν αὐλῇ ὡς νικητὴς ἐκεῖνος καὶ καθαιρέτης. καὶ ἵνα ἀδαμαῖαι ἀναστᾶς ὑποστατικὸν. ἄλλον κς γὰρ δηλαδὴ ἀὶ ἡ βιαύλη τοῦ πρωτοπλάστου ὑποστάσεις, ἀλλ' εἰς χοῦν πλαστὸν καὶ εἰς κόνιν λεπτὴν καταπλάσαι, καὶ εἰς τοῦτο καταβολὴν τοῦ ἀδοῦ καταβολὴ μεγάλου· σὲ γὰρ τοῦ πλάσαι οὐκ ἔλαθεν. οὐ γὰρ ἀπὸ θν τῶν παντοκρατῶν ὀφθῆναι ἀπεκρύβη ἡ φθαρτὴ αὐλὴ καὶ ζωτικὴ ὑποστάσεως ἡ ἐν ἁδάμ. καὶ δὲ φησι καὶ δαὶ· οὐκ ἐκρύβη τὸ ὀστοῦν μου ἀπὸ σοῦ ὃ ἐποίησας ἐν κρυφῇ, καὶ ἡ ὑπο

σασίσμου σὺν θεῷ καὶ ὠφελείᾳ τῆς ψυχῆς. ἀλλ' ἰδοὺ αὐτὴν πρὸ τοῦ ἀδύτου καλακλυσμὸν μεγάλα, καὶ ἔρχῃ μέλῃς ἐκείνων καὶ σύ. καὶ ἀποθανοῦ καὶ ἀφεὶς ἀναχαμβάνεις πάλιν φθαρεῖσαμε καὶ καινοποιῆς :-ς

♣ ὁ ἑρμῆς. Σὲ τοῦ ὅτι ὑδάτων. κρεμᾶται πᾶσαν τὴν γῆν ἀχέλως. ἡ κλίσις καλεῖται σὺν ἀνατολῇ κρεμαμένου. θαλασσῶν ζωοχῶ. οὐκ ἔστιν ἄμος πλοῦτον κὲ φελανθρωπε :-ς

♣ ὁ ἑρμῆς. Ὁτὶ δὲ σὺν τῇ ψυχῇ πρὸς τὸν λέγων αὐτὸς ὅτι θαλασσῶν ἐκπλήσσουσαν αὐτὴν καὶ θαυμάζει σὺν ῥᾳε. ἐξομολογεῖται δὲ κῦ δ' σεβαστὸν καὶ τὴν γῆν ὅτι δι' ὑδάτων. οὐ κρεμαννυμένην αὐτὴν. ἀλλὰ θεμελιουμένην ὅτι δι' ὑδάτων εἰς γῆ. καὶ βάθεσιν αὐτῆς τὰ ὕδατα δίδωσι. καὶ τί πῶς αὐτὰ βάθεσιν τὸ ὕδωρ ἡ ῥοὴ καὶ ὀχιθαρὰ φύσις, θαρσῶ καὶ σεσαγῆς καὶ πυκνῆς οὔσης τῆς γῆς, ἀλλ' ὁ μὲν ἐφ' ὑδάτων ὁ δημιουργικὸς λόγος ἐκράτησεν αὐτὴν ἐδραίαν. τοῦτο δὲ οἰκείας δυνάμεως θείου μεγάλου. ὁ δ' μελωδὸς, οὐσαρεκμένην αὐτὴν ἐδραίαν. τοῦτο δὲ οἰκείᾳ δυνάμεως. ὡς ὁ δαὶδ ὅτι δι' ὑδάτων, ἀλλὰ κυκλοκλυκὰ θεῖον μᾶλλον κρεμαννυμένην ἐκ βάθρων. λέγει τοῦ ὅτι ὑδάτων κρεμᾶται πᾶσαν τὴν γῆν ἀχέλως. οἱονεὶ ἥλους ἔχουσα καὶ βάθεσι σεσαγευμένου ἐαυτῆς εἰς ὃ σασφάσεται, κρεῖττόν ἐστι τοῦ μέσου ἐπέχουσα. μὴ δ' ἵνα δὲ ἢ ἵνα δὲ ῥέψαι ζοίχωσουμένη φοβοῦ καὶ ἡ κελεύσας τοῦ κλίσαντος. ἀλλ' ἐκεῖνο μᾶλλον θαυμάζω ἀὐτοπλέων ἀθεδρυμα. ὁ φασὶ περὶ μέσου νηὰ νεὼν ὅλον σκεδασθησάσης λίθου πεποιημένου ὑπὸ λεπτοῦ ζωοχέως ἀπαιωρᾶσθαι δοκοῦσι, διὰ τοῦτο τοὺς λίθους ἔχειν ἐξίσου πρὸς ἑαυτὰς παλαιόθεν τὸ ἄλλημα. τοῦτο μὴ ἔχειν ὅπου καὶ ῥέψαιεν ἢ δυνάμεως δὲ λίθου ἐχούσης καὶ κλῶ τοῦτο, πρὸς ἑαυτὰς κρεμαμένην τίνων ὡς εἶπον ὅτι δι' ὑδάτων ἡ γῆν εἰπών, ὁ μὲν ποιὸς, ὁ φεῶς ἐκάλει καὶ ἡν ὅτι τοῦ σεοῦ ἀναπαύσεως τοῦ κῦ καὶ κρεμάσεως. καὶ ὃ δέ πω λέγει πρὸς αὐτὸν σάδνον τὸ ὁρᾶ ἀποδυόμενος. σὲ τοῦ κρεμᾶται γῆν τοῦτον ὅλκον ἥλος ἥλος ὅτι δι' ὑδάτων ἀχέλως. ἡ ἴσως, ἀλλ' ἥλος δὲ σπουδὴ καὶ κρεμάστρος. ἡ ὑπὸ τοῦ κρεμασθῆναι κλίσεις ἰδοῦσα ἐν ᾧ τοῦ κρανίου τόπῳ κρεμάμενον ὅτι τοῦ σεοῦ, ἐδεσθῆ. καὶ ἐφείσατο. καὶ θαυμάσουσιν ζωοχέω. ἡ ἴσως, ζωοχὴ καρδίας ἐπαρχὲ τὸ γὰρ τῆς ζωοχῆς ὄνομα, σημαίνει ἐς τὴν φυλακὴν τοῦδε ἢ τοῦδε καὶ τὴν ζωὴν ἡρωσιν. μεθ' ὁ, ζωοχέα φασὶ τὴν κλίσεως τοῦ δι'. παραλαμβάνεται δ' καὶ ὅτι δι', ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀντὶ τοῦ ἀρρήτου. ἢ θαύματος. ἢ φόβου ἀθεότας. ὁπόταν πεδύλα λειποψυχοῦσιν. σὺν τοῦτο γὰρ τὸ ζῶο

τόνου αἵματι ἐξωσθῆναι χάραν πᾶσαν καὶ λαλιπού, ὡς ὁ ἀλήθειον ὀχυρὸν ἦν
καρδίαν καὶ λαμβάνειν· καὶ λαῖλα πειλεέλαι καὶ ζωοχέλαι· ἐξ ἐοικάναι τοὺς
ἀνόους ἐκείνους, μόνῃ ζῆν ἡ καρδία πεπὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐλεύθερος ζωοχλὲ ἐ συ-
σολή· τὰ δ' ἄλλα μηδὲν νεκρὰν ἀποθνῄσκειν· οὕτως οὖν καὶ ἡ χλόης σεσυσμένου ὁρᾶ
σα τοῦ κυρίου, ἁμαρτήσα πρὸς τὸ φεικτὸν τῆδας ζωοχλέ· ἡ βιλλαποψυχία ἵνα
προσκοπὴν ἔπαθε· καὶ τοῖς ὀπτασίαν θεοῦ καὶ ἀψύχου κλίσεως· πεῖν οὐ φό
βος· οὐ νόσος· οὐ καρδία· οὐχ αἷμα, μᾶλλον ἀνδρόξεστος, ζωοχλέ· πλὴν ἡ ποιη
τικὴ ἐξουσία, καὶ τοῖς ἀψύχοις ψυχὰς πεποιηκότι· καὶ οὐχὶ ἡ ποιητικὴ μόνον, ἀλλὰ
καὶ ἡ σωτήρια καὶ ἡ σωτῆρα ἐξαφὶ τοῦ ποιοῦ ἡμῶν· ὡς τὸ, οἱ οἰκοῦντες σκιὰν θα-
νάτου φῶς· καὶ τὸ, οἱ λαοὶ τὸ σκότος ἐδόξασαν· ἐστὶ, εὐλογεῖτε γὰρ ὄρη καὶ βουνοί· ἀνάμ
νησις οὖν καὶ λαῖλαπα ζωοχὴ ἐδόθη ἡ κλίσις· καὶ λιποψυχία, καὶ ἄλλως δ' ἀνάθη
σιν οἷον καὶ τοῖς ἀψύχοις τοῦ τοῦ κυρίου πάθος τὸ ἐπιφαύριστον· εἰ γὰρ μὴ τοῦτον,
πῶς ἂν ἐρρέθη τὸ καταπέτασμα· πῶς δ' αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, πῶς δ' ὁ ἥλιος ὢν
οἰκείων ἐξελάθετο δεσμῶν ἀπὸ ὥρας ἕκτης ἕως ἐννάτης· πῶς δ' πολλὰ σώμα
τα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθησαν· οὐδὲ ταῦτα παύλα ἐκαινουργήθη, οὐ
πεπτωκὸς ἄρα καὶ ἡ κλίσις ζωοχέλαι· ἐλέχθη δαμβλίκας οὐκέστιν ἅγιος πλὴν
θεοῦ κε φιλάνε· τοῦτο δὲ τὸ προφήτου ἄνυσις, πλείοσιος οὐκέστιν ἅγιος ὡς
ὁ δεσπότου· καὶ οὐκέστιν ἅγιος πλὴν θεοῦ κε·

Σύμβολα ἡσταφῆς θυ· παρεάξας τὰς ὁράσεις πλουσίως· καὶ γὰρ τὰ χρώματα πρω.
θυ· δεκαπενταετηρίδος δεκάπολα· οὐκέστιν ἅγιος πλὴν θεοῦ κε κρεμαζόμενον·

Παλαιᾶς φῆ διὰ πολλοῦ προφήτου κε τὰς ὁράσεις ἢ τὰς προσοράσεις· ἐν ὑσσῴπῳ ἐν
χοντας πλουσίως καθὼς διὰ ὠσπέ εἴπας· εἰσὶν ὁράσεις ἐπλήθυνα καὶ χεὶρ
τῶν προφητῶν ὡμοίωθην, αἰνιττόμενος δὲ σκάνδαλα τὰ ζύμβολα τοῖς ἡσταφῆς παρε
πλησμένους· ἵνες δ' ἦσαν αἱ ὁράσεις αὗται καὶ ἵνα τὰ ζύμβολα, ἰδὼν ἐγὼ ἐς δαπάνα με
νος ἀνάπλην· καὶ εἰκάσθης ἐξευμενούμενος· ἐκζήκιηλ δ' ἤγγικεν τῷ ἐνιαυ
τῷ τοῦ πεδίου ἐξαλόμενος· καὶ τοῦ δ' ἦν μεσοῦντος ὀσῶν ἀδίνων· καὶ κλάδων τοῖς ξύ
λοις ἐκείνοις ἐμπνευσάτω πνεῦμα ζωῆς καὶ ἀναφῆναι σάρκα· καὶ πεφῦναι δέρ
μα· καὶ ζωὴν δοθῆναι αὐτοῖς χαριζόμενος· ἀλλὰς δ' ἐξελιναῖος, ὁ μὲν, τοῦ τ
ραπεζίτου ὄχλος· ὁ δ', τοῦ τραφῆναι ἀπεσάνιον νεκρόν· ἃ δὴ παύλα καὶ ἑτέρα πλέ
ονα, ζύμβολα ἦν τοῦ κυ ἡσταφῆς· καὶ ἀνασάσεως· ἐν δεύτερῳ καὶ ὁ μέλας μάρκος
οὐ λωφᾷ πρὸς τὸ κυ· παλαιᾶς δὲ ζυμβόλοις καὶ λέπους ἦν ταφὴν θυ χέασι

λεῦ διὰ πολλῶν τοῦ φιλεῖν καὶ ὑπὸ τοῦ διὰ ἑνὸς. σὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ πνεύματος
ὅτι πᾶσαν σάρκα· καὶ ὅτι τοὺς δούλους μου, καὶ ὅτι τὰς δούλας μου. νῦν δὲ
οὐ ζεμβολα· οὐδ' ἵππους ἵνα σαφῶς εἴπω· οὐδὲ παρὰ φύσιν καὶ φύσει οὐ πεφιλεν
ὑπεδήξας, ἀλλ' αὐλὴν ἵνα οὐ ζεμβόλων σκάσιν καὶ αὐλὴν τὴν ἀφὴν τοῦ. αἰσθήσεως
ἀκινήτως οὐ τοῖς ζῶσι μόνοι ἀνοῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς σὺ ἄδου. ὅτις καὶ δεικ-
κῶς· ἡ τοῦ μου ὃς ὁμοῦ καὶ ἀνὴρ ὁ αὐτὸς φανῆς ὀπτεδήμωσας. καὶ τὰ πάλαι κρύπ-
δου καὶ δι' αἰνιγμάτων τοῖς πεφιλεῖς ποσημαινόμενα. ἔφανῶς καὶ δι' αὐλῆς
ὑποδηλοῦς διὰ σάλπιγγος, καθάφοτ καὶ δαδὶ σὺ ἡ ψαλμῳ· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύ
φια τῆς θείας δυ ἐδήλωσάς μοι :-

πν πε. Ἡπλωσας τὰς παλάμας· καὶ ἠνωσας τὰ διπλεῖ λεσθαι. καλασοὶ ὃ σὴρ. ἡ σὺ
σινδὼν καὶ μνήμαλι· πεπεδημένους ἐλυσας· οὐκέτι ἄγιος πλὴν δυκέτι
χάζουσας :-

πξ. Τὴν διὰ σοῦ ἀνδεσποίκων χεῖρα σάλασιν. καὶ ἣν σὺ ἁφῇ τοῦ κυειακοῦ κα
λάδυσιν σῶμαλος· καὶ ἣν ὑπὸ τῆ ζινδόνι πεισολὴ ἀλλοῖος εἰκόπτου σὺ λαίδα σκ
λαμβάνων ὁ μελωδὸς, ἢ μᾶλλον λας αὐλίας ἑνὸς ἑκάσου ἀποδύσις. ἵνα δὲ ἐν χε
ρῶν ἀναπλάσεως, ἵνα σὺ ἣ σινδόνι καὶ ἁφῇ τοῦ πεισολῆ. ὧδε πη φησὶ εἶναι. ἡ
πλωσας τὰς παλάμας σὴρ σὺ ἁφῇ σρῷ. διὰ νὺ αὐλίαν, ἢ πάντως, ἵνα τὰ δεσθ
τα καὶ ἀλλήλων ἀπερρωλόδα ζυλλαβῶν, εἰς σὺ ζωὴ τάλις. ἵνα δ' εἶεν ἑαυτα
ἃ δὲ πεῖ δεσθαι ἢ σάλασ δὺ ἀπεραύλων χερῶν ἠνωσεν ὁμονοίας, ἢ τάχα
μις, οἱ δύο λαοί, ὅλε ἰουδαϊκὸς, καὶ ὁ ἐξ ἐθνῶν. ἠνωσε γὰρ ὧν τοὺς ὁ σὴρ, ἐμίαν
σκλησίαν πεποίηκε καὶ μίαν ποίμνην. καθὰς αὐτὸς σὺ εὐαπελίοις φησὶ,
καὶ ἄλλα πρόβαλα ἔχω ἃ οὐκέτι σκ τῆ αὐλῆς ταύλης. κἀκεῖνα με δεῖ ἀγαγεῖν,
καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι. καὶ γενήσεται μία ποίμνη. εἷς ποιμήν. ἡ τάχα
ὁμῶς καὶ τῆ εἶναι, τὰ διὰ τοῦ σταυροῦ ἐνωθέντα ἀλλήλοις. κοινὴ γὰρ ἔχοντα δὺ
ἀπέλεων καὶ δὺ ἀνῶν καὶ ἑνώσεις διὰ τοῦ δεσποτικοῦ γεγόνασι πάθους. διὸ ἐξ ὃ δε
ὁλόγος Φιλόθεος. εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ. καὶ πάλιν.
ζμεσον σεῖα ἐκόμισε. ὁ θεὸς ὁ σαλός, καὶ ὁ θεὸς ἀόρατος. καθάπερ γὰρ δύο λινᾶς
ἀλλήλοις διαφερομένους καὶ ἀνίξεις ἐχούσας. καὶ ἀποδιϊσαμένους ἀλλή-
λων εἰρηνοποιὸς ἐς ἀνὸς ζυμβιβάζει θέλων καὶ ἀγαγεῖν εἰς φιλίαν, σάλπιγξ ζᾶς
ἑαυτοῦ χάρας. καὶ ἡ μία λαιᾶ, τοῦ ἑνὸς δεσπότου. δεξιᾶ δ' τοῦ ἑτέρου. καὶ οὕτως
εἰς σὺ ζωὴν τοὺς καὶ εἰρηνοποιὸ, οὕτω καὶ σὺ σὴρ ἡπλωσας ζᾶς ἀγκάλας.
καὶ ἠνωσας τὰ πεῖ δεσθαι. δι' ἣν ἐγὼ δ ζωγρεῖν. καὶ εἰρηνοποιῶν, καὶ

ενοῶν. ὡς ἂν τοῦ ἀνθρώπου τὸ σκορπίζειν καὶ διαιρεῖν, καθάπερ αὐτὸς σὺν θεῷ ἐλεγεῖοις ἔφης· ὁ μὲν ζωὰ ἄλων μεμερισμένου σκορπίζει. τὰς δ' οὖν παλαιὰς διαβολὰς ἁπλῶσας. ἢ ὁ ζωοδόκη πεπεδημένος καὶ ζωοπλήθης. καὶ ὁ μὴ μακὰρ καλεσθείς, ἵνα τοῖς τῶν λεπτῶν τοῦ ἀνθρώπου πεπεδημένους λέγοις. ὡς ἂν ᾖ καλῶς ἵνα ὑγιῶς ἐκεῖνος ἵνα πληρώσῃς. ἐπιθεὶς ἵνα πλουτίσῃς, οὕτως καὶ ζωοδόκη καὶ ὁ μὴ μακὰρ πεπεδημένος ἵνα λύσῃς πεπεδημένους, καθάπερ ὁ δαίμων. κῆ λύσῃ πεπεδημένους :–ζ

Μὴ μακὰρ καὶ σφεαλίσῃ. ἀχώρητε ζωοδόκης βουλῶν. καὶ ᾗ δὴ λίθῳ μυθῶν. ταῖς ἀνθρωπείαις εἰνοδείαις. δεσμωτικοῖς τοῖς μεμπτοῖσιν. οὐκ ἔστιν ἔμπλεως πλανῶν κεῖσε εἰσαφίξῃ :–ζ πῆ.

Ἀλλοφρήσας ὁ ἀμφιδὸς σὺν ᾧ θαλάσσῃ τῷ πάσῃ ᾗ λίθῳ σκάσαν δὴ θεῶν χερσὶ καὶ λίθῳ σὺν σεισμοῖσι καὶ μὴ μακὰρ πεισθείξῃ καὶ ζωοδόκῃσιν, σὺν ᾧ πάσῃ δὴ τῷ αὐτῷ πάσῃ εσλαμβάνῃ μυθῶν καὶ λαὸς πεπεδημένος τοῖς σφεαλίδαις, καὶ φίσιν· ὅλῃ μυθῶν δὴ ἐλευθερώσῃς καὶ σφεαλίσῃ ἐσφεαλίδας ᾧ τοῖς πάσῃ ἀχώρητε κεῖσε· οὐ βία εἰς τοῦτο ἥκουσεν· ἀλλὰ θηλυκὴ καὶ διὰ φελαυτίαν αὐτὴ ἐκουσίως. ἵνα ᾗ δὴ τοῦ λίθῳ δεῖ καὶ ὑποδοχὴς δεήσωμεν· λίθῳ ἄπιστον καὶ ἀνεξιχνίαστον διὰ δὴ σὺν ᾧ πανάλῳ τοῦ καὶ σὺν λαθρίοσιν σὺν ᾗ δὴ λίθῳ, καὶ τὸ σὺν λυμεῶνα παρεχώρησας καὶ λαὸς σφεαλίδας αὖς ἐσφεαλίσαντο οἱ σὺν λυμεῶνες αὐτῶν. εἰ δὴ μὴ μακὰρ σὺν μὴ σφεαλίσῃ καὶ σφεαλίσῃ καὶ σφεαλίδας οὐκ ἂν ἦν τοῦτο σὺν δὴ λάθρᾳ τοῦ λυμεῶνος ὁ δαίμων. εἰ δ' ἐπὶ τοῖς τοιούτοις δεινοῖς σὺν ᾗ σὺν ἀποκλῄσαι λάθρᾳ καὶ ἐσφραγίσαι σφεαλίσῃ. καὶ παρὰ τοῦτον σφαλῶσιν πεφυλάχθαι, ὅπως ἀκωλύτως εἰσρεύσαι ᾗ δὴ παρακαθημένῳ λαῷ, ναὶ δὴ μὲν ὁπόσοι δαιμόνων ὕπνου δῆτ' σφεαλίδων ἀμφιδίων ἐαθῆναι καὶ δὴ λίθῳ ἔξοδον δεσπρεπῶς λίθῳ δαίμονι τοῦ εἰνοδείας :–ζ

♣ ᾠδὴ Χ.

Τὴν σὺν σφῷ τοῦ θαλάσσης κέλευσιν. πεζοπορῶν ἀβάκους ὄψεσι κοίλα ἐβόα. ᾧ δίψασιν διέκοψας χάλαζαν ἁλὸς δέ· ὁ μελῳδὸς τοῖς σὺν ᾠδῇ ὡς παντοδύναμος :–ζ ♣ ὁ εἱρμός.

Ἠχέωσις σὰρκὸς ἐστὶ λίθῳ πληρῶσαι. πληροῦσθαι γὰρ τὸν μέλλοντα λέγειν τοῦ πνεύματος ὅλου σὰρκὸς ἀγαθὸς ἔλεγεν ἀνθρώπου ὁ πνεὺς σεφανῶσαι. ἢ τοῦ ἀοράτου ὅλου ἐκφυσήσας ἁρπάσαι καὶ ὄψεσθαι. ἢ φέρεσθαι λίθῳ ὑδροδόχην τοῦ ὕδατος χεῖσθαι ἢ ἀπὸ τοῦ σὰρκὸς νοῦς τοῦ μέλλοντος, ὅταν ἀφαιρεθῇ τοῦ πνεύματος. τοῦτ' ἐστὶ τοῦ ἀοράτου σῶσαι ὁ ἁρπάσας ἐκφυσήσῃ. λίθῳ δὲ ὑδροδόχην σῶσαι ἢ πλουτίσαι ἁλουκάσῃ δεῖσαι, τοῦ ὕδατος ἐκεῖσε ἀπαρρυῶσαι. ἐστὶ δὴ οὖν ἐστὶ πλήρωσις ἠ

καὶ ἡ κένωσις καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλας ἀμφοῖν ὁ διαφορεῖν, τίς ἐστὶν ἡ μεσότης ἀποδιδόναι. τοῦτο μὲν οὖν ἀπορώτατον ἀναγκαῖον ἐστὶ φιλεῖν. ὁ δὲ κένωσις λέγει, καὶ ἐν ἀνθρώποις τοῦ μονογενοῦς. καὶ ἀκούσεσθε καὶ δανάδου ζυγκαλάβασις. εἰ γὰρ καὶ ὧν πεῖκον οὐκ ἐξέστι κόλπων ὅπτιλαι ἐς ἐμὲ ἀνεκφοίλας γὰρ ἐπεφοίλωσεν. ἀλλ' ὁ μὲν κένωσιν ἀνάγκη διὰ τὴν ζυγκαλάβασιν λέγειν. ὁ δὲ μὴ γὰρ πλήρης ἐστί, δῆλον ἐκ τοῦ τὸ θεοῦ λόγου, λέγοντος. ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ πάντες ἐλάβομεν. ὁ δὲ ὁ ἐκένωσε, ἐκπεσόντος φάσκοντος. οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών. ἀπ' ἀμφοῖν πάντα ἐξ ὧν ἰωάννης πλήρωσιν. καὶ ἦν παρ' ὧν παύλῳ κένωσιν τοῦ ὁρᾶν. ὁ θεολόγικός λαὸς ἐς τοῦτ' ζυνάγας ἱερεμίου, ὥστε πῦρ εἶναι ἐν ἡμῖν τοῦ κηρύττειν. ἐς ὁ πλήρης κενοῦται. λαὸν λαοῦ εἶδεν ὁ μελωδὸς ἄδειν ὧν γραφὴν ὀπτάσιαν ἀειδόν καθεστὼς ὀπτὴν πεῖλιν ἐκ τῆς γῆς. ὃς ἀρχαῖος ἀββακούμ, ἐκεῖνά ἐστὶ τὸ ῥῆμα. διέκοψεν κλάσιν κεφαλὰς δυνατῶν, αὐτὸ τοῦτο πεῖλιν ὑποδεῖν τοῦ κυρίου καὶ δανάδου καὶ πλαφῆς καὶ τοὺς ἐξ ἅδου καθόδου ἀπολαμβάνειν. καὶ ὧδέ πη φησίν. ὦ ἅλαδέ κε. ὁ θεοφιλέστατος ἀββακούμ τοῖς πολεμικωτέροις αὐτοῦ ὀφθαλμοῖς τὸ χ[ριστ]ὸς πολέμιον μισητέον, καὶ ἦν εὐεργέτου καὶ δανάδου κένωσιν οὗ καὶ ἀπτύωσιν οὗ. καὶ οὐ λαὸς κόσμου πολεμεῖται, ἀλλὰ κἀκεῖνα ὅπως τοὺς ἐξ ἅδου λυτρεσπολίσῃ καὶ τοῦ δανάδου ἠμαλωτεύσας. τοὺς διὰ τοὺς δυνάστας τῆς ἐμεὶ ἐρᾶς οὐσίας. καὶ οὐκ ἠμαλώτευσας κόσμου ἀλλὰ καὶ διέκοψας τοὺ λαοῦ κεφαλάς. καὶ ἐλλαυνόμενοι αὐτοῖς παντελεσείαν ὀπτανείκας. σκύλας πρὸς τοὺς ἁλοὺς παράδοξον. καὶ πῶς γὰρ οὐκ σκύλικον, τοῦ νεκρώσαντος τοῦ νεκρωθῆναι πεπεισμένου. ἦν πολυθρύλλητον ἐκεῖνον φωνὴ πεφιλεύσας ἐξέρριξε. ζ' δυνατῶν διέκοψας κράλας. ἴδωμεν, τὰς κεφαλάς. εἰς ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ πολεμῶν δυνατῶν τὰς κράλας διέκοψας, ἐπαλεῖ. ἠμαλωτεύσας εἰς τὸν ἅδου. ἵν' οὖν δόξῃ ὁ θεὸς ἡ πεῖλεια τοῦ δανάδου καὶ ἅδου καθαίρεσις γέγονεν ὁπτανίκα ὅτε διὰ σταυροῦ καὶ δανάδου μεῖζον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἅδου ἐλάλυσεν. εἰπὼν δ' ὁ διέκοψας ἐν σκύλοις δυνατῶν κεφαλάς, ἴδωμεν τοῦ ἅδου καὶ τοῦ δανάδου, καὶ πεσθεὶς τοῦ καὶ σοῦ ὁ διὰ καθ' οὗ ἠμαλώτευσας τοὺς ἐν ἅδου, ζυμπεσθέντος καὶ ἦν ἀμεῖναι. ἢ καὶ τοῦ ἕνεκεν πῶς σκύλικον ἡδυνήθης. καὶ κύριον λόγον ἦν ἀπόκειται, πῶς ὁ ἁμαλωτεύσας καὶ νεκρούμενος, δρακόντιον δυνάμεως ἐξ οὗ ἁμαλώτευσεν αὐτοῦ κεφαλάς. καὶ εἰς λύσιν τ' ἀποκείας τοῦτο ἐπάγγελμα, ὡς παντὸς νόμος. συνοικοῦσι πρὸς τοὺς ἀποκοπῶσας δυνατῶν κεφαλάς, τοιαῦτα λέγων. ὁ δὲ

* πῶς ὁ νεκρὸς καὶ ὁ ἐν ἅδου ὁ ἐν ἅδῃ διέκοψε

ὦ ἄνοι ἢ διαπορᾶτε πῶς καὶ νενέκρωται ὁ σὴρ καὶ νεκρὸς ἐξανίστατε ἐλεύθερα.
καὶ λαμπρὰ κεκέναικε· καὶ δέκοψε τὸν θανάτου καὶ ᾅδου τὸ κράτος· παντοδύ
ναμός ἐστιν ὡς δὲ εἰ καὶ ὡς ἄνος ἔδυνκε· ἢ γὰρ παντοδυνάμου ἀδύνατον: ⁊

Ἑβδόμην σήμερον ἱλίασας· ἣν εὐλόγησας πεῦ καλαπαύσον ἀὺ ἔργων. παράλειψδ πν
τὰ ζιμπανλα καὶ καινοποιᾶς· σαββαλίζων σπέρμου καὶ ἀναπλώμενος: ⁊ πε·

Γένεσιν ἀὺ χλομάλων καὶ ὦδις παλιγενεσίαν παρὰ τὰ γραφὰς δηλασκόμεδα· ην
περὶ τὸν αὐτὸν καὶ ἄμφω συνερλήλας τὺ. πλήν, σὺ μὲν ἢ πρώλη γένεσ καὶ ἀὺ- εξ.
ξάνκὸν λων ὑπέσπλα πάνλα, σὺ ἐξ ἡμέρας ὁλεμπλης κόλος λαὶ τὰ δεδημιούργηκε.
λὴν γ' ἑβδόμην σὺ ἢ καλέπαυσεν ἀπὸ πάλων ἀὺ ἔργων αὐτὸ καὶ ἠύλογασε κ' ἡγίασε
νέλως δὶ βλου ὁ ἀρχελέκλων ἠυλόγησε· καὶ καλεῖ τὴν παρὰ ᾧ μωϋσῆ αὐλὴ κλλὴ ἀγί
α καὶ σκλεκλὴ καὶ εὐλογημέκὴ σὺ ἡμέρας καὶ ἀναπαύσιμος. ἐν γ' ἢ παλιγενεσ
α καὶ ἢ δεσπὰ ἀὺ κλομάλων ἀναπλάσ καὶ ἀνορθώσ ἢν ὁμονοίενὶς διὰ τ' ἢν γὰρ
κα πρὸς ἰκὰς βπιθυμεῖ καὶ τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θανάτον σὴρίησεν, ἐυλογεῖται κὰὶ
λαὶ δα ἡ ἑβδόμη τὸ σάββαν· καδὸ καὶ ὁ σὴρ σὺ λάφω λεδαὶς ἐσαββάτισεν. οὐ μὴν σὺ
τὸλῳ δ' σαββάλῳ καὶ ἢ ἑβδόμη λαὶὴ, πέρας ἔλαβε καὶ ἡ πλήρωσις ἀναλέννησ ἐλε καὶ
ἀνακαίνησις· ἀλλὰ πάλιν ἀρχήν· ζωὴ λαφὰ ἃ γὰρ ἡ κλίσις σαφεῖλε χῶ, ἀκολούθως ἔ
ἀνασάλι αὐλὰ ζωανέζη· ὥσ ἐ ἡ ἑβδόμη αὐλὴ κ' τὸ ἢς πρώλης ἐκάνης ἑβδόμης
δεννύμεν· ὅ ἐ σὺ ἐκάνη ἔξ, πέρας ἔχει ἡ πρώλη ἀὺ ὁύλων γένεσις. ἐν γ' λαὶὴ τὼν ἀλ
ου ἅπαν ἀρχὴν ἡ παλιγενεσία ἀπήλφε· τὸ τὸν καὶ ὁμοίας μέρκος αὐλίξαδαι δου
λεδεὶς, πρὸς τὸ σῶμα σὴτρέφεια καὶ φθορά· ὥσπερμου. λὴ ἑβδόμην ἡμέραν ἢν σὺ ἀρ
χὴ κ' τὸ παραλείπ λὴ κλησὶν οὐσίαν πᾶσαν καὶ ἀργεσίαν ἢ καλαπαύσ ἀὺ ἔργων
ὃν ἠυλόγησας, λαὸν καὶ νῶ ἡγίασας. σαββαλίζεις γὰρ καὶ σὺ λαὸὴ καὶ ἀναπαύσ πεῦ
τὸ σῶμα καλαλειπεὶς, πλήν, ἀλλὰ καὶ σαββαλίζων παράλειψ πάλιν τὰ ζιμπανλα καὶ
καινοποιᾶς· καὶ ἀνακλᾶς καὶ ἀναλεννᾶς· ὡς ἔσται τὸ σάββαν, τέλος μὲ τ' πρώλης ἀὺ ὁύ
λων γενέσεως· ἀρχὴ γὰρ ἡ δευτέρας διὰ τ' σταυροῦ πάθους καὶ τὸν θανάτου, ἀναλεννήσεως: ⁊

Ῥωμαλεόλλι τὸν κρειττόνος· σὰνιχὶ σὺ τὸ σῶμά ἢ ψυχὴ τὸν πάρλα. παράτ πν
τυσι ἄμφω γὰρ δεσποτὰς τὸν θανάτου καὶ ᾅδου λόγε ἢ κράλὸ τὸν: ⁊ τε·

Ἐπὶ τῷ ὧν λοιπῶν ἀλῶν φλοιὸν σὰνικομένης τ' φύσεως ὑπὸ τὸν θανάτον καὶ ψαρκικὸν πν
μένης διὰ λὴν δοθεῖσαν αὐλῷ καὶ ἡμῶν ἐξουσίαν διὰ λὴν ἁμαρλίαν ἧς αὐτὸν ἐκὶ τὸν εξ.
ᾅδα πόλῳ πρὸ σάρσεια· καὶ ἀ' ἵν αὐλῷ πεπάλευδα καὶ δουλικὸν κεχρημαλίκαμεν,
οὗτος ὁ μεδιστὰς ἧς ψυχῆς καὶ τὸν σώμαλος πέφυκε γίνεσθαι· ὅπ πιδῶν τὸς ἐκὶν ὡς
ἐφὴν αὐ θανᾶκὰς καὶ ψαρκικὰς τὸν θανάτου· λὴν τὸν γ' σὴρ, οὐχ ὅλως· ἁμαρλίαν

γὰρ οὐκ ἐποίησας· οὐδ' εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· ἵνα καὶ ἡμεῖς παρρησιάσωμεθα θανάτου· ἀλλὰ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σαρκὸς ὄντα καὶ ἀμαρτίαν ψυχὴν, οὐ τοῦ θανάτου καθάπερ ἔφαμεν κτηνικὴν ζωὴν· ἀλλὰ τοῦ θείλανου χῦ· πᾶσι γὰρ κτηνικὴ ζωὴ, ἡ δηλονότι ἡ ζωὴ μαλεόλης τοῦ κρείττονος ὑπάρξαν· ἀνθρ γὰρ κελευσάσης καὶ ὑπερφάσης ἐν θανάτῳ ἦν παραδοῦναι διὰ τὴν οἰκονομίαν· ἵνα διὰ θανάτου καταργήσῃ θάνατον· οὕτω δυνατὸς κτίσις ὑπήκουσε ἐν κελεύσματι καὶ μεταδέους ποιῆσαι· ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς μελωδοῦς κλάδου τῶν πρεσβυτῶν οὕτω φησί· φόβῳ σε ὡς θεραπαινὶς ἡ λαλιὰ πρὸς ταῦτα ποιοῦσι· καὶ οὕτω λοιπὸν ἡ τῶν σαρκὸς καὶ τῶν ψυχῆς διαίρεσις λέγομεν· ἀμφοῖν γὰρ ἦν τὸ σαρξὶ ὂν ἡ ψυχὴ τοῦτ' ἔστιν οὐνικῶσθαι ὑπὸ θανάτου καὶ ᾅδου, ὅθεν καὶ παραπίπτουσι τοὺς κτίνων μᾶλλον δεσμωτὰς καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ καθολικὸν πεπεδημένους ἡμῶν θρόνου στι καὶ λύουσι λόγῳ κραθέντος τῶν θεόθεν·

πγ πο Ὁ ᾅδης λόγῳ ζωογονήσας οἱ· ὅπερ κραθὲν θεοῦ ὁρῶν τε θεωρημένον· καλάσκων τὸν σὸν λαὸν καὶ παναθενουργόν· ᾧ φειδὼ πωρώσεως διαπεφώνηκεν·

ζω ἑξ. Τὸν ἰδίου ἔστιν ἐκεῖνον ἣν λέγουσαι· ὁ ᾅδης καθὼς ὑπεκρίθη ζωογονήσας οἱ, ἐν λαῷ δαιμόνων μεχοποιὰ αὐτὸν ἐξ καὶ οὕτως λέγων, ὁ ᾅδης χόλε ζωογονήσας οἱ ὑπεκρίθη· καθάπερ γὰρ ἡμεῖς ὁ θάνατος ἐμοὶ δὲ τοφείαν καὶ ἡ ἡμετέρα ἐξ οὐκίαν πρὸς φερόμεθα, ἰδέας τοῦ λαμβάνομεν· ὁ θάνατος δέλεαν δηλητηρίων ὁδὸν τοφὴν ποιούμεθα, πιπραινόμεθα δὲ ἡν ζεῦσιν καὶ λαφθάσαντα δὲ βεωμάτων ἐξεμοῦμεν καὶ ἀποπλύνομεθα, οὕτω καὶ ὁ ᾅδης τοὺς ἐν λοιποὺς ὧν ἀνῶν οὓς ἡ ἁμαρτία τοιοῦτον αὐτῷ παρεσκεύασε, ἰδέας ἐδήπου· εἰ γὰρ ζωογονήσας ἦν ἁμαρτίᾳ καὶ ἀκαλάλλου ἐραμένος ἡν τοφὴν, ἐπιπραὶς δικαίως· ἀνῶν ὁρῶν οὐ γὰρ τοὺς περὶ ἐκείνῳ καλαπεδέλας, ἀλλὰ τεθεωμένου αὐτοῦ καλέσκυλε κῦ ἡν σάρκα τῶν τοῦ παθοῦς μεσίλωψι καὶ τοῖς ἁγιάβις ἐκείνου καὶ χοσμοσοτείοις στίγμασι· καὶ παναθενουργοῦ διαπεφώνηκεν· ἡ τοῦ ἀχανὴς καὶ ἄφωνος ἐκεῖνε καὶ τοὺς φθαγγας βραδύναι ζωὴν ξεμέσας, ἀποπλύσῃ· ἔχει γὰρ ἀπορίαν, πῶς ζωογονῆσαι ὁ ᾅδης λέγεται φῶς καλασκῶν τοῖς μεσίλωψι· εἰ γὰρ τὰ τῆς στίγματα σωμάτων εἰσιν· ὁ δὲ ᾅδης ψυχῶν ἐστι τόπος, πῶς καλάσκων εἰσδέδεκται ὁ ᾅδης τοῖς μεσίλωψι· ζωὴ καὶ λεγόμενος γὰρ ἡ θεότης ὡς φῶς ὢν τῶν κε ψυχῆς ἀνάλογα τῶν δεσπόζειν ἐστὶν ἐν ἡμῖν θεότητα ἐστίν, ἡ ἡμῶν ψυχὴ· ἀλλὰ δύναται τὰ κε. παντὰ πάσιν ἀθεοι· ἀπόπτα γὰρ παλαιὰ ἐλήλυθε τῷ, καινὰ γέγονεν· οἱ δὲ ἐξαίσιοι σιν τῷ πολέμῳ τοὺς ἐναντίους

θεοὺς καὶ θεὰς, ὧν ἕκαστον πεπτηκὸς ξανθὸν ἔχει τὸ
ζ καὶ οἱ θεοπαγίαι αἰρετικοί. εὐσεβεῖ γὰρ καὶ τὰ θεῖα δόγματα ἐφαμιλλώ-
μενοι οὐδὲν ἕτεροι τῶν ἀπαδῶν καλουμένων εἰς πάθος θεότητα. λείπεται οὖν αὐτὴν ἐστὶ
χαὶ τὴν ψυχὴν τοῦ μονογενοῦς καὶ πεπραγέναι τὰ ἄθεα, καθάπερ ὁρᾶσθαι τοῖς πολ-
λοῖς. ἀλλὰ καὶ τοῦ ζ ἀποστασίαν πᾶς ἔχει. ζηλοῦσθαι γὰρ ἔστιν ἐστὶ τὸ πρὸς τὴν ψυ-
χὴν γὰρ οὐχί. πρέπον οὖν ἐστὶν θεῖναι, χάριν τὴν ἀποστασίαν τοῦτον. αἱ τὴν ψυχὴν ἐξ ἐρίζειαν. αἱ ξ.
ἐξ, πλὴν μονογενοῦς ζηλωτικῶς πολιτεύων τὴν ὀρθοκοινίας. αἱ γὰρ, πρὸς πόλεμον καὶ ζήλους.
νους ἐξ χρὴ καὶ πλάνοις καὶ φαυλοτέρα, καὶ ἀρμονιῶδες ἐναρξίους τοῦ ζήλους. αἱ δὲ
σις γὰρ πλὴν αἱ ἀληθείαν, οὐ πέφυκεν ἐναρξεῖν. ἀλλὰ ζυμπαθῆ πᾶς καὶ ζωοποιὰ
οὖσα ἡ ζήλους. ὁ πατὴρ οὖν καὶ τὰ τοῦ ὁρᾶ στίγματα καὶ τὰ πάθη ὑπὸ τὴν ἀγάπην ἦν,
ἀρχαιοτέρα ἦν ψυχῆς καὶ ζήλους. οὐκοῦν, ἐστίγεν ἡ σαρξ, ἔσχατες γὰρ ὅλους ἴσους
καὶ τύποι καὶ χαρακτῆρες ἀμυδροὶ καὶ σὺν αὐτῇ ὑπεχαράττον τῇ ψυχῇ. ἀκούσας οὖν
καὶ τὰς δὺ ἀμαρτανούσας ψυχὰς, τὰ στίγματα δὺ οἰκείων ἀμαρτιῶν σὺν ἀδῇ περιφερούσας
ἀπέλεσαν. καὶ αὖθις τὰς δὺ δικαίων καὶ δυναμένων ψυχὰς, στίγματα φόβους ἔλαν
λας τοῖς ἱεροῖς τοῦ μαρτυρεῖ σὺν ἀποφαίνεσθαι στίγματον. ἀκολούθως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ κυ ἐ
στίγματος ἡ σαρξ. τὸ στίγμα γὰρ ὅλους ἀνέβη καὶ εἰς τὴν τοῦ κυ ψυχήν. ἡ ὁ ἅδης ζωωθέντας
ὀπτραύθη : ζ

ᾠδὴ ε̄.

(1) εοφανίας θυ χε. ἵνα πρὸς ἡμᾶς ζυμπαθὴς γενόμενος. ἡ σαρξ φῶς ἰδὼν ἀνέπαυσεν. ♣ ὁ εἱρμός.
σὺν νυκτὸς ὀρθρίας ἐκραύγαζεν. ἀνάστα θεὸς οἱ νεκροὶ καὶ ἔγερθι θεὸς οἱ ἐν τοῖς μνημέ
οις. καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ τῇ ἀλαλαγμὸν θεὸς :ζ

Καθαπερ ὁ εἱρμὸς ἵνα τε σαρξ ὡς σὺ ἁββακούμ εὐφυῶς ἐλάφθη ἡ παῦλος ἀσπερ ζ. ζ.
θεάφη. καὶ ἅπερ ἐν τῇ ὑποδοχῇ τοῦ κυριακοῦ πάθους ἡμῶν ἀπεκόπτοντο λαμ
σῶν κεφαλὰς εἰ σάλων τὸν κυ. ἅπερ δὲ καὶ τὴν ᾠδὴν ἐσήμαινεν ὅλε τελάρη ἐστὶν. οὕτω
καὶ ὁ νῦ πέμπτος πάλιν παῦλος εἱρμὸς, σὺν σαίου χαμβάνεται προφητεύσαντος. ὁμοί
ως καὶ οὗτος, ἵνα τε ᾠδὴν ἐναστίζων καὶ τῇ ὑποδοχῇ τοῦ μυστικοῦ κολλώμενος. καὶ
οὕτω φησί. τοῖς νοεροῖς ὀφθαλμοῖς ὁ θεοπτικώτατος ἡσαΐας τὸ μετὰ καὶ ἀνέπαυσεν
φῶς τοῦ ἰδεῖν τὴν θεοφάνειαν τοῦ λαοῦ τοῦ ἁγίου σαρκὸς. ἵνα θεοφα
νὴς κφθαιοῦ ἐστιν ὁ ξρς. καὶ ἡ εἰς ᾅδου καθοδος. σὺν νυκτὸς ὀρθρίας καθὼς φῶ οὖ
τος λέγων ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζω τὸν πνεῦμα μου πρός σε ὁ θς, σὺ δουσάλας ἐκραύγαζεν. αὐτὸ τὸ
λαὸς τοῦτο λεγόμενον τὸ νῦν σὺ ᾠδὴ καὶ ἡ λαφὴ θυ λεγόμενα. ἀνάστα θεὸς οἱ νεκροὶ
καὶ ἔγερθι θεὸς οἱ ἐν τοῖς μνημείοις καὶ ὄφρα θεὸς οἱ ἐν τῇ γῇ. ἐνίκησε γὰρ ἡ ἀγαθὸς
ἰησοῦ παθὼν ἐν ἄλλοις ζωῶν, καὶ μνήματα ἀνεῴξαν καὶ πολλὰ σώματα ἐν κοι

μνημένων ἀλήων ἱλερήσθω ὡς ἰσορόοντι τὸ εὐαγγέλια. εὐ·τῇ εἰς ᾅδου καθόδῳ σου, πάντες οἱ ἐν τῇ τῶν ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένοι νεκροὶ ἀναστήσονται. τὸν λυχνωτὸν ἐν αὐλῶν καὶ ζωοδόκον ἰδόντες σε :—

πν
πε. Νεοποιὸς ὁ σὸς λαός· ὁ πλασουργὸς χοϊκὸς ἀνακαλέσας· καὶ συνδῶν καὶ ἁφὸς ὑπεμφαίνουσι. τὸ ζωογόνον λόγε μυστήριον· ὁ εὐφήμων γὰρ βουλευτὴς τὸν σὸν φύραμα σου ἀνακαλέσῃ· ἐν οἷ μεγαλοπρεπῶς καινοποιῶν ὡς με :—

Τῶν πρὶν τὸν ἀδὼν ἐναφιασαμένων ἐλεοσουργηθέντων πεπλημμέλων τὸν λειτουργὸν λόγε καὶ καθαρᾶς συνδόνος καὶ τοῦ καινοῦ μυήματος, ἐν οἷς τὸν δεσποτικὸν νεκρὸν ὁ εὐφήμων βουλευτὴς σινδόνι περιέστειλε, τὸ παθοῦ τοπάσιον ἀλλοιοῦσα καθεστηκεν· οὐ γὰρ πως λέγων πρὸς τὸν σῆραγγα· ὅλε σκῶλον λόγε πρᾶναι καὶ εἰς ἕρμον ἀλαλεῖν τὸ πλάσμα σου καὶ θέας πρεικὶς βουλῆσθαι μεγαλομυστήριον τὸ μυστικὸν θεῖον ὡς ἐν οἷ εὐδοκήσεν ἀνθρωπήσεν καὶ ἐπόθου ἐπ' ἐξάλλων ἐνεργήσεν ἦν αὐτὸν ὁμολογεῖν ἀναπαύσιν καὶ ἀνάπλασιν. ἀεὶ γὰρ θέλουσα ἐξ ἀπὸ αἰώνων ὁ δεσπότης καὶ παρ' ἡμῶν ὑπ' ἐνεργεῖν σου καὶ ἐκπράξω λέγε· νεοποιὸς ἡμᾶς καὶ ἀναλέννας τοὺς ὑπὸ τὸν θανάτου δεσπότης ὁ πλασουργὸς ὁ πλάσας τὸν πλασθέντα σινδόνες ἐμφυράσεις· καὶ χοϊκὸς καθ' ἡμᾶς ὑπὲρ ἡμῶν ἀνακαλέσας· ὁ τοὺς καὶ γεέννης καὶ ἅδου καὶ σκότους καὶ συνδόνι πεκαλυμμένους καὶ μνήματι· ὅλε γ' ἐκ πρεικὸς ἐνεβούλησε τὸ μυστήριον, τοῦτ' ἦν τὸ καινοποιῆσαι ἡμᾶς καὶ καθαρθῆναι τοῦ ῥύπου τῶν ἁμαρτιῶν· ὑπεμφαίνουσιν ἀεὶ λέγε σινδόνι καθαρᾷ οὔσα ὡς τὰ εὐαγγελικὰ παείσιοι ῥήματα· καὶ ὁ ἅφος καινὸς ἀνακαλέσων· συνδόνι γὰρ φησι καθαρᾷ εἰληθεὶς καὶ ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνήματι· διὰ γὰρ τὴν καθαρότητος τοῦ συνδόνος καὶ τὸ καινότητος τοῦ μνήματος ὁ εὐφήμων βουλευτὴς ἐνοποιῶν ὡς πρὸ ἁλιέων ξυμβόλων, ἀνακαλέσῃ καὶ ὑπογράφει ἦν τοῦ ἀνάρχου πρὸς βουλήν· ἵνες ἦν τὸ ἐν οἷ καινοποιήσῃ με διὰ τοῦ βαπτίσματος· ἐν τοιαῦτα λόγε ὁ κύριος καὶ λαὸν ἀναπλάσας· ὁ γὰρ εὐφήμων βουλευτὴς εἰπών, ἐπὶ νεκρὸν πρὸς τὸ εὐφήμων, τὸ ἀνακαλέσῃ. πρὸς τὸ βουλευτὴς, τὸ βουλήν. καινοποιούμενος δὲ ὃ ἐν ᾧ ἀμέλῳ βαπτίσματι· ὁ τύπος ἐστὶ τοῦ σεσὼ θανάτου καὶ ταφῆς ὁ ἀπόστολος· ὅτι εἰς χν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν· καὶ συνθαπτόμενοι ἐν εἰς τὸν ἑρμὰ κολυμβήθραν ὡς περ εἰς τάφον καινόν· αὐτοῦ γὰρ σῶμα, ὡς σινδόνα καθαρὰν συνθαπτόμενοι· καὶ φησιν ἡ γραφή· ὅτι εἰς χν ἐβαπτίσθημεν, χν ἐνεδύσασθε :—

πν
πε. Διὰ θανάτου τὸν θν· διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέσαι· ἀπαθανατίζων τὸ πεπλασμένον· ἡ γὰρ ἐξ οὐ διαφθορὰ οὐκεῖθε δέσποτα· οὐδ' ἡ ψυχή σου· εἰς ᾅδην θεοπρεπῶς εἰκὼν ἐλεήσθημεν :—

Ἰ. ἀγρῶν οἱ παῖδες, τοῖς σφαγίοις φαρμάκοις τὰ σφάγια δηλητηριάζων ἰῶνται. ξη. ἐσθίοντες τὰ τέλεα· ὑγραίνουσι δέ, τὰ ξηρὰ καὶ τὰ ἐκ θερμοῦ ψυχραίνοντες. τὰ δὲ ψυχρὰ θερμαίνουσι. χρὴ δ' οὐχ ὅλως καὶ ἁπλῶς ἑκάστου ἰατρικὴ· ἀλλὰ τῶν μὲν ὅλων θεραπεύει τὰ ὅλα. ἡ γὰρ καθ' ἕκαστον τῆς πλησμονῆς, ἡ μὲν ὑδρωπικὴ, τοῦ πάσχοντος· καὶ ἡ ὑδρωπικὴ, τοῦ πάσχοντος· καὶ ἡ ταφή, ἡ φθορά· καὶ οὐ πρὸς τὸ συμβαῖνον ἕκαστον φορτικῶς ἰδεῖν ἀπορῶ καὶ ὑπὸ τοῦ ἄφθους καὶ ἀπεσθιομένου κινδυνεύομεν· μᾶλλον δ' καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ φορτίου καὶ ἀπὸ τοῦ, ἐλεῖν ἕκαστον τοῦ πλησμοῦς, μὴ ἐκ τοῦ φορτίου· αὐτὸς δ' τοῦτο ὅτι τῶν οἰκείων ὠμῶν ἄρας ἀλλαναδέχεται, ὁδῶ καὶ ὁ σπλῆν ἀνθρώπου ἡμῶν βασάνισας ἐκάλαρε ξηραναλέσας ὑπὸ ἡμῶν ὁ ὑπερευλόγιστος. ὅτις αὐτὸς τὰς ἡμελέρας πλάτας εἰς ἑαυτὸν ἀνεδέξατο καὶ λασιόδους ἐβάσατο, τοῦτις ἡμᾶς ἐλήρησεν ἐγκαινοῦντας. πάθους τε ὑπὸ τοῦ πεθεῖν κενοῦται· καὶ ὑπὸ τοῦ θανοῦς, θνήσκει· καὶ ὑπὸ τοῦ καταβαίνειν εἰς ταφὴν καὶ εἰς ᾅδην, διαπλεῖται. ταῦτ' οὖν εἰδὼς ὁ μάρκος, καὶ τὴν ἀπορρητον τῆς ἰατρικῆς ὁδὸν ἡμῖν καταπαλεύει, ὦ δέσποτα φησὶ καὶ θεέ. ὑπὸ τὰ ἐκδοξος οὖσ' ἐγὼ δὲ ἀνεξιχνιάστων κελεύθων σου. διὰ τοῦ θανάτου σου τὴν ἀθανασίαν ἀνάστασιν εἰς ἀθανασίαν μεταβάλλεις· καὶ διὰ ταφῆς ὁδὸν τὴν τοῦ ἡμετέρου φθαρτὴν μεταλλεύεις εἰς ἀφθαρσίαν. οἵς γὰρ ἀφθαρτίζεις καὶ ζωὴν ἀναλίζεις τὸ πρόσλημμα, τοῦτις καὶ τοῦ ὅλου ἀδάμ καὶ τὴν ὅλην αὐτοῦ φύσιν ζωὴν φθαρτίζεις καὶ ζωὴν ἀναλίζεις θεοπρεπέστατα· εἴ τι, πρεπόντως θῷ. ἡ γὰρ ἀλλοπρέπου θῷ τῇ θειοτάτῃ φύσει καὶ θειοτάτῃ θῷ, ἢ τὸ ἀφθαρτίζειν καὶ ἀπαθανατίζειν. ὁ δ' ἀπαθανατισμὸς τοῦ πρόσλημμα, δῆλον ἐνταῦθεν· ἡ γὰρ ἀμίαντος σαρξ φθορὰ καὶ ὑποσᾶσα ἧς ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῆς ψυχῆς διαζευχθῆς αὐτῆς καὶ διάστασις, διαφθορὰ οὐχὶ ἐπεισῆλθεν τὴν εἰς χοῦν καὶ τὰ ἐξ ὧν ζωοποιεῖται λοιπὰ διαλυσιν ἐξ αἱμοπαθῶν δὲ ἀπὸ θανούσων σαρκῶν· ἧλθε παναγίαν τοῦ θεοῦ ψυχὴ καταβᾶσα εἰς ᾅδου, οὐχ ὑπομείνασα ἀεί. οὐδὲ τὶς κεκωλυσθαι τοῦτο ἐγκαταλελεῖφθαι ἐξ αἱμοπαθῶν δὲ ἀνθρώπων ψυχάς· ἵνα ἐλευθερωθῇ πληρωθῇ προφητεία, ἡ ἐξ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν καὶ πατέρα λέγουσα. οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδην. οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. εἰ οὖν οὐδὲ ἡ ψυχὴ σου εἰς ᾅδην ἐγκαταλελεῖφθαι· οὐδὲ ἡ σαρξ σου εἶδε διαφθοράν, ἀρα ἀπὸ θανάτου τοῦ πρόσλημμα. εἰ δὲ τοῦτ' ἀπὸ θανάτου, ἀρα καὶ ὁ ἀπὸ ᾅδου, τοῦτ' ζωοποιούμεθα· ζ

Ἐ. ξ ἀλοχεύου πορευθεὶς· καὶ χοίρου θεὶς τὴν πλευρὰν πλασουργέσου. ἐξ αὐτῆς ἑρπύσ σου τὴν ἀνάπλασιν. τὴν δ' εὔνας ᾅδάμ γενόμενος· ἀφυπνώσας ὑπνον φυ

οἰζων. καὶ ζωὴν ἐλείρας ἐξ ὕπνου καὶ τ̄ σαρκὸς ὡς παν θ̄ ἀνώμαλος :-ζ

ιδ. Ἡ χ̄ῃ ωὐσέα ἡς γενέσεως βίβλος, εἰ ἐβλ̄ψε τ̄ θ̄ ἀδὰμ οὐκ ἀπὸ τ̄ λου καὶ λοχ̄ῃ καὶ τ̄ φυσικῆς ἀκολουθίας γεννώμενον. ἀλλ' ἀπὸ τ̄ λης ἀλοχεύλως ἐν τ̄ πλασκῆς ὑπ̄ φυῶς παραλενόμενον. ἐλαβε γ̄ρ φησιν ὁ θ̄ς χοῦν ἀπὸ τ̄ λης, καὶ ἔπλασε θ̄ ἀδὰμ. εἰ ἐβλ̄ψε τ̄ αὐθ̄ καὶ ὑπνοῦλα σκ̄ ἀδὰμ ἵνας ὀπ̄ βλη θ̄ ἀπὸ τ̄ ἀὐλ̄. ἐπέβαλε γ̄ρ φησιν ὁ θ̄ς σκ̄ σαι ὀπ̄ τ̄ θ̄ ἀδὰμ καὶ ὑπνωσεν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπ̄ ἵνας τ̄ θ̄ πλευρῶν ἀφαιρούμενον ἐξ ἧς ἡ Εὔα δεδημιούργ̄ται. καὶ ἐλαβε γ̄ρ φη μίαν τ̄ θ̄ πλευρῶν ἐ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐ ἧς. καὶ ὠκοδόμησεν αὐ ἡν εἰς γυναῖκα. ὀνομάζ̄ τ̄ καὶ ἧς πλευρᾶς ἐπλάσθη γυναικ̄ τ̄ ὄνομα ζωή. ἐκάλεσε γ̄ρ φη τ̄ ὄνομα αὐ ἧς ζωήν, ὅτι αὐτὴ μήτηρ πάντων τ̄ ζώντων. ταὐτὸν οὖν ἦν ἰσοδύναμον εἰς τ̄ τ̄ ὁρᾶ μυστήριον σφ̄ζ̄ται τ̄ τε καὶ τ̄ φυσικὸν ὁ μελῳδὸς μεταφέρ̄. καὶ ἀδὰμ ἀντ̄ τ̄ ἀποδ̄ κνυσιν. ὅτι τε ἀμ̄λοχ̄ καὶ οὔτ̄ ἀπ̄ τ̄ ἀεὶ παρθένου πεφ̄ηνεν ὡς ἐκεῖνος ἀπ̄ τ̄ λης. καὶ ὅτι ἦν πλευρὰ εἰ καὶ μὴ ὅλον ἀφῄρηται, ἀλλὰ τε ἐξῄρηται καὶ τε λεύθη. καὶ ὅτι σκ̄ λεύθης ἡ τ̄ Εὔας ἀνάπλασις ἐργάσατο ὡς ἡ πλάσις σκ̄. ἔτι δ' ὅτε ὅτι ὕπνωσε καὶ οὕτ̄ς μύθας τ̄ὺς ὀφθαλμοὺς ὀπ̄ τ̄ σ̄ῦ. καὶ ἀνῴ νόμοις φανὴν καθαρ̄ τε καὶ νοῦν, σκ̄σαι ὀπ̄ βαλόντες αὐ τ̄ θ̄ σ̄ῦ. καὶ πεύ ὀπ̄ τ̄ τ̄ις, ὅτι σὰρξ ὑπ̄ καὶ τ̄ ὀϊκ̄ σαρκὸς ζωὴν καὶ οὕτ̄ς ἡμῖρε κοσμικὴν καὶ ἀληθ̄, ὡς πρὸ πάντων τ̄ ζώντων τ̄ πίστ̄. ὥσπ̄ καὶ κ̄ῆνος ἦν ὅταν ἦν καὶ ζωὴ πεφ̄ηλόγησε. διαθ̄ γ̄ρ καὶ τ̄ τ̄ ὅρος ὕπνου ἤτ̄ τ̄ θ̄ παραδ̄, φυσίζων ὀνομάζ̄ ὁμήκος. ὅτε ζωὴν ἐφύσεν. ἤτοι, ἐβλάστησεν :-ζ Εὰς δὲ τ̄ μαρκου :-ζ

Ε ἰλεύθη ωδὴ ε̄. μέτρι θ̄ καὶ αὐλῆς ποίημα τ̄ ἁγιοποιητ̄ κοσμᾶ. Ὑπὸ ἦν δὲ ἦν ἀχρεῖ σελίδας. Σαββάτ̄ μέλπω μέλος :-ζ ωδὴ ε̄ :-ζ

ὁ εἱρμός. Σιωπᾷ δ̄. ἀλλ' οὐ καθεξῆ. σὺν νοις κλωσίοις ἰωνᾶς. τ̄ θ̄ τ̄ ὕπου φέρων. τ̄ παθόντος καὶ ταφῆ δοθέντος. ὡς σκ̄ δαλάσσου τ̄ θ̄ ἀνέδυσε. πρωϊ φώνᾳ δ' ᾗ κυκεωδίᾳ. οἱ φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ ἔλεον αὐλὴν εἶτα λελίπτελε :-ζ

ιε. Ε ἰ ᾧ πᾶσι κανόσι ἐν ᾠδαῖς οἱ πλέους εἱρμοί, ἀπὸ ἐν ὑποθέσεων μιᾶς ἑκάστης καὶ ἐν ῥημάτων τ̄ ἑκάστου ἀσυναρθρήτου, τοῖς μελουργοῖς παρῄφθη σαν ἀφυῶς πρὸς ἣν ποιημένην ἑορτὴν ἐν τ̄ ὧν σὺλαβείων μεταλαμβανόμενοι. ὥστ̄-

καὶ λαὼδα ὁ πρῶτος τῆς σκηνῆς ὡδῆς εἰρμός, ἀπὸ τε αὐλῶν τὴν τοῦ ἰωνᾶ ἰσοσύστατον καὶ ἑκάστου ὡδῆς, καὶ εἰληπται λεγηκάλαζα, καὶ ἡ παροῦσα παντὸς κεκόλληται πρὸς φυσαλα. τὴν γὰρ κ τοῦ ἰωνᾶ εἰς νοτὼ βαλλόμενος ἰσοσύστατον· ὃς ζωεγέρθη κ τοῖς θεοῖς τοῦς σωκάλχοις καὶ ζωεκλήθη, οὐ μὴν μέλει λεγους αὐ τοῖς σκηπτέσθαι εἰ ζῶος γὰρ ἐξηλεύθη σκότου καὶ ἀβλαβὴς ἐξῆλυδε, λύπου αὐλὴν ποιεῖται καὶ ζεβολοῦ δὲναν ὑπὸ πέδας. ὡς εἶναι τοῖς ἰωναῖ, προλύπωμα τοῦ ὀρ. τὸ δὲ καλαπεπιωκὸς σκότου κῆδος, τοῦ ᾅδου. τὸ δὲ λαφὴς, τὴν καλάποσιν. ὡσπερ καὶ τὸ ἔσημεῖον ἀνασαάσας, τὴν ἐξέλευσιν. ὅλε ὁ ἰωνᾶς εἰς ὄιον ἀπὸ θαλάσσου ἰωνὸς ἀνεπάδησε τοῦ θαλασσίου θεοῦ, φαιδεοῦ καὶ ἐλαιώλωνος· ὁ ποῖος καὶ ὁ ἐμὸς ἰὴς ἐξῆλθε τοῦ ᾅδου. ὡς νεκρεῖος κῆ τοῦ ζάμωνος σκηπροδόλωνος σκήπασου αὐτοῦ. μελόλι φέρων νεκρώδεως ζεβολοῦ. λύπου οὖν ὡς ἔφην τὸ θεῖον τὴν κῆ τοῦ ἰωνᾶ ποιοῦ ἰωνὸς ἰσοσύστατος ὁ μέλας κοσμεῖ. καὶ μὴν καὶ τὸ ἀνασαάσας, ζωεγέρθη φασὶ τοῖς καλοῖς σωκάλχοις λόγε ὁ ἰωνᾶς· οὐ μὴν καλεγέθη. ζεμοῖς ἐκ γὰρ ἔστι, ἢ μέλει λεγὸς ζελυράλιος τοῦδε λεγὸς καὶ ζωδεόμενος· ὅλαν ἐλπὶς καὶ ἐλὶ ὑπεστὶ ᾧ ζωεγομένῳ ἐξόδου. καλάγεις ὃ, ἢ λελα καὶ ἀδηεξόδευδος καλαδέσμιος. ὡς φέρε εἰπεῖν οἱ ἰχθυοδῶραι ὅταν παρὰ τοῖς αὐλῶν σκηλοῖς δῶνος βολαῖος ἐμπέσῃ ζωελοῦσι ἐκ αὐτῶν. οὕτω δὲ καλέγουσι λεγου. ἀδηλον γὰρ εἰ τὸ λῖνον σκαρρήξας οἴχοιτο, ὅταν δὲ καὶ ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἀνῃρημένοι περὶ τὰ κοῖλα τοῦ σκαφιδίου ἐναπορρίψωσι, τότε καλέγουσιν αὐτὸ βάλως ἤδη. ἀλλ' οὐχὶ μόνον ζωελοῦσιν· ἀφυκδς γὰρ αὐλῆ τοῦ λοιποῦ ἡ σκήνη δεξόδος. ζωεγέρθη λοιπὸν φασίν. οὐ μὴν καλεγέθη τέρνοις καὶ λοῖς ἰωναῖς. ἐκεῖ καὶ ἵνα μὴ ἀπάγῃ τοῦ μὴ καλαγεθῆναι μὴ δὲ ἐναποκεῖναι τοῦ τὸ ᾧ κῆ τ, λέγουσι λύπος γὰρ αὖ τοῦ τοῦ παδοῦδος σαρκὶ καὶ ὡσπερ κῆ τὴν ἡ ταφὴ λοδεῦδος καὶ σωγεδεῦδος οὐ μὴν τὶ καλαγεδεῦδος, ἀλλὰ ἔσημεῖον ἐξελεγδεῦδος. οὐ μὴν τὶ καλαγεδεῦδος. πῶς αὖ ὅλος ἦν σκῆνος καλαγεθῆναι· ὁ γὰρ λύπος τοῦ προλύπου φέρει τὸ μίμημα. οὐκοῦν οὐδὲ σκῆνος σωγεδεὶς ποτὲ μικεοῦ, καλεγέθη μελέτῃ παντὸς· ἀλλ' ὡς νεκρεῖος σκ θαλάσσου μὴ γενναίου τοῦ σήμελος δὴ τοῦ θηρὸς ἐλκάλων ἀνέθορε. καὶ πεφιλικεῖς πρὸς τὴν φυλάσσου ταῦτα κουσωδίαν ἵνα μὴ δὲ θεν παρὰ δὴ μαθηλῶν τοῦ κλαπῆς καθὰς ᾧ πλάτω καὶ τοῦτο ὁ δὴ ἰουδαίων ἀκόρεστος δοκιμᾶται φθόνος σκήνου δὲ αὐτοῦ ὡδῆς τὸ ἐμμελὲς τοσεφωνᾶ· οἱ φυλάσσοντες μάταια καὶ ψευδῆ σεύειν, τὸ γὰρ παθητικὸν σῶμα θεοῦ, φυλασσόμενοι, αὐτὸ ἐνεργητικοῦ παρέλαβεν τοῦ φυλάσσοντος. τοῦ ἕλκους ἑαυτοῦ δηλονότι τοῦ δικαίου τὸ ἡσυχάζειν καὶ σῶζειν ἡμᾶς σὰν θρωπίνῃ καὶ δαιμονίᾳ σώρᾳ, ἐξαλλήλοις. καὶ ἐξιόντα τοῦ τάφου οὐκ ἐνοήσαμεν.

ἀλλὰ ἀπέφυγεν ἀνεπαισθήτως σκιᾶς δίκῃ. ἔστι δὲ χάσμα τοῦ, οἱ φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ, ὀνειδιστικῶς πρὸς τὸν φύλακα τοῦ στείου παίδους κουσανδίαπτος ἐβλεμμένοι καὶ ἐαθμείαν αὐτῆς ἐξουδένζου καὶ ὕπνου καὶ κάεσι. ὁ δὲ τοῦ τοῦ λίθου σκευασθέντος τοῦ ὀπτοκαμένου ᾧ μνήμαλι. καὶ τοῦτων κλήθρων καλακλαδέλων καὶ τοῦτων πειαρεσθέων σφεαλίδων. καὶ τοῦ ὀρθ βασιλικῶς σκήνους ἐδ ευφοεικῶς ἐξιούσης ὁμοως σκήνοι δὲ γενομένου οὐδενὸς οὐδόλως ὀπήδουσι. οὐ μόνον δ' ἰωνᾶς τοῦτα ἐξουδένζε, ἀλλὰ καὶ ἡσαΐας ὁμίλας σὺν οἷς φησ. ἰδοὺ δὴ σκέλε λύ φλωνλα πάντες χωνες σὺν εοί. οὐδωνάζομοι ἐλακίδη. συεπνιαζόμενοι κοίλην ειλουῦτ νυσαλμῶ. ἴσεον μὲν δι καὶ τοῦτο ὅτι ἐν παύσῃ τῇ παρούσῃ σκιᾷ ὡδὴ ᾗπερ εἰρμὸς αὐλῆς καὶ τοῖς ἑσπερείοις, συὶ καὶ ᾧ αὐλῇ τοῦ λόγου χάσμασι ἐχρῆτο ὁ σοφώτατος κοσμεῖν, καὶ ἐν θεικόλοις. δύο γὰρ εἰσὶν ἐν τοῖς πεάσματα, δίκῃ, ἐνέσθαι ὁμολογῶ. τὸ δ' ἀναίνεσθαι. εἰ τὰ καὶ λὴ αὐλεῖν παράλειπε δὴν σκήνοις γένοιτ' ἐν. τὸ δ' οὐ λέγουσιν ὡς πρὸ καὶ λαῦδα πεποίηκεν ὅπου τοῦ εἰρμοῦ. δύο γὰρ εἰσὶν ἐν τοῖς λὴ οὐ ᾧ κλῆ τοῦ ἰωνᾶ σύχεσιν καὶ λὴν καλάχεσιν. λὴν σύχεσιν μὲν ὁμολογῶ, λὴν δὲ καλάχεσιν ἀναίνεσθαι. εἰ τὰ καὶ λὴ αὐλεῖν ὀπάλειπε τοῦ ζαχαρίαν μὲν καλαχεσθῆναι δ' τοῦ πρὸ φλῆν χείλεων. λύπος γὰρ ἦν τοῦ κύλαφος. ὀπήδ' ὁ κὸς ἐνεχεσθῆναι ᾧ αὐλῇ. οὐ καλεχεσθῆναι δ' οὐδ' ἐναπέμεινεν, ἀρα ἐδὲ καὶ τοῦ λύπου τὰ τοῦ πρώτου λύπου παθεῖν. ὁ γὰρ λύπος καθόλου λύπος, ᾧ πρὸ λύπῳ ἐστὶν ὁμοίαθος :

ιδ. Ἀνηρέθης. ἀλλ' οὐ δηρέθης. λόγε ἧς μελέχες σαρκός. εἰ γὰρ καὶ λέλυται θεὸν. ὄναος ἐν ᾧ καιρῷ τοῦ πάθους. ἀλλὰ καὶ οὕτω μία ἦν ὑπόστασις. τ θεότητος καὶ ἧς σαρκὸς θεοῦ. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ. εἷς ἐπάρχειν γὸς λόγος τοῦ θεοῦ δὲ ὁ ἄνθρ :

ιε. Τῷ αὐλῇ καὶ ταῦτα τοῦ λόγου σάρκα ἐνδυμένος ὁ θεάνθρωπος μελῳδός, δύο ἐπάλιν εἰσὶν. ἵνα τοῦ κὲ ἀναίρεσιν. καὶ ἵνα τ θεότητος ὡς ἐλήρουν λύσεις ἀπὸ τ προσληφθέντος τοῦ σαρκός ἐν ᾧ καιρῷ τοῦ πάθους θεοῦ ἀναίρεσιν. καὶ ἵνα μὴ ἀναίρεσιν καταδέχεται. ἀνάρχια γὰρ ὑπὲρ ἐκείνου ὁ μονογενὴς καὶ τοῦ ἅγιον τοῦ ἐκ πατρὸς τοῦ εἰς λύτρον τοῦ ἀνθρώπου γένους ἐξέλθειν. ἵνα διαίρεσιν δ' ἵνα ἀπὸ τ σαρκός, ὡς ἀσεβῆ καὶ σκάφελον ἀπὸ τοῦ πάσχειν μίαν εἶναι ὁμολογῶν ἀδιάστατον ἵνα καθ' ὑπόστασιν σύνοσιν τοῦ προσλαβόντος θεοῦ, καὶ τ προσληφθέντος τοῦ σαρκός. ἀδιαίρετον καὶ ἀχώριστον ἀπ' αὐλῆς τ προσλήψεως. καὶ σὺν αὐλῇ ᾧ πάθ καὶ ᾧ θανάτῳ. καὶ εἰς τοῦ αὐθέντα τοῦ ἅπαντος. εὐθεῖαι καὶ πρὸς τοῦ μονογενῆ ὀπτρεφόμενος λόγου, ἀνηρέθης ᾗ φησι λόγε θεοῦ. ἀλλ' ἀναιρούμενος, οὐ δηρέθης τ σαρκὸς ἧς μελέχες, καὶ ἵνα ἐφορείας δηθεῖας. καὶ δι, ἀπορεῖαι ἔχει πῶς ἀναιρεθῆναι εἶπε

τοῦ λόγου σὺν λαῷ δαιμονιωρλοῖς, τοῦ ἀπαδῆ καὶ ἀδάναβου· τὸ ἐκ τῆ ῥωμαϊκοῦ τοῦ
λόγου καὶ πέπου δεκαὶ ἀνίρηλαμ· αὐτὸς δ' ὁ λόγος, οὐ μόνοσω οὐδαμοῦ· ἀπαλε
πάτπας τοῦ λόγου· καὶ φασὶ πρὸς τοῦτ· ὅτι ἀφ' οὗ ἡμῖν ἡ μεσῖτις φύσιν ἐαυτῆ ἐ
νῶσαι καὶ ἐπόσασιν ὁ χς̄ καὶ ἐδέξατο, ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ αὐτῆς ἰδιώματα εἰς ἑαυτοῦ
ἀναφέρειν εἰώθαμεν· διὸ καὶ ἅμα θεὸν καὶ ἄνθρωπον λέγομεν· καὶ οὐ μεριζόμενος οὐ
τος καὶ ἀσχιζόμενος τοῦ πατρὸς· καὶ σφαγὴν αὐτοῦ καὶ θυσιασμὸν λέγοντες τῆς
φῆς καὶ ἀκούομεν· καὶ οὐ πῶς ἐκ σφαγιασθῆναι δύναται ὁ θεὸς ἢ ἀναφέρε
σθαι καὶ ἀθροισθῆναι· ἀλλ' ὅπερ εἴπομεν, τὸν ἐνυποστάτως αὐτῷ ἀνθρωπον σφαγιαζόμε
νον καὶ θυομένην καὶ τοὺς κύκλους ἀπὸ μακρόθεν ὑπὲρ ἡμῶν, αὐτὸς λαὸς λέγε
σθαι· ὁ λόγος δι' ἣν καὶ ἐδέξατο ἕνωσιν. ὥσπερ δὲ καὶ λαὸν δαιμόνιας κοσμικὰς
ἀναιρεθῆναι εἶπε τοῦ λόγου, τοῦ ἐνυποστάτου αὐτῷ ἀνθρωπου ἀναιρεθέντος. ἰέωσι γὰ
μὴ ὅπερ ἐλέγομεν, δεξάμενος εἰς ἣν τοῦ λόγου ἀναίρεσιν. ἣν δ' ἀπὸ τῆ σαρκὸς
ἐν ᾧ πάθει ἀναίρεσιν οὐκ ἀποδεξάμενος, ἐπάγει καὶ ἣν ἀλλαι δι' ἣν ἀναιρεθῆς
οὐδιάρηλαμ· οὐλωσὶ λέγων. εἰ γὰρ καὶ ἐν ᾧ καιρῷ τοῦ πάθους διέστη τοῦ σώμα
τος ἡ ψυχὴ καὶ τοὺς θανούλαν νόμους· καὶ λέχουλαι δεῖ ὁ θεὸς ναὸς τὸ ἐνυποστά
τοι ἀλλονδὶ ἄνιτον ὡς λέγος λαβεῖν δεῖ ἣν ἐν ἀτελείοις πόρρωσιν ἐκτὸν ἡνύλε
μουλαν· δεῶλαμαι τὸν ναὸν τοῦτον λῦσαι καὶ ἐν τρισὶ ἡμέραις οἰκοδομῆσαι αὐτόν.
εἰ γὰρ ταῦτα λέγουσι καὶ διαρέσει τοῦ ἀνίτου· καὶ ἡ μὲν σὰρξ ᾧ τάφῳ ἐναπέκει
νεν· ἡ δ' ψυχὴ εἰς ᾅδου καὶ ελλήλυθε, ἀλλὰ καὶ οὐλωσ ἀδιάσπαστος ἦν ἡ θεότης
ἀπ' ἀμφοῖν τοῦ καὶ τῆ ψυχῆς· καὶ ἡ μὲν σαρκὶ ξυμπαρῆν ἐν ᾧ τάφῳ. ἡ δ' ψυχὴ
ξὺν καὶ ἐβαινεν ἐν ᾧ ᾅδῃ· ὡς μιᾶν εἶναι καὶ πάλιν τὴν θεότητος καὶ τῆ σαρκὸς ἕ
νωσιν τοῦ μονογενοῦς· ἀπειρόσιτος γὰρ ἡ θεότης· καὶ οὐ μὴν δὲ μεῦ παρουσία· ἐ
κεῖθεν δὲ ἀποδημουσία· ἀλλὰ πάντα πληροῦσα καὶ πάντα περιλαμβάνουσα, ὅπερ
καὶ ἄλλος μεγαλοπρεπὴς ἐν θείοις ᾄδαι βουλόμενος, οὕτως ἔλεγεν. ἐν μὲν σώματι ἀνθρώπου ὁ θεὸς λόγος.
ὑπάρχεις· ἢ ἐν φύσεων τοῦ σώματι ξυνυπάρχεις· ἐν ᾅδῃ δ' οὐ ψυχῆ καὶ ἐβαι
νες ὡς ἦν, ἐν παραδείσῳ δὲ μὴ τῷ ληστῆ ᾧ λέγει, καθεὺς ἐπιτείλω λέγων. ἔσῃ
ἐν ᾧ παραδείσῳ σὺν ἐμοῦ μοὶ ἐμοῦ· καὶ ἐν οὐρανοῖς τοῦτ μεγάλῳ ζωῆς οὐκ ἀφεῖσα
ὁ θεόνους· ἀλλὰ καὶ μὴ τοῦπερ καὶ πῦρ ζωῆς διάζες· οὕτως ἀναιρεῖται εἰς ὁμονοέ
νης, οὐδιαιρεῖται δ' τὸ ἐνυποστάτου τοῦτῳ σαρκὸς· ἐναλλοτρίοις γὰρ ἢ τοῖς ἐναλλο
τρίοις ταῖς φύσεσιν, εἰς ὑπάρχεις ἢ ἔποσεόν· ὁ αὐτὸς γὰρ εἰς τοῦ θεὸς λόγος.
καὶ εἷς ὁ αὐτὸς καὶ ἄνθρωπος :

Βεοτκτόνου· ἀλλοὺ θεοκτόνου· ἔφυ τὸ παθητὸν τοῦ ἀθάνατου· εἰ γὰρ καὶ πέπον θεοῦ πν
τοῦ.

ἡς σαρκὸς ἡ χοϊκὴ οὐσία. ἀλλ' ἡ θεότης ἀπαθὴς διέμεινε. τὸ φθαρτὸν γὰρ τοῦ πάθους
ἀφθαρσίαν μεθέσει χώσει. καὶ ἀφθάρτου ζωῆς ἐδείξε πολιτείαν ἐξαναστάσεως: —ζ

ἐν. ξ. Ἐν ᾧ φθάσαι τὸ πάσχειν εἰπεῖν ἀνθρώπως λέγει, καὶ δεξάμενος ὅπερ τοῦ λόγου καὶ
θεοῦ ἦν ἀναίρεσιν ὁ μελοποιός, νεκρῶν φοβητὴς ἵνα μὴ λάθος ποιήσωμεν ἐνταῦθα
τοῖς πολλοῖς καὶ τὰ θεοπαθῆ λῶν καὶ αὐτὸς ἐποιήσατο νοσεῖν διὰ τοῦ λέγειν ἀ
ναίρεσιν τοῦ λόγου. λύει ἡμῖν ἀπορίαν σκάνδαλον καὶ ἡμῖν ὧν ζητοφανῶν ὀφείλομεν
ἐρεθελίαν. ἀνάγκη γὰρ εἶναι φεύγειν τὸ πεπονθὸς ὅπερ τοῦ λόγου. μὴ γὰρ εἶναι πα θη-
πεφυκός. καὶ φησὶν καὶ λαῦσα χρώμενος φάσκει, δύο ἐνά παρήγ, ἐπάλιν.
θεοῦ κτοῦ ἐνίαν, καὶ θεοκτονίαν. ὑπὸ τοῦ ἀδαμαίου πλάσματος καὶ ἄνθρω ἐνερ
γῆσαι ἐποποιούμεθα. οὐ τοίνυν, ἡμῖν θεοκτονίαν σέλεια ἢ ἀληθῆ. ἐπὶ
ἀποσόλῳ πα θόμενος λέγομεν κεῖσθαι τοῦ θανάτου ἡμῶν ἁμαρτίαν. καὶ ἀπόλο
νον τὴν ἁμαρτίας τοῦ θανάτου. ἡμῖν θεοκτονίαν γ', οὐδαμῶς. πόρρω γὰρ ἀνὴρ σκάνδαλος
τοιοῦτος μανίας. ὅπερ γὰρ ἄτοπον ἦν ὁπλίσασθαι, ᾧ γ' πλάσματι τοῦ πλάσματος ἐξάνα
στασις ὅπερ ἡμῶν ἐκεῖσε ὁ θάνατος, ἄρα καὶ ὅπερ τοῦ ὀρθρίζειν ἦν κεραμεὺς
καὶ τοῦ πεσλάσματος, ἐκεῖνο ἀλλοιοῦν καὶ ᾧ ὅπερ ἡμῶν τοῦ θανάτου ὑπέκυψε.
καὶ γὰρ ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν οὐδ' εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. ἀλλ' ὅπερ
τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνέλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασε. καὶ καθάρα καὶ ἁμαρτία-
κὴ θάνατος ἀνέχεσθε, διαβοᾶ καὶ πάσχει καὶ θνητὸς καὶ ἐσταυρωμένος. οὐκοῦν
εἰ μὴ ἦν πεσλάσματος θνητὸς φύσιν, ἦν καὶ μὴ ἦν πεσλαβοῦσα ζωὴν θνητὸς
θεότητα. τὸ γὰρ πλάσμα τοῦ ἀδάμ, ὃ οὖν εἰς τὸν κόσμον ἦλθεν ὁ θάνατος, θεοκτό
νον μεθ' ἑαυτοῦ ἄλε καὶ θεοῦ πεφυκὸς τοῦ ἁμαρτήσαντος. θεοκτόνον γ' οὐδαμῶς.
ἧς γὰρ ἁμαρτία παρὰ θεοῦ, ἧς δ' ὅπερ ᾧ ἀναλῶ θανάτου ὑπόνοια. εἰ γὰρ καὶ ἡ σο
ϊκὴ τοῦ θεοῦ σαρκὸς οὐσία ἦν πεσλαφθάνειν πέπονθεν ἀναρθρίαν ᾧ σῷ καὶ κεί
νῃ θάνατος ἦν ἡδονῇ καὶ τοῖς ἄλοις πεπονθέναι καὶ θανάτου καὶ ταφῆς ἀναφαίνεται.
ἀλλ' ἡ θεότης ἀπαθὴς διέμεινε. καὶ οὐκ ἐκόντι μόνον ἐμείνεν ἀπαθής. ἀλλὰ καὶ
αὐτὸ τὸ μέλλειν τὸ ἐν τῷ θεῷ σαρκὶ καὶ ταφῇ καὶ θανάτῳ ὑποπίπτειν διὰ τὴν ἄρρη
τον ζοῦ καὶ δύναμιν. πεσάφθαρσίαν μεθέσει χώσει σκὺ ἀναστάσεως. ὡς μηκέτι
δύνασθαι φθείρεσθαι. ἀλλὰ ἄφθαρτον εἶναι τὸ λοιπὸν καὶ ἀθάνατον. καὶ οὐ τοῦτο
μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις μεταδοτικὸν εἶναι τῆς ἀφθαρσίας ἐποίησε. καὶ ἀφθάρτου-
ζωῆς πολιτείαν ἐδείξεν. ὥσπερ γὰρ πολὺς ἥλιος πρώτης ποιεῖ ῥοὴν φῶτος, ἀκο
λούθως σκιὰν ποιεῖσθαι καὶ φλέβες ὀχλοποιοῦσι, αὐτὰ δ' τοῦτων ἀπαύστων ἐστὶν
ἡ πόλις, οὕτως καὶ ὁ τοῦ ὄντος ἀναστάσεως πολιτείας ἡμῖν ἐχρημάτισε. πρωτότοκος

γὰρ σὺν νεκρῶν ἐλέγετο. καὶ ἀνάστασις τούτου, πᾶσα δὲ ἀνάστασις ζωὴ ἀνέστη ἡ φύσις· ἁρπαγὴ ζωῆς ἀφθάρτου ἡ φθαρτὴ καὶ νεκρωθεῖσα σὰρξ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ ἡμῶν ἀνάστασιν ἀποδέδωκεν :-

Βασιλεύσει. ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει. ἁδης τοῦ γένους ὧν θεοῦ. ζωὴ γὰρ λέγεις σὺ λαφῶ. κραταιᾷ ζωὴ ἀρχικῇ παλάμῃ. τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα συντρίψας. καὶ ἐκπύλας τοῖς ἀπ' αἰῶνος σκότος καὶ δεσμοῦσι. λύτρωσιν ἀψευδῆ. σὲ γὰρ τοῦτον ὡς θεοῦ πρωτότοκος :- πν. τε.

Διὸ καὶ σὺ λαὸν λαβὼν ὁ μελοποιὸς τοῦτο βασιλεύσει τοῦ ἁδὴ τὰ ἀνίσως φάσεως ἀντὶ τοῦ ἀδαμαίαν παρανοεῖ καὶ τὸ αἰωνίζουσιν εἶναι τοῦ κατ' ἐμοῦ αὐτοῦ βασιλέως. τὸ δὲ βασιλεύσει τοῦτο τοῦ ἐμοῦ, οὐκ ἀναίνεται παύλῳ πεποιθόμενος λέγοντι· ἀπὸ ἀδὰμ ἕως χῦ, τῆς ἀνίσης φάσεως βασιλεύσει τοῦ θανάτου. τὸ δὲ αἰωνίζει, οὐκ ἀποδέχεται. ἵνα εἰδῇς βασιλέα αἰώνιον τὸν χν. διὸ καὶ τοῖς αἰῶσιν ἐποίησεν ὁ θς καὶ πατ. τοῦ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀδὰμ τοῦ βασιλεύειν ἀρξαμένου. τελευτήσαντος εἰς χν, καὶ τῆς τοῦ παρουσίᾳ ζωαφαιρεθείσης ἐξουσίαν, πᾶς ἂν ἔοικε λέγειν βασιλέα αἰώνιον. βασιλεύσει οὖν ὁ ἁδὴς τοῦ θεοπατρίου γένους. καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ θεωρίαν παύλας ἐπαλήθευσεν. πλὴν, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει τοῦτο βασιλέα. ἡ γὰρ θς καὶ ὁ ἁδὴς ἐξαλείψουσιν αὐ, ἐπὴρ αἰώνια βασιλεύειν. εἰ τὰ ζωὴ θεὸς καὶ τὴν αἰθέριον πεσοῦσαν σὰρκα οὐκ αἰωνίζει τοῦ ἁδοῦ βασιλέα. ζωὴ γὰρ φησιν ὡ ζωὰρχα θεὲ θεὸς σὺ τὰ φῶ, κὲ τὸ ἄνιον, ἡ χραταιᾷ τοῦ ζωοπαθοῦς παλάμη τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξας. σκότο τοῦτο ὁ καὶ δεδὴ ποιεῖται· ζωὲ ἐν ψελλίων πύλας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς ζωὲ θλασε. καὶ οὐ τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξας μόνον κὲ ἀλλ' ἐξ ἅδου τοῦ δεδὴ πόρρωτον, ἀλλὰ δὴ καὶ καλέκτην ἀλλ' ἀπ' αἰῶνος ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀλλ' ἐγένου. πάντων οὗ ἐστὲ μὲ οὐ εἵνεκεν ἐζητήσατε. ἐναντία ἐαυτῷ πεποίηκε. καρύξαι αἰχμαλώτοις ἀφέσιν καὶ πηροῖς ἀνάβλεψιν. τοῖς ἀπ' αἰῶνος νεκροῖς καὶ ὑπὸ λίθου καὶ δεσμοῦσι λύτρωσιν ἐκπρεπῆ ἀψευδῆ. πρωτότοκος σὺν νεκρῶν γενόμενος κὲ σωτὴρ τοῦ ἐκλογῆς τὸ σῶμα τοῦ θυ, τὸν μέλλον ἀπόστολον : ✠ ὦ ζ :-

Αφρασον θαῦμα· ὁ σὺν καμόντων ῥυσάμενος. τοὺς ὁσίους πάσης σκοτώσεως. σὺν τάφῳ νεκροὺς ἄπνους κατακλείσας. εἰς σωτείαν ἡμῶν ὧν μελῳδοποίησον. λυτρωτὰ ὁ θς εὐλογητὸς εἶ : ✠ ὁ ἑπτὰκις. πν. τε.

Παύλος κὲ τὴν καινὴν ἐκτίσιν εἰς τὸν παράδεισον ἁρπαγὴν, ἀκούσας ἄρρητα ῥήματα. χοσμᾶς ὁ σωτὴρ μυσταγωγὸς οἷον ὑποδηλοῖ τῆς τοῦ ὁρᾶν κλοπῆς. καὶ βλέπων ὡς πρὸ τοῦ παθόμενον, ἄφρασον θαῦμα ὄντως. τὸν δὲ θαῦμα τοῦτο τὸ ἄφρασον, καὶ σωτῆρα μοι ὦ πέμπτην τὴν σωτείαν ἅμα καὶ θείαν τοῦ μελῳδοῦ πᾶσι τὴ

παρούσῃ ἐβδόμῃ ἀοδῇ, ἅτε τῶν παίδων ἱσοτίας ἐπεμνήσθη, καὶ ὧν τοῦτο
σὺν ταφείαν οὐκ ἐπλέλησται. ἀλλὰ δύο ζωὴν ἐβδόμας τ' ἔχει δ'. ἦλθε δὲ παίδων
ὠδήν, καὶ ἦν δ' κυκλικὸς ταφὴς ἐβδόμην ἡμέραν. καὶ δὴν νόμῳ θεοῖσιν ἀνὼν ἐ
σαββάτισεν. οὕτω πως τὸ μέλος περιέχόμενος ᾧ δαιμονικῷ καὶ ἀπλανεῖ κύ
κλῳ. ἄφραστον θαῦμα. ὁ δὲ μέσῃ τῇ χαλδαϊκῇ καμίνῳ ὡς ὅτου σὺν πυρὶ
ἐμβλῆθεὶς καὶ συναφθεὶς τοῖς ὁσίοις παίδας ξὺν αὐτοῖς ἀπὸ τ'
ἀσέβου ἐκείνης φλογὸς καὶ ἀβλαβεῖς ἐξαλαλάζων ᾖδεν, ὧν τοῖς παῖδας συλλάφωνε
νεὸς ἄπνους καλαλύθεια, ὁ ἀχώρητος ᾧ παντὶ νεκρὸς, ὁ ζῶντας ἐκείνους διαφυ
λάξας σὺν ᾗ φλογὶ ἄπνους, ὁ πῦρ δεδοξασμένον ἐν τόδιν τοῦτοις ἐξαποστέλας.
ἔστι γὰρ τοῦ παντὸς ἦν ὑπερβολήν. διὰ τοῦ ἐπαλαλεῖν ἦν ἀγίαν τὴν ᾧ ταφῷ
τοῦ ζῶ καλαθέσεως. οὐ γὰρ ἀναλήψεται φησὶν ἀποθανοῦσι καὶ ταφῆναι. οὐδ' ὡς οἱ λοι
ποὶ ὧν ἀνῶν δι' ἁμαρτίαν ᾧ θανάτῳ ὑπέκειτο. τοῦτο γὰρ ἀν, ἦν τὸ καινόν. εἰ ὁ ἀ-
ναμάρτητος ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίας εὗρε τὸν θάνατον. ἀλλ' ἑκουσίως καὶ ἐκόντος,
διαλύσαι καὶ λύσαι ἁμαρτίας, διὰ ἦν σεσαρωμένων ὧν μελῳδοῦσιν: —

πδ. Τ ἐξῆλθε ᾠδῆς. σὺν ᾗ καρδίᾳ δεξάμενος. τὸν ξύλον τὰ λόγχη ἦν πλευράν. ἐξέν
πυσε θάψαι δὲ παντὸς ἥλιος. εἰς σεσαρωμένων ὧν μελῳδοῦσιν. καὶ ξύλα ὁ δὲ

πε. Εὐλογητός ἐστι: —

Η τῶν φύσεως, ἀναιρεῖται δὲ ἀναλίων τὰ ἀναλίσκα γινώσκα. θάνατος γὰρ, ζωὴν ἀναι-
ρεῖ. καὶ νύξ, ἡμέραν. καὶ τὸ ἀναπαλιν. καὶ γένεσις μὲ, φθοράν. φθορὰ δ' ἐστὶ πα
λιν γένεσιν. καὶ ὅπερ ὧν ἄλλων ὁ αὐτὸς. ὁ δ' ἐν φύσεως δημιουργὸς ἡμῶν ὁ μελίζας.
καὶ ἦν ἡμέραν ὠδὴν θυρῶν σεσαρωμένων. οὐ τῇ φύσει, ἀλλ' ὑπὲρ φύσιν αὐλὴν δοικονομεῖ
ται. διαβὰς δὲ καὶ οὐ τοῖς ἀναλίοις φθείρᾳ τὰ ἀναλία, ἀλλὰ τοῖς ἀφθάρτοις τὰ ἄφθαρτα.
πάντα γὰρ πάσης καλαπαυσ. καὶ θανάτῳ θάνατον ἀναιρῶ. καὶ γένεσιν ζωῇ καλα
παλαίσ. καὶ τῇ ξύλον πλήξαν θεοῦ πλευράν, ἦν τοῦ ᾅδου ἐξέσκε καρδίαν. ταῦτ' οὖν
εἰδὼς καὶ ὁ μελῳδός, ἐξῆλθε φησι τῇ καρδίᾳ ὁ ᾅδης σὺν ἑαυτῷ τὸν ὁρᾶ ὑποδε-
ξάμενος. τὸν ξύλον λόγχη ἦν πλευράν. καὶ γὰρ καὶ ἡ καρδία μεσαίτατα κεῖται ἀν
δρὸς πλευρῶν. διὸ καὶ πλευρίτις σὺν σκληρὸς νόσος, ἐπεὶ σὸ θάνατος διὰ ἦν τῆς καρδίας
πατρίασιν. ὡσπερεί αἱ ξύλοσεις. ἅπερ τῇ τοῦ κε πλευράς, καὶ ἡ τῇ καρδίας τοῦ ᾅ
δου. μᾶλλον δ' χάρων ἀδυνάτα καὶ δειλωτέα. ἡ ἐκ γὰρ, ὀδὸς σὺν αὐλῇ τελευταίᾳ ἦ
πλευρᾷ. ἡ δ', σὺν δοκῷ. καὶ σὺν αὐλῇ τῇ καρδίᾳ. καὶ ἡ ἐκ, οὐδεὶς ἀνίασε ξυλοκόμε
νον τὸν χῦ. ποτέ φασι γὰρ θανὼν πρὸ τ' ξύλοσις. ἡ δ', τοῦτο ἅπαξ τοῦ ᾅδου, ὡσπερ
καὶ σέναν αὐτοῦ ποιεῖ. πυεί δὲ ᾧ ἀπὸ τ' ξύλοσις ἐκείνης διαπαυόμενον, ἕπερ

φεύγειν. ἵνα διὰ πάντων πρεσβεύσῃ ὁ διάβολος τὰ σκάνδαλα. καὶ οὐ μόνον
τοῦ ἁγίου καθ' ἑαυτοῦ ἀναρτήσας λαὸν καὶ τοῦ ὄχλου πολὺ πλῆθος
λιθάζειν ἑαυτῷ κεράσας κύκεωνα, ἀλλὰ καὶ τὴν θείου ζώσην πλευρὰν τοῦ ἁ
δυκαρδίας θώκου λαὸν μαχαιρίσας. καὶ τὴν τοῦ λαμοῦ ἐπιστρέψας ὀπὴν αὐ
τοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ. καὶ οὕτω κορυφὴν αὐτοῦ τὴν ἀδικίαν αὐτοῦ καταβῆσεται :

Ὁ λίγος λαός· ὁ ἑαυτῷ πρόσκαιρος· ὡς ὑπονοῦσα τοῦ δημιουργοῦ. ζωὴν δὴ σαν πρω.
εἰς θανάτου ἀναδέδεικται. εἰς σεσιὰν ἡμῶν ὧν μελῳδοῦμεν. λυζῶσα ὁ θς εὐλογήσει :

Οἱ ἐξ ἕξεως δὲ καὶ χρόνου ναῶν ἅγιοι, δυσλεχάσαι εἰσὶ καὶ πενέσαι. καὶ πρὸ ὅπως σε.
ζῶσιν εὐχρόας ἰσχνοὺς ἔχουσι, πελιδνὰς καὶ νοσώδεις, ἀλλὰ τὰ σῶμα μεθύ
σκουσι κοινὴ κρυφὴ καὶ μυστικὰ τὰ πεῖσαι φυλάττουσι, καὶ σκωλήκων ἀγέ
λας βόσκουσι ὅλας, ἕως ἂν ἐκλύσῃς μέσος τῆς τοῦ θανάτου συνυπολήψεως μελέ
της. ὁ δὲ τοῦ ἅγιος τάφος, οὐχὶ τοιοῦτος οὐδὲ οὕτω πένης καὶ ἄθλιος· ἀλλὰ τῶν μὴ
ὄντων πάντων, πλουσιώτατός τε ἄμα καὶ ὀλβιώτατος. ὃς τε καὶ αὐτὴ κιβωτὸς τοῦ νεκροφύ
λακος, κιβωτὸς γενέσθαι θεοῦ ἠξίωται φύλαξ. ὡς τοῦ πολέμου σαρκὸς τὴν ἑαυτῷ
καταπρεπῆ. τὸ σῶμα φησὶ τὸ ἀποστολικόν. τοῦτ' οὖν εἰδὼς καὶ ὁ μελῳδός,
ὁλίγιον τοῦ κυ τάφου καλεῖ· ὁλίγιον ἑαυτῷ δεξάμενος τὸν δημιουργὸν πάσης κλίσε
ως, ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν παθόμενον μᾶλλον δ' ὑπονοῦσα. εἰ γὰρ ὧν ἁπλῶς κ'
θν ἀνυπολήπτων ὁ θάνατος ὕπνος λέγεται, καὶ ἔστιν ὅτε καὶ ὡς ἐξεγέρσεως αὐτοῦ ἡ
ἀνάστασις παραδέχεται, πολλῷ μᾶλλον ἂν ὕπνος ῥηθείη τοῦ σρὸς ὁ θάνατος. καθάπε
ρ καὶ φασίν. ἀνάκλησις ἀνεπαισθήτως ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος λεσ ἐγερεῖ
αὐτοῦ, ζωὴν παθοῦσ θάνατον εἰς ἀναδέδεικται :

Νόμῳ θανούσων ἡν σὺ φ τάφῳ καλάσσων· ἡ ὧν ὅλων δέχεται ζωή. καὶ τοῦτο πλὴν πρω.
ἀλλ' οὐσῶν ἐγρόσεως. εἰς σεσιὰν ἡμῶν ὧν μελῳδοῦμεν. λυζῶσα ὁ θς εὐλογήσει :

Καὶ τοῦτο θαυμαστόν ἐστι τὸ σωπώμενον. καὶ τοῦ θεοῦ τάφου ὑμνητικόν. θαυμάζ εσ.
ει γάρ, πᾶς ἡ ὧν ὅλων ζωὴ ὁ κς, ὀλίγων εἴληφε τὴν ἀληθῆ καὶ ἀζωΐ, ἵνα σὺ φ τάφῳ
καλάσσων δέχεται κε καὶ καλαδέχεται. οὐκ ἵνα ἑαυτοῦ θάνατον φεύσῃ· ἀθάνατος γάρ.
ἀλλὰ νόμῳ θανούσων διὰ τὸ πρόσλημμα, ἐξαίρετόν τε καὶ τοῦ τάφου. ὃ δὲ αὖ τάφος
πλὴν ἐγρόσεως ἀνεδέχθη παρὰ τοῦ σὺ αὐτῷ τάφου τὸς ζωαρχικοὺς θάλαμος. ἐξ οὗ
πᾶς τοῦ θεοῦ τάφου ἐκκομισθῆναι βουληθείς, σὺν αὐτῷ τὸν μελῳδός, σὺν τοῦτῳ φ
τάφῳ καὶ φ πρὸ τοῦτου. σὺν ᾧ, θάνατον σὺ ζωὴς. σὺν αὐτῷ δ', πλὴν ἐκλεισένα
νασάσεως. ὅτε γὰρ οὐκ ἐκλοχίσασθαι ὧν ἀνῶν τοὺς ἑαυτῶν θάνατον οὐδὲ ἐπὶ ταῖς πέ
τραις καὶ ταῖς ὧν σκληρῶν ῥόγμαις τὰ πολλὰ καθρύπτουσι διὰ τοῦ φόβου σὰς

ἀσφαλέσαθαι. αἵτε πηγαὶ καὶ ὧν ὑδάτων αἱ φλέβες ἐξ ἄκρων ὄρων καὶ ὧν
καὶ αὐτὰ πέριξ ἀναβλύζουσι. λαβὼν δὲ καὶ ὁ θεσπέσιος μου θεριστὴς θέλων σὺν δέξα
σθαι ὅτε πέτρος ὁ θεὸς ἄφωνος ἦν, καὶ λαβὼν δι' αὐτοῦ ἐκάλεσε τὴν
πόλιν, εἰς ὑπόμνησιν ἀέρων ἡμᾶς εἰς θεῖαν δύσεως τοῦ λόγου. καὶ ὅτι οὐκ ἀπὸ ξύ-
λων ἐξέβη. ἀλλ' ἀπὸ πέτρας ἐλάβομεν. λαβὼν γὰρ μακαριστὸν αὐτοῦ ἀξιώσας-
καὶ ἅγιον ὀνομάσας πολλοῖς ἔχων χρῆσθαι δολιότητος παραδείγματος, ὁ δὲ,
ὃν δι' αὐτῶν ἐξέλαβε μόνῳ καὶ ἡ πόλις· ἢ πῶς γὰρ οὐκ ἂν ἅγιος ἦν σκῦλος ὁ θεὸς
καὶ δι' αὐτοῦ παντὸς πλουσιώτερος, ὁ ζωοποιῶν εἰ καὶ δοῦλος τοῦ λόγου τε, ἐμοὶ ἐστὶ τὸ
ἀρχαῖον. καὶ ἐμοὶ ἐστὶ θεῖον τὸ ὄν. πῶς δ' οὐ πόλις ζωῆς σκῦλος ὁ λίθος ὁ τοῦ πάλαι
ἐκ πηγῆς ἀκέραιον εἰς λίμνας ὑδάτων ἀναδιδοὺς τὸ ἐκεῖθεν. ἔδεσμον δ' ἡ θεσπεσία
λοιπὸν πόλις ἔχει ὑδάτος ζωῆς καὶ δημοσίου πρεσβύτου εἰς σωτηρίαν: ·ζ

πγ πρ. Μία ὑπάρχει ἡ σὺν ᾧ ἁδὴ ἀλφαῖος. καὶ σὺν τάφῳ καὶ σὺν ᾗ ἐδέσμῃ. δολίως γὰρ ζωὴ
πεῖ καὶ πνεῖ. εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ὧν μελωδούντων. λυτρωτὰ ὁ δι' εὐλογίας εἰ: ·ζ

πδ ξς. Ἐπάξει εἰκὸς ἦν τοὺς παχυτέρους τὰς φρένας καὶ τὸ ὑλικὸν πόθῳ μὴ δυναμένους
ὑπερνήξασθαι, πεῖ τὸ θεμονολεγοῦς δολίως ἀπορθῶσαι σὺν ᾧ θαυμαστῷ καὶ ᾗ τα
φῇ θαυμαστοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος, ἢ αὖθις δολίως καὶ σὺν ᾧ ἁδῇ μὴ πνεύ
ματος καλαδέσαι καὶ τοῦτο ἀνδραποδίσασθαι. καὶ μὴ τοῦ σώματος ᾧ τάφῳ ζωϊκὲ
κλῆσαι ἵνα φυλάξῃ αὐτὸ ἀθάνατον. καὶ σὺν ᾧ παραδόξῳ μὴ θεμόσου πνεύματος, καὶ ἵνα
ὑποθέσεων. καὶ λοιπὸν ἵνα τοῦ μονολεγοῦς δολίως τὰ ἐκκλησιαζόντων. σωματικὰς ὑποψίας
ὅπῃ τὰ σώματος φύσεως ἔχοντας. καὶ τὸ μέλλον τοῦτο μέσως, ζωϊκὰ λαβεῖν ᾗ τοῦ
κυ ψυχῇ πρὸς τὸ ἁδὴν ὑπολαμβάνον. τὸ δὲ δι, ζωὴν ἀ τάφῳ μὴ τοῦ σώματος.
ἐπεσον δὲ δι, μὴ θεμόσου ᾗ ἐδέσμῃ σὺν ᾧ. καὶ ἄλλο, τοῖς ὁμοουσίοις ζωὴν δεῖ α
ζῆν πεῖ καὶ πνεῖ. ὅτι δὲ λαῶν ἦν εἰκὸς λέγουσι ἵνας ἀνοῦς ὑπονοεῖν, λαοὺς τὰς ἀθ
πους καὶ βλασφήμους ὑπονοεῖ σὺν λαῷ θεσπεσίῳ ὁ μέγα ποιος. καὶ θέλων δηξαι ὅτι
ἀμέτρητος ἡ θεμονολεγοῦς δολίως καὶ ἀδιάπαυστος. καὶ ἀδιαιρέτως αὐ τοῖς πᾶσι δι'
ὅλα καὶ διὰ πάντα πληροῦσα. καὶ ὧν πάντων ὑπερεχόντως ὑφισαμένη καὶ ὑπερέ-
χουσα, ὧ χάρις φωτὸς ὑμᾶς ἀνοι. ἵ ποιμὴν εἰ διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν εἰ ταῖς καρ
δίαις ὑμῶν. καὶ ἐκπνεῦσε ἵνα ἄλμα τοῦ θεοῦ δολίως. καὶ τὸ ἀμετρὲς ἐκκλησιάζετε ἐν
πατρὶ τὸ ἐν. μία ἡ θεμόσου ὑπάρχει δολίως ἡ ᾗ τοῦ καὶ ἐν ᾧ τὸ ἄνεμον δαυὶδ ἀν
θεμόσου καὶ λαφῖδ. σὺν ᾗ ἁδῇ καλαβάσα καὶ σὺν ᾧ τάφῳ παροῦσα. καὶ σὺν ᾗ ἐδέσμῃ ζωοῦ
σα φλογὶ. καὶ σὺν τοῖς ὑψίοις ἀλφαίοις ὧν ὁμοουσίων θεμόσου πρὸς ἐν θεμόσου. σωμάτων
γὰρ ὁ σκεδασμὸς καὶ ὁ μερισμός. ὅπῃ ὁ ἓν δὲ οὐσί, ὑχὶ σύλλογος. ἀλλ' ὅλα καὶ ἀκαρῆ

παν τὸ χοῦλε παρεσκαὶ τὰ παῦτα πλεῖ : ♣ ὠδὴ η΄ :

Εκστη Φείπλων ὁ υἱὸς. καὶ ταλευπάλωσαν τὰ δεμέλια τῆς. ἰδοὺ γὰρ σὺν ἐκοῖς λο μίζεται ὁ σὺν ἐνθίσοις οἰκῶν. καὶ τὰ φῶ μικρᾷ ξενοδοχεῖται. οὐ παῖδες εὐρίσκουσιν. ἐρ ρῆσαν μενοῦσι. λαοὶ ἐπφυλοῦσιν εἰς παῦλας τοὺς αἰῶνας : ♣ ὁ εἱρμός.

Καλεῖς καὶ κωῦσης σὺν δευτερονομίῳ τοῦ οὐσοῦ καὶ τὴν γῆν. ἀλλ' εἰς πεοχὴν οὐ αὐτοῦ ἐκκλῆσιν, ὧν καλά τ' ἰπλεοποιΐας ἐμελλε φελεῖσθαι. πεόσεχε γὰρ φησιν οὐσὲ λεήσω καὶ ἀκουέλωσι ἐκκλησία σὰ τοῦ σόματός μου. καμὲ καὶ ἰαΐας ὕδεον τοῦ αὐτ οὐσοῦ καὶ τὴν γῆν. ἀλλ' εἰς ἀκεόσασιν καὶ σταμαρτυείαν τ' ἀφεοσιώσης τοῦ αὐτοῦ ἰπλ καὶ τ' τοῦ δῦ ἀθλίαδος, καὶ τ' πεόλα εἰδώλα σὰ ἔστω. ἀκουεγρῆ οὐσὲ καὶ συωλί ζου σὶ γῆ. ἐμοὺς ἐλέννα καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δὲ με ἠθέτησαν. καλεῖ τὴν σάμεσιν τοῦ αὐτοῦ οὐσοῦ καὶ τὴν γῆν ὁ δεαυτοῦ μουσυρτὸς ὅτι ἡ παραδόξῳ νεκρώσι καὶ τὰ φῖ τοῦ ὀρς. καὶ ὡς μὲ οὐσῷ, οὐ τὸ πεόσεχε κῦ μωσέα. οὐ γὰρ κῦ τοῦ ἰαΐαν αὐτὸ, ἀλλὰ τοῦ, ἀλλεί ωσιν ἀκουε ἐκκλυσίαν. ἀλλὰ κῦ, τὸ, σὰ τὰ Φείπλων, ἀτοῦ, ἀλλοίωσιν πα' δε Φρενῶν. ἄλνες καὶ Φρελνες σὶ οὐσῷ. τοῦ τὸ γὰρ ἀ σὰ σαις. καὶ ζωαλλοιώσηται τοῖς δρωμένοις, Φείπλων ἡν τὸν ἡν παραδοξόλητα. πεὸς γὰρ ἡν γῆν, οὐ τὰ κουέλω πάλιν κῦ μωσέα Φθελεῖται. οὐ γὰρ τὸ, σὶ ωλῆσον καὶ ἰαΐαν. ἀλλὰ τὸ, ταλευπάλωσαν τὰ δεμέλια ἡς γῆς. τοῦτο δὲ ὁ καὶ δαῦὶδ Φησὶ σὶ πᾶ ψαλμῷ. οὐκ ἐῖνωσαν οὐ γὰρ ωῦκ ἠθέλησα πορθοῦσαι. ταλευπάλωσαν πάντα τὰ δεμέλια ἡς γῆς. καὶ ἰαὼβ σὶ ᾧ πεὸς τὸν αὐχέ ἡν ἀπολογῆται. ὁ σθωλὴν γῆν σὰ δεμελίων. οἱ γὰρ σύλοι αὐτῆς ταλοῦσιν. ἔτα καὶ τὴν ἀλίαν ἐπάγει λὴν εἰκὸς τὸν ὠῦν ὑπὸ τ' Φείκις σὰ πᾶσι. τὰ γὰρ ἡς δεμέ λια ταλευπᾶσι. οὐ μοῦ λείων. ἰδοὺ γὰρ οὐ Φαλοῦ καὶ πᾶ ἀνίσαται παίζου ὁ ἰπλ ἔσω χολαζηῦ. οὐ γὰρ τὸ τῖς βααλείμ ὅτι δῦ ὀρέων καὶ δῦ βουνῶν. οὐ γὰρ μέλει μοῦνον τοῦ μοῦ αὐτῷ πεθοράται δῖς, ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἐκείνου ἀποκλαυθεὶς τ' ἄμινον, σὺν νεκροῖς λοιζεται. ἢ τοῦ μιξεῖται καὶ ἀεὶ σωθῆται καὶ καταπλεῖται καὶ τὰ τοῦτο Φῖ ὁ ψαλμός. πεοσελεύσονται σὶ δῦ καλαβαινούσαις ἐς λάκκον. καὶ οὐκ σὺ νεκροῖς λοιζεται μοῦνον ὁ σὺν σὶ ὑψίσοις οἰκῶν. ἀλλὰ καὶ τὰ φῶ μικρῷ ξενοδοχεῖται. ὁ ὑπὸ δῦ θεολόγων ἐ κείνων εὐλογούμενος παίδων. τὰ φῶ, ὁ ἀθανάτος κῦ ἡμῖν θεόλεκτα. μικρᾷ, ὁ ἀπειόε σος καὶ ἀπεοσκελὲς θης. καὶ ὁ πάντων κλίσις καὶ ποιητὴς εἰς τὰ ἴδια ἐλθὼν τὸ μὲ ληθεὶς ὑπὸ δῦ ἰδίων. σὺν αὐτῷ τῷ τὰ φῶ ξενοδοχεῖται. ὃς πεῖ γὰρ σὶ ᾧ ζωαν ασρέφε σθαι τοῖς ἀνοῖς ἡμῶν οὐκ ἀνέχεται καὶ λύσαι ἰδοὺ χθὼν, ἀλλὰ αἰ μὴ ἀφῆκε φωλεοὺς ἔχειν. καὶ τὰ πετηνὰ τοῦ οὐσοῦ καὶ σκιάσεις, ὁ γὰρ τοῦ αὐτοῦ οὐκ εἶχε τὴν κε φαλὴν που κλῖναι, οὔλως οὐ γὰρ σὶ αὐτῷ ᾧ ἀνέσχον τὰ φῶ ἰδοὺ καὶ δεῖται σχεῖν.

ἀλλὰ σὺ ξένῳ ᾧ τοῦ ἰωσὴφ ξενοδοχούμενος ἀπόλεσαι. ἵν' ὅτε σὺν καὶ λαὸς τῆς
φυῆς, ὑποδήματα λαμπυροφεγγοῦς τοῖς λαμπροῖς τοῖς ἄλλα καὶ λαὸν πρὸ τῶν
φώτων ὑπομένειν τέλειαν. ὁ δὲ ξενοδόχος ἐκεῖνος τοῦ κυριακοῦ νεκροῦ ἰωσήφ, τὸ
εὐκλαίας σὺ λέγε ἀκούσῃ φωνῆς. δεῦρο ὁ εὐλογημένος τοῦ πατρός μου κληρονόμησον
τὴν ἡτοιμασμένην σοι βασιλείαν: ~ς

τῷ. Λέλυται ἅγιος ναός. λαὸν πεπληγμένον ζωγραφίσαι σκηνῇ. ἀδάμαντι ᾧ πολέ
μῳ δεύτερος ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν. καὶ τὰ μέτρα ἀδου τάφων. οἱ παῖδες εὐλο-
γοῦσιν. ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι. χαροὶ ὑπερυψοῦσιν πάντας τοὺς αἰῶνας: ~ς

ζῳ. Ἐνὶ ὠῴοις, αἰῶνας ὑπὸ ὧν ἀνωλάτῳ τελείᾳ ὑμνεῖσθαι θς, ὡς εἶναι τοῦ ὅλου ὠῴου
ναοῦ τοῦ θῦ. ἐν ᾗ, παράκ τοῖς παλαιοῖς ὧν δικαίων καὶ πρὸ τοῦ νόμου τὰ παρ
θενικὰ χωρεῖα εἰς ἁγιασείου ἀθιέρωτο. ὡς πρ ἰακὼβ τοῦ βόπου ἐν ᾧ κοιμηθεὶς εἶ
δε λαὸν κλίμακα καὶ λαὸν φεγγὸν ἐκεῖνον πάλιν ἐπάλαιστεν. ἀθιέρωσε καὶ ὅσιον ἕνα
ποιῆσε ᾧ θῷ. σὰλαὸν λιθα ἐλαίρας σκληρὸν καὶ ἀλείψας τοῦτον ἐλαίῳ. ἀφ' οὗ δὲ νό
μος καὶ πλάκες δακτύλῳ γεγράφθαι θῦ καὶ μεθ' ὕστερος δημιουργία καὶ ἔξοδος ἐκ
ἐξαιγύπτου, σκηνὴ λὸς εἰς οἶκον πεποίηται τοῦ θῦ. σὺν σκήνους διαλαῦς δημους
ἡμένη μωσῆ καὶ βεσελεὴλ. ἣ δὲ σκηνὴ μεταφερόμενος οἶκος ἐλυζανεν. ἀπὸ λίνων
ζωαπαρυζομένη καὶ ξύλων. ὁ ποίας ἀμελᾶ καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράβαρες ᾗ τοῖς
σκηνοῖς ἔαν τοῖς ζεμπελίαι ἀθάνατον. καὶ ἐσκηνολαξάθ μεχρι τοῦτε θς, ἕως ἀν
ὁ ἐπὶ διὰ τὴν ἐρήμου διέβαινε καὶ τόπου σὺ τόπου ἀναβεν. ὅτε δὲ λαὸν ἐπὶ καλέσαντε
τὴν ἐπαγγελίας καὶ ἐμεσίτης αὐτῶν χριστὸς κλεοδοσε διὰ τοῦ θῦ ναοῦ, καὶ οὐκέτι
πλάνη καὶ μεταναστευσις καὶ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβολή, παύεται ἡ σκηνή.
καὶ ἀνοικοδομεῖται ναὸς ᾧ θῷ παρὰ τοῦ σολομῶντος, ὁ μέγας καὶ περιώνυμος.
εἰ καὶ ᾧ χρόνῳ ὕστερος τῶν σκηνῶν, ἀλλὰ ᾧ κάλλει καὶ ᾧ πλούτῳ καὶ ᾧ ἡμέρᾳ τῶ
λως καὶ ᾧ ὑπερφυεῖ τοῦ οἰκοδομεῖν, ἀουκ εἴλως ἐκείνης διαφορώτερος. μεμίκται
δ' ἐκείνων τῶν σκηνῶν ὅλου τὸ καὶ τοῦ ναοῦ, τῆς σκηνῆς, ἡ ἀδαμαία φύσις ἡ με
ταφορικὸν καὶ σκεδαστὸ καὶ νεωτερικὸ πίπτουσα. νεῶ δὲ ὠδῆς ἀνισαμένη. καὶ τοῖς τα
χυρρόποις μεταβολαῖς τὰ ἀσαθὲς ἔχουσα. τοῦ δὲ ναοῦ, ἡ νεοῦ πόσαβος σαρξ. ἡνίκα ὁ
θεὸς ἑαυτῷ ὠκοδόμησε καὶ ὑπάρχοντος σύλοις ἐπὶ. πεῖ οὖ ναοῦ καὶ σὺ ἐπατέ
λεσεν εὑρεῖν λεῖων ὁ κς. διὰ μέσου τοῦ ναοῦ τοῦτο λῦσαι καὶ σὺ ἐστοὺς ἡμέραις οἱ
κοδομεῖσθαι αὐτό. ταῦτ' οὖν εἰδὼς καὶ ὁ θεσπέσιος μελῳδός. καὶ βλέπων ἀρχὶ
τεκτονούμενον τοῦ σὺν ποσάλτα ᾧ κῷ ναοῦ διαζευχθείσης τῆς ψυχῆς σὺ τοῦ σώματος.
ἰδοὺ φησὶ δεσποτικὴ πρᾶος ἔλαβε πόρρησις. καὶ λέλυται ὁ ἅγιος ναὸς ἡ τοῦ

τος λεμμα· ἐν ᾧ ναος πρεπως ἡ θεολης ἐν ωκησε· πλην και λυθεις, οὐχ ὁμοια πεπονθε ᾧ ὁλομανθρω ἐκεινῳ ναῳ ὃς μη δ' καθαρεθηναι, οὐκετι ἀνεγερθηναι δεδωκεν· ἀλλα και αὐτος ἐξ ὁ ναος τελειως ἐλυτρωθη· οὐκουν ἀλλα και ἡν τω καλα βλησθαι σκηνη τῳ ἀδαμ, ἑαυτῳ ζωαναστησον· εἶτα ἑρμηνευων τὸ αἰνιγμα και φησιν, ἡνα μη λεγῃ ναου· ἡνα δ' σκηνη, και πως ᾧ ναῳ ἡ σκηνη διανισθαι, ἐπαγει· ὁ δε λυτρος γε ἀδαμ ὁ ἐν ὑψιστοις οἰκων· ὁ ναος ᾧ λοιπω παραληφθεις, ᾧ πολλῳ ἀδαμ ἠλθεν ὑπερ τὸν πεσοντα ἀδαμ ὃς σκηνη ᾧ θεανθρωπῳ καθυπεμεινεν· και ἡλθεν οὐ μονον μεχρι γης και ὧν πεδιλων· ἀλλ' ἀχρι και αὐλων ὧν τῳ ᾅδου ταμιευων· τὸν ἀδαμ πρωτος και ἀδαμ δευτερος, ἐν τῳ παυλου θρηυλας εἰπεν ὁμιλω δος· φησι γαρ ἐκεινος· ὁ πρωτος ἀδαμ, ἐκ της γοικος· ὁ δευτερος ἀδαμ, ὁ κς ἐξ οὐρανου· ⁊

Πεπαυλαι τελμα μαθητων· δειλαιαιος ὁ ἀειεσυτ ἰωσηφ· νεκεου γαρ και γυμνου θεωμενος τὸν ὀπτ παυλων θν· αἰδεται και κιδεετ κραυγαζων· οἱ παιδες εὐλογητε· ἐφθς ἀνυμνητε· λαος ὑπερυψουτε εἰς παυλας θεος αἰωνας· ⁊

Τα πεδιλα τῶν ὀρεων καθαιρεθηναι μελλοντα ἐν τουτοις φαινεται ὁ μελωδος, ἀπο ὧν εὐαγγελιζομενων τὸ παν τοπαεσιον καθαρευειν. οὐ γαρ πεδος φησιν οὐδε ἰωαννης οὐδεις ἀλλος ὧν μαθητων, ἀποστελλεται τῳ κῳ αἰδε πεδα πλαθυ εἰς τὸ κηδευειν· ἀλλα πεδος μονον τους σκολια μαχου τελμα· ἰωαννης ὁ, και ζωστηρχεται φησει ὀπτ τῳ θεραπερεως οἱκου ἀπαλομενῳ· και ἡ δε ρωξ ᾧ κελευσας ἀπελυσος ᾧ ἀρχιερευ, και τῳ πεδον ἑαυτῳ ζωσταγμ· πλην, ἀλλα μεχρι τουτων αὐτοις ἡ τελμα· ὀπτ δ' ἀκουσαιεν ἡν ἀποφασιν ὁ ἐν ὄχλος ἐστι πανταθυ· και ἰδοι εν αὐτῳ εἰς τὸ σφον ἀπαλομενον, παυεται αὐτοις τὸ λοιπον τὸ θεασθαι και τελμειν· και ἡ συμφαζουσι οἱ μεχρι τελε θρασεις· οὐχ ὁτι μη τῳ διδασκαλον ἐθελουσι και τελε, ἀπαλε πλαθρας τουτου λοιπου· ἀλλ' ὁτι την μανιαν ἡν ἰουδαϊκην ἐδεδοικεσαν· μονος δ' ὁ ἀειμαθαιος ὁ κρυπτος και αὐτος μαθητης ἀεισεβ· τελμησας γαρ φησιν ἐσπλθε πος πλαθν και ἡπλασε τῳ ναῳ ἰῳ· ἐι γαρ μη οὗτος ἡν θαυμασιν ἐκεινην ἀεισεβειαν ἀεισευσε, και τελμησας πος πλαθν εἰσπλθε, και εἰσελθων τὸ κυ εικονι ἡπλασε τουτοις, και αὐτης, ἀλφ· και λαβων, ἡ καθαρα σινδονι σινδλισε· και σινδλησας, ᾧ και νῦ αὐτος μνημειῳ ἐνελυμβευσε· τελος αὖ, οὐ δ' ἰαφις αὐτον κ' ὧν κυ εικονιων ἀπαυσια ἠξιωσε· δεδοξασται ὁ θαυμασιος ἰωσηφ· νεκεου και γυμνου θεωμενος τὸν ὀπτ παυλων ἡτοιμασε ἐπεκεινα παυλων θν, αἰδεται· και ὡς ἐξ γυμνου, πεισελλ· ὡς δ' νεκεου,

συμβουλεῖαι :—

πγ. Ὠδὴ θαυμάσιον δὲν καινῶν· ὦ ἀλαδόλως ὦ ἀφράσου ἀνοχῆς· ἐκαὶ γὰρ ὑπὸ γῆν
σφεαλίζεται ὁ σὺν ὑβρισοις οἰκῶν· καὶ πλάνος δὲ συκοφαντᾶται· οὓς παῖδες εὐλο-
γοῦσιν· ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι· λαοὶ ὑπερεμβοῦσιν εἰς παῖδας δὶς ἀῴδας :—

ϛ. Πεσὼν τοῦ κὼ ταφῆς σὺν ᾧ φθάσαι ἐσπερίῳ θαλαβών, νεκὼ καὶ ἡν δὲν ἰουδαίων
πρὸς δὺ πλάδου ἀπαντέλλα πρὸ στέλευσιν. καὶ ἡν ἀνόστου ἐκάνην φωνὴ ἡν, ὁ δὲ
μὲν ὅλος ὁ πλάνος σκῆνος ἐλεῖν σὺν ἔστιν ἡμέραις εἶκοσιν. κέλευσι οὖν ἀσφα
λισθῆναι τοῦ τάφου. καὶ ὡς ὅπως ἐσφραλίσθη ὁ τάφος καὶ σεαλωθῆναι κουσωδία
τοῦδον πρεσβύτερος· καὶ θαυμαστικῶς τὸν λόγον χαιμαλεόμενος, ὦ δὲν θαυμά
ζων φασὶ δὲν καινῶν· ὦ ἀλαδόλως ὦ ἀφράσου ἀνοχῆς· ἐκαὶ γὰρ ὑπὸ γῆν ἐλίθη
καὶ σφεαλίζεται ὁ σὺν ὑβρισοις οἰκῶν καὶ ἀπειθείσιος· καὶ ὁ πάλαι πλάνος δὲ,
πλάνος συκοφαντᾶται· στελέου γὰρ εἰς τὸ πλάνος. τοῦτ' ἔστι, τοῖς ἐξῆς πρὸς δελέου.
οὐγὰρ πλάνου δὲ οἱ μαφθύοι, τοῦτον ἐκάλεσαν· ἀλλ' ἁπλῶς πλάνου :—

Α' Φ'. Ὦ ὁ ἑρμός. Μὴ ἐποδύσουσιν μὲν καθορᾶται σὺν τάφῳ· οὐ σὺ λάσει ἄνου ποιεῖς ξυνέλαβες
γὰρ· ἀνασταθεῖναι γὰρ καὶ δοξασθῆναι· καὶ ὑψωθῶ σὺν δόξῃ ἀπαύστως ὡς δὲ
τοῖς σὺν πίστει καὶ πόθῳ σε μεγαλύνουσιν :—

ϛ. Τὴν σύναταν ᾠδὴν, ᾠδὴν τ' ἀκοῦ εἰδὼς ὁ μελοποιός, χαρίζεται σὲ καὶ τοῖς τοῦ
κὼ σὺν ταφείοις τὰ πρέποντα· σύνδρομοι γὰρ καὶ ἡν ᾠδὴν, ὅλη σύναται· ἀμοιβαία τὰ
κατ' αὐλὴν ἐπαίεσα ποιούμενος· ὡς σὰλε τοῦ ὁρᾶν πρὸς ἡν ἀγέλαν αὐτοῦ μᾶλλον· καὶ ἐξ
αὐλῆς εἰς αὐτὸν· ὁ μελῳδὸς πρῶν εἰρμὸς, ἀπ' ἐκάνων ἐλίφθη δὲν τοῦ κ' λουκᾶ ἐσαὶ
μηδὲν ξυλλαβών· δὲν οὕτω πως κελεύσαν πρὸς τὰς ἀκολουθούσας ᾧ σεμνυνάκας
ἀπαλοιμένας πρὸς τὸ σῆμα δῆναι καὶ κοπτομένας· δυλαπῆες ἐεσθ' ἁλίας· μὴ κλαί
ετε ὅπ' ἐμέ· πλὴν, ἐφ' ἑαυτὰς κλαίετε καὶ ὅπ' τὰ τέκνα ὑμῶν· τοῦτο γὰρ ᾧ σχή
ματι ζῳούμενος σὺν αὐδὴ καὶ ὁ μελῳδὸς, τὸν σῶν εἰσάγει πρὸς ἡν ἀειπάρθενον
αὐτοῦ μᾶλλον κέλευσι· μὴ ὀποδύσουσιν μὲν καθορᾶται σὺν τάφῳ μου· οὐ γὰρ ὀπὶ-
πολὺ ᾧ μνήματι σήμερον δῆναι· ἀλλὰ εἰς μέσος ἀνασταθῆναι· τοῦτο δὲ ἐπα
κούσας δεήσεως, ἀνασταθεὶς ὁ δεσπότης κελεύσας· καὶ τοῖς σὲ ἀπαύστως μεγαλύ
νουσιν ἀνυμνῶν :—

πγ. Ἐπὶ ᾧ ξένῳ σου τάχα· τὰς ὁδὼν φυγοῦσα· ἐπὶ φυσῶ ἐμαθάσιν ἀνας
χὲ γέ· νεσῶ δὲ σὲ ἐκείνου ἀπνοῶν ὁρᾶται νεκρόν· ἢ σὺ μφαία τ' λύπης ἀπα-
σανούμενος δεινῶς· ἀλλ' ἀνάστα τὸ ὅπως μεγάλυνε θῆναι :—

ϛ. Ἀμοιβαίως καθαπὲρ ἕστιν ἀπολουόμενον τ' δεσπότου σὺν τῶν δὲ εἰσάγεται· καὶ

πρὸς τὸν ὀρᾶ μὴ ἐποδύεσθαι μέρ ἐς πόλεα, τοῦ τὸν ἢνὰ τὸν ἀπόλογον ποιοῦ
μεθ', φη. Ἐπὶ φ ξένῳ δυσκόλῳ. ξένος γὰρ εἰ δίχα καὶ ἀπρόκλητος καὶ ζωοκτασιῶν. τὰς
ὀδόντας φυλάττε σὺ ἐμοὶ ἢ καλέρα χέλυσαι ἢ λέγουσα σὺ λύπαις δὲ ἐπιέπω, ὑπὲρ
φευῶν ἐμακαρίσθην ἀναρμε γὲ νεῶν δέτε ἀπτόαν ὀρθὰ γενέσθαι τὸν ἀνίνου, οὐ δύ
ναται μὴ δακρύσθαι καὶ ἀποδύρεσθαι· ἀλλὰ κὴ μὴν σύμεσθ' πολεμόρεσθαι μὴν,
καὶ δῦ μὴν καρδίαν ἐμφαίσθαι, ἢ ἐμφαίσθαι πλύπας ἀπασάσθαι
ἄνασ· ἀλλὰ λέλεθε μὴν ὑποδέσθαι καὶ ἀνάσθη ὅπας μεδμωνήθμεν καὶ μα-
καρίσθαι πᾶσαι αἱ ἡμέραι :—

Γ ἦμεν κἀμύπλᾳ ἐκόλα. ἀλλὰ φείπουσιν ἄδου οἱ πυλωροί. ἦμεν ἐσμένου βλέ πτοντες σολὴν. ἢ καλμένην μέρ ἧς σκληκλάσας. τοὺς ἐμφους εὐστρῳ γὰρ παλάξας ὡς δε. ἀνασήθμεν αὖθις καὶ μελδμώσε :— πν. τε.

Κ αἱ δὲ δὲ ἀμοιβαῖον ἐστὶ δ' ἔσπασιον, πρὸς θ' φαλαν καὶ πορρηδόν. ἢ πού σης γὰρ σὺ ἐκόνῳ ἧς θεομὲ θρος. ἀλλὰ ἀνάσθη ὅπας μεταλμεδήθμεν, ἢ ἐλέ ταν ὁ σπρ σὺ λαῦ θα πτσούμενος μὴν ἐαυδὲ ἐξανάσασθαι. καὶ λέλεων. ἦμεν καλὺ πλᾳ θ' μέρ. ἀλλὰ σὺ κἀκουσίως κὴ τοὺς αἰνυπλίους πεὶ ὧν φὴ ἢ ὦδή, καλέπτιεν αὐδοὺς γᾶ· ἀλλ' ἐκόνα καὶ ἐμ ἧς ἐμαυδὲ θελόλως. πλὴν καὶ καλυπτόμενον σὺ ἧ ἴᾳ, ὁ μως φείπουσιμε ἄδου οἱ πυλωροί. καθὰ καὶ ἰὼβ πεὶ ἐμοὶ πο ε φίλευσε χέλων. ἀνοίγου δ' ὅτι φόβῳ πύλαι θανάτου. πυλωροὶ δ' ἄδου ἰδοὺ ἔτοε ἐπλήξαν. φείπουσι δ' ὧν οὖδι οἱ πυλωροί, θαλὴ, ἢ δηλονότε ὡς ἦμεν εσμένου ἰδόντες ἦν παρὰ φ ἢ ἰαία ν σκόληκλάσας σολὴν. ἢν σκῶδ' οἰκόου αὖμα τος ἐμφους. κἀμὲν δὲν ἐρυθρὰ κὴ τὸν αὐδὸν πο φίλην τὰ ἱμάτια πεὶ εβαλόμεν. τὸν γὰρ αὐδὸν ἢ ἰαίου ἀμφωείου αἱ φωναί· ἦτε πεὶ εβάλε δ σολὴν σκόληκλάσας κὴς, καὶ ἢ, ἵνα δὲ ἐρυθρὰ αὐτὸν τὰ ἱμάτια· ὁπόθ' θὰ τὸν, ἦμεν δὲ μένην ὁ μελοχθά φος ἐθήλωσε. τοὺς γὰρ ἐμφους τὸν σεῦν δαίμονας δε καὶ ἰου δαίους ὡς δία εβδὸ μὴν σὺ τοῦτο παλάξας, ἀνασήθμεν αὖθις καὶ μελαλώσε :— πν. τε.

Ἀ λλὰ ἀδὼ ἢ κλίσης. εὐφραίνεσθαι πάντες οἱ γαίνδες. ὁ γὰρ ἐμφους ἐσκύλευσε ἄδης. ἐν μέρων ἰωάκες πεσου πανδέτωσι. τὸ ἀδάμε ζωὴ ἢ ἔσχ λυ τοῦμεν πασθεῖν. καὶ ἢ ἔτη ἢ ἦμέσχ ἐξανασήθμεν :— πν. τε.

Τ οῦτο ἀπὸ ὧν θεὸ ατελικοῦ ῥῆμάτων. ἐλάφθη ὧ μελωδός. τὸ ἔσπάσιον ὧν, ὃ ἀπόλησεν αὐτοῖς ὁ ἰς καὶ εἶπε χαίρετε. λαῦτα γὰρ καὶ ὁ μελωδὸς σὺ λαῦ θα παρα λαμβάνε σῶν ὑπαλάξας τὸ ἄμεν. καὶ αὖτὸ ἀφιλημαλικοῦ χελωσταλικοῦ αὖ τὸ ποιᾶμενος. καὶ ἀπὸ τοῦ χεννηλικοῦ πρὸς τὸ ἐορλαστικὸν τὸν χόρον μελαβι πν. τε.

βάλλει, τοῦ κῦ ἐκβαγῆναι κλίνου εἰς χαρὰν πεφεπόμενον. καὶ ταῖς μὲν εὐφορ-
εἰς ἡμῶν εὐφορείαν ὀξυούσα. ἐκ δὲ καὶ ἡμῶν αἰτίαν ἡς χαρᾶς πεπαύσεται. τοῦ γὰρ
ἀδὰμ φησὶ ζωὴ ἐν παραδείσῳ. ἤδει, πάντας αὐτοὺς τοὺς ἐν ἁμαρτίαις καὶ θλί-
ψεσι. διαβόᾳ γὰρ καὶ ὁ μελῳδὸς εἰπών, τοῦ ἀδὰμ ζωὴ ἐν παραδείσῳ, ἐπιβάλε
καὶ ὅ, πατέρα. ἵν' ἐνδείξηται ὡς οὐχ ὑπὲρ μόνων ἁμαρτιῶν τὸν πατέρα σεβόμεθα καὶ
πέπονθε καὶ παθητὸς ὁ μονογενὴς καὶ ἀνίσταται, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ
ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ταῦτα ὑπομένει διὰ ἣν ἐ
πιβάλλουσαν χρεωλυσίαν καὶ θεραπείαν. ὅθεν αὐτῷ
πρέπει αἴνεσις δοξαζόμενον, νῦν ἐπεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
ἀμήν :

Τοῦ αὐτοῦ ὁσιωτάτου κῦ Θεοδώρου, ὑμνήσεις
εἰς τὸν σὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην κυριακὴν τοῦ
πάσχα ἀνάστασιν καινὴν μοῦσιν
ἡ ᾠδὴ ἁ ἐν ἁγίοις ἰωάννῃ
ὁ δαμασκηνῷ :

Dominica Resurrectionis.

ποίημον. Εἰ συνεσταυρώθημεν χῷ καὶ συνεβαπτίσθημεν θεὸν λόγον ὅτι ὁ σταυρὸς τοῦτο
καὶ ἡ ταφὴ μυστηρίων ἐστὶ ξυλίνων, πῶς οὐχὶ σπεύσωμεν ἀνισάμενῳ-
τοῦτο, διὰ τοῦ ἴσου τρόπου συναναστῆναι. καὶ εἰ κοινωνοὶ γεγόναμεν τῶν παθημά
των αὐτοῦ κῦ τοῦ μέλλοντος ἀποστόλου, πῶς οὐχὶ καὶ συνεγερθήσεται καὶ τῆς ἀνάστα
σεως δόξης τούτῳ συγκοινωνήσωμεν. καὶ εἰ ὁ τοῦ θεοῦ χοσμᾶ ὡς ὅλλυνος ἀλ
λου ἀνεκαθάρου ἢ νικοδήμου καθεβιβάσθη αὐτὸ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. καὶ ἡ κα
θαρὰ σινδὼν περιεστάλκεν, καὶ ὁ καινὸς μνημεῖον ἐνετυμβεύσατο, πῶς οὐχὶ
καὶ κῦ τοῦ θεανθρώπου δαμασκηνοῦ ὡς ὅλα κῦ καλοδήμιος καὶ σαλώμης ἕλης ἀλ
λης μαθείας εἰς τὸ μνεῖαι τοῦ σταυροῦ ἡδονῆς πάθεσι ἀπάτας ἀξιωθήσεται
καὶ ὁ ἰοῦ ὑπαλλάξει. καὶ τ', χαίρετε φωνῆς καλακοῦ σωμα πάνασάσεως. ἢ
ὡς πέτρος καὶ ἰωάννης ὅτι τὸ μνημεῖον δεσποσύνης καὶ τὰ ὀθόνια καὶ τὸ τοῦ
σιουδαρίου βλέψωμεν. καὶ ἐν τοῖς ταπεινοῖς τοῦ ἰοῦ παρηκολουθήσαμεν, καὶ ἀ
ναστάσεως αὐτοῦ ὅτι τοῦ σταυροῦ ἰσθι ἀνεχόμεθα. καὶ δοξάζομενοι ἡ-

λοις χέρας καὶ πόδας, καὶ πολιζόμενον ὄξος· καὶ λόξη κεντούμενον· καὶ τἆλλα παν
τα κ' ὧν ἦν ἐμὲ καθεπράξαθ σεῖαν, φιλανίας ὑπερβολὴ ὑπομένουλα, πῶς οὐχὶ
καὶ τοῖς ὑλοτόμοις τούτου καὶ θεοπρεπεστέροις ζηλωπαράκλου τὴ θέμι· καὶ εἰ σκ
λῆπον αὐτοῦ τὸ πόδωπον παρὰ τοὺς ὧν ἀνῶν ὑμοὺς καὶ οὐκ ἔχον εἶδος οὐδ' κάλ
λος ἰδεῖν ὁπτεχαρίεν θέμι, πῶς οὐχὶ καὶ ὡς νυμφίον σὲ τοῦ τάφου ὡς σὲ πασοῦ
προτούμενον αὐτοῦ θεωρίθεμι· ὧν τ' ἐρυθρωθείσης ὑπὸ ἀναζωάνων αὐτοῦ αἵμα
των πορφύρας· καὶ τοῦ στεφάνου ᾧ ἐστεφάνωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, σὺν καιρῷ νυμ
φίδιον αὐτοῦ κ' τὸν σὺν ᾧ ἀσπαλεῖ θλομωῦτα· καὶ τῆς λοιπῆς βασιλικῆς σκοῦ ης
καὶ πεβολῆς, ἀπαλε· οὐχ ἁθελοκάλου μόνου ψυχῆς· ἀλλὰ καὶ ἀνοήτου τοῦ τ
τ' παθος· καὶ παρακλουθήσου ἄρα ᾧ μεταλῳ δαιμονικῷ καὶ ὑπομελπέον
αὐλῷ κ' τὸ ἐζωσεῖν ἦν ἀνάσασιν :—

ὁ καινὸν. ὠδὴ ᾱ ἦχος πρῶτος :—

Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί· πάσχα κυ πάσχα· σκῦλ θανάτου πρὸς ὁ ἕρμος.
ζωήν· καὶ σκῆπ πρὸς οὐρανοὺς ὁ θς· ἡμᾶς διαβιβάσει σὺν νίκιον ᾠδοῦντας :—

Ἰσέον πρὸ ὧν χριστῶν, ὁ λιποσωτῆρι ἦν ἑορτὴν ἁγίοις ὑμνοις τιμῶντας λαμπρότη
τος θουλαθεὶς ὁμιλητοῖς, τοῦ πρώτου ἐξελέξατο ἦλον ὡς παντύσεσιν, καὶ λας
ἀπάσης χειρὸς φεδοῦ, ἀπὸ τοῦ παντύσεσου καὶ θεολόου ἔλαβε χαλοσείου. ἵ
να διὰ πάντων αὐτὸν, τὸ μέλος παθεῖν καὶ ἑορτάζοι. ὡς ἐξ αὐτοῦ αὐλέκα τοῦ εἰρ
μοῦ. ἦς πρῶτος ὠδὴς ξυμβαλλήν ἐξεστι πεὶ τούτου τοῖς βουλομένοις. οὐχὶ ἦν ὑ
πόθεσιν μόνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἦν λέξιν ξηραὶ ἀπὸ ὧν θεολογικῶν πηγῶν ἀρύε
ται. λέγω τὸς γὰρ ἐκείνου σὺν ἐς ἡ πολάσα τοῦ εἰς τ' πάσχα καὶ ἦν βραδυτῆτα λόγου,
ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ ἡ ἀρχὴ δεῖα, σὺν ᾧ ὀπτ' φυλακῆς μουσήθημεν, πάσχα
κυ πάσχα. καὶ αὖθις σὺν ᾧ αὐτῷ λόγῳ ἦν τοῦ πάσχα ἑρμηνεύοντος σημαίνει καὶ
οὐκέτι λέγοντος· δηλοῖ δ' ἡ φωνὴ ἦν διάβασιν, ἰσοείκως ἐς, ἦν ἐξ αὐτοῦ πάσ
χοντος ἦν χαναναίαν. πνικῶς δ', ἦν σκῶν κόσμου πρὸς τὰ ἄνω· καὶ ὧν τὰ ἴνων πρὸς
τὰ οὐράνια. ζωναλαῶν τοῦτο τὰ ἔτα ὁμιλοῦσι, εἰς τοῦτ' καὶ ἕνα ἓν κραθῆσα
ἐξ αὐτῶν κεραζόμενος, ἦν ἐς τοῦ πρώτου ἀναστασιοκλόου πόθεσιν, πόθεσιν
καὶ οὐ τοῦ καλοῦ τοῦ ποιεῖσθαι εἰρμοῦ. ὠδὴ πτ λέξεων. ἀναστάσεως ἡμέρα λαμ
πρυνθῶμεν λαοί. ὧν ἐξῆς δυὸν χειράδων, ἦν ἐς, ἦν, πάσχα κυ πάσχα, ὡς αἰτίαν
σπαρῆναι τοῦ λαμπρυσμοῦ. λαμπρυνθῶμεν λέξεων λαοί, διὰ πάσχα κυ πάσχα ἐστ. ἦν
ὁ, ἐξηγητικὴν ποιεῖσθαι τὴν πάσχα. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ καὶ ἡμεῖς τὸ πά
σχα παντύσεσθαι ὀφείλοντες, κρείττω ἢ κ' τοῦ παλαιοῦ ιηλ. διαβιβασθέντες διάβασιν.

οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς εἰς γῆν καὶ σὺ καταβησομένης πρὸς ἔρημον ἡμᾶς δεῖ λεβίβασε κα
θαίπερ παλαι τοὺς υἱοὺς ἀλλὰ σὺ θανάτου πρὸς ζωήν· καὶ σὺ λῦς· μᾶλλον δὲ ὑποτείνων
πρὸς αὐλαίας τὰς ὑπερῳσίας· τοῦ ὀδηγήσαι καὶ ὁδοῦ ἀστινιχίου ἀδούλας· θαυμασίου
δὲ καὶ λαοῦ θεοῦ τοῦ μελωδοῦ εὐλαχρίσου· πῶς τοῦ παροῦ τὰ εἰρμοῦ σὺλε-
αὐλῆς θ' ἀναστασίμου ἡμέρας καὶ θ' ἡμῶν πρώην ὡδὴν ὑποδέδως ζωηκεόησε.
καὶ λαμπρωθεὶς εἶπαν θαλὴν ἀνάστασιν, ὀπτήλδες καὶ τὸ πάσχα ἐπαινεῖσε.
καὶ θαβασιν ποσπόρευσεν· ἵν' αὖ θεν ἀπὸ τοῦ πράξαβς ἀναλκαθῆναι καὶ
θλὰ τοῦ ἐρυθραίου κόλπου δὴ ἰηλιῶν θαβάδας· καὶ οὕτως ζωνάψα
μὴ ἐορμὴν ὡδὴν· μᾶλλον δὲ τὸν τῆς ἑορτῆς τὸ καλὸν ἐρυθραῖ σὰνο θαύμαζνω
εἰσει ϵν :-ς

πν
πϵ. Καθαρθῶμεν ταῖς ἀθύσεις καὶ ὀψώμεθα ϕ̄ ἀποστίλῳ φωτὶ· τῆς ἀναστάσεως χ̄ῡ
ζωσεφόρου. καὶ χαίρει φαιδρῶς ζωὴν ἀκουσώμεθα· ὀστινίκιον ἀδδύτ:-ς

ϡ
ϵ̄ϛ. Ἐὰν εἰς κακόηθον ψυχὴν θεία οὐκ εἰσελεύσεται, εἰ μὴ θ' κακοηθείας ἐαυτὴν σὺ
καθάρῃ, καὶ ἐὰν λαμπρῷ ὀφθαλμὸς οὐκ αὐ βλέψῃ τοῦ ἡλίου εἰ μὴ τὴν λαμπρότ θ'
ἀπόθηται, εἰ δ' οὐ δ' ἀκοὴ κυφελλοβυσθεῖσα φόβου μὴ φωνῆς ἐντοδέξηται δ' μὴ αὐ
τὴ τοῦ σωφρονοῦς παθους αὐλὴ καθαρεύσειε· καὶ ἐὰν εἰς ὑπὸ κοιλίας σωφλα
μένη οὐκ αὖ τὸ εὐῶδες καὶ τὸ δυσῶδες διακρίνει ἐαδίως διωίσεται; πῶς αὖ ἡ
μὴς χ̄ῡ θαλάμευθα· ἢ τὸ ἐκείνου φωνῆς ἀκουσώμεθα, ἢ εἰς ὀσμὴν μύρου αὐτοῦ
δεσμούμεθα· ἢ ζευξώμεθα καὶ ἰδικῶς ὁ ἐ ἰ̄ς ὁ χ̄ς· ἢ τῇ χρείᾳ τ' τοῦ θωμᾶ αὐτοῦ ψη
λαφήσωμεν, εἰ μὴ ταῖς αἰσθήσεις φθαρτῶς καθαρθῶμεν· οὐδὲ γὰρ ἀκάθαρτος ἀκοὴ·
οὐδὲ μὴν ὀφθαλμὸς χοικὸν, ὃν θεῶν αἰσθανόμενοι θεαμάτων καὶ ἀκουσμάτων· ἀλλ
οἱ οὕτως ἔχοντες περὶ ταυτὸ ταῖς αἰσθήσεις, ἵνα ὄψιν φησὶ καὶ ἵνα ἀκοήν, ἐμπέφυκεν
παρὰ τ' προφήτ' οὕτω δοῶσιν· ἀκοὴ ἀκούσεται καὶ οὐ μὴ ζωσθε· καὶ βλέποντες
ἴνες βλέψουσι καὶ οὐ μὴ ἴδωσιν· ὁ μὲν δὴ καθαρσίων τὸ τ' ψυχῆς αἰσθήσεια· καὶ-
νὴν καρδίαν αὖ καθαρὸς, πάντως ἀκωλύτως ὄψεται τοῦ θ̄υ· μακάριοι γὰρ φ̄ οἱ-
καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν θ̄ὸν ὀψονται· καὶ ὁ τὴν ἀκοὴν δ' ὡσεὶ ὡς κε καθαρ
μὸς, ἀκούσεται τοῦ κ̄ῡ καὶ ζήσεται· ὅταν κούσει γὰρ μου φ̄ῆ ἐσεῖας ὡς σὺ πεσῶ
που θ̄ῡ, καὶ ζήσεται σὺ ἀλάθοις ἡ ψυχή ἐμοῦ· οὐ μὴ, ἀλλὰ καὶ θὰ λοι πῶν αἰσθη
σεων, τοῦ κ̄ῡ καλαζεφθήσεται καὶ λάβοι τὰ αἰλήμαλα τ' ψυχῆς αὐτοῦ· καθὼς καὶ
θαδὴ φ̄ῆ· καλαζεύφθω τοῦ κ̄ῡ καὶ δώσει τὰ αἰλήμαλα τ' καρδίας σου· ζωὴ τ' οὖν εἰ
δὼς καὶ ὁ θὸς μελετοῖος, εἰς καθαρσιν ἡμᾶς ὧν αἰσθήσεων προξείπαι· καὶ μάλισα
δὴ δὸ ὧν κορυφαιοτάτων· ὀψεως λέγω καὶ ἀκοῆς· καθαρθῶμεν ταῖς αἰσθήσεις τὴν

ὀψιν λέξων καὶ τὴν ἀκοήν· καὶ παύλας διὰ τῆς ὄψεως, ὀψόμεθα καὶ ἡμεῖς ὡς αὐ
μν εσφόεσι οὐ τὸν λευκοφόρεον μόνον ἀγγελον, ὅπ τὸν μυημένον καθήμενον, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν τὸν χν ᾧ ἀποστολῳ φωλὶ ις ἀναβάδως ὡς ἥλιον ἐξαστράπτοντα· διὰ τ̄ν
ἀκοῆς, καὶ χαίρελε φάσκοντος τανῦν αὐτοῦ ἀκούσμεθα, καθὼς κἀκεῖναι ποτὲ κου
σαν· δικαίως ὁ παῦλας αἰσθήσεις μόνας τὰς ἁγίας παρέλαβεν· εἰδὼς ὅτι καὶ παρὰ τοῖς
μν εσφόεσις αἱ σαι μόναι τέλε σύρξαν· ἡ γὰρ ἐφὶ καὶ ἐβλεμθη παρὰ τ̄ μαθείας, ἀλλ'
ἀνενέργητος ἐκείνη· μαθεία γὰρ φησι μόνου ἀπτου :— ζ

Οἱ ὦνοι δὲ ὀπαξίως ὁ φαινέσθωσαν· γῆ· ἀλαλιάσθω· ἑορλαζέτω ὁ κόσμος· ὁ εα τεῦ. πν.
σθε ἅπας καὶ ὁ ὁρᾶς· ἐν γὰρ ἐπιγνῶ σι σὺ φεσσοῖσι αἰῶνιος :— ζ

Καὶ τοῦτό τὸ τερπαίεσον τ̄ παύλης παιδευσικῆς ἰδέας ἐστ· καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰλκπλαι δε ἐν ἑξ.
ολόου· τέξ γὰρ οἱ ὦνοι εὐφραινέσθωσαν· ἡ· γ· ἀλαλιάσθω, ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἅγια τοῦ κῦ
γενέσθια λόου ἐλήφθη· ἐν ἐκκλνσι γὰρ εὐ θυς ἐν πεσοιμοῖς, οὕτω φῆ ὁ πολὺς ὄχλος,
καὶ ἵν' ἀμέθοδεια ζωηλωτήπω, εὐφραινέσθωσαν οἱ ὦνοι καὶ ἀλαλιάσθω ἡ γῆ, διὰ
τοῦ ἐποψίου εἰ τα ὁπτήσθον. τὸ· ἑορλαζέτω· κόσμος ὁ εσθίε ἅπας καὶ ὁ ὁρᾶς ἀ
πὸ τοῦ, ὅπ τ̄ φυλακῆς μουσῆσθαι. ἐν ᾧ λοίᾳ γὰρ τύλῳ παράλε ται ὁ φανεὶς ἄγγελος ᾧ ἐν
ἁμίῳ σὺ νοι λέξων· σὰμε εσν σεῖα ᾧ κόσμῳ· ὁ σθίε ὁ εσθίε, καὶ ὁ σθ ὁ ὁρᾶς. τὸ· ἐν γὰρ
γὰρ ἐπιλέρ ται εὐφεσσοῖσι αἰῶνιος, ἔοικεν ἀπὸ τοῦ εἰσὶν πεμπτικοστοῦ τοῦ σκολιοῦ ἀ
ναλέξασθαι λόου· σὰν γὰρ ἑορλὴ καὶ ἀλαλιάσεις αὐτοῖς ὀνομάζε ται· σὺ αὐλῷ γὰρ φησι
χῷ ἵν ᾧ καὶ ἀνοῖ· ἡ ἀληθινὴ δὲ ζωὴ μένων ἑορλὴ καὶ ἀλαλιάσεσ· ἃς ἔσται τοῦτ' τὸ
τερπαίεσον ἀπὸ δὲ τῶν σκολιοκοῖ λόων ζωαπαρ ιζόμενον· τοῦτε πρῶτον ἐχθε
σλιακοῦ σὺ ᾧ ἐμφέρε ται τ' εὐφραινέσθωσαν οἱ ὦνοι καὶ ἀλαλιάσθω ἡ γῆ· τοῦτε μέ
σου καὶ ἀνασασίμου σὺ ᾧ ἁρῆται, σὰμε εσν σεῖα ᾧ κόσμῳ· ὁ σθίε ὁ εσθίε καὶ ὁ σθ ὁ
ὁρᾶς· τοῦτε ἔτ' τοῦ καὶ μεθ' ἐκεῖνον τοῦ σπτ ἡ ἁγία πεντηκοστὴ σὺ ᾧ καλεῖται ὁ τ̄
ἑορλὴ ὧν ζωζομένων καὶ ἀλαλιάσεις· ἐν ὑ ταῦτα δηλονότι· ἓ εὐφροσύνη :— ♣ ὧ γ.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν· οὐκ σὺ πέτρας ἀλόγου τε εκβυρσούμενον· ἀλλ' ἀφθαρσίᾳ ♣ ὁ εἱρμός.
πλοῦν· σὺ ταφου ὁλεθρίαν τος ζῶ· σὺ ᾧ στερεούμεθα, :— ζ

Ζηλήσως ἄξιον δηλ' σὺ τῇ παρούσῃ ἑορτῇ ὠδῇ, τ̄ τοῦ καινοῦ πόματος πόθως ἐμπλησθ τεῦ. ἑξ.
ὁ μελῳδὸς, οὐ γὰρ ἐμφαίνεται τὸ πεσὶ τοῦ τ̄ ἄνυσης ὠδῆ, οἱ κόν ἐχον τ̄ πολυνούμενον· ἐ
φαμεν· ὅτε καὶ πεσὶ τοῦ τ̄ ἀναβασάσεως ἑορτῆ, καὶ πεσὶ τοῦ τ̄ ἄνυσης ὠδῆ, καλῶς ἐσκέψα
σθαι ὁ εἱρμὸς, ἐὰν μεθ' ἑπτὰ σας μόνου πεσέχωμεν· ὅπ γὰρ βασιλέα τοῦ δῦ λείτε ται
ἐν πολλαχοῦ· καὶ ἄλλως παρὰ τὴν θάλασσαν φῆ· λείτε ται· καὶ αὐτὴ ἡ τοῦ κῦ ἀνάσασις
βασιλέα αὐτοῦ· ἐπαπείλαβε· σὺ τὴ βασιλέα αὐ τοῦ τ̄ καινοῦ πόμα τῶν δῦ φλων

ιε· .P.

αὐτοῦ· πρὸς καλεῖται ἡμᾶς οἰκοδεσπότης ὁ μελοποιὸς εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι πόλεις πό-
στιν· ὅπερ καινὴ ἡ ἀληθὴς ἐστὶν, ὡς καινοποιοῦσι καὶ ἀφθαρτίζουσι ἡμᾶς· εἰ γὰρ ζωὴν
νέαν μεν ᾠδὴν, ὅλον δὲ καὶ ζωὴν καινὴν ἀπὸ καὶ ζωὴν φθαρτὴν ἀπεθάνομεν, πρὸς τὸ
οὖν ἦν τὸ ἀνάστασιν ἐστὶν, οὕτω τυποῦσιν ἀληθῆ ὁ εἱρμὸς παρὰ τῷ μελοποιῷ· πρὸς τὸ
ἦν τὸ ἄνυδρος ᾠδὴν, ἀπὸ τοῦ ἐστερεῶσθαι τὴν καρδίαν μου ζήσομεν, ὅτι γὰρ ἀνάλλων στερεω
τάτη πέτρα ἐστὶν· εἰ καὶ ὁ λεύκε πόμα πῶμεν καινοῦ, ἵν' ἐμφήνη καὶ ἦν ᾠδὴν
ὁ τὸ ἄνυδρος ἐστὶ τὸ ἐστερεῶσθαι τὴν καρδίαν μου λεύουσης, ἀναβλέψας πρὸς τὴν παλαιὰν ἰσρα
ὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ πάλαι παρὰ τὸ πέτρας τὸ ὕδωρ πηλάζοντα· καὶ λεύκε φη
πόμα πῶμεν· οὐχ οἷον ὁ ἐπὶ ἀπὸ στερεᾶς καὶ ἀγόνου πέτρας τὸ εὐθυρρεόμενον ὕπε-
καινοῦ μὲν γὰρ κἀκεῖνο, ἀλλὰ διάλυν παραδοξοποιΐαν τοῦ θαύματος· οὐ μεμβίτε ὡς ἀ
να καινίζου ἀφθαρτίζου· καὶ καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν τοὺς πτυόντας ἐρημαζόμενον· ἡμᾶς
δὲ πῶμεν, πλὴν ἀφθαρσίας ὀμβρήσαντος ἡμῖν αὐτοῦ τοῦ ζῶ ἀπὸ τοῦ πνεύμα τὸ
φου· καθὼς καὶ ἦν πολέμων ἀπὸ τὰ πέτρας τοῖς ἰουδαίοις προεμβρυσεν·
σὺν ᾧ ζῶ κ' ἦν ᾠδὴν στερούμεθα· ἀκεφαλαίῳ λόγῳ ὅλε καὶ δεκαλόγῳ καλουμένῳ
πρὸ τοῦ παύλου· ὡς γὰρ θεὸς ἀρχηλέτου δεκαλόγου ὑμῶν φησὶ γέγραπται· ὃς ἐστὶν ἰς
χς· καὶ τοῖς ἀποστόλοις καὶ μαθηταῖς πέτρου πέτραν καθὸ μαζόλε ἐφ' ᾗ πέτρα ἦν
ἐκκλησίαν οἰκοδομήσω ἐκκλησίαν :—ζ

πγ τῳ. Νῶν πάντα πεπλήρωται φωτὸς· οὐρανὸς δὲ καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορτάζετω γὰρ πᾶ
σα ἡ κτίσις ἦν ἐγέρσιν χῦ· σὺν ᾧ ἐστερεώθη :—ζ

πδ τῳ. Πεποίθασιν ἀδὴν χῦ καταβάσεως, τὰ μὴ ὁποῖα ταῖς μαθηταῖς αὐτοῦ φῶς ἦν δεύτερον
καὶ ὑπὸ τοῦ πρώτου καὶ ἄκτιστου πατρὸς φωτὸς μεταδοκῶς ἐφωτίζοντο.
ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ πνεύματος φωτὸς χωρὶς ἐλλάμψεως· εἰ γὰρ τοῦ πρώτου φω
τὸς οἰκεῖον· ὁ αὐτὸς γὰρ τοῦ αὐτοῦ φησι· τὸ γὰρ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, φησὶν ἐλήφθησε
λυθη καὶ τοῖς ἁγίοις πυλάζοντο· ὁ ἁγίος γὰρ μόνος, φῶς ἐρημος ἦν καὶ σκότος ὅλο
χερεῖ ταμιδου· καθὰ καὶ σὺ ἰαὼ λέγε· εἰ οἶδας σὺ ποιᾷ αὐλίζεται γῆ τῶ φῶς, σκό
τος γὰρ ποῖος ὁ τόπος· νῦν δὲ φησιν ἀφ' οὗ καὶ σὺ ἁγίου τοῦ ἁγίου τοῦ νοουμένους ὅτι
δεδίδυμαι φῶς, οὐκέτι τὰ μὴ, πλάσας· τὰ δὲ ἑσκοίωται· ἀλλὰ πάντα πεπλήρωται
τοῦ φωτὸς· οὐρανὸς δὲ καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· μὴ γῆ δίνων μόνη καὶ οὐρανὸς· ἀλλὰ
πᾶσα ἡ κτίσις ἁπλῶς ἑορτάζετω ἦν ἐγέρσιν τοῦ χῦ· ὑφ' οὗ, καὶ μόνον οἱ οὐρανοὶ ἐλ
λάμπουται ἀστέροι· καὶ οἱ ἐπίγειοι αὐλάζονται ἄνοι· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ καθήκαι ἀν κα
θήμενος σὺν ᾧ σκοτία τοῦ ἁδου χαος ὁ ἐφ' φωτὸς μεταβολὴ τοῦ πολλαπλασίονος ἡλίου, κυ· σὺν
ᾧ ἐστερεώθη :—ζ

Χ θες ζωνεσταθώμεν οι χε. ζωνεχέωμεν σὺν μετ ἐσοῦ ἀναστάλη οι. ζωνεστεύμεν οι θες. πν
θες. αὐτὸς με ζωνδόξαθη σὴρ σὺν βασιλήα σου: ⁊

Κ αὶ θὺθ τ ποπαίσιου ἀπὸ δὺ θεολογικῶν ἐλήφθη φωνῶν δὺ λεγουσῶν. θες ζωνε ερ.
σαυεύμεν χῶ, ζὴν μετ ἐσοῦ ζωνδοξάζωμεν. θες ζωνενεκεύμεν, ζοζωποιοῦμεν σὺ
μᾶς. θες ζωνεσταθώμεν, ζὴν μετ ἐσοῦ ζωνεχέωμεν. αὐτὰ γὰρ ἰαὺτα κὴ ζὴν μα καὶ ὁ μετ
λαὸς λείων, φῶ. θες ζωνεσταθώμεν οι χε. ζωνεχέωμεν σὴν μετ ἐσοῦ ἀναστάλη οι.
ζωνεστεύμεν οι θες. αὐτὸς με ζωνδόξαθη σὴρ σὺν βασιλήα σου. εἰ ὃ καὶ τ ζωνεσ
σταθώμεν πρεέλαξε τὸ ζωνεστεύμεν ὁ μετ λαὸς, ἀναλλάξας τὴν ταξιν, οὐχὶ τ ταφὴ,
τὸ στεῦ ποιῆσαι· ἀλλὰ τὸ ἀναστῆναι ἅπαν ὁ στρς τῆς ταφῆς. δοξεον τὸ τὴ ἔχουσι
α τὸ ποιεῖ. ἰδιώματα γὰρ καὶ τὸ ποιητικὸν, τὰ πρῶτα λέγειν ὕστερα καὶ ἀναλλάξ
τὰ ὕστερα πρῶτα. ἁπλῶ ὃ τὸ τὸ τὸ πασχου ἡ σύνοια. ἡ γὰρ τὴν σωσαντων ἡμῶν
καὶ τὴν ἐξαναστασιν σὰρξ τὴν νικῆσαι θλίψεως καὶ τ μετ ἐκείνην τὸ φ πάθος χαρ
μονῆς, σκληρεβάλλει τοῖς ὁ λόγος, ἢ καθολικὰ θεον καὶ θεοπρεπές θεν. ὁ δὲ σὰρξ τὴν
ἡμετέραν ὅλην ὁ δεσπότης φύσιν ἀνέλαβε καθ᾽ ἣν καὶ ἐσταύωται καὶ τεθαπται καὶ ἀ
νέστη, ἀρα καὶ ἡμεῖς ἅπαντες ζεμπεποὺ θαμεθὰ τὴ πάθοντι· καὶ ζωνεταφέμεν
θαπθμεν, καὶ ἀναστὰ τὶ ὁμοίως ζωανιστάμεθα: ⁊ ♣ ὠδὴ Δ΄.

Ε΄ πὶ τ θείας φυλακῆς. ὁ θεοπάτορος ἀββακούμ. στὰθω μετ ἐμοῦ καὶ θεωρήσω. φα ♣ ὁ εἱρμός.
εσφόρον ἀτέλευτον. λαπρυσσώσας λέγουσα. σὴμερον σωτεία φ κόσμῳ. σὺν ἀνέστη χς ὡς
παντοδύναμος: ⁊

Κ αὶ σὴν τοῖς φθάσασι, ἀξιοθαύμαστος ὁ μελοποιός· οὐχ ἅπαξ ὃ, ἀμὴ καὶ πολλὰ ἐν
σὴν φ εἱρμῷ ἡ παροῦσα ἑορτὴ ὠδὴ. ἀπὸ γὰρ τὸ θεολογικοῦ λόγου τὸ, σὴν
ἡ φυλακῆς σου στῶμαι διαφόρους ἐχθροὺς λαβὼν σὺν ἐμοὶ πρὸς καὶ βεβὴ ὠδὴ. αὐ
τὸ τὸ προοίμιον τὸ λόγου ἡ ἑορτὴ προεφώνησεν. ἵνα μὴν ὑπάσσαι τὸ ἀββακούμ
μὴν σὴν τ φυλακῆς αὐτὸ σας καὶ ἀποσκοπεύσας καινοπρεπῶς ἐθεώρησε, ἡ κατ
αὐτὸ ὠδὴ γασεσθαι. ἐνθεν οι καὶ φησὶν ἀπολέλω καὶ παντὸς εικῶ φ χρώμενε
γόμενος. ὁ δὲ οι ὁ θεοπάτορος ἀββακούμ, θεοπρέπων ὃ ἀββακούμ ἐπλατύνθη καλεῖ,
ἢ αὐτὸ τὸ προφήτην ἀββακούμ τὸ σαυτὸν σὴν τ ἑαυτὸ φυλακῆς καὶ ἀποσκοπεύ
σαντα καὶ ἰδόντα μὴν ὑπάσσαι ἐκείνην μὴν ἀρα καὶ πρὸς θεώρησιν, ἢ τὸ μείζων σὺ θεο
λόγοις χαρίσεσθαι, ὃς καὶ αὐτὸς κὴ τοῦτο φ ἀββακούμ σὴν τ ἑαυτὸ φυλακῆς ἔστη,
ἵνα δὴ θοῖτο αὐτῷ ἀρχιεραϊκῆς ἐξουσίας. καὶ ἵνα ἀναθάλλω θεωρεῖ καὶ δὴ μελλόντων
προνοήσεως. καὶ οὐκ ἐσταμένου καὶ εἶδε τὸ φθαρτὸν τὸ ἀτέλευτον διαπρεσσῷ φωνῇ·
φωνὴ γὰρ αὐ τὸ φασιν ὡς φωνὴ σαλπίγγος λέγουσα, σὴμερον σωτεία φ κόσμῳ. ἀλλὰ

καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦτο ἐνδείκνυται. καὶ ἵνα ὁ παιδεύσας αὐτὸν σεσωκὼς ἀνταπολάβῃ, ἐπιφέρει· μεθ' ὧν καὶ αὐτὸς συνῆκεν ταῦτα φρονήσομεν. εἰ δὲ σήπει ἐκείνου τὰ ἄβρα κούφα· εἰ δ' ἐπὶ τοῦτον τὸν θεολόγον χωρήσει ὁ λόγος, ἢ αὐτὴ ἡ ἀγάπη σύνοικα. κοινῷ γὰρ λόγῳ φησὶν ὁ μελισσοδόκος ὁ λευκοσπίλιος μεθ' ἡμῶν ὅτι πλάτας ἐστὶ τοῦ φυλακτοῦ ὁ δὲ πλόος ἀββακούμ καὶ δικνύλιον φασὶ φόον ἀπέλου διαπρυσίως λέγοντα· σπένδου σεία φ' κόσμῳ. θαύμαζε δ' καὶ τοῦτο τοῦ μελισσοδόκου, πῶς τὰς φωνὰς ἀνέπλασε τοῦ φανέντος φ' θεολόγῳ ἀπέλου λέγων· ἀΐλυες ἦσαν σήμερον σεία φ' κόσμῳ ὁ θεσπέ ὁ εαβὲ καὶ ὁ θεσ ἀόρατος· ἐὰς δέ, σήμερον σεία φ' κόσμῳ, ἔστιν τοῦ παιδὸς τὸ εἰρηνοῦν. εἰδὼς δὲ περὶ τοῦ ὁ εαβοῦ καὶ ἀὸ εαβὲ κόσμου πρόσφορα ἀνῆκε πρὸς φάλας ὠδὴν ἐν οἷς ἐλέλευ. ἑορτάζετω δ' κόσμος ὁ εαβὲς ἅπας καὶ ἀὸ εαβὲς· ἡ δὲ διαπρυσίας λέξις, ἀντὶ τοῦ λαμπρῶς καὶ περφανῶς· παρὰ τὸ δὲ πυρὸς ἢ παρὰ τὸ ρῶ· διαπυροίως γὰρ λέγουσι πολλοί, διαπρυσίως δὲ παρὰ τὴν ὑπερβάσει τοῦ ρῶ· ὡς καὶ παρὰ τὸ ποιητὴν εὐεικόνισμεν ἀλλὰ μὲν εἶα· καὶ δὴ καὶ τὸ λέξαρον, λεξάβιν καλούμενον·

πζ. Ἄρσεν δὲ ὡς διανοίξας ἵνα παρθενοσύνην νοηθῇ· πέφυκε δὲ ὡς θεσπὲς δ' ἀμνὸς προσπόρευται. ἀμνὸς δ' ὡς ἄζυγος καλλίδος ἐπιμέτρου πάσχα· καὶ ὡς ἐς ἀγὴν ὁ λειτὸς λελεκται·

πη. Τοῦτο τὸ ἐσπέριον ἀπὸ δὴ θεολόγου καὶ αὐτὸ δ' ἡ ἐκκλησία ξυλλαβοῦν· ὅπου ὁ μέλας σῶμα ἀνὴρ ἀναγὲ τὸ πάσχα τὸ νομικόν, εἰς τὸ πάσχα τὸ καθ' ἡμᾶς· καὶ καταλεπτῦναι ἀλληγορίας τοῦ νόμου μύσεις λέγων· διαβὰς λαμβάνεται πόδα βαθὺ δέ, διὰ μὴ ἀκαλεῖν καὶ τὸ σύνδυσμα πάρχαιας ξυμπώσεως· λέγων δέ, οὐ διὰ μὴ θεότητα νοῦν ἢ οὐδὲν λέγω θεόν, ἀλλὰ καὶ διὰ μὴ πρὸς λόγῳ μὴ χρῆσθαι θεότητι καὶ γενομένην ὑπὲρ τὸ χρῆσαι. ἄρσεν δέ, ὡς σπένδειν βία θεσπεσίου παρθενικοῦ καὶ μείκου. σῖτον δέ, ὡς στέφανον χρηστότητος εὐλογούμενον· ἄμωμον δέ, ὡς ἀκίβδηλον καὶ θεραπευτικὸν μόσεως καὶ δὴ ἀπὸ κακίας κωλυστικόν. τὸν μὲν οὖν τοῦ θεολόγου ἀναῤῥῶσαι τὰς πεπτωκυίας ὁμιλητὰς ὁμολογοῦσας, τὰ δὲ εὐχρηστότερα κεφάλαια ὠδῆς παρενεῖραι τῆς δυσὶ παροῦσι τοπασίοις, οὐ λανθάνει. πλὴν ὅτι τὸν νόμον καὶ τὸ ἐκείνου διαπαίσιμα σφαλιζόμενος, λέγεται· ἄρσεν δὲ ὡς διανοίξας ἵνα παρθενοσύνην νοηθῇ· παῖ γὰρ ἄρσεν διανοῖγον μήτραν, ἄλλοι φασί· ὁ νόμος φησὶ καὶ σπένδειν. ὡς δ' ζωὸν ὁμοῦ καὶ βιβρωσκόμενος ἀμνὸς προσπόρευται· λέγει γὰρ καὶ ὁ θεολόγος ἐν ᾧ αὐτὸ λόγῳ· ἀμνὸν δ' ὁ ἀμνός· οὐκοῦν ἀλλὰ καὶ ὁ σὰρξ σώζεται ὑγιὴς· ὁ ζῳοῦν οὖν σὰρξ καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, οὗτος ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

ἀρσενικῶ, οὐ καὶ ἀμνὸς ὀνομάζεται ἐκλήθη παρὰ τοῦ νόμου ὁ κύριος ἀμνὸς
ὁ, ὡς ἀλευσὸς κυκλόθεν. εἰ γὰρ καὶ ἀμαρτία κλῆσιν ἔνεχθε, ἀλλὰ μόνος καθα
ρὸς ἀπὸ ῥύπου εὑρίσκεται. καὶ ὡς δὲ ἀληθὴς λέλεκται. ἰδοὺ γὰρ θεοῦ τὸ ἐλαττώτεον : ·ε

Ὡς σφαγὸς ἀμνὸς ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν. στέφανος ζῆ ἐκουσίως. ὑπὲρ πάντων δὲ πάντ.
θυσία. παθὼν τὸ καθαρίσιον. καὶ αὐθις σὺν τοῦ φόβου ὡς ἐσῶς. δικαιοσύνης ἡμῖν
ἔλαμψεν ἥλιος : ·ε

Ἐν ᾧ φθαρῆναι τὸ παιεῖν ἀλλοιώσας καὶ ἀναλαβεῖν εἰς ζῆν ὁ μελοποιὸς τὸ ἄρσεν
τοῦ ἀμνοῦ καὶ τὸ ἄμωμον. ἐλέγετο καὶ αὐτὸ τὸ, ἀμνός, σύμπαν δὲ τὸ σωτῆρος μόνου
ἀλλαγῆναι. καὶ εἰς ζῆν ὁμοίως ἀναλῦσαι. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ θεολόγου λαμβάνοντες ἐρανιζό
μενος. καὶ πανδήμου σήμανος σωτῆρος τοῦ σῶμα καλῶ. καὶ ἄλλα εἰς πολλά. ἰδοὺ δὲ
μὴν καὶ ὡς στέφανον ζωοδότης εὐλογούμενον, καθὰ καὶ ὁ θεολόγος φησίν, εὐλόγησον
τὸν στέφανον τοῦ σῶσαν τοῦ ἰδίας ζωοδότης θεοῦ. ἐλέγετο καὶ ὡς ἥλιον δικαιοσύνης ἢ
ἐκ τοῦ περιόδου τοῦ κύκλου ὧν ἀρετῶν ἀπαρτίζου τα, οὕτω πως καὶ αὐτὸς τὸ μέ
λος μεταχειρίζεται. δικαιοσύνης λέγων ὁ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν εὐλογούμενος στέφα
νος ἀληθὴς. ἢ τὶ στέφανος ἀληθὴς θεός. δῆλα γὰρ μᾶλλον σύμπαντα δοκεῖ πεσε
νηνέχθαι τὸ, ζῆσαι. ἵνα ἀθανασίαν μὴ παραβλαβῇ ζῆσαι στέφανον ζωοδότης λέ
γουσα. ἐκεῖνος οὖν ὁς ὁ μὴ μόνον ἀθῶος ἢ ἐκ τοῦ φύσει, ἀλλὰ καὶ μόνος κ' παν
τὸν εὐλογητὸς εἰς θεὸς αἰῶνας. καὶ παράκλησις ἐλπίδος καλούμενος, ὁ
πλακεὶς ἐκ δεξιᾶς τοῦ καθεζομένου τοῦ λαοῦ. παρὰ τὸ ἀθανασίαν στέφανος.
εἴτε ὡς πάντων σὺν ἐκ τοῦ ἢ μὴν ζωοδότης κυκλοτερῶς καὶ στεφοειδῶς ζωοῦντων καὶ τε
ρεύοντων, εἴτε ὡς διὰ μὴν οἰκείαν ζωοδότης στεφανωθῆναι κ' ἡμᾶς ταῖς ἀκάνθαις
καθάπερ ξάκμονος. καθὰ καὶ σὺν τοῦ ἀσπάζεται φησίν. ἔξεστε καὶ ἴδετε θυγατέρες σιὼν
σὺν τοῦ βασιλέα ὁλομῶν σὺν τοῦ στεφάνῳ ᾧ ἐστεφάνωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, σὺν ὁ μέτρα
νυμφεύσασ αὐτοῦ. ὁπηνίκα ἀληθοδοκεῖ μὴν σκληρίαν μὴν ἔξ ἐθνῶν λέξω ἑαυτοῦ ἐ
νυμφεύσασθαι. οὗτος τοίνυν ἐκεῖνος τοῦ ἡμῶν παθὼν καὶ ἀληθὴς δὴν ἡμετέρων ἁ
μαρτιῶν καθαρίσιον, ὡς ὡς σωτῆρος ἀμνὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως λέγεται. πλήν.
ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνον τοῦ σωτῆρος λόγου ὡς ἥλιος δικαιοσύνης καὶ αὖ καὶ κα
λούμενος, ὡ ἐσῶς σὺν τοῦ φόβου πάλιν ἀνίσχε καὶ ἀναλάμπε. καθὰ καὶ τοῦτο φησὶ ὁ
ψαλμῳδὸς περὶ τοῦ ἡλίου λέγων. καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος σὺν πα
σοῦ αὐτοῦ :

Ὁ θεοπάτωρ ὡς λαὸς πρὸ προσώπου κυβωτοῦ. ἤλατο σκιρτῶν ὁ λαὸς δὲ τοῦ δὲ
ὁ ἄγιος. ἦν δὲ συμβόλων σύμπαντ. ὁρᾶτε δόξαν δαυὶδ σὺν θεοῦ. ὁ ἡνίκα

ἐς ὡς παυδύναμος :—ς

ὦ ἐς. Τὴν δὲ τὴν παλαιὰν καὶ θαυμασὸν ἰσοσίαν τὴν φύλακα λέγω δυ μωσῆ εἰων. καὶ ὅπως ἐς ἀμαλωλίδα τοῖς ἀλλοφύλοις. ὅπως ὁ ὀθονιὲλ θα τοῖς ἰουδαίοις, ὡς ὀθανασξομένης αὐλῆς ὁ βασιλεὺς δαβὶδ πεσωρᾶσθε φ μελίθ ν χαρᾶς σκ βεβακχευμένος. λύπου ν τῶν ὀρ ληφῶν καὶ ἀνασαλέως ἡ δεμενος ὁ μελοποιὸς σκλθεν τοῦδε ἀρλείαν τ ἔσπαειον. πορξέπων καὶ νῶ τὸ εὐσεβῆ παῦλα λαού, δν ζυμβόλων ἐκείνων σκβασιν ἑαυτὸν θεωρῶν τα, μιμησαμένους τὸν θεοπάτερ εφ εὐφεαυτῆναι λέ καὶ ὀρχήσασθαι. πῶς ὁ ζύμβολον ν ληφῆς καὶ ν ἀνασάλως τὸ κ τὴν κιβωτόν, σὺν εὐθεν δλον. κιβωτὸς ἐς γὰρ ὁ κυριακὸς ἐστὶ λάνος, λέγει τ' πρὸς λιθμα. σὺ ἑαυτὸ ἀρρήτως ζωνέχον τὴν πρσταφῆναι θεὸν τα ὡς κιβωτὸς ζωνέχε τα ἅγια. ἀλλ' ἀμαλωλίδα τ' δοκεῖ καὶ αὐλὴ ἡ κιβωτὸς ὁ σὴρ. καὶ ὡς πρ ἡ παλαιὰ παρεα τοῖς ἀζωλίοις ἐξένετο, οὕτω καὶ αὐτὴ καλὴ θεν σὺ ἀρὰ καὶ σὺ τοῖς νεκεοῖς ἐλοιῶθη. οἱ δικαίως αὐ καὶ ἀζῶλιοι λέγοντο, ὡς ἐστερημένοι ζωῆς. πλὴν, ἀλλ' ὡς πρ τὴν ἐφοδον τῆς παλαιᾶς κιβωτοῦ ἡ ἀζῶλος οὐχ ὑπέμενεν. ἀλλὰ πεπλωκε ἐς ἁμαρτ εἰσελθεῖν αὐλὴν ὁ δαῶν. παῦλα δ' μυεῖα ζωνέχε τοὺς ἀζῶλίους, ἕως σ' ἐκήρυαν ἡ κιβωτὸς ἀνεχώρησεν, οὕτω καὶ πεῖσοὺς σὺ ἀρὰ χεῖσες τοῦ κῦ γλωμένου, πεπλωκε ὁ ἀρὸς δαῶν καὶ νενέκρωται. αἱ δ' ὑπ' αὐτοῦ δυνάμεις, μυεῖοις κολάσεσιν ὑπεβλήθησαν. καὶ ὡς πρ ἡ κιβωτὸς πάλιν σθανάτη, οὕτως ὁ σὴρ σ' ἔμενεν θεὸς μενος. πῶς οὖν οὐ δικαίοι φησὶ σὺν ζυμβόλων τοῦτων τὴν σκβασιν ὁρῶντες ἡμᾶς τοὺς θεσεβεῖς καὶ κ' τὸν δαβὶδ ἐσαλμένους ἢ ὅλε ἐπὶ σάλω τῷ πνι, ἀγαλλιᾶσθαι τοῦ κῦ ἀνισαμένου. ἐὰ γὰρ σκῆνος βασιλεὺς οὖν καὶ προφήτης καὶ σὺν τ πορφύρας καὶ ν τιάρας τὴν ὄρχησιν οὐχ ὑπεσάλη νικῶσης αὐτοῦ ν χαρᾶς, ἐ τῶν δια κιβωτοῦ ξυλίνην καὶ λιτὴν, πολλῷ μᾶλλον εἰκὸς ἐστιν ἡμᾶς παῦ εἰδὸς σὺν ν ξαθαι χορ καὶ ν ὀδυνᾶς ἀνισαμένης ν ζωοπαρόχου καὶ ἁγίας κιβωτοῦ. καὶ εὐφεαυτῆναι ἐς, ἀλλ' εὐφεσεσύνου θεοπρεπῶς καὶ σὺν θεου ὀθανεῖκειν. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ θεολόγου καὶ πάλιν τὴν χρῆσιν ἐφαπτόμενος. λέγει γὰρ σκῆνος σὺν ᾧ γενεθλιακῷ. δι' ὃ δοῦ ἐορτάζομεν, μὴ παναγυρικῶς. ἀλλὰ θεϊκῶς. μὴ κοσμικῶς, ἀλλ' ὑπερκοσμίως. μὴ πεδύσεα σεφανῶ ὡμεν. μὴ κοσμικῶς ζῶμεν ἀλλ' ἁγίας. μὴ τᾷ, καὶ τᾷ, ποιῶμεν :—ς

ὦδὴ Ε.

ὁ ἑρμός. Ὀρθρίζωμεν ὀρθρου βαθέος καὶ αὐλὴ μὴ σεν. τοῦ ὕμνου προβάλλωμεν ᾠδὴν αὐτῷ. ἐκ γὰρ ὀλόμεθα. ἀνακρουσώμεθα ἅλιον. πᾶσι ζωὴν ἀναλάμπουσα :—ς

ὦ ἐς. Καὶ πάλιν χέρνησιν ὁ μελοποιὸς ὀφυῶς λὴν ᾠδὴν καὶ λὴν ἑορλὴν. κἀπειδὴ πρ ὁ

θεου ϛ μεμνησθαι και ὁ ἁγιασας σε λη ἀοδ. σκυνοδ ὀρθριζει δ πναμου λε
γων προς σε ὁ θς· ὀρθρου ϗ και λουκας ὁ εὐαγγελιστης εν τις πραξ ηνδρασιν·
ἡ μια δν σαββατων λιαν ὀρθρου βαθεος ἠλθον γυναικες ἐπι το μνημα φερ
ουσαι ἁ ητοιμασαν ἀρωματα. ζυμωξας ἀμφοτερα· και προς το εὐσεβη λαον ὑπ
σταφεις, δευτε φησι και ἡμεις τας μυροφορους ἐκεινας γυναικας ζηλωσωμεν·
και ὀρθρου βαθεος ἐξαναστας ὡς ἐκεινα τα μυρα, οὑτω και ἡμεις το ὑμνου και
την ψαλμωδιαν προτιθωμεν τω δεσποτη· και ἐρχονται ἐπι το μνημειον ὡς
περ ἁ το σαφους φυλακτου τα κουστωδια· ἱνα μη και ἡμας λαθη ἀνασας ὁ σωτ· ἐ
παν των εαν τις ἡμων σπαλερυπνωμεν ὑμνοις και ἐπορθωσωμεν ἐπι τω
το ὀρθρου ἀναστηναι σπουδην ὁ ἡλιος ὀφθησεται και αυτοις τω ἡλιω τ δικαιοσυ
νης, ὡς ἐξ ὁ εἰζυγος ἡμων ἀναβλυσου το σαφους τοκιπτουσα και την ὀφ ης ζω
ην ἡμιν ἀναλεψουσα. : ϛ

Την ἁγιαν τεσ. Την ἁγιαν τεσσαρακοστην οἱ ταις τ ἁδου. στραις ζωνεχομενοι δεδορκο
τες· προς το φως ἐπιστοντο τε ἀλλομενω προδρ. παλμα κεοτωντες ᾠδιον : ϛ

Ἐξ ἡ ταις του και δια της μεσ, λεγοντες καιρω δεκατω σπηκου σαβ. και ἐδυ
καιοσε εις διαθηκην, λεγουσα τις σωτηριοις ἐξηγγειλε· και τις σῳ σκοτ ἀνα κα
λυψηται· το ὑς κς λεγ πεπεδημενους, το παθει το πασχειν ζωυφαινεται· ἐπε
σεσπαται ϗ προς το ορᾶ και φησιν· ὁτε ω σερ χε· οἱ απ αἰωνος δεσμωτ ται τ ἁ
δου και ταις ἀφυκτοις αὐτ σειραις ζωεχομενοι· ὁρωντες το ην ἀναστασιν ἐν
σωλεσιαν, δ ην ἐλεγει και αὐτων καλεσλυθας ἱνα ὦν δεσμων ἐκλυσους ἡσει δε
ρωτος, και προς το φως σπανεξις, ἐσπευσον και οὐτοι ως τ εἰκοτ καλαλαβην το
φως ἐπαιρομενοι μετ ἀλλομενου προδ. και πως γ ου καλλιαστε ται προς
χοιτων ἀπαλλαγεις και δεσμων και ἀπο του σκοτους ἐλευθεροσασθαι προς το
φως· ἐσπευσον ϗ εις το φως κεοτωντες και ἀυμνουντω χε το ἀληθινον και
ἀιωνιον παλμα· και οὐχ οἱον οἱ σκηπτουχοι εορταζουσι τοπικον και ὁμαδες·
και ω παθει κε ζηλ καλυομενον βιῳ· ὁτι ϗ σκοτ ζηλωσεως το ἡ ταιου ζηλω
σεν το παθει ελθη το παθειν, καθ ἑαυτον δηλον· δυο γ εἰσι τους του ἡ ταιου·
ἐν μ, την ὡν σι δεσμοις ἐξελαυσιν· ἑτερον ϗ, την δε σι σκοτ ἀναπαλυψιν, ἐπε
φωτακε και ὁ μελωδος σι ταυτα συπαρεδραμε· δεσμωτ και σειραις ζωε
χομενων μυημονευσας λυσιν και προς το φως αὐτις καλεπιξεως : ϛ

Πεσ τεσ. Πεσωμεν λαμπαδηφορουσι ω πειουτ· χω σι του μυημασι ως νεκρω.
και ζωεορτασωμεν ταις θειαφορους ταξεσι· παλμα δυ το σωτηριον : ϛ

ϛγ. Ὡσπερ ἀνωτέρω πρὸς τὴν ὀρθοκαμπέραν δοξολογίαν τὴν κλῆσιν ἐποιήσαμεν ἀναγκαῖον ἐστὶν ἡμᾶς πρόφασιν ποιήσασθαι ὁ μελῳδός, τὰς μὲν ἑωθινὰς παρεῖναι ὀρθρεινὰς ὑπὲρ τὸ μνῆμα. καὶ πρὸς μίμησιν αὐτῶν παρακαλεῖ· οὕτω καὶ νῦν τὰ ἑωθινὰ τῶν ὀρθρινῶν τὰ ὁρῶν τὸν λαόν, ἀποδέχεται καὶ οὐδὲν τὸ ἔρεον ὡς εὐσεβὲς καὶ παραδίδωσι τοῦ ποιεῖν. ὥσπερ οὖν τὰς μὲν ἑωθινὰς, οὐλὰς οὖν λαὸν τὰς φρονίμους παρθένους, τὰς δὲ φαιδρὰς τὴν λαμπαδηφορείας ζωοτελεστούσας εἰς τὸν θάλαμον τοῦ νυμφίου, παράδειγμα προβαλλόμενος. καὶ ναί φησιν οὕτω ποιεῖν θέλω καὶ ἐκείνας καὶ αὐτὸς λαμπαδηφορῶν. καὶ μὴ ἀρκῶ μόνον καὶ ἀπὸ καινοῦ λαμπάδων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σβεσθεισῶν ἀναπτόμενος, ὡς νυμφίος σκηπτόμενος ἀπὸ τοῦ μνήματος. καὶ εἰς τὸν ἄνω θάλαμον τοῦ ζωῆς ἡμᾶς ἑαυτῷ ζωοτελῆσαι μόνον ἐαν αἱ λαμπάδες ἡμῶν ἀπορρώσιν ἐλαίου καὶ λαμπρὸν ἀτελεῖ καῖς ζωηρλάβουσαν ἕξιν. ἀλόγισον γὰρ ἐκείνων τὴν ἡμέραν ἑορτάζουσαν σεσιν, ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγορεύειν ἔχειν καὶ ἀπαντᾶν λυείσας ὥσπερ ἀνιωμένους ὅλως σεσῶσθαι δεῖ· ϛ ☘ ὦ ε̄.

☘ ὁ ἑρμός. Καλῶς οὖν βοᾷς καλῶς ἀκούω. καὶ ζωεῖν φασι μοχλοὺς αἰωνίους καθόχους πεπεδημένων χε. καὶ εἰπέμενος· ὡς σκληροὺς ἰωνᾶς ὀξάνεσθαι τοῦ θάφου· ϛ

ϛγ. Ἐνοεῖ καὶ λαὸν δὲ ὡς ζωώδες τὴν ὠδὴν ὁ μελῳδὸς ἐπὶ ἑορτῇ δὲ τοῦ ἰωνᾶ δάπτεσθαι ζῴμαλα, ἔστι δὲ καὶ ὧν ἀγίου, πρὸς τὸν χῦ ὀπτρεφθῆναι φῆ. καὶ λλὸ δὲ ἐν βοᾷς μοχλοὺς βοᾷς ὅτι οἱς ἀῆς ἐως γὰρ αὐτοῦ τοῦ ᾅδου ὀπτεδέσμησας. καὶ ζωεῖν φας μοχλοὺς αἰωνίους καθόχους καὶ φύλακας δὲ σκύλοις πεπεδημένων, καὶ ἐν φουσαὶ ζωεῖν φας· ἐκείνους δὲ ἐλευθεροῦσας καὶ οὐ θεὶ σμὸς ὀξάνεσθαι τοῦ θάφου ὡς ἀμελῆ καὶ τοῦ κλοὺς ἰωνᾶς· ὅλι δὲ οὐκ σκληρὸν ἐν τοῦ ἰωνᾶ ζῴμαλον· ἀλλὰ δὲ καὶ ὧν ἀγίου ἀζῆτος σὺ λαὸν δὲ μελῳδῷ, σὺ λεῖ σκληρὸν. ἰωνᾶς γὰρ οὕτω λέγω· καὶ ἐβαν εἰς ζῆν ἵς οἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάθοχοι αἰώνιοι· ὅλι δὲ καὶ ζωεῖν βοᾶσαν οὐδὲ οἱ μοχλοὶ, οὐ πρόσκληται. ἀλλ' ἀγίου ἔστι αὐτὴ κῶφωνή· πύλας χαρὰς ζωοτείχω. καὶ μοχλοὺς σιδηρεοὺς ζωσθλάβω. δεῖ ὧν τοῦ ᾅδου μοχλῶν, οὐκέτι ἐς ζωεῖν βοᾶσαν ἀλλ' ὡς καὶ σκληρὸν, καὶ ναοῦσα προ εφθέγγεσθαι. ἀνοίξασθαι ἀνοίξθητε πύλαι ζῆς θυ, καὶ καταφάτε ἵνα πύρ τοὺς μοχλοὺς θυ. ἀμφω δὲ ὅμως ταῦτα ἐς μίαν ἰδέαν τὴν σύνοιαν. ἅτε γὰρ ζωεῖν βοᾶσαν εἴτε ἑκάστοτε, τὴν ἀπαύλαυσιν αὐτῶν ὁμοίως ὁ λόγος αἰνίσσεται. ἢ δὲ τοῦ προσκαλούμενον. καὶ ἀμφω ταῦτα γενέσθαι ὡς ζωεῖν βῆναι προθυμοῦσι. εἶτα καὶ πεδαθῆναι πρέπει· οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς πρὸς τοὺς μοχλοὺς δὴ ἡμεῖς ἐφ

οἰκον ποιοῦμεν ὅταν εὐχαριστεῖσθαι. λαμβάζομεν γὰρ περὶ θεὸν αὐτὸς ἐζωθεὶ
βομβῶ· καὶ οὕτως ὑλην παραλαμβάνομεν ᾧ πνεῖ :—ζ

Φυλάξας τὸ σπιλαῖον τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν τοῦ ναοῦ· ὁ τὰς κλεῖς τοῦ παρθένου μὴ πρ.
λυμαινόμενος· σὺν ᾧ ἔκαθεν· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν παραδοθεῖσας πύλας :—ζ

Ὁ ὃς πᾶς τοῦ ἐσπερίου τοῦτου σκοπος, τοιοῦτος ἐστιν· ὁ ἐν τῷ ἐκλεαθαι ἐξέλ ωγ.
θης ἀρρήτως ἐκ τῆς ἀεὶ παρθενικῆς ἁγίας μήτρας κεκλεισμένην αὐλὴν τῆς παρ
θενίας διαλιπάσας· καὶ ταῖς σφραγῖσι τοῦ ἁγιασμοῦ μηδὲν λυμαινόμενος, οὕτω
καὶ τὰς σφραγῖδας τοῦ ναοῦ καὶ τὰς κλεῖδας οὐ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ Ἡρώδου
μαθέων ἐκλειθεὶς καὶ ἐσφραγίσθης ἁγίας διαφυλάξας, ὅμως ἐκεῖθεν δι' ὅλου τοῦ σπηλαίου
ἐξελήλυθας καὶ διὰ δύο κεκλεισμένων πυλῶν. ἧς δὲ παρθενικῆς ὡς ἔφην μηδὲ
ὅλος καὶ τοῦ ναοῦ ἀκωλύτως ἐκεῖθεν, ταῖς μήτρι σοῦ δὲ κεκλεισμένας τοῦ παραδό
ξου πύλας ἡμῖν ἐξανέωξας· πλὴν ὡς πρὸ τοῦ μὴ ἀγίαν παρθένον καὶ τοῦ ἁγίου τοῦ
κυ ναοῦ, μήτρι τοῦτο ἔστω σαν ἀλλὰ δόμων οἰκήτως. τὰ γὰρ ἐξῆς, καὶ πάνυ ἀσύγκρι
τα. ἡ μὲν γὰρ ἀεὶ παρθένῳ, εἰς αἰῶνα ἁγία παρθενίας ἐφρουρήθη ἀλώβητα· καὶ κε
κλεισμένη πύλη ἀεὶ διαμένει μήτρι τοῦ ζωσπαντος· ὁ δὲ ναὸς, καὶ μὴν τοῦ κυ ἁγια
σθεὶς καὶ ἀνεωγμένος· καὶ ἀποκυλισθεὶς τοῦ λίθου καὶ δι' σπηλαίου ζωῆς πειρεθέν
των· καὶ τοὺς μαθητὰς καὶ ταῖς μυροφόρους καὶ πολὺ πρὸ τούτων τοὺς ἀγγέλους αὐ
τοὺς εἰσδεξάμενος· μαθητὰς μὲν γὰρ, οὐ λωφῶ· καὶ ἰδοὺ σημεῖος ἐγένετο μεγάλος, ἄγγελος
γὰρ προσελθὼν, ἀπεκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ. λου
κᾶς δ', ἄλλοι γυναῖκες ὅπτε τὸ μνῆμα καὶ εὗρον τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον· καὶ
εἰσελθοῦσα οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ κυ ἰυ· καὶ ἰωάννας. ἔρχεται δὲ σίμων πέτρος
ἀκολουθῶν, καὶ εἰσῆλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον· τοῦτο ὁ θεὸς ὁπτασία
ἐξεμιμήσατο· καὶ τὰ λείψανα ἄγγελους καὶ ἀποστόλους καὶ μυροφόρους· ὅπουγε καὶ τὸ
γε καὶ μέχρι τοῦνυν, ῥωμαίων καὶ βαρβάρων καὶ ἑλλήνων τοῖς βουλομένοις
ἐστὶ ὁπτασία :—ζ

Σωτῆρος τὸ ζῶν γε καὶ ἀναστὰν ἱερὸν ὡς δι. σεαυτὸν ἐκουσίως προσταλαίπω φ πει. πθ.
ζωανέστας· πατέρα τοῦ ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου :—ζ

Τοῦτο ἀπὸ δὴ θεολογικῶν ἐλήφθη φωνῶν· ἐν γὰρ ᾧ ὅτι φυλακὴς μυστήρια λό ωγ.
γῳ, ἀναστὰν ἱερὸν καλοῦμαζε θαι ὅσπερ· ἐν οἷς ὁμιλίας ἐκεῖνος λέγει περ· ὅτι
τὸ μνῆμα καὶ ἀναστὰν ἱερὸν ταῖς νομικαῖς θυσίαις ἐκαλαμεέμικλα· καὶ τὸ σῶμα
δὲ ἀναστὰν τὸ ἀχραντον προσταλαίπω λέλειπται φ δῷ καὶ πει. ἐν οἷς ὁ αὐτὸς θεολογῶν
θεολόγος, λέγει τὸ ὑπὲρ ἡμῶν χεθὲν ἐναστὰν σῶμα λέλοιπεν ὁ μονογενὴς. πρὸ τοῦ γὰρ

ᾧ ἀπλεκτμένῳ, ἢ ᾧ ᾧ καὶ περὶ, δικαιοῦ τὸ περὶ τοῦ λαβεῖν· οὐκ ἀλλὰ ἔχειν· ἀλλ' οὐχ δεσμεύειν· ἀλλὰ διαλύειν οἰκονομίαν καὶ τάξιν ἀχειροποίητον ᾧ ἀπίνῳ τοῦ θεοῦ τοῦ ἀνθρ. ἀμφοῖν ἴσων ἰσότητα τὸ, ἀδυνάτου ἱερὸν εἶναι τὸν κύν· καὶ τὸ πόθεν λαβεῖν τὸ οἰκεῖον αἷμα ᾧ ᾧ καὶ περὶ, σύλλαβε συμπαραλαμβάνει ὁ μελῳδὸς ἑαυτόν. ὧ σπέρμα τὸ ζῶν καὶ ἀνθρ. ἱερὸν· καὶ γὰρ ὡς ἄνθρ. λέγεται, ἀλλ' ἀνθρ. δεδεμένος ὡς δὴ σὺ ὡς δοῦλος ὁ ἀνθρ. καὶ ἀφέντες καὶ δοῦλα καὶ ἱερὸν ἔχουσιν ἑαυτὸν καλλιεργήσας ᾧ ᾧ καὶ περὶ. καὶ εἰς ἃς ἐκείνου χεῖρας τὰ ἡμῶν αἵματα θυ παραδεδεμένος· καὶ ἐδόξεις λεπτὰ καὶ ἀποθανεῖν τὸ ἄπιστον. ἀλλ' ὡς δὲ ἀναστὰς σὺ τάφου. καὶ ἵν' ἀθανατίσαι ὅλην φύσιν ἑαυτῷ ξυναναστήσας :— ♣ ᾧ ξ.

♣ ὁ εἱρμός. Ὁ παῖδας σὺ καμίνου ξυλάμενος. ὑμνούμενος ἀνθρ. παθεῖν ὡς δυνατὸς καὶ διὰ παθόντος τὸ δυνατόν· ἀφθαρσίας σὺδὲν εὐπρέπειαν· ὁμώνυμος εὐλογητὸς δυνατῶν δὲ καὶ εὐπρεπέστερος :—

ξ. Ὁ ᾧ ἀπ' ἔλεον παλαιμορφῆ φησὶ περὶ ἵν βαβυλωνίαν καμίνου τῆς θεσπεσίου ἐκδυσιπαιστ ξυλαλαβὰς κε, καὶ ἀπαθὴς αὐτὸς διαπρήσας ἐκεῖθεν ὡς μὴ· μέλῃ εἶχός αὐτὸς παρενοχλῆσαι πῦρ, ὁ αὐτὸς ὑπῆρχεν ἐν μορφῇ ἀνθρ. ξυλαλαβὰς πρὸς ἡμᾶς καὶ γενόμενος ὁπ' ἐμέ. καὶ ἵν' ἐμοὶ πλάσεως δυνατὰ, παθεῖν καθ' αὐτὸ τὸ δυνατὸν τῶν προλημμάτων, πλὴν, διὰ τοῦ οἰκείου πάθους τὸ ἀδάμαντον ὅλου δυνατὸν ἀφθαρσίας σὺδὲν εὐπρέπειαν. οὐγὰρ μόνον αὐτὸς σὺδένεια θεὸν ἦν, ἢ τοῦ πάθους διαλλείπει τὰ. ὁπῆρξε βασιλεύσει εὐπρέπειαν σὺεδὲν τὰ. ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς αὐτὸν σὺδυσώπησε. δι' ὑπερβολὴν ἀλαζονείας καὶ οἰκειότητα τῶν προλημμάτων :—

πε. Γυναῖκες μὲν μύρων θεόφρονες. ὀπίσω τοῦ ἐδέχοντο. οὐ δὲ αἷς δυνατὸν μὴ δακρύων ἐζητοῦσιν, προσεκύνησαν ᾧ καὶ σου ἐζήτησε δι. καὶ πάθος τὸ μυστικόν. τοῖς ζυμωθεῖσι εὐλογημένοις :—

ξ. Τοῦτο τὸ ἔσπασιον ἀπὸ πάθους λεγόμενος μὲ ἐλέησον ᾧ μελῳδῶ, σύλλαβε λεγόμενος. μοῦ σου σκήνωσιν ὄνομά σου. διὰ τοῦτο νεανίδες ἀλάπτωσιν. εἶλκυσαν ὀπίσω σου· εἰς ὀσμὴν μύρων σου δραμοῦσαι. καὶ κόλλησαν δὲ ἡ περὶ τὰς μυροφόρους ἰσοστάσιαν καλλισάλε καὶ προφυέσαλα. μικρὰς λεγόμενος ὑπαλλαλὶς γενομένης. ἐκ μὲ γὰρ, ὅπι ᾧ μυροδόναι προσέρχου αἱ προσέρχουσι καὶ νεανίδες ἦσαν, σὺ λαὸν δὲ· ὅπι ᾧ μυρίσασι καὶ ὑμνοῦσαι. δηλοῖ δ' ὅλης εἰπὼν ὁ λίθος ἔσασι αἱ τὰ μύρα ᾧ κυριακῷ προσέρχουσι σώματι, διὰ τὸ ὑπ' ἐκείνου πίνεσθαι μυρίσασι μᾶλλον λαὸν προσῆλθον. καὶ νεανίδες ἦσαν, ὡς ἀρτὶ νεανίζουσαι.

καὶ ἀκμάζουσι. τὰ δὲ μὴ ἄλλα τοῦ ἀσώτου, ἀναλωθέντος ἄρχεται τοῖς με-
φόβοις. οὐχ ὁμοίως ἐπάπτεται τοῦ κυ. καὶ ὅτι ὡς αὐτοῦ ἐθεάσατο τὰ παιδία καθήψατο
αὐτῶν· ἀλλὰ καὶ ἤλπισεν αὐτοῦ, εἰ μὴ ὡς παρέργως τὸ εὐαγγελικὸν ἀναγινώσκε· μακάρι
κύριον ἄπτου. ὡς γὰρ ἀναμένης ἤδη αὐλῆς· καὶ ἐλκύσας πρὸς ἑαυτὴν ὀπτήρια
σης, ἔστε. μὴ μου ἅπτου. ταύτῃ δὲ καὶ ὁ ἅγιος δαμασκηνὸς οὐχ ὡσὰν λέγε. γυναῖκες
θεόφρονες ὅτι ὡς οὐ ἐθεάσατο μὴ μύρων ὀσμὴ καὶ δακρύων, τὰ ἴχνη, θεοπρεπῶς
οἴμαι. τὰ μὲν ἔργα ὄ, νεκροπρεπῶς τὰ δάκρυα προσκομίζουσι· ἀλλ' ὡ τοῦ θαύμα
τος· αὐλῆς δι' ἀποστόλων, ὡς ὡς νεκρῷ μυρεισθῆναι μέλλῳ· καὶ ἀκούουσι τοῦ λέ
γοντος αὐλαῖς, χαίρετε· ὁπερ ἀμελεῖ καὶ ὀρθῶς· τὰ δάκρυα μὴ, εἰς χαρμονὴν μετα
βάλλουσιν, εὐαγγελίζονται ὄ τοῖς ἀποστόλοις τοῦ κυ ἠναίσασιν· ἥλιος ἐστὶ τὸ παρὰ τοῦ
σῆτος μυστικοῦ. εἰπάτε γὰρ φησὶν εἰπάτε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ πέτρῳ· ὁτὶ
προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν γαλιλαίαν :-ζ

Μ ανὰ τοῦ ἑορτάζομεν νεκρωσιν· ᾅδου τὴν καθαίρεσιν· ἄλλως βιωτῆς τ' αἰωνίου ἀπαρ πρ.
χήν· καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸ ἄθλον· τὸν μόνον εὐλογητὸν ὃν πρῶτον τῶν καὶ ὑ
περένδοξον :-ζ

Δ ύνασαι ἰδεῖν τὸν τάφον ὃν τοπαείῳ ὁμελωδὸς πόθῳ ἀλαθῶν ἀνασπᾶς τοῦ χῦ ἀ ἐξ.
πολαύσαμεν. εἰ γὰρ καὶ ἐν ἕδνα δοκεῖ τὸ ἑορταζόμενον ἡ ἀνάστασις, ἀλλὰ μυσερὰ
εἰσὶ τὰ ἐκεῖθεν ἡμῖν χαριζόμενα· ἑορτάζομεν τοίνυν σαυὰ τοῦ νεκρωσιν· ἡ μὲν γὰρ
σὶ χῦ ζωὴ ζωὴ ἔδυσεν, ἐξαναίκης ἐνεκρώθη ὁ θάνατος· ὡς ἐξὸν ἡμῖν ἐμπαίζοισιν
αὐλῇ μὴ τοῦ πόθου λείπειν· ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον· ποῦ σου ᾅδη τὸ νῖκος. ἐπαλιν
μὴ τοῦ ἀποστόλου, καλεπῶς δὲ ὁ θάνατος εἰς νῖκος· καὶ οὐ τοῦτο ἑορτάζομεν μόνον· ἀλ
λὰ καὶ ἡν τοῦ ᾅδου καθαίρεσιν· ἡμῶν γὰρ ἐλωθέντων καὶ ζωὴν ἐνωκειθέντων ζῶ,
ὧν ἐπαὶ τοῦ βασιλευσομένων, ἐξαναίκης αὐτὸς καθῃρέθη· ζωὴ τοῦτις ὄ, καὶ ἄλλου
βίου ἀρχὴν ἑορτάζομεν τοῦ αἰωνίου καὶ μένοντος. πρὸς ὃν σπεῦδον παρασκευάσω
μα ζυμβασιλεῦσαι ᾧ ᾧ· καὶ τὸ καινοῦ σὺν βασιλείᾳ τοῦ τὸ πόμα πόμενοι, καὶ
σκιρτῶντες ὅτι τῆς τοιαύτης ἠξιώθημεν, οὐκ ἀλύωμενοῦμεν· οὐδ' ἀμελησοῦμεν.
ἀλλ' ὑμνοῦμεν τὸ ἐγερθέν καὶ ὧν τοσοῦτον ἄθλον ἀλαθῶν :-ζ

Ὡς οὗτος ἱερὰ καὶ παννύχος· αὐλὴ κοσίου νυξὶ καὶ φωταυγὴς λαμπροφόρου ἡ με πρ.
ρας· λὰς ἐῤῥύσεως οὐ σὰ προάγελος· σὺν τὸ ἄχρονον φῶς· σὺ τάφου βωμαλίκως πᾶ
σιν ἐξέλαμψεν :-ζ

Ἀπὸ τ' ἀκολιᾶς σκιρτῶνος καὶ τοῦ ὄπτ' ἀφυλακῆς μυστήριον λόγου, ἰχνῶσις τοῦ ἐξ.
πόθου τοπαείου ἐλάθη ᾧ μελῳδῷ· ὁ γὰρ φησιν σὰνος περὶ τ' νύχια τοῦ-

μεγάλου Σαββάτου Φωταγωγίας καὶ τὴν ἁγίαν μεγάλην κυριακήν, ἐπαινῶν ἅμα καὶ
ἀμφω· πλὴν ἐπρεπε θεὶς τὴν δευτέραν τῆς πρώτης· σὺ δὲ λέγεις· καλῶς ποιῶν καὶ ἡμεῖς
τὴν λαμπροφορίαν καὶ Φωταγωγίαν τὴν ἰδίαν καὶ ἀμωσγέπως ζωντες σωζόμεθα δηλῶ
τῷ τὸ πυρὶ τὴν νύκτα καταφωτίζοντι· δηλαδὴ τοῦ μεγάλου Σαββάτου· καλλιῶν δ' ἂν
μάθοι καὶ πεφανέσθαι· ὁ δὲ φησίν, ποτὲ δὲ ποιῶν τὸν τοῦ μεγάλου φωτὸς ἀνισαμένου
τὸ φῶς· ζήτει οὖν δὴ τὴν ἀνάστασιν αὐτὴν ἑορτάζομεν· τοῦτ' ἀνίκητος καὶ ἰσοδύναμος ἀνὴρ
πόθῳ τῷ μου θεραπεύσῃ τὴν τοῦ μεγάλου Σαββάτου νύκτα ἐμοῦν· καὶ ἱερὰν καὶ
πανήγυριν, εἰκὸς δ' ἐστὶν καὶ φωταγωγίαν ὀνομάζειν· ἔστω καὶ τὴν αὐτὴν ἑπόμενον δ' ἂν
τις τοῦτοις ὀνόμασιν αὐτὴν ἐσεμνύνατο, ὡς γὰρ ποιοῦσι φησὶ καὶ πανδέλεστος
ἡ ἡμέρας τὴν κυριακὴν ἀνάστασιν· διαφορὰ καὶ ἱερὰ καὶ πανήγυρις καὶ φωτα
γωγίας ὀνομάσθησαν· ἡμέρας ἐκείνης, σὺν τῷ ἄλλοτε φῶς ἐκ τάφου φανὲν κοινῶς
πᾶσιν ἐξέλαμψε· διαφερόντως δ' καὶ τοῦτο ἐρρέθη ἐμοὶ λογοῦ· εἰ γὰρ τὸ ὑπὸ
τροῦ φῶς τὸ ἡλιακὸν ἀπὸ ὧν οἰκείων ἀνατέλλει κύκλων, πόσῳ τοῦ παντὸς
ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ἄλλου καὶ ἀϊδίου ἀπὸ μικροῦ καὶ ἐτησίου ἀναλάμψαι τοῦ-
τάφου :— ᾠδὴ η' :—

ὁ εἱρμός. Ἀσῶμεν ἡμῖν καὶ ἄλλα ἡμέραν· ἡμᾶς γὰρ σαββάτων· ἡ βασιλὶς καὶ κυρία ἑορτῶν
ἑορτή· καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων· ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν χν εἰς τοὺς αἰῶνας :—

ιγ ξ. Εὐλάβεια τὴν ἀνάστασιν ἡμέραν ἀποσεμνύνειν πολλοῖς καὶ διαφόροις ὀνόμασιν
ἄρρ ξ ἄλλος καὶ ἄλλος γραφῆς ἐστι καὶ· κἀγὼ δὲ ἄλλην ταύτην καὶ δι' ἀπο-
μισθίας τὴν ἀρχὴν ἀναλεξάμενος· αἱ γὰρ παρ' ἰουδαίοις μέλισσαι ἑορταί, ὡς ἡ
νόμιμος πάσχα· ἡ πεντηκοστὴ· καὶ αἱ λοιπαί, κλῆσιν ἄλλην καλεῖσθαι εἰώθασι
σιν· ὡς ἀνὰ τοῦτο τὸ ἑορτῆς ὄνομα κλῆσιν παρὰ τοῦ μαρτυρεῖ· τοῦτ' καὶ ὁ θεο
λόγος ἱερολόγιος σὺν ἡμῖν πεντηκοστὴν λέγει, ὀκτωκαιδέκατον· αἱ δὲ σὺν ἡμέραις εβ
δομάσι, γεννῶσι τὴν πεντηκοστὴν κλῆσιν ἄλλην παρ' αὐτοῖς ἡμέραν· πολὺ γοῦ-
μᾶλλον, κλῆσιν τὴν ἁγίαν ἀνάστασιν καλεῖσθαι εἰκὸς εἰ ἐκείνας κλῆσιν καὶ ἄλλην ἡ
καλοῦσι· εἰκὸς δ' καὶ μίαν τῶν σαββάτων προσαγορεύειν αὐτὴν· ἡ δὲ πρώτην τῶν σαββά
των προσαγορεύειν αὐτήν· ἐστὶ γὰρ μία σάββατα, ἡ πρώτη δηλοῖ· ὡς καὶ σὺν τῇ γενέσθ.
καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωὶ ἡμέρα μία· εἶτα ἑξῆς, δευτέρα καὶ εἶτ
ὡς τὴν μιᾶς πρώτης οὔσης· μία οὖν ἐστι καὶ ἑξόχην, τῶν σαββάτων· εἶτε σάββατον
νοοῦσι τὰς λοιπὰς τῆς ἑβδομάδος ἡμέρας· τῶν πρώτη ὡς κυριακή· εἶτε τὰς
λοιπὰς ἑορτὰς τῶν πρώτη ἐστὶν ὡς ἀνάστασις· οὐ μόνον δ' ἀυτὰ, ἀλλὰ καὶ βασιλίδα
καὶ κυρίαν ταύτην καλῶ· ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ἐγκαίνια τοῦ σκολιοῦ λόγου τὴν ἔννοιαν λα

σων. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος ἡ βασιλὶς τῶν ὡρῶν ἢ βασιλὶς τῶν ἡμερῶν δωροφορεῖται καὶ λισα. οὕτω γὰρ ὁ κύριος τῶν ἄλλων ἀστέρων βασιλεύειν λέγεται, καὶ νοῦς τῶν ἐν ἡμῖν ἀλλων ψυχικῶν δυνάμεων, καὶ ἔαρ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ ὡρῶν, οὕτω καὶ ἡ ἁγία σάββατος, τῶν ἄλλων ἁπάντων τοῦ σύμπαντος τῶν ἡμερῶν βασιλικῶς ἐπῆρκεν. ὅτι μὲν τοίνυν, καὶ ἑορτὴν ἑορτῶν καὶ πανήγυριν πανηγύρεων. ἀπὸ τῶν ὀπτασιῶν τῶν προφητῶν λέξεις ἀναλεξάμενος. λέγει γὰρ ἐκεῖ. αὐλὴ ἑορτῶν ἡμῖν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων. δηλονότι τὰς λοιπὰς ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις ὑπερβαίνουσα τῇ ἀναστάσει. ὥσπερ καὶ ἁγία ἁγίων. καὶ θεῶν. καὶ ὅσα ἄλλα τῷ ὁμοίῳ σχήματι ὑπερβαίνει ἐχρημάτισεν. οὐδεμία γοῦν φησιν ἄλλη ἐστὶν ἑορτῶν ἑορτὴ. οὐ δὲ πανήγυρις πανηγύρεων. ἀλλ' ἡ μόνη αὐτὴ. ἡ ὁπλῶς κληθεῖσα καὶ ἁγία καὶ μεγάλη τῶν σαββάτων ὡς εἴπομεν καὶ βασιλὶς τῶν ὅλων ἡμερῶν καὶ κυρία. σὺν ᾗ εὐλογοῦμεν ἀναπαύεται τῷ καὶ ἡμᾶς ἑαυτῇ ζωανατεῖσαι ποιήσαι. :

Δ εῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τῆς θείας εὐφροσύνης. σὺν ᾗ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς ἐπεράστου βασιλείας τοῦ χῦ κοινωνήσωμεν. ἐμνοῶντες αὐτοῦ ὡς θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας : πθ. ρν.

Τ εῶν τοίνυν ὑδάτων τὴν ἀναστάσιμον λίνεσθαι. ὀρθριαίτερος ἐμνολόγησε. καὶ ἐφοβεῖτο. καὶ θαῦμα ἀξιάγαστον τοῦ χῦ μυστήριον μεγάλης ψεως, πρὸς τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν φθορὰς ἡμῶν παρεκάλεσεν σὺν τοῦ ὀρθρισμοῦ θεῖον μυροφόρων. καὶ θεῖον παρθένων λαμπαδοφορείας ὡς εἴπομεν. πρὸς ἣν τῶν ἁγίων μυστήριον μεγάλης ψεως, ἐξ ἐκείνου τοῦ εὐαγγελικοῦ ῥητοῦ ἡμᾶς παρορμᾷ τοῦ, ἀπάρξη οὖμι πόα τὸ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου. ἕως ἂν αὐτὸ πίνω καινὸν μεθ' ὑμῶν σὺν βασιλείᾳ μου. χρηματίζειν δὲ τὸν λόγον οὗτος. ἰδοὺ γὰρ οὗτοι ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ ἐλήλυθεν. ἁγίασας δηλαδή. καθὼς ἐποίησε ἡμῖν τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος σπουδήν. δεῦκοιν σὺν ἐυσήμῳ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀναστάσεως ἵνα βασιλεύσῃ μεθ' ἡμῶν τοῦ κρατέος τοῦ ἐσθιέσθαι. καὶ τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος σπουδὴν ποιήσωμεν. καὶ νοῦ χάριν ὡς καινοποιοῦντες ἡμῶν παλαιωθῆναι. ἵνα μεταβάλῃς αὐτοὺς εἰς καινότητα ζωῆς πολιτεύσωμεθα. ἐμνοῦντες τὸν καινισμὸν ἡμῶν ὡς θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας : πτ. ρξ.

Α ερὶ κύκλῳ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου σταῦ καὶ ἴδε. ἰδοὺ γὰρ πάντα τὰ προφητεύσαντα εἰς φωτήρες. σὺ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης. καὶ ἑῴας τὰ τέκνα σου. σὺν οἷς εὐλογοῦμέν σε χῦ εἰς τοὺς αἰῶνας : ρξ. ρπ.

Η χεῖας τοίνυν ἡ ἔκπληξις ἦν ἔχει θαυμάζειν. ἀγγέλους πρὸς τὸν στῶν ἀποκυλισμένους ἐλέγετο. ἀρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἴδε πάντας τοὺς γύρω σου. ἰδοὺ συνήχθησαν καὶ ἦλθον πρός σε. καὶ πάλιν. ἰδοὺ οὗτοι πόρρωθεν ἥξουσιν οὗτοι ἀ

πό βορρᾶ καὶ θαλάσσης· τῶν ἁμελωδῶν πρὸς τὴν νέαν σιὼν τὴν θυγατέρα σκληρόταν· μικρὰ λείων κἀγὼ βλέπε κ' ὁ χρῶμα δυ αἰθυμένων ἀλλοπρόσωπον ὠνέα καὶ θαασιών· ἀλλ' ἀεὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ κύκλῳ βλέψαι· ἰδοὺ γὰρ πάντες οἱ ἀκμαβοι· σὺν δυναστάρων τοῦ κυμένης μερῶν· δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης ἀπὸ νότου καὶ ἑῴου· πάντες δὲ οἱ παῖδες, λαμπροὶ καὶ φωσφανεῖς· καὶ ἀνάκρους φωστῆρες θεοφεγγεῖς· δεδικαιωμένοι γὰρ ὤφθησαν· εἰ δεδικαίωται, ἆρα καὶ ἀπρὶ τοῦ αἰῶνος πεπλήρωται· καθὼς τὸ ἑῷον φῶς εὐαγγέλιον· Οἱ δίκαιοι λάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος· καὶ ὁ ἀπόστολος· ἵνα γένησθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ λόγον ζωῆς ἐπέχοντες· ὅτε γὰρ ἀνατείλας ἥλιος, ἢ ἐκ τοῦ πανεσιὰ ἀποκρύπτει τοὺς λοιποὺς φωστῆρας καὶ ἀμαυροῖ· ὁ δὲ δικαιοσύνης ἥλιος χς ἡ οἰκεία ἐκλάμψει δόξῃ, οὐχνοῦν τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας οὐκ ἀπαμαυρώσει, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ φωτὸς μεταδούς, φωστῆρας πάντας θεοφεγγεῖς καὶ λαμπρὰ ἐκτελεῖ :—ζ

πγ τοῦ Πάτερ παντοκράτωρ καὶ λόγε καὶ πνεῦμα· θεότης ὑμνουμένη· ἐν ὑποστάσει φύσις· ἐπιούσιε καὶ ὑπερθεε· εἰσοῦ βαπτιζόμεθα· καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :—ζ

ϛγ ἑξ. Ζητήσας ἄξιον εἶναι τὴν ἡμέραν ἀναστάσεως τοῦ βαπτίσματος ἐμνήσθην ὁ μελῳδός· λέγων πέρ παντοκράτωρ καὶ λόγε καὶ πνεῦμα εἰς σὲ βαπτιζόμεθα· οὐχὶ δὴ πρὸ τοῦ ἰορδάνου ἐκαινοτόμει· οὐδὲ ἐν τοῖς ἐκείνου ῥείθροις καθαιρόμενον ἁγιάζειν τὸ ὕδωρ· ἀλλὰ τοῦ σταυροῦ μᾶλλον ἀναδυόμενον· καὶ φανὲν ὅλῃ ἐπὶ τῆς ἀναστάσεως ὅτε ἐν τῷ ὄρει τῆς γαλιλαίας τοῖς μαθηταῖς ἐπαγγείλας· καὶ ἀποστέλλων αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκουμένην ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, πρῶτον βαπτίσματα δωρεῖται ἁγίου πνεύματος· διαβόητε παραλαμβάνειν ἐπαγγελίαν καὶ τοῦτ' ἐν δυ ἄλλων ὁ μελῳδός· καὶ πρὸς τὴν τελειάδα ἀποτερασμένος ὡς ἐν κοινοῦ δυπτεῖν, εἰς σὲ ἐβαπτίσαμεν φῶς ἁγίας τριάδος, πέρ καὶ λόγε καὶ πνεῦμα· ἐπιούσιε καὶ ὑπέρθεε φύσις· ἐν τρισὶ τοῖς ἰδιάζουσιν ὑμνουμένη· φῶς τὸ ἁγιαζόμενον ὑδάτων· καὶ ἡ μοναρχία τὲ ἐξουσίας· καὶ ἡ ἐδεσπόζουσα θεότης· ἓν τρισὶν ἐστιν καὶ οὐκ ἄλλου· καὶ δι καὶ οὐχ ἑνὶ φῶ χαζόμεν· τοῦτο δ' λέγω, οὐχ ὡς τῆς τριάδος ἀλυούσης εἶναι εἰς αὐτὴν ἐβαπτίσθη· ἀλλ' ἐξ ἀναγκαίας τὴν σὺν ἀγγέλῳ ὑμνουμένην καλούμενος· καθάπερ καὶ ὁ πρὸ τοῦ θεολεσίαν μέλλων παραγίνεσθαι, προελθὼν εἶπεν ὃς ἦλθε ἐξῆλθε· εἶτα ὑπανέλθε, ἵνα δῶμεν· λύσῃ πεῖσθαι γὰρ τε φύσεσιν οἰκειοῦσθαι καὶ μεριστέον πρὸς τοὺς δούλους γίνεσθαι· ἐπὶ πᾶσι τοιαῦτας

καὶ οὕτω ταπεινὰς ἐξ ἐκείνων ἀκούσας τὰς φωνάς :– ♣ ᾠδὴ δ'.

Φωλιζου φωλιζου ἡ νεὰ ἰλὰς· ἡ γὰρ δόξα κυ ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε· χόρευε νυὶ καὶ ἀλάλ ♣ ὁ εἱρμὸς.
λουσον. οὐ γὰρ ἀγνὰ Ἱερπου τὰκε· σὺ δὲ ἑλέρου τοῦ θκου θυ :–

Ἀνίσταλε φωτὸ ἡ ζωὰς σκᾶνὴ πλῶν τοῦ σεἰου· οὐκουῶ σταχύας τοῦ θυ δμελω ϛ.
δος, καὶ ἀλλαξὲς φθόνυ πεσαλλίας ἀπὸ δυ σεἰων τοῦ θυ πλῶν πεὸς λὴν παοῦσαν
ἐλῆκειον· οὐμνὶ ἀλλὰ καὶ τοῦ θυ τοῦ λὰς ἐννάλις εἱρμοὶ, λὴν ἡ ζωὰ γὰρ φωνὴ λὴν
λεγουσαν φωλίζου φωλίζου ἰλὰς· ἡ γὰρ δόξα τοῦ φῶς καὶ ἡ δόξα κυ ὅτι σὲ ἀνατε
ταλκεν, αὐλὴν ἰαὴλαν μελοποιὰ. τοῦ θ ὑπαλλάττων μόνον, ὅλη ἀ σκᾶνος πεὸς λὴν
σιὼν ἀπεφθέγξε, οὕτως πεὸς λὴν νέαν ἐλὰν λὴν χ'ν σκηνὴν ἀναφωνᾶ. φω
λίζου ἰοὼ φωτὶ φωλίζου ἡ νεὰ ἰλὰς· ἡ γὰρ δόξα κυ, δόξα κυ ἐπ' αὐ ὁ στρς· κ' θ'.
νυὶ ἐδοξάσθη ὁ ὑὸς τοῦ ἀνου· ὅτι σὲ ἀνέτειλε λὴν σκηνὴν σκηνὴν. ἵνα ἰουδᾶ
οἱ ἐξ οἱ ᾧ δόκυν ἐλεπουτ, ἐλέψωσι καὶ οὐκ εἰδῶσι κ' λὴν πεοφὴτάν· ὁ γ' λαὸς
ὁ καθήμενος ἐν σκότ, θ' μεγα τ' ὀπτασίαν θεάσηται φῶς· ἀκόνοις ἐξ γὰρ ἐὰν
νε μᾶλλον ὀρθρινωτέρις ἥλιος, ὅτε δ' σκότος ὑπὸ τὰς ᾄδου καλύβας δυσμας.
ἐφ' ὑμᾶς γ' ἀνέτειλεν. οἱ ἐπελύσαμεν ἐν θ' λὴν ἀναβλὴν, καὶ λὴ αὐλὴν δεύσεβείας
τὰς ψυχὰς συλλαβεφθαμεν. ταῦτα πεὸς λὴν νέαν σιὼν λὴν σκηνὴν εἰ πεὸ δμελο
ποιος, ὅτε στρεφὲ θ' λόγον καὶ πεὸς τὰκε λὴν δεομένην. οὐ παρέργως οὐ γ' τοῦ θ
οὐ γ' ἀκὴ ποιῶν· ἀλλ' ἐπὶ λῆς σύνάλις ὡδῆς αὐλὴ ἐστὶν ἀρχαῖος, ἐμφαίνων ποία
ἐστὶν ἡ μελουργλυμένη θ' λὴν ὠδὴ, καὶ οὐ γ' ἀγνὴ φησὶ τὰκε τρόπου συλλ' ἑτέρου
τοῦ θκου θυ. εἰ γὰρ ὅτι ᾧ τοῦ θυ πανάλῳ θ' πρώλις καὶ μᾶλλον λὴν καρδίαν
ἐμφαλέπας λὴν δε κ' λὴν συμεῶν πεοφὴται, ἀρα καὶ ὅτι λὴ αὐ θ' ἑτέρου,
σὲ πρώλην καὶ μᾶλλον ἀπολαῦσαι θέλεις λῆς Ἱερμεως. Ἱερπου τοῦνυ κοινῶς χαρᾶς
χορηγὲ· καὶ καθεὼς πεόσταξε συλλ' αὐλὴ θυ, ἀλαλλιασάμεθα τ' πνᾶ θυ ὅτι ᾧ δῶ ᾧ-
σωτῆει θυ :–

Ὡδὰς ὠ θελὶς ὠ γλυκυλάλης θυ φωνῆς· μεδ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ. ὅταν εὐχώμεθα εὐσεβῶς. πν
μεζ' ἱερμεάλων αἰσθνος ζε· λὴ οἱ πιστοὶ· ἀλήτρωμεν ἐλπίδος· καὶ ἐροῦντ' ἀλαλόμεθα :–
Καὶ ἰαὴλαν λὴν θεατρικὴν ξίσομεν λὴν, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐθέλω μεδ' ἐμοῦ ἐως λῆς ζωηγέως ϛ.
τοῦ ἀθνος, ἀπὸ δυ ἀνασταμένων πεικοπῶν ἀνελόμενος, μέσος θ' καθ' αὐ θ' χαυό
νος ποιεῖται ὁ μελῳδὸς· καὶ εἰς εὐχαεισταν ἅμα ἐ δαῦλα τοῦ λόγου μεταμελᾶ,
σάμενος, ὦ φωνῆς ἐκόνας φησὶν· ὡς ἐξ, ἅγας· παῦ γὰρ οὐ θαὰ δυ ἀχράδων σκε
νων καὶ θάων ὀθλίως χθλέων ἀπολιάθεν· ὡς δ', θελάλης καὶ γλυκυλάτας· παῦ γὰρ
οὐ θεαὶ ἡ τοῦτο ἀλαθὸν ἀμεῦ ἀπαγγελομένην λὴν σταυρωθέντα θεμ' ἡμῶν θ' τοῦ

θῦ πᾶσι σταί· μεῖζοι γὰρ τοῦ παντὸς ζωῆς ἡμῖν ὑπισχνῆται· καὶ μὴ ὁ πολλοσοὺ ἡμῶν χωρεῖ τοῦτο· ὅτι παῦλος οὐ πεποίηκεν ἡ φωνή· ὅτι παῦλος ἀλλὰ ἡμεῖς ἐσμεν. καὶ οἱ ἐκεῖνοι ἡμῖν ἀποκλείουσιν· ἢ καὶ κολάζωσι· καὶ πενία θλῖψις· καὶ νόσοι πίπτουσι· καὶ κλύδωνες ἀλλεπαλλήλων πειρασμῶν καταιγίζουσι, παῦλαν μόνην πάσης ἐλπίδος καλέομεν ἀκύμαντον· καὶ ὅτι πάσι πόσμοις τοῖς δοκοῦσιν ἁγίοις παῦλες ζῳσταὶ νοὶ αὐλὴν περβαλλόμεθα· καὶ γὰρ πρὸς τοὺς ἀποστόλους μόνους ὅτε ἐρρέθη, ἀλλ' οὐδεὶ πίτου καὶ πρὸς πᾶσαν ζωσταικὴν ζωὴν ἐκουσθη ψυχήν· ὃ δὲ καὶ δ' ὑπὲρ ὧν δέδεκα μόνων, ἀλλὰ πόλλος φησὶν καὶ σταυρώσει καὶ ἐγερθῆναι καὶ ἐν δεξιᾷ καθεδεῖται καὶ ἀνέσεως ἔτι μέλλοντος :—

ΡΝ. Ὦ πάτερ ἅγιε καὶ ἱερὰ ἁγίων χεῖρες. ὦ θεία καὶ λόγε. σὺ δὲ ὦ καὶ δύναμις. δόξαν ἡμῖν σὺν πνεύματι. σὺ μεθαρθῆ. σὴν ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τὴν βασιλείαν σου :—

ΡΞ. Οἱ θεολόγοις μέλλας ζηλώσεσθαι τοῦ πάτερ μεταλήψει θεωρεῖ καὶ θεὸν σάλαμβάνων, ἁγίαν ἄνω οἰκεδιδασκαλεῖ καὶ μεγάλην. οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ γεννήματος τὸ ἀμπέλου λέγων ὁ καινὸν αὐτὸ σὴν βασιλείαν αὐτοῦ πατρὸς σὺν ἐλθεῖν. καὶ μεριμνῶν ἡ πόλις ἐστὶ τοῦτο ἕκαστον πόλεμα, ἐπάγει· ἡμῶν μὲν, τὸ μεθ' ἑκάστου δ' τὸ διδάξαι καὶ κοινωνεῖν τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς· ἀκολούθως οὖν καὶ σὺ ὦ ὅτι τὸ φυλακῆς σου σάρκα λόγῳ λέγει· μεταλήψομαι δ' τοῦ πάτερ· νῦν μὲν περὶ καὶ θεοῦ καὶ τοῦ παλαιοῦ συνιόντος. τὸ γὰρ νομικὸν πάσχα, θλιμὸν καὶ λεῖον, ἦσαν λεῖπος ἦν ἀκαθαίρετος. μικρὸν δ' ὑστερον, ἐλεύθερον καὶ καθαρὸν. ἵνα καὶ αὐτοῦ πάντα καινοῦ μεθ' ἡμῶν σὴν βασιλείαν τοῦ πρὸς ἀποκαλύπτων καὶ διδάσκων ἀνωμεθίως παρέδωξεν. ὅπερ ὃς δέδεικται εἰς ἰώσεις ἰωὰς καὶ θεωρεῖ τοῦ πάτερ μεταλήψις ἐνθλοποιήσει θεολόγῳ, εἰσπὶ δ' ἡ ἰώσις, ἡ ἐξ, σὺ νόμῳ καὶ παλαιᾷ παῦλῃ σκιώδης καὶ ἀμυδρᾷ καὶ νυκτερινῇ, ἡ δ', νέᾳ καὶ εὐαγγελικῇ· ἐκδυσις ἐξ, πολλῷ λαμπροτέρᾳ καὶ ἡλιωδεστέρᾳ, τ' μελλούσης δ' ἐκδύσης καὶ ἀνωνιζούσης σὺν δούλῳ. ἡ δ' τελευταία ἐκδυσι καὶ μελλούσα, ὅταν τ' καλαὶ ψεως ἐχούσα. καθὼς καὶ ὁ παῦλος περὶ τοῦ ἰωσηφ λογεῖται· νῦν σκήνεσις καλανοῦ, καὶ σκήνεσις καλαλαμβάνω. θλεῖ δ' ὅπλισάσθαι ὡς καὶ ἐπενδύσασθαι. ὅτι τοῦ δούλου ἔχει, ἀναλόγως καὶ τὸ πάσχα ἔστιν. ἡ μὲν, παῦλα σκιώδης καὶ νυκτικὴ· ἡλίου δὲ τὸ μυστήριον. τὸ δ' καθ' ἡμᾶς τοῦτο καὶ εὐαγγελικὴ, ἡμέρα καὶ ἡλιώδεστάτη καὶ ἱερὰ τοῦ καὶ ἁγία τοῦ, πλὴν, οὐ λέγω ὡς ὅταν ἐξῶ γενόμενον· οὐ γὰρ χωροῦμεν ἐξ ἐν ᾧ πάλιν τοῦτο ὄψεις ἔλθῃ, εἶτα δ' ὁ μέλλων, παῦλα τῆς νυκτικοῦ πάλους καὶ πάσης ἀλλύος ἐστὶν ἀπαλλαγέν. καὶ ὅπλισώσωμεν τὸν

ὡς ἄρα καὶ ἐπελυώδησεν. ἀλλὰ μὴ πρὸ τοῦ πάσχα θεολογικὴ σκιὰ καὶ ὁμίχλη σάφος σύλαυδα σαλεύσει. οὐ φοιτικὴ μόνῳ τῷ θεολόγῳ, ἀλλὰ πάσῃ καὶ ἁγίαις ταῖς λέξεσι καὶ φωνῇ χαλκῇ· σὺν οἷς σκάνος τοῦ ἑαυτοῦ ἀνασάσσων πεπνευματολόγηκε, τοῦτο καὶ αὐτὸς τοῦ οἴκου πραυόμενος κανόνα, τὸν ἀνασάσσων. ὡς γὰρ σκάνος πρὸς τὸν κύριον τρέφεται· καὶ ὧδε πάσχα τὸ μέλι καὶ ἰχώρ. ὅλον τε τοῦ καὶ φεῦ καὶ ζωή· καὶ θεία καὶ δυνάμεις· οὕτω καὶ οὗτος πρὸς τὸν αὐτὸν ὁρᾶται ἀπεσταλμένος, καὶ τοῖς αὐτοῖς κελεύσας τοῦτον ὁμόσαι, πολιτεύεσθαι εἰκελεύων οὐχ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μόνου, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν· ἵνα καὶ αὐτὴ ἀνασάρῳ ἡμεῖς ἐκτὸς τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καθαρῶ πόλει, καὶ σκότου πάσου ἅλωσι ἐξαλεῖ

σέβεσθαι.

ἀλυπήτου, καθαρωτέρου.

που παντὸς καὶ ὀπτὴ πεδὰ μέλος αὐτοῦ μεταλάβωμεν. καὶ διακούσας ἡ μὴν χε ἰυ. καὶ δοῦναι ἡμῖν ἀναπεκαλυμμένοις τῇ νοερᾷ ὄψει μοῖραν τοῦ προσώπου δόξαν θεάσασθαι. οὐχαῖς τῆς ἀπειράνδρου ἰσχύος σε θεοῦ. ἐπαίνων ὧν εὐαρεστήσαντι ὁλοκλήρως ἀμήν, ἀμήν: ⸗

Τοῦ αὐτοῦ θεοφάνους πατριάρχου θεοδώρου. ἔξήγησις εἰς τὸ ὅτε ἡ ἁγία πεντηκοστὴ καὶ ἡ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἡμέρα, κανόνα τοῦ θείου καὶ μεγάλου κοσμᾶ· οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν. πατρὸς ἑρμηνεία τῆς ἀ-

κροστιχίδος: ⸗

Τὰ ξύλα δὴ τοῦ ἐμοῦ πάρα ἔχω. τὸ γὰρ τοῦ πνεύματος, παρὰ πολλοῖς τοῖς ἁγίοις καὶ διδάσκαλόν τοῦ ἐβουλόμην· δανείσατο γάρ ἡμῖν ἡ θεολόγιος σφραγὶς τὸ πατρικόν. ἧς ἁμελήσαι, καὶ ὑμνολογάφου κοσμᾶ τὴν τοῦ προκειμένου κανόνος ἀκροστιχίδα πόθου λύσαι, οὐδὲ πάνυ ἔρρωται. πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν. εἰ γὰρ ὁ τοῦδε κοσμᾶς οὐκ ἀφῆκε τὰ χρύσεα καὶ χωποδύτου ἡμέρα, μᾶλλον δὲ οὐκ καὶ ἡ ἱερουργία τοῦ λόγου ἐλκαλωπίζεται, πολὺ μᾶλλον ὁ θεοδώρου ἐκ καὶ πρὸς ἀπειρομεδεὶς σκάνος ἀνδρὸς κεχρισμένος θεοπέδου, τὴν ἀναπαύλην καὶ ἑρμηνεύει καλλωπίζεται μη-

Pentecoste.

κλοπὴν. καὶ δι, οὐ γὰρ κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ ἀλλὰ δανισμὸν. μᾶλλον δὲ οὐ δανισμὸν. ἀλλὰ λαφυρεία. ἐκκεῖται γὰρ ὁ παῦλος δυσχεραίνων μὲν πλεονεξίαν. ὡς θεολογικὸς θεῖας ὠφελείας ἀμελῶν πρὸς κέρδη βιοῦ βουλομένοις πλεύσειν ἀρέσθαι. καὶ ἐμφορεῖσθαι οἱ δὲ ζεῖδωρον. εἰς ὃ δὴ ἄρα καὶ δικαίως. οὐ γὰρ ἁπλοῦν βούλομαι. εἰ γὰρ ἡ βουλὴ τοῦ θεοῦ ὀπτικολούθητα, τί μὴ ἂν πάλιν ἐξαγάγοι ὅλον αὐτὸς αὐτὸν ἀπερρόφησε. νῦν δὲ ἀλλ' ἐφαμαρτεῖν. οὐ ξυμβαλὰ δέκεσθαι ἡ βουλὴ τοῦ θεοῦ ἀπλώσεως. στενὸν γὰρ ἔχω τὸ ἄτρεστον θολαγοίας. καὶ οὐχ ὅπως χύσεως ὠφελεῖσθαι. ἀλλ' οὐ δὲ μικρᾶς χρῆσθαι ἐλπίδος ἢ καὶ λαθεῖν μόλις χωρεῖν. οὐκοῦν ἀνὰ τὸν εἰρμὸν μεταχθέντες ἐροῦμεν:

♣ Ὁ καιρὸς. ὠδὴ ᾱ. ἦχος βαρύς:

♣ ὁ εἰρμός. Πολλῷ ἐκάλεσε Φαραὼ ζῶ ἅρμασιν. ὁ ζῶν δι' ὕδατων πολέμους σὺν ὑψηλῷ βραχίονι. ἀδόμεν· ὁ γὰρ δεδόξασται:

ἑξῆς. Οἱ τοῦτο εὐθὺς κανόνος εἰρμοί, οὐ κολοῦσθαι δὲ πρὸς ἴσην ἑορτὴν, οὐδὲ ἀναλοῦσθαι. ἀλλ' εἶναι δὲ, ἀλλὰ λοιπὸν εἰ βαλοῦσιν. ὡς πρὸ τοῦ ἐκλησ. οἱ πλησσοὶ δὲ, αὐτὰ ψιλὰ μὲν λουρεῦσι δὲ ὠδὴ γὰρ φωνὰ ῥήματα. καθάπερ καὶ ὁ παρών. ἴσης γὰρ καὶ ἴσην ἐρευθεῖν μεμνημένος δαιμαβυρίας, αὐτὰ εἶδνα ψιλὰ τὰ ἴσης ὠδῆς μεταχθέντες εἰς ῥήματα. καὶ σκοπὸν θεωρίας τὴν λεπτὴν ἴσην ὠδὴν, ἀμὶ αἰγὰ δηλ. ἐῶ δι ἰωνδοιοῦσιν ἐξαλλήλως. καὶ βαὶ σὺν ὠδῇ πολλῷ ἐκάλυψεν αὐτούς. καὶ βαὶ ἅρματα Φαραὼ. καὶ βαὶ, κς ζωσθέντων πολέμους. παῦλα οὖν τῶν βασιλέων καὶ ἄλλοις κολλίας ὁ μελῳδός, ὅτι μέξας δὲ αὐτοῖς κἀκεῖνο ὧν ἁγίου. κε ὑψηλοῦ δι ὁ βραχίων καὶ οὐκ ἀδίκως. πολλῷ φησὶν ἐκάλυψε τὸν Φαραὼ ζῶν δι' ἅρματα ὅτι ὁ ζωσθέντων πολέμους σὺν ὑψηλῷ βραχίονι αὐτοῦ κς. πολέμους δὲ σύλλαβα ἢ δι' πολέμους νοήσομεν δὲ ὧν ἤδη ἐστὶ τὸ ζωσθέντα, ἔθος δὲ παῦλα ἰσχάφῃ καὶ ἀπὸ ὧν παθῶν πολλάκις ἀνομάζειν τοὺς πάσχοντας, ἢ ἁπλῶς αὐτοὺς τοὺς πολεμοῦντας. οὓς ζωσθέντων ὁ κς λέγει, ὡς ἀρνοδόλας καὶ ἀρνιαρίχους ἔπαυσα φυρμοὺ καὶ σκυλμοὺ, καὶ παραχὴ δημοκρατίαν καὶ πολεμῶν. ἴσης δὲ εἰρήνης καὶ γαλήνης εἰ βαθεῖς καθεστικὸς. ἂν παύλαχος δι' ἐαυτοῦ διαλαθὼν ἐμοὶ πάντα ἐκδιδόασιν. ὁ δὲ εἰρήνην παραδιδοὺς, ἢ ἄλλο ἢ ζωσθέντες πολέμους. ἢ γὰρ δι' ἐναντίων ἐβαθεῖς, δι' ἐναντίων ἐστὶ ζωσθέντα. τῷ γὰρ οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ὅτι ἴσης γῆς ἀλλὰ πόλεμον ὑψηλόνδεον τοῦ βραχίονος νοητέον. καὶ οὐ βούλεται τοὺς ἐρμηνευτὰς δι' ἐκείνου ἢ ἐπεξήγησις. ὑψηλὸς δὲ ὁ βραχίων σὺν ἀλεξεληθοῦ δι', ἵνα καὶ διὰ τοῦτο ἴσην ὧν πολέμων ὅλος αἰνίξηται ζωσθέντων. τὰ γὰρ ἀφ' ὑψηλοῦ λυπεῖν τὰ, στρεωλέραν ἀδοῦσι ἴσην πλοῦν. ὅπερ δὴ καὶ ὁ κς σὺν

ψαλοῦς καὶ τὸ ψαλλόμενον· ἆρα καὶ ὁ βραχέων αὐτὸ ἔψαλος· εἰ γὰρ ἔψαλος, ἆρα καὶ πλάνων, ζῶν ἔχει τοὺς πλανωμένους οὐ δὲ γενναίως μένον· ἀλλὰ δὴ καὶ δὲ ὕψαλῶ· ἀναπτὰ μὲν γὰρ λαλῆν οἰκεῖαν φελαυτίαν ἵνα καὶ κολάσῃ, ὃ κε· καὶ τὸ οἱ κὸν ἡρέμα καὶ βαλλὰ βεαχέα· καὶ ἡ παρὰ καθάπερ αὐτὸ ἐποδεῖς, τὸ δὲ μα δὴ κοιμωμένων, ἔπνοι· ὃ ἐαν ὃ ἔκαστον ὑπερχόμενον ἴδοι καὶ ἀναπαύσαι ἢς ἁμαρ τίας, διαλῦ καὶ θλῖ καὶ παράφορον ἀνίσαλα λοῦν καὶ ὑγροῖ ἢν χεῖρα· καὶ ζωοῖ δὲ τοὺς παροιχομένους· διὸ καὶ δαδὶ τοὺς πονηροὺς ὁρῶν δὲ κατάνυξιν καὶ δακρυα σεσθαι, καὶ τὸ δὲ ὀδύνην ἢν σκλήκωσιν. ὃς κοιμωμένῳ αὐτῷ ἔλεον δια μεμενῆκα· καὶ ἵνα μὲ ἔπνοις κε φησί· καὶ πάλιν, ἀνάστα κε ὁ θεός μου ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου· καὶ ὀπτὰ μὲν δὲ πενήντα σου εἰς ἕλεος· εἰ γὰρ ὑψωθῆναι τὸ δὲ ἀλαστόρων ἡ χεὶρ, ἆρα οὐκ εἰς ἕλεος ὀπτὰ μὲν ἀποθεῖναι ὁ πτωχός· ἀλλ' εὐφραν θῆναι μᾶλλον ὁ θεὸς ἴδη σκλήκωσιν :—

Ἐρῶ ὡς πάλαι τοῖς μαθηταῖς ὁ ἀπόστολος· τὸ παρακλῆσαι τινα ἐξαποστέλλας φη· ἔλαμ πν. πο.
ψας δὲ κόσμῳ φᾶς φελαύτε :—

Οἱ δὲ λοιποὶ φησὶ δὲν ἐπιχουμένων, οὐ πάντας καὶ διδοῦσι πρὸς ἢς ἐποφείσεσι· ἐξ.
ἡ γὰρ μεταμέλεια δὲ τοῖς ἐποθραμοῦσι ἡ ἀδωναμία ἢς σκληραύλους, οὐκ εἰς ἔρ γον ἐλθὲν ἔστε τὰ ἐπεσφαμένα· οὐδὲ τὲ βασιλεῖ τοῖς ἀγίοις δὸ μαθηταῖς ἢν δὲ παναλίου δὸ πνὸς ἀποσολὴ ἐποφόμενος, οἷοῖς ἔλεες συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπελ θω· ἐαν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλη τος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· καὶ πάλιν· καὶ ἄλλον παράκλη τον πέμψω ὑμῖν, εἰς ἔργον ἡμᾶς ἢν ἐποφεσιν· καὶ ἀποστείλας αὐ τὸ, ἔλαμψας δὲ κόσμῳ φᾶς τ' δο ἰναστάς· οὐδὲ γὰρ ὑπ' ἀδωναμίας ἔλεες μὴ πε ραθῆναι τὸ ἐποφεῖν παυλοδύναμος γὰρ, οὐδὲ σὺ μεταμελῆ· μεταμελῆα γὰρ ἐστ, δευτέρα βουλὴ ἢς φθορᾶς καταλύωσοκυσα· τοῦτο δὲ ὅπτ' τοῦ θεοῦ ἀμεταμελητον· εἰ γὰρ καὶ μεταμελόμενον ἀκούομεν τὸ θν, ἐπὶ τὸ, μεταμεμέλημαι ὁ δὲ ἐξαίρετα τὸ βασιλ εἰς βασιλέα· καὶ παρὰ ἐθνῶ· ὥστε διὰ τοῦ ἐφραίμ ὡς ἀδωναμία θη θμαίνε· ὁ δὲ τερα φη ἀκροθίνιον εἰ δὲ αὐτῷ ζωὴ παράφθη ἡ μεταμέλεια· οὐ ποιῶ κε ἢν ὀρ γὴν τοῦ θυμοῦμου· διὸ δὲ ἐγὼ ἐμὶ καὶ οὐκ ἄλλος, ἀλλ' ἐφ' ὧν ἀπτὰ καὶ ὀργὴ καὶ δεινοῦ σταλοῦ ἐστ τὸ ποιήσαντα· ἐπὶ μεταμελεῖαν λέγομεν τὸ θν· νικᾶσθαι ὑπὸ τοῦ πνεύματος φελαυτίας· καὶ μὴ ἐᾶσθαι εἰς ἔργον ἐξικνεῖσθαι τὰ ἐπιβαλλόμενα· ἐφ' ὧν γ' ἀλᾶσθαι δικαιά ἐστ τὸ ἐπιτελεσθέν, ὅπτ τοῦ ἴσως πῶς οὐσία ἐστ μεταμελεῖ σθαι ὅλως θν :—

Νόμῳ τὸ παλαι προκηρυχθὲν καὶ προφήταις· ἐπληρώθη τοῦ θεοῦ πνὸς σωθεν. πα πο.

οι ἡρπισοῖς χάεις σκκέχθαι :-ζ

ιε. Σήμερον φησὶν ἐπληρώθη ἡ παλαιὰ ὑπόλεψις νόμου καὶ τῶ προφητῶν περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἁγίου πνὸς τοῖς πεπιστευκόσιν εἰς αὐτόν. ἰδοὺ γὰρ κ' ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς. ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους. καὶ ἄλλαχοῦ. ἀφίησιν ὑμῖν τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν. οὐκ ἔστιν ὁ ἐπακούων τῶν προφητῶν εἰμὶ ἐγὼ ἐμπλησθῶ ἐγὼ ἐν πνὶ κε. ἐγὼ δὲ, ἀφίημι ἀπὸ τοῦ πνὸς μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα. καὶ ἀλλαχοῦ, πνᾶ κυ ἐπ' ἐμὲ οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με. εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με. καὶ πάλιν. διὰ τὸν φόβον σου κε συλλαβόντες ἐλάβομεν καὶ ὠδίνησαμεν καὶ ἐγεννήσαμεν πνᾶ σωτηρίας. καὶ πάλιν. διαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν πνᾶ σοφίας καὶ συνέσεως. καὶ πάλιν. καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ θς. καὶ πνᾶ εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. καὶ πάλιν. ἐν τούτῳ γνωσόμεθα. ἐν ἐξουσίᾳ. καὶ ἀπὸ τοῦ πνὸς οὗ ἐλάμψαντος ἡμῖν ἐστὶν ἐξ ἡμῶν. καὶ ἐξαποστελεῖς τὸ πνᾶ σου καὶ κτισθήσονται. ἰωὴλ δὲ, πνᾶ θεοῦ ποιήσω ἐπὶ πᾶσαν σάρκα. προφῆται δὲ πάντες ἀπὸ Ἀβραὰμ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. ἰεζεκιὴλ δὲ, καθαριῶ ὑμᾶς. καὶ δώσω ὑμῖν. καὶ τὸ πνᾶ μου δώσω ἐν ὑμῖν. καὶ πάλιν. ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χειρ κυ. καὶ εἶδον. καὶ ἰδοὺ πνᾶ ὀξὺ ἦν πρὸς βορρᾶ. καὶ νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ. καὶ φέγγος κύκλῳ αὐτοῦ. καὶ πάλιν. ταδὲ λέγει κὸς τοῖς ὀστοῖς τούτοις. ἰδοὺ ἐγὼ φέρω ἐφ' ὑμᾶς πνᾶ ζωῆς. ἐν δὲ τῷ νόμῳ καὶ ἀλλαχοῦ μυστικῶς τὸ πνᾶ ποτίζειν. ὃς ἂν γένηται ἐξ, καὶ πνᾶ δοῦ ἐπιφέρει δίψαν οὐ μὴ διψήσῃ. ἐν ἐξόδῳ δὲ, ἐνέπλησε τὸν βεσελεὴλ πνᾶ θεοῦ, σοφίας καὶ ξυνέσεως καὶ ἐπιστήμης. οὐχὶ μόνον ἀλλὰ καὶ τῇ βίβλῳ δύναται εἰπεῖν. ξυναλαλοῦσι ἑβδομήκοντα ἄνδρες φησὶ δὲ προσμονοῦ. καὶ καταβήσομαι καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ. καὶ ἀφελῶ ἀπὸ σοῦ πνᾶ σοῦ καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτούς. οὕτως ὑπόλεψις προφητῶν καὶ νόμου τὸ παναγίον πνᾶ πεπληρώκασιν :-ς

ᾠδὴ γ.

ὁ εἱρμός. Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς μαθηταῖς χε. ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης. καθίσατε ἐν ἱλήμῃ. ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ παράκλητον ἄλλον. πνᾶ τὸ ἅγιόν με καὶ πῦρ ἀποστελῶ ἐν ᾧ σεσεισμένοι ἐστέ :-ς

εγ. Οὗτος ὁ εἱρμὸς ἐν δὲ εὐαγγελικῶν πεντηκοστῶν ᾠδῇ μελῳδεῖ ἐκαινίζετο. ὁ γὰρ φησὶν ἰωάννης καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πρός μου ἐφ' ὑμᾶς. ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει ἱλήμῃ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους. καὶ ἄλλαχοῦ. ἀφίησιν τὰ πταίσματα καὶ ἄλλον παράκλητον πέμψει ὑμῖν. ἦν δὲ χρεία ὁδὸς κοσμεῖν ἐν ᾧ πανηγυρίζει εἱρμῷ μονοφυεῖ λέγων. τοῖς μαθηταῖς πνεῦμα-

σπρ καὶ ἀλλε σὺ ἰλλις, ἕως οὗ σὺ δύσεαδε ἰαὶ σξεύλους λώαμεν. εἰ δ' ἄλλον
πδάκλιδυ ὑμῖν ἀποστελῶ, ὃ πῦρ ὃ ἄγιον σὺ ῷ στρεωδήσεαδε. ὃ δ' ὡς ἐμέ, πεωδή
κη ἐστὶ ὃυ ποιηδυ. ὀπτὰ γὰρ ἄλλον ἀκούοδλεσλιες ὃὺ παράκλιδυ, ἀλλὰ ὃισω καὶ
οὐσίαν ὀπεμῆεσω αὐὃὺ ὃυ μονογένους, ἰναὃὸ ἄλλον εἰ πεῦ, πεσσε ἰη κεν ὡς
ἐμέ· ἵνα ἰνα ὃὲ ὃυ ἄλλου, ἰαὶ ὃὺ ὑποσάδαν ἐμφᾶλη διαφορά· διὰ δ' ὃυ, ὡς ἐμέ,
ἰαὶ ὁὐσίας ὃαυὃὰ ὃε παρασίσεις :—

Ἡ ὃυ ἁγίου πῦς ὀπτὰ καὶ ἁγία λώαμις. ἰαὶ μεσειαδὲν πάλαι φωνὴ κακῶς ὁ μεν πν
νον ὃάλων. εἰς μίαν ἁρμονίαν θεῖος ζωὴ ψε· ἰνῶσιν ζωνελίζουσα πίσοις· ἰῆς ἔιαδος πε.
σὺ ἢ ἐσερεώδημεν :—

Καλοὶ ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ζυμφωνία, πλὴν, ὁ ὃὲν ὁ πῖκδῳ καὶ ζυμφέσουδε ἴίνδαι. οὐ ξν
καλοὶ ὃ' ὃωάνλεον ἅπαν, ὁ ἰαὶ ὀπὶ κακῷ ἶε καὶ ἀουμφορῳ. ἐλθέφασιν οἱ ἀσεβὲς
μεδ' ἡμῶν κοινωνῶσιν αἵματος· κρίψαμεν ὃ' εἰς ἶον ἀνδρα δίκαιον ἀδίκως. κἀλα
πῶμεν αὐὃὺ ὡς πῦ ᾄδης ζῶν ἶε· κοινοὶ ὃ' βαλαδεῖον κλῆσόμεδα καὶ μαρσπίου
σὺ· ἀεῖδι ἡ ὁμόνοια, οὐ καλὸ· ὃιαέδιν ὁμόνοιαν καὶ οἱ ὃὺ κῦ ϛρῶδαι ὥμοσαν σὺ.
ὁ μεῖζὸς λέγων δεῦδε ἀναβῶμεν εἰς ὃὸ ὄρος κῦ καὶ εἰς ὃὸν οἶκον ὃὺ θῦ ἰακὼβ.
καὶ πάλιν· ἰδοὺ δὴ ἶ καλὸν ἢ ἶ ἥδυπνον ἀλλ' ἢ ὃὸ καὶ οἰκεῖν ἀδελφοὺς ὀπὶ ὃαυὃὸ,
πλὴν καλὸν καὶ ὄφελος δεοφελῆ παρυπεμφαίνει ὁμόνοιαν· ὁμόνυμον γὰρ ὃὸ μονοί
ας ὃ' ὄνομα· φῶσ πῶ καὶ ἢ ἑνώμη ὡὺ ὁμονοούντων παραμεβούμενον· οὐκοῦν,
ὥμοσάν πάλαι καὶ οἱ ὃὺ ϝ χαλκᾶς πύργον ἐκδυσι οἰκοδομῆσαι ὀπιχθρῆσαι
ϝ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦν ὀπὶ κακῷ ἡ ὁμόνοια, ζωεχέδη σαν ὃούδις αὐ ἱλῶναι. ἔοὐδεὶς
οὐδένος φωνῆς ἐπαναλυε ϐ· ἀλλὰ ζύγχυσις καὶ μεσεσσὸς ἐξίνεϐ ὧν ἱλώντων. ἐϐ ὃὲ
οκεύδης καὶ πῆρος· καὶ ἀραψ καὶ ἰνδὸς ἐξίνε ἐξέϐ· αἱ δ' ἱλῶναι ἢ σαν ἀλλήλοις-
παυλαπασιν ἀνεπίνοσοι· ὁμονοοῦσι καὶ νῦ οἱ ὃὸῦ ὀρ̄ς ἀπόσολοι· καὶ πῶς ᾔδουχ' οὗ
ἴως ἐμελλον ἐχθὲ οἱ ὃὲ ἐιρηνο δόϐυ μεῦσαι καὶ καῆρυκες· ἀλλ' ἐπειδὴ ὃὲ ἀλαθῶ
αὐϐισ ἡ ὁμόνοια, πύργου γὰρ καὶ οὔϐι ἀρλεύσιμα· οὐχ' ἵνα δ' αὐὃὸ ϝῦ ἐξοικῶσι κα
ϑαλάγωσιν, ἀλλ' ἵν' αὐθρώπους εἰς οὐρανὸν ἀναϑάσωσιν. ζυζχεόμαι δὲ καὶ ὃούδις αὐ-
ἱλῶναι· πλὴν, καὶ ζυζχεδῆναι, εἰς ὃν ἀΐδιον πάλιν ὡς πάσας πάσας ἴας διαλέκϐους
ὀπιτευώσκεσθαι· ὃὸϐ εἰδὼς καὶ ὁ θεασέσιος μου ϑυρσὸς, ὧδέ πα φησίν· ἢ ὃὸ θείου
πῦς δύναμις ἢ σὺ ᾧ κα λαϐῆναι πάλαι ϑὰς ἱλώνας ὧν πυρσοποιουμένων ζυζχέαδαι.
δεῦδε γὰρ φησι κα ἰαϐάδες ζυζχέωμεν ἴας ἱλώνας· ἀεῖδι ἐκδυσι καὶ νῦ ϑῖς ἀποσό
λοις ὀπεδημέσασι διαιρεθείσας καὶ πάλιν ἴας φωνὰς εἰς μίαν ἁρμονίαν ζωῆ
ψε· ἰαὶ σὺ ἔιαδος ἰνῶσιν σὺλεύδεν ἡμᾶς ζωνελίζουσα· ἢ γὰρ ὁ ἄγιον ὁ ῥῶμεν ϑὰς-

ζλώσσας λαλουμένας ἢ ἀπ' ἀλλήλων, καὶ εἰς μίαν ἁρμονίαν πάλιν ζωναλο
μένας καὶ ἑνουμένας, οὐ μὴν ἀχίαν ζιάδα σὺν θεῷ καλανοοῦμεν, ἢ διαιρεῖ
σθαι τοῖς ὑποσάσεσι καὶ ἡ οὐσία πάλιν συνίζεσθαι, καὶ πάνυ κῆ ὀρθῶς: ·ζ

ὠδὴ δ'. ὁ εἱρμὸς. Καλανοῶν ὁ προφήτης. μὴν ὅτι ἐσαλάνθη θεὸς ἢ ἔλευσιν ἀνεβόα. μὴν σπὲ εἰς ἄκρα
σια καὶ κεδνασείαν. ὁλὶ παῦλας θεὸν σῶσαι τοὺς ἁγίσους θεοῦ ἐλάλυθας: ·ζ

ἦχ. δ'. Ἁπλοῦς ὁ παρὼν εἱρμὸς καὶ ἀπὸ μόνων σῶν ἀνῳδῶν ἐμμέλειαν ἢ μελῳδίαν φ̄ μελῳδόμενος ζωὴ
φαινόμενος. ποίαν δέ σου, ἢ δηλονότι θεόν, κε εἰ σὰρξ καὶ μὴν ἀκούσθω. καὶ θεόν, ἐ
ξήλθες εἰς σωτηρίαν λαοῦ θεοῦ σῶσαι τοὺς ἁγίσους θεοῦ. ἀκολούθως γὰρ δεῖ θεὸν εἶναι
καὶ αὐτὸς σκιρτήσαι τὸν εἱρμόν. καὶ φησί. καλανοῶν μὲ ὁ προφητικὸς λόγος ἀκού
σασθαι μὴν ὅτι σαρξ ἀνῳδῶν πρὸς ἡμᾶς ἢ σαρκοῦσθαι ὀφθῆναι, καὶ θεὸν
μυστηρίου καλαπλαγῆς τὰ ἀπόρρητον, εἰ σὰρξ καὶ μὴν δωνασείαν θεοῦ ἀνεβόα. ὁ
λὶ ἕνεκα θεοῦ σῶσαι παῦλας τοὺς ἁγίσους θεοῦ ἐλάλυθας. ἁγίσους γὰρ σώζειν δα, οὐ-
τοὺς βασιλέας κόσμου λέγει καὶ ἱερέας οἷς μὴ νόμιμον ἢ ἔλαιφ ἢ τῆς ἁγίδος ἁγί
σεσθαι, ἀλλὰ παῦλας ἁπλῶς τοὺς ἁγίσους οἱ ἁγιάσθησαν διὰ τῆς πίστεως ἢ αἵματι
θεοῦ μονογενοῦς. ὃ ἐπὶ τῆς τῶν σκιῶν σοφίας διὰ φιλανθρωπίαν ἐξέχεεν. ὅπου γὰρ καὶ ὁ
μελῳδὸς θεὸν παῦλας σῶσαι προσέσχε. καὶ θεὸν σῶσαι μὲ προσκυνοῦν. ἵ
να δείξῃ μῖνας ὁ προφήτης ἁγίσους ὠνόμασεν. ὁλὶ ἁπλῶς θεὸν ἅπαν πλήρωμα δῶ
πίσαι: ·ζ

πν προ. Ὁ σὺν προφήτης λαλήσας. καὶ διανόησιν κηρυχθεὶς πρῶτον τοῖς ἀπελέσι. δεῖ γὰρ
ὁ παράκλητος. τοῖς θεόλογοι ὑπαρέσις. καὶ μαρτύρων τῶν εἰς ἕλεγχον σκιᾶς: ·ζ

ἦχ. δ'. Ὁ παράκλητος φησὶν ὁ σὺν θεὸς προφήτης πάλαι λαλήσας αἰνιγματωδῶς, ἐ χρυφίως
καὶ διὰ θεοῦ νόμου σκιωδῶς κηρυχθεὶς τοῖς ἀπελέσιν ἰουδαίοις καὶ νηπίοις ἔ
τι, σκότος οὔθεν τοῖς ἀποστόλοις τοῖς θεοῦ σὺν ποστάθεν λόγου ὑπαρέσις ἐ μαρ
τυρίου, οὐδ' αἰνιγμάτων ἐποδηλοῦσα ἀνόσκοπον. ἀλλὰ σαφῶς ἐκφανίζεσθαι. οὐσι
ωδῶς ὡς ἂν ἄποιλες αὐθεὶς ἐπελθεῖν. ἑλῶσσαι γὰρ φησὶ πυρὸς ἐκάθισαν ἐφ' ἑ
να ἕκαστον. θεὸν δ' ἀπὸ θεοῦ εἰς ἦν πνεῦμα ἁγιωσύνης ἀσωλικοῦ λόγου ἐλήφθη ἢ με
λῳδεῖ. λέγει γὰρ ἐκεῖνος περὶ θεοπνεύστου πνεύματος, θεὸν σὺν τῷ πατρὶ προσθυνεῖσθαι, σὺν θεοῖς-
πασέσι καὶ σὺν θεοῖς προφήταις. θεὸν οἱ μὲν ἐφανέρωσεν θεόν. οἱ δ', καὶ θεὸν μέλλον προ
εἶναι. ἐπειδὴ σὺν θεοῖς χῦ μαθηταῖς. καὶ διαφόρως μὲν θεὸν ἀνῳδῶν τελεσθέν. οὐκέτι
σὺν ἐρχόμενον πρὸς ὡς θεὸν προσθεν. οὐσιωδῶς δ' ὡς ἂν εἰ ποιλες ζωτικὸν μένον ἐλε καὶ πο
λιτευόμενον. ἐπρεπε γὰρ θεομαϊκῶς ἐμοὶ ἀνῳδὴν ὁμολογεῖσθαι, καὶ αὐθεὸν φανέρωσαι
μαϊκῶς. ὑπαρέσας δ' καὶ μαρτύρας τοὺς ἀποστόλους καλεῖ, εἰ δεῖς καὶ αὐθεὸν

σῶμα ἐν τῇ εὐαγγελίοις τοῦτοις αὐτοῖς ἀποστομώσωμεν τοῖς ὀνόμασιν· ἐπαρέ-
ξας ἐξ ὧν καλεῖ, οἷς φησι· ἵνα ὅπου ἦμι ἐγὼ, καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· ἐπι
ρέτου γὰρ καὶ διακόνου, οὐδὲν τὸ διάφορον· μαθητὰς δ', οἷς λέγει· ὑμεῖς δ' ἐ
στε μαθηταὶ τοῦτων· καὶ πάλιν· ὑμεῖς δ' μαθητεύεσθε ὅλη ἀπ' ἀρχῆς μεχ' ἑαυτοῦ ἐστε· ⁊

Σῶμα θεότητος φέρον· τοῖς ἀποστόλοις οὐ πυρὶ πνεῦμα καθαγιάζει· καὶ ξέναις ἐν πβ.
γλώσσαις οὐ φαίνει· ἐξ ὧν δῆλον ὅτου ἀνέμου ἐρχόμενον ἐστιν αὐτοῦ κέλευσον· ⁊

Ἐνέλαυσα ἑρμηνεύσαι ὁμολογοῦσι διαὶ οὐ εἴδη γλωσσῶν πυρίνων καὶ λάβρεις τοὺς
ἀποστόλους τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· καὶ διελοῦ τὸ πῦρ καὶ ἰὰς γλώσσας, οὐ πυρὶ μὲν φῶς
καθαρίσαι, ἵνα οἰκήσαι οὐ λεύσῃ ἐποσταλεῖσαν θεότητα· περὶ γὰρ φῶς ὁ θς· ἐ πῦρ
καταναλίσκον ἵνα μορφὴν εἶαι· ὡς καὶ ὁ πολὺς οὐ θεολογίᾳ τοῦτο ἑρμήνευσεν· οὐ γὰρ
γλώσσαις ξέναις γλώσσαις οὐ φαίνει, ὅλι οὐκ τοῦ θυ καὶ πρὸς πόθους διάλεξις διαδύνα
μις σκεῦος προερχομένη· καὶ γὰρ ἡ γλῶσσα οὐκ τοῦ νοῦ λαμβάνουσα τὰ νοήματα ἀ
παγγέλλει· πλὴν, ἵνα μὴ λῃς ὑποβάσιν ἢ τοῦ πνς ἐμὶ οὐλεῦσαι ὑπάρχει καὶ ἐς
προπέσοιεν διὰ τοῦ ἐκείνου ἀκούειν ἑρμέαν ὡς πεμπόμενον, ποσάκις καὶ τοῦ
αὐτοῦ κέλευσον· καὶ γὰρ ὁ θεολόγος τοῖς ἄλλοις οἷς προβάρευσε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐξ ὧν
τὰ προλέγοντα· αὐτοκίνητον· αὐλεξούσιον· αὐτοδύναμον· καὶ πάλιν ἑρχόμενον μὲ,
ὡς κύριον· πεμπόμενον δ', ὡς οὐκ ἀνθρώπινον· ζωογόνον τοίνυν ἐξ ἑκάστου τούτων
ὁ μακάριος τοῦτο φησι καὶ τοῦ ἁγίου γλωσσῶν εἴδους ὅλη ἐς τὸ πνεῦμα καὶ ὅλη
τοῦ θυ, ᾧ μέν τι θεολόγῳ ἄλλως ἑρμηνεύσῃ τὸ περὶ τῶν γλωσσῶν· οὐ γλώσσαις γὰρ
φανῆναι τὸ πνεῦμα λέγει ἐκείνος διαλύει περὶ τοῦ λόγου οἰκήσαι· ὧν καὶ αὐτοῖς μαθήσα
θε θεμα· ὑποκριτικοῦ γὰρ λόγου ἡ γλῶσσα τυγχάνει· καὶ ὑποκριτοὶ τοῦ λόγου οἱ μαθη
ταὶ καὶ ἀπόστολοι· ⁊ ❧ ὠδὴ ε'. ❧ ὁ εἱρμός.

Τὸ διὰ τοῦ φόβου θυ χαφθέντες· οὐ βάσει δῶ πεφιλῶν καὶ κενὸν ὀπὶ ἰὰς πνεῦμα
βλύσει· ἀποστολικὰς καρδίας κλίζῃ καθαρᾶς· καὶ οὐ τοῖς πάσοις εὐδὲς ἐγκαινί
ζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη διὸ τὸ σὰ προσάλμασι· ⁊

Ἐξ ὑψίστου καὶ διὰ τοῦ μέλους, λέγων θς· διὰ τοῦ φόβου θυ κέ οὐ βάσει ἐλάβομεν καὶ ωδ.
ὠδύνησαμεν· καὶ ἐλέκομεν πνεῦμα βλύσει ὃ ἐκενίσαμεν ὀπὶ ἰὰς βάσ· τοῦτ', καρδίαν
καθαρὰν κλίσου οὐ ἐμοὶ ὁ θς· καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον οὐ τοῖς ἐγκάβοις σου, τ'
πδὸν τὸ πάσιον ζωὸν φανέσαι λέγων· τὸ ἁγιοῦσθαι πνεῦμα κέ τὸ ὡς ἀληθῶς πνεῦ-
βλσέ, ὁ διὰ τοῦ φόβου θυ ἐλάφθη μὲν καὶ ἡ βάσις οὐ βάσει δῶ πεφιλῶν.
τὸ ὀπὶ βάσ βάσ ἡ βάσις δῶ βλωσσῶν ἀνῶν ἐκενίσθη· τὸ γὰρ πνεῦμα ὁ αὐ ψυχαὶ δλοῦσι
λι αὐ πεφιλικαὶ διὰ τοῦ θυ κυ φόβου ὠδύνησαν, τοῦτο τοῖς ὑλικωτέροις ἐ πα

χυθείς ἀπέλεκυν· ἐκβαλὼν τοῦτο, ἵνα σήμερον τοῖς ἀποστόλοις ὅπερ ἀνῶ καρ
δίας καθαρὰς σὺν τοῦτοις κλίζῃ κ᾽ τοῦ θεοπάτορα· καὶ σὺν τοῖς πιστοῦ ἐλκάθις
κ᾽ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος, οὐδεὶς ἐλκαμνίζεται· οὐχὶ εἰς τοὺς ἀποστόλους μόνους,
ἀλλὰ δι᾽ ἐκείνων καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς πιστοὺς διαδόσεως ἀχάρις τοῦ παναγί
ου πνεύματος ἐξεπορεύθησε. τὸ δ᾽ ἐπαλούμενον φῶς καὶ εἰρήνη διὸ τὰ σὰ πεσάλμα
τα, ἐλλάφη ἐξ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τοῦ ἁγίου ὠδῆς· ἐκείνης γάρ ἐστιν οὐ
μόνον τὸ, κὲ ὁ δὲ ἡμῶν ἵνα σοι εἰρήνην δός ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ, διὸ φῶς τὰ
πεσάλματα δόξῃ τῆς· ἔοικε δ᾽ ἀποκάλυψις καὶ ἀσφάλιστος ἔχειν πρὸς τὰ
πεφρυμένα· ποία γὰρ λόγου ἀσφάλεια εἰ πόθεν ὁ Ἰνῶ τὰ πνᾶ τὰ ἅγιον ἀπο
στολικὰς καρδίας κλίζῃ καθαρὰς, καὶ τοῖς πιστοῖς εὐδεὶς ἐλκαμνίζεται, ἐπεὶ
γάρ, διὸ φῶς καὶ εἰρήνη τὰ σὰ πεσάλματα· τὸ δ᾽, καὶ λέαν οἰκείως ἔχει, καὶ
πρὸς φυσῶς· ἐὰ γὰρ διὰ δυνάποστόλων ὅτις ἂν καθαραὶ καρδίαι ἐκλαθήσαν, ἡμεῖς
τὰ δῶρα ποιοῦ πεσάλματα ἐδιδάξαμεν. ἵνα τὸ δ᾽ φῶς εἶσι καὶ εἰρήνη· φῶς
ἐμ, κ᾽ τὸ, λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς τοῖς τρίβοις μου· εἰρήνη
δ᾽, κ᾽ τὸ εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου· ἀρὰ τὰ δῶρα πεσάλματα ἐνερ
γοῦντες καὶ ἔχοντ᾽, ἢ ἄλλο ἢ αὐτὸ τὸ ἅγιον πνᾶ ἔχομεν. ἢ γὰρ φυσικόν ἐστιν, ἢ
δ᾽ ἀρνικόν ἐστιν τοῦ παναγίου πνεύματος γνῶσιν αὐ. ὥστε καλῶς φησι διαβεβαιῶν τοῖς
πιστοῖς τὸ πνᾶ ἐν δεὶς ἐλκαμνίζεσθαι· διὸ φῶς καὶ εἰρήνη τὰ σὰ πεσάλματα·

πγ. Ἠδὴ φοβηθῶσα ἰσχύσωμεν· ἤδη πνᾶ ἁλάδου· πνᾶ θείας δῦ· πνᾶ σὺ πρὸς
σὰ πορεύθη· καὶ δι᾽ ὑμῶν πιστοῖς ἡμῶν πεφυκὸς· μελαδοποιοῦ σὺν ὅτις καθικνῖσ
θαι φύσει· ἵνα σὺν ἡ καλοπλεύσεια ἀγαθότης·

πδ. Εἷς ὁ πολὺς σὺ θεολογία ποσταθείσης τὸ πνᾶ ἐκάλεσε, ἵνα ὅτις ἀμνήσθῃ καὶ
ὁ μελῳδὸς σὺν ἵνα δὰ ἀποσεμνύῃ λέγων· ἃ ἐπαγγελθῆσα παρὰ τῶ ὅτις ἀποσό
λοις καὶ ἀπεμφθῆσεσθαι δυνάμεις, καὶ σὺ δῦναι αὐτοῖς κ᾽ τὸ, ἐμεῖς δ᾽ καὶ δι
ὰ σὲ σὺ ἡ πολὺ ἐλεᾶς ἕως οὗ σὺ δύσεσθε δυνάμιν ἐξ ὕψους· καὶ νῦν κ᾽ ἵνα
ὁπαγγελίαν τοῦ ὅτις ὁπερ φοβηθῶσα, πνᾶ ἐστὶν ἁλάδου ὡς διὰ μαρτυρῆ· τὸ
πνᾶ δὲ τὸ ἁλάδου ὁδηγήσειμε σὺ ἡ εὐθεία· πνᾶ θεῖόν δῦ ὡς ἁγίας φησί·
καὶ ἑπτὰ παίσεσθαι ὁπ᾽ αὐτοῦ ἑπτὰ πνᾶτα· πνᾶ θείας καὶ τέλοιπα· ποσὶ
δὲ καὶ ὁ μελῳδὸς σὺ ἵνα δὰ καὶ τὸ, δῦ· ἵνα μὴ θείας ἄπτυνις πνᾶ ὑποληφθῆ τὸ
πνᾶ τὸ ἅγιον, ἀλλὰ καὶ ἵνα σὺ ποσάδυσι καὶ δείας καὶ δημιουργικῆς· ἐλθὸ πνᾶ
σὺ πρὸς σὰ πορεύθη καὶ δι᾽ ὑμῶν ἡμῖν πιστοῖς πεφυκὸς, ἵνας φανερωθῆ καὶ ἵνα
σθῆ· οὐχὶ μόνον τοῦ πνᾶ ἵνα εἶσιν ἡμῖν ὁ σωτὴρ κ᾽ τὸ, περ ἵνα εἰσάδυ τοῦ λόγο

μα τοῖς ἀνοις· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δεικτέλως ἐδείξε τὸ παράκλητον· εἰ οἷς φησιν· ὁ γὰρ γ' ἐλθη ὁ παράκλητος ὃ πνα τ' ἀληθ' ὃ παρὰ τοῦ πρς ἐκπορεύεται καὶ τὰ ἑξῆς, ποῦ γὰρ πάντως ἀνοι ὀνομα παρακλητου, ποῦ δ' ὅτι παρὰ τοῦ πρς ἐκπορεύεται, δηλ αὐτος ὁ γος τοῦτο ἡμιν ἐτυφλωσεν· ὅλη γ' καὶ μελαδολικου ἐστ τὸ πνα τὸ ἅγιον ἡς σὴ φύσιν θεωρεῖται αὐτὸ ἀμοιρος, πος δὲ ἀνοις εἰσοις σιοικίζεται, καὶ ψυχῶ φασι δηλον· φυσικὴ γ' ἔχου ἡν ἀμοιρια, μᾶλλον γ' αὐτὰ μοιρος ὄν, χαιρει αὐλὸς κ' τὰ καθαρσιων μέτα ἡμιν μελαδήσων· ⊸ζ

Ναυλεῶν φ' ἅλμ φῦ βιωλικῶν μελημάτων. ζημιοῦσθαι πονοῦμενος ἁμαρτίας· καὶ ψυχοφθορῶ θηρι πος επονούμενος· ὡς ὁ ἰωνᾶς τε βοᾶσοι· σὺ δὲ ναυλη φόβου με βυθοῦ ἀνάλαβε· ⊸ζ

ὠ ε'. ὁ ἕβρ.

Ἡ δὲ κότος σὺλαῦ δα ἡν κ' τοῦ ἰωνᾶ ἰσοῖ σὺλαμβάνεται ὁ μελοποιος, ἐ πος τὸ δὲ ἐκεῖ κῶ ὀπτεσταμένος φ' ἁλμαλῆ, ἰδοὺ φησι σὲρ, νέος εἶμ ἰωνᾶς, οὐ ἡν πεφιλεῖαν· ἀλλὰ ἡν καταποθωσιν· οὐκοῦν, ναυλεῶν καὶ αὐτὸς καὶ ἰλιδου καὶ σκοδνίνης πλεούμενος ὑπὸ τοῦ ἅλου φῦ βιωλικῶν φεουλιδων καὶ πεσαλῶν, ὡς ἐκεῖνος ὑπὸ τοῦ θαλατίου κλεδωνος ἐναυλία. διὸ καὶ καταβας εἰς ἡν κοιλην τοῦ πλοίου, ἐκαθεσθ' ἐλε καὶ ἐρεῖχεν· ἐλε γ' ἡμᾶς ζημιοῦσθαι πονοῦμενος ἁμαρτίας ὡς ἐκεῖνος τὸς ζημιωθῆραι αὐτοῦ ἐπονθ' τε, καὶ φ' ψυχοφθορῶ θηρι φ' δαίμονι βορρᾶ πος επονούμενος, ὡς ἐκεῖνος φ' κῆτ φ' θαλαττίῳ θηρι· ἡν ἐκείνου φωνὴν εἰκότως θαυμάζομεν· καὶ βοᾶσι· σὺ θαναλη φόβου με βυθοῦ ἀνάλαβε· ⊸ζ

ὠ ιε'.

Ἐκ τοῦ πνς θυ σαρκα σθῆ πᾶσαν ὡς εἶπας· πλουσίως ἐξέχεας· καὶ ἐπλήσθη τ' οἱς τὰ ζημιαυλα ἰωνᾶσι κε· ὅλη σὺ πρς γ' ος ἀρρεύσεως ἔφες· καὶ θσῖα ἀμεταστως ποιεῖσθαι· ⊸ζ

ὠ ιϛ'.

Ἐκείνου ἡς ἰωνᾶ πεφιλεῖας σὺλαῦ θα μεταχειρίζεται ὁ μελοποιος τὸ λέγον. ἐ ἔσαι σὺλαῦς ἐμαλαις ἡμέραις σὺχὶ ἀπὸ τοῦ πνς μου σθῆ πᾶσαν σαρκα· καὶ προφητεύσουσιν οἱ γοι ὑμῶν· καὶ οἱ θυγατρες ὑμῶν ὁράσεις ὀψονται· καὶ πος τὸ δὲ ἐπεσταμένος, φησιν· ἰδοὺ τετέλεσται τὸ παρὰ τοῦ προφήτου θυ ἰωνᾶ φοιβαδὴ κε· καὶ ὡς δ' ἐκείνου εἶπας, σὺ τοῦ πνς θυ σθῆ πᾶσαν σαρκα πλουσίως ἐξέχεας· καὶ οὐ δέκα μόνοι ἄνδρες νῦν ἀ πενθεκαίδεκα· ἀ ἑβδομήκοντα· καὶ ἑλδαδ καὶ μωδαδ σὺ ἀ παρεμβολῆ προφητεύουσιν· ἀλλ' ἁπλῶς ἡ ζημιαυσα πλοῖς ἡς ἰωνᾶσθαι ἐπλήσθη· λέγ γ' ἰωνᾶσθαι αὐλὴ ἡς ὑπερεπλήσθησαν ἀπαγλες, ἀ δηλον ὡς ἀπροβλη καὶ θαυμαστη· ὅλη σὺ μ' ἀπειράπτως ἔφες

πγ.

σὺ τοῦ πῦρ γέννημα γῆ. τὸ δὲ πᾶν τὸ ἄλογον, ἀλλ᾽ εἰσὶν σὺ τοῦ θυμοῦ. σὺ πόρευμα γῆ: ⸗ ♣ ὠδὴ ζ.

♣ εἱρμός. Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβλήθεντες ὅσοι παῖδες. τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον. ἀλλ᾽ ἦς ἐμανιάς οὐδὲν βοῶντες. εὐλογεῖτε ἔργα κύριον τὸν θεόν: ⸗

ϛ. Τοῦτο ἀποστασίας ἄξιον σὺν ᾧ παῦλα εἱρμῷ. πῶς τοὺς ὅσιους τρεῖς παῖδας ἐμβληθέντας εἰς τὴν καμίνῳ, ἀλλ᾽ ἐμανιάς λέγει τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταβαλόν. καὶ μιμεῖται τὸν θεσπέσιον τῆς καμίνου ὠδὴν παίδων ὕμνος ἐτέλεσε. σὺν γὰρ τὸ ζητηθέντα τὸ ἄγγελον ἅμα τοῖς περὶ τὸν ἁγιασμόν. καὶ ἐκλέξαι τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς τῆς καμίνου, τὸ φησὶν οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσι καὶ εὐλογοῦσι καὶ δοξάζουσι τὸν θν. καὶ φασὶν ὅτι ἐμανιάν ἐγένετο, τὴν περιεχοῦσαν τοὺς ὁσίους παῖδας λέγει ὁ μελῳδός. σὺν γὰρ τὸ περιέχεσθαι τοὺς καὶ λαμπρυνθῆναι ἐν ὤπιον τοῦ θυ, καὶ ἐν ᾠδῇ τοὺς τὸ ὄνομα, καὶ δεηθῆναι ποιῆσαι μετ᾽ αὐλῶν κ᾽ τὴν αὐτοῦ ἔπαινον, ἐξῶν δηλαδὴ ὁλοχαρούσης τῆς περιεχούσης. τὸ ζητηθέν ὁ ἄγγελος καὶ τὴν φλόγα ἐξέρριψεν. σκληφθείσης οὖν τῆς ἐμανιάς, ὅτι τῶν περιεχῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἐλείπετο φλόγα ἡ ἀποστασία: ⸗

πε. Ῥηθρεσθῶσαν τὰ ἔθνη μεγάλα οἱ ἀποστόλων. τοῦ πνὸς ἡ σωτηρία. ἐνομίζετο μεθ᾽ τοῖς ἀπιστοῦσι. δηλῶσαι κεκήρυχεν. εἰς τὰς οἱ πρῶν ἡμῶν: ⸗

ϛ. Τοῦτο τὸ ἔθνασιον εἰλήφθαι ἐκ ἀποστόλου βίβλου οἱ πράξεων. ἐν ἐκείνῃ γὰρ ἐμφέρεται, ὅτι μεθύειν ἐδόκουν τοῖς λαοῖς οἱ ἀπόστολοι. ξένας γλώσσας λαλοῦντες εὐσεβεσι. ἐφαρμάκευσαν ὁ ἐν ἐθνικῶν πολλοὺς ἀπιστοῦντας ἐμπιστεύειν τοῦ θεοῦ λόγοις. ὅτι τοὺς ῥήτορας οἱ θείων καὶ πνευματοφόρους ἀποστόλους τὰ ἔθνη φιλοσοφοῦντες καὶ ἀγαλλιόμενοι, μεθύειν οἱ ἄνοητοι ὑπελάμβανον. καὶ ὡς ὑπὸ γλεύκους καλακαχάζουσιν ὄχλοις, ἀπὸ αὐ καὶ ἴσχει χαρεῖν, οἱ τῆ ἀπιστίᾳ μεθύοντες ὑπενόουν. καὶ ἡ ἐκείνοις ἐπινομένη τοῦ πνὸς σωτηρία, δηλῶσι κεκήρυκται ὁ εἰς οἱ πρῶν ἡμῶν. οὐκοῦν πάντα ἔθνη ἐνομίζετο. μονονουχὶ γὰρ ἴσασι λέγει τοῦ πάντας ἔθνασίου ἐξουσιάζειν ἔοικε τοῖς λαοῖς ὁ μελοποιὸς καὶ λέγει. τὸ φαλῶ ἀνόητοι. ἐνθρεῦσαι τὰ ἔθνη μεγαλεῖα οἱ τοῦ ὀρθοῦ ἀποστόλοι. φιλοσοφοῦσι τὰ ἐποιεῖα. ἀ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε. καὶ ὅπι καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. ἐναγελίζοντας τὸ μεῖζον εἰπεῖν ἢν ζωαρχικὴν ἐν ἅγια χειρώσασι. τοῦ ἕνα πρῶν ἡμῶν. καὶ μεθύειν ἡμεῖς ἡμεῖς ἀν τοῖς ἐκαλεῖτε; οὐδὲν ἡμᾶς ἡ ἀπιστία ἐμέθυσε. καὶ ὁ χορεστὴς αὐλὸς καὶ πρὸ ὁ διάβολος: ⸗

πϛ. Τὴν ἀθλιαίρεθν φύσιν. ὀρθοδόξως θεολογοῦμεν. τὴν πρὸ τοῦ ἀναρχον. ὃς αὐλὸς

ξουσι λόου καὶ πᾶσα· εὐλογῆτε τὸν κύριον· ὁ θς τῶν πατέρων ἡμῶν· ς

Ε ξ ἰωὴλ ἀκούσας ὁ μελχωδὲ τὸ ῥῆμα τοῦτο πᾶσαν σάρκα κατὰ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου πνς. ἐξ.
καὶ παῦλας κεῖσθαι τὴν τ ἔκλαδος γνῶσιν ζωοποιὰν· ὡς πρὸ ἀποστάδε καὶ αὐτὸς
τοῦ θείου λεξάμενος πνς καὶ τὴν ἔκλαδα ἐκεῖθεν ζωοποιεῖς, θεολογεῖ αὐτὴν σὺν ἅπασι
τοῖς λεγῶσιν. τὴν ἀναίρεσιν φύσεων τὴν σὺν ἑαυτοῖς γινωσκομένην τοῖς ἑτεροδόξοις ἀπὸ τῶν
ὑποσάσεσι φ πεῖ δηλονότι καὶ φ γῷ καὶ φ ἁγίῳ πνι, ὀρθοδόξως θεολογοῦμεν.
ὡς γὰρ ἡ ὀρθοδόξος παῦλος θεολογία, τὴν δηλονότι τῶν καλλιεμένων αὐτὴν εἰς ἀνίσταν
σας· καὶ τὸ μεῖζον καὶ κρεῖττον τοῖς ὁμοουσίοις δόξαν καὶ τοῖς ὁμοδόξοις· ἵνα καὶ δι
ὰ τ τοῦ γοῦ ἡ τοῦ πνς ἐποπτεύσας αὐτὸν ἐ βεβοῦλες καλέσωμεν τὸν πρα. καὶ γὰρ
τοῖς ἔσω ἰδιότητι πεπιστεύκαμεν ἁγίας ὡς ἦν ς, καλεῖσθαι πᾶσα καὶ πεποίηκεν·
ἦν γ, γοῦ καὶ ἐκπορεύεσθαι γέννημα, τ, πνα καὶ πόβλημα ἴδιον ἐκπόρευμα.
ἀλλὰ μία τοῦ θεὸς ἡ φύσις καὶ ἡ οὐσία ἡ βασιλεία τε καὶ ἡ ἐξουσία· καὶ εἷς εἰσι τὰ
θεῖα θς ᾧ κράζομεν· εὐλογῆτε εἰ κε ὁ θς τῶν πατέρων ἡμῶν· ς ♣ ὠ ν.

Α φλεγὼς πνεῖ σὺν σὰ πεσοῦμεν οὖ βάθος, θν ἐνώ εἰσε φ βραδυλάλῳ καὶ ♣ ὁ εἱρμός.
λυσιλάλῳ μωσεῖ· καὶ παῖδας ζῆλος θῦ· ζεῖς ἀναλώθης φ πνεῖ ἐμπαθοῦς ἐθνῶξε.
παῦλα τὰ ἑρία κῦ τοῦ κῦ ἐμπεῖλε· καὶ ὑπερκοῦλε εἰς παῦλας τοὺς ἀθλους· ς

Κ αὐλῶδα καθ ἰσοείαν τὸ πεῖ τὴν σὺν σαὶ φ βάθι θαῦμα καὶ τὸ πεῖ τοὺς ζεῖς ἀγὶ ἐκ.
ους παῖδας παραλαμβάνει ὁ μελχωδὲ, λέγων· ὁ βάθος πνεῖ πεσοῦμεν ἀ
Φλεγέσος, φ βραδυλάλῳ μωσεῖ ἐνώ εἰσε τῶν θν· καὶ πῶς γὰρ οὐ θαυμάσου
ἐν τὴν ὁρᾶν τὴν βάθι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένου πνεόν, οὐκ ἐμέλλε τῇ ἔκπλη
ξῇ τοῦ θαύματος τὸ θαυμαλουργοῦν ζωοείας θν· ἐλελιεμὶ καὶ ὁ θεὸς ζῆλος,
ζεῖς παῖδας ἀναλώθης μεσαύλας φ τ ἐπλατυσμοῦ πνεῖ, ἐμπαθοῦς ἐποίησε
τοῦ θν· ὡς ἐσώλας μὲ βουλῆς φλογός, πῦ καλεῖσθαι παῦλα τὰ ἑρία εἰς ἐμπαθείαν
τοῦ κεῖ βάθος· πνεόν πῦρ νικᾶν βος· τοῦ σώθη καὶ ὑπὸ τοῦ ζῆλου ἐκκαιομένου
τὸ σῶβος καὶ καμινιαῖου· ἀλλ ὦ θεατὰ τοῦ βορὲ φαίνῃ αὐ πεσὸν τὴν μέλαν, τὴν ,πγ
δὲ πεῖ τοὺς παῖδας ἐσοείαν· οἰκειόλα τὰ σὺν αὐθα παρελήφας· ὁ δὴ γὰρ ἡ ὠδὴ, τὴν
οἱ παῖδες ἦσαν σὺν ᾗ καμίνῳ· ἀπερπόλαβε μεῖναν les· τὸ δὲ βάθος θαῦμα οὐχ
ὁρῶ ποίαν ἔχοι αὐ πεσὸν τὴν ὁ δὴν οἰκείωσιν· ἵνα καὶ αὐτὸ ζωμπαραλάβῃς τοῖς
μέλεσι· πεσὸν γὰρ αὖθις τὴν ἀποσείαν, δοκῶμοι τοῦ μελάλου ἀποκεινομένου λόου
θν ὁ λῶ θέλησε σὺ· πεσὸν δὲ τὴν ὁ δὴν ὠδὴν, οὐδὲν ὡς ἀληθῶς ὁ βάθος καὶ τὸ
κῦ βάθος θαῦμα ἡμῖν ζωοποιεῖ· πεσὸν γὰρ τὴν ἐφαπτῶσαν αὐτὴν τῆς καθόδου τοῦ-
πνς, καὶ μαλακὸν καὶ τὸ καὶ εὐπειθὲς· ἡ γὰρ σὺν πνεῖ τὸ πᾶν καλαβαῖνον ὅτι

τοὺς ἀποστόλους ἀκούεις καὶ μὴ ζυμοφλέου αὐτοὺς· καὶ ζήλεις οἰκοδόμον ἄλλο τοῦ κῡ ἡμῶν Ἰ̄ῡ Χ̄ῡ τὸν πυεῦ, σοφουμένας τὰς ψυχὰς ὑπ' ἀποστόλων μεταβάλεις τὰς ἐκ κακίας, καὶ παρὰ τὸν λόγον ἁρπάς, καὶ ὀξυομένας ὑπὸ τῶν πυευόντων ψυχῶν, καὶ ζήλους ὀνειδίσεσι ἄλλο οἰκοδόμον τοῦ θεανθρώπου μυσταγωγοῦ· εἰνώ εἰσιν ἐκκλησίᾳ τοῦ σώματος τῆς ἁγίας πυρ̄ τοῦ Ἁ̄γ̄ου, εἰνώ εἰσι καὶ τοῖς ἀποστόλοις τοῦ αὐτοῦ Ἁ̄γ̄ου, τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς πυρ̄. καὶ γὰρ καὶ ὡσαννὰ ὡσαύτως αὐτοῖς καὶ τὰ καθ' ἑαυτοῦ, ἐδήλου μυστήρια; ἀλλ' οὕτω ταῦτα αὐτοῦ ἀπεδέχοντο. ὡς σὺ δὲ εὐαγγελίων ἔστι καλλονὴν ἔχει· ὁ πᾶς δὲ καλλὸς τὸ πῦρ καὶ ὀπτασίαν αὐτοῖς, ταῦτα λοιπὸν αὐτοῦ Ἁ̄γ̄ου καλλονὴν ἔχειν. ὡσὲ, ὁ τοῦ κῡ ἡμῶν Ἰ̄ῡ Χ̄ῡ ἴσοις πρὸς τὴν ἑορτὴν οἰκοδόμον. τὸ μὲν ὑπὲρ τοὺς ἕξεις παῖδας ταῦτα, καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν οἰκείως ἔχει καὶ πρὸς τὴν ἑορτήν. ὁ πᾶς γὰρ σὺν εἰδὼς πυεῦ τὸ πῦρ τοῖς ἀποστόλοις ὑπεδείκνυε, πᾶσα λοιπὸν ἴσο εἰδὼς θεία πυεῦ μεμυημένη ἐστὶ καὶ αὐτὴ ἡ πρὸς τὴν χαλδαϊκὴν, τοῖς πολυμένοις ἁρμόσαι καὶ πρὸς φυσῶ κολλᾶσθαι: ·ζ

Ζ ωὴ καὶ ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης ἠχῆς τοῦ πν̄ος. τοῦ παναγίου θείου πνεῦ πνοὴ· πυεύων εἰδὼς γλωσσῶν. τὰ μεγαλεῖα τοῦ θῦ ἐρεβρούβ. πᾶσα τὰ ἔρ γα τοῦ κῡ ὑμνεῖτε. καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας: ·ζ

Τ οῦ δ' ἀπὸ τῆς βίβλου θῦ πράξεων εἰληπται· ἐκεῖ γὰρ λέγεται. καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς· ἀπλοϊκῶς δ' καὶ ἀφελῶς μεμαθήκασι. ὅτι δὲ ζωϊκὴς βιαίας πνοῆς κ̄ῡ ἡμέραν ἴσ πεπλήκασι ἀπλοϊκῶς τοῖς ἀποστόλοις πνευσάσης ὡς δ' εἰδὼς θῦ πυεύων γλωσσῶν, καὶ τὰ πλῆξις μὴ οὐδεμιᾶ τοῦ δεῖσαι ἐλεύσεσθαι τὴν τοῦ ἤχου βιαιότητα καὶ βαρύτητα. οὐ γὰρ βιαία μόνον ἦν ἡ πνοή, ἀλλὰ καὶ ζωϊκή· ὅθεν καὶ ζωοποιοῦσαι τὰς ψυχὰς ἀπ' ἐκείνης καὶ σοφουμένας τὰς γλώσσας, καὶ πρὸς ἁλιεῖς οὔσας τὰ μεγαλεῖα τοῦ θῦ ἐρεβρούβ. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι θῦ ἤχων ὅτι μὲν βαρεῖς καὶ βιαιοῦσι, τοῦτο ἐμβρυθέντες ἐρεθίζονται τοὺς ἀκούοντας καὶ παντελῶς μὴ αὐτοῖς ἐμποιοῦσιν. ὁ δὲ τοῦ ἁγίου πν̄ος ἦχος οὐ μόνον μείζων ἦν καὶ βιαιότερος, καὶ βαρύτερος, τοῦτο καὶ ἰσχυρώτερος. ὅπερ δὴ καὶ ζωϊκώτερος. δυὸ δὲ καινὰ λειτουργήματα εἰσάγει τῷ πάσῃ τῇ πάσῃ οἰκουμένῃ τὸ πάσχω οἰκουμενικὸν· ἦχον βίαιον, ἀλλὰ νεκρώσεως ζωϊκοῦ γινόμενον τοῖς ἀκούουσι. καὶ ἁλιεῖς τοὺς ἀμαθεστάτους καὶ τὰ ἰχθύων μόνον ῥᾳθυμοῦντας, ἀλλὰ τὰ ἄρρητα μεγαλεῖα τοῦ θῦ ἐρεβρούβ: ·ζ

Ὡς καὶ διαζωννύμενον περιβαινόντι τὸν ὄρος· καὶ περιφερόμενος πῦρ δεικνύειν. δεῦτε καὶ σῶμεν τὸν ὄρος τοῦτον. τὸν πολιτευόμενον θῦ. πνεύματι θεοῦ ἐσμεν μαθηταὶ-

νῶ συλλορεύοντ̄. παῦλα τὰ ἐρία τοῦ κῡ ὑμνεῖτε· καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς παντὰς
τοὺς αἰῶνας :—ς

Καὶ λαῶν καὶ ἰσοειδὴν ἡμῖν χ̄ῖν βάθυ παρθμεβάνε ὁ μελωδός· νῦν εἰδὲ ς̄ ἀνὰ τὸ ἀγ.
σίναιον μοιῦσης καὶ ομενῖτε καὶ μὴ καλακομένην· ἀκουσε δ̄ παρὰ τοῦ σῦ αὐ
τῆ χαρῶ τος θ̄ῡ. τὰτε ἄλλα καὶ ὁ λ̄ὸς τὸ ἐπόθημα ὧν ποθῶ θυ· ὁ γ̄ὰ τος
ἐφ' οὗ ἔσηκας, ἵν' ἀγία ἐσῖ· καὶ πρὸς τὸ ἐνοεβῆ ὀπτεσραμένος λαοῦ καὶ τὰτε
καὶ ἑαυτὸν μοιῦσεας παῦλας ποιῶν, δεῦτε φησὶν ὦ ἄγιοι χ̄ῖν τὸ φιλεῖαν, σῶ
μὰ τὸ σὺν φ̄ὸρᾶ σεῶν· ὁμονοῆ· ἢ σκλησία· σὺν πόλει ζῶν τος θ̄ῡ· καὶ ὁμολογοῦντες
χ̄ῖν μοῦσία· καὶ δ' ὑποξέλοντες ὡς ὁρᾶ δ' ἦν πρὸς βαίνοντες καὶ αὖ τὸ καὶ σῆλο
μένῳ καὶ παῦομένῳ· οὐχὶ βιαῖλη ἡ τοῦ χῦ ἐκκλησία ἀδικῶς ποσὶ καὶ ἀβα
τος καὶ ἀπόρευτος· ἀλλὰ παῦσιν αὐτὴν χ̄ῖν τὸ τελῖραμένου πόδες πρα ἐων· καὶ
ὁ περφεικόλες τὸ ὀπτπλαῦ τῖς ἀποσόλοις σὺν εἰδᾶ πυ εἴνων ἰλωσσῶν τοῦ ἁ
γίου πν̄ὸς πυρ̄· ὁμιλῆσαι ς̄, πλοῦ τὸς ἄλλο ξίους τοῦ πν̄ὸς· τοὺς δ' ἀποσολι
κοὺς βιοῶντας, οὐκέτι· δεῦτε οὖν φησὶ μὴ τὸ πυρ̄ τοῦτο φεῖσθντ̄, μὴ τὸ
σκλησίᾳ τὸ ἐδαφος δεδιπλόμενοι, σῶμεν σὺν αὐτὴν νῦν καὶ ἡμεῖς· τῖς πνοῦ
μα τὸ μεφόεις ἀποσόλοις καὶ μαθηταῖς ζυλλορούντες :—ς ☘ ὦ δ̄.

Μὴ τ̄ῷ θορᾶς διὰ πεῖραν κυοφορήσασα· καὶ παῦλεχήμονι λόγῳ σαρκὶ δαυΐδσα. ☘ ὁ ἑρμος.
μεῦ ἀπράνδρε· παρθένε θ̄κε· δοχεῖον τοῦ ἀσέκτου· χωεῖον τοῦ ἀπεί ευ· πλα
σουργοῦ θυ σὲ μεγαλώομεν :—ς

Σὲ φησὶ μεγαλώομεν πάσαι αἱ γενεαὶ ὡς προεῖπας καὶ μακαείζομεν ὦ ἀπράν ἀγ.
δρε μεῦ παρθένε θ̄κε· δοχεῖον τοῦ ἀσέκτου· χωεῖον τοῦ ἀπεί ευ πλασουργοῦ θυ.
ἡ μὴ κυοφορήσασα χ̄ῖν λας λοιπὰς μρᾶς, σύλλαπείρα φθορᾶς· καὶ ἡ φ̄ πανῆρε
ἡ λόγῳ καὶ παῦλεχήμονι ἀμίῳ σαρκὶ σὰρξ ἐπράγνωσθυ αἰωνίων δαυΐδσα·
τοῦτο δὴ τὸ παραδοξόλατον· πρὸ γ̄ὰρ κυοφόεος ἀδιάφθορος ἰωὴ· ἐς δ' φ̄ πανῆ
θυρῶ καὶ ἀνεῳγμένῃ καὶ ἐξόδου τοῦ πληρώματος παῦλες ἐλάβομεν, σαρκὶ δεδαυΐ
κε πολ· πρὸ δ' γ̄ὰρ ἀπείρανδρος· πρὸ δ' παρθένος ἐκοσθκε καὶ ἰαῦτα θ̄ῡ· ἐς δ' τὸ
ἄσεκτον σεῖξεις· καὶ δοχεῖον αὐτοῦ χρηματίσθε· ἐς δ' χωεῖον τοῦ ἀπεί ευ χωρη
ζηοῖ· ἀλλ' ὁμοῦς ἰαῦτα παῦλα οὐτι δι' ἦκε, κεκαινο δημένα· καὶ γ̄ὰρ καὶ ἀδιαφθό
ρως ἐκυοφόρησας· καὶ φ̄ πανερῶτα λόγῳ σαρκὶ δεδαυΐκας· καὶ πῦρ ἀπεί
ρανδρος ἐχρημάδισας· καὶ τοῦ ἀσέκτου δοχοῦ· καὶ τοῦ ἀπεί ευ πλασουργοῦ θυ
χωεῖον· σὲ ὁσίως μεγαλώομεν :—ς

Ἐπαφλάζου θς πάλαι πυεύνου ἁρμονίδος· ὀζηλωλὴς καὶ πυεί πνος χαρὼν ὀχοῦ πθ̄.

μενος. τὴν νῦν σαλάμπαν σὺν πτοιαν ὁλλου. σξ ὑλους ἀποσόλοις. ὑφ ὃς
καλαλαμφθέντες. τὴν ἐκάδα πᾶσιν ἐνωείσιν :-ς

ὦ ἐξ. Καὶ τὴν πυείνην τοῦ ἡλίου ἁρμαλλασίαν ζ μβολον εἶναι τὴ θεῖαν δὺ πυείναν γλωσσῶν ὁ μελοποιὸς. ὁ ἴλαστ λέγων. ὁ πυείπνυς καὶ ζηλωτὴς ἡλιού, οὐ μόνον σὺν δὲ θεν ἔχων τοῦ ζήλου τὸ πῦρ. ἀλλὰ καὶ σὺν πᾶφλάζουσ ὀλούμενος ἁρμαβᾶς, καὶ ἰδοὺ γὰρ φησιν ἁρμα πυεὶ, καὶ ἵπποι πυεὶ. καὶ ἀνελήφθη ἡλίας σὺν συσειρμῷ εἰς τὸν οὐρανὸν, τὴν νῦν σξ ὑλους τὶς ἀποσόλοις σαλάμπασαν σὺν πυείναις γλώσσαις ἐκ τοῦ λου σὺν πτοιαν. καὶ καλῶς ἔχει δ μελοποιὸς τὸ ἁνιλμα. πλὴν, ὅσον ἐκεῖ δ πυείνῳ ἁρματὶ ὁ ἡλιού ἐπῆρκεῖ, σὺ λαῦσα ὃ ὡς ἁρμασι τοῖς ἀποσόλοις τὸ πῦρ μᾶλλον ἐποχεῖσα. καὶ ἰδοὺ γὰρ φησι γλῶσσαι πυεὶ καὶ ἐπεκάθισαν ἐφ ἑνα ἕκασον αὐτῶν. ἐτὶ μὴ τοῦ δὲ ὡς ἔστι δὲ τὸ ἄγιον πῦα καὶ ὅπως ἀν ἔχει, ὅλη μα ἐσὶ δὺ ἀμελέρων ψυχῶν καὶ τοῦτο αἱ δὺ πίστων διάνοιαι ἐπελαφειζόμενα πρὸς ὀυρανοῦ ἀναβαίνουσιν :-ς

πγ τεῦ. Νόμου δὺ φύσεων λίχα ξένου ἀκούεθ. δὺ μαθητῶν ἡς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἅπαντου μένης. πῦς χάεται. ποικίλοις σὺν χοῦσι τὸ λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι. τὰ θνα μεταλλεῖα. ἡς ἐκάδος ἴνῶσιν μεῖουμενοι :-ς

ὦ ἐξ. Τοῦτο τὸ ἔσπαίειον ἀπὸ μὲ τῆ βίβλου δὺ πράξεων ἅγιον πνα. οὐ λελούσης. ἦχουσιν ὃ ξέναις γλώσσαις καὶ οὐ πείοις λαλουμένων δὺ ἀποσόλων. ἠπορήθη ὃ δ θεολόγῳ, σὺ δ εἰς τὴν πεντηκοσὴν λόγῳ. καὶ ἐπελεύσ θ φοβηθεὶς. καὶ γὰρ φησιν ἐκεῖνος ἀνὴρ εἰς τὸ, ἦχουσιν ξέναις γλώσσαις καὶ οὐ πείοις, χρίνας σεῖσθαι καὶ οὐδὲν ὡς ἐπαίειν τὸ, λαλουμένων δὺ ἀποσόλων. ἵνα μὴ δὺ ἀκουούσων μᾶλλον. ἀλλὰ δὺ λαλουμένων εἶναι τὸ παῦμα δοκῶ. ἐλήφθη ὃ δ μελωδῷ, κ τὴν τοῦ θεολόγου σπλάνην. λέγω γὰρ καὶ οὐδὲν θαυμαζω τὸ μέγεθος δὺ θρωμένων. ὁ δὲ καιρὸς τοῦ πνς καὶ παρασκευάσας τὴν μίαν φωνὴν δὺ ἀποσόλων ποικίλως εἰς διαφόρους ἀκοὰς σχηκέναι, πεῖσμα ἀκούεθ ξένου λίχα δὺ νόμου ἡς φύσεως. τὸ γὰρ μί

αν φωνὴν φέρεσθαι τὴν ἑβραικὴν, ποικίλως σχηκουμένην εἰς

διαφόρους χίζεσθαι διαλέκτους. καὶ τὴν αὐτὴν παρδοξοις

καὶ μικροις καὶ ἐλαχίσταις καὶ ἀραφεῖ ἐπαρκεῖ

τὴν μίαν πολλαχῆ γινομένην, πῶς οὐ

παράδοξον :-ς

Ἔκδος καινὸν εἰς τὴν ἁγίαν πεντηκοστήν. μουσικῆς ἤχου δ΄ κ΄ ἰωάννη μ΄ ἰαμβων. φέρων ἀκροστ. ἐξ ῥωμελῳδῶν ἑπταρχων στίχων, ἡδύ.

Ρεντακοστε.

Ⓣ δολιευές λόγε πῦρ παρακλῆτου πάλιν ἄλλου : ἡρωικός.
Ἐκ λευέδου κόλπων ἥκας ὀπτηθησίοις ; ἐλεγδος.
Ὑσία πυεύματος φέρων δεδηγὸς αὐλου : ἡρωικος.
Σῆμα λεπῆς φύλλης καὶ χάεων ὑμνοπόλοις : ἐλεγδος.

Ἀύλητὴς ἀκροστιχὶς τοῦ παεοῦ τοῦ κανόνος, ὁ γ΄ νοῦς αὐλῆς ὡς ἡμῖν ἐφικτὸν ἐστιν ὀυδὲν. λόγε δὲ καὶ πῦρ πρὸ πάντων δι΄ αἰώνων γεννηθεὶς ἀρεύσας καὶ ἀπαθῶς. ὡς ὁ ἡμέτερος λόγος σάνου, τὸ πῦρ τὸ ἅγιον ἐπεμψας ἡμῖν τοῖς ὀπτηθεῖσιν ἄνοις πάλιν, ἄλλον παράκλητον. ὅτον, ὁ μοφυῆ καὶ ὁμολεύη καὶ ὁμοούσιον θι. καὶ φ΄ ἀναρχον θεὸν πρὸ τοῦ πῦρ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα ἀναφορὰν. ὅτον, οὐ ἐξαπεστάλης πρὸς τοῦ πῦρ εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀπολύτρωσιν. πάλιν δ΄ πρὸς αὐτοῦ ἀνελθὼν εἰς ἡμᾶς πρὸς λῆψιν ἡμῶν φύσεως, ἀπέστειλας τὸ ἅγιον πῦρ κλῆσιν ἀναπαύσεως ὑποδοχὴν. ἀγαλλίαν καὶ φαιδρότητα τοῖς μαθηταῖς ἡμῶν. ὡς πνεύματος ἁγίου θεότητος ἰσότητα καὶ χάριν ἡμῖν τοῖς πρὸ τοῖς ἑλληνικοῖς τοῖς ἔθνεσι ἀναστρεφομένοις : ἑρμηνεία τ΄ ἀκροστιχίδος : ζ

Ὁ καινὸν. ὠδὴ ζ΄ ἦχος πλ. δ΄ :

Ⓣ εἰρῶ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος ἰδίοφ. ἐρμηνεύσει τὸν θεόπραφον νόμον. ἰ
λὺν γὰρ σκιάζας ὁμιλοῦντος νόους. ὁ ἐκ τοῦ ὄρους καὶ πυρὶ ἐλθὼν πῦρ. γνῶσιν ἑραίρων
ἐν θεοῖς ἰοῖς ἀσώμασιν : ὁ ἑρμηνεύς : ζ

Ὁ παρὼν ὄντως καινὸν ὑμνῳδὸς ἐξ ἁγίων ζωὴν δημιοῦν, καινοῦ μιᾶς ἐγκαινίου τοῦ παντὸς κτίσεως. ἀλλὰ καὶ λέξεις ἀεικινήτους καὶ ἀσωμάτους ὡς ἐξῆς δηλώσει. πλὴν, ἀλλ΄ ἐπαινετὸς ἔχων ἐστὶν. ὃν πρὸς ἡμᾶς ἦλθε τὸ ἅγιον πῦρ ὀπτοφοιλίζων, οὕτω ζωὴν δεῖται. θελοπόνους καὶ ἀξιοσπουδάστους. ὅπου γὰρ καὶ ἡ κτίσις ἀναμένει ἀπολύτρωσιν καὶ σαφήνειαν βιαίως δοκεῖ ἰυχάνου καὶ ὀδύρεσθαι, πόθῳ δ΄ μᾶλλον ἢ πλήκτρῳ καὶ ζωῆσαι. πλὴν, ὀπτοκοιλία δὲ τοῦ διδόντος λόγου ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος, θεζόμενος ἰχθύος, ὀπτηρίῳ ἰχθύσας αὐτῷ. καὶ οὐδεὶς εὖ οἶδα μεμαθὼν ἡμῶν αὐτοικόλων λεκτὰ σάθμη πεκεινὰ τὰ πράγματα. ἢ πάντας ἐκτὸς οἱ πεχεῖρως ἥκοντες ὀπτοῦσθε. καὶ μὴ ὠμὰ λοῦ σοφιζόμενοι. καλοῦ αὐτὰ τὸ κρέας μὴ ἐνα

ἑξ.

τ̄ καλοῦ λαμπαδίεδαν. τοῦ δ' ἐπ' ἀνάγκην, οὐδεὶς ἀπαλλάττ ὧν εὐφροσύνων ὅλως· ἀποδεχόμενος τοῦ ὁπωσοῦν φροντίζοντα τοῦ καλοῦ. καὶ μὴ λάβῃ ἐπ' ἀνάγκην αὐτοῦ ἀπαλλαγῆν· ὁ δὲ καλοῦ. καὶ κἄλλων κάλλιστον ἢ ὧν ἄνω τοῖων ἀσωμάτων ἐνωθέντα ἐξήλιος καὶ σελήνη, αὐτοῦ δὴν ἀχρήστεια. πεῖσις τοῦ βραδυλόγου μισεῖ ὡς εἰς τοῦ πολυφθόγγα κανόνα ἥκειν, ἢ δὲ λεπτόν· λεπτέον γὰρ τὴν σκέψασιν τοῦ ἑρμοῦ· ὁ δὲ λόγος μισεῖ οὐ σῆς οὐ φ' ὁρᾷ φ' ὅτι νᾷ· τοῦ κελεύσαντος βασ καὶ ἀφ' ὑπόφῳ καλυφθεὶς ὡς σὺ τοῦ παλαιοῦ μανθάνομεν γράμμασιν, ἐδέξαν τοῦ θεοῦ ἐφοῦ νόμων. οὐ δὲ καὶ ὑποπόρευσε φ' ἱκέσθη λαῷ, ζῆν ὀφείλοντι καὶ αὐτόν. καὶ οὕτως εὐαρεστῶ φ' ᾧ· ἵνα γὰρ ἴλεως, καὶ ἵνα σῶσον τοῦ ἀχλὺν δυσμενεῶν. φ' ποιᾷ τῆς ψυχῆς ὀφθαλμῷ σκάλου, καὶ ἀπολυάξας ἐμφοβίας αὐτοῦ, ὃ ἐφ' οὗ οὕτως οὐ ἔα δῦ· καὶ μανθάνᾳ τὰ ζωοδόντα εἰς ὠφέλειαν αὑτῆς καὶ ἄλλοις πολλοῖς· καὶ ἵνα ἴδωσιν τοῦ πῦς σὺ θεοῖς ἀσμένοις ἡμῶν :–

πϛ τεῦ. Ἐ φῦ τοι πεῦ καὶ σεβάσμιον σῶμα. νοοφθορὸς ἐμῶν οὐ ἐνίσεται φίλοι. ἐᾶν γὰρ εἰς πρῶον ὑψιον θεῖον. ζωνεδειάζων σὺ τεῶ τοῦ πῦς· λάμψαι πο δοῦσι ἵνα ἐν ἵνα ἀφθονον :–

ζϛ ἐγ. Πειθραστὴς ἐστιν ὁ πρᾶος ἴαμβος τοῦ παρόδος τοῦ πασεύου. ἢ δὲ πειθραστὴς σὺ πειστῶν εἶναι λέξεων. ὡς τοῦ ἐν τοῦ γένος ἀγκινόοιο. καὶ βίᾳ ἡρακλῆα. ἤλασεν ὁ ἀγκίνος, καὶ ὁ ἡρακλῆς. αὐξάνᾳ δὲ τοῦ ἐπαινον τοῖς ὑποκειμένοις προθήποις. ὡς πᾶν καὶ τεῶ δα πεποίηκεν ὁ θρασύθυδος μελοποιός· αὐτὴ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ἐφ' ἡδὲ τοῖς μαθηταῖς, θεὸς πεῦ σεπτεῦ καὶ σεβάσμιον αὐτοῦ σῶμα. ὁμωδὲ τὸ ποιητικὸν τόπου σὺ πληρῶν, ἵνα πειθραστὴν. καὶ αὖθι ἔπος πειθανῶν· ὁ μοῦ δὲ λαοῦ ἡ. ὃς ἐφ' ἑνὶ τοῖς μαθηταῖς. ἐς πολλαχοῦ δὲ ἀμῖν μανθάνομεν. οὐ γὰρ εἰζόμεν ὑμεῖν φίλοι καὶ μαθηταί. μεδ' ὑμεῖν γὰρ ἄμι πάσας ἐς ἡμέρας. ἕως γὰρ εἰς τοῦ πέρατον ἀνελθοῦ, οὐπῃ ἀπελθῆν οὐδέποτε. καὶ ζωνεδειάζου φ' πεῖ καὶ φ' ἀμῖν πῦ. ἀποστελλῶ ὑμῖν ἵνα ἀκούσητε αὐτοῦ ἵνα πολλὰ καὶ ἀκούσωσιν. καὶ σὺ λέγω τοῖς λάμψαι πο δοῦσιν αὐτοῦ :–

πζ τεῦ. Ὁ εος βεβηκὼς ἀγεκέσαβς χόλος. ἁλιονόμορφον σὺ ἐλεᾶ ἵνα καρδίαν. ἔρξον γὰρ σὺ πρᾶνας εὐφρανε φίλους. πνοὴ βιαία καὶ πνεοὺς ἰλωτήριον. ὑμᾶς τοῦ πνᾶ ἐς ἀνέπεμψε :–

ζϛ ἐγ. Ἡ τοῦ πασεύου ἀρχὴ τοῦ πασεύου, σὺ τοῦ θεολογοῦ ὀπωπεύου ἐστὶ κεφάλαιος εἰς τοῦ ἐς ἵνα ἀξῃ καὶ δολομελίζου ἐς πεῖ τοῦ ἁρμονικοῦ χόλου. ὁ τοῦ πῦς ὁ εος καὶ λόγος ὀπτὴν ἵνα ἰδέαν εἰκόνα χαρᾷ. σὺ ἵνα φησὶν ὁ μελῳδός. ὁ βεβηκὼς ὁ εος ἤλυθεν

ἀμελακίνθος. καὶ ἀμελάδεβς. ὁ ᾧ πεῖ ὁμοούσιος. ὁ λείων. ὁ ἐσρακοὺ ἐμὲ ἐ
ώρακε τὺ πρᾶ. καὶ ἐὼ σὺ ᾧ πεῖ καὶ ὁ πᾶρ σὺ ἐμοί ἐστιν, οὕβς τὺ μω ὁ ἀπα-
ελλακβς ὁ εος καὶ ἀληθινός λόϊος, ἤβι σὺμπόσαλος καὶ ζῶν. ἰαλύμης ἐπλήρωσε
κυμαινομένην καὶ ἰαραπτομένην τὴν καρδίαν ἅν μαθητῶν. ἄτζει γᾷ τὺ δεξά-
σθαι τὴν χάειν τὺ ἁγίου πᾶς ἀσπείκτου εἶχον καὶ ἀνέρσιον τὺ λοίσμου. ἰελήλω ἐσ-
γᾷ τ' ἑρῖου τὺ ἐστ πλήρως τὴν ἐπόχεσιν, εὐφροσύνης ἐπλήρωσε τὺς φίλους
καὶ μαθητὰς ἢ βιαία καὶ σοφοδεᾷ ὀπτηνοία ὁ χς. καὶ ἰαῖς πνεύμαις γλώσσαις δι
αμεί ἐσ τ' πῦρ τὺ βὶς τ' ἄγιον :— ☘ ἀ γ.

☘ ὀείριος.

Ἔρηξε ἐσεοὺ ἡ ἰεκυομένης πέδας. εὐβεμὶ δες κἀδεκτὺ εὐλεκυομένης. ἐὼ
μι πεσευχὴ ἢ πεφήμος πάλαι. ἄμνης φερούσης πᾶν ζωὴ εἰ μμένου. πεὸς
τὺ δωνάσθαι καὶ δὺ ὑμνάδων :—

ἐγ.

Ὀνοῦς τὺ παθόντος εἰρμοὺ σὰλῆς εἰς ὡδῆς εἰλιτπίαι ᾧ μελωδῷ. λέουσι πεὶ τ'
πεφήμος ἀμνης ἢ μῆς τὺ ἐαμου λ. ἢ ὡς στῖραύσα, σὺ ἐωὺ εἰβῆ καρδίας πε
ξε6. πεὸς τὺ λάπαλα δωνάμενον καὶ δὺ ὑμνάδων. λέουσα ἀδωναὶ πε. ἐλωΐ
ἐαβαῳθ. ἐαὶ ὁθτ βλέπων ὁπβλέπτος. ὁπτ ἢν δούλου σου. καὶ δωῦς μοι ἀσέρμα
ἀθλεός, δὼ ἐω ἀὺ δο τὺ σὺπτούσου πάσας ἰαῖς ἡμέρας ἢ ζωῆς ἀὺ τὺ. μάνι τὶ
νων φησὶ ἡ πεσευχὴ ἢ ἄμνης ἐρρηξε τὺς δεσμοὺς ἢ ἀλέκτου καὶ στῖρας
αὐ πᾶς ἐσεοὺ. ἤδομε, καλέπαυσε. λέλυσε. καὶ ἢν δυσκάθεκτου καὶ ἀφεῖναι ὕβεμι
ἢ πολυλέκτου φευάννης. ἢ ὡς ἰεἰμι ὕβ ἢ πεφήμοι ἄμνι. καὶ πολύλεκτος οὖσα
ἐπτελεβαίνουσα ἢν αὐλῇ καὶ ἢν στίρωσι ὀυδὲν ζοῦσα :—

πν. πε.

Ἅλιπτός ἐστιν ἡ θαρμικαλλή. ἐῆ ἔας γᾷ ἐξέφηνε τὺς ἀἰραμμάβυς. ἄλης θω
σας συσομίζουσας λόῳ. καὶ ἢς βαθέας νυκβς ἐξαιρουμένους. λαοὺς ἀπεί
ους ἀσραπῇ τὺ πνς :—

ἐγ.

Ἠθεϊκὴ καὶ βασιλικαλλὴ τὺ ἁγίου πᾶς ἀσραπὴ καὶ ἔλλαμψις, ἀκαλλὴ πβς ἐστ
καὶ ἀκαλανόβς. τὺς ἀἰραμμάβυς γᾷ τὺ χῦ μαθητὰς ἀπέδειξε καὶ ἀπέφηνε ἐῆ
ρας. ὀπτομίζουσας καὶ νικοῦσας ἰαῖς ἑλληνικῆς πλάνης τὺς θρέσκας. καὶ ᾧ ἐω
ἰετελεσμένῳ καὶ ἐωὺ ἐλευθερωμένῳ λόῳ ἢν καλαρτουμένην ἀὺτῶν θρέσκαν νικοῦσας.
ἢς βαθὺ νυκβς ἐξαιρουμένους ἢς ἀσεβῆ ἀπείρους καὶ ἀναιρημένους λαοὺς
καὶ ἐθνη πολύλαονα :—

πν. πε.

Ἦν πορευτὺ ἐξαλεννὺ τὺ φάους. τ' παυσενουρτόφωτου ἀφθῖτου σκιᾶς. ὃν ἢν
ἡγοῦπεῖ καὶ ἐξουσίαν. νεῶ ἐμφανίζῃ ἐμφυσὶ φρυκτωσίαν. πυρώδες ἦλος
ἀνατολὴ βὶς ἐθνεσιν :—

R.

ϛ΄. Ε ἰ δ' παεύλ. τὸ παεῖν πεῖ ῆς ἁγίες ἡμᾶς εἰαόδς ὁ θεος οὗ ος διδάσκ ἔ πο
ποιὸς καὶ μελοποιὸς · καὶ σεσωσμένους ἐξ δια δὺ μέξων δὺ ναλλομένων βύλων
ἰαμβων. ἀλλ' οὖν θεολόι καὶ λαβς · καὶ βὶς δ' εὐσεβείας ζμεβαίνουζα δόξασιν.
ην γὰρ φασιν σκπορυόμενον σκ φωβς ἀένναν βυ βυ πῦς, βι, παι βδυνάμεις ἐρὰ
ζόμενον παν βα καὶ ἀθάναβν φως καὶ ἀφθαρβν βυ ἁγίου πνς. οὐ πρ νῶν φανε
ρῶ ῆλε καὶ δίκαιος ἦν ἐλλαμψν · καὶ ἦν δ' γόν καὶ απεμφθ βν ὁ μοούσιον χάειν.
σὺ σεαυ βὶς ἐθνεσι ῆς πεῖ κῆς σχουσ. ὁ σὺ δὲ πνεύμαν ζωοποῦν ζενόμενος ἦχος.
ἐλέαθρ ὁ οὐδεπῶ ζένν διὰ βυ μέβον ὁ ἦχος : ϛ ♣ ῳδὴ α΄.

♣ ὁ εἱρμός Α ναξ ἀναπλων ὅιος σξοίου μόνος · λόγος πορελθὼν πρς σξάναλόου. ἰδανες βυ
, πᾶα βὶς ἀποσόλοις · ἡμερλες σξέπεμψας ὡς εὐερλέτης. ἀδουσι δόξαν φ̄ κρά
, ζει βυ κύε : ϛ

ϛ΄. Τ ού παεύλ βυ εἱρμοῦ πορὶ αὐβ ἀποδυόμενος λέγ βὺ σρᾶ χῦ ὁμολογδς.
βασιλεὺς βασιλέων ὁ μόνος ἔχ ἀθ. σκηνόν βυ θυ καὶ πρς. ὁ πορφ θὼν λόγος
σξάναλόου καὶ ἀένναν βυ πρς. βυ μὲ ἐλθν βς ἡνά ῆς ὑπάρξεως ἀίδιον. βἁγιοῦ
βυ πᾶα β' ὁμοούσιον καὶ ἰδανάμεν καὶ σῆ πνοῦ, βὶς ἀποσόλοις βυ καὶ μα
θηλαῖς ὡς εὐερλέτης σξέπεμψας. ἀδουσι δόξαν κὲ φ̄ κράδα θαῤῥαίου καὶ ἀ
ῆελευθήβυ βυ βασιλέας : ϛ

πν΄ πε΄. Λ ουβοῦ β' ἀθοῦ ῆς παλιγενεσίας. λόῳ καραννὶς ζωηφορμένη φύσ. ὁμὲ εο
ελθεῖν μοι ζέι θεου σξ ἀκαράβυ. νενυζμένης βυ πλευρᾶς ὧ δὺ λόγε. ὀπτοφρα
γίζων ῆ ζέσ βυ πνς :

ϛ΄. Περ βυ σξεύδβς καὶ πνς ἁγίου βαπτίσμαβς ὁ ποιμὴς σὺλαῦ θα φιλοβφ. καὶ
φῆ. β' ἀθοῦ ῆς παλιγενεσ λουβοῦ ὧ δὺ λόγε. φ̄ ζωοφορῷ βυ λόῳ κραυνῶ β'
ὕδωρ δηλαδὴ καὶ β' ἁγίου πνα. ῆ σξ ἀορά βυ καὶ ὁραῖς φύσεως ζωηφορμένη
καὶ διαρθρισμένη ἡμοῦ φύσ. ζέι θεου θοῦ β' ἀχραν βὺ βυ βλύζεις μοι αἷμα. ἐκ
ἀφθαρβυ βυ καὶ θείας πλευρᾶς ῆς δ' ἐμὲ νυζείσης ῆ λόχῃ. ὀπτοφραλίζων καὶ
δδουσιμοι ἡν σειαν ῆ ζέσ καὶ πνευ πνόῃ βυ ἁγίου πνς χάειλ. ζῆς γὰρ δ' σιν
οἱ μαρτυρομένοι ὡς σὺλαῖς καθολικαῖς ἀὼ βυ σπισολαῖς διαλαμβάνν ὁ πρῶβος
θεολόγος καὶ βεσβῆς ὁγὸς κλιδεὶς ἰωάννης. β' πνᾶ καὶ β' ὕδωρ καὶ β' αἷμα. ὁ
οἱ ζεῖς εἰς β' ἓν εἰσιν. ἡλοιπὸν εἰς β' β' ἀθοῦ ἡμᾶς καὶ θεοῦ πνα. καὶ ἡν πρὸ ἡν
μεβα ποιῆ πνα ζέννησιν : ϛ

πη΄ πε΄. Κ άμπτ β' παῦλα φ̄ παρακλήσ βοῦ. βούλ πρς πεῖ ζωφυεσάβ. σὺ γὰρ προ
βάτοις οἷδε ζεῖ τοῖς οὐσίαν. ἡμερλες ἀποσόβυ ἀζόγονου μίαν. ἐλαμψε φῶς

γρ' ἐχάεις τοῦ πνς :—ζ

Ἐκ τοῦ ἀποστόλου ὁ νοῦς εἰληπται τοῦδε τοῦ τοπαείου· καὶ ἴνες δυλέξεων· φησὶ γρ' ἐκεῖνος· ἵνα σὺ φ' ὁμόσαι ἐν τῷ παύλου κάμψῃ· δέκνυσιν οὖν σὺλαῦδα ὁ μελῳδός· ὁ δὲ παῦλα ὁ ἐξ ἕξ ὁ πρ ὡς ὁ δεύτερος θεολόγος φησὶ τοῦ γοῦ ἐστι· καὶ παῦλα ὁ ἐξ ἕξ ὁ γός, τοῦ πνς· φυλαττομένης ἐκείνῳ ἵνης ἰδιότητος· ἵνης ἀγεννησίας, ἵνης γεννήσεως, καὶ ἵνης ἐκπορεύσεως· ἐκεῖ οὖν ζεῦγμενως σὺλαῦδα λέγει· κἀμπτὰ τὰ παύτα τοῦ θεοῦ ἡ ἀγία καὶ ὁμοουσίῳ τριάδι· ἐν γρ τοῖς θεοῦ προσώποις, οὐσίαν καὶ φύσιν μίαν ἀληθῆ· ἀ πόστολος καὶ ἀξιόγνους οἶδεν ὁ θεολογικώτατος νοῦς, ἀλογότατε καὶ λαβαλικώτατος :—ζ

Τελεῖσθαι παῦλος ἡ θεαρχικωτάτη· ὁ δι λεξεῖται ἵνης τελεστικοῦ οὐσίας· ὑπερφυῶς τελεῖ γρ ὡς ἐνεργείας· καὶ πυρσμορφῆ τῖς εἰς σεῖαν· ὅλην πορείζων ἵνη λάεων τοῦ πνεύματος :—ζ

Συμβουλεύσῃ διὰ τοῦ παεύλου ἡμῖν τοπαείου ὁ σοφὸς οὗτος ἀποστολράφος ἡ θεοπρεπεῖ οὐσίᾳ ζῆν καὶ πολιτεύεσθαι τοῦ ἑνὸς ἡ φύσῃ τῦ· τοῦτο γρ ἐστι τελεῖσθαι· πλοῦν, τὸ δουλεύειν· τὸ ὑποκεῖσθαι τὸ λειτουργεῖν αὐτῇ τοῖς αὐτῇ λαζεσούλας· ὡς ἐνεργείας γρ φησιν ὁ τῖς ὁλιγαρκῶν πορείζων λαοὺς ἵνη λάεων τοῦ ἁγίου πνς· τελεῖσθαι ἡμᾶς πνικοὺς καὶ πυεικοὺς καὶ τὸ ὅλον θεοειδῆς εἰς σεῖαν ἡμοῖ :—ζ

Λυτέον καθαρῶν ἀμπλακημάτων· πυεί πνοου λέξαδε πνς λεοῦ· ὦ τέκνα φωτόμορφα τῆς σκληρότας· νῦν σκοτοῦ σ'ξελύσθε νόμος· ἡ λογονοπορφόμορφος πνς λάεις :—ζ

Ὅπρ εἶπον ἀρχόμενος ἵνης τοῦ παρόντος κανόνος σκοράδεως· ὁ δι πολλαὶ δυλέξεων κεκαινοτόμηται καὶ ἵνης ἁπλότητος καὶ ἵνης καθηκαξουμένης ζωοδόσεως ἀπεξένωται· τοῦτ' αὖτις καλεῖ σαφῶς σὺ τῇ παροῦσῃ ᾠδῇ· λάεων γρ τοῦ μέγου δυστόχου, ὁ σαλεφίσιν ὁ μελῳδός· ἡ λογονοπορφόμορφος πνς λάεις· σὺ δὲ ἐν ζωοδόχου λέξεως ἀναπλεώσας τοῦ στόχου· οὐ μεμπτέου τίνων διὰ τὴν σεμνοσύνην· ἀλλ' ἐπαινετέου μᾶλλον διὰ τὴν τοῦτων εὕρεσιν· ὁ γρ τὴν ἀκεῖθειαν φεύγων δυσὶ ὁρθοδόξων δόγμασιν καὶ πρὸς τὴν ζωῦλα ξίαν ἀκεῖθούμενος οὐδὲν διαφανεῖ τὰ λάεων τοῦ γράφειν ἐμμέτρως φαυλαίτερα καινοτομήσας δυλέξεων· λεκτέον τίνων τὴν σξήλωσιν τοῦ ἁγίου σαφῶς εἰρμοῦ· συμβουλευτικὸς δ' οὗτος ἐστί, λέγοντος τοῦ μελῳδοῦ πρὸς ἡμᾶς· ὦ τέκνα φωτεινὰ καὶ καθαρὰ ἵνης τοῦ ζῦ σκληρότας· λέξαδε καθαρῶν τὴν ἀμαρτίαμαλα λωβαμένην λύθρῳ· ὡς εἶπε γρ ἡ Ἡσαΐας ὁ τοῦ Φίλης· νῦν σκοτοῦ σ'ξελύσθε νόμος· ὁ δὲ νόμος οὗτος, ἡ σὺμορφὴ πυεύνων-

ὦδὴ ε'. εἱρμός.

λωσαν, τὸ ἅγιόν πνᾶ χάεις δοδεῖα ἡμῖν. καὶ δι' ὧ ὀφείλομεν ζῆν. μηδὲν
σαρκικὸν φρονοῦντες ἢ πεπλουτηκότες. ἀλλὰ πάντα πτωχὰ καὶ διάρεσα :-ζ
πγ
πε. Κ αθὼς ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίας. ἀθέατον καθίστι πνᾶ πόδων. τὸ φίλιον σὺν
λωάνεσι τοῖς ἀποστόλοις. ὁπτοφραλίζου τὸ φερέσβιον λόγου. πόδων ὁ ξύλινον
φον οὐ σημ ἐφη :-ζ
ζγ
ζς. Καθὼς φησιν ἐδωκίσε τὸ πνᾶ τὸ ἅγιον. τὸ αὐτὸ ἐξούσιον καὶ ἀθέατον ὡς κυ-
ρίῳ τῷ πρὸ καὶ τῷ γόῃ, οὕτω καὶ ἐρχέλαι διακονικῶς, φυλάζου σὺν πνευμασι λωάναις
τοῖς ἀποστόλοις. ὁπτοφραλίζου δὲ τὸν ζωηφόρον τοῦ ξύλου λόγου οὐ ἐφη τύπαν τοῦ δέ
ναμιν ὡς ὁ τοῦ πρὸς καὶ ζύνμορφον τὸ ἐκείνου. οὐδὲ γὰρ ὁ σὺν πρὸ τοῦ πρὸς
λεόμενος λόγος λέπεσε πώποτε, οὐδὲ μὴν ὁ σὺν πρὸ τοῦ τοῦ γόῃ. δὸς γὰρ
σῆμ δινος ἐλεννίδι σὺν δὺ σῆμ δινου. ποῖον δὲ λόγον ὁ σημ ἐφη τοῖς μαθηταῖς, ὅταν δὲ
φησιν ἐλθὴ ὁ παράκλητος τὸ πνᾶ ἣν σῆμ δῶ, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν ἀλή
θειαν. σὺν γὰρ τοῦ ἐμοῦ λόγῳ καὶ ἀναπτελῶ ὑμῖν. τοῦτέστι ζωωδὰ καὶ ζύμ
φωνα τοῖς ἐμοῖς λόγοις φθέγξεται. οὐ χάειν εἰ πεῖν ὁ μελωδός. ὁπτοφραλίζου
Φρῶ. καὶ ὅπι βεβαιοῖ τὸ ἅγιον πνᾶ λόγον τοῦ διακόνου ἡμῶν χυ. ἀλλ' οὐκ ἄλλῳ
πγ ἀ. χ. τινὶ τόπῳ ἀλλ' σὺν δὲ πνευμασι λωάναις ἐπεφοίτησε τὸ πνᾶ τοῖς μαθηταῖς, διὰ
τοῦ πρὸς τὸν λόγου οἰκείωσιν καὶ ζυμφυΐαν. ὡς εἶπεν ὁ θεολόγος ἐπώνυμος :-ζ
πε. Ι ὧ τὰς φρένας ἐξ ἐμαρτίας. χαυλῷ καὶ εσκυλάζε δὺ ἀποστόλων. δὸς λόγος
πάν σαρκος ἀγεαυλῷ δόμῳ. δμωδενοῦς δ' καὶ ζωουσιωμένου. νεῶ ἐγκαθί
κίζεται πνς φάος :-ζ
ζγ
ζς. Ὁ δὸς λόγος φησί. πρόπεσον ζωδιαζόμενος τοῖς ἀποστόλοις αὐτοῦ, τὰς φρένας
αὐτῶν ἐᾶτε σὺν καθαίρων ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἵζων φόρῳ λόγῳ αὐτοῦ. ὁ δὲ νεὲ φησι
πρὸς αὐτούς. ὑμεῖς καθαροί ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν. ἐθεράπευε
τέλιον τοῦτῳ τὰς φρένας αὐτῶν. καὶ ἑαυτῷ καὶ εσκυλάζειν ὁπλοδέλους. ὅτις τὰ
νεῶ ἐγκαθικίζεται σὺν ὑπρῴῳ καὶ ἀγεαυλῷ δόμῳ τοῦ ἁγίου πνς τοῦ δμωοῦσι
καὶ παντοδυναμοῦ τοῦ φῶς καὶ χάεις :-ζ ὧδὴ ε'.
ὁ σερμός. Ι λαστικὸς ἡμῖν χὲ καὶ σεσα. ὁ δεσπότης ἐλαμψας σὺν τ παρθένου. ἵν' ὡς πο
φίλην θαρὸς σὺν θαλατίου. στέρνων ἰωνᾶν ἵνα φθορᾶς διαρπάσῃ. ὁλον τὸν
ἀδάμ παθένα πεπλωκέ ἐα :-ζ
ζγ
ζς. Ε λαμψας ἡμῖν χὲ ὁ δεσπότης ἡμῶν καὶ θς σαρκοθεὶς σὺν παρθένου μήτρᾳ, ἵ
να διαρπάσῃ τὴν ἀδαμιαίαν ἡμῶν πᾶσαν φύσιν σὺν τ φθορᾶς καὶ τοῦ ᾅδου
καὶ θαλάσσης σὺν θαλατίου θεὸς τοῦ καὶ θεὸς φιλεῖ. δὺ στέρνων καὶ τ κοιλίας

ἐξήρπασας πάλαι τοῦ πεφιλημένου σου· ὃς ἐλέγετο ὕπνος ἡδὺς εἶναι μὲν σωλαφῆς
καὶ ἡδὺς ἀναπαύσεως :-ζ

Ἰμερτοῦ ἡμῶν εὐδεῖ ἐν τοῖς ἐλαίοις. ἀμώμως ἔχουσι πᾶν καινίσις. παθο πδ.
πολλῶς παντὸς ξυληρευμένου. ὕλης ἀπερθους καυστικοῦ πολυσταλοῦ. εὖ
πουλὲ παντὸς εὐπλικοῦ παντὸς πράγρ :-ζ

Ὃ νοῦς τοῦδε τοῦ ἔσπερίου, ἐν τοῦ ἡδυσμοῦ ἐστὶ ἁλισμένος ἢ μελωδῷ· λέγουσι. ἐξ.
καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ θς· καὶ πνᾶ εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐλαίοις
σου· ὁ παρακλὴ καὶ ὁ ποιητὴς τοῦτο δυμικοῦ καὶ ἐφεῦ ἡμῖν καὶ εὐθὲς-
πνᾶ ἐγκαίνισον χέλεον ἐν τοῖς ἐλαίοις ἡμῶν· εἰς αἰῶνας ἔχουσιν αὐτοῦ ἐν τοῦ
πῆς πεθλιδεῖ· ἡδοως σκπορυόμενον· καὶ παύστε ζωοῦ, ἐκκενου ἡμῖν-
καυστικοῦ ὕλης ἐξ ἕδρας δυ ἁμαρτιῶν· καὶ ρυπλικοῦ καὶ καθαρτικοῦ-
παντὸς ρύπου καὶ αὐτίχου τοῦ ἐξαίλων :-ζ

Ὄρεχθῆ ἀξίωμα τοῖς ἀποστόλοις· στωμίλως μιμνουσι τοῦ παρουσί. ἵνα εἰσμα πν
πνᾶ πεγεννήθη. λόγου· λέγων ἀπωνῆ δυ ἕδρῶν ποπλυσμαίων. ὡκισαν δ
κνυς πυρπνόως καθιδρύει :-ζ

Ἀναμένουσι τοῖς ἁγίοις τοῦ χῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις ὅπερ ἐπεθύμουν ἀξίω ἐξ.
μαλαβεῖν, ἵν σὺν παρουσίαι καὶ ὑπφοίτου ὡπνᾶ ἅγιον· ἵνα εἰσμα τοῦπε-
παύλων ὧν αἰώνων γεννηθέντος ἐν τοῦ πῆς ἡμῶν καὶ λόγου αὐτοῦ ἐν πνευμα-
τικαῖς καὶ πνοῇ ζωῆς· καθιδρύει τοῦτος, ἡδοως ἐγκαθέζει καὶ ἐπαναπαύη
τοῖς οἰκοῦσι σὺν αὐτοῖς. ἐλθοῦσα δεικνυσί παράκλητε ἵνα φλυαρίαι ἵνα ἀπωνῆ καὶ
ἀναιδῆ καὶ ἀσεβῆ ὧν ποπλυσμαίων ἕδρῶν ὧν ἀνοήτων· ὁ γὰρ ἐκάστῳ ὑπάρχε
τε, τοῦτο παρὰ δὲ ἐλέγετο ἀνοήτως· ποπλυσμα γάρ ἐστι φωνὴ πρὸς ἵνα
τοῦ ἤχου ἰδιάζοντα λεγομένη· ποπλύζειν γάρ ἐστι, τὸ πῦ πῦ λέγειν· ὡς εἴρηται πολ
λοῖς ὧν αὐτῶν ἐφ' ἵπποις λέγειν :-ζ ☙ ὠδὴ ζ.

Συμφωνον ἐδρόσιον ὀρλάνων μέλος· σεβεῖν τὸ ζῳοθλευκὸν ἄγιον βρέφος. ☙ ὁ εἱρμός.
ἡ τοῦ παρακλήτου γὰρ φως φόος χάεις· σεβασμάζῃ τοῦ βοᾶν θεὸς πάτερ. ἰὼ
δεσπότα ἀναρχος εὐλογητὸς εἶ :-ζ

Ἡ τοῦ παντὸς εἱρμοῦ σύνοια, πᾶσιν οἶμαι νῦν καθέστηκεν· ὁ ἐκ κελεύσεως τοῦ βασι ἐγ.
λέως ναβουχοδονόσορ, παῖς ἔθνος μυστικῶν ὀρλάνων ἀδὼν ζυμφώνως, ἐβόα παν
τας παρορμῶν ὑπὸ θεοῦ καὶ προσκυνῆσαι τὸ σὺν ἁγίῳ καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ
ἀγίου πνεύματος ἑνὸς θεοῦ. καὶ ὅπως οἱ ἅγιοι θεῖοι παῖδες, ἡ θεοσεβεία προσκυνοῦ
σι τὸν ὑψιστον ἐνίκησαν. καὶ τοῦ πυρὸς τῆς καμίνου καλέσαι σαν· ὁ ὑμνῳδὸς

πνς πνεύματος καὶ φωτὸς ἁγίου, μιᾷ ἐκκλησίᾳ καὶ πεντηκοστῇ παύλας ὑπαλείπης ἁγίας καὶ ὁμοουσίου τριάδος. τοῦ θεοῦ ἡμῶν αὐτῇ. εὐλογητὸς εἶ κε ὁ θς τῶν πατέρων ἡμῶν. ἱκανὸς εἶ καὶ ἄναρχος :-ς

πδ. Φωνὴ προφήτου ἐκ θεοῦ ἀγγέλου κύλιξ. ἐφάσκον οἱ νεκροὶ ἀφεσις μέλαν. ῥήσις ξενικοῦ πάθους ὡς ἀποστόλων. οἱ εὐσεβεῖς δὲ οἱ βοῶμεν σὺν θεῷ. νεουργὲ τοῦ ζήσαντος εὐλογητὸς εἶ :-ς

πε. Οἱ ἀνόητοι λαοί. καὶ τῶν προφητῶν θεὸ τοῦ ἁγίου πνς ἀκαθάρτων. ὡς ἠκούσαμεν αὐτοῖς αἱ τῶν ἀποστόλων ξένα φωναὶ ὡς ἐλάλουν ἕτεραις γλώσσαις; ἔλεγον ἐξοίνου μεθύειν αὐτούς· οἱ νεκροὶ γὰρ μέλαν εἶπον ὁ μελῳδός, ἐπειδὴ ἔστι καὶ ἄλλως ὕλας μεθύειν. σὺν φόβου παραλόγου καὶ σκάλυπτε ὑπερβαλλούσης. ὁ δὲ τῶν πατέρων ἔκλαυσεν, σκανδαλισθεὶς ἐν ὁ μείζας σκάνδαλον βασιλέως. καὶ αὐτὴ ἡ ῥῆσις· οὐ γὰρ αὐτὴ ἁρμόσει τοῖς τῶν προφητῶν, οὐκ αἱ μεθύοντες, οὐκ ἀπὸ οἴνου. οὐδ' ἀπὸ σίκερα. πλὴν, οἱ εὐσεβεῖς οἱ βοῶμεν σὺν θεῷ. παράκλητε βασιλεῦ οὐράνιε. εὐλογητὸς εἶ ὁ νεουργήσας παῦλα τοῦ κόσμου παλαιωθεὶς τῇ τῆς ἁμαρτίας :-ς

πς. Θεασάμενος βλεπόμενος ὁ βλέπων ὁπτά. εὐθὺς ἰωὴλ τοῦ προφήτου. οἷς ἐκλεκτῶν φιλάνθρωπος οἰκτιρμόν. τοῦ πνς μου ζυμβούσης φύσις. ἀγαθοποιοῦ φιλόφως εὐλογητὸς εἶ :-ς

πζ. Ὁ βλέπων καὶ σύσσωμος γενόμενος ἀνήρ. ὁ προφητῶν ἀληθὴς τὴν φωνὴν τὴν θεοῦ ἀρχικλέους τοῦ προφήτου ἰωὴλ. καὶ βρόμησεν. ἡλίωσεν ὡς ἦλθεν θεὸς αὐτὴν ἐβόησεν. εἰ πούς δ' αὐτοῦ ἔσαι σὺν ζωῆς ἐσθίαις ἡμέραις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνς μου ὅπι πᾶσαν σάρκα ὥσπερ καὶ λόγου. οἱ ζυμφώνως βοῶσιν. ἀγαθοποιὸς φύσις εὐλογητὸς εἶ :-ς

πη. Τειτὴ δὲ εὐκαίρησεν ὁρῶν τὴν χάριν. ὅπως ὑπερφυὲς ζῆς ὑποστάσεις. σέβου σὺν ἁπλότητι τῆς οὐσίας. ἀλλὰ σὺν μιᾷ νῦν ἡμερῶν πεντηκοστῆς. ἁγὸς πνρ καὶ πνα εὐλογητὸς εἶ :-ς

πθ. Ἡ πεντηκοστὴ ὥρα τῆς ἡμέρας τῆς ἁγίας πεντηκοστῆς, ἐπλούτησε τὴν χάριν τοῦ ἁγίου πνς, ὁπλίσθη αὐτῆς τοὺς ἁγίους ἀποστόλους, καὶ αὐτὴν παρασπονδήσασα. ὅπως δ' ἔχει ἡμῖν θεία πρόσωπα καὶ ζῆς ὑποστάσεις. πρς καὶ ἁγίου καὶ ἁγίου πνς. σέβειν σὺν ἁπλῇ καὶ μιᾷ φύσει τῆς θεότητος καὶ βασιλεῦ. ἀλλὰ σὺν μιᾷ νῦν καὶ πρώτῃ τῶν ἡμερῶν τῇ κυριακῇ τῆς ἁγίας πεντηκοστῆς, ὁ πνρ ὁ ἁγὸς. καὶ τοῦ ἁγίου πνα. εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν :-ς

Λύπλα δεομαι καὶ δεομαι τὴν φλόγα. ὁ θεὸς ὁ φεύγων τὸν δεσποτικὸν λύπος. ὑμνοῦσι οἱ παῖδες εὐλογοῦντες τὸν κύριον. σῶμα καὶ πνεῦμα ὡς εὐαρεστεῖται. ἡ δημιουργία τὰ ζῶντα ἐκπέμπει κλίνοις :— ζ

Ὅλης δεσποτικὰς καὶ ἁγίας θεότητος λύπος, ὁ θεὸς ὁ φεύγων τὸν κόσμον τοῦ θεοῦ τοῦ φόβου, ἡ αὐλὴ ἡ τῶν ἁγίων παίδων θεία, οὓς λύπου εἶπε λέγει καὶ ὁμοουσίου θεότητος ὑπ' αὐλῆς δικαιουμένη λύγλα τῶν παίδων δεομαι. ἐν δεσποτικὴ πίστει καὶ σωτηρίᾳ. ἡ δεομαι τὴν φλόγα τῆς καμίνου. ἧς τὸ μέσον ὁ ζῶν καταβὰς τοῖς ἁγίοις παισὶν ἐποίησεν ἀγγέλου ὡς πνεῦμα δρόσου διασείζον. ὑμνοῦσιν οὖν οἱ παῖδες ἀφλεκτοι διαμένοντες, τὸν κύριον σῶμα καὶ πνεῦμα ὡς εὐαρεστεῖται. πάντα τὸν κόσμον εἰς δοξολογίαν αὐτοῦ ζωὴ καλοῦντες :— ε

Μνήμην δὲ ἔχει ὁ θεὸς ὧν ἐποίησεν. ἃ παρακουσθεὶς τοῖς ἀποστόλοις ἔφη. τὸ πνεῦμα ἁγιάσει λαὸν πυρσεύσῃ δεῖ. ἐθέλουσι εὐλογῆσαι τὸν οἰκουμένην. ἄλλοτε μὲν μελπτοὶ κλίνοις :— ζ

Ἐφ ὃ δεκαοκτὼ ἔχει τοῖς ἀποστόλοις αὐτοῦ πεῖ τοῦ ἁγίου πνεύματος ὃ καὶ παρακληθεὶς εἴρηκεν. ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντας καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν. τοῦτο δίδωσι καὶ λαῷ δαφνοῦ ὁ ποιητής. τὸ πνεῦμα μὴ μένειν ἐμποιήσει ὑμῖν δὲ τοῖς βροτοῖς σεισμῶν χάριν. οὓς ἀκούσας παρὰ τοῦ πρέσβεως ἐνώ εἰσα ὑμῖν. πῶς δὲ καλοσκευάζει ὑμῖν τὴν μένειν αὐτῶν, εἰ δὲ πνεύματι ζῶσι οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσι· καὶ μένουσι ἐν ὑμῖν. τὸ εὐλογεῖσθαι δὲ σὲ πνεῦμα μελπτὰ κλίνοις πᾶσα. οἰκουμένη δι καὶ ἐν πεῖ καὶ ἐν ἐμοὶ διὰ τοῦ. ἡ διὰ τὸ εἰδωλολατρείας ἡμῶν λλοτε ἐσομένη καὶ ἀπεξενωμένη :— ζ

Σωτῆρος ἐσόμεθα αὐτοδεκαόλως ἰού. φῶς αὐτὸ λαμπρὸς καὶ παρεκλήτου φάους. ὃ πάρχον ἦκες ἐμφορεῖται ἀποστόλους. λαμπὲν ὡς ἄκρα τοῖς τοῖς οἰκείαις. λελιπαρημένου δὲ πνεῦμα πεσυνέμοις :— ζ

Χεῖρ ἐγὲ τοῦ τοῦ καὶ θεὸς. αὐτοδεκαόλως καὶ αὐτεξουσίως ἐρχόμενον. ὑπάρχον φῶς αὐτὸ λαμπρὸς καὶ φῶς χορτοῦ ὡς ὁ θεολόγος φησίν. ἐμφορεῖται δὲ καὶ ἐμπιπλᾶν τοὺς ἁγίους ἀποστόλους ἐπέμψας αὐτὸ ὡς ὑμῶν καὶ ἁγίου πνεῦμα. ὃ πρὸ ὁδὸς λουκᾶς πνοὴν βιαίαν φησὶ πεσυνέμοις τοῖς τοῖς οἰκείαις τὸ παρὰ κλῆτον πνεῦμα :— ζ

Ὃ σε πεφιλῶν πνευματέμφορον σῶμα. ζῶν ὡμολογῶς ὡμῶν σὺν δημίαν. καὶ πνεῦμα κόλπων πεῖ καὶ πεσυνέμενον. ἀπλεσοζωπλασουργοῦ ἐμὸν δρόνον σεβεῖν. ἐκεῖς εὐαγρωπίνως πεσοῖς σέβας :— ζ

ξγ. Ὦ βασιλεῦ δὴ βασιλευόντων ζῆ. ἡ μὴ σὺ πρὸς ἀνοίας ἀνάβρησις ὀπτασίαν εἰ πε τὸ πνᾶ θέου ἄγιον σῶμα δὴ προφητῶν. ἢ τὸ, πνὶ ἀγίῳ θεόμενον καὶ κινούμενον. ἀλλὰ καὶ τὸ πνᾶ πρεῖπον οἱ προφῆται τὸ ἐκ τοῦ πρὸς ἐκπορευόμενον, ἐκχυθῆναι ὀπὶ πᾶσαν σάρκα μὴ πιστεύσασιν. πνᾶ ποῖον. τὸ ἁγιάσου καὶ σὺ. τὸ ζωοδημιουργοῦ καὶ ζωοπλασουργοῦ καὶ ζωοδοτουμένου. ὁ πεμφθεὶς ἐξ ὑπερόου πίστις, βεβαιοῖς μὴ εἶναι θρόπους τοῦ καὶ μὴ ταῦτα λαμεῖν : ♣ ὦ δ.

♣ ὁ εἱρμός. Χαίροις ἄνασσα μεροπαρθένου κλέος. ἅπαν γὰρ εὐσθένει τὸ ἐγκλεὲς σῶμα. ξένῃ πρὸ τοῦ οὐ δέδυσαι μελπτὴ ἀξίας. ἱλιτία γὰρ νοῦς ἅπας τοῦ τέκου νοσῦ. ὁ δεῦσε ζωὴ πόθῳ δοξάζομεν : ⊸ ς

ξγ. Χαίροις φησὶ λεσσουνα. δόξα δὴ παρθένων καὶ μερῶν. ἅπαν γὰρ καλῶς καὶ θρῶν κινούμενον καὶ λαλοῦν σῶμα καὶ ζῆ θρεῦον, οὐ δεδιαλαγότε ὑμνῆ ἀξίως. ἱλιτία γὰρ καὶ τοῦ τέκου νοῦς ἅπας θρολῶν σὺ νοῦ. ὁ δεῦσε μὴ πόθου δοξάζομεν, δὴ πρὸς ἀξίαν θου ἐπαίνων, οὐδὲ ὅπως ἐκ κυδοιμοῦ δεδιαλάμενοι : ⊸ ς

πγ πρ. Ὑμνεῖν ἔοικε μὴ φυσίζοου κόρη. μόνη γὰρ σὺ δίνησε χειρὶ φῶ λόγου. νοῆσαι ἀληθινοῦ τὰ μὴ θεοῦ φύσου. ὃς δεξιοῖς κλισμοῖσι νῷ ἱδρυμένος. πρὸς πέποιφε μὴ λάεν θεοῦ πνὸς : ⊸ ς

ξγ. Ὑμνῶ καὶ δοξολογεῖν πρέπει μὴ ἀξιαν θεοῦ σκοῦ, μὴ ζωώσασαν μὴ φύσει δὴ ἀνῶν, θανοῦσαν μὴ παραβάσι. καὶ μὴ πλάνῃ δὴ εἰδώλων. μόνη γὰρ σὺ θεῖς ἀξιαν θεὶς αὐλῆς λαβοῦσι ἃς δίνας ὁποιηλῆς καλῆ, πεφάρε θεοῦ γόου καὶ λόου θεοῦ δεῦ, σάρκα προσλαβόμενον σὰν δῶ ἀνῶν ἀμιάντων αὐλῆς. τὸ ποιοῦν θεῖς σὰν θρωπὶ σι ἀνθεῦ. νοθεῖσαν λαῖς ἁμαρτίαις μὴ φύσιν δῶ ἀνῶν. ἰώμενον καὶ θεραπεύοντα. ὃς σὺ δεξιᾶ θεοῦ θεόου θεῖκοῦ καθήμενος, μὴ θεὸ θεῶ θεὸς ἡμῶν πρὸς λάμενα θος. ἡ ὁσιωθεῖς ἀπίνυς φύσως ἐπεμψεν ἡμῖν μὴ λάεν θεὸ ἁγὶ πνς : ⊸ ς

πγ πρ. Ὅθις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυθος λάελς. λαμπουλες ἀσπαθυλες ἀλλοιωμένοι. ὁ δυνάμι ἀλλοίωσιν εὐπρεπεσάλην. ἱ θωδενοῦσαν μὴ ἀλμιθου εἰσθλες. σφὴ ἐκφεῖλου οὐσίαν δοξάζομεν : ⊸ ς

ξγ. Εὐλαεῖσαν ἐπεχθὲ τὸ παεὶ ἐπαίνου. καὶ μετὰ θεολογίας δοξολογίαν θεῖ ποιηθεῖ, μὴ ἁγίας καὶ ὁμουσίου ἐιάδος, λέου θος. ὅθις ἐπνευσε καὶ ἐπλήθυν ἡ θεόρρυθος λάελς, πλῶσιν ἡ ἐξύσις ἡ ἀφθονος καὶ καθαρὰ θεοῦ θεοῦ καὶ ἁγὶ πνς. οὓς τὶ φησὶν λαμπουλες ἀσπαθυλες ἀλλοιωμένοι μὴ θαν καὶ ὡσεὶ σὰν ἀλλοίωσιν καὶ καθαροὶ ἐξ ἀκαθάρτων καὶ πιστοὶ ἐξ ἀπίστων σὺ σαρκωθῆναι πνὶ καὶ τελῶνες. ἱ θωάννου ἱερεσκουτ μὴ ἀληθείσου φύσιν οὐσίαν

ὡς ὁμοούσιον. Φοβούμεθα καὶ τὸν τοῦτο φεύγειν δοξάζομεν· ἧς καλὸν ἀπηλλάχθαι τῆς ἐλλαμψεως· ἢ παρασαλεύομεν ἡμᾶς· ἐλλάμψεως ἀκαλάκευτον οὐδὲ κ᾽ δύναμιν ἔχοντα διδάσκουσιν, καὶ οἱ σκοποὶ φιλοθέῳ μανθάνουσιν· χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυ ἡμῶν ἰυ χυ· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Τοῦ αὐτοῦ φιλοθέου καὶ θεοδώρου τοῦ πρόδρομου. ἔξήγησις εἰς τὸ ὅτι ἡ μεταμορφώσις τοῦ κῦ μεγάλου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν ἰυ χυ ἀληθὴς καὶ θεϊκὴ μελῳδία –

In Dia Transfigurationis

προοίμιον.

Εἰ ὁ φῶς ἡμέρας τὸ ἀπὸ δυσμάδων ἡλίου ἀκτῖνας χέομενον τοῦτο δὴ τοῖς ὁρῶσι χαίρειν καθέστηκεν, ὡς πολὺ μᾶλλον ἂν εἰκὸς ἐλθὼν τοῖς πᾶσιν ἐπὶ τοῦ θανάτου, ὁπόταν τοῦ λοιποῦ ἡ τῶν καταδύσεως τοῦ βίου στερηθῶμεν, πολλὴν ἂν εἰς ἐδωνὴν γένοιτο χόλον. τὸ ἀπὸ τοῦ νοητοῦ ἡλίου δικαιοσύνης ἡλίου σὺν ᾧ θαυμασίῳ ἀπὸ παλλόμενον σκότους ἢ παύλαν τοῦτο ἀξιολογίας ὑπερέχειν ὁπόσῳ τοῦτο τοῦ ἡλίου πρὸς ἑκάτερον ἐστὶ διάφορον. οὐκοῦν δεῖ σοφὴ καὶ ἡμεῖς πεποιημένοι καὶ ἰωάννου γενώμεθα καὶ ἀκοῦσαι· καὶ συναναβάντων μεταμορφούμενον ᾧ σοφὸς πρὸς τὸ θαυμάσιον· καὶ ἡμῖν δόξαν τοῦ προφήτου αὐτοῦ καταπέμψωμεν. ἐν ἡμῖν δὲ ἐμπαθῶν αἰῶνα σκοπιώμεθα· καὶ τοῦ ἡλίου ὃ καὶ τοῦ μωσοῦ ζυγαλοῦ τὰς αὐλὰς διαθώμεθα· καὶ ἡμῖν φωτὸν νεφέλην ἀφῆ ὥμεν· καὶ ἡμῖν ἐκ θεοῦ καλαρχαλεῖαν πεικὴν ἀκουσάτωμεν φωνήν· πρὸς ὃ τοῦτο ἔσται καὶ μένες καθηλοῦται ἡμῶν ἡ τῆς ὁδοῦ καὶ χειραγωγίαν πρὸς ἡμῶν ἄνοδον, ἐλπὶς ἡ θεία δὴ μελῳδία φωνὰς· ὁποῖοι δὲ καὶ οἱ δεῖ μελῳδοῦσι, καὶ ὁ παντὸς εἰκὼν ἰωάννης· καθηλεμόνες ἡμῶν ἡ τῆς ὁδοῦ γενέσθαι καθυπτομένους καὶ ἡ τῆς ἀνόδου συλλήπτορες, ὡς ὅτι καθένος κλίμακος δυνοικῶν ἀσμάτων ὅτι ἡμῶν τοῦ θαβὼρ πεινῶν ἡμᾶς

ἀναφέρουσες· οὐκοῦν, πιστεύσου τοῦτο σοφὰς ἑαυτούς· καὶ ἵνα ἀναδεσμῶσι πρὸς ἑαυτὸν· ἀμφοτέρας αὐτῶν ἐχομένους· ὁλιοπρᾴως καὶ κρημνώδης ἡ ἄνοδος· καὶ πρὸς τὴν σὺν ἐξαμφοῖν ὁσιότητα· ὡς ὁρῶμεν ὑπαυλιάζειν τὴν ἡλικιώτιν καθηδύμενος ἀναβάδην ἐκείνῃ πρώτῃ καὶ δὴ ἀκολουθήσου·

Ἡ ἀκοστιχὶς ἧς· Χ· σὺν σκοπῇ στέλλας ἁπλοῦν εἰ δέος ἦκε·

Ἐξήγησις τῆς ἀκροστιχίδος· Αὐλὴ ἡ ἀκοστιχὶς διὰ τῆς τοῦ ἡρωϊκοῦ καὶ τοῦ ὁλοδακτύλου, ἣ ποιητὴ προσηνέχθη· αὐτὸ δ' ἁπλῶς ἀφιλεῖται τὸ πεῖ τὴν μεταμόρφωσιν σαῦμα· χέουσα· ὅτι τῆς σὺν σκοπᾷ· ἵλαον σὺν ᾗ ὁρᾷ τὸ ἀναβᾶν, στέλλας ἅπερ εἰσὶν ἀποδοικίδας ἀφίκετο μορφῆς· σκοπαὶ δ' εἰσὶν ἡ ὄρη λεύσσουσι, ὅθι οἱ μελλοθέσται καθασκοπεύουσι, σὺν τοῖς ὑψηλοτέροις ἀνερχόμενοι τόποις, οὕτως ἐκεῖσε θεῶν ἁλὰ σὺν τοῖς ταπεινῇ πόδις γινόμενα, καθαπτεύουσι· ἔστι καὶ ἡ ὅλη χ' φύσει πρὸς τὰ καλὰ μᾶλλον ἢ πρὸς τὰ ἀναγκαῖα συνηρεσμένη ἐστί· καὶ ἡ αὐλία, ὡς εὔλογος· σὺν τῇ γὰρ τοῖς καλοῖσι, ζηλωτίζουσα ἢ ἀπὸ δύο φθόγγων ὀπτικὴ ἀκοὴ τοῖς ἡλιακοῖς καὶ καλοῖς αὐλῶν κινουμένη, οὐδενὶ παρὰ βαθὺ εἰσί· ἀλλ' ἐποχεῖται τοῖς ἀεὶ μᾶλλον καὶ ζωοπλαφεῖζεται· σὺν δ' τοῖς ἀναγκαίοις, ὑπναλέον ἅπαν πάσχουσα φαίνεται· καλοῦσι γὰρ ἐκείνοις ἀνιοῦσα αὐλὴ ζυμμείξασα, εἰκόλως ἀλαπερεῖται ὑπ' αὐλῶν αὐλαπαλομένη· καὶ αὐλαδουμένη πρὸς τὸ καλὸν ἀναμαχόμενον δυνάμεων· διὸ δὴ οὖν, τοῦτο τοὺς σκοπευτὰς ὅπῃ δυ ὑψηλῶν ὁρῶν ἐφισάνομεν· καὶ διὸ δὴ τοῖς ἀνω βλέπειν ὀπτιχρόοις, καὶ αὐλὴ ἡ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς λαμπόδιος ἀναλέγεται ὄψιν καὶ σχεδαίαν· καὶ χ' φύσει οὐκεὰ σὺν ἐρεῖν· καλῶς οὖν τὰ ὄρη σκοπαὶ ὀνομάζουσι· ὡς δὴ καὶ νῦν παρὰ δὴ μελῳδῷ τὸ ἀναβᾶν· ὁ γὰρ ζεὺς ἐν σὺν ἡ σκοπᾷ ἵλαον ᾗ ὄρη, λαμπόδια ἅπερ εἰσὶν ἀποδοικείου ἑπόμενοι εἴδους·

Ὁ καινὸν· ᾠδὴ α' ἦχος πλ. δ·

Ὁ εἱρμός· Χοροὶ πλ. ἀνίκητοι ποτί· πού θυ ἐρυθρὸν καὶ ὑγρὸν ὕδωρ διελάσαντες· ἀναβάντες εἰσάλλας δυσμενεῖς ὁρῶντες σὺν αὐλῇ ὑποβρυχίους· σὺν ἀλαλαγμῷ ἐμελπον· ἄθλιον ᾧ δῶ ἡμῶν ὁ λιὸς δεδόξασται·

Ἁπλοῦς ὁ παρὼν εἱρμὸς καὶ ἀφιλημελήκως ἦν σὺν τῇ ἐρυθρᾷ διαλαμβάνων ἅπαν μεθυρρυθμίαν· οἱ γὰρ δύο φασὶ τοῦ πλ. δ. τοῖς δὲ ὦ ἀνδράσι οὐ ἀρχαῖος μωσῆς, ὁ δὲ ὦ γυναικοῦ οὐ χορεσταῖς ἡμασιάς· ἀβόλῳ ποδὶ τοῦ ἐρυθροῦ ποτοῦ θυ καὶ τοῦ πέλας ὑγρὸν ὕδωρ καινὸς ἀποξηραυθὲν καὶ ἁπλοῦν γενόμενον σὺν πρᾴοντες, καὶ σὺν πολλοῦ τοῦ θάλους ὡς εὐζωνοίλινες ἵππος αὐτοῦ διελάσαντ',

ὀπτεί μ̄ τ̄ ὸ δλαβῖναι αὐ τὸς ἡ νυὸ̀ π̄λιν κ̄ ὧν αὐ τῶπλέων λῆς τ̄ λε ὰγο ζωμ̄
ἄτοις θαλάσσης τ̄ ἠμέλεια. τὸς ἀναβάλας δ' καὶ ἐισάλας ἀρμελλάλας πᾶν
λας τ̄ φαραὼ ὑποβρυχίους σὶ αὐ λ̄ φ̄ πύλῳ καὶ φ̄ βύβυ βυδῷ καθορῶν λες,
σὶ ἀ ταλλιάσι ἐμελπον. λὶς ὁ ἡ μολπή, ἄδωμεν φ̄ θ̄ῷ ὅλι δεδόξασ. ὑποβρυχί
ους ὁ τὸς πυλωτεύλας αὐ τῶπλόους καλεῖ ὁμελωδός, καὶ μάλα ἀκόλως. βρυχια
γρ̄ λεῖουλαι τ̄ κάλῳ καὶ σὶ φ̄ πυθμέν τ̄ βυβυ σὶ ἀπὸλιμένα ὕδαλα. πόλὶ
παφλάζ κάλῳ σενοχωρούμενα καὶ ἠλογλυφὰ ποιοῦ βρυλμυδὰ ἀποτελ. εἰ ὁ
λαῦ τ̄ βρύχια, ἐπεται ἄρα καὶ τὸς ὑπὸ λαῦ τ̄ κάλενεχθέλας, ὑποβρυχίους δικαί
ως καλεῖσθαι :—ς

Ῥ ἠμέλα ζωῆς τ̄ῖς φίλοις χ̄ς. καὶ πεῖ λῆς θ̄ας δημιουργῶν βασιλ̄ εἶφ. σὶ ἐμοὶ τ̄ῦ πε̄ α ὀπτυσάσθαδε φωτὶ ὡς σ̄ξασράπλω ἀποστ̄λῳ. σὶ ἀγγαλλιάσει μέλπου τ̄ε. ἄδωμεν φ̄ θ̄ῷ ὅλι δεδόξασ. —ς πγ πε.

Ὁ σπ̄ρ φησὶ χ̄ς ἡ αὐ τοῦ θεία πολλὰ ῥήμαλα ζωηρὰ τῖς ἑαυτ̄ φίλοις καὶ μαθηλαῖς δημιουργῶν. ἐν̄ πάλαι τ̄ῦ λῶν καὶ πεῖ λῆς θ̄ας αὐ τ̄ βασιλεῖ εἶφ. βασιλείαν ὁ σὶ λαῦδα ἢν τ̄ μεταμορφώσως λέγει δόξαν ὁμελωδός. σὶ ἡ βασιλικὸς φ̄ ὁ ὑλὶς δείκνῦ ὁ κ̄ς σὶ ἀναπσράψαν. εἶλο πλαι ὁ τ̄ὸ, μ̄ ῥήμαλα ζωῆς, σ̄ξ ἐκείνου τ̄ῦ εὐαγγελικοῦ λεμαλτ̄ου. σὶ ᾧ χάλουδος τ̄ῦ κ̄υ πρὸς τὸς δώδεκα, μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν, ἀποκεισάμενος ὁ πέτρος εἰσάγγελλα. κ̄ε πρὸς ἕνα ἐπελευσόμε θα. ῥῆμαλα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις. τ̄ὸ ὁ φίλους καλεῖσθαι τὸς μαθηλάς, σ̄ξ ἐκεί νου τ̄ῦ χαειόυ πάλιν. οὐκέτι καλῶ ὑμᾶς δούλους, ἀλλὰ φίλους. ἵνα ὁ ἡ ζω ὰ τ̄ῦτο τῖς πεῖ λῆς διαύλας αὐ τ̄ῦ βασιλείας ἐλέτε ῥήμαλα. ἡ δηλονότι ἐκείνα τ̄ῦ κ̄ ἰωάννου εὐαγγελίου τὰ ῥήμαλα. ὁ θεωρῶν ἐμέ, θεωρεῖ τ̄ὸν πέμψαν τά με. ἐ γὼ φῶς εἰς τ̄ὸν κόσμον ἐλήλυθα. ἵ γρ̄ φησι ζητεῖτε φίλοι καὶ μαθηταὶ καὶ δια πορευόμενοι κλέτε. δόξον ἡμῶν τ̄ῦ πε̄ α καὶ ἀρχὴ ἡμῶν. ὁ ζω ἐγὼ φωτὶ ἀποστ̄λῳ σ̄ξασράπλω σὶ φ̄ θαβωρ. φῶς γρ̄ εἰς τ̄ὸν κόσμον ἐλήλυθα. καὶ θεατ ὰ δέμου ἦν αὐ τῶν, ὅτε καὶ τ̄ῦ πε̄ α σὶ ἐμοὶ ὀπτυσάσθαδε φῶς καὶ αὐ τ̄ῦ ἀποστ̄λῆς μαθήσονται. καὶ κ̄ τ̄ῦ ναλμοῦ, σὶ φ̄ φωτίσου φ̄ σὶ φ̄ θαβωρ ἀμυδρῶς ὑποδεί κνυτ̄, ὁ ψεσθε ἢ τι ὀπτυσάσθαδε φῶς τ̄ῦ πε̄ ου σὶ ἀ ταλλιάσει μέλπου τ̄. ἄδωμεν φ̄ θ̄ῷ ὅλι δεδόξασ. —ς πγ πε.

Ἰ ησοῦ δὲ ἐνῶν καλέσθαδε. φίλοι μαθηταί, θαυμάσεσθε ὁ φ̄ πλούτῳ αὐτῶν. ὁ λι δόξις πληροῦσθε. ὡς ὀφθῆ ὅλως χαμπόθεν ἡλίου σ̄ξασράπλων. σὶ ἀ ταλ λιάσει μέλπουτες. ἄδωμεν φ̄ θ̄ῷ ὅλι δεδόξασ. —ς πγ πε.

ξγ.

Ἐξ Ἡσαΐου ἐλήφθη ᾧ μελουργῷ οὐ μόνον ἡ τοῦ παιδὸς θεραπεία ὑπόθεσις, ἀλλ' ἅδηπου καὶ ἡ λέξις αὐτή. ἀ γὰρ ἑκάστοις εἰς ἀγάπην τοῦ κῡ βαδίσωσι πρὸς βίους ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ λέγονται, ὑμεῖς δ' ἱερεῖς κῡ κληθήσεσθε καὶ λειτουργοὶ θεοῦ. ἰσχύσετε καὶ ἐδεσθε καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμασθήσεσθε, ταῦτα καὶ οὗτος φυέσθαι εἰς ἀγάπην τοῦ κῡ λέγοντα, πρὸς βίους ἑαυτοῦ ἱερεῖς καὶ λειτουργοὺς ἐ ὑπηρέτας καὶ μαθητάς· ὅθεν τοιῶδε εἶπον καὶ μαθηταί· καὶ ἀγθεσθε οἱ πένητες ἐσθ καὶ ἄδοξοι καὶ εὐκαταφρόνητοι, ὡς γὰρ πεῖσμα ἐμοὶ ἐν τῇ βίβλῳ ζῶντες ἀεὶ θεωροῦσι ὁ βασιλεὺς προεφήτευσε λέγων· ἐδέσθε ἐν ἐγρηγόρσει αὐτοῦ καὶ ἐπάνω αὐτῶν ἐκμελεῖ, οὕτω καὶ περὶ ὑμῶν Ἡσαΐας προεφήτευσε λέγων· καὶ ἐδεσθε ἰσχύοντες θεοῦ. ἡδέως, ἐκράξας ἅπαν καὶ ἡν δύναμιν αὐτῶν ἵν ὅπερ ἡ ἀσεβεία εἶχον, δικαιοσύνῃ καὶ σωτηρίᾳ. καὶ τοῖς μὲν διδασκάλοις ὁδόντων ἀμήσεσθε· καὶ ὡς πρὸς ἐρεύνημα· καὶ σανίδια εἶναι δοκεῖ τοῖς λαμβάνουσιν, ἀλλὰ πεπλουτισμένα καὶ ἀλλοιούμενα, εἰς ὁμοιώσιν καὶ πεδήσεσθαι ἀΐδιον. οὕτω καὶ ταῦτα τὰ ἔθνη, ἐρῶσα ὑμῶν γενήσεται ἐνύχιον· σὺν ἀπιστεῖ εἰς ἡν πίστιν ᾧ ἀγάπῃ ἀλλοιούμενα πρὸ καὶ ἐδεσθε οἷον ἡν ἰσχὺν ὧν ἐθνῶν. καὶ τοῦ πλούτου αὐτῶν εἰς ἑαυτοὺς μελετήσαντες, θαυμασοὶ ὅτι τοῦτο καὶ δαβὼθ ἐξημάθετε. καθάπερ καὶ πρότερον ὁ ἡμῖν ἐθαυμάσθη τοῦ ἀλύπου κλέψας πλοῦτον. δοῦ διὰ μισθοὺς τοῦ κελεύσαντος, ἱερεῖ καὶ θεμαλαὴλ ἡν κλοπήν· πλοῦτος δ' ἐνταῦθα, οὐ ἐξημάθετε ὁ λόγος φησί. ἡ γὰρ ἐδὼ ἐξημάθων τοῖς ἐμμενοῖς καὶ ἀεάβδοις καὶ ἀνδιμωσι καὶ ἀχάλκοις ἀποκαλεῖσθαι ἐπὶ τὸ κρεῖττον. ἀλλ' ἡ μελάθεσις τοῦ ζήλου ᾧ ἐθνῶν. τοῦτ μὲν καθ' ὅτι ἴωσιν, εἰς τὸ ζῆλον τοῦ καθ' ὅτι ἴωσιν. καὶ ἡ σὺν προσδοκίας εἰς ἡν εὐσέβειαν μελαθὴ καὶ ἀλλοιώσεως. καὶ ὁ τοῦ κρείττονος παλαισμός, οὗτος ἀν ἦν ὁ πλοῦτος ᾧ ἀποσόλων. θαυμασθήσεσθε δ' εἰ πάν ὅτι ᾧ πλούτῳ αὐτῶν, ἐπαίσω καὶ ἡν ἀλίαν τοῦ θαυμασμοῦ, ὁ ἡ δόξις καὶ ὑμεῖς ἡν διὰ ᾧ σημείων πληρωθήσεσθε. τὸ γὰρ δεδοξασμένους δ' θαυμάσεσθαι. εἰ γὰρ καὶ ὑμεῖς ἀναμελιόλως δοξασθήσεσθε διὰ ᾧ σημείων, ἄρα καὶ θαυμασθήσεσθε. ὥσπερ κἀγὼ μικροῦ ὄντι, ὀφθήσομαι λαμπρότερον ἡλίου σ̄ξασράπτων σὺν ᾧ θαβὼρ· καὶ διαβὸθ θαυμαζόμενός δ' καὶ δοξαζόμενος, εἰ καὶ γὰρ δ' θαυμάσῃ ἵνα πρότερον ὅτι ἵνι ἀλαθῇ, πῶς ἂν δοξάσῃ αὐτοῦ. διαβὸθ γὰρ καὶ δόμῳ σοὶ θαυμασθήσεσθε τοῖς ἀποσόλοις εἰ πάν, ὅτι ᾧ ἂν ἐθνῶν πλούτῳ, ἐπαίνεσε καὶ τὸ ἐπόμενον ᾧ θαυμασμῷ. εἰ πάν ὁ δ' δόξις πλουτήσεσθε σὺν ἀλαλλιάσῃ μελπομένοι. ἀ ὀφθήσομαι ᾧ θῷ ἡμῶν ὁ δ'

ἐκμελεῖ.

δεδόξασαι :-

Σήμερον ἐν ὄρει θαβὼρ λάμψας, ἀποστόλοις τρισὶν συνὼν ἐμεταμορφώθη, μαθηταῖς πρεπόντως. χαρακτὴρ σεμνοφόρου γὰρ πλανήτης ἡλίου· ἐν ἀλλήλοις ἐμέλπου· ἀδιαλείπτως φῶς δῶρον δεδόξασαι :- πρ. τρο.

Σελήνου φύσιν ἐν φῶ θαβωρείῳ λάμψας ἐν, ἀποστόλους μὲν χαρακτῆρας τῆς οἰκείας τρισὶν ἀϊδίου φωτὸς ἐκφαντικῷ τῷ προσλήμματος, ἐδίδαξε τὸ μὲν ἐξ ἴδιε μὴ βλεπόμενος, τοῖς οἰκείοις μαθηταῖς παρεῖναι. οὐχ ὅλον ἀναφανδὸν διαδήλους ἑαυτόν. ἡ γὰρ ἂν ὑπερφθὰς ἐν ἐν ἐκ ἀβλεψίαν ἐπάξε· ἀλλ' ὡς ἐν ἀδήλοις ἐμέσοις λυχνουργίκοις, λεπτολέπτους μὲν ἀποστάσεις τοῖς οἰκείοις ἀϊδίοις τοῦτος διαδήλους ὡς ὑπέσχε. τοῦτο δ' ἀπορεῖ ἄξιον. πῶς ὑπέσχε τὸ λῦξαι τὸ φῶς ἑαυτοῦ τοῖς ἀποστόλοις ὁ κς. καὶ φασιν. ὅτι ἐν ἐκείνοις τὴν οἰκουμένου πόλιν μεταμορφώσεως ἔλαβε πρὸς αὐτούς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν. ἐστί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως οὗ ἴδωσι τὴν ἐλθοῦσαν τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. βασιλείας ἐνταῦθα, τὴν ἐν τῇ μεταμορφώσει δόξης ἀφειλούσης νοεῖσθαι. ὃς ὧν σπουδὴν καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τοῖς μαθηταῖς τὸ τῆς οἰκείας φῶς δεδόξης παρεῖναι. οἱ δὲ σελασφόρου πλανήτου ἡλίου, ἐν ἀλλήλοις ἐμέλπον. ἀδιαλείπτως φῶς δῶρον ἡμῶν δεδόξασαι :- ☘ ᾠδὴ γ. ἐκ ἐξ.

Τόξον δικαιοσύνης ἐπάνυσε. καὶ οἱ ἀδικοποιοὶ πρεσβεύσαντο δικαιοσύνην. διὸ τὸ ἑστερεῶσθαι ἐν κῷ ἡ καρδία μου :- ☘ ὁ εἱρμός.

Ὁ παρὼν ἅπας εἱρμὸς ἀπὸ τῆς ᾠδῆς τῆς ἄνω ξηραίς τοῖς λέξεσι συνῳδεῖται. ἐκείνης γὰρ ἐστὶ καὶ ἡ πέδιλος. τὸ, ἑστερεῶσθαι ἡ καρδία μου ἐν κῷ, καὶ τὸ ἑπόμενον. τὸ, τόξον δικαιοσύνης ἐπάνυσε καὶ οἱ ἀδικοποιοὶ πρεσβεύσαντο δικαιοσύνην. καὶ ὑφ' ὧν αὐτὸς ὁ μελῳδὸς ἦν τὸ ξύλον συνήλαξε, καὶ ἦν τῇ πέδιλος. ἦ γὰρ ᾠδή, ἑστερεῶσθαι φησὶν ἡ καρδία μου ἐν κῷ. εἶτα ὡς αἰτίαν τῆς στερεώσεως ἐπάγει τὸ, τόξον δικαιοσύνης ἐπάνυσε καὶ οἱ ἀδικοποιοὶ πρεσβεύσαντο δικαιοσύνην. ὁ δὲ μελῳδός, οὐχ οὕτως. ἀλλὰ πεδίλους ἦν τοῦ τόξου δικαιοσύνης ἀδικηθέντας, οὕτως ἐπαίρει ἦν τῆς ἑαυτοῦ καρδίας στερέωσιν. ἔστι δὲ ἀπορῆσαι τοῦ Δαυὶδ ἐν ἀλλαχοῦ ὡς οἰκείαν ταύτην. διὸ φασιν οἱ θεοὶ οὗτοι μελοποιοὶ οἱ τὰ θεοῖκα ἐκάστης ᾠδῆς, ὅτι ἐν πέδιλοι ἐδέοντο ἐν καθ' αὐτοὺς εἱρμοῖς τε καὶ τροπαίοις. ὡς τὸ, ἀνάβητε ἐν κῷ ἐν ἀρχῇ κειμένου δικαϊκῆς πρώης ᾠδῆς, ὅτι πελεύθου παρὰ τοῦτο εὐθυνόμεν. καὶ τὸ, σὺ νυκτὸς ὀρθρίζει

ζῃ τ̄ πνᾶσιν. καὶ τ̄, εὐλογῆτε τὸν θν̄ ὁ ἐκ̄ὲ ὁ ἐκ̄ς. καὶ τ̄, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα. καὶ τ̄, μεγαλύνω ἡ ψυχή μου τὸν κν̄. ἀκολούθως οὖν τούτοις, καὶ τ̄, ἐστερεώθη ὁ κοσμος ὑπ κν̄. τ̄ δ̄ ἐξῆς αὐτῆς δηλονότι ποσοίμων ἐπο

δὸς ἐλήφθη ἐν ᾧ εἰρμῷ :-ζ

πδ. Ὅλον τὸν ἀδὰμ φορέσας χ̄ε. τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἀμύσας ἐλαμπρυνας. παλαι φύσιν. καὶ ἀλλοιώσας τῆς μορφῆς σου ἐθεούργησας :-ζ

ἑξ Ὅλόκλην σου φύσιν τὸν ἀδὰμ χ̄ε σὺ δυσωπούμενος. ἠθέλησας καὶ ψυχὴν ἐννοοῦσ ἔλλογον ποσεῖλφως τοῦτ ἔστιν ὁλόκληρα τὸν ἀδὰμ καὶ τῆς ἀνέσεως ἁπλῶς ἀπαθοῦς φύσεως, τὴν ὑπὸ τ̄ ἁμαρτίας ποσθεῖσαν ἐκδύσῃ ἀμαυρώσει σὺ δύξας, ᾧ θείῳ φωτὶ σου ἐλαμπρυνας. ὡς ἔστι δῆλον σὺ δυπεῖ τ̄ ἁβὰρ θαυμασίων καὶ τῆς τ̄ πολέμου ἀλλοιώσεως τῆς μορφῆς

πε. σου. σὺν ᾗ ἀλλοιώσῃ, τὴν ῥηθεῖσαν ἀνέσιν ἐθεούργησας φύσιν. καὶ τ̄, οὐκ ἐν ᾗ τοῦ σ̄ρ̄ς μεταμορφώσει ἡ φύσις ἐθεουργήθη. ἀλλ ἐξαίρετος ἐνώσεως καὶ κοινωνίας τ̄ θεύ ἀληθείας καὶ θεοῦ δοξασθείσης καὶ

χε λέγω δῆ ἀλλοιώσῃ τ̄ τοῦ σ̄ρ̄ς μορφῆς τὴν φύσιν θεουργῆσαι. ἡ δηλονότι τ̄ ἐθεουργήσας σῶσαι, ἀλλ τοῦ, ἐδείξας καὶ ἑνώσεις, θεουργήθη παρελήφθη. ἐθεουργήθη δ̄ γὰρ ἐξαίρετος ἑνώσεως καὶ κοινωνίας ὡς εἰ. πολμεν ἡ ποσληφθεῖσα φύσις. οὐ μέντοι τοῦτό γε τοῦτο δῆλον ἦν. οὐ γ̄ σαφὲς τοῖς πολλοῖς. ἀλλ ἡ ᾧ, καὶ ποσληφθεῖσα καὶ θεουργήσασα. εἰ γὰρ οἱ αὐτόπται καὶ ὑπηρέται αὐτοῦ οἱ ἀπόστολοι οὕτω αὐτὸν καλέσουσι τοῖς ἔθνεσιν αὐτοῦ πεπληρώκασι καὶ ὑποσκάζοντ̄, πολλῷ πλέον ὁ πολὺς λαὸς οὐκ ἂν ἐπείσθησαν τὴν τ̄ ποσληφθείσης ᾧ θείᾳ φύσεως θεουργίαν. ὅπερ γ̄ μεταμορφωθὴν ὁ κ̄ς καὶ ἀλλοιωθὴν τὴν ὄψιν. καὶ λαμφασμὸν τὸ πρόσωπον ὡς ὁ ἥλιος. τὰ ἱμάτια γ̄ οἱ ὡς φῶς λευκανθῆναι, τότε δὴ τότε θεουργήθη ἡ φύσις ἐνωθεῖσα διὰ τ̄ ὧν ἀμφοῖν ποσληφθείσης :-ζ

πϛ. Στυλῳ πυρὶ μορφῇ καὶ νεφέλῃ παλαι. ὁ σὺν ᾗ ἐρήμῳ τὸν ἰηλ ἀγωνοθέτησον. σὺν ᾧ ὄρει θαβὼρ ἀρρήτῳ. σὺν φωτὶ χ̄ῦ σ̄ξελαμψεν :-ζ

ζϛ. Τοῦτ ἐστὶν σύλωσις τ̄ ᾧ μεταθεῖ ζωποιούμενον. τ̄, ἵνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι θν̄. τὸν σὺν ᾗ παλαιὰ τὰ καινὰ σκεύη ἱεραυργήσαντα. καὶ χοϊκοῖς ὕστερον δ̄ ἡ μᾶς σαρκωθέντα καὶ σὺν θαβωρείῳ μεταμορφούμενον. ζωποιῇ γ̄ τοῦτ, οὐ λως. σὺν φωτὶ ᾧ τὴν τ̄ ἐρυθρᾶς πεπωκότι σύλωσιν καὶ νεφέλης ὁ ἰηλ ὁδηγεῖ τ̄ ἀναὶ τὴν ἔρημον. ἀλλὰ καὶ σύλωσις σὺν ᾧ θαβὼρ, φῶς καὶ νεφέ

χη ἀποπαλλόμενον. ἵνα γ', ὅπως δεν βρουλάσαν καὶ μαρμουσάν ᾧ μεταμορ
φουμένῳ ἵνα θεόληται. εἰ γ' ἴδοι τὸ φῶς μου, ἆρα καὶ ὁ αὐτὸς ἦν ὃς καὶ τὸ
λα πυραύδους σύλου ἤλεγεν ἵνα· καὶ νῦν σὺ ἀπορρίψω ἵνα σε ᾧ φωλέ. τοῦ
τοῦ καὶ ὁ ἀπόστολος ἀνίπλεξ. μᾶλλον γ' παρρήσιν ἔλεγεν σὺν οἷς ἔλεγε. ἵς
χς ζῆς καὶ σταύρου. ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς ἀγέλους :-ζ

Σελὶ. Δ.

Εἰ σακικοα ἵνα ἐνδοξον οἰκονομίαν θυ χε ὁ θς. ὁ μὲ ἐλέχθης σὰν θς παρθένε. ὁ ἑρμῆς.
ἵνα σὺ πλάνης ἐμὸν τοὺς δοῦλός σε θι. δόξα σῇ δυνάμει θυ κέ :-ζ

Ὁ πρῶτ εἱρμός, ἀνεξίκακος μὲν ἐστ κ' ἵνα λέξιν διὰ ἵνα ἀκραν σαφήνειαν. ἀ ἔξ.
ποείαν· εἰ σαγγ οὐκ ἄλλου. ἢ δι πολε ὁ μελοποιός εἰ σακικοα εἰ πῶν ἵνα σὺ ,ξ.
δοξον οἰκονομίαν θυ χε ὁ θς, οὐδὲ ἑορδὴ τὸ πρᾶγμα ζωηρώσε. καὶ ἐπι-
νεῖκεν δὲ ἀνθρωπος εἰς τὸ σαββᾶτ καὶ ἔλαμψας ὑπὲρ ἥλιον. καὶ ἡλίας καὶ-
μωσῆς παρέσταν. καὶ τὰ κ' ὦν σαμαρειτῶν σὰν ἐλελεκας, ἀλλ' ἐκεῖνα πα
σαλιπών, ὃν ἐλέχθης σὰν παρθένου ὀπάλε. καὶ σι, οὐ νῦν τὰ γενέθλια τοῦ
ὀρς παν ἀγιάζομεν. οὐδ' ἐπεί που ἵνα θς θλεεμ ἐσομεν καὶ τ' ασκλαπιον. καὶ ἵνα
φάνωμεν. ἀλλὰ πεὶ αὐτὸν ἵνα χορυφὴν τοῦ σαββᾶτ ἀναδεδραμήκαμεν. οὐδ' ἀστέ
ρα ὁρῶμεν τ' θεου βρέφος γενόμενα. ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἀληθινὸν ἐν πεσαν
χοῦλα ἥλιον. οὐδ' εἴκεα πενιχρά, ἀλλ' ἐμάλκα λευκὰ ὡς τὸ φῶς. οὐδ' εἰσέδε
μάλων πεσκιωμένου ἐσαν. ἀλλὰ εἰσέδε μαθητῶν πεσὶ ἵνα λαμπόμενος ὑπερβολὴ
ἀνθ' ἐλέπθν μὴ σέλους ἐσαν. καὶ σαββᾶτ κάλαπτ πουσαν καὶ ὀκλάζουσαν. οὐδ' ὑ
μναδέαν ἀπέλων, ἀλλὰ πρὸς μαρμαρείαν, ὃν ἀλαπτὸν πεσομένην εἶναι τὸν-
μαρμαρούμενον. λέπτε οὖν ἵνα σὺ χρεσὶν κάλαχ πεῖν μεταμορφωσιν, εἰς τὰ γενέ-
θλιον ἀνεπόδισι. καὶ σι ᾧ τοῦ οἰκονομίας ὀνόμαλε, οὐ μόνη τοῦ ὀρς ἡ γέννα. ἀλλὰ
καὶ πᾶσα ἡ κ' ἡμ οἰκονομία πεπλαρωθῆναι. καὶ φαμέν. ὁ μὲ ὀπὸ ἐκ παρθένου ἁγ.
ἁγνῆς ἀββακούμ προ ἔστ τ', ἐσαικοα ἵνα ἀκοῦ θυ οἰκείως ἔχοφε ἵνα ὑπὸ σε
σιν τοῦ εἱρμοῦ. ἡ γ' ἐταύλη ἁγνή, ἵνα τοῦ χῦ γεννήσεως καὶ ἐναπήσεως μάλιστα
μεμνήται. ἐσαικοα γῷ ἵνα ἀκοῦ θυ εἰπὼν ὁ προφήτης ἐπάλει. σὺ μέσῳ δύ
ο ζώων γνωσθήσῃ· σὺν παρθένοις τοῦ καὶ σοῦ ἀναδεχθήσῃ. ὁ θς ἀπόδειξαι μαὶ ἡ ἐν ᾧ ἐπέλεσεν τὰ ἐξῆς
ξῆ. καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους παλαισκίου λασιός. ἀ πάλα, ἵνα θεοφάνειαν καὶ ἵνα ἐπιγνωσθήσῃ.
σαπείαν τοῦ μονογενοῦς ὑποδεέφουσι. διαβᾶτ ἀκολουθήσας ᾧ τοῦ προφήτου
σκοπῷ καὶ ὁ μελῳδός, ἐσαικοα φησὶ ἵνα σὺν δοξον οἰκονομίαν θυ χε ὁ θς.
ὁ μὲ ἐλέχθης σὰν παρθένου ἵνα σὺ πλάνης ἐμὸν τοὺς δοῦλός σε θι. δόξα σῇ-
δυνάμει θυ κύριε :-ζ

πγ τε. Νόμων σύστασις ἡ χαλεπωτέρα δι' ἀλυπούμενος χε ὁ ἁγ. σὺν τῇ νεφέλῃ πτερωτῇ καὶ ὑδροφόρῳ καὶ σὺν ἀγγέλῳ ὠφθης ἐποχούμενος. δόξαν δικαιοσύνης κε :

ἐξ. Ἀνελέρω τὸν ὁδηγὸν τῶν ἐβδομήκοντα πέντε μυστῶν καὶ τὴν νεφέλην ἑορτῇ πεντηκοστῇ, ὁμολογοῦσι, νῦν καὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἰσοστάσιον πεντημερίδα. καὶ ταύτην οἰκοδόμησε τῇ δι' ἀμεταμορφώτου παντελοῦς. ποίαν ταύτην, τὴν κτίσιν τοῦ ζωγραφίου καὶ τὴν μισθώσεως καὶ δεῦρο σύνοψιν. καὶ τὰς πλάκας καὶ τὴν δεκάλογον. ἐν ᾗ σκήνει ὁ ἐστὶν ὁ σύστασις. καὶ νεφέλη καὶ πῦρ καὶ μωϋσῆς ὁμιλῶν θεῷ. καὶ ταῦτα ὁμοίως ὁ ἐστὶ τὸ ἁγιάσαι. καὶ πῦρ ἀπὸ τοῦ θεοῦ χαρακτῆρος ἀκουλιζόμενον, καὶ νεφέλη ὑπισκιάζουσα. καὶ ὁ αὐτὸς μωϋσῆς, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ὡσανεὶ ὁρῶν τὸν θεὸν καὶ λαλούμενος. εἰδὲ ἐκεῖ ζωγραφεῖον ἐστὶ νόφος καὶ θύελλα καὶ ἡ νεφέλη ὁ ἀφώλεσος ἦν, σὺν αὐτοῖς, οὐδὲ ζυμφώνους ἢ θυελλώδες. ἀλλὰ καὶ τὸ πῦρ ἱλαρὸν καὶ οὐ καυστικόν. μᾶλλον δὲ καὶ αὐλὲ πυρὸς φωτὸς. καὶ ἡ νεφέλη ὁ φωτεινή. ζυμβαλλόν καὶ λεῦκον δεῦ χρὴ πόθεν ἐστὶ ἡδυπάθειας καὶ ἡδονὰς θεάφορον. καὶ ὡς ἡ ἁγ, σκιώδης καὶ ἀφεγγὴς. καὶ νυκτερινή. δ' ὁ, ἡλιοειδὴς καὶ ἡμερινή. διαβὰς τίνων ὅτι καὶ ἐσταλῆς ἰσοστάσιον ταύτης σὺν ταῦτα μυστικεία ὁμολογοῦσι λέγων. ὁ τι τί χε ὁ ἁγ. τὸν σὺν χαλεπωτέρῳ νόμων σύστασιν ἀλυπούμενος, ἁπλοῦς ὁ οὐκ εἶπε πεζαδιδοὺς, ἀλλὰ ἀλυπούμενος. ἵνα δεῖπνον καὶ οὐκ ἀλλοτινοῦ σύνδεξιν τοῦ νόμου. ἐ ἀνωφερῶ πάλιν νόμων εἰπών, πρόσεστι κε δ, σὺν ἐλαφρῷ. ἵνα μὴ πρὸς τὸ πνικτὸν τοῦ εὐαγγελίου νόμων δείξῃ τοῦτο ἐπολέπωσιν. ἀλυπούμενος οὖν ὡς ἀλέγομεν χε τὸν σὺν χαλεπωτέρῳ νόμων. οὐ καθαρᾶς ἐφάνης ᾧ νόμῳ δεῖ, ἀλλὰ σὺν τῆς ἀμελῶδες. τοῦτο τῆς νεφέλῃ. ᾧ πτερωτῷ. καὶ ὑδροφόρῳ. καὶ ἡ θυελλὴ ἐποχούμενος. εἰ δ' μὴ σὺν πλανῶν ἡ ἐποδεδοῦ καὶ εἶπεν. σὺ ᾧ ἁβαὼθ δ' οὐχ οὕτως ἐφάνης σεῤ, ἀλλὰ πολὺ ἡλαυτέστερον, καὶ ἀλαβὼθ κολοβὸς ᾧ ἔστασεν εἶναι λυκοδόκοπος, ἀναμαζῶν οὐχεί. εἰδώλας ὁλόκληρος πρὸς ζωντοὺς ἀκεραίας ἀλαλεύμενος ὁμολογοῦσι, ἵνα ἰσοστάσιον ἀναπτύξας μῶνον, ἅλοις ποῦ σκήνοις ἐπιζῆν : ζ

πγ τε. Ἵνα πιστῶσι ἵνα σύνδεξον οἰκονομίαν δι' χε ὁ ἁγ. ὡς πρὸ ὑπάρχων πρὸ δὲ αἰώνων. καὶ ὁ αὐτὸς σὺν νεφέλῃ ἵνα ὁ πίβασις ἀνίς. σὺν ᾧ ἁβαὼθ σύνδεξας σ' ἐλαμψας : ζ

ἐξ. Μήτε φησὶ τ' ἰδίας δι' μεταμορφώσεως κε, οὔπω οὐ δ' αὐτὸς τῆς ἀποστόλοις χεδὸν πάνυ πιστοὶ ἐνδικὰ τ' οἰκονομῶν μυστείων. ὁλόκληρος καὶ ἀνὰς θεὸς καὶ ἁγ. ἀλλὰ ὡσεὶ ὁρῶντος πεπεικόμενον καὶ τὰ φυσικὰ τοῦτο καὶ ἀνα

μαρμάρια πάντα πάντοθεν, ἄνωθεν ὕπερθεν ὑπελαμβάνουσι. διαβαθμῶν
δὲ φαιῶν σὺν δόξῃ ἐξελαμπούσης καὶ θεοπρεπῶς· ἵνα μὴ εὐδόξου πλοῦ
τοιούτοις οἰκονομίαις ὦσι. ὡς καὶ ἄνωθεν αὖ ὁ αὐτὸς καὶ ὑποπρόσωπος λέγων· ἀλλὰ καὶ πρὸ
ὑπάρχων πρὸ δὲ αἰώνων καὶ τῇ ἡσθῆτι ἄναρχος· καὶ σὺν ὑφέσει τὰς ὀπτασίας
ἐποιεῖτο. καὶ ὡς πρὸς ἑλεεῖν πάλιν ὁ λεπρὸς νεφέλῃ μὴν ὀπτάσαι αὐτόν. διὰ
τοῦτο γὰρ καὶ νῦν μελανορροούσης, μὴ φαιδρὰν εἰσιόντος νεφέλην. ἐν αὐτῷ τὸ
σὺν δείξῃς ὅλε πρὸς τὸν κύριον δ' ψαλμῳδῶν πρὸς φιλεύσπλαγχνα. καὶ οὐ εἰ ὁ σὺν νεφέλῃ
λεπρὸς μὴν ὀπτάσαι. ζμεμολυσμένου γ' ὅλου τοῦ, ὁ λεπρὸς νεφέλῃ μὴν ὀπτάσαι αὐτόν, ἀλ
λὰ καθαροῦ μὴ παρὰ τοῖς ἐξελεγξαῖς ἐξελάμψαι. διὸ καὶ δὴ τὰ τοῦ, νεφέλῃ λεπρὰ πάλιν.
καὶ σκληρόν. ὁ μὲν τοι μέλας οὐδὲν μελανοποιὸς, δοκιμῶν αὐτὸ σκληρόν. ὁσίων
οἱ λέγων. καὶ ὁ αὐτὸς σὺν νεφέλῃ μὴν ὀπτάσαι λεπρὸς. εἰσὶ γ', οἱ τὸν ψαλμῳδόν
ὀπτάσθαι τοῦτο φασὶ εἰπεῖν τοῦ, ὁ λεπρὸς νεφέλῃ μὴν ὀπτάσαι αὐτόν. ἀλλὰ μᾶλλον
περὶ τοῦ οἴκου καὶ μὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἔθους εἰς μαρμάρια παράγουσιν. ἐπεὶ
πάντα γὰρ ὁ λεπρὸς ὁ σκληρὸν τοῦ οἴκου ὡσανεὶ δέρμα, καὶ ὀπτανεῖ καὶ μὴν στέγη αὐ
τοῦ τὰ ἐπίφυλα ἐσθῆτα, ἀναλκαίως ὀπτασιάζει καὶ δὴ νεφῶν οἷς αὐτὸς ὁ οὐ
ρανὸς ὀπτοχεῖται καὶ ἐπιβέβληκε. διὰ τοῦτο εἰπὼν ὁ λεπρὸς νεφέλῃ μὴν ὀπτάσαι
αὐτόν. ὡς πρὸ γὰρ εἴλης οἰκοδόμων ἐπαινέσαι μέλλοι, δίκαιός ἐστι πρῶτα τῆς, αὐ
τοῦ θαυμάσαι τοῦ οἴκου. ὡς καλὸς. ὡς μέλας. ὡς λεῖος ἐξαμαθυσμένος. ἐ
πὶ τὰ καὶ μὴν ὀσφῦν αὐτοῦ ζσυμπεπλάβειν ᾧ ἐπαίνῳ. ὡς στέγην. ὡς πυκνὴ
ὡς δυσπαθὴς πρὸς ὄμβρων ἀνεμοβολὰς καὶ ἀνέμων. εἶτα καὶ τοῦ θεμελίου
ὀπτεμνασθῆναι. ὡς ἀρραίσαβον. ὡς ἀκλονῆ τ' εἶναι, οὕτω καὶ ὁ θεασόσιος Γερ
μανὸς τοῦ ἀρχιλεκτόνα μὴν κλίσεως ἀπαύστου καὶ αὐτοῦ γ' τοῦ οἴκου δοξάζων
δὴ, πρῶτον μὲν, ἀπὸ μὴν οἰκοδομεῖν· δεύτερον γ', ἀπὸ μὴν στέγης. εἶτ' οὖν δὲ, ἀπὸ
τοῦ θεμελίου τοῦ οὖν ἐξεμπεσεῖν. σὺν πρῶτος μὲν εἰπὼν, ὁ σκληρὸν τοῦ οἴκου
ὡσεὶ λέπρα. δεύτερον γ' ὀπτανεῖ καὶ, ὁ στέγαζων οἰ οἴκαι τὰ ἐπίφυλα αὐτοῦ.
εἶτ' οὖν γ' προσεπανεῖ καὶ τοῦ, ὁ λεπρὸς νεφέλῃ μὴν ὀπτάσαι αὐτόν. καὶ τοι ἐὰν
ἡ στέγη διακοσμῆται ἐσθῆσιν ὀπτανούσῃ, ὁ ἐὰν αὐτὴ ἡ στέγη ἐσφαρέστ, πρὸ τοῦ
ζωνοῦσθαι ἀφ' μὴν θεμελιώσεως ἕως τὰ ἀνεξερεύνητον πέλαγος :–ζ

Συγκλείουσι παρίστησιν δουλοπρεπῶς δι' ᾧ δεσπόζῃ χῷ· οἷς σύμπνοιᾳ πν
ἁλμυρὰ καὶ ὑγρῷ, καὶ λεπτοτάτῃ ἀνέφ πρὸ βολαῖς. δόξα τῇ δυναστείᾳ
κυεῖ :–ζ

Ἐκάστοτε χ' λευκῶν εὐαγγελικῶς πεκοπῶς τ' λεπρὸς τ', καὶ ἰδοὺ ἄνδρες ὡς.

νο ζυλλαλοῦντες αὐτῷ οἱ λοιποὶ πάντες καὶ ἀλίας· ἐλεύσομαι τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, ἵνα ἐμπλήσω τὴν ἰλλυρίδα, εἶπε τοῦτο, καὶ εὐθέως ἔξης τὸ παιδίον παρελαμβάνει ὁ μελῳδός· καὶ στελοῦσιν αὐτὸ εὐφυῶς, ὥστε ἵνα πάντα τὰ πετεινὰ οἱ ἄνδρες ὑμνήσωσιν, εὐθέως ταμιεύεται· αὐτὴν δὲ μόνην τὴν παράστασιν καὶ συλλαλιὰν εὐθέως μεταχειρίζεται· καὶ τὰς ὀνόματα δὲ τῶν φιλῶν ἀποστῶσι· ἀπὸ δὲ δὴ πετεινῶν ζυμβαλλόντων τοὺς αὐτίπτεται· ὅτε γὰρ ὑμνήσουσι καὶ ἀμφοτέρους πάλαι· δὲ, ἀλλὰ δὲ μόνος ἐστὶ, εὐπυρεσίᾳ ἀλμάδι καὶ ὑσσώπῳ· ἂς ἔστι καθαρθῆναι σὺν καὶ αὐτοῦ ἰσοσίας· δὲ ἁλίᾳ δὲ, εὐανέᾳ λεπίδι ὡς ἡ βίβλος πρόσεισι δὲ ὑποστάσεως· δὲ πνεύματα καὶ συνστοιχεῖ καὶ πῦρ, φωνὴν ἀνέας λεπίδος ἀκουσθῆναι κέλευσα· εἰς φανῆναι τοῦ κυ· ὅτε ταῦτ' οὖλας ζωνέβη, ἵνα εἰς μέλλων ἀεὶ πάλαι τοὺς ἄνδρας ὁ μελῳδός, οἱ δὲ φασὶν εἶναι προφῆται τοῦ κε· οἷς ἀνέκαθεν ἡ μερῶν προσμιλήσας, δὲ, εὐπυρεσίᾳ ἀλμάδι καὶ ὑσσώπῳ· ὅσπερ ἦν μωϋσῆς· δὲ δὲ, ἐνλεπτύνθη ἀνέᾳ, ὅσπερ ἦν ἡλιοῦ· ἐκεῖνοι οὖσι ἐκεῖ ζυλλαλοῦσι, δουλοπρεπῶς παρεσκευασμένοι· καὶ ὅταν τοῦ μουσουργοῦ τὴν θρείαν· ἵνα δὲ μέλλῃς ἀκούσας τὴν δυνατὸν προφητῶν τοῦτον μετὰ τοῦ ὀρεζυλλαλιαὶ, ὁμοίως ἐκείνοις ὡς ζυμπροφήταν ἰσχύοντα ἡλίᾳ καὶ τοῦ κυ, ὅπερ ἦν ἄνδρες ζυλλαλοῦντας εἰπών· ἐπαινέσεις, δουλοπρεπῶς δι παρέσκευαν· ἵνα δὲ ἀμφοτέρων τῆς δουλοπρεπείας δὲ προφητῶν καὶ τῆς παρασκευῆς· δὲ δὲ, τὴν δουλικὴν ἐποίησαν ἐπιμέλειαν· τοῦ δὲ, τὴν δεσποτικὴν ἐξουσίαν πιστώσῃ:

πε. Καὶ ἐμείνουσιν τὴν ἔξοδον τὴν εὐθρῴου εὐθαρσῶς παίδες· ὁ εὐπυρεσίᾳ ἐβάλῳ πάλαι προκαθοδῶν μωσῆς, καὶ ὁ μελάρτος· δέρῳ εὐπυρεσίᾳ ἁλίας χε:

ξγ. Τὴν εὐθεῖαν τοῦ ἰοῦ ζυλλαλιὰν τοῦ μωϋσέως καὶ ἡλιοῦ εὐθέως φθάσουσι ὡς εἰ ποιμένες τοῦ παιδίου παραλαβόντες ὁ μελοποιός, εὐλαύθαλέ γε καὶ ἵνα πάντα πετεινὰ ζωσκάλλουσιν· καὶ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ λουκᾶ λαβόντες ὡς προέφημεν, τὴν, καὶ ἐλέγομεν τὴν ἔξοδον αὐτοῦ ἣν ἐπλήρου τὴν ἐμέλλε πληροῦν εἰς ἰλλυρίδα, ἀκολουθοῦντος τοῦτος καὶ αὐτὸς τὸ μέλος μεταχειρίζεται· καὶ μιμνησκόμενα δὲ τοῦ ἁγίου προφητῶν ὀνομάτων· πλὴν οὐ ἰωνικῶν, ἀλλὰ εὐπροθύμως ἰωνικῶν ἰσοσιῶν· διὰ πάντων ἦν ἑορτὴ, καὶ ταῖς καθ' αὐτοὺς ὑποδέσεσιν· ὅτε γὰρ μωσῆς δὲ, εἰ δὲ καὶ ου λιπεῖν τὴν βάσιν καὶ μὴ καλαχαόνη, πρόσεισι δὲ· ἁλίας δὲ πνεύματι δέρῳ ἀνελήφθη ὡς εἰς τὸν οὐρανόν· ὡς ἁρμοστοῦσα ἡ ἑορτὴ καὶ ἀμφοτέρας ταῖς ἰσοσίας ἀπὸ δεξάμενος διὰ τὸ εὐθαρσῶς ἀστράψαι πῦρ ἡ θεότης· ὁ εὐπυρεσίᾳ φησὶ καὶ βάλῳ πάλαι ἰδοὺ μωϋσῆς, ὁ εὐπυρεσίᾳ ἅρματι ἀναδεδεμένος

ἡλίας, ἐκεῖνοι οὗτος καὶ πάλιν παρόλες σὺν ᾧ δαβὼρ καὶ ἐμεινοὺ θεῦ ἡν ἐξόδου, ἡλίου τὴν διάσεου θεῦ δανάεθ κε : ⁊

Ὁ θεὸς φωτὸς διαιρῶν ξας. τὸ πρωτόγονον χάος. ἐν᾽ ὡς σὺ φωλὶ τὰ ἔρια ἐμπιπτε χε. τὸν δημιουργὸν σὺ ᾧ φωλὶ θεῦ τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὐθυνον : ⁊ ♣ ὠδὴ ε̄. ♣ ὁ ἑπτάκις.

Ὁ παρὼν εἱρμὸς, πολυμελέων ἐστὶ κ᾽ τὸ φαινόμενον σύνθετος. ἀπὸ γὰρ μυελέων ζώων κεκόπται χειρόγραφον. ἐπὶ γὰρ τῆ πεμπτῆ ἀνθρώπη ὠδῆ, νυκτὸς καὶ ὄρθρου καὶ φωτὸς ὁ ἡλίας μεμνηται, σὺ νυκτὸς ὀρθρεύει τὸ πνεῦμου λέγων πρὸς τὸ ἐν τῆ νυκτὶ φῶς τὰ προσάγματά θου, φωτίζου τοῦτον ὁ ζῶν ἡμῶν ἑορτὴν ὁμολογοποιός. παλαιὰ γὰρ σὺν ἀνθρώπη φωτὸς ἀκτῖνες ἀπὸ τοῦ στείου ἀνεστομώθησαν τοῦ μαθεῖν ἐκκλησιάζεσθαι. πρὸς τὸν ὄρθρον τοῦ λαοῦ. καὶ ὡσεὶ φησὶν οὐδὲ νόος λόγος τῆς ποιᾶς τοῦ δεῦτε, καὶ οὐ τὰ προσάγματα φῶς ὀπτῆς τῆς κ᾽ τοῦ μεγαλοφωνοτάτου. ἡλίου, ὁ κ᾽ ἡμῖν σὺν γενέσθ βίβλου μωσέως ἡν λέγουσαν. ἐποίησεν ὁ θς ἀνὰ μέσου τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσου τοῦ σκότους, διαιμάξας. ἤτοι διελὼν καὶ διαχωρίσας τοῦ φωτὸς τὸ πρωτόγονον χάος καὶ σκότος. ἐν᾽ σὺ φωλὶ ἐμπίπτε τὰ ἔρια θεῦ. ὡς σὺ ἡμέρα εὐφραινόμενος πεῖ παυλῶν δὲ ὁμολήρων θεῦ καθὼς φησὶν ὁ ἀπόστολος. οὐ σὺ ᾧ φωλὶ θεῦ δὲ προσάγματα τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὐθυνον. πρωτόγονον δ᾽ τοῦ φωτὸς τὸ χάος καὶ τὸ σκότος. ἐλλήνων δὲ ὕλην ὡς οὐσίαν ἀγένητον πρωτόγονον ὑφεσάναι λογισμῶν. ἐκείνων γὰρ ἡ σὺν ἀρχῆ τὸν ἔρεβος καὶ χάος, ἀνόητος λεγομένα. χριστιανικῶς δ᾽ ὁ λόγος ἀκούσας ἀπαράδεκτος ἔστω. οὐ γὰρ δὲ σκότος, καὶ οὐσίαν ὑφίστανεν. ἀλλὰ πάντος ἐστὶ πρὸ τοῦ ἀέρα στερητὸν φωτὸς ἐκλινόμενον. πῶς γὰρ τὸ φῶς ποιῆσον. ἵνα μὴ σὺν ᾧ καὶ πρὸ δὲ εἴπω. πρὸ τὰς ἀγγελικὰς καὶ οὐσίας δυνάμεις καὶ πᾶσαν ἡν ἄνω τάξιαρχίαν. καὶ εἰ μὴ σὺν ἐκείναις ὠνομασμένον δὲ καὶ ἀκατάληπτον. οὗτος δ᾽ οὕτως τὰ θεῖα κινήσω προσάγματι τοῦ δημιουργοῦ καὶ ἀναπλάστου τοῦ σώματος λειφθεῖσα τὰ αὐτῆ τόπον ἀφεῖσα καὶ ἀσκότου ἡν ἔξω θεν διαπόλας αὐτὸν, ἀκολούθως τοῖς σύνθετοις σκότος παρυποστὰς ἐπελλήνισεν. ὁ πρωτόγονος δὲν οὔτε οὐσία στέρησις γὰρ, οὔτε ἁπλῶς φῶς. ἀλλὰ τοῦ ὕδατος γενομένου ἡ κελεύσαντος τοῦ κτίσαντος. ἡ λεγόμενη γενέσθω φῶς, οὐ φῶς καὶ διεχωρίσθη ὡς τοῖς, νύκτα. τῆ ἡμέραν ἀνομάσθαι καθὼς καὶ ᾧ μελάχῳ βασιλῶ δοκῶ : ⁊ ♣ πρὸ.

Πρὸς σύνθεσιν ὧδαι ἐπεκλήθησαν. φασὶ γὰρ καὶ πρὸ ποδῶν ἐλληνομένων σελασχε. ἤλιος ἦκε. μορφὴν βροτέαν ὡς ἀπεφήνατο νυσσήκησας : ⁊

Ἡ νίκα φησὶν νυσσήκησας χε καὶ δεῖ ἡνδόκησαν ἀπεφήνατο μορφὴν σὰρκὸς κ᾽ φύσιν ♣ ἑξ.

καὶ ἀνίνου εἰς τὸ ὑπὲρ φύσιν λέ καὶ ὑπόθεσιν. καὶ τὰς ἀστέκτους τῶν φώτος μαρμαρυλὰς ἐκδῦναι ἀπὸ σπαρνάς, αἱ λέναρες τοῦ σώματος τοῦ ὠφελεῖν. τὸ ἔαρ. τὸ δὲ εος. καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ ὧν ἁλιακῶν τοπῶν σκέλοιοι, πρὸς ἀναπαῦσι. λόμενα ἐνώπιον τοῦδε ὑπὲπεδον ὁμολογούμενα μὴ κάθαρμα τῆς ἀλλαίας τοῦ φέλους. θέλα καὶ αἱ λιὰν ὀπαλῆ τῆς ὕδατος ὑποβαλῆς λε καὶ ὑποπλάδας. θ καὶ αὐτοῦ τοῦ τοῦλων γενάρχαι καὶ πρὸ ἥλιον ὑποκύψαι καὶ πρὸ ὧν ἀνθρώπων ποδῶν τοὐκόδον σέλας ἁλμυρὸν εἶναι. μονονουχὶ τοῦτ' ἀλέγων. τὸ καινὸν εἶπρ αἰῶσι δι καθυπεκλίσεσι κε. καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ ταὐτὸς γενναῖος καὶ ἓξ ἑπτὰν ἥλιος ἰδανὸν ἰπὲρ βολὴν τοῦ τῆς φρυκτωρείας, τοὐκόδον φῶς καὶ ἐλπίδεσιν ὀπὶ ὧν ὠκεανὸν κύκλων σέλας πρὸ ὧν ποδῶν τοῦ ἀνατέλλε καὶ ἔρριψε, μὴ λιὰν δὴν αὐτὸν βλέπειν ὁλωσὸμολογῶν: ⁊

πγ. πθ. Ἰδοὺ σπὲρ ἀνεδόων. μονοὺς καὶ ἥλιας ὧν μαθητῶν σὺν ἀρετὰ μέρ σαβαρ σημουμέναν. χῆς οὐ πάλαι προτείλαμεν ὀὐτα θν: ⁊

ξγ. Τὸν μὲν οὖν κε ζηλωτὴν ὧν δύο μεγάλων προφητῶν μωϋσέος καὶ ἡλίου, ἀναπρῶ κῆ τοδοκεῖν φ ἐναντελίᾳ ἑρμηνεύσας ὁ μελανδὸς ὁ λέ περὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ καὶ τ' ἐξόδου ἀμέλεια, νεῦ καὶ αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ λέ πρὸς λέσιον. ποῖον τοῦτ' ὁ λέ καὶ πρὸς τὴν ἐκ πλὴν ὧν μαθητῶν ὧν ζῆλ παραλαφθέντων φ' ἑαυτοῦ οἱ αὐτοῦ προφῆται σπέρ ἐφίλεις ὑδέον, ἀκουόντων αὐτῶν ἔλεγον. ἰδοὺ σπὲρ χῆς οὐ πάλαι πάλαι προτείλαμεν θν ἀλλὰ, ἔοικε γ' σὺ ζηλωτὴς λέλεσθαι τοῦτο τῆς ἀποστόλοις ὑπὸ ὧν προφητῶν. ὡς σὺ φ' ἑρωτᾶσθαι ὑπὸ τοῦ κε ἵνα μὲ λέγουσιν οἱ ἄνοι εἶναι. ἀποκεναμένους, οἱ μὲ, μωσῆν. οἱ γ', ἡλίαν. ἄλλοι γ' ἕνα ὧν προφητῶν. τοῦτον γὰρ τὴν ὧν ἀποστόλων ἀποκεκρυμμένον ἐπανορθοῦσθαι οἱ ταῦτα σοὶ δύο οὗτοι προφῆται. καὶ μονονουχὶ λέγοντ. τὶ δεῦρον ἀνόμασται τοῦ σταυροῦ τὸν προτάφθελε. μωσῆν αὐτοῦ καὶ ἡλίαν καλοῦντες. ἐπὶ δὲ ὁ μωσῆς καὶ οὗτος ἡλίας. οὗτος γ' σπὲρ χῆς οὐ ἡμεῖς προκαὶ πάλαι προτείλαμεν θν θα θν.

πγ. β. λγ. ζηλῆται γ' ἄξιον, πρὸ τοῦ χῦ προπάλαι μωσῆς καὶ ὁ ἡλιού. ἡ δηλον, ὅτι μωσῆς μὲ, καὶ σὺ ἄλλοις. οὐ μὴν καὶ σὺ αὐτῷ. ἀναστὰς χῆς ὁ δὲ προφήτην ὡς ἐμέ, αὐτοῦ ἀκούσεσθε. πᾶσα ψυχὴ ἥτις οὐκ ἀκούσεται τοῦ προφήτου ἐκείνου, ἀποθανεῖται. ἡλίας γ', σὺ οἷς διαλῆς ἔτι πλὴς ὧν ὁδῶν ὀπισθόδρομον ἦν ἔτι δὲ κηρύξας. ὁμολογουμένως καὶ τοῦ ἕνα ταύτης χῦ προκηρύξειν: ⁊

πγ. πθ. Ἡ ἀναλλοίωτος φύσις. ἡ θεότης μεμῆκα, τ' ἐμφύτευτος ἀΰλου θεότητος φῶς. πα εἰσεμνοῦτο τοῖς ἀποστόλοις ἀπορρήτως ὀξέλαμψεν: ⁊

ξγ. Δοκεῖ γ' σαφὲς εἶναι τ' πεῦ τοπάτειον. καὶ διαβὸς μὴ γ' ἀδαὴς μένος ὀξηλίζως.

τὸ δ΄, ἀλλ΄ ὅλως ἐξὸν ἓνα ὑπὸ καθημένων εἶναι λόγον. ἵνα γὰρ μὴ λυσ-
λοιωδῆναι ἀκούων εἰς θαυμαστὸν τοῦ κυρίου μορφὴν, ὃ ὅλῳ θεαθρώπῳ πρέ-
πει τὸ πάθος. καὶ λεῖον ἄλλοιωθὴν ὑπολαβοῦσιν εἶναι καὶ τὴν θεότητα, φαύλ-
ων ταύτην τὴν ἀτιμίαν τῆς ὑπολήψεως. πᾶν καὶ ἓν τόπῳ, ἢ ἀλλοιούμενον, εἰ δ΄
ἀναλλοίωτον τὸ μαρμάρινον ὁμολογεῖν τὴν θεότητα. ὃ δ΄ αὖ νῦν ὁ καὶ μετα-
μορφωθεὶς, προσλαβὼν τὴν ἀλλοίωσιν. διὸ καὶ φησὶν. ἐγὼ ἀναλλοίωτός εἰμι.
ὁ τοῦ πρὸς ὄρος καὶ χόρος. ὁ γὰρ ὁμονοῶν, τῇ θεολογικῇ μιᾷ θεότητι φύσει τε καὶ
ἐνώσει ἑνωθεὶς καὶ μιᾷ θελήσει καὶ τοῦ πατρὸς ὑπακούοντα τὸν τῶν ὅλων ἀνθρώ-
πους ἀνθρώπως ἐφ΄ ἑαυτὸν ἀνασπᾶν. ὃ πάλιν τοῦ πρὸς λαμβάνειν, τὸ μὴ, ἀλλὰ τοῦ μὴ διὰ πάντα
χωρεῖν τοὺς ὑφιεμένους τῆς ἰδίας τὸ ὑπερβάλλον. τὸ δ΄, ἵνα καὶ τοῦ πονηροῦ
ἀλλὰ πᾶσιν σκανδάλου εἰς λεῖος καὶ ἀθέατον. ἀλλὰ νῦν καὶ ὃ πατὴρ εἰς ἀ-
παρρήσιας ἐξεκαλεῖτο, οὐχ ὅλην τὴν οἰκουμένην ὑποδυομένου μαρμαρείαν. ἢ γὰρ
ἂν, οὐκ ἐπιστρέψαι πάντας τοὺς ὄψεις, ἀλλ΄ ὅπου καὶ ἐξέφανον πρὸς τὴν
ὄψιν αὐτοῦ οἱ ἀπόστολοι. ἀλλ΄ ἔχων ἓνα παραμυθίαν ὡς πρὸ μὲν σύμπαντος τοῦ
κόσμου, τῆς ἐμφερούσης φωτὸς ἀείλου πάντας φῶς ἦν ὁ θς, καὶ τοῦ δὲ αὖ-
τοῦ παρυφιστάμενον. εἰς τὸν κόσμον τὸ φῶς τοῦ κόσμου. καὶ πάλιν. εἰς φῶς εἰς τὸν
κόσμον ἐλήλυθα, :—ζ

Σὲ τὸ ἀίδιον φέγγος. τὴν πρώτην ἡμῶν δόξη. οἱ μαθηταὶ ὡς εἶδον σκληθέντα τε. πρ. πέ.
τοὶ ἀνεβόων. τὸ δ΄ φωτὸν τοῦ ὁδοῦς ἡμῶν εὐθυνον :—ζ

Φωτίνοντα τὴν ἔλεπτον ὁ μελοτράφος τὴν ἐορτὴν. καὶ ταῖς τοῦ κυριακοῦ πόθου πρ. ἐξ.
που ἀκτῖσι. ταῖς δὲ ἐμαλίων αὐτοῦς μαρμαρύνουσαν, καὶ ὅλας τὰς φωτὸς
πλησιάζας ὁδοὺς. πλέον δ΄ τὴν πεμπτὴν ταύτην καλαφωτίζει. σὺν αὐτῷ δ΄
εἰρηνεύει καὶ πάσι τοῖς ἔσπερίοις μεμυημένοις δι΄ φῶτων, καὶ ὑπὸ φωτὶ τοῦ
ταύτης ὅλου δόλιον ναυτίων ἀπὸ κοπῶ. καὶ ὁ πεφασις, ὡς εὐλογῶν τὴν.
ὅτι γὰρ καὶ ἡ ἑορτὴ φῶς ὅλη συναθροίσασα. φωτὸς δ΄ μεμυημένα καὶ ὁ ἀγάπας
αὐτῇ πανδοχεῖ ὡδὴ λείων. σκυνικὸς ὀρθοίζει τὸ πνεῦμα πρὸς τὸ θς διὸ ἡ
φῶς τὰ προσαίτια θεῖ, διαβὸς πλουτίζει καὶ οὕτως τοῦ πρὸ δι΄ φῶτων κό-
σμου εἰ ταύτην ἡμῖν ὡδὴ μελίσσα. καὶ διὰ παθῶν δι΄ ἔσπερίων ὡς ἐφαν φάσας,
φωτίζομεν. ὅπερ ἀμελεῖ καὶ ὅτι τοῦ πανεύτος ποιοῦμεν. σὲ ὁμονοίαν
γὲ τοῦ τὸ ἀίδιον φέγγος καὶ ἀληθῶς ὡς εἶδον οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν πρώτην δόξη
ἀσεβῶν, τὸ ἀπαύστως ἀμαλίζεις καθὼς ὁ παῦλος φησὶν, ὃς δὲ ἀπαύ-
στως τῆς δόξης τοῦ πρς. καὶ ἀπλεύθερος καὶ φασεβῆ θεύλες, ἐκέλευον εἰ δ΄

φαλίζου τας ὁδους αὐτῶν καὶ εὐθυνέσθαι. τὸ δὲ δαβὶδ ἵνα ἐκδοτον φανῇ δαυὶδ τὸν ψαλμῳδὸν λέγει τῷ θῷ. τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κῦ τῷ λόγιόν σου. ὁ δὲ μελῳδὸς οὐ φησὶ φαλίζου, ἀλλ' ἵνα αὐτὴ ἐστὶ τῶν λέξεων δύναμις. τὸ γὰρ ἄλλο τὰ λόγια τοῦ θῦ, ἡ φῶς. καθὼς καὶ αὖθις ὁ δαβὶδ μαρτυρεῖ λέγων. λύχνος τοῖς ποσίν μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς τοῖς τρίβοις μου: → ὠδὴ ε΄.

δ εἰρμός. Ἐν ᾗ δηλοῦται με ἐβόησα πρὸς κῦ. καὶ ἐπήκουσέ μου ὁ θς ἡς ὀσίας μου: →

ε΄. Ὅτι παρῴκισμός ἐλήφθη ἐξ ἀπορρήτου ἰωνᾶ, ἡς ἐκεῖνα ἐστὶ τὰ ῥήματα. ἐβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς κῦ τὸν θν μου καὶ εἰσήκουσέ μου. ἐν καρδίᾳ γὰρ ἔβαλε με. παιδεύουσης ἡμᾶς τῆς μελοποιοῦ, μὴ σκληρύνῃ ἐν ταῖς θλίψεσιν. ἀλλὰ δέεσθαι τοῦ θῦ, καὶ ἐν ᾗ ἐξ ὕψους ἀναβοᾶσθαι βοήθειαν. πεποιθότας, ὅτι ταχὺ ἐπακούσεται ὁ θς. καὶ ὧν ὅτι κεῖται μέσων ῥύσεται θλίψεων, τοῖς τε μὴ ὑπτιαλίκως πίστεις, καὶ πρὸς τὴν εὐρὴν ἡς μελαμπρφώνου ἀφράστως καὶ εὐφυῶς κολλήσεται. ἐπεὶ γὰρ μικρὸν πρὸ τοῦ πάθους τὸ κῦ τὴν μελαμπρφωνον ἐκαινούργησε μυστήριον. ἐν ᾧ φησὶ πάσχω κελύπτω καὶ δικῶ, ὡς τὸ, πεῖλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου, καὶ λυπούμενος, προσηύξατο πρὸς τὸν πρα. ὡς τὸ, πρ. εἰ δυνατὸν παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. καὶ πάλιν, εἰ οὐ δυνατὸν παρελθεῖν τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ, ἐὰν μὴ αὐτὸ πίω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. καὶ ὅπερ ὑπήκουσε τούτου προσευχομένου. ὡς τὸ, καὶ ὤφθη ἄγγελος οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν. αὐτὸν εἰκάζειν ἔοικε τὸν ὁρᾶν ὅμοιον θεὸν πρὸ αὐτοῦ ἀφιλοῦμενον, ὅτι ἐν ᾗ δηλοῦται με καὶ πρὸ κύπτου εἶναι ἕως θανάτου, ἐκέκραξα πρὸς τὸν θν καὶ πρᾶσσον. καὶ εὐθύμου ὑπήκουσε. καὶ τὸν ἐν τοῦ ἀπεστάλη ἄγγελον τὸν ἐνισχύοντα αὐτὸν τοῦ προσλάμβανος. ἐνῶ ὁ ἡμῶν ὁ παντοκράτωρ ἀκούσῃ:

πῦ. Λαμπτῆνος πλέων, ἡλίου φῶς ἔκπλεον. ὃν θαυμαστῶς ἐκλάμψας, ὁ σωτὴρ ἡμᾶς ἐφώτισεν: →

ε΄. Ὅτι περ φησὶ καὶ θς ἐν ᾗ ὄρει θαυμαστῶς ἐκπλέων λαμπτῆνος φῶς αὐτὸν ἡλίου ἔκπλεον, εἰκότως κῆν ἀναλογίαν ἡς φρυκτωρεῖ τὰς ἡμετέρας καρδίας ἐφώτισεν. ὡς περ γὰρ τὸ αὐθητὸν φῶς τοὺς τοῦ σώματος φωλέζειν πέφυκεν ὀφθαλμούς, οὕτω καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς νοῦς τὸ θεῖον καὶ ἄϋπνον. μηδεὶς δ' ἀσθλεχείαν ἔχειν νομίσῃ τὸ, φῶς εἰς πόλεμον, ἐπειδὴ κῦν πλήρες λαμπτῆνος. ὡς αὖ εἰ ἔλεγε, φῶς πλήρες φωτός. οὐ γὰρ ταὐτὸν τὸ φῶς καὶ λαμπτῆνος. ἀλλὰ τὸ μὲν φῶς, αὐτή ἐστιν ἡ τοῦ ἀναφανοῦς χρωννύουσα φύσις. οὗ καὶ ἐν ᾗ ἡλιακῷ δίσκῳ

ὁ λεχθεὶς λόγος ἐν ἐθνικοῖς καμπόδων ἐστίν, ἢ σκόλοψ ἀπὸ παλαιᾶς ὕλης. ὡς δὲ οὐχ ἁμαρτάνομεν ἡμεῖς μεθοδεύοντες, ἀλλὰ λίαν σοφῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, φῶς πλῆρες καμπόδων, ἤτοι ἀκλινῶν. καὶ τοῦ λίθου ξανθοῦντος, ἐν ἀβαθρῷ τῷ κυ ἀπαυλίσασθαι φωλεὰς ἡμᾶς: ⁊

Ἀνελθὼν ἐν ὄρει ἀβαθρῷ μελανορφώδης χε· καὶ ἦν πλάνην πᾶσαν ἀλαμπρύνας φῶς ἐξελάσας: ⁊ πν τε.

Ἀίλιαν εἰσάγει ἐν τούτῳ ᾧ τοπάσειε δεινωδοῦς, διαὶ ἐν ὀργὴν ἑαυτοῦ μελανορφωσιν ὁ κς ἐποιήσατο, καὶ ᾧ· διὰ ἐπὶ οἷς τοῖς ἐλπίσι καὶ τοῖς δαιμονίοις λαξεύουσι ἐν τοῖς βουνοῖς καὶ τοῖς ὄρεσι καὶ παυλὶ ἑλλαχῶ θυσιάζειν ἠθέλησεν ἐ τὸ σκολεινὸν ὧν σκαλισμάτων πῦρ ἐν τοῖς ἀνέκαιον, διαβὰς καὶ οὐ ἀνελθὼν ἐν ὄρει μελανορφώσης; ἵνα δὲ ὅσους τοῦ ἀβαθείου τοῦ καλουμένου ᾧ ἀφωλεοῦ τοῦ πεδίου, ἦν ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ τοῖς βουνοῖς πρὸ ἀρεσκομένην πλάνην σκαμαυρώσας φῶς λάβοιεν ἡμῶν ἦς θεοσεβείας ὦσι: ⁊ πν τε. ἐξ.

Σὲ δὴ ἐπαίνων οἱ ἐνδοξοτάποσολοι· ἐν ἀβαθρῷ χε ὅ, σκηπτοῦχες γὰρ ἦσαν ἐκλιναν: ⁊ πν τε. ἐξ.
ἵ καὶ μὴ τὰς θεοσπιδας φησὶν ἐκείνας καὶ τὰς καινὰς συνηθείας, ἢ ἃ ἔπρεπεν νοεῖσθαι εἶχον δὲ οἱ ἀπόσολοι τὰς περὶ τοῦ ἐπονοίας καὶ οὐχὶ ἀνθρωπίνας, ἀλλ' ἐν ἀβαθρῷ μελανορφωθείσας ἰδόντες, ξανεσάλπιγγον ἔχοντες τῆς θεοπνεύστου ἦν ζωῆς. οὕτω καὶ καλαπαλεῖν, ὡς φῶς οἱ τοῦτον ἔκλιναν· ὅμως μὲν, ἐ δούλους εὐτυχοῦντας σὺν τοῦδε ἑαυτοὺς παεισάγοντες· ὅμως δ', καὶ ὑπὸ τοῦ δεῖσαι τοῦδε πάθους οἱ ἀκλάσει δηλαδὴ καὶ καλαπεσεῖν. ὡς δῆλον ἐστὶ σὺν ᾧ τοῦ εὐαγγελιστοῦ μαθητοῦ ἐξ ἀλλων. ἰδοὺ ἦ φησιν νεφέλη φωτεινὴ σκιάσει αὐτοὺς. καὶ φωνὴ σὺν νεφέλης τὰ καὶ τὰ, λέγουσα. καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἔπεσον ὅτι πρόσωπον αὐτῶν. καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. καὶ προσελθὼν ὁ ἰς ἥψατο αὐτῶν, καὶ εἶπεν. ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε: ⁊

Ἀβεσσαῖοι πολὺ σὺν βαβυλῶνι παῖδες· καὶ μόνοι φλόγα καλεπάλησαν. ἐ ἐλπίσιν ἕλκοντες ἐ ψαλμόν. ὁ ᾧ πρῶν ἀνὼ δὲ εὐλογητὸς εἶ: ⁊ ♣ ἀ ζ. ὁ ἐρμῆς. ἐξ.

Ὁ πρῶν ἐρμῆς, σὺν ἡδονῇ ἐν ἀβαθρῷ καὶ ἑαυτὸν ἐς ἡδονὴν οἰκοδεσπότην πείθους ἕξεις ἐκείνους παῖδας τοὺς σὺν ἀβεσσαλὶ σοσίαν. ὅπως μὲν βλέπειν εἰς τὴν βαβυλωνίαν, ἐκείνην τὴν ἐπὶ καπάδοσον. ὅπως δὲ τὴν φλόγα παλὶ σαντ ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ζωὴ καλαβαίνῃς ἀπὸ τοῦ σὺν ὡς σὺν σοὶ σώματος ἐλπίσιν οἱ ἕξεις τοῦ θεοῦ, εἰδέναι καλεδαιές καὶ τὸ εὐθὲς σὺν τοῦδε τοπάσειον τὸ οὕτω πως ἔχον: ⁊

Πεσὶ χαλδαίους φωλεὸν τῆς ἀποσόλου δόξης, ἐν ἀβαθρῷ σὺν ὄρει οἱ ἀπόσολοι. χε ἀνε πν τε.

βόησαν. ὁ δὲ πρῶν ἀκουῶν δε εὐλογίας ἐπ :—

ξψ. Καὶ ἐρευνήσας, ἴδοι ἦν τὸ εἰρμοὶ πρὸς τὸ ἑσπέριον οἰκειότητα. πάνυ γὰρ οἱ μακαρίαι πλαγίαι τῆς ἀληθείας τοῦ μελῳδοῦ. τοὺς ἑξῆς γὰρ τοὺς εἰρμοὺς παῖδας παιδαγωγοῦν, πεπεχειμένους τῇ φωλεῷ, μηδὲν δὲ σκάνδαλον μένους, ἀλλὰ τὸ τέλειον τῆς παιδεύσεως, ὑμνοῦσας δὲ τὸν θν, ἐνταῦθα τοὺς ἑξῆς ἀποστόλους παραλαμβάνει. πεπεχειμένους μὲν καὶ αὐτοὺς τῷ σεσηρότι πνεύματι, ἤδιον φωλεὸν τὸ ἀπὸ τοῦ ἥδους χαρακτηρίσας αὐλάζοντι· καὶ πεπτερωμένους δὲ καὶ τοῦτους, ἀλλὰ σὺν ἀλαλαγμοῦ ὑμνοῦντας τὸν κν. ἐν τούτῳ δὲ ἐξηλαμένου ἐν τῷ θαλάσσῃ τὸν ἀκάθαρτον πνεῦμα, ἡ φωλεὸς ἐπαύετο λικμωμένη. πολεμικὰ γὰρ ἦν τὰ τῷ καὶ τοῖς αὐτοῦ λαξευταῖς. ἐν τῷδε δὲ προσκυνεῖσθαι μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἀποστόλων καθαρικῶς οὕτω δὲ ψυχῶν καὶ σωμάτων :—

πθ. Λαλαπτόντας ἀχῆς. καὶ δεῦτε τὸ φωλεῷ νεφέλη· ἐπὶ καὶ αὐτῇ τοῦ ἠδόμενοι. οἱ ἀποστολοι ἐψαλλον. ὁ δὲ πρῶν ἀκουῶν δε εὐλογίας ἐπ :—

ξψ. Καὶ τοῦτο τὸ ἑσπέριον πρὸς τὸν εἰρμὸν ἀναφέρει ὁ μελῳδος, καὶ οἰκοδομεῖ τοῖς πεζοῖς τὴν ἐκκλησίαν δὲ παιδεύων, τὰ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν δὲ μανθάνειν. ὡς γὰρ οὐκ ἔστιν ἀρχὴ ὃν οὐ διασυρίζουσιν, οὕτω κἀνταῦθα ἔστιν ἃ οὐ διασυρίζουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ πεζικῆς φωνῆς ἐκπεπληγμένα κλαγγὴ· δεῦτε δέ, ἡ νεφέλη. καὶ ὅτι τοῦτο ἡ θεία ἀγγελικὴ μορφὴ· οἷς ἅπασι κεκοσμημένοι φαίνονται οἱ ἀπόστολοι. καὶ εἰς ὕμνον τοῦ θῦ προτρεπόμενοι, ἐψαλλον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. πάντα γὰρ χαρμόσυνα ἦν τὰ τότε ἐπὶ γῆς γενόμενα. αὐτὴ δὲ ἡ κλαγγή, πεζικὰ καὶ οὐ ζῳϊκὰ τοῖς ἀκοαῖς ἐκπεπληγμένα, ἡ τε νεφέλη φωλεὸν ἀλλὰ μὴ σωματωθεῖσα τὴν φύσιν ὧν λοιπὸν νεφελῶν τοῖς ὄμβροις πρὸς βάλλουσα. καὶ πολὺ πρὸ τούτου ἡ θεία μορφὴ ἀρρήτως αὐλάζουσα: —

πν. Ε ὐαπορρήτῳ φωλεῷ. ὡς σεκαλεῖτο πρότερον. ἐνθαῦτα οὐδὲν ἐξασφάλιστα. ἐπὶ τε σεσεισμένον. ὁ δὲ πρῶν βοῶν δε εὐλογίας ἐπ :—

ξψ. Τεπλάρωνόπλων δὲ τῆς ἐδόξους ταύτης ὡδῆς ἑσπερίου. καὶ οὗτος ἐπεσεισμένη ἡ ἐκκλησία δὲ ἀποστόλων δηλοῦται ὁ μελῳδός. ἀλλὰ σὺν τοῖς φάλουσι δὲ οἱ, κοινῇ καὶ σὺν ἑκάστῳ πεζαλαμβάνει τοὺς ἑξῆς. σὺν δὲ τοῖς μὲν ἐκφώνοις τοῦτοις δυσὶ, διαιρεῖ τοὺς. καὶ τοῖς πεζοῖς, ᾧ πέζῳ μόνῳ χαίζεται. ὡς πρόλῳ δὲ ἀποστόλων τὰ βραβεῖα τοῦτῳ δεδοῦ. καὶ ἰδικῶς αὐτοῦ μνημονεύων, καὶ διὰ καὶ σὺν εὐαγγελίοις ὁ τὰς μεσοφόρους πρὸς τοὺς ἀποστόλους ἀποστέλλων ἀγγέλους ἰδικῶς καὶ ὀνομαστὶ αὐτοῦ μεμνημόνευκεν. ὑπάγετε λέγων εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ ᾧ πέζῳ. τοῦτο δὲ τοῖς τοῦ ζεβεδαίου υἱοῖς

ἀπονέμω· μὴ δι' αἰρδὴν ἐθέλων μὴ δὲ οὐ τῶν δι' ἠν ἀδελφότητα· καὶ πρὸς τὸ δυπέτου, ὦ δελφοτόν· ὡς καὶ εἰδέτε σε πρὸς χρὴ μὴ ἀπορρήτου φωτὸς σὺ δ' δαβὼ εἰφ' ἀσεβ ἁγία· καὶ τὸ ἀμὴ τὸ σὰ εὐ δην ὀπέλυσε, οὐ καὶ πεύχῃ γὰρ τὸ δὲ τὸ ζώντος ἐ δεσμόσε τι ἄλλο ἢ ὅπερ ἦν εἰκὼ ποιῆ τὸν πρὸς τὸ θεὸν εὐσεβοῦντας, τὸ τὸ αὐτὸς ποιῶν δυλοπρεπῶς προσκυνήσον :~

πγ προ.

Τῷ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς· χῷ ζωσύλες παῖδες οἱ ζεβεδαίου· ὡς ἀπέπεμψε· μορφῆς φῶς ἐβεσθήλαν· ὁ δὲ πρῶν τὸ εὐχολὴ τὸς ἐε :~

ΜΥ ἐξ.

Ἐν ᾧ ἐξ ἐδέλε τὸ πασίῳ πρὸς τὸ δυπέτου δαλαβὼν ὁμελοποιος, νῦν πρὸς δὲν ᾧ ζεβεδαίου δλέξου· οἱ τῆς βουλῆς χέλων γάρ· ὁ ἰωάννης φησὶ καὶ ἰάκωβος ᾧ χῷ ζωσπαεύλες οἱ ᾧ δαβὼρ ᾧ καὶ ζωῆ ὄνλι καὶ γᾷ δὲ ζῶν τὸς καὶ ἀρχηγῷ τῆς ἀγίνης ζωῆς ἀγαπαλέζον λι· ὡς εἶδον αὐτὸν θαι ἀστραπὴ σκηνέων δὲ μορφῆς ἀπαυλάζαν τα, ἐβεσθήλαν ᾧ μεταμορφουμένῳ τα ἐμπλήεια· οἱ καὶ ὡς τὸ δρῶλες ἢ λε δὲν πεαλαλῶν φόσ, καὶ ἢ κλόν ἢ ἑαυλῶν, ἐδὲ γᾷ τὸ ὅρς ἀσεάψαν τος δαλῆς μεταμορφώσως, ἀκολου θᾶσι ἢ ἀσεαπὴ καὶ βουλήν. καὶ τὸ δυς ἦν κλῆσιν ἑρόις πεσώσαθαι. βοαν ερλεῖ καὶ γόις βουλῆς καλου μένους :~

ᾠδὴ η'.

Οἱ σὺ βαβελῶνι παῖδες, ᾧ θεῷ πυρπολούμενοι ζήλῳ, ἰωράννου καὶ φλοῖος ἀπεκλήν, ἀνδρέως καλεπάλησαν. καὶ μὲ τὸ πυεός ἐμβλη θέντες, δεσοτζόμε νοι ἐψαλλον· εὐλογεῖτε παῖδα τα τ' ἑρῖα κῦ τὸ νῦ :~

ὁ εἱρμός.

ΜΥ ἐξ.

Πᾶσα πῦ πυεσ ούσια, ὁ ξύρροπός ἐστὶ καὶ ἀνίκητος. καὶ μελιᾶ δ' ὁ πόλεμ ἐπαρ κοῦσε ὕλης εἰς τοφὴν δ' πορεῖ καὶ μέλεν δὲ σαυλίων αὐ τῇ φύδων ὡς ἀμέλ ξι ἐαὶ δαίου ὕδατος ἡ σοφοδοσία τοῦ πνεύματος ἐμποδίζοι θ'. ὃ δ' τοῦ ζήλου πῦρ καὶ μέλισσα τοῦ αἰῶνος καὶ καὶ' ὀπίνωσιν, ἀνικητ θα τοῦ ἐστ καὶ ἀμα χώ λα θοῦ. καὶ θοῦθ', ὥστε καὶ ᾧ αἰαὶ θῖ τοῦ πυεῖ ὁπόλα καὶ τοφίζε σθαι· καὶ ὡς ξύλα τρόφου καλάμην ἐαὶ δὶ καὶ δαπαναῖ· διὰ τοῦ τοῦ πυεσ σὺ κωνθέντος μοσοῖς καὶ φιν εσὶ καὶ ἡλίας· ὁ μὲ, ἀπεκλθνε τοῦ αἰ ὑπὸ ου· ὁ δ', ἢ μαδιναιᾶ τοῦ ἰηλὶ ἦν σωνε ξεκενλησεν· ὁ δ', τοὺς τ' αἰχμώτης ἐκα εβλισεν ἑρᾶς· ἵναμεὶ τοῦ παῦλου εἶπα τοῦ ἦν ἰσχουμένην ὅλην τοῖς αὐ θεαξῖ τοῦ σὺ πνεύζήλου σὺπερ πολέ σαν τα· καὶ τοῖς σκανδάλοις τοῦ κόσμου ἦν καρδίαν αὐ τοῦ σὺπεσούμενον. τοῦτ εἰδὼς καὶ ὁ θεσπέσιος σωυθεριστός, σὺ δ' μεθαχ εἴζεσθαι ἦν πρὸς τοὺς θεολόγους ζεῖς παῖδας ἰσοτίαν, οὐ σωφρονῶ· οἱ σὺ βαβυλῶνι παῖδες, σὺδὲν ὑπὸ τοῦ πνεύζήλου τὰς ψυχὰς πυρπολου

μένοι, τὸ ἐξ ὧν πυρ ἡ τῶν καμήλου καὶ τὸ λυγκείου γένους αὐδρείως
ἐπαλήλαν. καὶ ἡ σύδου φλόξ, ἐνίκησε τὴν σὰβὰ. καὶ μαλαδηκαίως. καὶ
δαὶ πρ γὰρ ὅτι δὲν πολιορκουμένου πόλεως ἐπαν αὐ ταῖς ἀξιόμαχοις ἐπὶ
τὸ ὑπερμαχοῦ σὺν δὲν πλῆθος καὶ τοῖς ὀπλισμοῖς αὐ ταρκεῖς βοηθὲ
μένου. καὶ ὁ πόδυ ἐξ ὧν ὀπτρρεῖ αὐ ταῖς τὸ αὐλέπαλου, ὅμοιος νικῶσιν
αὐ τὸ καὶ καλαϊωνίζουσι, οὕτω δὴ καὶ τὸ πῦρ τὸ σύδου σὺν ταῖς καρδίαις δὲν
σχολίων παίδων ἀναφλεῖ, τὸ σὰβὰ τὸ καμηλαίου ἢς ἐπαλαπλασίου ἐνί
κησε. διὸ καὶ οἱ μέσοι ἢ φλολὶ δεσποζόμενοι ἐμέμψησυ. εὐλογεῖτε πάντα τὰ
ἔργα κῦ τοῦ κῦ : ⁘

πε. Νεύμα τὸ παῦ ὁ φέρων. ποσὶ ἀζραὺβις ὁ θεὸς ἐπέβη δαβὼρ. σὺ ᾧ ἀλίου
μᾶλλον αὐλῆς. ἐξασκήσας τὸ πεδίωσιν. τοῖς νόμου πεφυκόσι. καὶ ἢς-
χαίοις ἐδόξε μελπομένας. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κῦ τοῦ κῦ : ⁘

ϛ. Ὁμοίως φύσει δ' ἐαυτοῦ νέμεται τὰ πάντα κτίσεων ὁ ποιητὴς αὐ αὐτοῖς βούλοιτο,
σάθνος οὕτως σκιρτᾶν ἐπὶ κοῦ κινεῖται ὡς ἄνθρ. καὶ ὑπερχόμενος τὸ δαδίδεως
χορεύμενος ἀζραὺβις ποσί, ὁ θεὸς δαβὼρ ὀπτραίνει. πλὴν, εἰ καὶ κίνησιν ὡς
εἰπεῖν τὸ πᾶν αὐτὸ πρέπει καλαδέχεται, ἀλλὰ καὶ θεοπρεπῶς ὁ αὐτὸς
ὑπὲρ ἡλίου ἀστράπτει τὸ πεδίωσιν. καὶ ἀστράψας, εἰς οἶκον ὑμνοῦ κινεῖ τοὺς
τε νόμου πεφυκότους τὸν αὐσιωσμὸν καὶ τὸν ἡλίαν. καὶ τοὺς πεφυκότους πλά
νους. τὴν ἕωθεν δηλονότι τὴν ἀποσολικὴν, τὸν πέτρον. καὶ τὸν ἰωάννην, καὶ τ
ἰάκωβον. ἀποσταῦ ὄ ἔχει, πῶς πεφύκασι ἐρρεῖσθαι καὶ κλίνοι τοῦ νόμου,
καὶ οὕτω τῆς χαίτης. αὐτοῦ τοῦ κῦ τὰ κῆ πάντων προφῆται δὲν τὸ νόμευ-
κὰ δὲν σὺν χαίτῃ ᾧ βαπτιστὴ ἰωάννης ὀπτραπορεύσαντος. καὶ φαρισ. ὁ τὸ
ὀξὺ μισοῦσι, καὶ ἡλίου, δὲν σὺν νόμευ μόνων λαμβανόντων πεφυκότι λέγω.
ὁ ὁ πέτρος πάλιν καὶ οἱ τοῦ ζεβεδαίου δὲν σὺν χαίτῃ μόνων διαπορεύεσθαι τὸν
ἰων. ᾧ ὄ βαπτιστὴ μεσοῦντι ὀλίγι παλαιᾶς καὶ νέας καὶ νόμου χαίτης, καὶ
ἀμφοτέρων ἐστὶ τὰ νεκτάρεια : ⁘

πϛ. Ἐν ᾗ ἀποστόλῳ λόξῃ κατ' ὄθεους σὰφαὺ δὲν ἀπορρήτως δαβὼρ. τὰ ἄχραν ἐ
κόνου φῶς, τοῦ πρὸς τὸ ἀπαύγασμα. τὴν κλίσιν φαισχαύαν. τοὺς ἀνόους ἐθέω
σε μελπούσας. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κῦ τοῦ κῦ : ⁘

ϛ. Ὁ γὰρ φησὶν ὁ μονογενὴς, τὸ κῆ παῦλου, ἀπαύγασμα τοῦ πρὸς. τὸ φῶς τὸ μέλα καὶ
πεφαίνιον. τὸ μὴ τὸ ἡλιακὸν φῶς ὀφθῆναι καὶ ἐνδοσκοπεῖν ἐκκλεισόν,
μὴ ὄ μέλι καὶ ἐκκλησίαν εἶδος, ἀλλ' ἀφεῖλε καὶ ἀδυλεῖσθαι. εἰ γὰρ

καὶ ϑανατοῖ ζωοποιεῖ δια φιλανϑίαν, ἀλλα καὶ οὐ ψυχῆς ἀφελους ἐπλήϑυνε τὸ πᾶν. ἀπειράπτου οὐ καὶ ϕ πειρεα ϕαεινα. καὶ δῶμα πρὸς ἄδην ἐδο ξεν, ἀλλ' ἡ υἱα σε κελλου καὶ τοῖς σὺ ἄδου, ἵν' ὁ λαος ὁ καθήμενος σὺ σκοτει, ἴδωσι ϕῶς μεγα καὶ ἀνέσεια. τοῦ οὖν τὸ ϕῶς τὸ ἀδύτου καὶ ἀχλυος ἀπορρή ψας σὺ ἡ πρωα δόξη ἀναλαμψαν, ἡν ηλιον πᾶσαν ϕαιδρυναν ὁσπερ ἐσὺ λοικοῖς καὶ ἀλόγοις· καὶ ὁπόσοι ἀναθλικοὶ καὶ ἀναίσθητοι, τοὺς ἀνους νο νους ἐθεωσαν. οἱ δ' ϕῶτος πλαδὸ καὶ εἰς ἀϕθαρσίαν ἐπλάσθη· καὶ δεκλι καὶ θεσπεσίως ἐζεμαλεσε· καὶ μεθ' ὃν καὶ τὸ ἐξ ἐνεγε δια λῆς πεοχῆφεως· οὐ γὰρ δικαίως τὰ δ' ἄλλα σὺ ελήϕθη μεταμορϕωθεν τος χῦ, νοῦν δ' οἱ ἀνοι ἐθεώθημεν :—

Ἰ ερεπρεπῶς ἐστῶτες μωσῆς καὶ ἠλίας σὺ ὄρει ϑαβωρ· ἧς ἥας χαρακτῆρα ϕαιδρῶς, ὑποσάδως βλέποντες χῦ σὺ πρωᾳ· ἐξαστράψαν τα δόξη ἀνεμέλψαμεν. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τοῦ ὑ :— πῆ τε.

Ὁ ρῶν τοῖς διανοητικοῖς ὀϕθαλμοῖς ὁ μελοζάϕος τοῦ κυ μέτοπλίου καὶ μωσοῦ ως ἐστῶτα σὺ ϑ' ϑαβωρ, καὶ ὡς πρὸ ὑπόληψιν ἱερέων ἀρχιερέα μεγαν δοξυ ϕορούμενον, ὅτι ἦν ἡ μωσῆ καὶ ἀρ καὶ ἀαρὼν ἰσοτεταν ἀναζεύγει τοῖς λοιδορηταῖς· καὶ τοῦ σκιᾶθον μελουμένου πολύπαιδα ἐκείνην εἶναι δεδεμένος, οὐδέπω ϕθειρεται. ὁμοῦ σε ρὴ ὁ μωσῆς ὁ χθες ὁ σὺ ἀρχιερεὺς χρηματίζε ως τοῦ ἀρ καὶ τοῦ ἀαρὼν ἐσπαρος, ναὶ μεθ' ὃν καὶ ἠλίας ὁ καὶ αὖ τὸς ὡς μεγας ἀρχιερεὺς τοῦ ϑῦ, τοὺς ἱερεῖς τοῦ βαδηχθεὸς ἀποκτείνας, καὶ ἡν ϑυσίαν ὁλο καυτωθεν τος θι, σῆμερον καὶ ἀμϕω ἧς ἀρχιερατείας ὑποβάντες σκιᾶς, ἐ ἐερεπρεπῶς ἅμα καὶ δουλικῶς σὺ τὸ μεγαν ἀρχιερέα τοῦ δεσπότη τὰ τοὺ ὁσίους κῦ ἡν τοῦ παντὸς φωνὴν ἡ καὶ ἡ πεσασθες σὺ ϑ' ϑαβωρ. ἐδιά ϑη ἐκεῖ θεν ἀποπαλλομενων ἀκλόνων χαρακτῆρα γνωρίζοντ' ἧς ἡμῶν ὑποσάδως σὺ πρωᾳ ἡ δόξη ἀπαστράψασα· ὁμολογεπτὸς γὰρ ὁ πρὸ ἡμῶν καὶ ὁμόδοξος· καθάπερ δὴ καὶ τὸ πνᾶ τὸ ἅγιον· τοῦτο γὰρ οὐκ ἠρνοῦτο δια ἡν σὺ τῆς ἀρχιερατῆς εἰς ἡν ἱερατειαν ὑποβασιν, ὡς ἐ καὶ τὸν ϑῦ παιδα ϑεν δια τὰ μενοι ὑμνον, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τοῦ μεταμορϕουμενου ἐ μψυχου :— πῶ τε.

Δ ιὰ ἧς σὺ ὑιόϕω ἧας ἀμϕῶς, ὃ πόθεν ποτὲ ἐδοξάσθη μωσῆς. χῆ δὲ ὡς ἐμελλοι ϕῶς καὶ δόξαν ἀναβάλλεται. ϕωτὸς αὐ ϑυρσὸς γὰρ, πεφυκὼς καὶ ταπεινάζειν τοὺς μέλποντας. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τοῦ κυ :—

ιγ. Ἴσορρ τὸ μωϋσέα ἀνὰ μέσον θεοῦ, οὗτοι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μέσοις· καὶ σὺν ἀδελφοῖς
δὲ καὶ τὰς πλάκας τοῦ νόμου λαβοῖ, τοῦτο ἐκεῖθεν ἐλλαμφθῆναι τὸ πρόσωπον, ὡς μὴ δύνασθαι ἕνα ἀνθρώπων πρὸς αὐτὸν ἀτενίσαι, εἰ μὴ καλύμμα ἐπὶ προσώπῳ θεῖναι μέλλοι καὶ σὺν αὐτῷ τὸ πολὺ λαμπρὸν δόξης θεοῦ ἐκλείσας, οὕτω τοῦ λοιποῦ καρτερῆσαι καὶ σεμνῦναι τοὺς ὀφθαλμούς· ἴσορρ καὶ τοῦ ἐν τῷ ἱερεῖ εὐαγγελίου, σὺν ἐμπεμπομένου τὸ πρόσωπον ὡς ὁ ἥλιος· ἵνα λοιπὸν μὴ ἐς δόξαν ἀνθρώπου βλέπωμεν τὸ πρόσωπον μωϋσέως· καὶ δόξαν προσώπου χυ, ὁμολογεῖν εἶναι νομίσῃ ἐξ ἀνθρώπου ἢ τοῦ δούλου, ζητεῖν διὰ τοῦτο σὺν ταῖς ἀμφοτέραις ὁμολογίαις· καὶ διὰ τοῦ βασιλικοῦ ἐξ ἁπλότητος δόξαν τοῦ προσώπου μωϋσέως, ἵνα δόξης τοῦ προσώπου ἐλαττονοῦσαν· εἰ καὶ ἔλλειψιν ὅλως ζητεῖν διὰ μωϋσέα σὺν θεῷ τοῦ νόμου δηλῶν, σὺν τοῦ νομοθέτου. τὸ πλάσμα, σὺν τοῦ πλάσαντος· ἐξ οὗ καὶ φῶς μελαθοῦ, σὺν μελανθρώπου καὶ αὐθέρου καὶ ἀνθρώπου. καὶ μελαλαμβανόμενον δι' ὑπερβολὴν ἀλαζονίας· καὶ χῦ τὰ μὲν ἐκ τοῦ μελαλαμβανόντων καθαρσεως· λεύκης μέλλει, ζητεῖν· ἵνα διὰ τοῦ ζητεῖσθαι σὺν δεῖξαι ἡμῖν ἀζητεῖσθαι καὶ ἡμῖν ὑπέρογκον· καὶ ὧν δεῖται φθείρεσθαι· ὁ μωσῆς ἐξ ἐδόξασεν πάλαι καὶ καλελάμφθη τὸ πρόσωπον, οὐκ αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ τοῦ φῶς ἔχων· ἀλλὰ διὰ τοῦ ἑνὸς μᾶλλον καὶ ἐν τῷ ἑνὶ ἁπλᾶς ὁμοφῶς· ἐν ἐν ᾧ σὺν ἐλεγχῦ καὶ ζυλαλᾶς δοξαζόμενος· χῦ δ', οὐχ οὕτως δοξάζεται καὶ ταῖς τοῦ πάντος ἀποστάσει ἀκλίνας φῶς, ὡς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ περιφωλεύεσθαι μόνον· καὶ τοῦτο, διὰ ἑνὸς καὶ θείας ὁμοφῶς, ἀλλ' αὐτὸς ὁ τοῦ φῶς τὸ ἀγήρατον ὁ φωλεύει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον; καὶ τοῦ κλησοῦ πάντος φῶς ὁ ἐν ταῖς ἀτελευτήτοις οὐσίαις, καὶ ἡ ἀΐδιος φύσει· καὶ μελαίνει καὶ ἀλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ τοῖς ἄστροις σὺν ἐπιφοιτᾷ, οὐ δύεται; καὶ ἡ ἀΐδιος φύσει· καὶ μελαίνει καὶ ἀλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ τοῖς ἄστροις σὺν ἐπιφοιτᾷ, οὐ δύεται; οὐχὶ ἐξ πρόσωπον μόνον, ἀλλὰ διὰ ὅλου τοῦ σώματος ὡς ἐμπίπλων τὸ φῶς ἀναβαλλόμενος καὶ πρὸς αὐτοῦ φαίνεται καὶ δᾶδι· ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. καὶ ὁ μωσῆς, διὰ ἑνὸς φωλεύεσθαι· ὁ δ', φωλεύει μᾶλλον τοῦ ἑνὸς· φωλεύει γὰρ ἐν ἑαυτῷ φύσει ἑνὸς φῶς ἀΐδιον; καὶ ὁ μωσῆς, ἐν ἐλεγχῦ σὺν δεῖξαι τοῦ φῶς· ὁ δ', ἵνα ἐν φύσει ἑαυτῷ πάλαι φωτιζούσας μικρὰ ἀναρρήξας φλέβα, τὸ δεδωκέναι ἅπαν καὶ ἐν προφήτῃ ἡμῖν ζυλᾶδα καὶ ἡμῖν ἐπιδαδυμαδῶν φευδωρδ :—

πγ. πε. Ἐκφωτίζουσι νεφέλης· χῦ οἰκεῖα δηλῶν ἀναπτόμενον· ὁ ῥῶντ σὺν δαβὼρ καὶ

πρηνεῖς. ὅτι ἵνα καλανεύσωσιν. τοῦ νοῦ ἐλλαμφθέντες ζωὴ περὶ τοῦτου ὕμνουσι καὶ πίνει. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τοῦ κυ :~

Πᾶσα νεφέλη ὁ πρὸ σκηνῆς ὑμᾶς ζωοδοσίαν ἀναδυομένους πλουμένης καὶ πυκνουμένης περὶ τοῦ πελέκου τοῦτου καὶ καθάπερ ἀέρα, σκότος πέφυκε φέρειν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς ὄψεως. ὅτι πεποίηκα διὰ τοῦ παιδὸς καὶ ἵνα πυκνότητα, καὶ φαεινότητα καθαρότητα. καὶ οἷον μεθέπεται τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνων καὶ ἵνα ἀμυδρᾶς ὄψεως. ὅτι ὁ ἵνα κ χυ οἰκονομίας, ὅτι ὑπερφυοῦς τὰ παντὰ λειτουργεῖται, ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ περὶ τὰς νεφέλας ἀκολουθεῖται θαύματα. οὐκοῦν, ἀλλοιοῦται καὶ αὖται. καὶ αὖ ἐξ ὑφερῶν καὶ σκοτεινῶν, λαμπρὰν ἀγνείας καὶ φωτεινεῖς ἀναδείκνυται. ἀκουε δὲ εὐαγγελίου λέγοντος. ἰδοὺ νεφέλη φωτὶ ἐπεσκίασεν αὐτούς. καὶ τί ἐν νεφέλῃ, πῶς φωτεινή. καὶ εἰ φωτὶ, πῶς νεφέλη. εἰ δὲ καὶ εἰ ζοφερότητος περιφωτίσθη νεφέλη, πῶς τὸ φωτὶ ἐπεσκίασε σκοτεινῆς οὔσης παντὸς φύσεως σκιᾶς. ἀλλ' ὅμως ἐπὶ τὴν φύσιν ὑπὸ τὰ γένη φῶς ἑαυτῆς ποιητῆ. οὐκοῦν, ὑπὲρ φύσιν οἱ θαυμαστὴ νεφέλη καθίσαι. καὶ τοῦ περὶ βαλλόντος τοῦ ὄντος οἱ νεφέλαις κ τὴν ψαλμῳδίαν, ἀναπεφύκη καὶ περιβλημα γίνεται. καὶ τοῦ ἀναβαλλομένου τὸ φῶς ὡς ἱμάτιον, ἀμπέχει καὶ σὺ λεδόκι. ὁ δὲν φύσιν οἱ μεγάλαι σὺ διαύλης φωτεινοὺς νεφέλης ὁρῶντες τοῦ κυ σὺ δεόμενον, εἰς ἵνα καλανεύσωσιν διὰ τοῦ θαύματος φοβερόν, ὅμως ὕμνουσι τοῦ μεταμορφούμενον, ζωὴ περὶ καὶ ᾧ πίνει. ᾧ δοκοπρεπὴς σκέπη φωτὸς χύσεως τοῦ νοῦ ἐλλαμφθέντες. τὰ πίνω δεῦτε ἡμῖν καὶ πρὸς ἵνα καλακλιδεῦτε ᾧ θαύματι, εἰκότως ἀνελάμφθησαν ᾧ νᾷ καὶ αὐτὰ ευφάνησαν. δι' κυ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ λόγου, ὡς ἀεὶ καὶ ἑαυτὸς πρὸ σαρκικοῦ φαντασίαν καλασκάζομένη καὶ τὰ πίνω δῶμεν, οὐκ ἀλλοτρίαν, ἀνυφωθεῖσαν ἡμῶν δοῦλοι καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ φωτὸς ἐλλαμφθεῖσαν. ἵνα καὶ σὺ λαῷ δεῦτε σκηνοῦ τὰ ἀποστολικοῦ τε, ὅτου ὁ ἐξ ἄνω κενοῦται, τοῦτον ὁ σὺ τὸ ἀναπαύου. ὡσὲ διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι. εἰ μὴ πρὸς ἵνα καλεκλίθησαν πρὸ τοῦ, ἢ τὶ κ σαρκικὰ ἐπαπνεύθησαν, οὐκ ἀν τοῦ νοῦ ἀνελάμφθησαν. καὶ ἐλλαμφθέντες, ὕμνησαν ἵνα καλακλιδεῦται εἰκότως :~ ☘ ᾠδὴ θ.

Ὅτι κυ τοῦ ἀφθονος ἐδόξασε. τὸ σκηνοῦν τοῦ τοῦ λόγου σαρκοφόρος ὁ ἄφθη. ☘ ὁ εἱρμός.
ὅτι ἵνα καὶ τοῖς ἄνω ζωαναστρέφει. σὲ γὰρ διὸ πάντες μελῳδοῦμεν :~

Δοκὴ κ τοῖς πλείοσιν ἀσωμάτως ὑπερέβαλε ὁ παρὼν εἱρμὸς ᾧ μελῳδᾷ. πρὸς ἵνα δοκιμάζεται κέλευσον. ὁ τοῦ κυ ἀφθονος ἐδόξασε. εἰ γὰρ, τὸ σκλα

τὸν ὠνον θυ πεπλον. ἀλλα μηνυσί ζωσι τὸν σωματικὸν ἐπαθον. εἰ τα, οὐ ἐφ ᾧ ὅτι ἵνης καὶ τοῖς ἄνοις ζωαν εσταφη. καὶ ἵνα τελευτῶσιν, σὲ δικε μεταλαμβάνομεν. ἐν σωματι ζωσι τὸν σωμα τοις. τὸ δ', οὐχ οὕτως ἔχει. ἀλλα πολλὰς ὁ μελωδὸς ὅτι φωνη μαλικοῖς πρὸς ἴνα θεοσεμνότατα τὸ, ὁ τὸν θυ ἀφθορος ἐνδεχη, ἐπὶ ἄπιστον ἐδυκα λέγειν καὶ πρὸς ἄλλο ὅμοιον, τὸν εἰ ἀΐδιον ἀνεφθορας, εἰς ἴασιν ἵνης ἀπιστίας τοῦτ' ἵνης καὶ λυσιν ἵνης ἀπορίας, ἐπαγε. δι' σκληρότητα θυ πεπλου σαρκοφόρος. μονονουχὶ τοῦτ' λέγων, ὁ τὸν θυ ἀφθορος ἐνδεχη. διὰ δι' σκληρότητα θυ πεπλου σαρκοφόρος. σὰρξ δ' δι' εὐδοκῆ καὶ σωφρονεῖ, πᾶσ δυσλη φύσις ἀνθρωπίνη ὅλως τῷ ἐκείνου βουλήματι δουλεύειν. οὐκοῦν, διαβεβηκὸς ὁ τὸν θυ λόγος ἀφθορος ἀνθρωπον σαρκοφόρος πεπλον σκληρότητα ἀμείνονα. ὅλως δ' τὸ πρωτεῖον τῆ μὴ σαρκὸς, εἰ καὶ καινότατον ἦν. ἀλλ' ὅμως καὶ ἀρχαῖον, ζῆσαι πεποιμένη πνη μα καὶ ἱερεμίου ἵνα λέγουσαν. μὴ δ' ταῦτα ὅτι ἵνης ἵνης ὠφ ᾧ καὶ τοῖς ἄνοις ζωαν εσταφη. ἀκολούθως γὰρ ταύτῃ ἢ ζῆσαι καὶ ὁ μελοποιὸς εἰπαν, ὁ τὸν θυ ἀφθορος ἐνδείξη. καὶ αἰῶνα τοῦτον ἐπενεγκὼν τὸ, δι' σαρκοφόρος σκληρότητα θυ πεπλου. ὅτι καὶ τοῦτ' ἀπίστων ἦν ὅμοιον τὸ, δι' σαρκοφορεῖσθαι, πῶσ ταῦτα καὶ τοῦτ' διὰ ἱερεμίου. ποῖος λέγων δι' σαρκοφόρος πεπλον σκληρότητα θυ; ὃς ἐξεῦρε πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν ᾧ ἰακὼβ καὶ ᾧ ἸΣΛ. αὐτὸς δ' ἰαὼβ καὶ σὺν υἱοῖς τοῖς ἀγόνοις, ὅτι ἵνης ἵνης ὠφ ᾧ καὶ τοῖς ἄνοις ζωαν εσταφη. ἀναξέψας οὖν ὁ ζωνεὺς ἀκεραίως ἵνα ἀξιον θυ εἴρμου. καὶ σὺν ζωταξῆ τέλος οὐ τοῦ ἀρχὴν ποιήσας, οὕτω ζωταξον. σὲ δικε μεταλαμβάνομεν. εἶτα αἰῶνα δεῖ τοῦ μελῳδοῦντος, ὅλε ὁ τὸν θυ ἀφθορος ἐνδεχη. αἰῶνα δ' πάλιν τοῦτον ὅτι δεῖ τὸ, ὅλε δι' σκληρότητα θυ πεπλου. ὃς ὅτι ἵνης ὠφ ᾧ καὶ τοῖς ἄνοις ζωαν εσταφη. καὶ οὕτως ἀκεραίως διασῴζει σαφέσατα ὁ εἰρμός: ⁊

πδ. Σωθωμεν καινῇ φωζωμένα. ἀθεώτως οἱ μαθηταὶ ἐλαλοῦν λόγους. πρὸς ἀλλήλους ὀρθοῦντες, θαυμαστοὺς καὶ πρωτεῖς εἰς ἴνα καταπλήττοντες. οἱ δ' δι' ἀποστόλη δυνάμεων ποιεκεῖν ἔχον: ⁊

ε. Τὸ πρὸ πραθῆναι τοπάζεσθαι ἵνης σωτῆρος ὠδῆς, παντάπασιν ἔοικε ᾧ τελευτᾷ ᾧ ἵνης ὁλόθρος. ὡσπερ γὰρ σὰρξ εἰ ζῆσαι οἱ μαθηταὶ διὰ τὸ ἰδεῖν ἵνα ἀσκῆσαι σὺν ἡμῖν ταπεινοφρονεῖν τοῦτ' αὐτὴν, πρωτεῖσθε πεπλοῦσθαι ὅτι ἵνης, οὐ μὴν, ἀλλα δι' τὸν νοῦν ἐλλαμφθεῖσθαι δ' σὰρξ φωτὶ, οὕτω καὶ ἵνα ἐκ ζῆσαι. ζωωθωμεν δι' ἡ

καινὴ φωβερὰ γενόμενοι· ὅμως δ' ἀθρόως καὶ ἐλλαμπόμενοι, καὶ ὡς
ἀλλήλους τῷ ὁρᾶν ἐς διὰ τῆ παραδόξου τοῦ θεάματος· καὶ ἀνεφαίνοντ' ὡς πρ
ἀλλήλους τοῖς νέοις σι· θαμβούμενοι δ'· καὶ ἡ διανοία πάλιν δουλικῶς
προσκυνοῦντ', διὰ φεὶς τὴν καλακλίσεως, ἀεὶ σαν ἀνοησίας ἢ ἀδολεσχίας
γεγαλεισμένα τῶν μελοποιῶν ἢ μικεοῦ τὸ ἀληθὲς, εἰ δεῖ τοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ
ευρλίας ἐστάθη κύκλου· καὶ ἀεὶ τοὺς ἀποστόλους πᾶσαν ἀμαυρούσας
ὀκλάζοντας, καὶ ἡ ἀθρόως ἐλλαμπομένους φωτὶ· πλέον δ' θεῖναι οὐδεν· τὸ δ',
οὐχ οὕτως ἔχει· ἀλλ' ἐαυτῆς καὶ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἑσπερίοις ὑπόνοιος ἢ
λαπτὰ ἡ μελοποιῶ· διαφορὰ δ' ὅμως τὰ ἐνδυμάματα· εἰ μὲν γὰρ ἡ ἐξ ἀνθ
ἢ ἑσπερίᾳ, ἐλλαμπομένους μόνον ὑπὸ τοῦ θείου φωτὸς, ἐπαλεῖ τοὺς μαθη
τάς· ἐν δ' ἡ πασχὶ καὶ ἀθρόως παίσιον· ἀθρόως λέων οἱ μαθηταὶ
ἐλλαμφθέντες, τοῦτ' ἐστιν τὸ ἀθρόως ὑπέρρημα πρὸς ἐκεῖνο, πολλὴν εἰ
σῆγ' ἢν σύνοιαν· ὅπερ γὰρ τὸ ἐκ ἡλιακοῦ φαῦς οὐκ ἀθρόως εἰς κάλλει τοῖς ὁ
φθαλμοῖς, τὸ μικεοῦ γὰρ καὶ καλάλινας ἀναβάσεις σὺν ὀρθρου πρὸς ἑσπέρας
σὺν σκότους πρὸς μεσημβρίαν ἐπαλλαλὰς ἡλιακοῦ αὐτῶν μελαβαίνομεν·
τὸ δ' σὺν μελαμορφώσει τοῦ κυ, οὐκ ἦ πολλοὺς καὶ πολλὰς· ἀλλὰ ἀκα
ρῆ καὶ ἀθρόως τοὺς μαθητὰς πεισίασε· διαβὰς πρὸς ἐκεῖνα τὸ,
ἀθρόως δὲ μελῳδοῦ, ἵνα δηξῇ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς τὸ διάφορον· καὶ οὐς τὸ ἐξ,
μαθήτριαι τοῖς καὶ οὖσι· ὑπὸ ἕξ οὖσι γὰρ· τὸ δ', ἀθρόως ἀναλάμπει· ἐκ
ἕξ οὖσι γὰρ·

Ἦλθος σὺν ἐφῆς ἀνεπέμπτῳ· δεκάλυπτος ἓξ αἰῶν τὸ δώδεκα· ὁ πὰρ γὰρ ἡμῶν
φώτων· οὗτος ἐστὶν ὁ ἁλατπὸς σῶν· τοῖς ἀποστόλοις ἀφεθὰ οὐ ἀκούετε:

Τὴν ἕνσιν ἣν εὐαγγελικὴν ἣν, καὶ ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ, ἐπεσκίασεν αὐτούς·
καὶ φωνὴ σὺν νεφέλης ἠλθε λέγουσα· οὗτος ἐστὶν ὁ ὑὸς μου ὁ ἁλατπὸς· αὐ
τοῦ ἀκούετε· εἰς δύο διελὼν ὁ μελοποιὸς, ἣν τῷ ἐπεσκίασεν ἣς νεφέλης,
εἰ δ' φαίνεται σὺν ἐκείνοις ἑσπερίᾳ, καὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ· σὺν φωβέντους λέων
νεφῆς ὀρῶν τοῦ κυ εἰ δεύμενον, ἐμένουν οἱ μαθηταί· καὶ πάλιν ζῶν τὸ
μοι καινὴ φωβερὰ, ἀθρόως οἱ μαθηταὶ ἐλλαμφθέντες, ἡ διανοία πρὸ
σεκυνήσαν· πρὶ δ' ἣς πεικῆς φωνῆς καὶ τοῦ θεομόδους ἐκείνου ἦχου τοῦ
ἀποκλυπτομένου σὺν νεφέλης· καὶ μαρτυρούσης τῷ σοῦ ἦν ὑὸς μου ἀγαπητός
ἁλατπὸς σῶν· παρεστυμένους δ' τοῖς ἀποστόλοις ἀκουσθὲν τοῦ, σὺν ἡ πρὸν
εἰ διαμεμενηκὸς· λέων ὡς οὐκ ἦν σὺν ἡ τοῦ ὀρᾶν μελαμορφώσει τὸ ἄρρητον

πρ
τε·

ων
ες·

σκλαμψαν φως ὅπ του ϕ̄ μεταμορφουμενῳ χ̄ῳ ἡν θεόλη, ἀλλ' ὅπ τοῦ
λῳ καὶ ὁ τ̄ πει κῆς φωνῆς θεόκλυτος ἀνεπέμπετο ἦχος. β βαιῶν τ̄ θαῦμα
λῆς μεταμορφώσεως. ἐ γ̄ρ καὶ αὐλὴ ἡ τοῦ θεου χαρακτ̄ῆρος σκλαμψαι αὐ-
τῷ καὶ τοὺς ἀποστολικοὺς ἐ καὶ προφητικοὺς περιαυγάσασα ὀφθαλμούς, ἡνε
ῳ̈χτίσεν ἡν τοῦ κ̄υ θεόλη τος, ἀλλ' ὁ πλούτος σὺ ἡμέ ῆς προσῆκον καὶ ἡν δι
ἀλῆς οἰκεῖ φωνῆς ὅπ β βαιῶσιν. ἀλα δοίγ̄ φησιν οἱ δύο ἐπ̄ τοῦ σύ. ἡ τι ἡ ὄ ἐα
σεις καὶ ἡ ἀκοή, ἐπ̄ σώσουσιν ἡν ὄ ἐασιν. καὶ αὖ τ̄ὸ ὀ νόμιμον. οὐχ ὁ ὐ μαρ τυ
ει πιστὸν ἡν τοῦ πάλαι θς β βαιόλη τα. ἀλλάδοτον ἡ θεοῦ κα θα καὶ σὺ ἐναντε
λίοις ὁ κ̄ς. ὁπ̄ δύο φησὶν ἡ θεῶν μαρτύρων, παῦ ἔ̄ται σαθ ἡσεται. οὐκοῦν
μαρτυρίας ἡς σκλαμψάσης ἀλλὰς διὰ δὺ ἀποστολικῶν ὀφθαλμῶν ϕ̄ῆν
ἡν θεόλη τα, καὶ ὁ θεόκλυτος ἐκεῖνος ἦχος διὰ δαυλῶν ἀκοῆς ζωπεμαρτύ
ρησεν. ἵνα δύο ὦσιν οἱ μάρτυρες, εἰ ἐς βούλῃ, ἡ διὰ λαμπάδων καὶ ὁ ἦχος.
εἰ δ' βούλῃ, ὧν ἀποστόλων ἡ ὄ ἐασις καὶ ἡ ἀκοή. ἀποεῖ γ̄ ἀξιον. πᾶς ὁ σὺν
λεκτεὶς τοῖς ἀποστόλοις ἦχος τ̄ πεικῆς φωνῆς, ὁπ̄ β βαιῶσαι χρεῖα τ̄ θαῦ
μα τ̄ὸ ὀφθαλμῶν θεωρητικοῦ ἐλλάμψεως. β γ̄ρ β βαιοῖ, τ̄ὸ β βαιούμε
νου παύλως ὄντα ὀφθαλμὸν ἀξιοπιστότερον. πολλ̄ῷ δ' ἡ ὄ ἐασις ἀξιοπιστοτέρα ἐστὶ
τῆς ἀκοῆς. πῶς οὖν ἀκοὴ ἡν ὁ ὑμῖν ἐπ̄ β βαίωσιν ἡ ἀκοὴ ῥωμαλεώτερα ἡν τῶν προφη
τῶν. καὶ φαμὲν πρ̄ὸς τ̄ὸ. ὁ μὲ ὁπ̄ τῆς παλαιᾶς διαθήκης, διὰ νόμου ἐ-
νηχοῦντο τὰ ὑπερβάλλοντα. διὰ προφητῶν καὶ προφητῶν τὰς δὺ μελλό
ντων ὁμοφὰς εἰς δεχόμενα. ἐπεὶ τὰ χεῖρω ὄντων καὶ διὰ ὄ ψεως ὁ εᾶν τὰ-
πεάλλοντα καὶ ἡξιοῦν τ̄ὸ ὑμᾶς δὺ ἀκοῆ σθαι. ἀ γ̄ρ ἀκούσαμεν ταῦτα ἐ ἰδόμε
ϕησὶ ὁ ϕ̄ῆμισθός. ἀκοὴν προτάττων τῆς ὄ ψεως. καὶ ἰωβ. ἀκοῇ ἐς ὠ τός
σε ἀκουόν τω. νυνὶ δ' καὶ ὁ ὀφθαλμός μου ἑώρακέ σε. ὁ ἐᾶς πᾶς σὺ λῆ πολαμᾷς
πρεῖται τῆς ὄ ψεως ἡ ἀκοή; καὶ ἀκούεται ὡς ὁ δὲ πρ̄ὸς τ̄ὸν. ὁπ̄ ἀλνῇ δὲ
ὕδατον, καὶ οὐ δ' β̄ῖ τ̄ὸ πᾶσιν, οὐδ' ἁπλῶς. ἀλλὰ τοῖς κ̄ῳ σῳσα καὶ πεῖ τὰ
ὀπτάνια. ἐν δ' ἡ νεᾳ, οὐχ' οὕλως. ἀλλ' ἡ τάξις σὺ ἀλλαχῆ. κ̄ἀπ̄ὸν δὲ ἡμῶν
ἐφάνη διὰ σαρκός, καὶ χ̄ῖ τ̄ῷ ν̄ῷ εου ἡς ἐγ̄ὼ ἐ διαλάμεθα ἡν δόξαν αὐτ̄ῷ, πρ
πλεῖ τα δικαίως ἡ ὄ ψις ἡς ἀκοῆς. ὁπ̄ πεσύμεκος ὁ κ̄ς, λέγ̄ῃ. ἀ ὀφθαλμὸς
οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε. προτάττων ἡν ὄ ψιν ἡς ἀκοῆς. ὀφθαλμοῖς οὖν
βλέπομεν. καὶ χερσὶν ἡμᾶς ἁψώμεθα. εἰδέναι καὶ εἰς β βαίωσιν ζητοῦμεν,
ἐ ἀνιζόμεθα καὶ ἡν ἀκοήν. ἀεὶ σὺν ἄρα καὶ ὁ διαπύρος μου θυρσὸς ἡν ἀ
λλὰ τοῦ θεου χαρακτ̄ῆρος παρελαβὼν ϕ̄ῶτῳ ἡν ὀφθαλμοῖς οἱ μαθηταὶ ἡ

σε δε ξαυτ. ββαίωσον ἐκείνοις εἶναι λέγει τὴν εἰς τὰς ἀποκαλύψεις ἐκείνης
εἰσαγωγὴν τὴν θεόκτιστον. μυστικὴν δὲ ἀναφορὰν ποιεῖται τοῦ τῆς θεο
κλύτου λέξεως, ὡς θεοκλύπτου τυγχάνουσαν. καὶ οὕτω γὰρ καὶ
κένως λεγομένη ἡ λέξις ἀκεραίως ἔχει καὶ ὑγιῶς. ἀπὸ μὲν τοῦ θς καὶ τοῦ κλε
πῶ κλυπτῶ ῥήματος, θεοκλύπτος ὀνομαζομένη. ἀπὸ δὲ τοῦ θς καὶ τοῦ
κλύπος ὀνόματος, θεόκλυπτος καλουμένη :

Καινὰ καὶ δόλες καὶ παράδοξα. φωνὴν τὴν εἰκῆ σὺν λαβὼν οἱ
τοῦ κόλου ὑπερέβη, σκιαλεῖον τοῦ ἀρχεκάκου. οὗτος ὑπάρχει ἀνεβόων ὁ
σατὴρ ἰσαΐας :

Καὶ τοῦτο τὸ τοπαείον ζωνοδοῦ ἐστὶ φ πρὸ αὐτοῦ. πρεσβεύει γὰρ ὅλε οἱ ἀπόστολοι
τὰ καινὰ ἐκεῖνα ἰδόλες ἰδεαλα, ἤλιον, τὸ σκῆνος θείας μεταμορφώσεως σέ
λας. καὶ τὸ σκῆνος ἡμαλέον ἀποπαλλόμενον φῶς, καὶ τὴν παράσασιν ἡλιοῦ
καὶ μωσέως. ἡ γὰρ τοῦτων παράδοξός ἐστιν. εἰ τὰ δευτέρως διὰ τῆς πεικῆς
ἐκείνης ὄψεως φωνῆς δὴ εἶναι τοῦ μεταμορφούμενον πρὸ δόλες, θεοπρεπῶς
τοῦ λοιποῦ αὐτοῦ ἀνύμνουν. οὗτος ὑπάρχει χέλυς τὸ σκιαλεῖον τοῦ ἀρχε
λύπου πῆς. εἰλαπίνας δ' ἡδείσεις αὐλὴ, φ μουσικῇ, ἀπὸ τοῦ θεολογικοῦ τοῦ θυ
γελικοῦ. αὐτὸς ἐξει οὕτω χέλυς. τὸ σκιαλεῖον τοῦ ἀρχελύπου :

Εἰκὼν ἀπαράλλακτε τοῦ ὄντος. ἀκίνητε σφραγὶς ἀναλλοίωτε. ἐγὼ χόλε θεία. ἐ
θεαρχικοῦ δεξιᾶς ἑλκυσμοῦ δεῦρο. σὲ ἀνυμνοῦμεν ζωὴ πᾶσε καὶ φῶς πνεῦ :

Ἐν τούτῳ φ τοπαείῳ θεολογικὴν εἰσάδε ὁμελῳδὸς. καὶ τὸν ς πᾶ ἐ τοῦ πνᾶ,
ἁπλῶς οὕτω πᾶ καὶ πνᾶ καλεῖ. τὸν μονογενῆ, μυείαις ἐπωνυμίαις ἀ
ποσεμνύσ. πολυτρόπως ς ἀπὸ τοῦ θεολόγου ζηλωτικοῦ τὰς ζητήσεις ἐραν ἐ
μένος, ς ἀναποδοτικῶν, καὶ τοῦ ἀποστόλου. εἰκόνα γὰρ ἀπαράλλακτον τοῦ
ὄντος. χαρ τοῦ θυ καὶ πτρ. ἴδιον γὰρ φῶς ἐκ ὁ υἱὸς. καλεῖ τὸν μονογενῆ. ἐ ἀκί
νητον σφραγῖδα καὶ ἀναλλοίωτον. καὶ χόλον. καὶ θεότητα
καὶ θεαρχικὸν καὶ δεσποτικὴν δεξιᾶς ἕλκυσον. ἀπὸ τὰ
πεπλουμένους ς, ἡ ἀποστολικὴ δεῦρος
ἡ θεολογικὴ φωνὴ τοῦ ζηλωτικοῦ
αὐτοῦ πεποίηκεν :

in Die transf. figuratione.

Τοῦ αὐτοῦ ἐξήγησις, εἰς ἕτερον κανόνα ὅτι ἡ μετα μορφώσει τοῦ κυ. οὗ ποιητὴς ὁ μέλας ἰωάννης ὁ δαμασκηνός: ☙ ποίημα:

Ἐπέβαλον ἡμῖν ὑμῶν ζωγραφιθῆναι ἡ μεταμορφώσει τοῦ ἰυ, καὶ εἶδον. καὶ ἰδοὺ ὁ μὲ γέγραπται ὄπι κορυφῆς ἕως τοῦ ταβωρ. ἡλιοβολῶν δ' τοσοῦτον καὶ φωτὸς βίς αὐδημασι. ὥμπασεισάτην δ' οἱ ὄπι δυ αὐλῶν τοῦ ὄρους κορύφεων καὶ δύο ἄνδρε. δύο, φήσην. ὁδὶ ἐκεῖσην. κεκυφότες τὰς κεφαλὰς, καὶ δουλικῶς πεσόμενοι. κἀλῶ δὲ πον πεῖ ἡμῖν ὑπάρξαι, ζητῆς ἑωρακέναι ἄνδρας καλαπεσόντας, οὓς ἀν δυ ὁ γράφων, πέτρον εἶναι καὶ ἰωάννην καὶ ἰάκωβον ἀνελίνωσον. πλὴν ὁδὶ πέτρος καὶ ἰάκωβος, ὠρθιάζον δὲ δ' μέρη. οὕτω δ' ἔφαβε δόξαν. καὶ ἀπλεβλέπουσι εἰ καὶ μὴ παντελὶ καθαρῶς, ἡ τοῦ μεταμορφουμένου αὐτῆ. ὁ δ' ἰωάννης ἀπειρο τετυφλὶς δ' φωλὲ ἀλε καλακάθευ αὐδῇ τῆς αὐλῆς ὄπι καταρρυτοῦς, δ' ἐμα λέω καλακαλύψας τὴν κεφαλὴν, οὐδ' ἄραι εἶχεν ὅλως ἄνω τοὺς ὀφθαλμούς. οὐχ ὁλὶ μὴ κ' τοὺς ζωγραφοῦντας ἐνῆσο τὴν ψυχὴν, πῶς γὰρ ὁ πρόδρομος καὶ τὴν ἀγγελον ἐκπεπληγμένος καὶ ὀπισθόπους. ἀλλ' ὁδὶ πλείονος αὐδῇ τῆς αὐλῆς ὡς ἔφην ὄπι χθόνιος, ὅλε μὲ πεῖ καμπάμπος καλαπέπωκε. μὴ δ' ὁ σὺ δ' καὶ αὐτοῦ ἐνασχολεῖσθαι σελας τῆς θεολογίας, ἐκεῖθεν ἐπυρσεύσεν. ἐγὼ δ' αὐτὰ παρὰ τῆς ζωγράφου. ἐμὲ βλέπων αὖθι καὶ ἡ ἐμὴ θεολογία δ' δύο διανοίαν μελοποιῶν, ἡ ἐμὴν δύο τὴν μεταμόρφωσιν. καὶ βλέπων ὁ οὗτος ὁ διάφορος τοῦ ἰωάννου πρὸς τὸν κοσμᾶν, ἀνάγω τὴν ὑμνολογίαν ὄπι τὴν ζωγραφίαν. καὶ τὸν μὲ κοσμᾶν, δ' πέτρον καὶ δ' ἰάκωβον ἀφομοιῶ. τὸν δ' θεολογικὸν ἰωάννην, δ' ἰωάννη. ὁρῶ μὲ γὰρ καὶ ἀμφω δ' ἄνδρε. πλὴν ἀλλ' εἰδέναι, πλείων διαφορὰς ἰδεῖν δ' ἰωάννη ἐπέρρευσεν. οὐκοῦν ἀκούωμεν αὐτοῦ χαιρεθλωπούσης ἡ ἀνθυποκρισούσης. καὶ ζημιεδόμεθα ἀπὸ τοῦ φωτὸς. ἵνα δ' δ' φωλὲ αὐτοῦ τῆς ὑμνολογίας, κ' τὴν ψαλμῳδίαν ὀλόμεθα φάς τοῦ ὠνομένου. τοῦ καὶ δ' φωτὸς τοῦ πρὸ φάς παναγίου προελθόντα. καὶ ἐσθῆσι δ' ταβωρ ἀμφιάσας ἐμὲ, πλὴν ἀλλὰ τὸ φέγγος τῆς θεϊκῆς αὐτῆς αὐτοῦ ἀπαστράψαντας: ⸗

Ἠακροστιχὶς.

Μωσῆς δὺ πόθοπον δ' ταβωρ ἴδε: ⸗

Ἡ μεσῶν ἰσοστία. καὶ ὅπως τὸ στίχον ἀναβας τὴν νεφέλην εἰς δεῦ, δ' λέγει δῶ, καὶ τὰς θεολογίους λέξεις ὁ πλάκας. καὶ πολιτεύσασθαι μὲ, ἰδεῖν τοῦ δυ. ἀκούει

ἕκτη δ' ἀκροστιχίδος: ⸗

ὁ, ὡς πόδωπον ᾧ οὐκαὶ ἰδὴ δῦ. δόκουδεὶς καλοεῖαι πόδωπον δῦ καὶζὴ
σεῖαι. μόλις ὁ ἀξιωθεὶη δεᾶ θαδαι τὰ ὁπάδια. καὶ ταῦτα, παραβύλας ἑαυτὸν
ὑπὸ πέτρα μὴ πρωθεὶη τὰς ὄψεις ᾧ ἀποστρέφηται ἄλλης, πᾶσι τοῦτο πάνυ
λῆλα καθέστηκε. μεταλαβὼν οὖν ἠν ἰσοείαν ταύτην ὁπὸ τ' θαῦμα ἠς μεταμορφώ
σεως ὁ μελοπτοιος, καὶ ὅτου τ' πᾶλμα καλαπλαγείς, ὁμωσπᾶς φησὶν ὁ σὺν ᾧ σιναίω-
πόδωπον μὴ ἀξιωθεὶς ἰδὴν τὸν δῦ, νεῦ εἰδὲ τοῦτ' σὺ θαυμ. δῦ ὁ οὐδὲ πόδωπον σὺ
θαυμ καλεῖδε μωσπᾶς, τ' τὸ πεσχηφθὴν τος ᾧ μνησθεὶς ἀνοῦ χάρει πόδωπον. ὁ καὶ
γὰν ὡς ἥλιος σὺ ἠ μεταμορφῶσαι, καλεῖδε μωσπᾶς. καὶ γὰρ τ' πόσλημμα, σ' ξαὐτῆς
σὺν ὠδῖνας ἐκαθῆτ. καὶ δὲ ἐξεμάθομεν. ὡσ' δε καὶ τ' τοῦ πος λήμματος πόδωπον,
δῦ πόδωπον. καὶ ὁ τοῦτ' ἰδεῖν, δῦ πόδωπον ἰδὴν. ὁ δ' ὁπ' τοῦ ἰδὲ ἠς παραλλοίσεως
ἰσμὸς, κ' ἰωνικὴν ἐλεῖνε παραλήφησιν. ἐκεῖνοι γὰρ ὑστέλλειν ἀεὶ τοὺς ἑαυτῶν
παροξυτόνους εἰῶσιν : ⁊ ❧ ὁ καινῶν. ὦ α ἦλος πλαγ' λεθάργου : ⁊

Υ γὰν ἀναδεύσας : ⁊

Μωσπᾶς σὺ θαλάσσῃ πεφιλικῶς. ἰδὴν σὺ νεφέλῃ καὶ σὺ σύλῳ πάλαι πυρὸς ἠν
δόξαν τ' ἀνεβόα ᾧ λυξωλῆ καὶ δῶ ἡμῶν ἀῶμεν : ⁊

Εἰ ᾧ ἠς μεταμορφώσεως δαιμαλὴ, μείζα μέρος λελοιῶται τοῦ μωσῆου ὁ μελοτέαφος
καὶ δεώμενος, καὶ ζομπαρασάλην καὶ παρασάλην δῦ καὶ ζυλλαλὴν ὧν χρυσέων-
πεῖ ἠν πρώην πᾶσαν ὠδὴν ἣς ἀρχαῖος αὐ τος καθέστηκεν, ἰαῖς κ' μωσῆ ἐμπλαύ
νεῖ ἰσοείαις. καὶ ἀπὸ δῦ παλαιῶν πρὸς ἠν νέαν ταύτην καὶ καθ' ἡμᾶς μεταφέρειν
κυείαχὴ μεταμόρφωσιν. ὡς ἐξ' ὧν τοῦ τ' εἰρμοῦ τοῖς βουλομένοις καταμαθὴν
ἐξεστ. τοῦτο γὰρ τ', μωσπᾶς σὺ θαλάσσῃ, εἰρμοῦ εἰῶ ἡ θεμα. ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρχαίκου
ἠς ἀμφοτεχίδος στοιχείου ἀρχόμενον. καὶ τι σὺ ταῦτα ἠν ἰσοείαν μῶνη δοκεῖ ἀ
φηλεῖσθαι, ὁ μελωδὸς. ὁμωσπᾶς κέλευσ' σὺ ἰῶ ἠν ἔρυθραὴ θαλάσσαν, πεφιλικῶς
ἰδὴν σὺ σύλῳ πυρὸς καὶ νεφέλῃ τοῖς ὁπλοῖς τοῦ ἰλ, καὶ ὁ πανοφύλαξι, ἠν θαυ
μαστρίαν τοῦ δῦ δόξαν ἠν ἡλίου σὺν ἠν θαλάσσαν καὶ πεζὴ θανι βάθρων ἀ
χαν. καὶ πολῶ θρων τοὺς ἐχθροὺς. καὶ σύλῳ πυρὸς καὶ νεφέλῃ τοῦ ἰκλοδλὴ
θρων, ἀῶμεν ᾧ λυξωλῆ καὶ δῶ ἡμῶν ἀνεβόα. ταῦτα δὲ, ὁ παχὺς νοῦς. εἰ δὲ ἠς
ὀπτασιάκοντος ἐθέλει σκοπεῖν, οὐκ' σὺ ταῦτα ἀν εὑρήσει τοῦ ἐ ἐοῦ μυστηρίου ἁ-
πλῶς ἠν ἰσοείαν παρασκευάζειν. ἀλλὰ καὶ πρὸς ἠν ἑορὴν εὐφρεσῦν αὐτὴν σχεῖν
τοιζόλα. εἰ γὰρ ἁπλῶς ἠν ἰσοείαν ἐμελλε παραδέδαι, οὐδὲν ὤφειλεν εἰ πεῖν.
μωσπᾶς σὺ θαλάσσῃ ἠν δόξαν τοῦ ἰδεῖν, σὺ νεφέλῃ καὶ σὺ σύλῳ πυρὸς, τοῦτ' ἐστὶ
δι' ἐβόησε. νυνὶ δ' σὺ ᾧ μέλλειν εἰ πεῖν ἰδεῖν, πρεσπεῖν τ', πεφιλικῶς, ἐπέρχομαι

νὶ ξαδ· ποῖου δοῦδ, οἱ μ̄ ἄλλα δυνέβραιον ἡν ἐρυθρὰν θεμούμενοι· καὶ σὺλφ πυρὸς καὶ νεφέλη καθοδηγούμενοι, αὐδ δοῦδ πῦρ δ πῦρ καὶ νεφέλαν ἡν νεφέλην καὶ δεσῶνδ· παχεῖς ὄυλες καὶ μανδὺ ἐπρυήξαδαν δν δρωμένων δηλαδμενοι· μωσῆς δ̄, οὐχ' ὅυλας· ἀλλὰ δν σὺλον δοῦ πυρὸς καὶ ἡν νεφέλην εἰδώς, θεφηλικῶς αὐδ καθωρα· καὶ δν σὶναϊ δοῦ πυρὸς διὰ δν δρωμένων προέβλεπε σὺχον· καὶ ἡν σὶ αὐδῷ νεφέλην θεωρᾶδ· ὡς δ̄ ὁ σὶναῖος καὶ ὡς ἡ νεφέλη, θεῖον ἔσαν ἡμᾶς ἀναδιδάξαι σὶλαῦδα· αὐδοῦ δοῦ δεαυτοῦ μελωδοῦ σὶ δ̄ μικρὸν ὑποκαλέναι, μέλλοδος ἀφέσαλα λαβεῖν ὧν ἀδζ· :–

πγ
πε. Ὡς πέτρα δ̄ δοῦδ ἡμᾶς σκεπαδείς· δ̄ πεδεωμένῳ· δν ἀόρατον καθορῶν· μωσῆς ὁ δε ὁπλὴς ἀνεβόα· δ̄ λεγεῖδ καὶ δῷ ἡμῶν ἄδωμεν· :–

ϛ
ϛγ. Γέγραπδαι σὶ βίβλῳ ἐξόδου ὅδε σὶλέγει μωσῆς δ̄ δῷ· καὶ ὅδε αὖδι δ πρόσωπόν μου οὐ δυνήσει· ἀπαδορευδὶ γὰρ δοῦδ, καὶ ἀκούδι δοῦδο δ̄ ζῇ ἄνδρωπος· ἰδοὺ δπος παρ' ἐμοὶ καὶ σὺ δπι ἐπὶ δῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω δῆ χειρί μου· καὶ ἀφελῶ δὴν χεῖρα μου καὶ δόψει δὰ ὀπίσω μου· δοῦδ δ παλαιόν, μεδαφέρω ὀδὶ δὰ καδ' ἡμᾶς καὶ δὴν ἑορδὴν ὁ μελοποιὸς· καὶ μωσῆν ὁρῶν μ̄ δῦ σὶ καθορᾷ, ζητῶν καὶ δοῦ καλύμματος· ὡς οὐκ ἐζὸν δν ἀνδρῶπον ἰδεῖν· οὕτω μέδιν δ δοῦ ὁρᾶς παραλαμβάνει σῶμα· δ̄ ἐξ αὐδῆς ἐνάδας ἀεωδεῖ, καὶ οὕδω φησὶν· ὅδι δι ὁ μωσῆς ὁ παλαιὸς ὑπὸ δὴ πέτρα κρυβεὶς· καὶ οὕδω δὰ ὀπίσθια δοῦ καθεωρακώς, νῦν σὶλῆ μεδαμορφώσει δοῦ ἰοῦ, ἐλεύσ παλιν δὶ αὐδὶ δν δοῦ ἀόρατον· πλὴν, οὐκ σὶλαῦδα σὰρξ πέτρας ἐκλαμπούσης καὶ καλύμματος· ἀλλὰ ἴσδι ἅγιον δοῦτο καθαρὸν κἀκεῖ ἡ πέτρα, οὗτος σὶλαῦδα δ κυριακὸν σῶμα· δ̄ οὐ ποκύψας οἰσδὶν δὶ δοῦ ἀόρατον· :–

πδ
πε. Σὺ ὀπίσω δοῦ ὄρους δοῦ ὁμολογοῦ· καὶ σὶ καθωρεῖν· καθορᾶδαι δ̄ μωϋσῆν· σὶ γνόφῳ δ παλαιῷ· σὶ φωνῇ δ̄· νῦν ἀποσδολῇ δῆς δεοῦδος· :–

ϛδ
ϛδ. Ἐνδῶ δα ζόκεισαν ποιεῖν ὁ μελωδὸς δῆς παλαιᾶς διαδήκης καὶ δῆς νέας ἐκκλησίας· καὶ δοῦ αὐδοῦ δν μ̄ δοῦ αὐδοῦ μωσέως σὺλυζόμενδα παραλαμβάνοδα σὶ σινεϊνὸν ὄρεσ δ̄ σιναῖῳ καὶ δ̄ καθωρ, δίκνυσιν ἀμφοῖν δ διάφορον· οὕδωπως λέγων· ζόκει σὶ σιναῖῳ καὶ σὶ καθωρ ὁρᾶδαι δ̄ μωϋσῆν· ἀλλ' ὀπίσω δοῦ σιναίου, γνόφος ἦδε καπνὸς· καὶ νεφέλαι καὶ πάν δα καύδεινα· ἐν ᾧ δ̄ μεδαμορφοῦδαι δοῦ ἰοῦ μου, καὶ ἡ νεφέλη φωδεινὴ καὶ δ πρόσωπον ἐξέλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος· καὶ δα ἱμάδια αὐδοῦ γέγονδ λευκὰ ὡς δ̄ φῶς· ζόκει δὲ κἀκεῖνος ὅδι ὃν δύο διαδηκῶν σὺλαμβανόμενος ὁ μελοποιὸς δ σύνδεμα, καὶ δι μὲν ὁ δοῦ δῆς παλαιᾶς πρὸς δὴν νέαν ἐστὶ δ διάφορον, πρὸς δὶ σὲ ὅδι γράφεις, ζόφιστε χὲ βασιλεῦ ὀπίσω δοῦ σιναίου ὄρους

τοῦ νομικοῦ πόθεν ᾧ μωϋσῆ ἐκαθεύδησεν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦ νόμου λεγομένου πρὸ τοῦ, ὕδεν ἐθεάθης ᾧ αὐλῷ μωσῆ καὶ οἱ ᾧ δαβὼρ. πλήν, ἀλλὰ πολὺ δὴ δύο διαφορεῖ τὸ διάφορον. ἐκεῖ μὲν γὰρ καλάμες καὶ σκιὰ καὶ ὕσσωπος. ἐνταῦθα δὲ καλωπίζεται. σὺ λαῦδα γ', φῶς ἡλικιωτὴς καὶ ἀπόστολος τοῦ λόγου, ὁδοῦ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας ἐστὶ τὸ διάφορον :

ᾠδὴ Γ'. Οὐσανίας ἀψίδος ὁ εὐφουρλεύσεις :

Ἡ σκιάζουσα δόξα σὺ τῇ σκιᾷ πόθεν. καὶ ᾧ μωϋσῆ ὁμιλοῦσα ᾧ τῷ θεράποντι Ἰησοῦ τῷ ναυῆ. τῆς ἀστραψάσης ἀρρήτως. σὺ δαβὼρ δὲ ποῦ τὰ μεγαλορρήμονος :

Οὐ χορευόμενος ὁ μελοποιὸς τοῦ μὴ παῖζα τὰ παλαιὰ μιμνήσκεται πρὸς τὸ δαβὼρ, ὃς ἦν τοῦ μαρτυρίου ἡ δὺ πεφόρηκε σκηνή. καὶ ἁρπάσας ἀπὸ θύρας ἐξόδου ξύλων δύο οὕτως λεγόντων. καὶ καλέβαυεν ὁ σύλος τῆς νεφέλης, καὶ ἴσαβ ὅπῃ ἦν θύραν τῆς σκηνῆς, καὶ ἐλάλει μωσῆ. οὐχὶ ἦν σύνοιαν μισθοῦ ἀλλ' ᾠδὴ καὶ αὐτὴν ἦν γραφήν. ὥδε πῃ φησίν. ὁ ἦν δὲ ἡ τοῦ βιβλίου τῆς ἐξόδου σκιάζουσα δόξα σὺ τῇ σκιᾷ, δόξαν δ', τοῦ τῆς νεφέλης συλλογὴ καλεῖ ὡς καὶ αὐτὸ σκῆνος ἐξόδου ἐστὶ καλαμᾶται. ὡς τὸ, ταῦτα καὶ ταῦτα ποιήσω, καὶ ὀφθήσομαι σὺ τῇ δόξῃ μου, Ἰησοῦ θέσεως τῆς οὖ δαβὼρ τοῦ δεῦρο ἀναλαμψάσης ἀρρήτως μεγαλορρήμονας; ποιεῖται δ' οὐμοιούλιον τὰ τῆς σκηνῆς τῆς μεγαλορρήμονος, ἀλλὰ καὶ ὑποδείκνυσιν ὁ θυ παλαιᾶς καὶ νέας ἐστὶ τὸ διάφορον. ἦν γὰρ σὺ τῇ παλαιᾷ σκηνῇ δόξαν, σκιάζουσαν εἶπεν, ἀλλ' οὐ νομικῶν σκιωδῶν ἐπαρχόντων καὶ ὑπτικῶν. ἦν δ' σὺ τῇ μεγαλορρήμονι αὐλῇ ἀστράπτουσαν. ὅθυ δὲ σκιὰ ἀστραπῆς. καὶ ὕσσωπος οὐ ἐστὶ ὕσσωπος ἐλαττούμενος, θοῦθυ ἡ νέα ἦν παλαιᾶν ὑπερέβαλε. πῶς μὲν ὕσσωπος τὰ τῆς σκιᾶς τῆς μεγαλορρήμονος, σὺλλεύδην δῆλον. σὺ τῇ σκιᾷ, νεφέλη ἦν ὑποσκιάζουσα. καὶ σὺ τῇ μεγαλορρήμονι, νεφέλη φωτεινὴ ἡ ὑποσκιάζουσα. μαθεῖς δ' σκιῶδη καὶ τὰ νέα ἐκ τοῦ νομιζέσθω εἶναι σκῆνος λεγόν, νεφέλη φωτεινὴ ὑποσκιάσει. δύο γὰρ τοῦ ὑποσκιάσεως ἰδιώματα. τὸ μὲν, ὑπὸ τὰν νύκλα καλαχεῖ ὧν ὀφθαλμῶν. καὶ ὅλως ἐπαχθεῖν ἦν ὑποσκίασιν. τὸ δ' ὑπὸ ταῦ ἓκμικόλας ἴνας καὶ ὑφ' ἡλίου σφῆνες ἢ καμήλῳ πολλῷ ποιησθῆναι, λεῖσθαι παραλαβὸν ἀλαθοῦ. ὑποσκιάζει αὐτοὺς καὶ ἀναρρῶσι ὧν πόνων καὶ ἀλγηδόνος πρὸς ἀλλαγίασιν. τοιοῦτοι οἱ τῆς νέας εἰσὶν ὑποσκιάσεως. ὡς τὰ πάντα κεῖ ἐπελεύσεται ὑπ' σε. καὶ δυνάμεως ἐλεύσου ὑποσκιάσῃ. καὶ σὺ ᾧ δαβὼρ, νεφέλη φωτεινὴ ὑποσκιάσει αὐτούς. καὶ σὺ τοῖς πρὸς τοῦ ἀρχηγέτου μελῳδήσασι. ὑπὸ ὑποσκιάσῃ ἡλαίεις θυ ἀρχαίτελε. οὐχὶ δ' ὑπὸ ἦν ἡ τοῦ ἐλεύσου δυνάμεως ἦν κεχαριτωμένην σκιάζειν ἐμελλε καὶ

ζοφοῦν, οὔτε τοὺς ἀποστόλους ἢ νεφέλη ἢ φωλεὰ ἢ ἀρχαιτελικὴ ζάλης νυκτὸς ἡμῖν ἐθαλία· πᾶς γὰρ εἰ δ' ἐκείνης τοῦ διαβόλου σκάνδαλα ἢ δύναμις. ἀλλ' ὅτε ἐλέγομεν νεφέλης ὑποκειμένους εἶναι παλαιᾶ, καὶ νεφέλης ὑποκειμένους εἶναι νέᾳ· εἶναι πρώτη σκηνὴ ἡ δόξα τοῦ θεοῦ ἡμῖν μωσεῖ. εἰ γὰρ ἐβάπτισαν ὅλως οὐκ αὐτὸ τοῦτο ζητεῖσθαι καὶ ὅλως μὴ τοῦ ἡλίου ἐν τῷ ὕδατι. ἐκ σωτῆρος ἀκούσας καὶ ἡ σκηνὴ τῆς δόξης τοῦ θεοῦ πρὸς τοῦ μωσέως ὁμιλία, τῆς θαυμαστουργίας τῆς πρὸς τὸ θαλάσσιον. τοῦτο δ' ἀπορῆσαι ἄξιον πῶς ἀρρήτως ἦν τοῦ κυρίου μορφωσιν ἀστράψαι εἶπεν ὁ μελωδός· οὐδὲ γὰρ ἀρρήτως ἔστραψεν εἰ θαλάσσης. καὶ πῶς γὰρ ἀρρήτως, οὗ οἱ θαυμάσιοι εὐαγγελισταὶ τὰ ἱμάτια λευκὰ ὡς τὸ φῶς ἀνεβόησαν. τὸ δὲ πρόσωπον λαμπρὸν ὡς τοῦ ἡλίου. καὶ οὐδὲν μαρμαρυγάσης βροντῆς τοῦ πρώτους φωνῆς οἱ παῖδες ἐξήκουσαν. ἢ οὕτω ζοφεροῦ βάσεως τῆς ἁμαρτίας. ὅλα παῦτα τὰ ὀνόματα, καὶ ἀρρήτα ἐστὶ καὶ ἀνήκουστα, καὶ μυστικὰ καὶ ἀκουστὰ καὶ ῥητά. οὐκοῦν σκιὰν καὶ αὐτὸν οὐκ ἔχοντ' ὀνομάζομεν δὴ, σκιὰν πρὸ αὐτοῦ ὀνομάζομεν. μᾶλλον αὐτοῦ καλοῦντες. καὶ φῶς. καὶ ἥλιον. καὶ ἀρνίον πρᾶ. καὶ τἄλλα παῦτα τὰ δ' ὧν ἡ κλῆσις φύσεως σεμνολογεῖται. οὐκοῦν φῶς ὀνομάζομεν τοῦτο δὴ, καὶ καλέσαντες ἥλιον. καὶ μᾶλλον προσαγορεύσαντες, τῆς ἀρρήτου αὐτοῦ ἀξίας καταβιβάσαμεν. καὶ ἐφ' ὅσον ἐφικνεῖται σκιὰν λαμπρὰν τῆς φύσεως αὐτοῦ ποσοῦτον ἔστι, πάλιν κἀκεῖνα φύσιν ἀφίκνεισθαι ἄρρητον: ζ

πν. Σωσανίλδου δι λόγε μονογενὲς ὕψιστε. ἡ δὲν ἀποστόλων ἀκρόλης ὁ ἅγιος θαβώρ. καὶ συμπαρέστησαν. ὅλε μωσῆς καὶ ἠλίας. ὡς δὲ θεράποντες σοῦ φιλάνε: ζ

ξζ. Τοῦλε δ' ἐφ παίσιον ἐξαλλάξως οὐκ εἰδεῖε. αὐλὰ γὰρ τὰ ἐξ ἴσματα τοῦ εὐαγγελίου, τὰ οὕτως λεγόμενα. ὅλε παραλαμβάνει ὁ ἷς τὸν πέτρον καὶ ἰάκωβον καὶ ἰωάννην. καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς τὸ ὄρος. εἰδ' οὕτως, καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς δύο ἄνδρες. ὅλε μωσῆς καὶ ἠλίας μεθ' αὐτοῦ ζυλλαλοῦντες. αὐτὰ τοῦτα σὺν τοῖς μελοποιεῖ. ὅπισθεν φαίνει πρὸς τὸν ὁρᾶν τὸν λόγον ἡμῶν ἡμᾶς ἁμαρτάνειν. ὅλε ὦ ὕψιστε λόγε μονογενὲς. ζωσανίλδου δι πᾶς τὸ ὄρος ἡ δύο ἀποστόλων ἀκρόλης. καὶ παρέστησαν μετ' αὐτοῦ, ὅλε μωσῆς καὶ ἠλίας ὡς θεράποντες τοῦ θεοῦ σου. τοῦτο μὲν ὅπερ εἴπον, καὶ τοῖς ὀπίσω πεπιστευκόσιν ὧν εὐαγγελικῶν ζυλλαβῶν ἐστὶ πρόχειρα ταῦτα. σκέψασθαι δὲ ἄξιον. ὡς ἀναβεβηκότας εἰς τὸ ὄρος ὁρᾶν τοὺς ἀποστόλους, μετὰ τοῦ ἑνὸς, τοῦ ἓξ, ὕψιστου ὠνόμασε. τοὺς δ' ἀποστόλους ἀκρόλιθα. ὡς δὴ καίπερ ὄντας καὶ τοῦ ὑψίστου ὅτι τὸ ἔθνος ἀνέβαινε τοῦ ὄρους, εἶναι ἀκρόλιθα ὅτι ἦν ἀκρωρείαν. ἐλὶ δ' ἀναμασοῦ καὶ τοῦτο. πῶς εἰ πανὶ ὅλε ζυμπαρέστησαν, ὅλε μωσῆς ἠλίας.

σπάνιον ὡς δοῦ θεράποντ. ἡ παῦλος ἵνα μὴ λέγῃς ἀκούσας ἵνα δοῦ προφῆται εἰς
ἵν ζωὴ παράσασιν ὁμολόγως εἶναι νομίσῃ αὐθεντικὸν ἔχω. λαβὸν παῦλε τὸ
ὡς δοῦ θεράποντες. μονονουχὶ τοῦτο λέγων, ὅτι οὐχ ὡς φίλοι. οὐδ' ὡς ὁμόδουλοι
οἱ προφῆται διῃρέσθησαν. ἀλλ' ὡς δοῦλοι δὲ καὶ θεράποντ: ⁊

(η) ις ὅλος ὑπάρχων ὅλος θεοῦ λέγωμαι. ὅλῃ ἡ θεότητι μίξας ἵνα ἀνόητα. εἰ ὑ πν. θεο.
ποσάσει θυ. ἵν' εἰδυῖαι ἰδίαις οὐσίαις. μονοῦσθαι δὲ ἑνὸς ἀλλὰς δὲ εἴδους εἰ ὄρει δεῖται: ⁊

Ἐν ᾧ πρόθηται τὸ πάσχω θεολογεῖ ὅτι μεγαλοπρεπὴς ἵνα οἰκονομίαν καὶ ἵνα ἕνωσιν θυ ξ.
προσλαβοῦς καὶ θυ προσλήμματος. καὶ θυϊκαθίζων, οὕτω φησὶ. σὺν χε βασι
λεῦ. ὃς ὅλος ὑπάρχων. πλὴν ὅλον τὸ πλήρωμα ἵνα θεότητος ἔχων εἰ ἑαυτῷ.
οὐ γὰρ μερισθεὶς εἰ ἡ θειότης ἐστὶ ἡ θεότης. ἵν' ὅλῃ πᾶρ τὸ δὲ μέρος αὐτῆς. ὁ δὲ γὰρ
ος, τὸ δὲ λε. τὸ δὲ πνᾶ τὸ δὲ καλούμενον ἅγιον, ἕλληνες γὰρ ταῦτα παιζέτωσαν. μεθ'
ζουλες ἵνα ἐξουσίαν τοῦ ὠνοῦ ᾧ σὺ. καὶ ᾧ ποσυδῶνι ἵνα θαλασσαν. καὶ ᾧ πλή
θωσι τὰ ὑπόλοιπα. ἡ δὲ θειας, οὐχ' οὕλως. ἀλλὰ καὶ ὁ πᾶρ ὅλος δς. καὶ ὁ γὰρ ὡς παῦλος
ὅλος δς. καὶ τὸ πνᾶ ὁμοῦ τοῦτο, ὅλον δυ. οὐ μὲν εἰζόμενος ὅτ' αὐθεντικὸς ἵνα θεότητος.
ἀλλ' ὅλος εἰ ἑκάστῳ τρόπῳ ἐμφανιζόμενος. οὐκοῦν, ὅλος δς ὁ πᾶρ, ἀλλ' ὅλον
ἔχων εἰ ἑαυτῷ τὸ πλήρωμα ἵνα θεότητος. ὅλος δς ὁ γὰρ. ὅλος δς τὸ πνᾶ τὸ ἅγι
ον. καὶ ἕκαστον τούτων ἐρεῖς, δς ὅλος ἐστί. καὶ τὰ ζῷα ζωάφας, δς ἐστιν ὅλος. ἵνα
τὰ εἰκὼς καὶ ὁμοίωσις, οὐδὲν φησίν. δς ὅλος ὑπάρχων δὲ ἀλλ' οὐ μέρος δὲ
θεότητος ἔχων, ἀλλ' ὅλην εἰ ἑαυτῷ αὐτὴν περιλεῖον, ὅλος. ἤτοι ἀκέραιος εἰ ὑπὲ
ροις ἔξωθεν ἄνθρωπος λέγωμαι. οὐχὶ τοὺς ἐκείνους λέγω ψυχῆς νενοσωμέ
νης καὶ λελοιδωμένης τὸ σῶμα λαβών. ἀλλὰ ὁλοκλήρῳ ἡ θεότητι ὁλοκλήρου ζῶνα
φας ἵνα αὐτότητα εἰ μιᾷ θυ ἡ ὑποστάσει. καὶ γὰρ εἰ ᾧ ἦσε μυσταγωγίᾳ, αἱ μὲν φύ
σεις, δύτα. καὶ οὐσίαι, δύτα. ἡ δὲ ὑπόστασις, μία. καθ' ἣν αἱ φύσεις ἓν αἱ οὐ
σίαι ἵνωθησαν. ἵνα θυ θεότητα ὑποστάσει εἰ ἰδίαις δυσὶ θέλουσι φύσεσιν, εἰ ᾧ δεῦρο
καλωθῶσιν ὁ ἁγίας καὶ ὅμοιοι ὑμῖν. μὴ πρὸς αὐτὴν καλούμενος οὕλως, ἀλλὰ συμπα
θῆ θεότητι. μὴ δὲ ὁμοῦ, εἰ σαρκὶ. μὴ δ' ὁπλίσου εἰ χωρηθ. εἰ ᾧ δεῦρο γὰρ καὶ ἀμφο
τέρων τῶν προφήτων ἡ δυὸ φύσεων εἰ μιᾷ τῇ χυσιακῇ ὑποστάσει ἑνώσεις θα
νῶς καλωπαίσθη. ἵνα ἐβλεπον παθεῖν τὰ τοῦ ἰν. καὶ χεῖρας καὶ πόδας ἔχοντα. καὶ
λεῦθεν ἵνα αὐτότητα ζωεφόρων. φῶς ἐβλεπον ἐκεῖθεν ἀποπαλλόμενον αἴσχθυ.
καὶ ἥλιον προσώπῳ ἐξαυτέλλοντα. καὶ λεῦθεν τὸ φέγγος ἵνα θείας ζωεφόρων οὐ
σί. καὶ ἀμφότερα ζεμβιβάζοντ εἰ ᾧ αὐτῷ ἰν. δύο οὐσίαι ἐκηρύχθυ, εἰ μιᾷ τῇ
ὑποστάσει θεωρουμένας: ⁊

ὠδὴ ε΄.

ὁ ειρμός. Ἐκ σαρκὸς θυ βολίδες θεολόγε· ἐξεπορεύοντο· πεφιλωμέναι καὶ ἀποσόλως ὁ θεὸν οἰ πεπεικότι· μελπομένες ἀνεβόων· δόξα τῇ δυνάμει θυ κε΄:

ἑ΄ Ἐρῶν σήμερον παροῦσαν ὠδὴν τοῦ ἀββακοὺμ ὁ μελοποιὸς ἔφη, εἰς φῶς βολίδες θυ πορεύονται· εἰς φέγγος ἀστραπῆς ὁπλοῦ θυ, ᾗ καὶ εὐλογεῖν λαὸν τῆς ὠδῆς καὶ πρὸς τὸν ἑορτὸν μελῳδήσωμεν, ἀλλὰ μονονουχὶ καθορῶν τοὺς σὺν τῷ κυ ειακῆς σαρκὸς πρεσβείας τοὺς τῆς θεολόγε, σὺν τῷ σαρκὶ θυ φησὶ χε βασιλεῦσε ὅλης βολίδες ἐξεπορεύοντο· ἵνα πῶς ἔ τοιοῦτον πεφίλευμα τοῦ ἀββακοὺμ λάβῃ; ὅθεν οἱ δὺ πεφιλωμένοι καὶ δὺ ἀποσόλων πρώτιστοι τὸ θεράστιον βλέπουσι

ϛ΄ ἀνεβόων· δόξα τῇ δυνάμει θυ κε΄. ἀπορητέον δὲ τὴν ἀῤῥαβῶνα· πῶς πεπεικότος λείεσθαι πεφιλωμένων, τοῦ μωϋσοῦ καὶ τοῦ ἠλίου· καθ᾽ ὃ μὲ οὐκ ἐλύτρωσαι πεφίλευ εἰπόντος ὑπὲρ ἰωάννου τοῦ βαπτισοῦ· ἀλλὰ μείζονα τοῦτον γεγενῆσθαι παίδων δὺ γεννητῶν γυναικῶν· πῶς δὲ καὶ πεπεικότος δὺ ἀποσόλων τὸν πέτρον καὶ τὸν ἰωάννην καὶ τὸν ἰάκωβον ὀνομάζει· καθ᾽ ὃ καὶ λαῶδαι μὲ πέτρον τοῦ παύλου ἔχοντος θέρμον θεσπέσιον καὶ λεῦσθαι δηλαδὴ καὶ τὸ ἑλκεῖν· εἰ μὴ ἄρα ἠθέλησε ἡμῖν δι᾽ ἡμῶν ζεβεδαίου προσελθεῖν καὶ αἰτῆσαι πρὸς τὸν κν, περὶ τῆς πρωτοκλισίας δύο ἐκείνης ἡμῶν· καὶ ἵνα ἐκεῖσθαι ἀποφάσιν· οὐκ ἔστιν ἐμοὶ δοῦναι, ἀλλ᾽ οἷς ἡτοίμασται· καὶ φασὶν πρὸς ἀλλήλους ἀποσαλεῖσαι· ὁ δὲ φασὶ βολὸς ἀποσαλεὶς τοῦ πατρὸς

ζ΄ καὶ μὴ ὑποβὰς εἰς τὸ μυστήριον τῆς μεταμορφώσεως, ἐξ ἀνάγκης οἱ δύο οὐ δύνανται ἐκβῆναι ὁμοσοῆς καὶ ἠλίας ἐκποτὲ παρελθεῖν· ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἀποσόλοις τοῦ παύλου προσεισαγομένοις μὴ σκοπιάς μὲν αὐτοῦ καθὼς αὐτὸς ἀμαρτύρητα λέγων· μήπως ἀξιωθῆναι ἐλθεῖν εἰς τὸ κήρυγμα, ἢ τέλους ἀποστὰ σκεῦος ὁ ἰωάννης ἐκεῖσθαι καὶ ὁ ἰάκωβος:

πϛ΄ πϛ΄. Ὅταν βάθυ φυλάξας ἀλώβητον προσευχοῦ πυεῖ· φ᾽ μωσεῖ θεολαμπυσμοῦ. σάρκα ὑπεδέξας· δεσποτικὴ μελῳδοῦσα· δόξα τῇ δυνάμει θυ κε΄:

ἑ΄ Τὸ πρὸ τοῦ τέλους ὁ μελῳδὸς ἀποστέλλει πρὸς τοὺς διαπορῶντας ὅπῃ τῇ μεταμορφώσει τοῦ ἰοῦ· καὶ ἀπτοώντας πῶς πῦρ ἀπὸ σαρκὸς σκηπτόμενον τὰς σάρκας οὐκ ἔφλεξε· καὶ φησὶ τὸν βάθυ τὸν καιόμενον καὶ μὴ καιόμενον πρὸς ἡμᾶς πεβαλλόμενος· ὃ δὲ ὡς ἄνοι τὸ ἰδιότροπον τὸ μὴ φλεγόμενον τὴν σάρκα τοῦ κυ λαβεῖν ἀναλύσεως ἀστραπῆς σκηνὴν· οὐκ ἐκοῦσα δὲ βάθυ καιόμενον μέν, μὴ καιόμενον δέ, σὺν ἀστραπῆς φῶς θεσπέσιον καθωμίλησεν· ὁ γοῦν λαὸν τὸν βάθυ φυλάξας ἀμώβητον προσευχοῦ φ᾽ ἐκεῖσθαι πυεῖ, οὕτως καὶ νῦν φ᾽ αὐτῷ μωσεῖ τὴν οἰκείαν σάρκα καθάπερ θεολαμπυσμοῦ ὑπεδέξεν· ὡς δὲ μεταλαβὰ ἀποσείᾳ, καὶ

ἡ σκάπλιξις ἄπτεσθαι :–ζ

Υπερύθρα ἀκλίνη θεόλητος ἀμάθητος ἅλιος· ὡς σὺν ὄρμῃ θαυμασίῳ· εἰδότες μεθαμορ πν
φούμενον τοῦ λόγου· δόξα τῇ δυνάμει τοῦ κε :–ζ πο.

Τέρας δὲ γινόμενον σύλλαβε εἰς ἑαυτὸ ὁ μελισσός· δύο ἁλίους κζ, ταῦτ' ἀναλέλυκεν ζω
τας· οὐ κζ τοὺς ἕλληνας ἅλιον ἀλλ' παρηλίου, ἢ μετὰ παρηλίων· ἀλλὰ τοὺς ζ, μόνον ες.
σὺν οἷσπερ τὸ τοῦτο δημιούργημα. τοὺς δ', καὶ λαβὲ οὐπὶ ἴσης, τὸν ἅλιον ἴσης δικαιοσύ
νης σὺν ᾧ θαῦμ' ἀναλέλυκα μὴ σαρκός· καὶ ἀμφοτέρους ἀλλήλοις αὐλεξιάζειν,
ἐπερύθρα φησὶ καὶ ἐνικᾶτο ὁ αὐθάδης ἅλιος ταῖς ἀκλίνοι πεσβαλὼν τοῦ μόνου
ἁλίου τοῦ σὺν ᾧ θαῦμ' ἀναλέλυκα, ὅθεν ἡμῖν οἱ ἀστέρες παθαίνουσι σύνεσιν ἢ νυκτὶ
παθοῦσι. ἐπεὶ δ' ὁ ἅλιος ἀναλείπει ἀποκρυπτόμενος, τοῦτ' καὶ αὐτὸς ὁ ἅλιος
πέπονθεν ἐποχεύεις πρὸς τὰς ἀκλίνας τοῦ μείζονος ἁλίου ἴσης δικαιοσύνης δυ :–ς

Πῦρ μὴ φλέγον ἵνα ὕλην τοῦ σώματος· ὁρᾶτε ἄϋλον· ἐν σωστεῖ καὶ ἀποστόλοις· πν
φῶς ἁλίᾳ δὲ λέπτα εἰς σκότος· σὺν δυσὶ λεπτοῖς τοῖς φύσεσιν :–ζ πο.

Διττὸν μανθάνομεν εἶναι τὸ πῦρ παράληξ ἐσαφές· τὸ μὲν, θεῖον καὶ ἄϋλον· καθὸ
καὶ ὁ ἐν φωτὶ εἶναι λέγεται καὶ πῦρ καταναλίσκον ἁμαρτίας· τὸ δ', ὑλικὸν ἐρεύ ἐρω.
γοντα· φωτίζον ὁμοῦ τε αὐτὸ καὶ φλογίζον· πολὺ ἑτέροις λόγοις· τὸ μὲν γὰρ θεῖον
σκῆνος πῦρ αὐτὸ τοῦτο, φῶς ἐστι καὶ φωτίζει τοὺς ὅπως ὧν πληρωθέντας καὶ
δ' οὐδέν, πολὺ ἁμαρτίας· τοῦτο δ' ὑπακούει καὶ πεί ἡμῖν καὶ ὁ ἀνθρακες
ἀναφλέγουσι, πάσης ὑποστάσεως ὕλης σωματικῆς· καὶ βρῶσιν ἔσω τοῦ παύλα
ποιεῖται· πρὸς ταῦτα οὖν ἀπόδοσιν ὁ μελοποιός, καὶ ὡς πῦρ σύδεσι γενόμενος πρὸς
τὴν ἑορτήν, ᾠδὴν φησί· καινοῦσι τοῦτο θαύματι ἐξάλλῳ· πῦρ δὲ ἔστιν μὴ φλέγον
ὕλην σωματικήν, ἵνα σαρκὸς σκληρᾶς ἵνα κυριακήν· εἰ δὲ καὶ λύει ἵνα ἀποκαίῃ ὄντα
ταῦτα, ὅτι τὸ πῦρ ἄϋλον· τοῖς γὰρ οὐ ἀνθρᾶξι πῦρ, καὶ σὺν ὕλῃ, ἔστι δὲ ὕλης μὴ
προσκειμένης, οὐ δεῖ διαπράξεται· τὸ δ' ἄϋλον, ἀΰλως σὺν ἁπάσῃ συνεργεῖ· φασὶν
λέγειν πρὸς τὸν μελωδόν· ὦ θαυμάσιε μελῳδέ, καὶ αὖθις λέγουσι καινοῦ
καὶ δυνάμεσι περὶ τῶν γενομένων ἐναρκῶς, ἵνα συμφωνῶσιν καὶ πλάσις τοῦ ἰοῦ.
καὶ συνοῦσι τοῦτο λέγειν· βαβαὶ τοῦ θαύματος· πῦρ ὁρῶ σαρκὸς μὴ ἀπτόμενον.
ἆρα οὐ περὶ τῶν ἐκείνων ἀκούεις παίδων οἳ σὺν Βαβυλωνίᾳ βλασφήμῳ,
ἀλώβητοι σὺν τοῖς πυρὸς ἀπελήφθησαν, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐχ ἥψατο οὐδ' ἀλγεῖ
νος; τί γοῦν ὅτι δυσὶ λόγοις σύνεσιν δεῖ, πᾶς ὁ περὶ τοῦτο πεπαιδευμένος. καὶ χ.
φασὶν πρὸς πῦρ, καὶ σύδεσι ἵνα ὕλην· σὺν αὐτοῖς γὰρ οἱ ἄνεμοι· ἢ ὑετὸς αὐτὸ δηλοῖ
σι· ὅτι δ' ἵνα τοῦτο μεταμορφώσεως, οὐχ ὕλης· ἀλλὰ σὺν σοῦ εἰς τὸ σὸς εἰς τὸ σὸς

αὐ φλόγες πεῦχωσιν. ὡς δὲ, πῶς οὐ καινοῦ πυρὸς ἐνοικήσαντος τῷ ἄνδρι σαρκὸς καὶ φλέγειν ταύτην ἐν σαρκὶ: ϛ ϡϡδ΄ ε΄.

Ἵνα μὴ μετανοῶσι: ϛ

ρή. Ῥητέον οὖν τὰ ζῶα. ὡς τὰ μὲν ἀλογα οὐδὲν ἁμαρτάνειν οὐδὲ κολάζεσθαι φθείρεσθαι. ὁ κραδὼν ζωσῆς, καὶ δανάδου δεσπόζων παρέστησας. τὸ δὲ θηρίον ὃ ὄρνεον τὸν ὠμοῦσιν καὶ τὸν ἀλέαν. μαρτυρήσουσιν τὸν θεόληπτα: ϛ

ρή. Λογισμὸν τὸν ὧδε εἰ ἐβούλετο ὁ μελῳδὸς δι' οὗ ὁ ὠμοῦσης καὶ ὁ ἀλὸς ἐν ᾧ ἐν ᾧ θεωρεῖ συμπαρέστησαν. καὶ θαμβηλιχὼς ποιησάμενος καὶ τὸ τοῦ μυστικοῦ ἄρρητον σιγᾶν ἐπαλεῖς, τὸ ᾧ εἶπεν, ποία ζῶνα λόγου πλήρης καὶ ῥήτορεύσασθαι τὰ μεγάλα δυνάμει φθέγξασθαι, ὧδε ἐπαλεῖ τὸν λογισμὸν. καὶ ὁ λογισμὸς οὗτος. οὐπω φησὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς δὴ εἶναι γινωσκόμενος καὶ, ἐξέφηνας τοῦτο τὸ ἐν ᾧ θεωρεῖ. οὐ μόνον σὺ τοῦ δεσπόζου ἐκφωνοῦσι, ἀλλὰ καὶ σὺν ὅλῳ δυνάμει μεγάλων πεφηνὼν παρασάσεως τοῦ ὠμοῦσι καὶ τοῦ ἁλός. ἵνα μὴ δείξῃς ὁ ζῶν καὶ νεκρῶν κυριεύσῃς καὶ δὴ ὑπάρχεις ἀληθινός, τὸν ἐκ μοιρίας παλαιὰ ἀποθανοῦσα, σὺ τοῦ ᾅδου καλέσας ἀνέστησας. καὶ σταυρῷ συμπαρέστησας. τὸν δὲ ἡλίου ζῶν τὰ καὶ ἁρπαλέᾳ τὰ συσεισμῷ ὡς εἰς τὸν ὅλον, τοῦ ἁρμάτος καθελκῶν καὶ τὰ πεῖ θεοθαμβὲς ἀλαλάν, μαρτυρᾷ καὶ τοῦ τοῦ ἱστορήσας ἐποιήσω θεόληπτος: ϛ

ρή. Ὁ χερσὶν ἀορέβις. πλάσας καὶ εἰκόνα σου χὲ τὸν ἄνδρα. τὸ ἁρχέλεπτον σὺ ἐν ᾧ πλάσματι κάλλος ἐπιδέξας. οὐχ ὡς σὺ εἰκόνι ἀλλ' ὡς αὐτὸς εἰκὼν καὶ οὐσίαν. ὁ δὴ ἐξημαλίσας καὶ ἄνδρα: ϛ

ρή. Ἐπισκοπεῖτον ἡμᾶς μορφώσει τοῦ ἰῦ ὁ μελῳδὸς σωτῆρ. καὶ τὴν αἴγλην ἐκείνην καὶ πλάσεις, εἰ τὰ τοῖς λογισμοῖς ἀναδεικνύ. καὶ πρὸς τὸν ἀδάμ τὸν χρεῖ πλασθῆναι τὸν καθ' ὁμοίωσιν ἐκείνου γενόμενον, καὶ ξυμβαλὼν ὃν ἐν θεοῦ τὸν ἄρχειν τὸν καθ' εἰκόνα θεοῦ, ὁποῖον ἀρὶ σὺ ᾧ θεωρεῖ ἐνεθεώρησα. καὶ οὐδὲν τὴν παράβασιν ἐξεπέδυσεν, ὧδε τὴν φθορὰν. ὁ πλάστης καὶ δημιουργὸς τοῦ ἄνδρα χὲ. ὃν μὴ μόνον πάλιν ἀπὸ τῆς τοῦ χάους καὶ τοῖς ἀορέβις χερσὶν θεοῦ τὸν ἀναπλασάμενος. ἀλλὰ καὶ σὺν ᾧ ἐμφυσήσας θεοῦ ζωὴς καὶ καθ' εἰκόνα ἡμᾶς τὴν σήν; ὅτε ἀθυμοῦσας ἐβλέπεις τοὺς ἄνους ὅσης ἐξέπεσον χάριτος καὶ ὁδυφωτός, ἄνος καὶ αὐτὸς ἱερωνύς. καὶ μεταμορφωθεὶς σὺν θαβώρ, καὶ τὴν θεὰν ἐκείνην αἴγλην ἀπήστραψας, ἵνα δὴς ἀθυμοῦσας ἄνους ὅθεν ἦν ὁ κάλλος θ' καθ' εἰκόνα δῶς ἦν δὲ αὐτὸς ἀρχάθεν πρὸ δὴ, ἀπὸ τοῦ μεταμορφουμένου φανὴ δὴ. μονονοὺ χὲ ᾗ μεταμορφούμενος ὅσπερ, ἐὼν κεῖνον πρὸς τοὺς ἄνους. ὃν ᾧ ἄνοι οἷον

ὁ ἐᾶλε τ' Φελίος τοῦτ' τ' ἀ δὺ ζαρ κοῦνου ἀποπαλλόμενοι, τιοῦ τοῦ ἦν καὶ τ'
ἀρχῆθεν παρ' ἐμοῦ ἐμοῖ σὺ λεθῆ τοῖς καθ' εἰ κόνα δημιουργηθέντ' ἐμόν. ἵνα μὴ
ὡς εἰ πη ὁδὶ καὶ ὁ κυσιακὸς ἄνθρ καθ' εἰ κόνα ἐφ' τ' φῶς, ἀπαλὲ φρονῦ οὐκ ἀπο
νικοῦ δ' μεταμορφουμένῳ τ' φῶς· ἀλλ' ἐπὶ χ' μίαν ὑπόστασιν αἱ δύο φύσεις ἦ
καὶ ζυνεκεράσθησαν, θεοτέρα πολὺ πλέον δ' μεταμορφουμένῳ ἡ ἐλαττωσις· οὐδ' ἐ
δ' θῷ ὁδὶ καὶ αὖθις ἦν ζαρκα ἢ ποτὲ λύσει θεοῦ δι· ⁊

Συκράσεις ἀσυγχύτους· ἀνθρακα ὑπέδυξας ἡμῖν θεότητος. καὶ αφλεγοῦσα τ' ἐμ. πθ.
ἁμαρτίας ψυχάς· φωτίζουσα· σὺ θαβὼρ δ' ὄρη· ὧν ἀπωσόμου καὶ τ' ἡλίαν· μεθ
ἡμῶν δὲ σὺ ζάρκους σῴσεσθαι· ⁊

Ἐκ τοῦ γενεθλιακοῦ ποὸς τὸν κύριον· οὐ ὁ πολὺς βασιλεὺς καὶ ἡρῴδης παρα- ιδ.
δόξαις ἦν σὰν πόνου στόμφῳ πυρακλωθεὶς δι· ἔοικεν ὁ μελωδὸς τ' πᾶσι
τοπάσειου σ' ζαρκῶσθαι· λέξων κ' τ' μεῖζον βασιλέως καὶ αὐτὸς· ὃν δι· ζυγκραθεὶς
θεὸς φῶς ἀϋλου ἢ ἀΰλου κεραμεία καὶ στόμφα, ἀνθρακα ἐκάθευδεν ἡμῖν ὑπόδυ
ξας θόου· πίτνων ἐνώσεσθας ἡμῖν, καὶ ἀμφοτέρας ἐκάθευδεν τὰς φύσεις θυ· ὡς πῦ
ρ ὁ ἀνθραξ ἔχει κ' καὶ τ' λεῶδες ὅθυ εἰς τέφραν καὶ ἀποδοὺ ἀπολῇ· ἔχει δὲ
οὐδὲν ὕλου καὶ τ' φωλιστικοῦ, καὶ φλογεοῦ· οὕτω καὶ οὗ μεταμορφωθεὶς, ἀνθρα
κα ὑπεδύξας θεότητος τοῖς ἀνοῖς· φ' κ' τεῶδες τ' ἀνθρακος, τ' ζαρκικοῦ ὑπεμφαί
νων· φ' δ' πρὸς τὸ φωλεὸν θεότητα· πλὴν, ἀλλ' οὗτος ὁ ἀνθραξ, οὐ κ' τοὺς ἄλλους
ἀνθρακας διαλαμπὰς τοὺς μὲν, φωλεύειν· τοὺς δ' καίειν· ἀλλὰ καινόν τὸ πῦρ· ἐ
φ' οἷς κ' ἁμαρτίαν ἐνοικοῦσαν, τὰ τ' πυρὸς ἐνεργεῖ· πῦρ γὰρ φλογὸς ὁ
θεὸς· καὶ πῦρ καθαρτήριον ἁμαρτίας· οὐ τοὺς ἀνοῦς φλέγον· ἀλλὰ τὰς ἁμαρτίας.
ἐφ' οἷς δ' τ' ὠφελοῦν καὶ θαρσοῦν καὶ ἁγιάσον, ἐκάθευδε τ' φωτὸς ὑπόδυσιν ζαρ.
ὁ καὶ σὺν δεξάμενος σὺ φ' θαβὼρ ὄρη· οὐ τ' μισοῦ καὶ τ' ἡλίαν μόνον ζῴ
πλοξεν, ἀλλὰ δὴ καὶ αὖθις ἦν κορωνίδα ὅλωμα θεῶν· ⁊ ϗ' ϖ' ε'.

Ἰλαθήτω σοι Θεός· ⁊

Ὡς μὲ τὲ καὶ φοβεῖσθ'. ὡς ἐᾶ θεάσασθε σῶζον. ζῷ οὖσου αὐθὶς. σὺ τὸν δ' ἀ- πθ.
ξιοῦσθ'. ζῇ ἤγραψεν ἥλιος· ἦν δικαιοσύνης· νοῆς ὅπη τ' θεοῦ ὄντος θαβὼρ· ⁊
Ὡς πῦρ μεταμορφουμένῳ φ' τ' ζωπαρέσεως καὶ αὐθὶς ὁ μελοποιὸς, μετὰ μικρὸν ἐ ιδ.
ἡλία καὶ τὰς τριάδος δ' μεθήλων, καὶ τὰ παράδοξα βλέπων, καθαπλασεὶς τ' ἐνὸ
μόνου· ὧδε πῶς φιλεῖ· ἡλίαν μὲ καὶ φοβεῖσθ' ὡς ἐᾶ θεάσασθε· πρῶ
τον τ' ζῷ, ὅτι δύο ἥλιοι κ' ἦν αὐτὸν ἡμέραν ζῆλαι· ὅπερ οὐκ ἔνω κε·
πῦρ ἥλιους τὰς ἡλίνας ζωναλέλυσθ' ἡλίῳ, ἵνα καὶ δύο ζυλλουσοῦσιν οἱ Ἕλληνες·

ὡς δ᾽ οὐδὲ δύο ἥλιους, οὐδὲ ἢ πᾶσα τελεία σελήνη φαίνεται, ἴσχυσεν, οὐδὲ μὴν πολὺ πλείους ἡ πεῖρα καλέσαι; ἆρ᾽ οὖν ὁ μελανδρὸς σοφὸς ὤν, τὰ ἄστρα καὶ τὰ ἄνεμα. καὶ ὑπὸ φύσεως καλαυροῦται τὸ λυόμενον, μᾶλλα καὶ φοβερὸν αὐτὸ λιχμαὶ τὰ λαίλαπος. πρόδηλος ὡς ἔφην, ὁ δὲ δύο καὶ τὰ τούτοις ἑξῆς τάττει ἥλιοι. δεύτερον δ᾽, ὁ τούτου παραδοξότερον. οὐδὲ ὁ δ᾽, ἀπὸ ὄντων ζωὴ φησί. ὁ γ᾽, ἀπὸ τῆς εἰς ἀνέλεικτον, ἀζήλωτος ἡ ἐπιβολὴ τοῦ φωτός, ὁ ἀπίστως ἢ τοῦ ὄντος φωτός. ὁ τοῦτο πάλαι δαίμονος τοῦ ὄντος, ὁ δὲ ἐκεῖνος τοὺς ἀστέρας πέφυκε πάλαι δεδαγμένους. ὡς περὶ ἡλίου εἰ ὄντως φαίνεται. τὰ δὲ ἀστέρων ἀποκρύπτεται φῶτα, οὕτω τοῦ αὐτοῦ ὁ ἥλιος εἰ ὄντως ὁ αὐτὸς καὶ ἐμοὶ δοκεῖ, τοῦ τῆς καθ᾽ ὅσον ἡλίου τοῦ νοητοῦ αὐτάρκειαν εἰ δαβαρ, ἀποσβῆναι τὰ σέλα καὶ ἀφιππάσασθαι. κίνημα πρὸς τοῦ κλέπτειν αὐτὸ φέρεσθαι καὶ αὐτελάμπειν οὐχὶ τελεῖν: →

πϛ. Παρίληψις ἡ σκιά. τοῦ νόμου ζητοῦντος ἐλλιπεῖς ὄφεως. τῆς ἀληθείας. μισοπᾶς ἀνεβόησεν. εἰ δὲ δαβαείῳ. καὶ δεδαῆσθαι τὴν δόλησιν: →

ζϛ Ὁρᾷς ὁ μελοποιὸς τοῦ κυ εἰδὴς μεταμορφοῦσθαι, ὅλως καθαρῷ ἢ φωτὶ καὶ ὅλως ἀσκίου αὐτὸς εἰ λάμπουσα. καὶ εἰς νοῦν βαλόμενος τὰ τῆς παλαιᾶς, καθ᾽ ἣν ὠμολόγησεν ἢ δὲ μισοπ. πλὴν εἰ τύφῳ καὶ εἰ θελλῇ καὶ καπνῷ, δύο δύο δαδοῦχοι τὸ μέσον καλαυοῦσας. καὶ ὡς τοῦτον ἡ νέα τῆς παλαιᾶς λαμπόλεσα καὶ ὅτι δυξόλεπρα ὁ εἰ τοῦ σκότους τοῦφῶς, ἀπὸ τοῦ θεολοίχου τὰ τοῦ ἱερέως τὰς ζητήσεις λαβοῦ, οὕτω πως λέγουσι. αἱ σκιαὶ παραξέχουσιν. ἡ ἀληθὴς ἐπιστέρξεται, παρίληψις φησὶν ἡ νομικὴ ἐκείνη σκιὰ καὶ τὸ τοῦ γράμματος κάλυμμα. καὶ ἡ ἀληθὴς δὲ ἢ φωτοπρεπῶς ὑπεδέξατο. ἵνα δὲ οὐχ᾽ ἑαυτὸν εἰ ἀφῃρέθησαν, ἀλλὰ τοῦ μισοπᾶ. ὁ δὲ εἰ δὲ δαβαείῳ ἰδόντος μεταμορφούμενον τὸ μισοπᾶς, τάδε τάδε καλαπλατεῖς ἀνεφθέγξατο. ἵνα πισθόπεσον ποιῶν τὸν λόγον. ἐκείνοις γὰρ πισεδόμενοι πλέον πεῖ δύο πεῖ μᾶλλον ζῶσι εἰκῆ τοῖς λυτὸν λέγουσιν ὁ δὲ τάδε καὶ λίσον τοῦδε, ἢ τῶδε ἀπίλδε καὶ τῶδε αὐλεπίλδε; οἱ καὶ ἀμφοτέρων ἔχουσιν πίστεων. ἀεὶ δὲ λοιπὸν πισεδέον μᾶλλον δὲ μισοπᾶς λέγων παρεῖδε τὴν σκιὰν τοῦ νόμου καὶ τὴν κυ ἀλήθειαν ἐλλιπεῖ δέον. ὃς ἦς καὶ τὴν νομικὴν εἰσέδυ σκιάν, καὶ τοῦ γνόφου σκότος καὶ τὴν νεφέλην. καὶ νῦν ἔστιν ὡς εἰ καθαρῷ ἢ φωτὶ μεταμορφοῦ μένου τὰ τοῦ κυ: →

πζ. Ὁ σύλος ἢ μισοπᾶ. χῦ τοῦ μεταμορφουμένου. ἡ δὲ νεφέλη σοφῶς. τὴν λαιπὸν τοῦ πνς. τὴν ὀπτασίαν σαφῶν. εἰ δὲ δαβαείῳ. παρεσθλοῦ ἐμφανέσθαι: →

ζϛ. Τὰ πάμπαλαι σκιαὶ ἔτυμα δὲ μελλόντων καὶ νέων ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου μαθὼν ὁ μισο

ποιος, ᾧ δῦ ἄλλων καὶ δι᾽ οὗ τοῦ πνεός καὶ ἡν νεφέλην τοῦ ὁδηγῆσαι
τας σὺν ἡ ἐξόδῳ τοῦ ἰηλ, δι᾽ ὧ θ᾽ θαβωρ μυστείου ζημβολον λέγει. δι᾽ οὗ
τοῦ πνεός, εἰς ἀκίνητον δι᾽ οὗ σκηνεβανόμενος. ἀλε καὶ δι᾽ οὗ περὶ
πρεπᾶς ἐξασφάλιας. καὶ ἀπὸ τῆς εἰς ὅμων συλογδᾶς φαίνουσας, ἡν ὁ νεφέ
λην εἰς σύνδεξιν τῆς τοῦ ἁγίου πνς ἡμείας, ἡς σὺν ἅδει φωτεινὰς νεφέλας ὅπτομα
λάβοις σὺν ᾧ θαβωρ :-

ὠδὴ ζ. παῖδες ἐβραίων :-

Νῦν καθωράθη ἀποστόλοις. τὰ ἀόρατα θεότης σὺν σαρκί. σὺν ᾧ ὁρᾷ θαβωρ ἀ- πν πρ.
στράπτουσα βοῶσιν. εὐλογητὸς εἶ κε. ὁ θς ὁ δῦ πάτων ἡμῶν :-

Ἀπὸ τῆς γεαφικῆς ῥάδως ἐκείνης τῆς ἐπαγγελομένης τοῖς ἁγίοις ἀ ὀφθήσομαι οὐκ εἰ ιγ
δε. καὶ οὓς οὐκ ἤκουσε, δι᾽ ἡμῶν δι᾽ ἃ ὀφθήσομαι οὐκ εἶδεν, σὺν ᾧ πνῦ δι᾽ οὗ τοῦ πατρὶ
ᾧ λέγει ὁ μελοποιός, λέγων. νῦν κ᾽ τὴν γεαφικὴν ἐπαγγελίαν, τὰ ἀόρατα ὡράθη. δι᾽ ὧν
ἕνα ἴδωσι λαοί, θς σὺν σαρκί. καὶ οἰκονομίαν ἐνανθείς ᾧ προσλήμματι. καὶ θεω
θεὶς ὡς θ᾽, καὶ τῆς οἰκῆς θεότητος μὴ ἀποπεσών. ταῦτα τὰ ἀόρατα, πολουμένους
τοῖς εἰσὶν ἀποστόλοις σὺν ᾧ θαβωρ ἐθεάθη. ἐπεὶ καὶ τοῖς ἄλλοις. καὶ πάσιν
ἡμῖν τοῖς ἀποστολικοῖς ζήλοις καὶ ζῶσιν :-

Ἐφείξαν φόβῳ σὺν πλαθέντες. ἡν εὐπρέπειαν τῆς θείας δόξης. ἐμφανῶς σε δῦ πν
ἀποστολοι ἰδόντες. εὐλογητὸς εἶ κε. ὁ θς ὁ δῦ πάτων ἡμῶν :- πρ.

Ἐνλαῦθα ἡν δῦ ἀποστόλων ὅτι ἡ τοῦ κυ μεταμορφώσει ὑπὸ πάσου ἢ καλάπλασου ιγ
ὁ μελωδὸς ὑπανίστησι. λλῶν ὅλι ἀπὸ φείκης καὶ φόβου καὶ ἐκπλήξαν. καὶ
ἀναπεύσαι οὐ ξανεχαράθησαν. σὺν δοῦ τοῖς καὶ λέγει. ὅλι ἐμφανῶς σε δῦ ἰδόντες ἔφεί
ξαν ἀπὸ φόβου καὶ ἐκπλήξεως οἱ ἀποστολοι τὸ θαῦμα τῆς μεταμορφώσεως τοῦ
θεασάμενοι :-

Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἀκούσθη. ὁ ἀπάλαμπρος γὴ γός μαρμαρύσει. ὅτα θς καὶ ἄνθρ. ὁ αὐ πν
τὸς εἰς τοὺς αἰῶνας :- πρ.

Ἐν τοῖς πεπλαβοῦσιν ἀ ὀφθήσομαι οὐκ εἶδε θεασάμενα λλῶσας τοῖς ἀποστόλοις ὁμε ιγ
λωδὸς. ἡνίκα θεότητα σὺν σαρκί, σὺν ᾧ πνῦ δι᾽ οὗ τοῦ πατρὶ μέμνηται καὶ τοῦ, ἃ οὐκ
οὐκ ἤκουσε. καὶ μέλλων λλῶσαι ὅλι κ᾽ ἡν τοῦ κυ μεταμορφωσιν, τὴ γεαφικὴν
ἐπλεισώθη ἐν τοῦ. σὺ ὁ λοκλήρου τὸ θεασάμενα τὰ ἀόρατα. καὶ ἀκουσάμενα τὰ
ἀνήκουστα, σὺν τῆς ᾧ φάσεως τοῦ πνῦ ἡμῶν δῦ ἀπάλαμπτον ἐπόδειξε. θεότητα
σὺν σαρκὶ λέγων ὑποδείκνυμένην τοῖς ἀποστόλοις. σὺν ὃ ᾧ πνῦ τὸ ἐυπρόσωπον
τῆς γεαφικῆς ἐκείνης ῥήσεως, δι᾽ ἃ, ἃ οὓς οὐκ ἤκουσε ἡν θεϊκὴν λλογόλ πεικὴν
φωνὴν ἡν μαρμαρυσομένην ᾧ μεταμορφουμένῳ ἡν ἀλαμπῆ τὰ ἐγόπτας :-

πρ. Θ ἐστι οὐ λέγονας ὑ ψίσου. ἡ οὐσία ὁ γὸς ἀλαπτμένος. πρὸ ὑπάρχων ἐμοῦ ὠ
μολόγας ἀζέπλως. εὐλογῆτε ἀκράζουσιν. ὁ δς εἰς τοὺς αἰῶνας :→
ἐμ ἐξ. Α χολῶν ὁμελωδὸς καὶ ἀπὸ τῆς ψαλμωδίας καὶ ἀδουσιν καὶ χάρεν παν τας λε το
μένους γοὺς τοῦ θῦ, ὡς τό, εἰ τῶ ἔιπα θεοί ἐστε καὶ γοὶ ὑ ψίσου πάν τες, ζων
δως ὁ ὅλ καὶ χ̄ς φησιν γὸς ἐστιν ὁ μονογενὴς τοῦ πρς, ἵναμὴ πλανηθῆς γένη τα,
καὶ θεογνῶσας ἐχούσοῦ τῆς φωνῆς τοῦ, οὗ τος ἐστὶν ὁ γὸς μου ὁ ἀλαπτὸς χ̄ θεσιν
ὑποληφθῆ γὸς ὁ μονογενὴς, οὕτω φησίν. οὐ θεσι οὐδ᾽ χαρεῖτε λέγονας τοῦ ὑψί
σου γοὶ. οὐδ᾽ χ̄ τὴν ψαμωδίαν τὴν λεγουσαν θεοί ἐστε καὶ γοὶ ὑ ψίσου πάν τες, οὐ
τω καί σύ. ἀλλὰ καὶ οὐσίαν καὶ τὸ ὁμοδοξον καὶ τὸ ὁμοβασιλεον γὸς ἀλαπτμένος :→

ᾠδὴ η̄. Ἐπλατύνθης καμινον :→

πρ πε. Α χολοῦθες δέπουλα. σὺ πρς μαρτυρούμενον. καὶ ὡς ἀπίνης σεφρολέσαν ὀ ψεως. ὁ
ἐν τῷ προσώπου τὴν ἀσεβῆ μὴ φέροντες. τοῦ οἱ μαθηταὶ ὅτι ἦν τοῦ καλέ
πτου. τῷ φόβῳ μελωδοῦντες. ἱερεῖς εὐλογεῖτε. λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάν τας
τοὺς αἰῶνας :→

ἐμ ἐξ. Ε ὐλογῶ δε ὑπερασπολεῖται ὧν ἀποστόλων ὁ μελωδός. ὅτε γὰρ ἐζῆν ἡμᾶς ἐξ ἀέννης
καὶ δήλας ὑποπτεῦσαι αὐτοὺς καὶ ἀπεστὴν εἰς ἦν γῆν; οὐφησιν ὧ οὗτοι. οὐκ ἀέν
νης. οὐ γὰρ δηλοί οἱ ἀπὸ σολοι. οὐδ᾽ ὁ πλώσις αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ τοιούτου πάθους πρὸς
τέρουεν, ἀλλ᾽ ἀκούσαντες τῆς θεοπλεπτοῦ σκήνης πεινῆς ὁωνῆς, τῆς
μαρτυρούσης. ᾧ μονογενὴς ἦν γόητα, καὶ ἀμὴ πεπλατύνθης ἦν ἀκοήν, ἐπειτα
καὶ ἦν ἀσραπὴν ἐκείνην ἰδόντες ἦν σὺν ᾧ κυριακῶν ἀποπαλομένην σαρκῶν,
οἱ ουδ καὶ ὁ ψεως ἀπίνης σεφρολέραν οὖσαν καθαροῖς καὶ σὺν ᾧ πρὶ τοῦ βαπτί
σματος λόγῳ ὁ πολυς σὺ θεοφιλία γεγλόεις. φῶς χεῖται καὶ ἡ τοῦς ἀποστόλους
σὺ θεβαρ πειασράψαλα χάεις. μικροῦ σεφρολέρα καὶ ὁ ψεως. οὐ γὰρ σεφρολέσα
ἦν τῆς ὁ ψεως. ἡ γὰρ ἂν αὐτοῦς ἀπλῶ φλωσιν. ἀλλὰ μικροῦ σεφρολέσα. καθὰ καὶ
ἐπλάτυνθα ἀνθ᾽ τοῦ δικαιοσύνου τοῦ, μικροῦ, τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ ὁμαλο ποιοῦ λέγων. ὡς
ἀπίνης σεφρολέσαν ὁ ψεως. ἤτοιμ, μικροῦ σεφρολέσαν καὶ ἀπίνης ὁ ψεως. μικροῦ
δ᾽ σεφρολέσα ἦν ἡ κυριακὴ ἀπλῆ ὧν ἀποστολικῶν ὁ ψεων. οὐχ᾽ ὅλη οὐ πολὺ τοῦ
φῶς. καὶ καθ᾽ ὑπερβολὴν ἐλαμπρότης. ἀλλ᾽ ὅλη σὺ τοῦ μεγάθους καὶ τῆς ὑπερ
βολῆς, εἶχε καὶ τὸ πρᾶον καὶ γαληνὸν καὶ τοῖς ὁ ψεσιν ἁρμόσον. ὅτον ἐνθάπὸ ὧν
τοῦ ἐλεοῦ σθῆς μελῶν σὺ πορεύεσθαι. τοῦ οὖν πρῶτος ἀναθέσεις, ἦν ἀκοήν
καὶ ἦν ὄσφρησιν, σὺ τοῦ ἦχου. σὺ τῆς ἁρμῆ τοῦ φωβεροῦ ὅτον ἁρμόσαν τό
τες οἱ ἀποστολοι. εἰ κότως καὶ ἐπεσον. πλὴν καὶ καλαπεσόντες, ζῶ φόβῳ ἐμε

λαδδων. ἱερεῖς εὐλογεῖτε :→

Βασιλευόντων πέφυκας. βασιλεὺς ὡραιόζωος. καὶ δὺ παναγοῦ κυριευόντων πν
κς. δυνάστης μακάριος. καὶ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον. ὁ οἰκοδομὴ καὶ παλαιὸν πο.
λες ἐβόων. οἱ παῖδες εὐλογοῦντε. ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε :→

Ὡς πρὸ μὴ μεταμορφῶσει τὸν κὸν παρὼν μὴ δὺ ἄλλων καὶ δ μελετοποιὸς σὺν δαβὼρ, ξ.
καὶ βλέπων τὸν τὸ κάλλος καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα, σὺν θουσιάζας
σίον, πρὸς τὴν ὡραιότητα ἐκείνου καὶ τὸ ἀξίωμα, δανάζεται παρὰ τῆς ἀποσο
λικῆς σφρήνος τῆς πρώτης πρὸς τὸ μόνον ὀπτικὸς, σὺν ᾗ μακάριον καὶ μόνου δυ
νάστην καὶ βασιλέα δὺ βασιλευόντων καὶ κὺ δὺ κυριευόντων καὶ μόνου ἀθανα
σίαν ἔχοντα καὶ φῶς οἰκοῦντα ἀπρόσιτον τοῦτον ἐκεῖνος ἀποκαλεῖ τὰ ῥήματα,
καὶ φησί. σὺ πέφυκας βασιλεὺς δὺ βασιλευόντων μονογενὴς ἰὺ. καὶ βασιλεὺς
ὡραιόζωος διὰ τὸ πεκεχυμένον σε φῶς. ὁ ποιῶν καὶ δαδὶ, δ σῴζουσε καὶ
καὶ πρὸ τοὺς ἑαυτοῦ δὺ ἀγῶν ὠνόμασε. καὶ οὐ βασιλεὺς μόνον βασιλευόντων, ἀλ
λὰ καὶ κὺ δὺ κυριευόντων. καὶ δυνάστης. ἀλλ' οὐχ ὡς ἀδικῶν οὐδὲ ἁρπάζων
οὐδ' ὑπερηφάνων, διὰ τὸ δὺ δυναστευόντων ἐστὶν ἰδιώματα. ἀλλὰ δυνάστης οὐ
νος μακάριος. καὶ μόνος ἔχων ἀθανασίαν. εἰ γὰρ καὶ αἱ ψυχαὶ ἀθάνατοι καὶ
οἱ ἄγγελοι κέκτηνται, ἀλλὰ μεταδοτὰ καὶ χάριτι. ὡς δ' μόνος φύσει τὴν ἀθανασίαν
κεκλήρωται. διὸ δ' καὶ φῶς ἀπρόσιτον κατοικῶν. ὑπὲρ οἰκῶ δὲ τὸ πρῶτον διὰ
τὴν οἰκονομίαν καὶ σὺ φανόμενον, σὺν ᾧ δαβὼρ ἐξεφάνη. καὶ σε κύκλῳ πεπε
ιθεῖ, ὡς οἱ κύκλοι κατέχειν :→

Ὡς οὐρανοῦ δεσπόζοντι. καὶ τῆς γῆς βασιλεύοντι. καὶ καταξιοῦσι τὴν κυρίαν πν
χοντι. τὸ δὲ παρέσχεν. σὺ τῆς ἀποστολοι. ὡς ἐξ οὐρανοῦ δ' ὁ θεοβίλης πο.
λας. μισοπόνηρ δ' σὺ νεκάδων. μελωδοποίητες ζωμφώνως. λαοὶ πν :→

Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως. καὶ ἄβυσσος σὺν θυμικαλῶν ἀρρή ξ.
των ἐκάστῳ ξύμαλι τῆς γραφῆς ἐπικαθεζόμενοι. ὡς τὰ αὐτὰ πολυτρόπως ἐξη
γεῖσθαι καὶ μηδὲν μηδενὶ δὺ ἐξηγουμένων κυμαίνεσθαι. ἀνελέῳ δὲ ἱερὸ
τοῦτο κανόνος τὴν ζωμπαράταξιν λιοῦ καὶ μωσέως ἐξάλλοφώς δμήκοποι
ος δὲ σὺ δεῖξιν τοῦ ἐξουσιάζοντος τοῦ κυζώντων ἅμα καὶ δὺ νεκρῶν, νῦν ἐλε
εῖσθαι τοῦ λαοῦ μεθέρχεται. καὶ ἵν' ἐλεεῖξῃ τὴν ἑλλάνι καὶ φλυαρίαν ἄλλου κ
δυνάσθαι οἴνου καὶ τῆς καταισχύνης. ἄλλου δ' δὺ ὑποζωνίων, οὐ φησὶ χε
βασιλεῦ ὡς καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῆς τῆς βασιλεύων καὶ δὺ ὑποζωνίων ἐπά
σης τῆς κτίσεως. ἵνα τοῦτο παραστῶσι καὶ τὴν μοναρχίαν τὴν σὴν ἐκφανίσῃς,

θεράποντας θυ καὶ δουλευτὰς σὺ βαθὼρ ἀπὸ τῆς γῆς, θυς ἀποστόλους παρέση
κας ἐλεζώθας καὶ τὴν γῆν πατοῦντας. καὶ θυ ἀέρα θν πετεινου ἀναπαυόθας.
σὺ δ' νεκρῶν, θν μυστα. καὶ ὡς ἐξ ὠιοῦ, θν ἰλιαν. καλῶς δ' καὶ ἀκολού
θως ἡ γραφὴ, οὐκ εἶπεν ἐξ ὠιῶν. ἀλλ' ὡς ἐξ ὠιοῦ. οὕτω γὰρ καὶ ἡ καθ' αὐθν
ἐλληβίβλος. καὶ ἰδοὺ ἅρμα πυρὸς λέγουσα καὶ ἵπποι πυρὸς. καὶ ἀνελή-
φθη ἠλίας σὺ συσεισμῶ ὡς εἰς θν ὠιον. οὐ γὰρ ἠδυνάθη χωρῆθν αὐθν μεθ
ὡσμαθος ὁ ὠιὸς. ἀλλ' ἦ πεῖ που θν αἰθέρα καὶ θν ἐμπύρειον κύκλον οἰκῆ.
σιον τὴν θ' ἁγίαν αὐθν ἅρμα, ἦ πεῖ θν αἰθέρα θ' ἐνάτέσαθν. τεώστε μὴ πα
σασθλεσθι ὁ ὠιὸς. οἱ ὀπτίλιοι. ὁ ἐπουρλέιος, ζυμφώνως ἐμελῴδουν
ἰναδῆξις θλιοῦ ὁ πενάθως χεμαθίζεις δς. καὶ τῇ δεκαιθυ καὶ ὠιὸς καὶ
ἰὴ καὶ ἄθης ἐμπεπεχέλαι :-ζ

πδ. Ραδιουργοὶ μὲ ειμαι. ὀπτίλιος καλεῖθαι. τῇ δὲ ἀποστόλων σὺ λογίᾳ θ' λά
θρωπε. ὡς θι ἀκολού θαν. πρὸς τὴν σὺ λίς μεθάρσιον. θναι πολίθαν ὁ θεν ἐ
ὀπταξίας. τῆς σπς θεοφανθ ἐμελῴδουν ἰεχθύες. λαὸς ζπ :-ζ

πε. Ἀλλὸ εἶκον φ' μελῳδῷ τυλὶ ὁ ἐοπάειον. ἀκούων γὰρ δὲ ἀποστόλων σὺ εὐαγ
γελίοις χεγθλων. ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἀκολουθήκαμέν σι, ὅς ἐστὶν
ὁ καὶ τὴν σκηνὴν ταύτην δὲ ἀποστόλων ἀκολουθοῦσαν φ' ἐὸν πρὸς τὴν ἄνοδον
τὴν εἰς θ' βαθὼρ, βαθὼρ μὴ θ' θεῖαν, καὶ τὴν ἐν ὑψηλὸν κ' χῦ πολίθαν. ἀκολού
θησον ὁ, τὴν πάρησον τοῦτο δὲ σὺ βλῶν καὶ ὁ πίσω αὐθν ἀκολουθήσον. ἀφεσον
δὲ ὑ παρχόντων, τὴν δὲ μελλόντων καὶ τῆς εὐθυμίας τῆς ὀξαὼλῶν ἀπο κυοῦ
νις βαρύληπα. νὴ οὐδεὶς δυνάθαι πρὸς ὕψος ἀναβέχων ὅτι φορτίζεθαι, ἐὰ
μὴ ζυγκαταπεσεῖθαι θαθλημέλλοι καὶ θ' μέλλι καλεαπίναι. ἀλλ' ὁ πέτρος καὶ
ἰωάννης καὶ ὁ ἰάκωβος, καὶ αἱ ἀπλῶς ζωαναλῶσαι σι χόλε πρὸς θ' βαθὼρ
καὶ νοητῶς πρὸς θ' τῆς θγιας πολίθας ὕψος ζωεύδεσμον. πᾶσαν εὐθυμίαν
χαμαὶ καταλιπόντες καὶ πᾶσαν μέριμναν, τὴν τς, ὁτὰ θν λέγουσα χριτὸρεί
τε. τὴν ὑ, ὁτὰ θν φάσκουσα μὴ μεριμνήσητε πρὸ τὴν αὔριον. ἵνα πισώ σωθῶσι
καὶ πρὸ ὧν ἄλλων. ὁ πέτρος θ', ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἀκολουθήκα
μέν σι :-ζ ὧδὴ θ'. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοὴ. τὴν ἀπόρρητον ζ

πς. Ἵνα θν δείξῃς ἐμφανῶς. τὴν ἀπόρρητον θεωρίαν καταβασιν. ὅπως ὁ ὕψιστος
θς ἀφθὴ ἐσωσὶ σὺ μέσῳ θεῶν. τοῖς ἀποστόλοις σὺ βαθὼρ. μισθ' ζὼ ἠλιάδε.
ἀρρήτως ἐλαμψας. ὁτὸ πάθλες σε χε μεταλαμβάνομεν :-ζ

ζω. Πολλαχῶς θλῴ τὴν μεταμορφωσιν θν κύκλικὸν εἶον ὁ μελοποιὸς σκλαβόμενος,

νων σὺν ᾧ τῷ θεῷ ἡμῶν παρακαλέσαι σὲ τὸν ἁγιώτατον μελαμόρφωσιν τὴν ὑπὸ θεοῦ
καὶ ἀκούσας τοῦ μυσαρωτάτου διαβόλου λέγοντος ὁ δὲ ἐστὶ σὺν ζωὴν τῶν θεῶν. σὺν μὲν ᾧ
θεοῦ διακεῖσθαι. καὶ ζημιάζων τὴν πορφύραν τοῦ λαμποῦ πρὸς τὸ μὴ μελαμορφῶσαι
ὡς δῶμα, ἀλλὰ βλέπων τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ μισοῦ ἐκλέρωσεν ἐσῶσας τοῦ ἰοῦ. οὐμὴν,
ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἀποστόλων. οἱ θεοὶ χαίρειν πάντες κεκτημένοι κατὰ,
ἀποβλέψας εἰς τὴν μέλλουσαν πρόνοιαν τοῦ κυ, καὶ κείσιν. οὐμὴν φησὶ κε καὶ
δεῖ τὸ σὺν ᾧ δαβὰρ σὺν ῥίψας δῶμα. καὶ κύκλῳ τοῦ παρεστῶτος τοῦ μισοῦ σπυ-
χὴ τοῦ ἡλίου. ἀλλ' ἵνα πρόσωπον εἶναι τοῦ τὸ μέλλουσαν πρόνοιαν τοῦ. καὶ
τὴν μέσου τῶν ἀτέλων καὶ τῶν ἀποστόλων τοῦ καθεζόμενος, κείνης τὰ ζήματα: ⁊

Δεῦτε μοι πάντες λαοί. ἀναβαίνωμεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ ἁγίου. τοῦ θεοῦ ἡμῶν. ἀΐλωσσαν
μὴν σὺν πολὺ ζῶντες θῦ. καὶ διοπτεύσωμεν νοΐ. θεοῦ λόγια ἀΐλου. πῦρ καὶ πνῦς. σὺν
ᾧ μισοῦντα ἀπασπάσθυσαν: ⁊

Ἐξ ἡλίου καὶ πέτρου καὶ τῶν σκύλων ῥίζων, τοῦτ. λέγοντος. δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος κυ. καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ θῦ ἰακωβ. τοῦ ὄ. καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠ
κούσαμεν ἐξόπισθεν σὺν ᾧ δεῖ σαν ζῶν αὐτῷ ὄντες σὺν ᾧ ὄρος ᾧ ἁγίῳ, τοῦτον τὸ παίσιον
ὁ μελοποιὸς καλεῖ τὸν σὺν ᾧ θεν πρὸς τὴν μελαμόρφωσιν τοῦ ἰοῦ οἰκοδόμησα
ὧν θεσφάτων τούτων καλανοήσας. οὐμὼν ἰσάσεις λέγεις, ἀλλὰ δὴ καὶ ἀλλαχόθεν
σὺν ᾧ οὕτως χέγει. δεῦτε ὀχεισόλκιβες. λαοὶ ὁ δι ᾧ αἵματι τοῦ μισοῦντος ἥλοε σ
σαν, δεῦτε καὶ νοητῶς εἰς τὸ νοητὸν ἀναβῶμεν δαβὰρ. καὶ διοπτεύσωμεν σάρ.
οὐχὶ τὸν κὸν μόνον μελαμορφούμενον, ἀλλὰ καὶ τὸν πᾶσα ζυμπαρούσας
τοῦτο. καὶ τὸ δῶμα τῶν μελαμορφώσεως ζυμπράττοντες. ὅτι ὁ ἀναλόγικῶς ᾧ μέγα
δὲ τὸ παίσιον ἡρμόσθη τὸ παίσιον, ἀπαύστων θῦ κέξεως σάλον. λαβὼν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡλί
ου τοῦ δεῦτε καὶ ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος κυ; ὁ δὲ προσέθηκε καὶ τὸ διοπτεύσωμεν. καὶ
ὑποκαλεῖ σὺν ᾧ, σώσωμεν σὺν πόλιν ζῶντες θῦ, προσέτι τοῦ, ἀΐλως. ἵν' σὺν εὐθὺ τοῦ,
νοητῶς ὑποδέξηται. καθὼς καὶ ὑποκαλεῖ σύνθρονον τὸ τὸ παίσιον. λέγον, καὶ ὁ
διοπτεύσωμεν νοΐ. ὡς σάλου δὲ τῆς μελαμορφώσεως τοῦ κυ τοῖς ἐν ἀποστόλοις ἐν
ᾧ ἡλία καὶ ᾧ μισοῦ, δι' ὄψεως ἐμφανισθέντος ἡμῖν δ, νοερῶς: ⁊

Ἐ δεξάσθω με χε. καὶ ἀλλοιώσας ᾧ δεῖξόν μου ἐρωῦ. ἀλλὰ καλὰ φλεξον. πυρὶ ἀΐ
λῳ τὰς ἁμαρτίας μου. καὶ ἐμπλησθήναι τῆς σὺν δι. ζωῆς καὶ ἀξίωσον. ἵνα τὰς
δύο σπυρίδων. μεταλαβὼν ἀΐλα δὲ παρουσίας θυ: ⁊

Ἑνδοὺς ὡς προκείμενος ὁ θεὸς οὗτος ποιητὴς, εὐλογεῖσθ ᾧ δεσπότη χῷ, κῷ θ πα
σὺν τοῦ παίσιον. ὅτι δὲ καὶ παρακαλεῖ λαὸς ἅγιον γράψας αὐτὸ καὶ ἐκεῖσιν. ὁ

εα χ̄ν̄ φησι πρὸς αὐτόν· ἐθελήσαιμι καὶ ὡς ἀληθῶς εἰληφέναι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ καὶ ἁμαρτωλῷ· καὶ ἄλλον ἐξ ἄλλου ἐπολήσας τὸ ἀγαθὸν ἐρωτᾷ· ὡς ὁ ἐμὸς αὐτὸς τοῦ ψαλμικοῦ λόγου παρὰ τοὺς ἁγίους τοὺς ἀνω· ἵνα τὰ μὲν μεταμορφώσει καὶ ἀλλοιώσῃ τῆς ἀναδείκτου μορφῆς· ἕως ὅτε τὰ τῆς εὐχαριστίας· τὰ δὲ μελλόντα, τὴν παράκλησιν· ἐπαίτει γῆ· ἀλλὰ καὶ ἀφλεξον πυρὶ ἀϊδίῳ τῆς σῆς θεότητος τὰ πτερύγια ζητοῦντες, τὰς ἁμαρτίας μου· καὶ ἐμπλησθῆναι καὶ ἀξιωθῆναι τῆς ἀνεκλείπτου καὶ ἀϊδίου ζωῆς, τὴν σὴν θείαν μετάσχωμεν ἵνα σκιρτῶν καὶ ἀλλεόμενος, μεταλάβω τὰς ὀπτασίας καὶ ἐπτελεύσεις· ἤτοι, τὴν πρώτην· σὺ ἡ σὰρξ ἡμῶν ἐπεδήμησας· καὶ ζωανεστράφης ἁμαρτίας χωρίς· καὶ τὴν δευτέραν σὺ ἡ πρὸ ἕξεως ἐκάστῳ ἀποδοῦναι τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ· μεθ' οὗ θελαθρωπήσαι καὶ ἀνεξίκακε κύριε, καὶ ἡμᾶς ζήσον.

Εἰς ὅτι σὺ εἶ μόνος ἡμῶν ἁγιάζων ἀναπαυόμενος, ᾧ πρέπει δόξα
σὺν πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ
καὶ ζωοποιῷ σου πνεύματι
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

Κανὼν εἰς τὴν ἀνάληψιν τοῦ μεγάλου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ. ποίημα ἰωάννου μοναχοῦ. ᾠδὴ α΄. ἦχος πλάγιος δεύτερος.

Τῷ σταυρῷ σου. ὁ τὸν παλαιὸν λαὸν ποτὲ ἀβρόχοις διαβήσας ποσὶ μόνῳ σοι δεδοξάσθαι.

Ὀδὴ α΄. Πρὸ τοῦ σὲ κτίσαι, πάντας ἐκ μὴ ὄντων ἀγαθότητι καὶ καταρτίσας, ἀβιάστως νοῦν μόνος καὶ ἐδίδαξας τὸν ὑποβὰν νοῦσον καὶ λαλαμβανόμενον· ὃ δὴ νῦν ἐν σοὶ φύσιν πᾶσι ἡμῖν τοῦτο ἔχειν· ἀλλ' ἐπειδὴ μία τίς ἐστι τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν καὶ ἡ μεγάλη σαρκὸς τοῦ δεσπότου πρὸς οὐρανοὺς ἀνάληψις, οὐκέτι μὴ καὶ ταύτην ἡμᾶς ἐκπλῆξαι τὰς διανοίας ἐπὶ ἑαυτοῖς ἐξίστασι, δῶρα θεῖα ἀποστέλλων αὐτῆς· ἀλλως δὲ καὶ ἵνα τῶν ἐπιγείων, ἀξιοζήλωτα τυγχάνοντα καὶ ἀξιοπρόσοδα, πρόφασιν ἡμᾶς πρὸς τὴν τοῦ ὅλου θεαφῆ· ἵν' εἰ μὴ ἄλλο, τὴν κτίσιν ἀξιωθῶμεν καὶ λαβεῖν, τῆς φιλοκτίστου χαίρωμεν. ἐπεὶ οὖν εἰσμὲν ἀλλ' ἢ τὴν σύνοιαν τοῦ θεαφοῦς εἰρμοῦ συμβουλευτικὴν οὖσαν· ὃ πρὸς τὸ ἀδὴν πα

εκκαλοῦσθαι, ᾧ σὲι δᾶ τὸ ὀπτικὸν ὕμνον· αὐλῷ γὰρ φησι μόνῳ ἄδεσθαι ᾧ σὲι δῶ, ᾧ σὶ θαλάσσης ἐρυθρᾶ ποσὶ ἀβεβήκοις ὁδηγήσαντι τὸν ἰσραηλιτικὸν λαόν. καὶ τὸ φαραὼ παντραλιᾶ· πλοίῳ ζωὴ πᾶσι τοῖς αὐτοπλοίοις τοῖς μὲν ἀνὼ τὸ δεῶ κουσι τοὺς ἐβεσσοὺς· ἀμαλὴκ δυνάμει καὶ λαπουδήσαντι, ὡς δὴ ὀπτικὸν ὅτι δεδόξασται :-

Ἄσωμεν πάντες λαοί· ᾧ ὀπτικὸν ὕμνον χεσουβὶμ ἀνυμφεύτῳ μετὰ δόξης ζῷ· καὶ ζόναθὶ σαούλ· ἡμᾶς σὺν δεξιᾷ τοῦ πρς· ὡς δὴ ὀπτικὸν ὅλι δεδόξασαι :- πν πε.

Δοκεῖ μὲν τὸ ἔσπασεν τοῦτο σαφέσαυτον εἶναι, αὖ πρὸ δὴ καὶ ἐστὶν· ἀλλ' ἐμοὶ δὴ καὶ τοῦ φαινομένου καὶ ἀνύτου· οὐ γὰρ σὺν τοῦ παραλυόντος εἰλικρίνειαν ᾧ μελανοῦ τὰ ἴσης σύνοιας αὖ τοῦ καὶ τὰ ὧν λέξεων· ἀλλ' σὺν τοῦ δεσπότου ἐσθ δαὶδ καὶ τοῦ μελάλου ἀποσόλου παύλου· καὶ γὰρ ὁ δαὶδ ἔφη που ὧν αὐτοῦ ψαλμῶν περὶ τοῦ χῦ· καὶ ἐπέθηκεν χεσουβὶμ καὶ ἐπετάσθη· ἐπετάσθη ὀπτὶ πλερύων ἀνέμων· ὁ γὰρ καὶ ἑλος παῦλος, ξανεκάθισεν ἡμᾶς σὺν τοῖς ἐποσωλοις ἐαυτῷ· ἐπράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας· πλοίῳ, ὧν ἀτελικῶν καὶ ὁσίων δυνάμεων, ἀναλέραν ἐποίησεν ἡμῖν πεσλαφθῆναι αὐλῷ φύσιν ἡμῶν· ἀλεθεώσας αὐλὴν· πεσσέλαβε γὰρ τὸ χθεσν, ἵνα δῶ τὸ βέλτιον :- πν πε.

Τοῦ μισθὸν δῦ· καὶ ἀνάν χῦ· χρεοὶ ἀτέλων θεαζόμενοι· ᾧ σαρκὸς σὺν ὑψίσοις, ἐξεπλήττουζ· ξυμφώνως δ' ἀνέμελπον ὕμνον ὀπτικὸν :-

Μισθὸς καὶ μισθὰς, ὁ ἐξ εἰκόνος καλεῖ τῷ· θεαθρώπος γὰρ ὤν, ἐβράβευσεν ἡμῖν καὶ ᾧ δῶ καὶ πρὸ ἀτέων τοῦ εἰρήνην ἣν παύλανοῦ ὑπερέχουσαν· ἀλλοτὲ ἀνῆκεν γὰρ ἀληθῶς τοῦ δημιουργοῦ καὶ θεσπότου, καὶ εἰς εἰδωλολατρίαν καὶ ἀνιαθησίαν καμεν, καὶ θυσίας ἀθεσμους· δι' ὧν τοῦτο ὡς εἰπεῖν ὁ θεὸς ἀπόστολος, ἣν προσαλαῶν ἐφ' ἡμᾶς πεσ τὸν πρα· καὶ ἐγθροί ὄντες καὶ ἀλλοτριωμεν πρὸς τὸν πρα· ἐν τοῖς ὑψίσοις οὖν θεαζόμενοι τοῦ μισθὸν ἡμῶν καὶ τοῦ δῦ καὶ πρς χῦ, οἱ δὴ ἀτέλων χορεοὶ ὧν σαρκὸς, ἣν προσέλαβε καὶ ἐθέωσεν, ἐξεπλήττουζ· ἐξυμφώνως ἀνέμελπον τὸν ὀπτικὸν ὕμνον :- ϗ ὦ γ.

Δωρεὰν τοῦ σροῦ ζῷ· σεραφὶμ ἣν δαίμονιαν· εἰς τὸ ἐμὲν καὶ δοξάζειν τοῦ· ἣν σεῖον ἀναλῦσιν :- ϗ δ σεραφ. πν δ.

Ἐμὲν δ' σὺν ὦδα, οὐδεμία ζέσις, ἣ γὰρ δὴ δαίδειν σὺν τοῖς ἄλλοις σαφέσι. Ἐπεὶ χέρως νοουμένοις· ἀλλ' ἡ γὰρ ἡ ζωὴ λαξις τοῦ εἰρμοῦ, οὐδὲν ἐλλιβίσιον ἢ καμπὴ χον παρ' ἄλλοις οὖσα πρὸς τὸ χῦ :- πν πε.

Ἀνέπλης ζωοδόλα χε· πρὸς τὸν πρα καὶ ἀνυψώσας· ἡμῶν τὸ γένος φιλανθρωπε·

τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου :—

Ὅπερ εἰ ποιεῖν ἤθελεν εἰς τὸ πρῶτον τοπάρχιον τῆς πρώτης ὠδῆς, τοῦτο καὶ ταύτῃ φησὶν ὁ μελῳδός. ἐπειδὴ ὅτε πλησίον ἀνέκειτο. ἐπαίει δὲ καὶ τὴν αἰτίαν, τὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ δεκαπλοῦ ἀριθμοῦ χω, πρὸς τοῦτο γὰρ οἰκειοῦται πᾶσα. λέγων, ἀνέπεσα. καὶ ἀνυμνῶσάς ἀριθμοῦ τὴν φύσιν σε λάβε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου. ζῶνε δεῖ αὐτὴν σαυτῷ ἐρίσαι μενος. εἷς γὰρ ἐπάρχεις γός, τοῦτο καὶ πρὸς. ἐκ καὶ ἄνθος ἡνέθαν καὶ ξιώσας. ἕλκυσον δὲ σαυτοῦ, καὶ ἕλκυσον ἄνθος :—

Αἱ ἐξεῖς δὲ ἀτέλεσαν χε. θεοῦ εἰσαν φύσιν δεδιδάσκουσαν. ζωὴν ἐπιτοῦσαι τοὺς ἀπαύστως. σκηνοῦσθαι ἐν δόξῃ :—

Αἱ ἐξεῖς χε δὲ ἀτέλεσαν δεδιδάσκουσαν ζωὴν ἐρχομένην τὴν ἀνίσην φύσιν πρὸς ὠσῶν, τοῦτο γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα τῆς σῆς σαρκὸς οἰκονομίας. τὸ μεταδοῦναι τῆς θεϊκῆς ἀξίας. φύσει τῇ αὐθρωπίνῃ. καὶ ζωοποιεῖν ἑαυτῷ καὶ ζῶσαν θεῖναι τὴν, ἀπαύστως σκηνοῦσθαι ἐν δόξῃ σου τὸ ἐπουράνιον κυ :— ὁ ειρμὸς. Ε

Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν τῆς δυνάμεώς σου κε. ἐξ παραδόξου γενεᾶς. καὶ ἐδόξασα. δόξα τῇ δυνάμει σου κε :—

Ἡέρμηνεία τοῦδε τοῦ εἱρμοῦ, εὐχαριστίας ἐστὶ τοῦ λαοῦ μελῳδοῦ. λέγοντος. κε εἰσακήκοα τὴν ἀκοὴν τῆς ἰσχύος καὶ δυνάμεως τοῦ σεοῦ σου θεοῦ. ὃ παραδόξως γενόμενος γὰρ σὺν σαρκὶ ὁ δεσπότης, σὺν τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. ᾧ εὐτυχῶμεν λιτὴ. πρὸ τῶ παθεῖν αὐτὸν τὸν παράδεισον ἀνοίξειν. ὡς σὺν τοῦ ἁγίου εὐαγγελίου μανθάνομεν. εἰσῆλθε καὶ ἡμῖν. ὅτις μετ' ἐαυτοῦ ὁ πρωτόπλαστος ἀδάμ. διὰ τῆς παραβάσεως τοῦτον ἀπεκλεισεν. ἐδόξασεν. δόξα τῇ δυνάμει σου κε :—

Ἀνελήφθης σὺν δόξῃ ὁ ὢν ἀτέλεσαν βασιλεύς. τὸν παράκλητον ἡμῖν σὺν τοῦ πρὸς ἀποστόλους. ἐναπεστειλεν. δόξα τῇ δυνάμει σου κε :—

Καὶ ταύτην τὴν αἰτίαν ἐπαίει ὁ σωτὴρ τοῦτος μελῳδοῦσιν. τῆς πρὸς οὐσίου τοῦ σῶ ἡμῶν ἀναλήψεως, σὺν τοῦ ἁγίου εὐαγγελίου λαβών. φησὶ γὰρ σὺν αὐτῷ ὁ δεσπότης, τοῖς δούλοις καὶ μαθηταῖς. συμφέρει ὑμῖν, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς. ἀπελθὼν οὖν πρὸς τὸν πατέρα, οὐ μεταλείπω ἐγωείδη, ἐπεμψε τὸ ἅγιον πνεῦμα. καθὼς εἶπεν ἡμῖν. διὰ γὰρ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τῆς χάριτος αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς μεταλαμβάνομεν. διὸ βοῶμεν. δόξα τῇ δυνάμει σου κε :—

Ὡς ἀνῆλθεν ὁ σωτὴρ. πρὸς τὸν πατέρα ζῶν σαρκὶ. καὶ ἐπαλήλυθεν αὐτοῖς αἱ τῶν ἀτέλεσων

σεαλαμ· και εδοξαζον δοξαν τω θεω :

Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀξιοῖ ἡμᾶς ἐχειν τὴν αὐτὴν διάνοιαν· φησὶ γὰρ ὁ μακάριος ἀπόστολος παῦλος· οὐκέτι γινώσκομεν χν κατὰ σάρκα· δηλονότι, μὴ τὴν εἰς ὀνειδισμοὺς αὐθάδειαν ἣν ἐπεκαλέσαντο· ὁ δὲ παράκλητος οὐδεμιᾷ ὁδῷ, λέγω· ὡς ἀνήλθεν δοκεῖ τοῖς πατράσιν σαρκί, φαίνονται δίκαια λέγοντες ἀλλήλοις· ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτε οὐκέτι· ὁ γὰρ θεὸς ἀπόστολος, ἡμῖν θεωρεῖται ὑποφαύλης πρὸς λαμπρότητος ἀνὴρ φύσεως καὶ ἡμῖν σαρκὸς δηλέγω· οὐκέτι γινώσκομεν κν κατὰ σάρκα· οὐ γέγονεν, οὐδὲ ἐν ἐγγύς σαρκικοῦ ἐλαττώματος, καθάπερ πρὸ ἡμῶν σρῶτος καὶ ἡμῖν ἀνάπαλιν ἰωάν, ἢ δίψαν· ἢ ἀϊωνίαν· ἢ κόπον· ἢ ἱδρῶτα· ἢ πτῶμα ἐφ' ἡμῖν ἐν ὕπν· ἢ τὰ ἄλλα τὰ ἀνίνα· ὁ δὲ μακάριος, ζῶν σαρκὶ κεῖται οὕτω ἀνελήφθη, πρὸς τὸν πα, καὶ καθεζόμενος ἐκ δεξιῶν δυνάμεως σεαλαὶ, οὕτω διδάσκει ἡμᾶς· ὅτι ὁ σαρκοφόρος ἀνὴρ δε· καὶ αὐτὸν ἡμῖν σαρκα θεὸν ἔας, ἐφ' ᾧ καὶ καλέπαλαίσαν οἱ ἀπόστολοι· καὶ ἀνοῦν δρῶντες τὸν διπλοῦν ἡμῖν φύσιν χν, καὶ διπλοῦν ἡμῖν ὑποδεσαν· ἢ ἴσως, ἐν ὑπερβολῇ πόθων· καὶ ἵνα χν· ὅτι καὶ ὁ μείζων σωκλητὴν φωτήρ, καὶ διδάσκαλος, ἐρμηνεύεται διαδοχὴ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος, εἰς τὸ ζῆν ἡμᾶς ἡ λαμπρὰ σοφία ἡμᾶς διδάσκων· καὶ τὸ ὅλον θεολογικῶς· οὕτω πως φησὶ πρὸς τὸν χν· ἡ ξένη παλιν ἡμῖν σὺν δόξῃ αὐτὸν παρουσίᾳ κείνου τὰ ζῶντας καὶ νεκρούς· οὐκέτι κν σάρκα· οὐκ αἰσθανόμενον δ' οἷς αὐτὸς ἀδελφοῖς. θεοειδεστέρου φύσεως· ἵνα καὶ ὀφθῇ ἐπὶ τῆν σωκλησίαν, καὶ μένῃ δε· ἕξω παρόντος· ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· οὐκέτι κν γὰρ σαρξ ὄντες· ἵνα μείνῃ δε ἔξω παρόντος· ἴσως τῆς παρελεύσεως ἡμῶν καὶ ἀναλῆς καὶ ἀϊδίου σαρκός· οὐκ ἀσθενοῦς δ' ἀλλ' ἐν σθενοῦς ποτὲ δὲ ἔχειν σθένος· ἵνα καὶ ἐπὶ τῆν σωκλησίαν ὀφθῇ· διὰ τῆς ὧν, ἔπαρσις σαρκὶ· διὰ τὸ θεῶσαι τὸν ἄνον· ἔλυσεν οὖν ὁ θεολόγος ὡς ἔφημεν, ἵνα δοκοῦσαν ἐν ἀμέσῳ τοῖς σαυτοῖς ἀναθολίαν· μᾶλλον δὲ διὰ τὸ δόκιμα τὰ τοῖς ἐκύρωσεν· ὡς εὐσεβῶς καὶ θεοπρεπῶς ἀμφοτέρων εἰρηκότων :

Αἱ ἐν ἄνω δυνάμεις· τοῖς ἀνωτέραις ἐβόων· πύλας ἄραται χαὶ ἡ ἀνεκτὴ θύρα· οὐ ἀνεῳγοῦσιν· ἀλλὰ ἐν πεῖ καὶ ἐν πνι :

Ἐκ δὲ τῆς μακαρίας τοῦτο ἔλαβεν ὁ μελῳδός· λέγοντος· ἄραται πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, ὡς ἂν πορευθῇ ὁ βασιλεύς, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς δόξης· καὶ σαφηνίζοντας· κς κραταιὸς καὶ δυνατὸς κς δυνατὸς πολεμητὴς· ἐπὶ παλιν μελῳδίᾳ· κς ὢν δυνάμεων αὐτὸς ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης :

ᾠδὴ ε΄.

ὁ εἱρμὸς. Ὁ ῥύσας ἐκ δουλείας τὸν λαόν σου Χριστέ, καὶ διαβὰς ὡς πεζὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ὑποζύγια τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐπιβὰς, ἐν ἅρματι δόξης ἐκραύγασε· τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ α΄. Ὁ φωτίσας τοὺς εἱρμοὺς, ἐξ ἀβύσσου ἀναβλύσας σοφίαν τὸν ἁγιασμὸν· ἐνισχύσας ὦν, καὶ πᾶσιν εὐλαβῶς νοσοῦσιν ἰώμενος· σὲ ἱκετεύω τὸν τῆς σοφίας τοῦ θείου φωτὸς ἀναπλῆσαι, καὶ ὅλος φαιδρύνθεις ἐξ ὑπνου ἐγείρασαι ἐμὲ τὸν ἀνάξιον· καὶ ὑμνήσω σε.

πν. πρω. Πλουτῶν εὐφροσύνης τὰ ἀμπαύματα ἐλεήμων· ταῖς ἄνω δυνάμεσι· μὴ σαρκὸς ἐπιδημήσας·

ᾠδὴ γ΄. Πολλῶν ἀνομιῶν καλεσκίδασο πάλαι· καὶ ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ἡμᾶς πεπλήρωται τοῦ γένους σου ἀνάξιον· ἡ κλῆσίς σου δεδουλωμένου, καὶ τοῦ κλαυθμοῦ εἰς καλὰ μὴ τοῦ γένους καὶ ποιητήν· καὶ ταῖς ποιήσεσιν ἀνοσίως λατρεύοντες· ἐορτάσῃ ἀνεόρτους ἐορτάζοντες· καὶ ἵνα οἰκήσαι ἀπέλθῃ, ἱερὰν ἀπολαμβάνουσα· ὁ θεὸς τῶν δυνάμεων, φησὶ πρὸς τοῦτο ἦλθον· πλουτῶν εὐφροσύνης πάλαι κόσμου ἐλεήμων, καὶ καλλάξας τὸ γένος σου ἀνάξιον φῶς σου καὶ πῦρ, καὶ πεδικτώσας αὐτὴν τοῦτο· μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἁμαρτία γενόμενον, ἡ ὀπτῆς πλουσίας· ταῖς ἄνω δυνάμεσι σου ἀγίων καὶ νοερῶν δυνάμεων, ἐπιφοιτήσας μὴ σαρκὸς· ἵνα ἡ πρὸς λύπην φιλανθρώπως ἐπιστρέψῃς·

πν. πρω. Ἀπέλθωσαν αἱ δυνάμεις αἱ ἐξουσιοῦσαι ἐν σοὶ, τὰς πύλας ἐκπετάζουσι φόβου σου ἀγγέλων ἀγαθῶν ἀγαθὲ·

ᾠδὴ δ΄. Ὄνους τοῦδε τοῦ ἔσπασεν, ἀγαμικὸς ἐστι, καὶ λαβοῦ πᾶσι καλλιπὼν· ἀγαθὲ γὰρ φησι πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι· καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης· οὕτω γὰρ ἔλεγον οἱ παραπέμποντες ἀπέλθοι τοῦ ὄρους καὶ προσδεύοντες αὐτοῦ, ταῖς ἀναπήραις δυνάμεσιν· ἀφ' ὧν θεολογίας ἐπόνουν ἡμᾶς ἐδιδάξεν εἰς τὸ ἔξ ἐννοίας πρὸς αὐτὸν, οὐ λαλεῖν· ὥσπερ ἂν διὰ εἰ ἔφη μὴ τὸ πάθος ἀναιρούσης χάριν· καὶ προσυπαλλάξας· καὶ διαχελευσμένας ἀλλήλαις, ἵνα θύραις ἐπέλθωσι·

ὁ εἱρμὸς. Ἐκ κλωσμὸς ἀβύσσου· ἔσφιγξαι τὸν κύριον ἐλεήμων· ἐξ ὧν ἐβόησα· πρὸς σὲ τὸν θεὸν ἡμῶν ἀγαθὸν· καὶ εἰσήκουσέ μου ἐν δεξιᾷ σου κύριε·

ᾠδὴ ς΄. Σαφέσατος θύρας ὁ εἱρμὸς καθέστηκε· ἀλλ' ἐκ τοῦ τάφου ἰωνᾶ, ζωοποιηθεὶς προσευχῆς· καὶ παρακλήσεως ἐπέχων τοῦ θεοῦ τοῦ μελῳδοῦ· ἄβυσσον γὰρ λιμὴν ὦν ἁμαρτιῶν· καὶ κῆτος νοητὸν, τὸν διάβολον· ᾧ καλαπόδησαν· καὶ ὡς ἐν τάφῳ καλαδῆναι φησὶν, ἐξοῦ ἀδῆναι ἡ δεξιὰ τοῦ ἐνίσου ἡ παναθενὸς, ἀεισθλως διωλοῖεν·

Ἐσκίρτησαν ἀπόστολοι. ὁρῶντες μελάρρουν σκάνδου. τοῦ κλέπτην φεύγοντος. πν πε.
ἐλπὶς τοῦ πυρὸς. καὶ φόβῳ ἐκραζον. δόξα σῇ ἀναδόξου κε :-ς

Ὄνους τοῦδε τοῦ ἔπαινου, σὺ τοῦ ἁγίου ἐναπέλυσε. λέγοντος τοῦ θεσπόσου ςω ἐξ.
λουκᾶ, πεῖ δὴ ἁγίων ἀποστόλων καὶ τοῦ διδασκάλου. ἐξῆλθεν αὐτοὺς ἔξω,
ἕως εἰς Βηθανίαν. καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτούς. ἐλέ
γετο δὲ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτούς, διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν.
καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, ὑπέστρεψαν εἰς Ἰερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
καὶ τὰ ἑξῆς. ἐσκίρτησαν οὖν οἱ ἀπόστολοι φησὶν ὁ μελῳδός, ὁρῶντες τὸν-
λέπτην διὰ τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναβάντα. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ μελάρρουν. ἀπὸ τοῦ
ἄρω τὸ ἐπαίρω. ὃ ὁ μέλλων, ἀρῶ, ἄρεις ὀνομα. καὶ μελάρρους. ἐσκίρ
τησαν δ' καὶ εὐφράνθησαν. ἵνα ᾖ πρᾶξις τοῦ ἁγίου πνὸς πρὸς δικαίους, ἵνα ἐλεύσονται
αὐτοῦ. κ' ἵνα ἀψευδῆ τοῦ δεσπότου ὑποχρεοῦν. καὶ σὺν φόβου ἐκραζον. δόξα
σῇ ἀναδόξου :-ς

Ἐπέστησαν οἱ ἄγγελοι βοῶντες. τί βλέπετε μαθηταὶ σου. οὐ τόπον καλεῖ λέγ. χν πε.
ἀνερχόμενον. σαρκὶ οὐ ἵνα ἐλεύσεται. δίκαιος ἐπαινῶν κείνης :-ς

Καὶ τοῦ πεδίου τοῦ Θεοῦ ἡ σύνοια, σὺ τοῦ θεου λουκᾶ εἰληπται φησὶ μελῳδός. ςω ἐξ.
φησὶ γὰρ. καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο ἐπέστησαν αὐτοῖς σὺν ἐσθῆτι λευκῇ· οἱ καὶ εἶ
πον. ἄνδρες Γαλιλαῖοι. ἢ ἔστι καὶ ἐμβλέπουσιν εἰς τὸν οὐρανόν. οὐ γὰρ οἷς ὁ
ἀναλημφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται ὃν τρόπον αὐτὸν ἑωρά
κασιν ἀνερχόμενον εἰς τὸν οὐρανόν. οὐ δὲ βίαιον οὕτω σαφῶς ἵνα μὴ λάβῃ
ἔχοντες σὺν ὧν θεῶν ἐμπάλιν τοῦ ἀποστόλου, ἐπέφερεν ἡμᾶς παιδαγωγεῖσθαι :-ς

Ὡς ἔδωκας πῦρ ἡμῶν, ἀνω δωρεὰς σὺ ὑψίστοις αἰτούμενον. ζέοντων. σὺν πν πε.
φόβῳ ἐκραύγαζον. μεγάλη δέσποτα ἡ δόξα σου θεοπάθεια :-ς

Ἐκπλησσόμενοι αἱ θεῖαι σὺν ἀγγέλων δωρεὰς τὸν πεύ ἡμᾶς ἔλεον, τοῦ τοῦ ςω ἐξ.
φιλανθρώπου θεοῦ ἡμῶν, ὡς ἔδωκας τὸ πῦρ τοῖς τοῦ θεοδόχου, οὕτω πῦρ ἀναλέξω
λελεγμένον ἐπαγγελίαν σὺν τοῖς ὑψίστοις, σὺν φόβῳ ἐκραύγαζον. μεγάλη δέσποτα
δόξα ἡ φιλανθρωπία σου :-ς ♣ ὠδὴ ζ'.

Ὁ σὺν καμίνῳ πυρὸς. τοὺς ἐμπυρολόγους θεοὺς παῖδας. εὐλογῆτε ὁ θς ὁ σὺν πα ♣ ὁ εἱρμὸς.
τρῶν ἡμῶν :-ς

Οὗτος ὁ εἱρμὸς ἦν ἐβδόμης ὠδῆς, καὶ αὐτὰ τὰ ἐμπαίγια, οὐδὲ μιᾶς ἄξιαν ςω ἐξ.
ἔχουσιν ἑρμηνεῖ. εὐχαριστία ὅλα καὶ ἀλλαγὴ σαφέσατα. διὸ ἱράσθαι ταῦτα ἄξια
ὧν κ' ἵνα τοῦ μέλους ἀκόλουθον ἀσμα. οὐκοῦν ὅτε ἐξῆλθαν. ἡ ἡδὺ τὰ μι

δεμίαν ἐχούσα ζήλωσιν. ὡς ἀξιοζήλωτα ἐπιδείξασθαι τοῖς χειρώσασθαι νοουμένοις. καὶ χάριν πενίας λυσιτελοῦσι καὶ σχολικοὺς καὶ ἡδονὴν ἀπεργαζομένους πλανᾶσθαι ὑπὲρ τοῦ λόγου ἡμᾶς τοὺς μηδὲν ὄντας εἰδόσιν, ἢ μὴν οἰκείαν ἀγνοίαν. εἶναι πίστιν χωρὶς θύρας καὶ ἀφροσύνης ἀπαρέσου αὐδᾶσθαι. ταῖς δὲ ἀνάγκαις τοῦ λόγου ἀσυμβόλοις τὰ φαῦλα ὑπερχόμενα. καὶ ταῖς μὴ ἀναγκαίοις αὖ λόγοις ἐξηλώσασθαι :-ζ

πγ τε. Ἐπὶ δὲ ὤμοις χέλυν πλανᾶσθαι ἀρᾶς φόβον. ἀναλαβεῖς δὲ ᾠδὴν καὶ πεῖσαι :-ζ

ωξ. Ἡ εἴνοια τοῦδε τοῦ τόπου εὐαγωγικὴ ἐστι. παραβολικῶς εἰρημένη δεῖ. περὶ δὲ ἐκλαῶν πορεύεσθαι. ὧν τὸ μὲν πλανᾶσθαι, εὑρὼν οὐδὲν ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὅτι δὲ ὤμοις ἀνέλαβεν. ἐφ' ᾧ καὶ τὸ ἔξω. ὡς ὁ τῆς σχολίας ἐφιέντων. πορεύεσθαι γὰρ ἐκ τοῦ τόπου ἀποφοιτᾶσαν. καὶ ἐγὼ ἀφῶ. καὶ δεξάμενον ἀπολεῖσθαι. τὸ δὲ ἀνάγκαις φόβου ὁ δεσπότης ἡμῶν ἐπαινέσεται ἢ εἶναι θρασυτὸ αὐτὸ ἀναλαμβάνειν καὶ θεωρεῖσθαι :-ζ

πγ τε. Ὁ σὺν εὐφελῆ φωτὸς ἀναλαβεῖς καὶ φῶτας κόσμων. εὐχολήτης ὁ δεῦρο ὁ δὺ πρῶτον ἡμῶν :-ζ

ωξ. Τοῦτο καὶ τὸ ἀποστόλου ἐλάφου ᾠδὴν φωτὸς μελῳδεῖν. λέγοντος σὺν ταῖς πέλαις τοῦ χῦ. ταῦτα εἰπών, βλεπόντων αὐτῶν ἀπῆρεν. καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτόν :-ζ

πγ τε. Ὁ ἀνελθὼν ἀπὸ τῆς. πρὸς τὸν ἀφέντα πρᾶ. εὐχολήτης ὁ δεῦρο ὁ δὺ πρῶτον ἡμῶν :-ζ

ᾠδὴ ᾱ. ὁ εἱρμός :-

Τὸν σκῆπτρον πρὸ αἰώνων γεννηθέντα υἱοῦ καὶ θεοῦ. καὶ σαρκωθέντα σκῆπτρον ἀνδρὸς μήτηρ. ἱερεῖς ὑμνεῖτε. λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :-ζ

ωξ. Παραινεῖ ἡμῖν ὁ ἁγιος οὗτος ἀσωματικὸς ἆσμα, ὑμνεῖν καὶ ὑπερυψοῦν καὶ δοξάζειν λόγῳ τε καὶ πολιτείᾳ, τὸν θεὸν ἡμῶν. τὸν πρὸ παντὸς δὴ αἰῶνος σὺν τῷ πατρὶ οὐσίας γεννηθέντα υἱὸν μονογενῆ. σὺν δὲ μονογενοῦς. καὶ ὑπερχάλων δὴ χρόνων, σαρκωθέντα σκῆπτρον ἁγίου καὶ μαρίας ἀειπαρθένου καὶ θεοῦ :-ζ

πγ τε. Τὸν σύνευσι ταῖς οὐσίαις. ἀναπαύεται ζωοδόκην χῦ. εἰς ὤμους μελάδοξης. καὶ πεῖσι ζώνας δεξόμενον. ἱερεῖς ὑμνεῖτε. λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :-ζ

ωξ. Τὸν εἰς ὤμους ἀνελθόντα χῦ μελάδοξης σύνευσι ταῖς φύσεσιν. οὐσία γὰρ ἐν φύσεις τὸ αὐτὸ ἐστι. θεολήπτῃ θηλυτόκῳ καὶ ἀνθρωποτόκῳ. καὶ πεῖσι ζώνας δεξόμενον.

οὐπᾶ ἀλώεισος ὅλως ἐλεήσει· ἱερεῖς ἐλεήσατε· λαὸς ὑπερυψοῦτε· εἰς πάν
τας τοὺς αἰῶνας :-ζ

Τοῦ σκοτισμοῦ τῆς ἀνομίας. ὧν αἱ πλοκαὶ λυχνοκαίουσιν· καὶ παρασκευὴ τοῦ πν πε.
λυτρωτοῦ. ἐλεύθεραν ἡμᾶς ποίησε· ἱερεῖς ἐλεεῖτε· λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάν
τας τοὺς αἰῶνας :-ζ

Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας· τοῦτο οὖν τὸν ἐλευθερωθέντα τὴν ψυχὴν, ἀλλοίωτον τὴν ὦτὸν αὐτοῦ φύσιν, σκληρὸν τοῦ πλεονέκτου ἐπλάσατο τὸ πλεονεκτούμενον· καὶ παρασκευὴ τοῦ λαὸν ἐλεύθεραν ἡμᾶς ποίησε· ἱερεῖς ἐλεεῖτε· λαὸς ὑπερυψοῦτε :-ζ

Τὸν ἡμᾶς αὐτοῦ καταβάσει· καὶ θελόντα τοῦ αὐξῆσαι. καὶ ἡμᾶς αὐτοῦ ἀναβάσει· ἀ πν πε.
νυψωθέντα τοῦ ἄνου· ἱερεῖς ἐλεεῖτε· λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :-ζ

Λαὸς ὑπερυψοῦτε τῷ τοῦ θεοῦ ἡμῶν. τοῦ ἡμᾶς αὐτοῦ καταβάσει καθελόντα τοῦ αὐξῆσαι ἐσ.
παλου ἡμῶν διάβολον. καὶ ἡμᾶς αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τοῦ διαλῆσαι παρα
βάσεως πεσόντα ἄνου· καὶ τὸ καλάλληλον ἑκάστῳ δεδωκότα καὶ πεσόφοσον, ἡμᾶς πεσόντας ἐξεπορίας τοῦ αὐξηκμένου καὶ φθόνου, ἵνα ἀνάσασιν καὶ ἵνα εἰς οἰκουσ ἀνέλωσιν· καὶ ἡμᾶς ἐπαρμένην ἔχοντα ἵνα ὀφρῦν· ὡς ὑποχθεῖον αὐτοῦ λα βόντα, ἵνα παντελῆ καθαίρεσιν καὶ καλυσιν· οὐχὶ ἁπλῶς καὶ ὡς εἶχε τέλο νεν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἡμῶν καταβάσεις καὶ ἀναβάσεις· ἀλλ' ἵνα τοῦ ἐπαρμένου τὴν κα θέλη καὶ καλαρράξη· τοῦ δ' ἁπλῶς ὁλα, ἀνάσιον καὶ ἀνυψώσεσ δὲ ἀπολείσει :-ζ

☘ ᾠδὴ θ'. ὁ Εἱρμός :-ζ

Σὲ ἡ ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον σὰρξ θεὸν ἡ ἐν γαστρὶ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κυήσασαν. οἱ πιστοὶ ὁμοφόνως μεγαλύνομεν :-ζ

Ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον εἶπεν εἶναι σὰρξ θεὸν ἡ ἐν γαστρὶ τὸν θεὸν ὁ θαυμάσιος οὕτως μόνος, ὅτι καὶ ὑπὲρ φύσιν ἄνθρωπον, τὸν ἀπειράνδρου ὑγοῦ καὶ λόγου τοῦ θεοῦ ζωὴ λαβὲ. ὑπὲρ φύσιν γὰρ ἡ τεκοῦσα παρθένος ἐγέννησε· καὶ ἔχουσι ὠδῖνων ἔκτασις, νοῦσον καὶ λόγου ὑπερβαίνει ἀνθρώπινον· πῶς δ', καὶ τὸν ἀχρόνῳ ἐμφανῆναι βρέφος πρεπῶς, τοῦ ἀχρόνου καὶ παντελοῦς :-ζ

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου τὸν θεὸν· οἱ ἀπόσολοι βλέποντες· ὡς θεὸς ὑψούμε πν πε.
νον· μεθ' ἡμῶν σκηνοῦντ' ἐμεγάλυνον :-ζ

Σὲ φησὶ τὸν θεὸν καὶ ἄνθρωπον· τὸν λυτρωσάμενον τὸν κόσμον· ἡ δὲ τὴν ἐλκόσμιον φύ ἐσ.
σιν ὡς ἀνθρώπου παρθενικὰς καθαρὰς, τὴν σὺν παραβάσεως πεσοῦσαν αὐτῆς, οἱ ἀπόσολοι βλέποντ' ὑψούμενον τὸν θεὸν πεσόντων ὡς θεὸς θαυμαστῶς δηλονότι

καὶ φεικλῆς· ἆλε καὶ τὸν ποσλοθεὺς ἑαυτῷ ζωαυγοῦν τὸ ἄνον, ὦ φόβου σκιρτῶντες καὶ χαίροντες, ἐμελάλουν :—ς

πν τῷ. Σὲ τὸν καλαβαντὰ ἕως ἐξ ἀβύσσου λῆς ἴης· καὶ τὸν ἀνὸν σαβαὼθ· καὶ ἡ ἀναβάσει σου. ἀνυφώσαντα τοῦτον μελαλοῦμεν :—ς

ες ἐξ. Ἡ τοῦ παντὸς ἔκπληξις ἐννοια, ἀλλ' οὐ τοῦ θεοῦ ἀποστόλου παύλου ἐστίν· ὃς εἴρηκε περὶ τοῦ κυρίου ἰησοῦ· ὁ δὲ ὁ καταβὰς εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς; αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβάς· ὁ καὶ ᾧ σοφῷ τοῦτο λέγεται μελωδῶ· θεοδότη ἀναβεβηκέναι γάρ τὸν καταβάντα ἕως ἐξ ἀβύσσου τῆς γῆς, πλὴν οὐ τοῖς καταχθονίοις. καὶ τὸν ἀνὸν σαβαὼθ. καὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ ἀναβάσει σου ἀνυφωσαντα τοῦτον, μελῳδοῦμεν :—ς

πν τῷ. Χάρε θεοτόκε μῆτερ ζωῆς τοῦ θεοῦ· οὐ γὰρ ἐκύησας σαλπιστὰ μενον· ζωὴν ἀπὸ λοις ὀρθοῦντα ἐμελάλουν :—ς

ες ἐξ. Ἐρωτᾶς σιλουανὲ οὐδενία ἔχεις· καθαρὸς γὰρ ὁ νοῦς τοῦ θείου τοῦτο ἔπαθεν· τοῦτο μόνον λέγω παρασῆσαι ὑμᾶς· ὅτε ἡ τοῦ δεσπότου ὑμῶν ζωῆς ἀναλήψει, ζωὴ πρὸ καὶ ἡ ἁγιάσασα θεὸν τὸν ἐν ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις· ὁ θεωρὸς ἐξεμάθησε τὰς θείας ἐκείνας καὶ φεικλῆς ἀνόδους αὐτοῦ· λέγω δὲ ἀνὸν ἡ φόβος, ζωὴ δὲ ὁ ἀνωμένη σὺν ᾧ θεῷ πατρὶ ᾧ πνεύματι ᾧ ὁμοούσιος ἐπαρ ξε τὸ ὑμῶν ἀναλαβεῖν ἐστείας ἡ παναγίωσις θεὸς· ὃς τοῖς προβά σις εὐφορίαν τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον :—ς :—ς

Κανὼν εἰς τὴν παγσεπτὸν κοίμησιν τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου μαρίας· ποίημα κοσμᾶ μοναχοῦ· Φέρων ἀκεσιάδα ἰαμβικόν·

In die Assumptionis Virginis Mariae.

Παντυσεζέλαιον οἱ δὲ ὄφρυσι :—ς

ες ἐξ τὰκροσελίδος. Ἡς οὐδὲ ὁ νοῦς δύσληπτος ὅλως ἐστίν· ὁ γὰρ θεὸς οὗτος μελῳδός, ποιεῖ πάντα υσεζέλαιον ἡμᾶς τοὺς θεοφόνους. θεοφόνους δηλονότι καὶ θεαρέστους· ἀλλὰ καὶ κοσμικοὺς καὶ ψιλοβλαβεῖς· οὓς ὁ θεολόγος ἡμᾶς διδάσκει σαφῶς, εἰς τὸ γεννᾶσθαι :—ς

Ὁ κανὼν. ᾠδὴ ᾱ ἦχος ᾱ. ὁ εἱρμός :

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ· ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεὴς παρθένε μνήμη σου· πάντας
ζωηφόρῳ πρὸς εὐφροσύνην θεῖς πόθους· ἐξαρχεύουσα μοιρίαις χορῶν καὶ
τυμπάνων ᾧ Λόγε· ἄδουσάς μονογενῆ· σὺν δόξῃ σὸν δεδόξασται :

Πρὸς φωνηέντως εἱρμὸς ᾧδῇ θείᾳ μελῳδεῖ ὁ παρών· οὗ τὸς εἱρμὸς· ἐστὶ πρὸς ἐξ.
φωνήεντος ἡ γινομένη τοῦ λόγου ἀπόλαυσις· πρὸς δὲ τὸ κείμενον τῇ γραφῇ πρόσωπον·
ἀπήνησις δ', ὅταν ὁ ἐξάφωνος πρὸς τοὺς ἀκροαλὰς ποιεῖται τὸν λόγον· ὡς ἐν τῇ ἐξαφώ-
νῳ τοῦδε τοῦ κανόνος, ἀεὶ ὀπήλως ἀπαθείας· καὶ ἐπ' ἄλλου κανόνος τὸ ζῷον· τοῦτο
δὲ ξαύλων καὶ λάθρων ἤχων· πρὸς φωνηέντως τῇ ἀρχαύλῳ θεᾷ, λέγων ὁποιηλής·
πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ παρθένε ἡ ἱερὰ καὶ εὐδόξως μνήμη σου, πάντας ζωη
φόρῳ καὶ ζωοπάροχε θεῖς πόθους πρὸς εὐφροσύνην πνευμ. ἐξαρχεύουσα ἡμῶν
ἵππων θειαύλης ᾠδῆς, ὡς πρόπολε θεῖς ἐπιβεβαίως ἵππους μονάδος ἀδελφῆς μοιραίαις χο
ρῶν καὶ τυμπάνων ᾧ Λόγε μονογενῆ ᾧ ᾧ καὶ λόγῳ τοῦ θεοῦ καὶ πρὸς· ἄδουσι τὸν θεῖ
ον ὕμνον :

Ἀλφεπουδὲ ἀὐλῶν τάξις ὁπωοβάσεων σὺ σεῶν· τὸ θεῖον σῶμα σου· ἀφώνως ἐγρηγ πν
ορεύσασα· δὺ ἀποστόλων ἡ πλειάς· σὺν πρέσβεσι θεοῦ παρέστηκεν ἀρδην· μεθ' ὧν· ἀ πε.
ξαυλε τοῦ λύπου σεπτοῦ· παρθένε μνήμη σου δοξάζομεν :

Ἡχῶ λύρας ἀρχὺ τοῦδε τοῦ τροπαίου λέξις, ὁμοιοκατέστι· καλλωπίζουσα τοῦ θεοῦ μαστ ἐξ.
τοῦ θεοσεβεστάτου· καὶ θεῖς δὺ ἑξῶδον λόγοις, τὰ οἰκεῖα πονήματα· σημαίνει
γὰρ τὸ ἀμφεπουδὲ, γινόμενον σὺν τῇ ἀμφὶ περιθέσεως· καὶ τοῦ πονῶ τὸ ἐνεργῶ,
τὸ σπεύδω περὶ τὸ σῶμα οὗτος ἡ πλειὰς δὺ ἀτέλεων ὧν οὐ δεδεημένων καὶ δὶ
ἰούλων· ἡ γὰρ ἀμφὶ περίστασις, ἀντὶ τῆς περὶ ἐλήφθη ᾧ μελῳδεῖ· μᾶλλον γὰρ ἡ ἀ-
μφὶ καὶ ἡ περὶ, τὸ αὐτὸ σημαίνουσι· καὶ οὐ ᾧ ἅμα ὀφείλουσι λέγεσθαι· ὡς ἐν τῷ
ἕκτωρ λάμπει σεσόφα καλλίτεκνος ἵππους· σπεύδει γὰρ τὰ ποιήματα τοῦ θεοῦ
τοῦ σώματος ἀντὶ πολλάκις, δὺ ἀτέλεων ἡ λέξις· ἀφώνως ἐγρηγορέσασα καὶ ζωηφόρ
α δὺ ἀποστόλων ἡ πλειάς, σὺν τοῖς πρέσβεσι τῆς θεᾶς· σὺν οἷς δεσποτικῶς πρὸς τὸ πάσι
κηρύξαι τὸ σεῖον κήρυγμα· δι' παρέστηκεν ἀρδην, ὁλοψυχεί πάντες· τὸ γὰρ ἀρδην ἅπα
ντα δηλοῖ τὰ ῥητὰ ἔστιν· ἀφθόγγως δηλωτικά· μεθ' ὧν δὺ ἀποστόλων δηλαδή· ἀ
ξαυλε καὶ ἀναλωτε· τοῦ σεπτοῦ σου ναοῦ δοξάζομεν· ἐστέον δὲ καὶ τοῦδε
τοῦ μελῳδοῦ τροπαίου, ὡς πρὸ ὁ εἱρμὸς προσφωνητικῶς εἰρήκασι· ἀλλὰ πρὸς αὐ
τὴν τὴν θεᾶν λεγόμενα :

Νικητικὰ ξίφη βραβεῖα ἥρω· καλὰ τῆς φιλίας ἀλύτῳ δὺ κυήσασα· ὅμως μενουμένη πν
πε.

δε· τοῦ ποιητοῦ καὶ θεοῦ· ὑπὲρ φύσιν ὑποκειμένης· τοῖς ἀφέδρας νόμοις· δου-
λουμένη ζωῇ ᾗ γάμῳ· ἐλευθερωτικῇ ζωοποιούσῃ :–

ιγ. Ἄξιον θαύματος ἐστὶ τὸ πᾶν ἔργον· ὁ ἐκ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἀγαγὼν τὸν κόσμον· οὗτος ὑμνεῖται· πόθεν ἔσχε νίκην κατὰ τοῦ θανάτου φύσιν· καὶ βραβεῖα καὶ στεφάνους τοῖς ἀθληταῖς· ἢ ἀπορρητολογούμενοι· καὶ ἢ ἀναστάσεως ἔννοιαν· ὑπεδήλωσαν φέρουσαν τοῖς φθαρεῖσιν, τὴν ἀφθαρσίαν τοῦ θεοῦ· ᾗ θανεῖν καὶ ἄνθρωπον· λέγω δὲ νίκης δὲ ἡρῷα βραβεῖα καὶ τοῖς φθαρεῖσι δῶρα· δι' οὗ λόγου καὶ συλλαβοῦσα ὑπὲρ φύσιν καὶ τεκοῦσα· τὸν ὃ ζῶν καὶ ζῶσα τὸν ἀθάνατον, ἐθάνες ὑπὲρ φύσιν· ἀλλὰ συμπαθοῦσα αὐτοῦ, τοῦ ποιητοῦ καὶ θεοῦ· τεθνηκὸς γὰρ καὶ κτίσμα ἦν σαρκὶ δι' ἡμᾶς· εἰ γὰρ καὶ ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, ἀλλὰ θνητὸν σῶμα ἀνέλαβε· λύσοι· θνήσκουσα ζωὴ ᾗ γάμῳ, ἐλευθεροῦσα, εἰς αἰῶνας αἰώνων :– ♣ ὦ γ.

♣ δεκέμ. Ἡ δημιουργικὴ καὶ ζωοποιὸς δύναμις ἀπαθὴς τοῦ θεοῦ καὶ δυνάμεως· ἀκλινὴς ἀκρα-
τὴς δὲ τοῦ· ἦν σκήνωσαν ἥρωες χεῖμωνος γὰρ θεῖα ἅγιος· ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος :–

ιδ. Χεὶ γὰρ τοῦ θεοῦ καὶ θεὸς ἡ δημιουργικὴ αὐτοῦ δύναμις· καὶ ζωοῦσα καὶ ζωοποιοῦ-
σα τὰ πάντα θεία· ἦν ὀρθοδόξου σκήνωσαν, ἀκλινῆ καὶ ἀκένωτον ἥρωες· χεῖ-
μωνος γὰρ θεῖα ἅγιος· ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος :– ὁ δὲ λέγει, βίου θεῖον ἔστι· ἅγιος-
εἰ μόνος· φύλαξον οὖν ἀδιάσπαστον ἦν ἁγίαν σκήνωσιν· ὁ ἀναπαυόμενος-
ἐν τοῖς ἁγίοις τοῖς ποιοῦσι θέλημα· οἷς ἂν δράσῃς ἐν τοῖς ἁγίοις ἐναρ-
μόνιος ὅπερ φιλεῖς, ζωὴ ᾗ ἁγιάσθητε· ᾗ παναγίῳ πνεύματι ἁγιαζομένοις, καὶ μονὴν
παρ' αὐτοῖς ποιεῖς :–

ιε. Γυναῖκα σκήνωσιν· ἀλλ' ὑπὲρ φύσιν καὶ μέτρα δοῦλες πανάμωμε· οἱ κλῆνοι ἀπό
σολοι· περιχύσεις ἐπίσης χεροί· δόξῃ ἀπαστράπτουσαν· ἐξ ἀναδόχου σκήνους δε
δώμενοι :–

ιε. Οἱ ἐν δόξῃ ἀπόστολοι γινώσκουσι γυναῖκα σκήνωσιν· ἀλλὰ καὶ μέτρα δοῦ περιχύνουσαν ὑ
πὲρ φύσιν, ᾗ παρθένου οὖσαν τεκοῦ· καὶ ὡσίνων ἄνευ δοῦ μίσεως, ζεσμοῦσαν
καὶ φειδοῦσαν ἐπίσης χεροῦν· σκήνωσιν τοῦ βίου· δόξῃ βλέπουσες ἀπα
στράπτουσαν σκᾶ· οἷα σκήνωμα γενομένην· δεξάμενον, στέφανον τοῦ γόνου
καὶ λόγου θεοῦ δοῦ εἰς σωτηρίαν ἡμῶν :–

ιε. Ὑπέρθασε χεροί· ταῖς εὐθείαις τοῦ σώματος· τελεῖ σκήνει ἐπάξια· θεοῦ δοῦ
φυλάξαντος· τὸ σέβας ᾗ ἐμπλήσω κυβωλῷ· δόξῃ τῆς θεότητος· ἐν ᾗ ὁ λόγος σαρξ ἐ
γένετο ἐσκήνωσεν :–

ιε. Ὅλε δοῦ εἰκοσιέων ἐπάρχους θεοῦ· ἐξ ἑβδόμου πρὸ τὰ ὑπερκόσμια· καὶ πρὸς ἦν τὰ
φῶ ὑπὸ δοῦ ἁγίων ἀποστόλων καὶ δοῦ πρωτοκόρυφων ἀπόστολος τοῦ ἁγίου αὐτῆς σῶμα·

τὸ ὀπίσω εἰς τὴν πόλιν σταν πλῆθος δὺ πεφιλημένων καὶ θεραπόντων ἰουδαίων,
ἔλκο ὧν αὐλὴ καὶ μετὰ θάνατον. ἐξ ἐκούσης τοῦ ἀρχόντος ἦς ζωῆς ἀμοιβῆ. ἐζηλεπαί
νου ὑπῆρχεν. εἷς οὖν ὁ δυνάμων αὐθαδέστερος καὶ θρασύτερος, ὀνόματι ἰοὺδας τοῦ σκιμπο
δος, ᾧ τὸ ἄζηλον ἀπέκειτο τῆς θεομήτορος ὕβρεως πρὸς τὸν ἅγιον ἀπαλοιμέξιον.
καὶ πολλοῖς ὡς εἶχος ὀδυρομένοις, ἀμφοτέραις αὐτοῦ ταῖς βεβήλοις χερσὶν ἁ
λόμενος, ὁ παμβέβηλος, εἰς γῆν καὶ ἀρράξας. καὶ δεινὰ διαθέας. ὠλυμπιάς πο
νηρὰς καὶ ὀλίγας διὰ μονιάδος ἐπαύδαζεν. ἀλλ' εὐθὺς οἷς ἀκόντων ἀπεκόπτων
αἰχέρες αὐλῆς. καὶ τοῦ ἀγοράζοντος σκιμποδος ἐκείνου ἀπωρᾶτο, πρὸς πολλὰ
θάνατον αὐλῆς. ὁ δὲ θρασὺς ἐκεῖνος καὶ βλασφήμιας ἑβραῖος ὡς ἁλιεὺς πλεῖστος, νοσῶν ἀ
νύσχιον ἐνδυσ, ὅπερ ἐπαισχύνα φιλεῖ. λεπτοῖς δὲ ἀμίτοις τοῦ χιτῶνος καὶ αὐλῆς
πιστεύσας εἰλικρινῶς, κελεύσει πίστεως τοῦ χορεσφαίου. τοῖς ἀλκοῦσιν ὑποδεῖς ταῖς ἀ
ποκοπείσαις. καὶ ἧς κλίνης ἀπαωρᾶτο τοῦ χεροῦ. ἐνωδείσας τοῦτοις καὶ
ζωφυήσας παραλῆμμα, πάλιν ἔχειν αὐλάς. ἐδόκει γὰρ ἴσον χάρας ἐλεύγαν πᾶσιν ἀνοις.
καὶ σεῖας πρόξενον, μὴ δενικλύπτος αὐλὰν ὑπάρξαι καὶ ζωφορᾶς, σὺν ἡ πρὸς τοῦ γοῦ
καὶ τὴν μελασκοπὸν αὐλῆς. τοῦτο δὲ νῦν τὸ θαῦμα δηλούμενος ὁ θεὸς οὗτος μελῳδός,
λέγει. ὑπὲρ θάσεως ἡδὰ δίκη γὰρ τὸν ἐμὸν ἐπάξαι ταῖς ὑβρεισταῖς τοῦ αὐθάδους ἐ
θεμίου χαροῦ. τοῦ δὲ δηλονότι φυλάξαντος τὸ σέβας καὶ τὴν ἐμὴν, ἢ ἐμπλήξω αὐτοῦ
κεφαλῆ. ἐμπλήξω κεφαλὴν τὴν ἄζηλον τοῦ ἁγίου οὗτος ἐκάλεσεν, αἰνιττόμενος τὴν ἀ
ψυχον ἐκείνην καὶ παλαιάν. ἡ γὰρ ἀναπέκειτο τὰ ἄθλια. ἧς ὁ ζαῦ ἀναβαπτὸς, ἄλλα
θαν καὶ ἀνορθῶσαι αὐτὴν πειραθείς, θείας ἐπιραθῆ ὁρίσις, εἰ γὰρ ἐκεῖνος φιλεῖ τὸ
ἀψυχον ἀνάξιος ὤν, καὶ μὴ δὲ ἱερωμένην ἀψασθαι πειραθείς, ὅπῃ ἐμὴ ζωὴ εἰ
εὑρεθ; πολλῷ μᾶλλον οὗτος ὁ βέβηλος τῆς ἐμψύχου καὶ καθαρᾶς ἐφ' ὕβρει ἁψάμε
νος, ἐμελλε παθὼν χαλεπώτερα. τοῦ δὲ ἐμοῦ τῆς αὐτοῦ θανατοῦ. σὺν ᾗ ὁ λό
γος αὐτοῦ καὶ γός, ἁρᾷ ἐξεμιάνιον :⁊ ♣ ᾠδὴ Δ'.

Ῥ ἡσεις πο φιλῶν καὶ αἰνίγματα. τὴν σαρκοσιν ὑπεφηνε. τὴν σὰ παρθένου θυ χά. ♣ θεόμος.
, φεῖος ἀσπαστῶν θυ. εἰς φῶς ἐνεῶν ἐξελεύσεσθαι. καὶ φωνθοι ἀβυσσος. σὺ ἀλλ
, χιαθν. ἢ δικαίσθυ δόξα φελαν θρωπε :⁊

Τὴν σὰ παρθένου σὺ σαρκὸν θυ ἐδυήσου χε. πσαν φθησι καὶ πο πίπτειε τὰ αἰνίγμα ♣ ᾱ.
ῳδῶν εἰρημένα τοῖς παλαίοις προφήταις. ἐπὶ γὰρ ὁ παπὴ κόλαβος ἀββακούμ.
ὁ δὲ ἀπὸ θαιμὰν ἢ ξῦ. καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος. τὴν ἀγέλαν τοῦ πο
λιτῶν θεῶν, εἰς πολλὰ μέρη πεφραφι. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς. εἰς φῶς βολίδες-
θυ πορεύθησαν. εἰς φέγος ἀστραπῆς ὁπλων θυ. ὅπερ ἄρτιον ὁ μελῳδός, σὺν αὐθάδα σα

φείδεσθαι εἰπών. ὁ φείδεσθαι ἦν ἀσπάσασθαι. τοῦτέστιν, ὁ θεὸς ἡμᾶς καὶ λόγος εἰς φῶς ἐνεῖναι ἐξελεύσεται. ἢ ὅτι πρὸς τὸ φυλάξαι τὰ ἐντολισμένα ἐνδυναμῶσι ἡμᾶς εἰδωλολατρεῖν. ἕτερος ἀλλαχοῦ λέγει ὁ εἰρημένος προφήτης, ἡμᾶς οἰκεῖν ἀοράτους; ἐδόκουν ἀβύσσους φωνὴν αὐτῶν. ἔλεος φαντασίας αὐτῶν. ὃ καὶ αὐτὸς φησιν ὁ μακάριος. καὶ φωνὴν ἐβύσσου ὡς ἀναβαινόντων. ἢ δυνάμεως οὐδὲν ἔξω ἐστὶν :-

ιδ. Ἰδελαοὶ καὶ θαυμάσατε. τὸ ὄρος ἡμῶν ἄγιον. καὶ ἐμφανέσεται θεός. οὐκ ἐποιῶν μονῶν ἐφύπερθεν αἱρέσεως. οἷονεὶ ὁ πτέλειος. ἢ ὁ ποιῶν. καὶ ἀφαρῶ φησὶν ὁ ἀκύλος :-

ιε. Οὐκ εἰρμὸς ἦν παρούσης ὡς ἡμᾶς, πρὸς φωνὴν ἐκείνου ἐγείρεσθαι ἢ θαυμάσαι χρὴ λεγόμενος. τὸ δὲ ἐστάκεσαν τοῦτο, παντὶ ἐκείνου καὶ ξυμβουλευτικοῦ ξυνιέναι ἢ θαυμάσαι τοῦτο μακρόθεν. κέλευσι πρὸς ἡμᾶς. ἰδελαοὶ καὶ θαυμάσατε. τὸ γὰρ ἄγιον ἔσται φανερὸς ὁ θεὸς τοῦ λαοῦ, ἢ παναγίους ἀληθῶς ἡμᾶς, ἐπαίρεται νῦν ἀναθεῖναι δῦναι ἐποιῶν μονῶν εἰς αὐτὰ τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, καθικέσθαι ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ αὐτῶν καὶ θεοῦ, ὡς ὁ ἀκύλος πτέλειος, ἢ ἐποιῶν ἢ ἀφαρῶ γὰρ οἰκεῖ ὁ λαός, ἢ ἐποιῶν δηλαδή :-

ιθ. Ζωῆς ἀϊδίου καὶ χρείττονος. ὁ θαυμάζουσι λέγοντες θαυμάσιον ἄγγελόν. σὺν αὐτῶν ὄντα. πρὸς θαυμάζοντας καὶ ἄρευσον. μεθισῶσι ἀφῆσαι. ἢ ἀλλαξάτω. τοῦ γοῦν καθ ἑαυτοῦ καὶ κϑ :-

κ. Πρὸς φάσκοντας τοῦτο ἢ ἐκεῖ, λέγοντες αὐτῇ τοῦ ἀσωμάτου ἐφάνου. θαυμάσιον ἄγγελόν γε λέγουσι ὁ θαυμάζουσι. εἰς ζωὴν ἀϊδιόν σε θαυμάζοντας καὶ χρείττονα. σὺν αὐτοῖς δηλονότι ἐν αὐτῶν ὄντα καὶ φθαρτῶν, πρὸς ἣν θαυμάζουσι καὶ ἄρευσόν σε μεθισῶν καὶ μεταλλάξεις, ὁ θαυμάζουσι δηλαδή. αὐτὸ καθορᾶν ἢ ἀλλαξάτω τοῦ γοῦν καθ ἑαυτοῦ καὶ κϑ εἰς αἰῶνας αἰώνων :-

κα. Ἐπῆρθεν πύλας ὑμῶν οἱ. καὶ αἱ τέλεοι ἀνύσωσαν. καὶ ὑπεδέξατο χς. τοῦ παραδείσου αὐτοῦ μεζόνων κυρίλλιον. χερουβὶμ ὑπεδέξει. σὺν ἀλλαξάτω. σεραφὶμ ὃν δοξάζουσι καὶ εὐλογεῖ :-

κβ. Προφητικῶς καὶ τοῦτο γέγραπται ἢ ἐκφωνούμενον. ἐπῆρθεν αἱ ὑμῶν πύλαι. καὶ αἱ τέλεοι αἱ δυνάμεις ἀνύσωσι, ἃς ὑπερέχουσι ἀσυγκρίτως αὐτῶν. καὶ ὑπεδέξατο χς, ἃς ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς παραδείσου, ἢν ἀφῆσαι τοῦ θεοῦ σώματα. τὰ χερουβὶμ γὰρ ὑπερτάτη σὺν ἀλλαξάτω. ἐπτύνοντα ἢν πολλοστὸν μείζονα. καὶ τὰ σεραφὶμ καὶ εὐλογεῖσθαι ὃν δοξάζουσι. ὃ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ φησι ἐρρέθη, τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ θεοῦ φησι. ὃν τὸ ὑπερέχον ἦν ἦν πρὸς τὰς ἀγγελικὰς καὶ ὑπερφυεῖς δυνάμεις,

σὺ τοῦ θυ φανέντος ἀνακτος. τοῦ καὶ αὐλῶν δὺ ἀναλάβω πάθων, δὺ νοφῶν
ταλαιπάθων. δὺ χαροσυρίσαι λέῶ καὶ δὺ στραφίσαι, ἀουλκείως ἐπλεῖσθαι αὐλήν.
καὶ ἀλλαχοῦ γῆφησιν ὁ θεολόγος οὕτως ὑμνωδὸς φησὶ αὐλῆς. Ἰνὰ ψαλῶ σαι δὺ χαρᾶ
δίσαι. καὶ ἐνδοξολόγησαι ἀουλκείως δὺ στραφίσαι : ⁘ ♣ ὠδὴ ε̄.

Τὸ ἄθικτον καὶ ἄῤῥητον κάλλος. δὺ ἀρεταῖς τὴ ἀνακτίσασα. ἐξ ἀϊδίου γῆ δόξης. ζωᾶ ♣ ὁ εἱρμός.
ἰδίου σὺνυπόσταθον χαλκίδας ἀπαύστως. παρθενικῆς ἀπολάσεως. τοῖς σὺν σκόλῳ
καὶ σκιᾷ. θεοκλεῶς δεῖς ἀνέλειλας ἥλιος : ⁘

Ἡ θεῖ εἱρμοῦ τοῦδε ἀρχή, σκῆνος ὠδῆς ὑπάρχθ τοῦ θεοφθόγγου ἀββακούμ. κέλευσις ἐξ.
δὲ θεοπάθου χοῦ. ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ. καὶ ἡς ζωηφόρως αὐτοῦ
πλήρης ἦγ. ὅθεν ὁ ἀσωμάτων ἔφορος οὕτως σὺλαῦθα φησὶ πρὸς φωνοῦσ᾽ ἐκ χοῦ. τὸ ἄθικτον
καὶ ἄῤῥητον κάλλος δὺ ἀρεταῖς θυ χὲ ἀνακτίσασα. ἐξ ἀϊδίου γῆ δόξης ζωαϊδίου
σὺνυπόσταθον χαλκίδας ἀπαύστως. ἀρετὰς δ᾽ τοῦτο λέγω, Ἰνὰ ἄῤῥητον θεῖαν ἐζωσιν.
Ἰνὰ ἰχμάλωτε καὶ φθόνου. καὶ παθῶν τὰ ἀῤῥητα καὶ θεῖα τοῦτο πλεονεκτήματα.
τὰ ἀνεξιχνίαστα τοῦ πάθων. ἐπὶ τὰ θεολογεῖ καὶ θεῖος πρὸ πάθων δὺ ἀνθρώπων σὺν ἡ
τοῦ δὲ καὶ πρὸς οὐσίας αὐτοῦ ἄῤῥητον γεννήσεως. καὶ πρὸς φ᾽ λέγω τοῦ εἱρμοῦ, θεῖος
ἦς σὺ παρθένου μῆτρ. κέλευσον θεῖος ἦς ἄνωθεν γεννήσεως. χαλκίδας ἀπαύστως ἦς ἀϊδί
ου δόξης τοῦ πρὸς ζωαϊδίου. ἐπὶ δ᾽ ἡ αὐλή, φάνεται σε. ἀνυπόσταθος δεόντ, τοῦτο
χάριν θεῖπεν, σὺνυπόσταθον. τοῦτεστιν, οὐ. ζῶν. καὶ σὺνεργόν. ὁ δ᾽ χαλκίδας σὺ τοῦ πρὸς,
ζωαϊδίου γὸς καὶ λόγος. σὺλάσεως θεοκλεῶς δεῖς παρθενικῆς, ὡς ἥλιος δικαιοσύ
νης ἀνέλθας, τοῖς σὺν σκόλῳ ἦς αἰνέσεως καθημένοις ἡμῶν : ⁘

Ὡς ὅτι νεφέλης παρθένε. δὺ ἀποσόλων δῆλος ὀχούμενος. πρὸς ἡμᾶς σὺ πρά πε.
γων. χειρουργῆσαι δι. ἡ νεφέλη ἡ κούφη ἀγαθοζόε. ἀφ᾽ ἧς ὁ ἅγιος δε. τοῖς σὺν σκό
λῳ καὶ σκιᾷ. δικαιοσύνης ἐλαμψεν ἥλιος : ⁘

Τοῦς ἡ ἀχῷ πρὸς φωνᾷ, λέῶν αὐλή. ὡς ὅτι νεφέλης παρθένε ὀχούμενος, φερό ἐξ.
μενος, βασαζόμενος, δὺ ἀποσόλων ὀχοεύς, ἀπὸ λεῖ ἐσπευσθ, σὺ δὺ πράλων
ἦς ἧς. σὺ οἷς δι᾽ ἐσπάρη κηρύξαι πᾶσι τοῖς ἔθνεσι τὸ θεῖον κήρυγμα πρὸς ἦν
πόλιν σωῖν, δουλεῦσαι, καὶ χειρουργῆσαι τὰ ὅπλα θᾶ, ἡ νοερὰ νεφέλη θ᾽ κου
φη. καθὼς ἔθνεσι ὁ μεγαλοφωνότατος προφήτης ἡσαΐας. ἰδοὺ κς καθηται ὅτι κού
φης νεφέλης, ἀρθοιζεῖ. ἐξ ἧς ἐλαμψεν ἡμῖν τοῖς σὺν σκόλῳ καὶ σκιᾷ θανάτου
καθημένοις. ὡς ἔθνεσι ἡσαΐας, ὁ ἧς δικαιοσύνης ἥλιος χς : ⁘

Σοφῶν θεολογίαν ἐλῶσαν. δὺ θεολόγων αὐδρεῖν εὐηχέσεων. ἡ ἀχῷ ἐβόων. πε.
τοῦ ἐξόδου. σὺχαιρούσαν ὕμνου φ᾽ πνι. καὶ εἰς ἀκρα ἐπλη. τοῦ δὺ ζωαρχι

κὰς καὶ σ̄ε͂ιου παύλου ἀρχιεπ̄ου κωνς : ⁊

ἐξ. Τοὺς δ̄ ἐν παύλῳ διαλεκτικῶς ἡμῖν, παυσανίου τοὺς ὁ ῥητορικὸς μελιτηνὸς· ὃν πάντ
ες δὴ ἀποστόλων ἀπολογίαν κρίνουσι, τοὺς ἐξοδίους καὶ πεπεμμένους ὕμνους
πίσσῃ καὶ πόᾳ, τῇ ἀκρᾳ ποσσῖν. φασὶν οὖν· αἱ ἀπόλιποῦσαι ζῶσαν ὧν ἀπολέ-
λοιπεν ἀνδρῶν· σπιζούσας καὶ ὑποκινουμένας ἀοράτως ᾧ παναγίᾳ πνι, ἀλ
πίδων πολλῶν εὐπλήσθην· καὶ κουσικῶν ὀρέων ἀνύτειν, ἐβόων τῇ ἀκρᾳ, τοὺ
ς ἐξόδιον ἐπιλαθέσθαι ὕμνων· λέγουσι δὲ αὐτῇ καὶ τοῦτο· χαίρεις ἀκήρατε πόλι, τ
ὸν τῆς ἀρχιεπ̄ου ἱερᾶς ζωηφόρας· καὶ σ̄ε͂ιου παύλου ἱερῶν· πάλαι ποτὲ ἐν αὐ
λεσι τῆς βιβλίου ἀρχιεπ̄ου, εἰκόνας, σκεύη ἀγγείων αὐλῆς αἱμάλωτα ὡς σὺν
ἀνδράσι ναυτίλων, ἐν ἀρχιεπ̄ατείᾳ δὲ καὶ ἀρρωστοῦντος ὁ τῆς λόγος, ᾧ ἀγγέ
λῳ πνι ζωοπαλεῖσθαι· πολλὴν δ̄ ἐξαύλης, τῆς ἔλεος· καὶ ἀνὸς ἔλεος : ⁊ ☘ ω ε.

☘ ὁ εἱρμός. Ἄλιον πονδίενες· καὶ δὸν ἐν ἅγιον πῦρ· ἐν τῆς εἰκμέου ταφῆβου, ἐν πεκὶ κόνισμα·
οὐ ἰωνᾶς ὑποφάλης ἀναδεδηκέν· σεσωσμένος γὰρ ὡς καὶ πορέποβ· ἀσυνὴς ἐβό
α· ἀγγέλοι μὲν φωνῆς αἰνέσεως κε : ⁊

ἐξ. Ὅπερ εἶπεν ὅσπερ πεὶ δὲν ἀνομένων καὶ ἁγασίσων ἰουδαίων εἰ φάμῳ εὐαπελέᾳ, ἡ
γενεὰ αὐλὴ πονηρά ἐστι· σημεῖον ὀπίζηδε, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐλῇ, εἰ μὴ τὸ τοῦ
ἰωνᾶ τοῦ προφήτου· τοῦ ἰωνᾶ ἐπαλῶν καὶ τὸ κῆτος· τοῦ φοίνικος ὁ μελωδός, τ
ὸ θαλάττιον τ̄ὸ ἐν πούλῳ γενηθέν· τ̄ὸ κητῶον καὶ σὺβις εἰκάβις πῦρ τοῦ θαλατ
τίου θηρὸς ἐκείνου· πεφρασικώς δ̄ τοῦτ ἔπιεν ὁ μελωδός· τ̄ὸ κῆτος ὑποδύλων,
τ̄ὸ θερμὸν κ̄ῆ ἰνὶ φύσει· τ̄ὸ κητῶον δὲ τῆς εἰκμέου ταφῆβου καὶ τῆς ἑτέρας
ἦν· σεσωσμένος γὰρ ὁ ἰωνᾶς καὶ φυλαχθεὶς ἀσυνὴς ἐν τοῦ θαλατ̄τίου θηρὸς, ὡς
καὶ πεκαλεπόθη τοῦτῳ ἀναδοθεὶς καὶ ἐξῆλθον, ἐβόα· ἀγγέλοι μὲν φωνῆς αἰνέ
σεως κύριε : ⁊

πγ πε. Νέμεσθι τὰ ὑπὲρ φύσιν ἀναξ ὁ παύλων θ̄ς· ἐν γὰρ ᾧ ἔσχε πῦρ θεῖον ὡς πρὶ ἐφύλαξεν,
οὕτως σὺ λάφῳ τ̄ὸ σῶμα θεῖρσιν· ἀδιάφθορον καὶ ζωοδόξασε· θεᾷ μελασά
σθ· λέγε δὲ ὡς πρὶ γόος· μέσι χαιζόμενος : ⁊

ἐξ. Πεῦσφωνὰ καὶ δὸν τ̄ὸ ἐν παύλου ἡ θεᾷ ὁ ῥῶμος μελωδός, λέων πεὶ αὐλὴ· ὁ παύ
λων βασιλεὺς καὶ θ̄ς δεσπότης, νέμεσ καὶ χαιζέσθαι τὰ ὑπὲρ φύσιν χαιόμενα.
ὡς πρὶ γὰρ ᾧ ἔσχε πῦρ θεῖον ἡ πὸ ἔσχε καὶ ᾧ ἔσχον πῦρ θεῖον ἐφύλαξεν,
οὕτως σὺ ᾧ λάφῳ τ̄ὸ σῶμα θεῖρσιν ἀδιάφθορον καὶ ζωοδόξασεν ἑαυτῷ θεᾷ
μελασάσθ· λέγε καὶ μέσι χαιζόμενος, ὡς ὡς πρόσθεν καὶ ἀποδεδόναι μέσι.
ᾧ παρθένοσε στόλου φυλάξαι· καὶ μελασάσθ μεῖναι· καὶ ἀδιάφθορον δεῖξαι τ̄ὸ

παναΐου σώματος. πόθεν δ' δῆλον; ὡς ἀδιαφθορον ἐμεινε τοῦτο καὶ μελετᾶ τοῦ σώματος; ὧν ἀποστόλων εἷς καὶ μαθητῶν τοῦ χυ, καὶ οἰκονομίαν αὐτοῦ, ὕστερον τοῦ καιροῦ τῆς ταφῆς. φθάσας, τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ. καὶ τεθαμμένην αὐτὴν εὑρηκώς, ἀπεκρίθη τὴν ζωήν. παντὸς ἐλεύθερος. καὶ τὸ πάθος ἀνυπόπτως ὑπελάμβανε. καὶ πῶς γὰρ ἂν ὁμαλῶς ὑπενεγκε βασιλεὺς σφῆσιν γυναικός. ἧς οὐδ' λόγου ἠκουσεν ὅλως. οὐδ' εὐχῆς ἠξιώθη, ὧν εἰκοσιῶν ἀπαρούσης πρὸς τὸ ἀνδρεῖα. εἰ δὲν οἱ μαθηταὶ παραμυθήσασθαι τὸ πάθος τοῦτο βουλόμενοι, κἀκεῖνον πρὸς τοῦτο αὐτοὺς ζωωθῆναι βοῦς, πάντες ὁμοῦ τὸ τάφου τῆς θεοῦ καὶ ἐλάβον. καὶ τοῦτο ἀνοὶ ξαντες, εὗ εἰσιν οὗτος οὐδαμοῦ τὸ παναΐου σώματος αὐτῆς. μόνην δ' τὴν ἐνδῦσαν καὶ τὴν ζώνην αὐτῆς. ἀλλὰ καὶ περιπυξάμενοι πάντ, καὶ τοῦ πόθου ἀφοσιωσάμενοι, ζωῦσιν ὡς ἀληθῶς. ὡς ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος ὑπὸ αὐτῆς καὶ θεοῦ. σημείων ἀναστάσεως; οὗτος καὶ τὴν αὐτοῦ μίαν νόμῳ λειτουργίαν φύσεως. καὶ τοῦ βίου χρεοῦσαν, πρὸς τὴν ἀίδιον ζωὴν καὶ βασιλείαν αὐτοῦ τὴν αἰώνιον μελέτην τε καὶ πανευρετικὴ δυνάμει :~

πν θεο.

Ὀνήσωσε ὡς φασιν λειμῶνα ἀγίου πνεύματος. θυμαλήσιον θεοῦ ξυστοῦ ἀνθρακος. σὺν τοῖς ἁγίων ἁγίοις καλεσκήνωσε. σεμνὸν ἐνδοθεν πλάκα θεοῦ ἐφου. κιβωτὸν ἁγίαν. τράπεζαν λόγου ζωῆς. παρθένε θεοκυε :~

ϣ ἐξ.

Καὶ τοῦτο φωνηεντικόν ἐστι μελέτημα ἢ τῆς χλομένου. οὗ πεῖ αὐλῆς πε πλόρευσαν οἱ προφῆται. ὁ ἐκ γὰρ ἔφησεν ὁ θεῖος οὗτος μελῳδός. οὐδὶ σάζων ἐφ' οἷς οἱ προφῆται πεῖπον. ἀλλ' ἀδιαλείπτως πρεσβεύων. καὶ λαῦτα παντὶ δεχόμενος, ὡς αὐλὴν πολυπρόσωπα. λέξει γὰρ. ὡς φασιν οἱ τῆς λειμῶνα. ἀναλόγως δ' ταῦτα ζωὴ ἔθηκεν ἐπάλξεσιν ἀγίου πνεύματος. πυρὶ γὰρ ὁ ζῶν αὐλῆς ἐφθείς ὁ θεὸς ἡμῶν. θυμαλήσιον θεοῦ ξυστοῦ ἀνθρακος. τοῦ αὐτοῦ δὴ οἰκονόμου. σεμνοῦ δὲ καὶ ἐνδοθεν. καὶ πλάκα θεοτόκου. κιβωτὸν ἁγίαν. καὶ τράπεζαν λόγου ζωῆς, τὰ τρέφοντος ἡμᾶς καὶ ζωοτοκοῦντος τὰς ψυχάς. ὑπαρχούσης παρθένου, καὶ σκήνωσε καὶ καθώκισεν, εἰς τὰ ἅγια ἁγίων ὁ θεὸς λόγος. ὡς γὰρ ἡ αὐλὴ πάλαι κιβωτὸς ἔχουσα πάλαι τὰ τοῦ πολυπρώσωπα λείψανα καὶ πολεφόρους ἀξιοῖ ἁπλᾶσθαι εἰ δυνατὸν, σὺν τοῖς ἁγίων ἁγίοις ἀπεκεῖτο τῆς σωτῆρ. οὕτω καὶ οὐ νοητὴ κιβωτὸς εἰς τὰ σὺν οὐσίοις :~

ὠδὴ ζ.

ϣ ἀειρμοῦ.

Ἰσαμῷ θυμῷ τε καὶ πνεῦ. θεῖος ἔρως αὐλιζόμενος. τὸ τῷ πῦρ ἐδείκνυε. ὦ θυμῷ δ' ἐλέλα. θεοπνεύστῳ χολικῇ. ᾗ ὧν ὁσίων ἐφθόλῳ χέρα αὐλεφθεὶ γόμενος. μυστικοῖς ὀρλάβοις σὺν μέλει φλογός. ὁ δεδοξασμένος. ὧν πρῶν καὶ

ἡμεῶν δὲ εὐλογῆδς ἔι :—ζ

ξγ. Πολλά καὶ πολλάκις εἰ πούτ᾽ πδεῖ ἠς ἰσοείας δῦ ἀχίων ἔιων παίδων, οὕτω
τοῦ παυδὸς ἔβεικέδαι ἰφὺ ἔαμεν. ποικιλοέπους ἔεαφομένους δὶς μελωδηῖς
δῦ πδεῖ αὐλῶν. ὥφοί γὰρ ὄυλες. καὶ δικάαμεν δέου λόγου πλουδῶντ᾽, ἀνέξαν
πλοῦν ἔχουσι δυσὺ ἠν καρδίαν, νοικιάλαν δεοφελῶν. οὐδ᾽ πεῖ γὰρ, ὅία τὰ ὀ
ἰαῦδα ἡμεῶν ἰνοεζόμενα παρὰ τοῦ ποιηδοῦ. ὁ δεῖκος ἔρως δῦ ἀχίων καὶ μα
καείων παίδων ἀνέχαπτόμενος καὶ ἀνέπρων, φ᾽ ἀναγκὴ καὶ δεσμοὶ δὲ βασι
λέως δυσεφ, καὶ φ᾽ παιφαίτῳ ἠς καμίνου πυεί, δὲ πῦρ ἐδεύσεζ διὰ πῦς ἢ
ου. φ᾽ ὀ δυσεφ ἔελωία καὶ χλεύη πεοσπέει, ὁ δέος ἔρως ἀνέων δηλαδὴ. ὃς καὶ
μεδ᾽ ἠς φλογὸς, ἀνέφ ἐεπόμενος ἦν δὶς μουσικοὶς δὲ βασιλέως ὀρτάνοις. ἐ
φ᾽ ἄχῳ δύλων λαοκικλάζων καὶ καλαπαύων. παῦς καὶ ἤνι δὲ πως; ἢ δὲ δόεων
ἔιων παίδων ἐεφδόγῳ λύεϊ. ἢ φωνῇ δηλαδὴ καὶ ἢ ἔιπῇ. δι᾽ ἣς ὑμνοω-
δὲ κὲ λέγονλες. ὁδεδοξασμένος δὲ, δὲ πρέων ἐ ἡμεῶν δὲ εὐλογῆδς ἔι :—ζ

πγ τε. Ο εολεύχθυς πλάκας μωϋσῆς. ἔεἴραμμένας φ᾽ δῴῳ πνι. ὑ δυσεφ ζωὲ ἔιχεν.
ἀλλ᾽ ὁ δὲ δυ δεσπόδης. ἠν ἰσκὺ δὲ δυ ἀσυνῆ. δὶς ὀϋσίοις φυλάξας δόγμοις. νεῶ ἐὶ δω
κέα δ. ζωὴ αὐδῇ σκιρδῶντ᾽ δοῶ μεν χῷ. ὁ δεδοξασμένος δὲ πρέων καὶ ἡμεῶν
δὲ εὐλογῆδς ἔι :—ζ

ξζ. Ὁ δεόπης μωϋσῆς εἰς δὶ ὄεος ἀνελδὼν κελεύσει δῦ, καὶ δὺ δεὸ ἐαφου νόμων σὺ
πλαξὶ λιθίναις δεξάμενος, φ᾽, καὶ ελθὼν καὶ εὑρὼν δὺ δὲ ἰουδαίων λαὸν, εἰς
εἰδωλολατρείαν σκνλιαδέντα κακῶς, καὶ ἀσεβῶς ἐελεαδέντα φ᾽ δεῦ φεύγων,
ὃς ἦν μόχου κεφαλή, ἀχαριαδεῖα φ᾽ εἰλ. καὶ νομαδθεὶα δὲ ἐκείνοις. εἰς
ὀνδρόπων ὄοκλον εὐλδς, εἰς δυσεὺ ἐκκνὴ δι. καὶ τὰς δεολεάφους ἐκένας
πλάκας, εἰ ἴας ζωὲ ἔιχεν. ἀνάξιον κεένας ποιδυσλαοῦ καὶ ἀσεβοῦδα,
νόμους ἀκούειν δῦ. ἀλλ᾽ ὁ δὲ δυ δεσπόδης χς, ἠν ἰσκὺ δὲ αὐδὲ ἀσυνῆ φυλά
ξας, καὶ παρδένον ἀχνήν, νεῶ ἀδω κέα δ δὶς ἀκηράδις καὶ ὀϋσίοις μονάις.
ζωὴ αὐδῇ σὺν σκιρδῶντες δοῶ μεν χῷ. ὁ δεδοξασμένος δὲ πρέων καὶ ἡμεῶν
δὲ εὐλογῆδς ἔι :—ζ

πν τε. Ε᾽ν κυμβάλοις χαλκοῦ ἀΐνοις. μουσικῇ κιθάρας φόρμιγξι. σὺ εὐήχῳ ἁλπιστῖι.
ὑ ψηλῆς ἀναύλοις. ἠς παρδένου καὶ ἀΐνης. σὺν εὐσήμοις κλῇδι ἡμέρᾳ τ
μιλασάδων. πεαπιδικῆς προδοῦσες δο ἀμεν χεροῖ. ὁ δεδοξασμένος δὲ πρέων
καὶ ἡμεῶν δὲ εὐλογῆδς ἔι :—ζ

ξγ. Συμβουλεύσ᾽ ἡμεῖν ὁ παῦ θεος ὅδε μελωδὸς, τὰ κεχαεισμένα παῦλα ἢ δυσεῖ

θει διαπράττεσθαι. ᾗ μὴ κλαυτὸν καὶ ἀχάριν ἡμέραν ἧς ἀπὸ τῆς αὐλῆς πρὸς τὰ
ὠκύαλα μελάσματος, τῶν ταλαίπωρων καὶ ἀναιδῶς ἡμῶν τῶν τὰ πάν
τα ποιούντων ὑποδημάτων. σὺ κυμβάλοις. οὐκ αὐλοῖς δηλονότι. ἀλλὰ νοητοῖς
χείλεσιν ἡμῶν ἀγνοῖς δηλαδή. μουσικοῖς τε καὶ θαρραλέοις καρδίας καθαρᾶς εὐθύ
χρηστα ταλαντεύοντες. λόγος; ἐν πλήρης διανοίας. καὶ τὰ θεῖα πράττουσις χεροὶ κρο
τοῦντες αὐλῇ τὸ ἔλαιον βοῶμεν καὶ ἀναπέμπομεν τὸ πνεῦμα, σὺν ᾗ ἀθανά
τῳ χαρισθέντες αὐλῆς. μὴ παρὰ μέλος ἄδοντες. ἀλλὰ ζυμφώνου τοῦ βίου ᾗ ἔλαιον
δηλαδὴ ποιούμενοι. ἵνα ᾗ τὰ μέλη ἡμῶν καὶ τὰ ἀστασίαστα λίαν αὐθεντικὰ ἐζῶμεν
να. καὶ διάπερ ἄδοντες ἡμῖν ὅλης θεολογίας ἐπαύλεως. τῇ χορεύουσι ἀστραλεῖς σὺν
ἑορταῖς ἀμίαν ζωῆσαι, καὶ ἀστασίαστα διακελαδοῦντα καὶ ἀναβλύζοντα βοᾶν,
τὰ μέλισσα βλάπτοντες αἰσθανόμενους αὐτὰ. τοῦ ψάλλειν ἐκλαβῶς μὴ φόβου
θῆ, καὶ διαπράττεσθαι τὰ καθήκοντα, ἐλεημοσύνας λέγω. καὶ τὰς εἰς τοὺς δε
ομένους ὅπου εἰρήνης καὶ ἀλαθουρλίας, τῶν τὰ ἔλαιος εὐάρεστος ᾖ θῶ καὶ ᾗ πα
νάγιῳ τούτου μέτρῳ. τῶν τὰ δεκάτη προσφοραί. δυναμένα τῶν τὰ πνεῦματα. ἀλε
ζωοποιούμενα καλῶς ἐξ ἑρῶν καὶ ἔλαιον, θεοφιλῶν καὶ θεοπρεπῶν: ⁘ πγ.

Ὁ θεόφρων ἠθροισμένος λαός. ἧς γὰρ δόξης θεῖον ὄνειδος. σκοτοῦν μεθύσματος. πρὸς
ὠκύαλον δόμον. σὺν θαλπὸς καθαρὸς ἑορταζόντων. φωνῇ ἀφράστου ἀλληλούϊα.
καὶ σὺν εὐφροσύνῃ βοώντων χῶρ. ὁ δεδοξασμένος ἐν πρῶν καὶ ἡμῶν θεὸς
εὐλογητὸς εἶ: ⁘

Τοῦτο καθ' ἑαυτὸν ὑποφωνεῖ ὁ θεῖος οὗτος καὶ σοφὸς μελῳδός. ὁ θεόφρων λεῖον πδ.
ἠθροισμένος λαός. ὁ ἐν χρείσεσιν ὀφθαλμοῖς, πρὸς ἣν ἡ θεομάτεος παλκόσμου
ἑορήν. ἐπαλεῖ ὃ καὶ ἡνίκαλιν ἧς ζωοτελεσίας. ἧς γὰρ δόξης φησὶ θεῖ ἡ καθι
κία, καὶ ἡ σκηνή, σκότωσι μεθύσεσθαι πρὸς ἣν ἄνω ἰλάσεις. ἐν ὠκύαλον δόμον ἐκά
θεσεν. σὺν θαλπὸς καθαρὸς φωνῆς ἀλαλιαλάζων ἑορταζόντων καὶ σὺν σύμφωνου,
νη βοώντων χῶρ. ὁ δεδοξασμένος ἐν πρῶν καὶ ἡμῶν θεὸς εὐλογητὸς εἶ. τὰ γὰρ με
ὸν τὸ ἑσπερεῖον ψάλμα ἐστὶ λεγόντων τὸ ἐξ ὑψηλοῦ θεοῦ. σὺν φωνῇ ἀλαλι
αλάζων καὶ ἐξομολογήσεως ἵνας, εὐχαριστίας. ἧλον ἑορταζόντων. καὶ πάλιν αὖ
θεοῦ. φωνῇ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτείας σὺν σκηναῖς δικαίων: ⁘ ❦ ᾠδὴ π.

Φλόγα δεσπόζουσαν δούλους. δυνατοὺς γὰρ καθαρτέου ζῶν. ἀτελὸς δὲ ὑπαρξεως. ὁ εἱρμός.
ἔδειξε παισί. ζωαρχικὸν γὰρ πλὴν εἰρηναῖον θεὸν. φθορᾶς δανάου. καὶ ζω
ὴν βλυσαλουσαν τοῖς σκάπτουσι. τὸν δημιουργὸν μόνοι ὑμνοῦμεν οἱ λελυτρω
μένοι. καὶ ὑπερυμοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας: ⁘

ϛ΄ Δι' ἣν ἐσεις ὦ θαυμαζος ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐμπεπλησμενη ἡμῶν καθεστηκεν, ὁ διὰ παντος ὑμνος ἁγιος ὢν θεος. ὁ ἐστιν ἀληθινος. ὁ παναοιδητος ἀτελευτος θεος. ἐξεστι δὲ παλιν ἐξαν τὸ θαυμαζω, διὰ φιλοτιμιαν καμινου ἐσβεσε τους ξ δουλους παιδας θεοστυγουντας. τους δὲ δυσσεβεις χαλδαιους καταφλεγουσαν. ὁ δὲ θς ἐξω θεν ἦν δὲ τοῦτο λαβειν, εἰ μὴ διὰ παιδιαν τοῦ εἰρμοῦ φαλλειν θελομεν καὶ ἑλληνικῶς, ζωαρχικὴ πληρὶς ἐστὶ τοῦ θεοῦ. φθορὰν θανάτου βλυζουσαν ἡμῖν. καὶ ζωὴν αἰώνιον τοῖς μελπουσι. τὸν δημιουργὸν κόσμου ὑμνοῦμεν οἱ λελυτρωμενοι καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :—ζ

πγ΄ θεο. Ρ΄ημασιν ἐχρυσοῦ τὸ θειας κιβωτοῦ τὸ ἁγιασμενος. πᾶσα ἡ πληθὺς ὧν θεολογοῦν σὺν ἡσεων. πουνικῶ ἀπαρειτικὴν κραυγάζουσι θῦ τοῦ ζωῦς. καὶ θαλίπτοις ἐπιπλεουσα τοὺς πίστει μελπουσι. τὸν δημιουργὸν κόσμου ὑμνοῦμεν οἱ :—ζ

ϛ΄ Δι' εἰ τὴν θείαν θεολογικὸν τάλαντον ἀποστολων πως ἐχουσα τῆς θείας κιβωτοῦ. τοῦ νοητοῦ ἁγιασμενος χῦ τοῦ θῦ ἡμῶν. οὐ περίμασιν. ἀλλὰ ῥήμασιν, ὧν ἡ πολυστιχῶν. πουνικῶ ἀπαρειτικὴν λέουσι. καὶ σεσωσμένη μεθισας σκιὰν τοῦ ζωῦντος θῦ. καὶ θαλίπτοις ἐφορῶσα καὶ σκέπουσα. καὶ θαλπρούσα πάσης ἀθυμίας λέουσι βλάβης ἡμᾶς, τοὺς πίστει μέλπουσι. τὸν δημιουργὸν κόσμου ὑμνοῦμεν οἱ λελυτρωμένοι. καὶ ὑπ΄ :—ζ

πγ΄ θεο. Ὅπως ὑψώσασα τὰς χεῖρας. σκέπουσα ἡ παναμωμος. χεῖρας. τὰς θῦ ἡλκαλιομένας θεολογικῶς. ἐν παρρησίᾳ ὡς μὴρ ἔφησε πρὸς τὸν δεσπότην. οὕτως καὶ ἡμᾶς. εἰς αἰῶνας φύλαττε βοῶσάς σοι. τὸν δημιουργὸν κόσμου ὑμνοῦμεν οἱ λελυτρωμένοι. καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :—ζ

ϛ΄ Ἐκαινοδόμησε καὶ τὸ καθ' ἁρμὰς φωνῆεν τοῦ ἑσπερίου, ὁ θρόος οὗτος μελῳδός. καὶ αὐλὴν ἣν τὰναλυσάσης καὶ ἣν τὸ ζωπλάστου ἔννοιαν. ὁ φθόγγος θαυμαστικῶς ἀναλυσόμενα, καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου, χάους ἣς ἀκρότητος ἀπαρθυόμενος τὸ ο, ἀμφίστομα ἐκαινοδόμησεν. ἀναλυσόμενα εἶναι ὁ πως. αὐλὴ τοῦ πῶς. ἐξ οὗπερ λαμβανομένου τοῦ ω. καὶ κλειομένου ὦ πῶς θαυμαστικῶς. ἀδὴν ἡ ποιητικὴν ἔχων τοῦ ἑσπερίου. εἰσέλθας αὐτῷ μέμψας τὸ ὦ παῦλα ἡμερῶν καὶ θεσπέσιον, ἐκεῖνο παύλως ἀκούσεται. ἐφεξῆς αὖθις, καὶ ποιᾷ διαύλας καινοδομίας, καὶ μὴ πρὸς ἣς κανόνι τοὺς οὐ κανόνας. ῥητέον εἶναι καὶ φθογγίστου ὡς ὅλον τὸ ἑσπέριον διὰ τοῦ ω μεγάλου, χέοντας οὕτως. ὦ πῶς ὑψώσασα ἀκέραιους χεῖρας, σκέπουσα τοῦ θείου τοῦ σπηλαίου ἡ παναμωμος, χεῖρας ὅπως, τὰς θῦ ἡλκαλιομένας θεολογικῶς. ἐν παρρησίᾳ ὅ

πος τὸν δεσπότην ὡς μὴρ ἔφησεν, ἐλεύσασθαι τὰς χεῖρας· ἢ δ' ἔφησε, τοῦ τα-
τὰ ἐρήμαια· τὰ ὁλίτα ἐξ ἢ ποσόλι· πολλὰ δ' ἢ ποιόλι· οὐς μὴ φησὶν σὺ ἢ ὦ.
τὸν δυσχείστανον ἀλουόλι· ἀν ὁρθοδόξων λαόν· οὐ σὺ ὦ φ' ἡμῖν ὃν αὖμα
λι, εἰς αἰῶνας φελατίε βοᾶν τοις ὅι· τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν οἱ λελυ
τρωμένοι· καὶ σῴζε: ⁘ ὠδὴ θ'.

Νενίκηται ἡ φύσις· οἱ θεοὶ σὺν παρθένῳ ἀρσενὶ· παρθενεύει γὰρ τόκος, ἐ ὁείρμος.
ζωὴν τεκνωτεύει θανάτου· ἡ μὴ τόκον παρθένος· καὶ μὴ θανάτου ζύλα. τὸν
ζοις ἀεὶ θεὸν ἡμῶν κληρονομίαν ὃν: ⁘

Ὅσος ἐστὶ φυσικὸς, τὸ παρθένον μὴ λεκτὸν· καὶ τὸ θανάτου ζωὴν μὴ παραχά ιγ.
νων· σὺν σοὶ σῶν φησὶν οἱ θεοὶ οὗτοι, ἀμφοτέροι ἡμᾶς αὐτίνυσι φύσεως, ἀρρεν τε-
παρθένε γενίκην τε· καὶ ἡμῖν φυσικὴν ἀκολουθίαν οὐκ ἔχομεν· καὶ πᾶς; ἔρχε
νέων φησὶν· παρθενεύει γὰρ ὁ τόκος σου, καὶ ὁ θάνατός σου ζωὴν αἰώνιον πε
ξενέ· μελῳδοῦσα ἐκλεκτὸν τὸν εἱρμὸν ὁπαίνοις θεοῦ, καὶ ἡ ἐκ ἀνωτε
ρικὴ ἀκολουθία· οὗτος ἐστὶν ὁ θεὸς ἡμῶν μελῳδός· ἡ μὴ τόκον παρθένος.
καὶ μὴ θανάτου ζύλα· σὺ ζοις ἀεὶ θεὸν ἡμῶν κληρονομίαν ὃν· ἡ μᾶς δηλονότι τοὺς
ζειστανους· καὶ ἐσ γὰρ τοῦ σὺ σοῦ πεζευθῆς σαρκὶ θεῦ, καὶ σοῦ ἡμῶν θεοῦ ὃν
πρέχομεν: ⁘

Ἐξίσαντο ἀτέλεσαν αἱ δυνάμεις· σὺ ἢ σταὶ σκοπούμεναι· τὸν οἰκεῖον δεσπότην. πν
γυναικεῖαν χυλὴν χειζόμενον· ἢ γὰρ ἀχραντίως λοχεύσι· χορτεπῶς ποσε τε.
φανῆ· δεῦε σεμνὴ· ᾧ ὑμῶ καὶ δῶ ζωοδοξάσωμεν: ⁘

Διηγείται ἐμοὶ ὁ θεοφόρος οὗτος μελοποιός, τὰ εἰκότα· ἐξίσαντο λείων· ἐξεπλάγησαν ιγ
τὸ ἀτέλεσαν αἱ δυνάμεις σὺν ἢ πλειστίων, ἀπὸ σκοπούσαι καὶ βλέπουσαι
τὸν ἑαυτῶν δεσπότην χὺ γυναικεῖαν χυλὴν χερσὶν οἱ κείαις λεμίως λαμβά
νουσα· ἢ γὰρ ἀχραντίως αὐτοῦ καὶ ἀρρεπάρως λοχεύσι, ποσαφώνη ἐ ἡμῖν. ἀ
πὸ ἀχραντοῦ ὑμοῦ καὶ θεοῦ, μεῖ λόγον καὶ δούλι. ἵνα ὃ τοῦτα, δεῦε σεμνὴ ᾧ
ὑμῶ καὶ δῶ ζωοδοξάσωμεν: ⁘

Σωνέστελλο ἐσὶ ὧν ἀποστόλων· τὸ θεοδόξου σῶμα σου· μὴ δέους ὁ ῥώμης. καὶ φω πν
νὴ χιτῦρᾳ ποσφερόμενοι· εἰς οἰκείους θαλάμους· ποσ τὸν ὑμῶν σωθοιλῶ
σα· σὺ ζοις ἀεὶ θεὸν ἡμῶν κληρονομίαν ὃν: ⁘

Τοῦτο τὸ ἐκπάγεον, ἀλλὰ εὐλιπὸν ἐστὶ καὶ ὀλιγοπόν· ὡς αὐλὶ κα θεῖσθαι.
λὶ γὰρ φησὶν ὁ θαυμασὸς οὗτος μελῳδός, ποσ ἡμῖν ἀχραντον τὸν θεὸν ζωνέστελλο.
ἐκὶ δεῦσεν ὡς νόμος, τὸ ἐνδεξάμενον τὸν σῶμα ἀφράστως ἀναθρωπίσαι δεκὶ

σαν τα. πες δ' ημᾶς, ὁ δν' ἀποστόλων χες μ' φόβου ὁρᾶν τ' ἐφω
νῆ χιλιέᾳ καὶ ἑκατὸν ἐᾳ. καὶ πάσης ἰδίου μυστικῆς, πος φθεγόμενοι. καὶ
κεῖνοι ες· ες ὁσίους δαλάσσους, καὶ σκηνας ὁσίους καὶ δαιμόνας πες τοῦ
γοῦ ἀποῦσα, φ ζοις ἀεὶ θκε ἡμῖν κλεεινομένου. τοῦ λαοῦ ἀπαντα δν ὀρθο
δόξων ζεισταιῶν. μεδ' ἐᾶν καὶ ἡμᾶς ἀξιαν τε δέσποινα, τοὺς τε κελεύσαν τας
ταῦτα δοῦναι ἐαφῆ· καὶ τοὺς φ' σωθεὶς σοπᾷ τοῦτων πι δ' αν τας. ἐ παν
τας ὁμοῦ τοὺς ἀναξίν ὡσκυλας, καὶ ἡμῖν σ' ξαύτων μικραὶ δρεπομένους ἀφέ
λεσθαι, φ' ὡς ὁ παῦλας ὁμοῦ ἡ πες τοῦ γοῦ καὶ θν παρρησίᾳ σου. εἰσδόξαν
ὰν θν καὶ ἀπαυστον αἴνεσιν· ὁῦ ἀυτῷ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ
προσκύνησις, ζωὴ φ' ἀναρχῳ πεῖ. καὶ φ' παναγίῳ καὶ
ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ πνι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ
εἰς τοὺς ἀἰῶνας τῶν ἀἰώνων,
ἀμήν :

In Die Assumptionis Virginis Mariæ.

Ἔτος κανὼν δ' τῆς παναγίας καὶ μεσίτου τῶν
θεομήτορος δεσποίνης ἡμῶν θεοῦ, καὶ ἀεὶ τῆς
θένου μαρίας. πομνια ἰωάννου τοῦ
ναχοῦ τοῦ δαμασκηνοῦ:

Ὠδὴ α'. ἦχος δ' ταρτος. ὁ εἱρμός:

Ἀνοίξω τ' σόματμου. καὶ πληρωθήσεται πν'. καὶ λόγου ἐρεύξομαι. τῇ βασιλί
δι μεῖ· καὶ ὀφθήσομαι. φαιδρῶς πανηγυρίζων. καὶ ἄσω τῇ δόξαντί. τοῦ ἐκ
τοῦ δαυμαστοῦ:

Ὁπαρὼν τ' θεοῦ κανὼν, οὐδεμίαν ὅλως ἐχθρὸν δεξ
χέσθαι, πος ἀκεῖθ' καθαγιάζει καὶ καλαυόησιν. ἀλε πανηγυρίζουσ τοῦπος
πτοῦ, καὶ φ' εἰκονιάζου ἐμφιλοχωροῦσ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς θεσ
πλοῦ, οὐκ ἄκαν εν ἡμῖν ἐφανη, τ', καὶ τοῦ τοῦ δοξαστοῦ ἐαφῆ· καὶ θεοῦ καὶ τοὺς
ἄλλους ἁπαντας κανόνας δν δεσποτικῶν ἑορτῶν, καὶ δν θεοτόκου καὶ ἁγί
ων μαρτύρων. πῶς δ' οὐχ ἁγία καθέστηκεν ἡμῖν σα, καθ' ὃν μελέτη δν ἐλκομεν
πος τὰ οἰκεῖα ἡ παναγία καὶ ἀχράντος θεός. χαιρόμενοι οὖν παθῶν ὀφθαλ
μῶν ἡ- ἐ μικρὰ ἰνά καὶ ὁ ἀπ' ἀκούσα φανεὶς εἰς ἡμᾶς δεώμεθα. καὶ τοῦ

ϛγ.

τῷ ἁγίῳ τῷ κανόνι. ὃς ἐξ ὑπερβαλλούσης ἡδονῆς καὶ γλυκύτητος ἐκλέ-
ξῃ ἀξιόζηλον. καὶ ἀξιοπόθητον δακτύλιον, ἐμψυχωτικὸν παραληπτὴν ἀρετῶν· ὁλικὴν
τύπωσιν τῆς ἐνλήπτου εἰκόνος, εὑρεθῆναι λιπαρότητος καὶ ἐπεξηγήσε-
ως λεπτότητα. καὶ γὰρ ὁ λεπτὸς ἀδρὸν τῆς πρώτης ὡδῆς εἱρμὸν, θαυμαστὴν οἵαν
ἔχει τὴν ζωώδεσιν· ἀλλ' ἀνυπόπτως τοῦ ἁγιοπνεύστου μελέτην, καὶ ὧν νοημάτων αὐτῶν.
τοῦ σώματος γὰρ ἐκεῖνος φησὶν ἤνοιξα καὶ ἤλυσα πνᾶ. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ.
ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν. σὺ τοίνυν οὕτω ζωώθητι τοῦ εἱρμοῦ ὁ
σοφὸς οὗτος ὑμνῳδὸς ἢ βασιλίδι μέλει, τοῦ παύλου δὴ καὶ βασιλέως· ὁ δὴν ὦ
φῆ φαιδρῶς πανηγυρίζων· ᾧ, χαίρων ἀδεῖν, παύλης τοῦ δαυὶδ λαός· ⁘

Παρθένοι νεανίδες· ζωὴ μακαρίᾳ ἢ πρὸ ὕλης· ὡδὴ ἡ ἐξόδιον· νεῦμα ἀγα- πν
λάξαι· ἡ παρθένος γὰρ καὶ μόνη θεοπρ· πρὸς λῆξιν ὡραῖον· ναβιβάζειν· ⁘ ζ

Σαφέσαν σοφόδεα ἐστὶ τραχὺ τραχύ· πρὸς καλέσαι γὰρ ὁ ποιητὴς ψυχὰς ηχ.
καθαρὰς, ἃς ὁ σοφὸς ὁλομοῦς σὺν ᾧ ἀσωμάτοις ἀσωμάτων νεανίδας εἶναι φησὶν.
ἢ καὶ νεανιδῶν παρθένων χορόν. ἄδειν ὁ μελῳδὸς προτρέπεται· καὶ ἀναλάζειν
τὴν ἐξόδιον καὶ σπιλάδιον ᾠδὴν, ἢ μετὰ παρθένων καὶ ἀῤῥενωπίας ἀκρᾳφνίας ζωὴ ἡ
μονιάδος ἀδελφὴ μακαρία ἢ πρὸ ὕλης· ἡ παρθένος γὰρ φησι καὶ σώμα θεο
πρὸρ, ναβιβάζειν καὶ μελάτειν πρὸς θεὸν ἡγοῦ καὶ δῶ· εἰς αἰωνίαν μονὴν ἐκ κα
θάπαυσιν· ⁘ ζ

Ἄξιος ὃς ἐμψυχον· σὺ ὠῶν ὑπεδέξαο· ὑάκινθα πάναγνε· ἅγια σκηνώματα· πν
καὶ παρέσχας φαιδρῶς ἀναβιοῦσαν· ὃς νύμφη παναμώμητος· ᾧ βασι
λεῖ καὶ θεῷ· ⁘ ζ

Καὶ τοῦτο τοῦ τραχέος ὁ νοῦς, ἀπαθὴς ἕξις ζωὴ καθαρὸν καὶ καθαρόλιθος· πρὸς ηχ.
φωνηέντων γὰρ ἡ ἀκρ λέξεται, καὶ ὧν δὴ καὶ ἡλίων ἐπαύγασμα· ἀλλ' ἐμψυ-
κὸν καὶ τοῦ φαινομένου ἐφικτέον· ὡς ἔξις δηλωτέον· φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς ἡ
ἀκρ· σὺ ὡς ἐμψυχον καὶ λοιπὸν ὠῶν ἀῤῥαγὲς ἐκλαπτὸν ἁ ἕξεως ἧς ἐνοῦσης
ὁι καθαρόλιθος ὑπεδέξατο τὰ ὠῶν ἅγια καὶ ἄθικτα σκηνώματα· δὴ ἐπὶ κάρων ἐκ
φθαρτῶν τοῦτων μεταλαβεῖν· τοῦτο δὲ βαδιστέον· ἀλλ' οὐ τοῦ ποτὲ δ' ἐσοῦ
χαμαιλέοντος δικὴ ᾧ μελῳδῷ· παρέσηται φησὶν ἐκεῖνος ᾧ λεπτὸ ἢ, ἡ βασιλικὴ
σὰ δεξιὰ σοῦ· ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη πεποικιλμένη· τὰ δὲ
τὰ δ' λέγω καὶ ὁ ποιητὴς· καὶ παρέσχας φαιδρῶς ἀναβιοῦσαν ᾧ νύμφην
δὴ ἀρετῶν· καὶ ᾧ κάλλη τῆς παρθενίας ὃς νύμφη παναμώμητος· ᾧ βασιλεῖ
καὶ θεῷ· ⁘ ζ

ὁ εἱρμὸς. ᾠδὴ γ΄.

Τοὺς θεὺς ἐμνολόγους ἀκε. ἡ ζωὴ καὶ ἀφθονος πηγὴ. διάδυ ζέκρολὴ ἀυλας. πνικὸν σερέωθυ. καὶ σὺλὴ δεία μνήμη θυ. σεφάνων δόξης ἀξίωθυ :-ζ

ϛ΄ Ἁπλοῦς καὶ ἀφέσεως ὁ παρῶν εἱρμὸς. ἀλε παράκλησιν ἐπέχων ἐλέησον, λέει γὰρ πρὸς ἡμᾶς ὁ θεὸς οὕτως ἐμνωσός. ἡ ζωὴ καὶ ἀφθονος ἀκε πηγὴ. ἡ μας θεὺς ἐμνοῶ ἄσας σε καὶ δοξολογῶ ἄσας. χοεσὺ σὰ μένους πνικὸν. σερέωθυ καὶ δόξης σεφάνων ἀξίωθυ σὺλὴ δία κοι μᾶσ ἐμνήμη θυ :-ζ

πγ΄ πδ΄. Θνητὸς σὲ σοφὸς πεφάκα. ἡ φύσει καὶ ἀλλάλου ἀγνὴ. ἡμᾶς ἐξόδου δήνυ σας. ἰεκοῦσα δ' ἡμᾶς ὅλως ζωὴν. πρὸς ἡμᾶς ζωὴ μεδέσηκας. ἡμᾶς θάν καὶ σὺν πόσαθυ :-ζ

ϛ΄ Πεσφωνηλικῶς κ' θὺ εἱρμοῦ ἐτράφη καὶ τὰ ἑπάσια. θυλόλου ποιουμένου θὺ μελωδοῦ, πρὸς ἡμᾶς ἀλλαύθυ θεὸν καὶ λέϊσθς. πρὸ ελδοῦσα. καὶ γεννήκα ἀγνὴ, ἐξ ὁσφύος αὐτῶν δηλῶν. πεσφυῶς ἡ ἀνύμφευτος φύσει λέ ημμας. καὶ θ' πεσοῦ κου αὐτὴ καὶ καλάλλου ἐδωκας ζωὴν, θὺ θάναθυ. οὐκ ἔστι γὰρ φθορὰ ἄνος ὃς ζήσεται καὶ οὐκ ὀψεται θάναθυ. ἰεκοῦσα δ' ἡμᾶς ἀληθινὴ ζωὴ σαρκὶ, ἡ θὺ θανάτου, πρὸς ἡμᾶς θέαν καὶ ἀθανάθυ καὶ δόλγ ὲ φεσῶθυ μελέσης ζωὴν, σὺν τῷ πατρὶ εὐ θεῷ ἡμῶν καὶ ῥύσεως :-ζ

πγ΄ πδ΄. Δῆλος πολόλου σὺ πράλων. ἐξ ὕλους ἀτέλεως δ' πλησθς. πρὸς ἡμᾶς σοῦ ἀπείλου θ. παν θδωκας γένεσθ. ἀξιοχρέως δεσποινα. ἡ σὴ σάρξ χειθυρὴ θνῦτ :-ζ

Πάν τα τὰ θὺ παιθὸς καιρὸν τὸ πάσια ἡς ἀληθοῦ θεοῦ, εὐλογητὰ ἐστι καὶ σαφέσατα. πλὴν, ἵνα μὴ εὐκαταφρόνητα εἶναι δοκῇ τὶς σὺν υἱ λάνου σι, δὴν ἀὴ δημεν καὶ ἡμεῖς τὰ θὺ θὺς πεσσενεγκεῖν, εἰς πειρατέραν σαφήνειαν καὶ κοσμιότητα. πεπεισμεθα γὰρ. ὁ υἱὸ καὶ θὺ θὺς τῆς ὁλίοις γε καὶ μικροῖς, ἡσὶ δὺ φιλομαθῶν καὶ σπουδαίων, ἐβμεθα χαίρειν μέλοι λόγοις. γε λέου δίνων τὰ θὺ ἑπασίου. καὶ ἀνοὰς τὰς φιλοκάλους, θὺ θὺς ἐσταλέον. θ' πλῆθος δὺ πολόλου ἀποστόλων δεσποινα, σὺν δὺ πράλων ἡσὶς, καὶ δὺ ἀτέλεων σὺν θὺ ὅλους δυοιῶν ἡ σραλεα πρὸς ἡμᾶς πολισσοῦ ἀπεγόνθ. θυ γένεσ, μετὰ σπουδῆς ἐφόδων καὶ παρεδίνου θ ἡ σὴ σάρξ καθυπερέλθυτ, ἀξιοχρέως καὶ πεσποιήσεως. ἡ δοῦ, ἡμᾶς ὀφλομένην δεσποίνη καὶ βασιλίδα δουλῶσαι καὶ ὑπερασπίσαι ἀπολυτρώθυτ :-ζ ᾠδὴ δ΄.

ὁ εἱρμὸς. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θάλασσαν. ἡμῶν σὺν παρθένου σαρκὶ θεῶς. θὺ θὺ ἐλέησον. ὁ πρὸ φῶς ἀββακούμ. ἐξέστακός ἐκραύγαζε. δόξα τῇ δυνάμει σε κύριε :-ζ

εὶ δὲ αὐ ὠνων βουλὴν φ̄ θ̄ῳ καὶ πε̄ι, σαρκα δὲ ναι τὸ δ̄ωσύσιον αὐ τοῦ
ου καὶ λόου εἰς σεῖα ἡμῶ καὶ ἀναπλασιν· πο ειδὼς γὰρ ὁ δ̄ς ἦν ἐδ με
νου ἡμῶν παρακοὴν καὶ παράβασιν, πο ωκονόμησε καὶ ἦν ἀνάκλησιν
καὶ ἦν ἐπανόρθωσιν· ὁ καὶ διὰ τοῦ προφήτου ἀββακούμ, πο λόρευσε· ὁδὴ
πρόσωπον καὶ ὁ μελωδός, πος φωνῶν φ̄ σεῖ θ̄ῳ· εὐ λε ῶν ἦν ἀνεξιχνίασον
καὶ ἀνεξερεύνητον βουλὴν ἣν ἐβουλεύσω πρὸ τοῦ σαρκὶ πορευθῆναι καὶ γεν
νηθῆναι δ̄ς καὶ ἄνος ἐκ παρθένου μ̄ρ̄ς, μιᾶ γὰρ βουλῇ πρ̄ς γοῦ καὶ ἁγιοπν̄ι,
ὡς μιᾶ φύσις καὶ αὐλὴ τοῦ θ̄ε ῶν· ἡ γὰρ θεότης, ἀπάθὴς ἐστὶν εἰρηναία καὶ ἀσαρ
κος. ταύτην οὖν ἦν ἡμῶν σεῖαν βουλὴν ὁ προφήτης ἀββακούμ, προφητικοῖς
προβλέπων ὀφθαλμοῖς, Νασταλ κε, ἐξισάμενος ἐβόασι· δόξα σῇ δυνάμει
σου κύριε :-ζ

(~)άμβος ἦν διάσασθαι τὸ σῶμον· τὸ παμβασιλέως τὸν ἐμψυχον· τοὺς κενεώνας·
ὑπερμένουσης ἐκ· ὡς δανιὴλ σὰ ἐρ ᾶβου· δόξα σῇ δυνάμει σου κε :-ζ

(~)αμβικὸς τῶν φησὶν ὁ θ̄ος οὐδὲ σῶμα βλέφος· λέων πρὸς ἡμᾶς· σκῶπ
ξις ἦν ἀθλως καὶ ἀμβος τὸ ἀπὸ τὸν ἐμψυχον σῶμον τὸ παν ων δὲ καὶ βα
σιλέως, ἢ ταφῇ παδιδόμενον· κενεώνας γὰρ ἐκ καλεῖ τὸν κοῖλον καὶ βαθὺ
τάτον τάφον, κ̄ μεταφορᾶς δὲ πρὸ ἡμῶν κενεώνων. βαθύλακα γὰρ καὶ κοῖλα
καθέσηκε, τὰ πρὸ ἦν ἴασε σα μέρη τοῦ σώματος· θέλα ἐπάλει, λέαν δανιὴλ
σὰ τὰ ἐρ ᾶβου κε, δόξα σῇ δυνάμει σου :-ζ

Εἰ ὁ ἀκαλάλητος ἰωὴλ καρπὸς· δι' οὗ οἶνος ἐξεμάλισε. ταφὴν ὑπέστη. ἐ
κουσίως δὲ ἦν τοῦ· πῶς ἦν ταφὴν ἀρνήσεται· ἢ ἄπει εὐλογως καὶ λέα :-ζ

Τοῦτο τὸ ἐπαίσιον ἐπάλαλε, λύων ἡμῶν τὸ ἁμαρτος λέ καὶ ἦν σκῶπ ξιν· λέ
γω γὰρ· εἰ ὁ ἀκαλάλητος φύσει δ̄ς· δι' οὗ οἶνος ἐμψυχοῖς καὶ λοιποῖς
ἐξεμάλισεν· ἢ ἀπροβλήτως αὐτὸν κινήσασα καὶ ἀφθόρως ὡς ἄνος σαρ
κὶ παθὼν δι' ἡμᾶς καὶ θανὼν, ταφὴν ὑπέστη καὶ καλὸν ξάτο, πᾶς ἦν νε
νομισμένην ταφὴν ἀρνήσεται, ἢ τοῦτο μὴν δύνα :-ζ

Εὐλὴ μελασάσει τὸ μέρ δν· τὸ εὐρυχωρέσθαι τὸ σῶμα· καὶ θεοδόχον· ὃν
ἀπέλωσε σεσθαι· ἱερωβοὰς πέρυξι· τὸ σῶμ καὶ χαρᾷ ζωνεκκλυπτον :-ζ

Προφωνῶ τοῦ θ̄ῦ ἡμῶν ὁ μελωδός· δανιὴλ σαφῶς, ὅτι ἡμῖν ἐλεύσει καὶ
αὐλὴν ὁ γὸς καὶ δ̄ς, μελασᾶσι ἦν ἡμῶν πρὸς τὰ ἐποστῖα· λέγει γὰρ· σῴζει καὶ
μήσει καὶ μελασάσει τὸ μέρ δν, τὸ εὐρυχωρέσθαι τὸ σῶμα· καὶ ὁ τὸ σῶμα
τὸν ἐχώρησε παθὼν ἢ κλὸς καὶ λόγος, ὃς καὶ θεοδόχον ἐκαλέσα·

ἐχώρησεν

αἱ δὲ ἀπέλων νοεραὶ σφραγίδες, τῶν ἱερολάβων αὐλῶν καὶ σολοβάσπλε-
ῤῥιζι ζωνεκάλυπτον, ζρεμουσαι ἅμα καὶ χαίρουσαι: ♣ ὦ ε.

♣ ὁ εἱρμὸς. Ἐξέστα τὰ ζμπαντα. ὅτι ἡ σὰρξ μνήσθητι. συνῆψε παρθένε.
ἡ δὲν μελέσας ὡς πρὸ ζωῆς κεκωφώς. πρὸς ἣν ἐποιήσου σωτῆρ. πᾶσι δίς
ἐλεούσασε. ἣν εἰρήνην βραβεύουσα: ⊰

ϛ. Ἐξέστησαν ὁ ζμπας κόσμος ὁ θεὸς ὁ σὰρξ καὶ ὁ θς ἀόρατος, ὅτι ἡ σὰρξ μνή-
σθητι. ζυνῆψε μὴ πειρασθεὶς πάσου παρθένε καὶ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἡ δὲν
μελέσας ὡς πρὸ ζωῆς κεκωφώς. ἡ γὰρ ἀπὸ ἡ κεκωφώς, ἅμα σὺν ἔσχεν. ἀλλὰ
τὰ σὰ πολυποίκιλα, ἣν κεκωφωμένην ἡς ζωῆς. ζωὴ γὰρ ὤφθη καὶ θς ἤκουσεν, ὁ ἐκ
πατρὸς. ἐξ οὗ ἅπαξ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ. μελέσας ὁ ἡς ἡς, πρὸς ἣν ἐ
ποιήσου μονὴ. πᾶσιν ἡμῖν δίς ἐλεούσασε ἣν εἰρήνην βραβεύουσα: ⊰

πϛ. Κοιλάναν ἐλάπιδες. δὺ σκολόπων σπιλάδων. ἐλῶνα δ᾽ πολύφθογγος αὐτῶν.
νᾶμ εὐφημήσω πειγεὶ ωα ἀὴρ. ἀπείρῳ λαμπόμενος φωτὶ. ἀπέλοι ὑμνή
σωσιν. ἡς παναγίου ἣν κοίμησιν: ⊰

ϛ. Παναγίαν καὶ ζωοδόχα τὸ ζοπάσιον ὅλον φῶς ἐν τόπῳ μελῳδῶ. ὁ σὰρξ ἡ
φησι. προλέγωσαν ὑμνον ἐξόδιον καὶ σπιλάδων αἱ ἐλάπιδες δὺ σκολόπων.
πῶσι, αἱ φωναὶ δὺ ἀποστόλων χῷ. σήμερον ἐκείρεσωσαν καὶ ζωνισάσωσαν κε
τὸν πνικὸν. ἐν δ᾽ πολύφθογγος ἐλῶνα δὺ αὐῶν, οὐκ ἔστι γὰρ ἔθνος φῶς πι
στεῦον καὶ θεὸν θεοσεβόμενον ὄνομα, ὁ σὰρξ καὶ ἣν ἀλλαγὴν αὐτοῦ μαρα ὑ
μνεῖτε καὶ εὐφημεῖτ. νᾶμ οὖν φησιν αὐτὴν εὐφημέσω μελασᾶσαν ἡς ἡς.
πεῖγε ὁ ἀὴρ. ἀπείρῳ καὶ ἀμέτρῳ λαμπόμενος φωτὶ, ἡ ἀὼ τοῦ ἀ
ναβάσει ἡς καθαρᾶς καὶ ἀνώνυμου ἡς σὰρκὸς ψυχῆς. καὶ ἀπέλοι ὑμνήσωσαν
τ᾽ παναγίου ἣν κοίμησιν: ⊰

πϛ. Τὸ σκεῦος ἀνέπαρε πε. ἡς σκολιᾶς δίς ὑμνοις θυ. ὅλος ἐξισάμενος παρθέ
νε. σκήνωμος ὅλος ἱερωμένος θῷ. δίς πᾶσι σκολιπθεὶς καὶ ὢν. ὅλως καὶ
ἀκινούμενος. σὰρξ παυόμενε: ⊰

ϛ. Περὶ τοῦ ἁγίου ἐνθέου σιλᾶνα φησὶν ὁ λόγος οὗτος μελῳδός. ἀνθ᾽ ὧν γὰρ καὶ
ὁ μέγας ἅγιος διονύσιος ὁ ἀρεοπαγίτης ζωὴ δίς λοιποῖς τοῦτο μαθηταῖς.
δεῦτε φιλῶν ἤθελεν ἐξ ὧν ἐκαρυτοῦ τόπου. ὡς ἀπόστολοι καὶ ἀνθ᾽ ἰησοῦ
χάριν τ. εἰς προσκύνησιν τοῦ ζωηφόρου καὶ ἁγίου τάφου θεοῦ. γέ
γραπται δίκαιον ὅλῳ ἐν δυσὶ πρώτοις δὺ ἀποστόλων καὶ σκολίων, οἵτινες πρὸ
σῆγον τοὺς ἐξοδίους ὕμνους ἡ σκῷ, οὓς ἁγίοις πρέπων καὶ ὑπῆρχον

ϕ̄ ἀλλων ἀπαλλων τῖς ὑπηλαφίοις ὕμνοις αὐλῆς. τ̄ ἀκλελειμένου σκότος
ϕ̄ θῶ καὶ καθιερωμένου. ὄλος ἐξισάμενος. ὁλος δοκῶ σκήνωμα τοῦ βί
ου καὶ ζωαπαίρειν ϕ̄ χρείαν ἡ τοῦ θ̄ῦ παναλύω μεῖ τῖς πάσιν ὁλκοις
τῖς ζωοδεσμοῦσιν εἰς ἦν αὐ τοῦ ποτομπὴ καὶ προσκύνησιν. καὶ δει
κνύμενος θεόλεπτος. καὶ ϕ̄ ὀν ἡ ὑπάρχων. ὡς δεῖξει θεόλεπτος ὁ ζωοδ
ώλῶν ἀνοῖς. καὶ ϕ̄ θῶ ζωοδώσαι δοκῶν, ϕ̄ ὑπ' αὐ τοῦ προσλφθῆναι :-

Τὴν θεαν ταῦλην καὶ παύσηλιον. ἰελοῶν ἔορ ἦν οἱ θεόφρονες. ἦς θεομεῖ θος. ♣ ὠ. ε̄. ὁ εἱρμός.
λεῖλε τὰς χεῖρας κροῖθωμεν. τῖ ς ἐξαύλῆς ἰεφθέγλα πεσοῖ δοξάζουτ :-

Συμβουλεύσ ἀμῶν τὰς χεῖρας κροῖεῖν ὁ θῶς οὗτος ὑμνοῖεῖφος ἐρῖοις θεοῖλεῖσ. ϕ̄.
καὶ πεῖξει σθοῖς ποσκυνοῦσιν, ϕ̄ λεῖειν ἦν θεαν ταῦλην ἦς θεομεῖ θος ἔορ
ἦν. καὶ παύσηλιον. ἡ ὅλως, ἦν πλῆθος θεοφρόνων λαῶν, καὶ ὅλους ἀπεχθῆς
ὧν εὐσεβῶν. εἰς ἦν αὐλῆς ἰελεῖν ζωαθοῖζουσαν. ποῖ δ', καὶ τοῦ τ̄ ἀμῶν ζωμ
βουλεύσ καὶ ἐπολῖθησι, δοξάζειν τῖ ς ἐξαύλῆς σαρκὶ ἰεφθεγ τῷ γῶ καὶ λόγου θ̄ῦ.
ἀμῶν ἀπίστων ϖλανείαν :-

Ἐκ τοῦ ζωῆ ἀναῖεῖλκε. τὰς κλεῖδας ἦς παρθενίας μεῖ λύσασα. πᾶς οὖν τ̄ ἀδῆμαν πθ.
τον. ζωαρχικοῦ λεῖθου σκήνωμα. ἦς τοῦ θανάτ̄ πείρας ἐῆγνε μεῖζον :-

Τὰν δ' ἐκλῆς ὠδῆς τ̄ ὑπαεία, ἡ ἀδῆμαν ποσφωνῆ σθῶ ὁ θῶς μελοποιός· ἐνῖς ϕ̄.
ϕ̄ πρωῖῳ λεῖων. σκοῦ ὁ ἐξ καὶ ὃς ἡ ἀμῶν ἀδῆμαν, ὡς σκ̄ νεφέλης φωτὸς ἀνέ
ῆλθεν ἡ λιος ἦς δικαιοσύνης. καὶ ὢν καὶ καλούμενος. ἡ παύλου αὐτῶν ζωὴ ἡ ἀ
θανάτ̄. ὥσπερ ὢν τ̄ ἔφησεν. ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κ̄ν ἀποθάνῃ ζήσεται. πῶς
ὢν τ̄ ἀδῆμαν τοῦ θ̄ῦ καὶ ἀνθρώπου τ̄ σκήνωμα. τ̄ λεχοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ
ἦς ζωῆς, μεῖλέχειν θανάτ̄. καὶ νεκρώσεως ὀπτηρᾶσι :-

Ζωῆς ὑπάρξασα ἰέμενος. ζωῆς τ̄ ἀϊδίου ἐλεῖχθεις. διὰ θανάτ̄ ϖῆ. πθ.
ἦν ζωὴν μεῖαβεῖβηκας. ἡ ἦν ζωὴν λεχοῦσαν ἦν ἀνυπόσατ̄ :-

Ὅπερ σὺν ϕ̄ πρωῖῳ ἐσπερείῳ ὡς ἀπο εν πεῖλθε ἦ ἡμῶν ὁ ἐξ φων αὐ ἦ τοὺς ϕ̄.
ους ὕμνους, τοῦ ἑλὼ καὶ ἀφανίζ σὺν ϕ̄ δευτέρῳ. ἦν αὐλεαν τοῦ αὐλῆς θανά
του θαλαῖῶν. λεῖει ϖῆ. ἰέμενος καὶ καθ' ἡμέραν ἰεσουμένην χῦ ἦς παύλου
ἀγιστανῶν σμήνους ζωῆς, ἐλεῖχεις τ̄ θανάτ̄ του ϖῆ θεν ζωῆς. καὶ ϖῆ διὰ τοῦ
προσκαίρου τοῦδε θανάτ̄ ποῖ ἦν αἰώνιον μεῖαβῆς ζωήν. ἡ λεχοῦ τ̄ σαρκὶ
ἦν σὺνυπόσατον ζωῆ· ἡ ὅλως τοῦ ἑνὸς τοῦ θ̄ῦ, σαρκα προσλαβόμενον. ϕ̄ ζωοῦ
ποιοῦμένου ὑπάρχει τ̄ ζῆν διαπαντός. ὃς ϖῆ οὗτός ἐστι, κ̄ τοῦ ϖᾶ καὶ τ̄ ἀεῖ
ου ϖᾶ, ζῶν καὶ αἰώνιος :-

ᾠδὴ ζ΄.

ὁ εἱρμὸς. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπὸ
, κλύδωνος ἀνδρῶς παιδίσκαι ἐξῆρον ὑμνοῦσαι· εὐλογεῖτε ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ ὑπερυμνητὸς καὶ
, καὶ δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας:

ἑτ. Ὁ δεκαπλάσιος ζέσας φλὸξ παιδὶ εἱρμῷ κατέστησεν ἔρημον. Σαφὴς γὰρ ὄψις ὑ
πάρχει· καὶ πᾶσι κατῆλθε τοῖς ὅπλοις ὧν ἄμεινον νοεῖν. ὅθεν, ἀφικέσθαι
φιλίζειν τὰ σαφῆ εἰδέναι μελέτωμεν· καὶ ὑμνοῦντες δεδοξάσθαι:

πη. Νεανίσκοι καὶ παρθένοι τῆς παρθένου τὲ καὶ θεομήτορος· τὴν μνήμην σεβοντες
πρεσβύται καὶ ἄρχοντες· καὶ βασιλεῖς ζῶα κτίσεως· μελῳδήσατε· ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ
δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας:

ἑτ. Συμβουλεύει πᾶσι πανηγυρίζειν τοῖς τεμνομένοις καὶ σεβομένοις τὴν μνήμην τῆ
ἀληθοῦς δεσποίνης ἡμῶν, καὶ θεοῦ. τὰς λέξεις πάσας τοῦ ἁγιασμοῦ σχε
δὸν, σὺν τοῖς ἐκ τοῦ ψαλτηρίου λαμβάνων δεῖ· μόνον ὁ τοῦ μέλους αὐτὸς ζωὴν φέρων.
καὶ τὴν ψαλμῳδίαν εὐρυθμῶν καὶ τόνῳ:

πη. Ἀλπὶ ἐλωσὶν ἡ ἐλπὶς τοῦ πνὸς· ὄρη ὀπῶπια· ἀλαλιάδωσαν. βοεῖοι δὲ σμυρ
τίδωσαν. θοὶ ἀπόστολοι· ἢ παννύχιοι τῆς θεοῦ σοφίας· μυστικῶς πανη
γυρίσωμεν:

ἑτ. Παρακελεύεται τοῖς ὀπῶπιοις καὶ ὁ ἁγιάσματος ὁ θεοφόρος οὗτος ὑμνῳδὸς,
ἐλπίζειν καὶ ἀλαλιάδειν καὶ σμυρτεῖν· ὀπῶπια γὰρ ὄρη, τοὺς ἀγίους ἀτέλους
καλεῖ· οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ. σὺν δὲ τοῖς θεολόγοις ἐπωνύμου δυλόξων, τοῦ ἁγίου.
φησὶ γὰρ ἐκεῖνος εἰς τὸ ὄρος ἢ λαμπρᾷ, ἐν οἷς ποιεῖται τὴν θεοῦ φάσιν ζητεῖ
τὴν· ἑρμηνεύων, ὅτι αὐτοῖς ζῶσι εἰδήσεσι ψυχικοῦ ζήτου· φωλάζεις δὲ θαυμα
στῶς ἀπὸ ὀρέων αἰωνίων, πρὸς τὴν θεῖαν ἀτελεσκοπῶν οἰκεῖα θεωρήματα. ἃ
ζωερρύτους ἐκεῖ πρὸς τὰ κρείττονα· τοῦ θεολόγου τί νεῦσαι ἐπόμενος φησὶ σκοπῷ,
καὶ ἡ ὑψηλοτάτη διδασκαλία οὗτος ὁ μελῳδός, ὀρη ὀπῶπια τοὺς ἀτέλους
φησί. ἁλπίζειν αὐτοὺς νοητῶς παρακελευόμενος· ἀλλως τε ὁ, ὀπῶπια δ' ὁ
ρᾴστως ἔστι, τὰς ὀπῶπιας θεωρίας ἀεὶ δηλῶσι σὺν φῶτι. ἀλαλιάδωσαν δὲ
λέγει βοεῖοι, οἱ δὺ ἀνῶν καὶ ἀρότου ὄντες καὶ μελέτωσι. καὶ σμυρίζωσαν
ἐπαίει θοὶ ἀπόστολοι, σὺν τοῖς ψαλμῳδοῦ μεταφέρων τὰς λέξεις εἰς τὸ πρόσω τὸ
παιδίου ὁ μελῳδός. τὰ ὄρη γὰρ σκάνδαλα φασὶν ἐσμύρνιζεν ὡ οὐ κείοι. καὶ οἱ
βοεῖοι ὡς ἀρνία σκιρτάτωσαν. εἰς ἃ παύλας τοὺς εὐσεβεῖς πρὸς ἑπτέλειαν μυστι
κῶς παννυχίζειν σπεύδει, σὺν ἡ μελάσασαι καὶ παννύχιοι θεοῦ:

πε. Ἡ πανίερος μελάσασα τῆς θείας δυ καὶ ἀκηράτου λέκτρου. τὰ ὑπερκόσμια. δὺ ἀνω

λωάμεων. ἀγθεσιος τὰ ἔλκεα. ζωνεσφράγεσθαι τὸς ὀδὰ γὰς οἱ μέλποντιν.
ὁ δς εὐλογητὸς εἶ :-ζ

Τὰ ῶτα λέξει πρὸς τὸν ὁρᾶν χν ὁ ποιητὴς. ἐμφαίνων ταφέσεσθαι τὸν σὺν ᾧ πολέμῳ- ϛμ
τοπαιδεύω οἰκέων σκοπόν. λέξει γὰρ πρὸς τὸν θν. ἀπανίεσθαι μελάσασις ἵνα δὲ
ου καὶ ἀξεαὶ τὸν μῆρς, ἢ ὅτι ἵνα πρὸς τὰ ὀσῶια ξενομένα, τὰ ὑπερκόσμια. ἀφ δαρ τὸν
ἵνας τὰ ὀσῶια δὲν ἀτέλευν ἀγθεσιος τὰ ἔλκεα. ἢ διαπράτεσθαι, ζωνεσφρά
γεσθαι καὶ ζωναλλεσθαι πᾶσι τὸς ὀρθοδόξοις ξεισταυοῖς. τὸς εἰσὶν ἵνα
παν ἢ υεἰζουσιν εἰς ἢ μὴν ἵνα ἀἴνως σεἰεκύσης ἀἴνὶς θῶν. καὶ οἱ μέλπου
σιν ὡς ποιηταὶ καὶ δεσπόῃ, τὸν ὕμνον δὲν ἀμέων τὸν παίδων καὶ λέξουσιν,
ὁ δς εὐλογητὸς εἶ :-ζ ♣ ᾠδὴ ᾱ.

Παῖδας αἰνεῖς σὺν ἡ καμίνῳ. ὁ ὅσιος ἵνα θῶν δεσπόζω. τὸν ἐμὲ λυπούμενος. ♣ ὁ ἑρμός.
νῦν δ' σὺν ερλούμενος. ἵνὶ οἱ κουμένην ἅπασαν ἐλειρε ψάλλουσιν. τὸν κν ὕμνεῖ
ε τὰ ἔρλα. καὶ ὑπερυλοῦσε εἰς πάντας τυς αἰῶνας :-ζ

Δοκεῖ μὲ ὁ παρὼν εἰρμὸς ἁπλοῦς τὸς εἶναι. καὶ οὐκ ἀξιοζήλητος. ἀλλ' οὐ πάνυ ϛμ
τιοῦζς καθέστηκεν. ὡς αὐτίκα δηλῶσαι, ἵνὰ κ λέξιν ἑρμηνεύσας αὐτὸν ἵνο
μένης. τὰς γὰρ παῖδας εὐαλεῖς σὺν ἡ καμίνῳ, ἵνας τυς ὁσίους, καὶ καθαρούς,
ὁ ὅσιος θ θῶν δεσπόζω, πάνυ ταφέσασθαι ἔστιν. τὸ δ', ἐμὲ λυπούμενος.
νῦν δ' σὺν ερλούμενος, ἐχρ ἢ καὶ τὸν φαινομένου καθιστέον. ἢ γὰρ σημαίνω τὸ
λυπούμενος, ἐξελαστέον. πρὸς ὃ, τὸν τέχνην εἰπεῖν. ὁ δὲ ἐμὲ λούμενον θεὸν μὲ
πρὸ τυς ἁγίους ξεὶς παῖδας, σὺν ἡ καμίνῳ βληθέντας, πρὸ ἐλπου τὸν ὅσιον
θ θῶν. οὐδὲ γὰρ αὐτυς ἐβλαψε τὸ ἄσχετον πῦρ ἵνὰ καμίνου, οὐδὲ ἵνὰ ἀ-
ξεαὶ τὸν θῶν τὸ πῦρ θ δρόσιζς. ἀμφοτέρα δὲ ἁρμόζεται, θεὸς δυνάμεως
ἦν. ἐμὲ λυπούμενος ὁ ἀξεαὶς ὅσιος ἵνὰ ἀξεαὶ τὸν θῶν, τυς ἀξεαὶ
τυς ἐβοσε παῖδας. νῦν δ' σὺν ερλούμενος, καὶ φαινόμενος, ἵνὶ οἱ κουμένην
ἅπασαν ἐλειρε ψάλλουσιν. τὸν κν ὕμνεῖ ε τὰ ἔρλα. καὶ ὑπερυλοῦ ε αὐ τὸν εἰς
τυς αἰῶνας :-ζ

Τὴν μνήμην σου ἀξεαὶ ε πρ ἔθνε. ἀρχαὶ ε καὶ ἐξουσίαι καὶ δυνάμεις. ἀὶ πν
ἔλσι ἀρχάγελοι. θρόνοι χε εοὶ ἄλλες. τὰ χερουβὶμ δοξάζουσι καὶ τὰ φερὰ
σεραφὶμ. ἀναῦ δ' τέλενος ὑμνοῦσιν. καὶ ὑπερυλοῦσιν εἰς πάντας τυς
αἰῶνας :-ζ

Τῶ παιδὶ τοπαιδεύω ἐμφαίνειν τὰ ἐνύκια δυνάμεων ἐποιεῖτον τὰ ἔλκεα, ϛν
καὶ τὸ ὑπερβάλλον ἵνὰ πρὸ ἢ μὴν ἀξεαὶ τὸν θῶν ἡμῶν. ἢ γὰρ φησιν ὁ μελῳδός.

τὴν μνήμην σου δοξάζουσιν ἀγγελοι καὶ ἀνυμνοῦσι σε, τὰ χερουβὶμ καὶ τὰ σεραφὶμ· καὶ αἱ λοιπαὶ σῶν ὁσιῶν δυνάμεις. χαῖρε ὁ τοὺς τῶν ἀνομιῶν τὰς ἀναλέρας οὐ τὰς αὐλῶν, ὑστέρας ἔλαξεν ὁ ποιητὴς· ἀνομίαν γὰρ παῶν καὶ ἐπρέχουσι, τὰ χερουβὶμ καὶ τὰ σεραφὶμ κατέστησαν. ἀνῶν ὁ τέλεος ὑμνοῦμεν. καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας, ἀλληλουϊὰ τὴν μνήμην σου :

Ὁ ξένως οἰκήσας σὰρξ· σὺν ἁγγέλῳ μὴ νέῳ σαρκούμενος· οὐδὲ τὰ πανίερον. πῦρ δὲ δεξάμενος· σὺν ἑαυτῷ καὶ ἔπαυσεν ὡς ὀφθαλμὸς ὑγός· δόσε τὴν παρθένον ὑμνοῦμεν· καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :

Τοῦτο τὸ ἔσπασιον ὁ μελῳδὸς ἢ σὴν πρὸς φωνὴ, λέγων πρὸς αὐτήν· ὁ πᾶσαν δόξης καὶ θαυμασὰς οἰκήσας σὰρξ ὃς λόγος σὺν ᾧ καιρῷ τῆς σαρκώσεως σὴν ἀγνείαν δὲ σὰσει, οὐδὲ, τὸ σοφὸν ἐκεῖνο καὶ καθαρὸν τὸ τῶν πῦρ δὲ χερσὶν δεξάμενος, τὴν παρθένον καὶ ἔπαυσεν καὶ τὴν αἰῶνιον δὲ ζωὴν καὶ ἀλλάσσον, ἐλάσεται δὲ αὐτῷ ὡς ὀφειλομένην μέτοχον. τοῦτο θαυμάζομεν ὁ ὑγὸς σου ἐκ δόξης. δόσε τὴν παρθένον ὑμνοῦμεν. καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :

Ὢν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων· τῆς ἁγνῆς παρθένου δὲ καὶ θεομήτορος. τὸ φανὲν ἡ οἰκήσα. ἐδείξε παράδεισον· ᾧ παρεσῶσι σάλεσιν χαὶ ἐυλες ψάλλομεν· τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα· καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :

Ἑρμηνεύει ἡ ἐπεξήγησις ᾧ πᾶσα τὸ πάσχω, οὐδεμία ἔχει ἐστί. λήψῃ δὲ τὰ ἐν σωματὰλε καὶ ἐύληπτα ἀσύλληπτα καὶ δυσέκλα ἐπεξήγαλε ἐστὶ ὄντε ἐργάζεσθαι· ἀλλὰ ἔπαυσε τοῖς ὅπως ὦν ζωοσῶν δυναμένοις τὸ θεοῦ, ἡ σὺν νοια τοῦ ἔσπασίου καὶ ἡ ζωὴ σους· ἵν' οὖν μὴ πλεονάζοῦσι τὸ καθήκον τοῦ ὦμεν, τοῦτο δὲ καλαλείπομεν. πρὸς ὃ τὰ λοιπὰ καὶ ἄξιο σοῦ δασαμένα χωρήσομεν :

ὁ εἱρμὸς. Ἅπας ἐκλεκτὸς· σπερμάτων ᾧ πνεῦ. χαμεπαδόχουμενος· πανηλυσίζει δὲ· ἀ ὕλων νόων φύσις ἱεραὶ ἐουσα· τὴν ἱεραὶ μελάσασαν τῆς θεομήτορος. καὶ βοᾷ· χαίρεις πανυμνᾶσις. θεὲ ἀεὶ παρθένε :

Καὶ ὁ εἱρμὸς τῆς σάλπις ὅλης καὶ αὐτὰ τὰ ἔσπασια, τοῦ ζυμβουλευτικοῦ καὶ πανηλυσικοῦ εἴδους εἰσί, δρεῖ θεικῆς· ἀλλὰ δὲ καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. ὡς αὐλικὰ μὲν θεότητα· πᾶς γὰρ φησιν ὁ σάλπις πλατεῖς ἄνος, σπερμάτων καὶ χαρίτων ᾧ πνεῦ καλαλαμπόμενος ὡς πρὸν λαμπάδι. πανηλυσίζει δὲ· πᾶσα φύσις δὲ ἀύλων καὶ ἀθυμάτων ἀτέλεσ. ζωσῶσα τὴν ἐκεῖσε πρὸς ὅμοιον ἀπὸ τῆς μελάσασαν τῆς θεομήτορος. καὶ βοᾷ· χαίρεις πανυμνᾶσις. θεὲ

ἀζυμὰ ἀειπαρθενε :—

Δεῦτε ὀψώμεθα. ᾧ δόξῃ καὶ πίστει. ὁρᾷ τοῦ ζῳοδότου θῦ. ἀλαλιαζώμεθα. τὴν θεὸν ὀπτευόμενοι. πρὸς ἣν τὴν λίαν κρείττονα. καὶ θολερὰν σκιὰν. ὡς μύρα τοῦ λιν. εἰς τὰ ἅγια. δὺ ἀγίων χς μελαλέ θησον :—

Συμβουλεύσῃ ἡμῖν ὁ παλαφος οὗτος μελῳδός, τὴν νοητὴν σιὼν. πῶσιν τὴν σκηνὴν, καὶ λαβεῖν. δεῦτε λεῖον σὺν σκηνοστᾷ. ᾧ δόξῃ καὶ πίστει ὁρᾷ τοῦ ζῳοδότου θῦ, ἀλαλιαζώμεθα. σὺν τοῦ δαδὶ ὃ προσεληφε τὴν λεξιν, λεῖον τος. ὁ εος λελυραμένο ὁ εος πῶν. τὴν θεὸν φησὶν ὡς δι' ἐδάπεδου τοῦνοος ὁρᾶν θῦ. πρὸς ἣν τὴν σφόδρα κεφάλονα καὶ θαυμασιωλέα σκηνὴν, ὡς μύρα. τοῦ λιν εἰς τὰ ἅγια. δὺ ἁγίων χς ὁ δς ὁ τοῦ λης ὑὸς μελαλέθησι σηλονότι τὰ ἐποιῶια :—

Δεῦτε οἱ πιστοί. ᾧ τάφῳ προσελθωμεν. λῆς θεομήτορος. καὶ πεπλυξώμεθα. καρδίας χθλὶ ὁμοίαλα μέλωπα. ἁλικρινᾶς προσαπτύοντες καὶ ἀρυσώμεθα. ἰαμάτων. ἀφθονα χαείσομαλα. σὺ πλῆς ἀεννάου βλυσάνοιτος :—

Ὁ λίου, ἡ οὐδὲν σὺλᾶν δαχήζομεν ἑρμινᾶ. διὰ τὴν ἐνοῦσαν ᾧ ἔσπαείῳ σαφήνειαν. δεῦτε γὰρ φησὶν οἱ πιστοὶ καὶ ὀρθόδοξοι, προσέλθωμεν ᾧ τάφῳ τοῦ θῦ τ μὲρς. ἐ πεπλυσώμεθα τοῦτον καθαρῶς προσαπτύοντες ἰας καρδίας. τὰ χιλὶ. τὰ ὁμοίωμα τὰ ἡμῶν καὶ τὰ μέλωπα. καὶ ἀρυσώμεθα καὶ ἀπολάβωμεν, ἀφθονα καὶ θαυμὶ χῖ χαείσομαλα ἰαμάτων. ἐξ ἀεννάου πλῆς τοῦ ἀμιοδότου αὐτῆς τάφου βλύζουσα :—

Δεῦτε παρ' ἡμῶν. ὠδὴν τὴν ἐξόδιον. μὲρ τοῦ ζῳοδότου θῦ. καὶ τῇ φωσφόρῳ σου. καὶ θεᾳ ἐπιστολῇ χαείλι. ᾧ βασιλεῖ τὰ ἔσπερα. ᾧ φιλοχρίστῳ λαῷ. τὴν εἰρήνην. ἀφέσιν δὸς μέλπουσι. καὶ ψυχῶν σωτῆρια βεβαιοῦσα :—

Δεῦτε φησὶ παρ' ἡμῶν τὴν ὁπὸ λαφέου λαὸν ὠδὴν, μὲρ τοῦ ζῳοδότου θῦ. καὶ ὁπὸ σκιᾶσθαι ὁπὸ τὴν κεφαλὴν ἡμῶν ψαλμικοῦς εἰπεῖν, σὺν ἡμέρᾳ πολέμου. τῇ φωσφόρῳ σου καὶ θεᾳ χαείλι. πᾶσι βεβαιοῦσα καὶ παρέχουσα, τὰ πρὸς θεὸν καὶ καλὰ καὶ ἄλλα. ᾧ βασιλεῖ τὰ καὶ ἑσπέρων πάντα ἔσπερα ᾧ φιλοχρίστῳ λαῷ καὶ ὀρθοδόξῳ, τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν εἰρήνην. καὶ δὸς μέλπουσι καὶ ὑμνοῦσί σε λεπτουινα, ἄφεσιν πλημμελιῶν καὶ σεσαυτῆρα ψυχῶν. ὡς δὲ ἐλπίδας καλὰ ξιώσῃς, ἵνα πρὸς τοῦ ὑὸν καὶ θῦ πολλὴ παρρησίᾳ σου. εἰς δόξαν αὐτοῦ ἐπαινεσον ἀίνεσιν. ὅτι αὐτῷ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, ἅμα ᾧ πατρὶ καὶ

ᾧ ἁγίῳ καὶ ᾧ ἀμίῳ πνι. νυνὶ καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶ

νας τῶν αἰώνων, ἀμήν :—

In die Annuntiationis

Καναὼν εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου. ᾠδὴ ᾱ. ἦχος πλ. δ΄.

Ὁ εἱρμός. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου:

Ἀγγέλῳ σήμερον συνῆλθε τοῦ πατρός. καὶ ὁ προπάτωρ ᾍδου. ἀκούσας ἠλάστρ. τὴν χαρμόσυνον φωνὴν πρὸς τὸν ἀρχέλαον. χαρᾷ μὲν ἀνεκράγη τοῦ:

Ὠδὴ α΄. Ἀδὰμ ᾄδων ἀδὰμ βοᾷ τῷ προπάτορι θεοῦ διὰ φωνῆς ἀγγέλου κυνοῦμενος. τὸν προφήτην παράγει προσυμένου τὰ παράδοξα. εἰ παῖς ὑπῆρξεν, ἐδούλευσε θεῷ καὶ διὰ τοῦτο κονοῦμενα, καὶ αὐλῆς ἔθνων τὰ προφητείας τὰ ῥήματα, ἀκούσας ἠλάστρησε καὶ ἰδὲ καὶ κλίνου τὸ οὖς σου, τὴν χαρμόσυνον πρὸς τὸν ἀρχέλαον, τὴν σωφρόσυνον φησὶ φωνὴν καὶ ἡ καλοσκόπη ἤλθεν ἡ βεβαίωσις, ἐξ ἀγγέλου. χαρᾷ μὲν ἀνεκράγη τοῦ ἤλθεν, τοῦ θυ:

ἄλλως.

Τὸ ᾄδειν, μελῳδεῖν βοᾷ τὸν προπάτορα διὰ τὴν θεόφθογγον χώραν κυνῶν. αὐτὴν γὰρ ὡς ἄλλην παρεφθόνησε τὸν πτῶτα τὴν ἀπόρρητον θεωρὸν τὴν παρθένου καθέδραν. ἀσφαλῶς ἐδείκνυε φιλοῦσα. τὸν, οἷον δὴ μέλιχρον ὁμελωδόν, τὸ ἀλάδον παρασκάλλοντος πνεῦμα. διὰ τῆς θεοπάτορος φωνῆς, προσεπαίζου τὰ μέλχοντα. καὶ τὴν παρθένον παραπέμπει πρὸς αὐλὰς ὧν προφητῶν. τὰς φωνάς. διότε ὡς ἀπὸ τῆς ὀμφῆς καὶ ὧν ᾠδῶν γραφῶν τὸν νοῦν ἀνελίττων αὐτῆς. καὶ θεσπέσιον εἶδον ζωοτόκον παρασκευὴν τὴν δώσουσαν, βοᾷ τὴν δόμενος ἤλθεν, χαιρόμενος:

Βοᾷ τὴν δόμενος. κλίνον τὸ οὖς σου καὶ πρόσχες μοι. θεὸν καταπέλονται ἕλληνες ἀπατεῶνα. εὗρες γὰρ χάριν ἐνώπιον κυ. τὴν εὗρεν οὐδέποτε. ἄλλης πάντα λύνει:

Κράζω σοι ἀλαλάζοντος, ἀνάστηθι καὶ ἀναπέτασαι μοι τῆς ψυχῆς πάνσοφε καὶ πρόσεχε δοῦναι μηνοδοτῆσαι ἄπαυστον γέννησιν. καὶ ἀνεκλάλητος τόκον. καὶ τὴν αὐλὴν πρὸς κάθαρσιν τοῦ ἔθνους τοκετοῦ. τὸ, εὗρες γὰρ χάριν ἐνώπιον κυ. προεκλεξθῆναι. καὶ προκαθαρθῆναι δηλαδὴ τῷ πνεύματι, καὶ χάριν τὴν ἄλλης ἴσμεν καὶ οὐκ ἐλέξατο:

ἄλλως.

Κλίνον τὸ οὖς σου. εὐπρεπὲς ποίησον, καὶ ἐπιστρέψαι μάλλον προσλάλησε, ἀπὸ μελῳδοῦσας δοῦ οὕτως ὁμιλεῖν πρὸς μελῳδικὴν ἐνῶσαι ἐνώθησαν. τὸ ἐνώπιον κυ. καὶ λέγει τῷ πνεύματι. καὶ λέγει τῷ θεῷ λαμβάνειν, τὴν ὅλην ἐκάθαρε δηλονότι, καὶ τόκον τὸν καὶ ἀδιαφθόρου δόμιας, καὶ ἐνώσεως θεότητος:

Γνωσθήσεται ἀτέλεσ. δοῦ τοῦ ῥήματος τὴν δύναμιν. πῶς ἔσται ὁ ἄρρηκτος. χέλεσα

φέσεσθε· πῶς συλλήψεται· παρθένος οὖσα κόρη· πῶς δὲ καὶ γεννήσει· μὴ γὰρ ἀνδρὸς γινώσκει;

Ὦ ἄνδρες· σαφῶς ἀληθεύσαντα σὲ οἶδα· καὶ ἃ ἀληθῆ λέγεις· ἀλλὰ μὴ ἀληθῆ ἐστιν· ὅτι παῖς ἔσται ὁ ἄρρην ἐκ σοῦ· ἐν ᾧ τόπῳ συλλήψεται παρθένος, ἐπαπορεῖ καὶ μεμφόμενος πῶς συλλήψεται, κόρη οὖσα παρθένος· καὶ γάμου ἀμοίρος· εἶτα ὅτι τὸ μεῖζον ἄνθος· καὶ ὅλον, ἀπόρρητον· πῶς δὲ καὶ γεννήσει καὶ αὐτὸς τοῦ κλέους μέρος;

Δοκεῖς μοι φθονεῖσθαι· διαλοιδορεῖσθαι ὡς ἔοικε· καὶ χαίρων ἀκούσεσθαι· μὴ σοὶ ἀσφάλεσθαι· ἄρσεν ἀποτέκνωσιν· ὃν γὰρ βουλόμενον· εὐδόκησεν ἀποκτεῖναι καὶ τὰ παιδία ὀκνεῖ;

Ὦ ἀποτέκνωσιν· ὀκνεῖς ὑποπτεύεις με πρὸς σὲ ὡς φθονεῖσθαι διαλέγεσθαι· πάνυ, χαίρω βλέπων καὶ καλῶν, μὴ σοὶ ἀκεῖσθαι· καὶ μὴ σὺ ἀρεῖν καὶ ἀλᾶσθαι δεῖ οὐσίαν, καὶ τὸ παῖδος ὑλικοῦ πάθους ἀνώτερον, ἄρσεν πάντως· ὃν γὰρ εὐδοκῶν θεὸς καὶ θέλοντος, εὐκόλως καὶ τὰ ὑπερφυῶν πληροῦσθαι καὶ ἀπαρέξειν καὶ τελειοῦσθαι· καλῶς εἶπεν ἀσφάλεσθαι· πρὸς δὲ ἓν εὐλόγισον ἀπορούμενος, ἅπας ἐπαγγελία θεοῦ σκληρά·

Ὁ ἑρμῆς· Τοὺς θεοὺς ὑμνολόγους ἡμᾶς.

Ἐξέλιπεν ἀρχὴν σχῆμα· ὁ δὲ νοῦς ἐπέσχε λοιπόν· καθ' οὗ ἀναφανέσθαι· ἃ δὲ ἐθνῶν ἐλπὶς ἔχει· ὑπὸ τοῦ ἰσχύσαι· παρθένος οὖσα σαφήνισον·

Τοῦ οἰκουμένου ἐμφανέστατα πάντως, ἧς θεὸς ἐκλεκτῶς· καὶ δι' ἐθνῶν ἥκειν· καὶ θεὸς ἀπὸ θεοῦ ἰακὼβ πορρωτέρω· προφητεύοντος, συνθεῶν φησιν· οὐκ ἐκλείψει ἄρχων σχῆμα· καὶ ἡγούμενος ἐκ σοῦ μηρῶν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται· καὶ οὗτος προσδοκία ἐθνῶν· πάνυ, διαπορεῖ καὶ πάλιν πρὸς τὸ ἀφεστοῦτον, καὶ τὸ παράδοξον ἧς ἀπορεῖ συλλήψεως· καὶ πῶς παρθένος οὖσα φησί, τοῦ ἀπείρου πόθου ἑρμήνευσον·

Ζηλεῖς πρέπουσαν παρθένε· τὸν τόπον συλλήψεως ἧς σῆς· ἀλλ' οὗτος ἀνερμήνευτος· τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· δημιουργῷ δυνάμεως· ὑπερκειμένου ἐρεῖ):

Ὦ παρθένε· παρέμου μαθητοῦ τοῦ τόπου ὑπάρξεως ἧς σῆς γεννήσεως, ἀλλ' ἀνερμήνευτος οὗτος· τὸ δὲ ἅγιον πνεῦμα περιβαλόντος καὶ κυκλοῦσθαι· σὺ ἐρεῖς δημιουργικῶς μὴ φαινόμενον· ἢ οὕτως· τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπελεύσεσθαι ἀπειρῆ δημιουργικὴ δυνάμει σκιάσει· ᾧ καὶ ἧν οἰκονομίαν ἐρεῖσθαι· ὁλοπληρωτικὸς γὰρ ὁ λόγος, ἡ θεία βουλὴ καὶ δύναμις, καὶ ἐκτοποιοῦ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· ὡς ὁ νοῦς φησί

ἱερὸ σιος χόρῳ ξυμπλεκόμενα, καὶ πυὶ λυόμενα· καὶ τὸ δεῖ σο
πᾶς πως ὅλην ἡν παναλίαν καὶ ζωοποιὸν ἐιάδα ἐλίλωσεν εἰπων, θ πῦρ
τὸ ἄλιον· καὶ δημιουργόν· δύναμιν τὸν γὸν· καὶ οὐ δύναμις ἐσί, τὸ πᾶ. τοῦ
θ γρ καὶ ὁ ἀπόστολος· χς θυ δύναμις, καὶ θυ σοφία :— ἄλλως :—

Ἀπαλεὶς ὦ παρθένε πως ξυλλήψη τὸ πῦ, ἐσι δ' ὁ λὸς ξυλλήψεως τοῦ λὸς
τόπος, ἐμοὶ μὲ ἀδύνατος ἑρμηνευθῆναι· ᾧ δ' ἀμέρῳ πῖνι, δυνατὸς ἑρμαθῆ-
ναι· λέγω ἐπὶ σοὶ φοιλῆσαι, ἡ δημιουργικὴ αὐτοῦ δύναμις, ἡν ἐιαύλιν ξυλλήψιν ἐρ-
γάσεται· καὶ ξενιζέλω δ' τὸ ἐν ᾧ εὐαγγελίῳ μὲ, ἡ δύναμις τοῦ ὑψίσου ἡν ὁ ἐπισκι
άσειν λέγεσθαι· σὺ ταῦθα δ', ᾧ ἀμέρῳ πῖνι· ἡ γρ ἐπισκίασις, ἡν ἐπέλευσιν
δηλοῖ καὶ ἡν ξωτερίαν ἡ τοῦ ἁγίου πῦμα ξωτσπύνειε ᾧ γᾷ σαρκουμένῳ· ἡ γρ
γρ ὁ λὸς πρὸς εὐδοκία· καὶ ξωτερία τοῦ ἁγίου πῦς, ὁ γὸς ἐσαρκώθη :—

πῦ. Ἠέμὴ πορευθωρὶ δεξαμένη· ἡν ἐνώπιον τοῦ ὄφεως ξυφίς· ἡν θέλας ἐξώσεσ
θαι· διόπερ κἀτὼ δέδοικα· τὸ ἀπαυτοῦ τὸ ξένου· εὐλαβουμένη τὸ-
ὁλιάδου :—

τῦ. Ἠέμὴ πορευθωρὶ εὖα ἡν ξυμβουλὴ τοῦ διαβόλου δεξαμένη, τοῦ παραδεί
σου ἐξωθῆναι· διόδ' κἀτὼ φοβοῦμαι τὸ ἀπαυτοῦ τὸ παρὰ ξωὴ θαι ἐ
σιον ἀπειν παράφυσιν, καὶ καινοφωνῆ· καὶ ψευδόδοξον· σκηλυομένα καὶ
δεδιττομένη, ἡν ἀποπίωσιν :— ἄλλως :—

Ἀπαυτοῦ δ' εἴρηκε, ἀπὸ τ κοινῆς καὶ παρ' ἐμοῦ ξωὴ θαι· τοῦ γρ διὰ τοῦ
χαίρε κεχαριτωμένη δηλοῦται· τὸ δ' ὁ κς μετὰ σοῦ, ἀς ψευδόδοξον καὶ ὑπὲρ φύσιν
ξένον ἀπαυτοῦ εἴρηκεν, οὐ δεδοικένα φησὶν ἡ παναγιωτάτη· ἀσθυμένη·
καὶ ὅσον, ἀποσχεφομένη τοῦ ὁλιάδου :—

πῦ. Θεοῦ παρασάλης ἀπεσάλην· ἡν θέλας μηνύσαι βιβουλὴν· ἡμὲ φοβῆ παράμορφε·
τοῦ μᾶλλον σε φοβουμένου· ἡ εὐλαβῆμε δέποινα· τοῦτο σεπτῶς εὐλαβου
μένου :—

ϟῦ. Ὦ παράμορφε· θυ παρασάλης καὶ ὑπηρέλης καὶ διάκονος ἀπέσαλμαι ἡν τοῦ
θεοῦ μηνύσαι βουλὴν· ἡμὲ φοβῆ τὸ πλέον σε φοβουμένου· ἡ εὐλαβῆ καὶ ἀ
δοῖ τὸ οἰκεῖόν· τοῦ γρ ἀνοσιωτάτου σε πλείσου ἡμῶν
τα καὶ ἀδουμένου :— ἄλλως :—

Ἀνθ' ἁπλασέλλων ἑαυτὸν δι' ἀγγελικὴ ᾧ ἀποσαλῆ ἀγγέλῳ, παρασάλην θυ εἰρηκεν ἑαυ
τὸν θεῷ, πρὸς ἣν ἀεὶ παρθένου ἀποσαλῆναι· σὺ δ' ἀλλαχοῦ διὰ τοῦτο, ἡν τ ὑπο
μένειν, ἡν σὺ νος ὁ ἀποσαλὴς θυ ἡ εὖα ἐπανέλκε· τὸ δ' φοβῆ, τοῦ δεδιττῆναι ὃ σου

στέλλεσθαι σὺν ἁγίῳ πνεύματι :

☙ ᾠδὴ Ι΄. Ὁ καθήμενος σὺν δόξῃ :

Ἱερὰν λέναν παρθένου. λεγομένην ἀκήρατον. τοῦ θεοφόρου πάλαι. τὴν ἐκ μαζῶν λεπτοφυῶς ἐξυθείσαν. ὑπὲρ πόθον ὑπὸ τοῦ γενέτου. πρὸς θεότητος. τὴν ἀνάκρασιν φύσεως θεοῖον ὑποστᾶσαν :

Ἀκήρατον τοῦ θεοφόρου ἁγνομώλυνα καὶ ἁγίαν παρθένου γέννημα τοῦ ἐκ μαζῶν πάλαι πολυθρύλητος. ἣ δ' ἁγίῳ πνεύματι πρὸ καταρχὰς παρθένος, πρίσιν τοῦ θεοφόρου τὴν τοῦ δοῦλον πρωτόπλαστα. καὶ τὸν ἐξ αὐλῆς ἀφθορεύτοκον, ὃν τὴν ἐδωμένην στέγαν φ' κόσμῳ. ἰδοὺ γὰρ φησὶν ὁ ἁγίας ἡ παρθένος σὺν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱόν. καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐμμανουὴλ. καὶ τὸν πάλαι, βοῦν καὶ ἄλογος. καὶ λεῶν ὃ, ὑπὲρ πόθον τοῦ γενέτου. ὑπ' ἀγνοίαν δ' σὺν αὐτῷ ἡ ὑπὲρ θεοὺς ἐμμανὴς. πρὸς τῆς θεότητος τὴν ἀνάκρασιν ἣν θεοῖον φύσεως ἡ ἐπίκτητος καὶ φθαρτὴ ὑποστᾶσαν. ἀνάκρασιν δ' λέγω, τὴν ὅλην τῆς ἀνθρωπότητος, σὺν ὅλῃ τῇ θεότητι σύνοσιν. πολλαχῶς δ' τῆς ἑνώσεως οὔσης, ἡ ἀνάκρασις τὴν ὁλικὴν κατ' ὅλου σύνοσιν σημαίνει ὧν δύο φημὶ σύνθεσιν, τὴν δὲ φύσεως καὶ τῆς ἀϊδίου. ἀφθάρτου καὶ ἀουσίου ἀναλλοιώτως φυλαττομένων :

Καλεσθήσεται ἡ βάτος. ἀκατάφλεκτος μείνασα. δεξαμένη φλόγα. κεχαρισμένη ἀνέκφευκτε. τοῦ πυρὸς σημεῖον. τὸ παράδοξον. ὃν τρόπον γὰρ μένεις ἄθικτος παρθένος :

Ὡραϊσμένη πανύμνητε. τὸ παράδοξον καὶ ἄφραστον τοῦ πυρὸς σημείου, σαφῶς ἡ βάτος τὸ ἐπίλοιπον, δεξαμένη φλόγα καὶ μὴ καταφλεχθεῖσα. καὶ γὰρ ὡς ὦ πανύμνητε, δόξῃ τοῦ θεοῦ καὶ ὑπὲρ λόγου λέξεις, καὶ ὃν τρόπον μένεις ἄθικτος παρθένος. ἄθικτος δὲ τὴν τοῦ θεοῦ μήτραν οἱ ἅγιοι λόγοι φασί, ὡς μὴ δ' ὁλικῶς ὅλως ἐμπαθῶς χωρηθεῖσαν, καθὸ καὶ πανάμωμος ἐδείχθης :

Λαμπρυνόμενος δ' φθείρει. τοῦ δὲ παναγράντου. ἁγιότητος κήρυξ. λέγει λαβεῖν πλὴν δέησιν. πρὸς ἀκηράτου μενούσης. τῆς ἄθικτος μου. λόγου λέξομαι σὺν σαρκὶ τοῦ ἀθανάτου :

Ἄληθες μανθάνει λαβεῖν. τὴν θεότητα τοῦ παναγράντου ἁγίου πνεύματος, λέγει λαμπρὰν καὶ ἀφθαρσίαν. τὴν τοῦ πατρὸς παναγοῦς πανευσεβῶς δεξαμένην βάτον. καὶ ἄληθες κήρυκα τοῦ λαβεῖν τὴν παρθένος ἐν σαρκὶ, τὴν τῆς καινῆς κτίσεως τόπον ἀνθρωπίνης μαθοῦσαν ἐθέλουσα, καὶ φησί. πρὸς ἀναφθόρου μενούσης καὶ φυλαττομένης τῆς ἐμῆς καθαρότητος, τοῦ ἀθανάτου λόγου σὺν σαρκὶ ὡς

φησὶ λέξομαι :⁊ ἄλλως :⁊

Ἔοικε τοῦτο λέγειν ἡ παρθένος. ὡς οὐδὲν ἄμεινόν μου ὑπάρχεις. καὶ πολλῷ βέλτιον φῶς πείσει, λέγε δή, σάλα. πῶς καὶ παρθένος οὖσα τέξομαι ἐκ σαρκὸς τοῦ ἀνδρὸς μου. καὶ γὰρ ἡ ἔκπορνος πείσθητο :⁊

πα. Μέλλουσι δι ὡς δοῦλος. ἢ κύριε εἰς πεῖσαι μοι. ὦ φόβου κύριε. νῦν καλὸν ἐνλαβοῦμαι σε. ὡς ὑιὸς ὀπὶ πόκου καλαβόσθαι. ὀπίσω λόλος ὁ τοῦπρὸς ὡς εὐδόκησε :⁊

ιε. Ὡς δοῦλος ὦ φόβου σὶ ἢ κύριε εἰς πεῖσαι μοι. καὶ ὦ λόγος σὺ παρακλήτου τοῦ αὐτοῦ καλὸν ἀνδοῦμαι σε. ὡς ὑιὸς ὦ δέπουνα ὀπὶ πόκου τοῦτο ἀπὸ τοῦ γεδεών, ὀπίσω ὁ τοῦπρὸς καλαβόσθαι λόλος ὡς ὁ δεμόνος καὶ ἠθέλησε. τοῦτο καὶ δαδήφιοι, καλαβόσθαι ὡς ὑιὸς ὀπὶ πόκου. καὶ ὡσεὶ ζαλὼν ἐκέζθα ὀπὶ τὴν γῆν :⁊ ☘ ωδὴ ε'. ἐξέστη τὰ ζμυρναῖα :⁊

Νοεῖν οὐ δύναμαι. δῦ λόγων τὴν ἀκρίβειαν. θαύματα γὰρ γέγονε πολλάκις. θεᾷ δυνάμει τελούμενα. ζύμβολα καὶ τύποι νομικοί. τίκτει γὰρ ξένος ὁ ἀπειρόγαμος οὐδέποτε :⁊

ιε. Νοεῖν οὐ δύναμαι δῦ τῶν λόγων τὰ ἀκριβῆ, καὶ οἱονεὶ κεκρυμμένον. ἐγὼ γὰρ οἶδα ὡς θαύματα γέγονε πολλάκις θεουμένα. ζύμβολα. σημεῖα. προφῆται. μαντεύματα, καὶ τύποι νομικοί. τίκτει γὰρ ξένος ἀνδρὸς ἄνευ, οὐδέποτε :⁊ ἄλλως :⁊

Ἀκριβείαν λέγει, τὴν ζύλλειψιν καὶ παράδοσιν τὴν τοῦ θεοῦ. πρὸς τοῦτο ἐγὼ καὶ τοῦ πόκου ἐπὶ πόκος γὰρ τοῦ ἀτέλου ὄιὶ ὡς ὑιὸς ὀπὶ πόκου καλαβήσεται εἰς σὲ ὁ λόγος, ἐν σαρκὶ παρθένος, καὶ ζωτείναι λέγουσι τὴν ἀκρίβειαν. ἴσως τὴν πρὸς τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πόκου, τοῦτ' ἔστιν αὐτὴς ἐξομοίωσιν :⁊

πβ. Ξενίζη πανάμωμε, καὶ ξένου γὰρ τέθαύματου. μόνη γὰρ τοῦ παντὸς βασιλέα. δέξη ἐν σῇ ἕδρᾳ σαρκωθέντα θεῖον. καὶ σὲ πολυπόθητον προφῆται. ζήσεις δὲ ἀνείληπται. καὶ τοῦ νόμου τὰ ζύμβολα :⁊

ιε. Ὦ πανύμνητε. θαυμάζεις; τοῦτο γὰρ ἐνταῦθα τὸ ξενίζη δηλοῖ, ὅτι ἀδυπολυπόθητον ἔκλεξις. καὶ γὰρ καινὸν καὶ παράδοξον καὶ ἐπιφοβοῦσι τὸ θαῦμα. ὅτι καὶ μόνη σὺ τοῦ παντὸς βασιλέα καὶ θν, δόξη ἐν σῇ ἕδρᾳ σου, σάρκα ἐκ τοῦ σοῦ παντὸς αἱμάτων λαβόμενον. καὶ σὲ τῶν προφητῶν οἱ λόγοι καὶ αἱ παραβολαί, ἐκ τοῦ νόμου τὰ πρόχειρα λαμβάνουσι. τουτέστι, πολυποίκιλοι ἐκ πολυτρόπως :⁊

πβ. Ὁ πάσιν ἀχώρητος. καὶ πᾶσιν ἀνεχώρητος. πῶς οὖν ἐθέλησε πρὸ ξένου. καὶ

ξαν οἱ κῆ̈σι τὴν αὐτὸς ἔπλασε· πῶς δ' καὶ ζωλλ/ψομεν δν· λόου τοῦ πρω
ἀναρχου· ϕ̄ πεῖ καὶ ϕ̄ πνι· ⁊

Διαπορηϊκῶς σὺ λαῦδα ἡ παρθένος πρὸς τὸ ἀναλάλητον καὶ ὑπερνοῦν ἡς οἱ ιε
νομίας χωσπέσου δεροῦσα, καὶ φησὶ· δ μιδαμοῦ χαροῦμενος καὶ
ταῖς θείαις καὶ ἀτελικαῖς δυνάμεσι ἀπεδοτὸς, πῶς οὖτος δωτοῖαι παρ
θένου μὴ ξαν οἱ κῆ̈σι, τὴν ὡς δημιουργὸς ἔπλασε· πῶς δ' καὶ αὖθι ἄνος οὐ
σα ζωλλ/ψεσι δν τοῦ ζωαναρχου ϕ̄ πεῖ καὶ ϕ̄ πνι λόου· ⁊

Πρὸς τοῦ τὸ πατέρα· δαῦδ ἐπαγγειλάμενος· δῶσειν σὺ καρπου ἡς σὰς πρ
κοιλίας· σὴν τοῦ θεόνου ἡς βασιλείας αὐ τοῦ· ἡν τοῦ ἰακωβοε καλλουνὴ·
μουνω σ̄ξελέξαθ· λοίκοι σὺ ναίλημα· ⁊

Τῷ πατρὶ οὖν δαῦδ ἐπηγγείλατο ὁ ἡς σὺ καρπου ἡς κοιλίας σὴν τοῦ ιε
θρόνου ἡς βασιλείας αὐ τοῦ, δῶσειν. δύο μόνοι σὺ παοῦν δύ ἐγενεῶν σ̄ξε
λέξαθ τὴν τοῦ ἰακωβ καλλουνὴ, θεόν καὶ λοίκοι κατοικητήριον. καὶ θε
όνου καὶ παλάτιον. ἀπὸ τοῦ βαλααμ ἡ προφητεία· σὴ φησὶν ἀναλελῦσθαι
σ̄ξ ἰακωβ, καὶ ἄνος σ̄ξ ἰηλ· καὶ λα ἐξῆς· ⁊ ἄλλως.

Τὸ λοίκοι σὺ ναίλημα σαφηνίζ, ὡς δι πολέσειν ἡ τοῦ ἰακωβ καλλουνὴ· καὶ
γῆ παλαι σ̄ξ ἐλάτησε τὴν ἀψυχον καλλουνὴ ἰακωβ· ἤτοι, τοῦ σὺ ἱεροσολύ
μοις ναοῦ, καλλουνὴ ὀνομασθεῖσα ὡς πάσης ὕλης καὶ ἕξεως πεῖ καλλοῦς
ἀποσωληνωμένης σκεῦσε· νεῶ δέφνος, σὲ τὴν καλλουνὴ ἰακωβ σ̄ξελέξαθ,
τὸ λοίκοι σὺ ναίλημα· καλλουνὴ σ̄ξοῶν ἀλεσὶ ἀπαύλων ἔχουσι σὺ ἑαυτῇ
ζωοδεσμὸν δύ καλῶν· σὺ ναίλημα· δηλῶν σὺ τὸ καλοκἀγαθον, ἐπὶ καὶ
σὺ ὄνασος πεδύπου· ⁊ ϕ̄ ὠδὴ ε̄. Εὐθύνσε πεδύπων· ⁊

Ρημαίωθον· τὴν φωνὴν ταβεσὶ τὴν χαρμόσυνον· δεξαμένη· εὐφροσύνης
σὺ θεοῦ πεπλήρωμαι· χαρὰ γῆ μινύεις· καὶ καὶ χαρὰ καλατέλεις τὴν
ἀλλαχοῦ· ⁊

Ὦ ταβεσὶ· δύ λοίπων θεν τὴν χαρᾶς αὐλὰν δεξαμένη φωνὴν, δυμιδὰς σὺδε ιε
πεπλήρωμαι· χαρὰ γῆ μινύεις· καὶ χαρὰ ἥκεις κομίζων τὴν ἀθάνατον·
καὶ μακαρίαν καὶ ἀναλεθρον· ⁊

Σοὶ δέδοται· ἡ χαρὰ θεοῦ ἡ σὺ θεος· δι θ̄ χαῖρε· πᾶσα κλίσις κραυγάζει σε
δυνάμει· σ̄ γῆ μὴν μὴρ· τοῦ γοῦ τοῦ δύ πεφωτισθησάτην· ⁊

Ὦ θεοῦ· δι ἐμὴν ἡ σὺ δύ ἀγαλλίασις δέδοται· καὶ δι θ̄ χαῖρε πᾶσα κλίσις, ιε
ὁδώσως καὶ ἡ τῆ ἀναχράζ θεόν μόνι· δύ δι οὐ μὴν μὴρ τοῦ γοῦ τοῦ

τοῦ θῦ σκήπτρου ὧν γενεῶν ἐξελεῖται :-

πρ. τε. Τῆς εὐας νῶν· δι' ἐμοῦ καὶ ἀρτείαν καὶ ἀκέραιον· ἀποδῶ. δι' ἐμοῦ τὸ ὀφ-
λόμενον σῶσον· δι' ἐμοῦ τὸ ἄξιόν· τὸ ἀρχαῖον δοῦλόν πληρέσαν :-

ευ ἐξ. Ἐ πεδὴ τὸ πρᾶς ἐφ' ἧς ἐβαπώθης ὁ παυσάμενος, φησί· νῦν ἧς εὐας δι' ἐμοῦ
ὁ καλὸς καὶ παύσω· ἀποδῶ ὡς ὀφειλόμενον· ὀφείλομα ἐστί, δι' οὗ σοι μέ-
νος· ᾧ ὀφειλόμενον, ὁ βασιλικὸς ἄξιος ὁ τοῦ ἰδιωτικοῦ· ἐξ αὐδεὸς οὖν δοῦλος
ζ. Η. ἰωακὶς, ἐξ ὧν τὸ ἀπὸ ἰωακὶς δοῦλον ἀνδρα· καὶ ἐπεδὴ ὁ ἀδὰμ ὀφει-
λων καὶ ἐν βλὴν πορεύεσθαι παρεῖν, ὁ ἀχράντος παρθένος, ἀπέδωκε τὸ ἄξιος
ος τὸ ἀρχαῖον· τοῦ χν κυήσασα τὸν ἀνθρωπον θν, τὸν πλήρη καὶ ἐπὶ πλήρη, ἁμαρ
τίαν μὴ ποιήσαντα· ἕως ὀφείλομα ᾧ ᾧ ἀπέδωκεν ἀναπαύσιν τοῦ γεννήσαντος :-

ἀλλως. Τὸ πληρέσαν, δηλαδὴ νοητέον· ὁ δὲ πλευραὶ δανδάμενοι ἐξ αὐδεὸς διὰ τὸ
πολυμίσεος εὐας, ὁλόκληρον ἄνδρα τὸν χν ἀπέδωκα, ὁ δὲ εὐα ἐξ ὁ παλαιὸς
ζ. Η. ἐβοῦ παραδείσου ἐξέβαλε τὸν ἀδάμ· ἐξ ἣν ὑποχρεως αὐτὸν ἦν ἀπάλιν ἀνορ
θῶσαι· ἕως ὁ τὸν χν ἔλεγον, ὃς ἦν σκήπτρον εὐθύτατος. ἐλὴν οὖν παρα
δείσῳ πάλιν δαιτυμὸν ἐμαείσαν :-

πρ. τε. Ὑπέμεν· ὁ δὲ ἀβραὰμ ᾧ πεπάθει· εὐλογεῖσθαι· ἐν ᾧ αὐτρκιαὶ τοῦθ' τὰ
ἔθνη ἀλλὰ· δι' οὗ πρᾶς· ἐ ὑποχρεως δέχεται σῶσαι :-

ευ ἐξ. Ὦ ἀλλὰ· ὁ δὲ ᾧ πεπάθει ἐπαγγείλατο ἀβραὰμ, ἐν ᾧ αὐτῷ αὐτρκιαὶ εὐλογη
θήσονται τὰ ἔθνη· ἐ ἰδοὺ σήμερον ἡ πρὸς αὐτὸν ἐπαγγελία, διὰ οὗ τέλος ἐδέξα
το ἐ ἣν πλήρωσιν λαμβάνοντος χν, ἐν ᾧ τὰ ἔθνη εὐλογῆσθαι :-

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάττευσαν ἡ κτίσις οἱ θεοί :-

Πῶς τὸ ἄγιον πνεῦμα ἐλπιδοποιεῖται· ἐνωτίζεσθαι· δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.
Φαιδρὸν εὐαγγέλιον. διὰ κηρύγματα· νῦν χρηματίζεσθαι· εὐλογημένος πα-
ναγνε· ὁ χαρπὸς τῆς ἰλίας θυ :-

ευ ἐξ. Μνεῖον τὸ ἅγιον φῶς τὸν δι' ὅλου τοῦ κόσμου ἐλικῶς θέοντα· διὰ ἅλατος ἐνωτίζε
σθαι· ἀλλὰ δόλια, λαμπρὸν εὐαγγέλιον καὶ διὰ δηλαδὴ σημάτων, ἰδοὺ χρη
ματίζεσθαι· εὐλογημένος παναγνε· ὁ χαρπὸς τῆς ἰλίας θυ :-

πρ. τε. Χαῖρε δεσποινα παρθένε χαῖρε παναγνε· χαῖρε δοχεῖον θῦ· χαῖρε λειτουργία φω
τὸς· ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις· εὐας ἡ λύτρωσις· ὁ θεὸς ἅγιον· θεοφανὲς ἐλέασμα·
καὶ νεφῶν ἀθανασίας :-

ευ ἐξ. Δ εξάμενος ἐ ἐβεσπλάγχνου παρθένου ἐν ᾧ σαρκωθέντα πίστωσιν, ἐ βεβαίωσιν, τὸ
χαῖρε αὐτῆς προσφωνῶ· καὶ ὑπακοὴν ὀνομάζω λυτρωσιν αὐτὴν· ἐ δοχεῖον, ἐ

ὁ θεὸς ἁγίων· καὶ νυμφῶνα ἀθανασίας· καὶ τρυφὴν ἀκήρατον τοῦ πνεύματος λαμπηδόνας τοῦ προφήτου, διὰ οὗ εἶδον καὶ ἔγνων· καὶ τίς ὁ θεός, ἀπὸ τοῦ δαπανηθῆναι τὸν ἀλαβαστρίτην καὶ τὸν δόλιχον, ἀπὸ τοῦ νόμου· καὶ ἀπὸ τοῦ δακτύλου τὰ ἀγάσματα :

Ψυχὴν ἁγίασον τὸ θεῖόν σου καὶ ἁγίασον· ναὸν εἰρήνης σου· χαρισάμενός μοι· σκηνὴν δὲ οἰκοδόμησον· ἐμψυχούμενος· ἡ ἐπέλευσις· τοῦ παναγίου πνεύματος· καὶ ζωὴν αἰώνιον ἀπέλεσε, : πν τε.

Ἡ ἐπέλευσις τοῦ ἁγίου πνεύματος· τουτέστιν ἡ ὀπτασία, ἡν ἐξ ψυχῆς, ἁγνὴν δὲ ἄμωμον ἀπέλεσε· τὸ θεῖόν σου· καὶ ναόν μου πεποίηκε χωρητικὸν τοῦ ἁγίου πνεύματος· καὶ καθαρὸν καὶ ἅγιον θεοκαθάρατον· καὶ μετὰ ἀφθαρσίας ἡλιοειδοῦς ζωῆς ἔδειξεν : ἐξ. ἄλλως.

Ἡ ἐπέλευσις ἡ ὀπτασία σημαίνει· ἄλλως καὶ χωρητικὸν τοῦ ναοῦ ἡμῶν ἡγίασε· τουτέστι, τοῦ ὑγροῦ· καὶ τοῦ θεοκτίστου τοῦ, ὅπερ τοῦ πνεύματος νοεῖται· εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ὑγροῦ : πν τε.

Ὡς πολύφωτον λαμπάδα καὶ θεόλευκον· πασάδα βλέπουσε· νῦν ὡς ἔχει σπουδῆς· τοῦ νόμου τοῦ πόθου· δέξου θεόνυμφε· εὐδοκήσασα· ἡμῶν τοῦ ἀνάγειν ζῆσθαι· διὰ τοῦ φαρμάκου ὀργάνου : πν τε.

Ὦ θεόνυμφε· ὡς πολύφωτον καὶ ἀεὶ φῶτον λαμπάδα σεαυτῆς· καὶ πασάδα θεοκαθάρατον· νῦν οὖν ὡς ἔχουσι σπουδῆς, τοῦ νόμου τοῦ κυρίου παροχέα δέδεξαι· ὁ νοῦς οὗτος· πάντες οἱ προφῆται σου δι' αἰνιγμάτων παρεδήλωσαν καὶ προεμήνυσαν· νῦν οὖν δέχου τὸν θεῖον· εὐδοκήσασα διὰ τοῦ ἡμᾶς πάντα μόνου ἡμῶν τοῦ θεοῦ φαρμάκου φῶτος, σαφῶς καὶ ἀναμαρτήτως λυτρώσασθαι : : προεδήλωσαν

ᾠδὴ η'. Ἰωάννου μοναχοῦ τοῦ ἐν Δόξῃ ᾠδή : ×

Ἄκουσε κόρη παρθένε ἀγνή· εἰσάκουσόν μου δέησιν· ἐπάκουσον μου ὁ ταπεινὸς βουλῇ ἐνίσχυσον· ἀρχαγγέλων ἀληθινή· γένου πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμη θεοῦ· διὰ τοῦ πνεύματος ὁ ὑπέρθεος· ἔρχεται εἰς ζωὴν ἀναστρέφεται· διὸ καὶ χαίρων βοῶ· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κύριον : πν τε.

Ὦ κόρη παρθένε ἁγνή· ἄκουσε· εἰσάκουσον· σεσώσθαι με· χρῄζω· ἐπάκουσον μου ὁ ταπεινὸς βουλῇ σου παρασάλης καὶ πρώτως ἐν ἄνω δυνάμεων· ἐνίσχυσα τὸ ὑπέρθεον σκήπτρον· ὁ ἀνθρώπων ἀσυγκρίτως ὑπεραγαθοῦ· ἐν ὑπερφώτου ἐν ὅλων δεσπότης· ἢ ὡς δοῦλος παιδαγωγὸς ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ χειμαζόμενος· ἐν ἐλεήμων· ἐν ἀκούσῃ; τὴν ὑπεράνωθεν φύσιν· ἡν βουλῇ τοῦ πνεύματος· τοῦ ὑγροῦ διὰ ἐνίσχυσον ἐσάλωσε, πρὸς τὸν γόνον καὶ τὸ πνεῦμα· οὕτω καὶ ὁ μείζων ἱερὸς θεὸς μεγάλης βουλῆς ἡς τοῦ πνεύματος

ἀτέλεστος, βουλὴν δὲ φησι λῦσαι τὸ δῦναι αὐτῶν. οὐ καὶ ἀρχαῖον εἶπεν, ἢν ὁ πὰρ ἐβουλεύσατο ὁ ἀρχισυνάγωγος τοῦ ἰοῦ αὐτοῦ. καὶ πανάλῳ παραδοῦναι. καὶ οὕτως ἀναπλῆσαι τὸν ἀνόν. ἢ μεγάλην βουλὴν, ἵνα ἐκεῖνοι διὰ τῶν ἀτελεστῶν ἐν ὅλῳ τεῶσιν. ἀλλὰ πολίσαι. γένους πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοίμου, ὡς ἂν ἐν οἰκουμένῃ αὐτῇ ἅμα ἡ φωνὴ τοῦ λόγου. ἑτοίμου, ὅτε διὰ τοῦ ὁ ἀληθρὸς τῆς αὐτοῖς ζωναναστρέφεται. ἀποδῆσ ἱερεμίου ἐλπίδαι προφητ. διὸ καὶ χαίρων ὁ ἀτέλεστος φησι, βοῶ. καὶ τὰ πάντα εὐλογεῖν τὸν δεσπόζην παρακελευόμεν: ⁊

ἄλλως Ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεται σωτοῦ τὸ, εἰπάλω ὁ ἀβεσελὰ. ἢ ἐ εἰπάλω, τὸ, ἀκουε κύρι. ὡς τοῦ ποιητοῦ εἰσαγαγόντος τὸν ἀβεσελὰ, λέγουσα ἢ παρθένῳ. ἀκουε κύ ζη βουλὴν ὑψίστου. καὶ γένους ἑτοίμου πρὸς ὑποδοχὴν θῦ: ⁊

πν τε. Ἔννοια πᾶσα ἡτᾶται θεοῦ. ἀθλέφησεν ἡ παρθένος. ζητοῦσα ἀπρεπῶν φθέγμα παράδοξα. καθηγοῦ τῆς λόγοις ἀλλαὶ δέδοικα. ἀσεβῆσθαι καὶ ἁπαλῆσαι. ὡς εἶναν πόρρω πεσεῖσθαι θῦ. διὸ καὶ χαίρων βοῶ. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κύριον: ⁊

πν ες. Ὦ ἀτέλεστε. ἀπρεπῶν λέξεις, ὑπερφέρουσαν παράδοξα καὶ καινά. πᾶσα θεοῦ σύνοιαζητοῦσα μαθεῖν, ἡτᾶται, ἵνα μὴ ἀθεωθῇ. νικᾶται καὶ καλαλαμβάνουσα. ἐγὼ τῆς λόγισμοῦ ἀδεῶς ἦν. καὶ λίαν ἐυφραίνομαι ὡς ἀληθῶς καὶ θεῖος. ἀλλ' ἀπλήτθεμαι. καὶ φοβοῦμαι, μήμε ἁπαλῇ καὶ δόλῳ ὡς πρὶν ἔναν μὴ κραὺ, ἀπορριφῆς θῦ. πλὴν ἅμα πίστει βοῶ. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κύριον: ⁊

πν τε. Δεῦτε τὰ ἄποσον λέγωμεν. φησὶ πρὸς λαῦτα ὁ ἀβεσελὰ. καλῶς γὰρ ἔφησε τὸ πᾶσα μὴ δυσλέκτων τοῦ. λόγοις ὧν χειλέων πάρθαρρούσα. λοιπὸν, μὴ ἀμφίβαλλε ὡς πλάσματι. ὡς πεπλάσθαι ὁ πίστευε. ἐὰν γὰρ χαίρων βοῶ. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κύ: ⁊

ἐν ες. Πρὸς λαῦτα ὁ θεὸς ἀβεσελὰ ἢ ἀγγέλῳ ἐλελεπρθένῳ. ὁ ἐκ ὅλου τὰ ἄποσον λέγωμεν. καλῶς γὰρ ἔφησας, ὅλα τὸ πᾶσα μὴ δυσλέκτων. ποιοῦσά τοῦ τὸ, σύνοικα θῦ σὺ μὴ ἐξ πρθένου. καὶ αὐτοῦ γενέσθαι. δυσλέκτων, ἤ ὡς, δυσλιπῶν. ἀκαλάλιπῶν. δυσνόων. λοιπὸν ὦ δέσποινα, τῆς ἐνοῖς πάθοσι μένῃ λόγοις, μὴ ἀμφιβάλλε ὡς ψεῦδη. πλάσματα γὰρ τὰ ψευδῆ φασι καὶ μωδῆ. ὡς δηλῶσαι γὰρ πίστευε. ἐὰν γὰρ σὺ τοι σκιαῖ τὰ ὄρεῶν τὸν θν, χαίρων βοῶ. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κύ: ⁊

πν πη. Νόμος οὗτος δεδωκὼν βροτοῖς. ἢ ἀμεμπτος αὐτὸς φησι. ξύλινος ἐρωτᾶται

πορεύεσθαι· οὐκ οἶδα συζύγου παντελῶς ἀδυνή· πῶς οὖν λέγεις ὁλ· ἵνα μὴ φοβοῦμαι μὴ ἀπάλη λαλήσῃς· ἀλλ' ὅμως ἴδε βοῶ· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κύριον :

Πάλιν ἡ ἀμεριπτος ἔφη· ὦ ἀβεσιλ· νόμος οὐδεὶς σὲ δεῖ τοῖς αὐτοῖς λειτουργεῖν· οὐ κοινῆς ὀπτασίας καὶ ζωαφείας καὶ μίξεως· ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἔχον πορεύεσθαι· τοῦτέστι, παιδίου γεννᾶσθαι· εἰ δ' ἀνδρὸς, οὐδὲ κ' νοῶ, ἐλάβου πῶπολε ὁ μιλίας· ἢ σὺ λειτουργεῖν μοι ᾧ τίνων ἔστω λέγεις γεννᾶσθαι μὲ· φοβοῦμαι μὴ ἀπαλῶν καὶ δελεάζων λαὸν λέγεις· ἀλλ' ὅμως ἦταν δύναμιν τοῖς θεοῖς καλαυροῦζα λοῖς βοῶ· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κν :

Ρήματα ἀπρεπῆ φθέγγη σεμνή· ὁ ἀγγελος πάλιν βοᾶ· ζωηφόρος λόγοι λοχείας αὐτῶν ἀνηλῶν· τί ὄνλως δυνῆσι ἐπαγγέλλομαι· ὑπερλόγου δὲ καὶ εὐνοίαν σαρκουμένου ὡς οἶδεν σὲ θεόν· διὸ καὶ χαίρων βοῶ· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κν :

Ὥστε μὴ πάλιν ὁ ἀγγελος· τὰ ῥήματα καὶ οἱ λόγοι οὓς σοι λέγεις, ζωηφόρος ἔοικε οἱ ἀνηλῶς δὲ αὐτῶν ὑπαρχόντως καὶ ζωηφόρως· εἰ δ' ἐν ἀμήνοι δὲ τὸν ἀεὶ ὄντα μὴ νοῆσαι, σαρκουμένου σὲ θεὸν καὶ γεννωμένου· ὡς αὖ θεὸς οἱ δὲ μένος· διὸ καὶ χαίρων βοῶ· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κν :

Φαίνῃ μοι ἀμήχανίας ῥήτωρ· καλέσθω ἡ παρθένος· χαρᾶς κοινῆς ὑπ' ἐλάλησας ἀγγελος· ψυχὴ οὖν ὅτι καθίνισμαι σωσαλὶ· ὡς θ' ῥήματος γενέσθωμοι· σκανδάλῳ σὺ ἐμοὶ ὁ δς· πρὸς ὃν βοῶ μιλᾶ θεόν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κύριον :

Καλέσθω ἡ παρθένος, ἵνα θεοῦ σὺ λάσει δεξαμένη· καὶ δ' αὐτοῦ θ' μυσίει ον ζωιδία· καὶ φησὶ πρὸς τὸν ἀγγελον· εἴνων ὅλι κοινῆς σεῖας καὶ ἀλαλιάζων παραλέγονας ἄγγελος καὶ σωνυλῆ· καὶ ὅτι δὴ ψυχή σωὶ ᾧ θ' σωλὶ ἡ γέασθαι, καὶ ἀμόλως ὃς ᾧ παναλίῳ σαλαλήρημα πνεῖ, οἱ κἀγὼ σὺ ἐμοὶ ὁ δς· πρὸς ὃν σὺ ἀλαλιάσει βοῶ σὺ θεόν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυ τὸν κύριον :

Ὡς ἐμοὶ ψῶ τῷ κεβωλῷ· ψαυίω σωδαμοῦ χεὶρ ἀμωλῶν· χάλα δ' πεσῶν ἢ ἡμῶν ἀσελγίας· φωνὴ θεοῦ ἀγγέλου ἀναμέλπουσα· σὺ ἀλαλιάσει βοάω· χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ κς σὺ θεός :

Ἀπόλης σὺ φύσιμῳ κεβωλῷ σωλήνεσθαι· ὃς πρὸς ψαῦσιν οἰκεῖός, εἰ μὴ τοῖς ἱερωσύνοις ἱερεῦσι· ἀλλ' οὐσίοις ᾧ καὶ καθαροῖς· ὡς φυλάξασι τὰς θεοῦ νόμου παραδόσεις· σὺ δὲ ἐμοὶ ψύχου καὶ ἀλλήλων οὖσα ν κεβωλῆς ἀμωλώδους μέρος, θεοῦ δὲ ὅλων δυ, πόσῳ μᾶλλον ἡ σωδαμοῦ ἀνάλυσις χεὶρ δὲ ν

ων ἀμώμ(ε)τος. τυλέσε, μυδεὶς ἀπτερῶν πόλων ὁ πέζειν. πτερόφερέλω τὸ δὲ δῦ
τιούλων χθλη ἡ ἠκῳ ἀκαλαπάυστος αὐλὸ ἰὼ φωνὴ τῦ ἀτέλευ. σὺ ἀλλὰ
σὺ βοᾶλω. χαῖρε κεχαειλωμένη ὁ κς ϣ θῦ :-

πν τεῦ. Ὑπὲρ σύνοιαν ζωλλαβοῦσα δῦ. ἰὼς φύδως δρομεὺς ἑλάδες χόρ. σὺ γὰρ σὺ
ἰὼλὼ τὰ ϣρῶν πιέδρας. ζεῦσι φόους καὶ πτερὸς δεσπόχγα. ὁδὲν ἐπαξίως ἀ
κούεις. χαῖρε κεχαειλωμένη ὁ κς ϣ θῦ :-

πν ϛ. Ὦ χόρη. ὑπὲρ νοῦν καὶ ἔννοιαν τῦ δῦ ζελλαβοῦσα, πτέφυλες τοὺς πάντινας φύσε
ως νόμους. καὶ τὸν ἐπρέβις, ὃν καὶ ἐκαγνοθεώσας. καὶ ἀνευ ἀορᾶς ζυλ
λαβοῦσα. καὶ φθορᾶς σὺν τῷ γεννήσασα. καὶ γὰρ μόνη πτέφυλες τὰς μεῖς καὶ
ὠδῖνας. καὶ ὑπὲρ ὅπτικος ἐπαρχοῦσα φόους. ἰὼς, δυλὴ. ὅλως τὸ ἀϊδίου δὲ
ἀκίνητον φῶς δεξαμένη, ἀξιοπρεπῶς ἀκούεις. χαῖρε κεχαειλωμένη ὁ :-

πν τεῦ. Πῶς πλάζεις γάλα παρθένε ἀγνὴ. σὺ φέρτ᾽ ἐξ ἀπὸ γλῶσα θεοῦτα. ξένου γὰρ
ὡς ὁπτάνυσται πέτρα. νομίμους γυνὴ ὅρους ὑπερβαίνου. ὁδὲν ὀπαξί
ως ἀκούεις. χαῖρε κεχαειλωμένη ὁ κς ϣ θῦ :-

ἐν ϛ. Ὦ παρθένε ἀΐδη. πῶς βρέφος γάλα ἐπαπορῶν καὶ σ᾽ξισάμενος φλοιὸ. οὐ δύνα
ται ἀνίνη γλῶσα φεάβαι. ἀ νοῦς νοῆσαι. πὲ δόξου γὰρ καὶ ὑπὲρ τὸν πάντινας
φύδως δρομεύς πέτρα. καὶ ἰὼς κ᾽ νόμων γεννήσεως καὶ κυοφορεῖ τοὺς ὅρους
ὑπερνικῶν. ὁδὲν ἐπαξίως ἀκούεις. χαῖρε κεχαειλωμένη ὁ κς ϣ θῦ :-

πν τεῦ. Μυστικῶς ταῖς ἱερολεκτοις γραφαῖς. λαλεῖται περὶ θῦ μέρ᾽ ὑψίσου. κλίμακα γὰρ
πάλαι ἰακὼβος πολυπόθητον. ἰδὼν, ἔφη. βάθος τῦ αὐλὴ. ὁδὲν ἐπαξίως ἀ
κούεις. χαῖρε κεχαειλωμένη ὁ κς ϣ θῦ :-

Ὦ μέρ᾽ ὑψίσου. ὑψίσου σὺ λαῦδα τὸν γόν, δι᾽ ὃ ζωναναρχον τῦ πρς. καὶ ὁμοού
σιον καὶ ὁμόθρονον μυστικῶς κεκρυμμένου. μᾶλλον δ᾽ νοητῶς καὶ θείως, σὺ
ταῖς ἱεραῖς καὶ θείαις γεγραφαῖς, τὰ περὶ θῦ λαλεῖται. νοεῖται δηλαδὴ καὶ ἐξαί
γεγγελται. καὶ γὰρ ὁ ἰακὼβ κλίμακα πάλαι θεασάμενος, σημαίνωσε λυπεῖται
καὶ πομπεύσασαν ἔφη. βάθος τῦ αὐλὴ. τοῦτέστιν, ἀνάπαυσις. ἡ ἀρχὴ ἐ βαθμὸς
ἡτῆς ἀναβάσεως ἡτῆς ἀΐδίνης φύδως. ὁδὲν ἐπαξίως ἀκούεις. χαῖρε κεχαειλωμέ
νη ὁ κύριος μ᾽ θῦ :-

πν τεῦ. Θαυμασὸν ᾧ ἱεροφαύλη μωσῆ. ἡ βάτος καὶ τὸ πῦρ ἔδειξε ἱεράς. ζήλῳ ὁ τὸ πρᾶς
εἰς ἀναβασιν ἐζόου. σὺ χόρη ἀγνὴ. ἔφη καθ᾽ πεῦθε. ἡ ἐκ δεξιᾶς κεχθῆ. χαῖρε
κεχαειλωμένη ὁ κς ϣ θῦ :-

ἐν ϛ. Τῷ ἱεροφαύλῃ καὶ θεόπτῃ μωσεῖ, παρέδοξον ἡ βάτος καὶ τὸ πῦρ ἔδειξεν ἀμῦ.

ἀνίκα ἦν βάθυ ἑσπέρα, καὶ ὁ μὲν καὶ καλαχαμὸ μένω. ὡς καὶ εἰ πεῖν,
ναβας ὁ ἄνομα τ' ὄραμα τ' μέγα τοῦ θ'. οὐ τπκνὸ, σὺ λαὸ ἄνομα ναβασιν.
διὸ καὶ ὡς προφῆς λέγω ἦν ἦταν καὶ ἄφρασον κείνωσιν. καὶ φοσὶ. σὺ κόρη
αἰνῆ τοῦ θ' σαφῶς τ' μυστήριον ἀκάθαρτα· ἡ καὶ ὡς παρθένῳ ἀξιαύλῳ ἀξίως
ξῆ ἦτι. χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ κς μὲ θυ: ⁘ ζ

Δανιὴλ ὁ θεος καλεῖ νον τόν. γεννήσεται σῦ ὁ ἰησοῦς. βλέπω· ὡς ποῦ κον ἰσδε πν
ὧν ὁ δαιδόκε· ἀλλ' ἄσομαι φάσκει· πόλιν λέγε ἄλλος· ὁ δ' ἰαβεὶλ θι κραυλάζῃ. πε.
χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ κς μὲ θυ: ⁘ ζ

Σὲ ὦ παρθένε ὁ δανιὴλ ὁ θεος καλεῖ νον τόν, οὐκ ἀ' δν τόν. σὺ οἷς φοσὶ ἐδεύσω ςν
ἕως ἑλμὸν λίθος ἀ' πὸ ὄρους ἀνευχειρῶν. ὁ δ' ἰησοῦς σαφέσεον, γεννήσεται. ες.
ἰδοὺ γὰρ φοσὶ καὶ ὧν θς, ἡ παρθένος σύλασει ἕξῃ. καὶ τεξεται γόν. ὁ δ' ἰεδεών,
πόκον. καὶ ὃς ἐστὶν καλαβαινουλα τοῦ δν ὁ ἐπὶ σὲ βλέπω. δαὶδ ὁ προπάτωρ θυ,
ἄγιασμα· σὺ οἷς μελῳδῶν ἀνακράζῃ· ἀνάστηθι κὲ εἰς τὴν ἀναπαυσίν θυ, σὺ
καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιασμάτος θυ. ὁ δ' ἰεζεκιὴλ, πόλιν ἀλλοῖ. τίνων.
ὁ δὲ παῦλος οἱ προφῆται πεῖ θν παρθένε προφητεύσαντες
πλήρωμα. τὸ δ' πρᾶγμα νῦν καὶ ἐν τῷ προφητευθέντων
σὺ βασιν, μενόων ὁ ἰαβεὶλ κραυλάζῃ
θι τὸ χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ κς
μετὰ θυ: ⁘ ζ

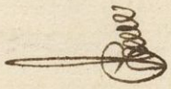

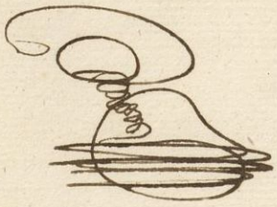

ἦχος: ⁘ ζ

Ex Bibliotheca
Thomae Gale
214.